

Ngự Linh Sư Thiên Tài

Contents

Ngự Linh Sư Thiên Tài	3
1. Chương 1: Phượng Vũ Sống Lại	4
2. Chương 2: Mục Tiêu: Ngự Linh Sư	7
3. Chương 3: Học Phí Đắt Đỏ	9
4. Chương 4: Khách Quý Thành Tinh Vân	12
5. Chương 5: Hồ Phách Hồ Điệp	14
6. Chương 6: Con Đường Cường Giả	17
7. Chương 7: Một Kích Trúng Đích	19
8. Chương 8: Ta Không Cần Cái Lòng Của Người	22
9. Chương 9: Giết Ma Thú Mãn Cấp Trong Nháy Mắt	24
10. Chương 10: Quần Áo Lựa Là Không Có Mất	27
11. Chương 11: Tính Toán Nợ Nần	29
12. Chương 12: Thạch Thất Vãng Vẻ	32
13. Chương 13: Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc	35
14. Chương 14: Dùng Độc Kiếm Tiền	37
15. Chương 15: Phượng Lôi Làm Chuột Bạch	40
16. Chương 16: Ân Oán Gia Tộc	42
17. Chương 17: Thư Mời Nhập Học	45
18. Chương 18: Tỷ Thí Khảo Hạch	47
19. Chương 19: Lời Tiên Đoán Chấn Động Thế Giới	50
20. Chương 20: Không Phân Thắng Bại	52
21. Chương 21: Khiêu Chiến Người Mạnh Nhất, Chiến Thắng!	55
22. Chương 22: Đoạn Tuyệt Quan Hệ, Không Bao Giờ Hòa Hợp	58
23. Chương 23: Khiêu Chiến Người Thừa Kế Phượng Gia	60
24. Chương 24: Khi Nhân Tài Gặp Gỡ Thiên Tài, Lại Giành Chiến Thắng!	62
25. Chương 25: Khiêu Chiến Trước Nhập Học	65
26. Chương 26: Tam Phẩm Ngưng Huyết Hoàn, Thành Công!	67
27. Chương 27: Bị Ảo Giác Ép Diễn	69
28. Chương 28: Người Diễn Bán Bảo Vật	72
29. Chương 29: “coi Tiền Như Rác”?	74
30. Chương 30: Sản Sinh Linh Khí	76
31. Chương 31: Lên Đường	78
32. Chương 32: Vách Đá Xương Trắng	81
33. Chương 33: Nhốt Độc Giác Thú	84
34. Chương 34: Học Pháp Thuật Ngũ Hành	86
35. Chương 35: Thử Sức Cứu Người	89
36. Chương 36: Từ Nay Về Sau, Không Rời Khỏi Ngài Trước	91
37. Chương 37: Mối Thù Diệt Tộc	94
38. Chương 38: Đường Hẹp Gặp Gỡ	96
39. Chương 39: Thích Khách Hay Người Đi Đường?	99
40. Chương 40: Buổi Lễ Sóng Gió	102
41. Chương 41: Ý Thế Hiếp Người	104

42. Chương 42: Phẫn Thương Bản Thân (làm Minh Bị Thương)	106
43. Chương 43: Gặp Lại Người Quen	109
44. Chương 44: Buổi Lễ Khai Giảng	111
45. Chương 45: Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch	114
46. Chương 46: Khảo Nghiệm Nhập Học	116
47. Chương 47: Thách Đấu Khó Phân Hạng Nhất!	119
48. Chương 48: Trong Nóng Ngoài Lạnh	122
49. Chương 49: Ra Ngoài Rèn Luyện	124
50. Chương 50: Hoàng Hậu Bệ Hạ?	127
51. Chương 51: Sương Mai Hoa	129
52. Chương 52: Hoa Làm Tiền Đặt Cược	132
53. Chương 53: Toàn Thắng! Không Phục Thì Tái Chiến	135
54. Chương 54: Đồng Tân Bị Bắt	138
55. Chương 55: Vong Linh Hiện Thế	140
56. Chương 56: Đường Cùng Phùng Sinh	142
57. Chương 57: Ma Quân Lucifer	145
58. Chương 58: Khôi Phục Thân Thể	147
59. Chương 59: Hứa Hẹn Báo Thù	150
60. Chương 60: Ngự Linh Sư Chi Đạo	152
61. Chương 61: Cứu Hoàng Hậu Lần Thứ Hai	154
62. Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Yêu Thích Từ Đó Về Sau	157
63. Chương 63: Gợn Sóng	159
64. Chương 64: Động Lòng	162
65. Chương 65: Đồng Mạc Uyên Sa Lưới	165
66. Chương 66: Không Biến Sắc Khi Nhìn Thấy Chiến Thư	168
67. Chương 67: Xem Xét Lại Lời Nói	170
68. Chương 68: Luyện Linh Trì	173
69. Chương 69: Tế Tư Bị Lợi Dụng	175
70. Chương 70: Tiểu Nhân Tính Kế	177
71. Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu	179
72. Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu	179
73. Chương 72: Tế Tư Đến Thăm	181
74. Chương 72: Tế Tư Đến Thăm	181
75. Chương 73: Kinh Tâm	184
76. Chương 73: Kinh Tâm	184
77. Chương 74: Yêu Nghịch Luân	186
78. Chương 74: Yêu Nghịch Luân	186
79. Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi	188
80. Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi	188
81. Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta	191
82. Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta	191
83. Chương 77: Kể Vai Chiến Đấu	193
84. Chương 77: Kể Vai Chiến Đấu	193
85. Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen	195
86. Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen	195
87. Chương 79: Cùng Tiến Lùi	198
88. Chương 79: Cùng Tiến Lùi	198
89. Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên	200
90. Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên	200
91. Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân	203
92. Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân	203
93. Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ	203
94. Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ	203
95. Chương 83: Tôi Thế Tấn Cấp	203

96. Chương 83: Tội Thể Tấn Cấp	203
97. Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi	205
98. Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi	205
99. Chương 85: Chính Tay Đâm Kẻ Thù	207
100. Chương 85: Chính Tay Đâm Kẻ Thù	207
101. Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử	209
102. Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử	209
103. Chương 87: Ly Biệt	212
104. Chương 87: Ly Biệt	212
105. Chương 88: Âm Sát	214
106. Chương 88: Âm Sát	214
107. Chương 89: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (1)	216
108. Chương 89-1: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (1)	216
109. Chương 90: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (2)	219
110. Chương 89-2: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (2)	219
111. Chương 91: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc	221
112. Chương 90: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc	221
113. Chương 92: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại	226
114. Chương 91-1: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (1)	228
115. Chương 93: Chương 91.2	230
116. Chương 91-2: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (2)	232
117. Chương 94: Chương 91.3	234
118. Chương 91-3: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (3)	236
119. Chương 95: Chương 91.4	239
120. Chương 91-4: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (4)	241
121. Chương 96: Cầu Huyết Nhận Thân (1)	244
122. Chương 92-1: Cầu Huyết Nhận Thân (1)	245
123. Chương 97: Chương 92 Tiếp	247
124. Chương 92-2: Cầu Huyết Nhận Thân (2)	250
125. Chương 98: Tội Phạm Truy Nã	253
126. Chương 93: Tội Phạm Truy Nã	256
127. Chương 99: Chương 93 Tiếp	259
128. Chương 93-2: Tội Phạm Truy Nã (2)	261
129. Chương 100: Chương 94.1: Lời Nói Động Trời	264
130. Chương 94-1: Lời Nói Động Trời	267

Ngự Linh Sư Thiên Tài

Giới thiệu

Kiếp trước, nàng là “Quái vật” duy nhất còn sống sót trong cuộc thí nghiệm bí mật, nàng tàn nhẫn,

1. Chương 1: Phượng Vũ Sống Lại

“Cuối cùng thí nghiệm cũng thành công! Mọi người mau nhìn số liệu, lực tinh thần của vật thí nghiệm Alpha vượt qua cực hạn trước kia gấp ba lần!”

Nghe người áo trắng hưng phấn kêu to, tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm ngừng công việc đang làm, rồi rít chạy tới bên ngoài tấm kính, nhìn số liệu tăng lên trên máy đo sợ hãi than: “Trời ạ, lực tinh thần mạnh mẽ như vậy, quả thực không phải người rồi!”

“Ha ha ha, sau khi trải qua thí nghiệm cải tạo gen, nàng trở thành người có lực tinh thần rất mạnh! Dĩ nhiên người bình thường không thể so rồi.”

“Lực tinh thần đáng sợ như vậy, nói nàng là quái vật cũng không quá đáng.”

Cô gái bị mọi người gọi là quái vật, đang nhắm hai mắt, lẳng lặng nằm trên giường trong phòng thí nghiệm. Trên người nàng cắm đầy dây điện chằng chịt, đủ màu sắc khác nhau, kết nối với dụng cụ đang phát ra tiếng tí tách.

Bàn tay của học giả áo trắng tiếp cận bảng điều khiển, vẽ mặt bởi vì hưng phấn quá độ mà khê vụn vụn, lộ ra mấy phần dữ tợn: “Các người nhìn xem, dùng điện kích thích nàng..., phản ứng sẽ lớn hơn nữa.”

Trong nháy mắt khi ngón tay nhấn công tắc, dòng điện cao áp dọc theo dây điện không ngừng bắn ra những tia chớp màu lam thật nhỏ, ngay sau đó không chút lưu tình đánh lên khớp xương của cô gái.

Khớp xương của con người là một trong những nơi tập trung nhiều tế bào thần kinh yếu ớt nhất, nếu người bình thường bị điện giật như vậy, khẳng định đã sớm chết rồi, nhưng cô gái chỉ khê mày cau lại, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, số liệu hiện trên bảng điều khiển đã lên đến độ cao khiến người ta kinh ngạc đến chết lặng.

“Đây là thời khắc mang tính lịch sử! Nhất định phải mời các ngài sĩ quan vào xem một chút!”

Người áo trắng lớn tiếng phân phó, học sinh của ông ta lập tức chạy ra ngoài. Không bao lâu sau, mấy người đàn ông trung niên mặc trang phục quân nhân đi tới.

Đây là phòng thí nghiệm bí mật của quân đội. Trải qua nhiều năm thí nghiệm bí mật, vật thí nghiệm Alpha còn sống sót duy nhất là bước đầu chuẩn bị cho đội quân không chế lực tinh thần cường đại. Cấp không nhin được đến phòng thí nghiệm xem đến tột cùng là chuyện như thế nào.

“Đây chính là Alpha? Nhìn qua không khác gì một cô gái nhỏ bình thường.” Thiếu tướng bụng béo phệ có chút thất vọng. Trước khi tới, ông vốn nghĩ rằng sẽ thấy một quái vật ba đầu sáu tay nữa chứ.

“Ha ha, có câu nói nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài. Đợi đến lúc tác chiến, người nào lại tin tưởng cô gái nhỏ nhu nhược như vậy lại là vũ khí cuối cùng của phe ta.”

“Ông nói không sai. Đúng rồi, lực tinh thần của nàng sẽ thương tổn đến chúng ta chứ?” Ông mới vừa thăng cấp quân hàm, lỡ bị thương ở đây, không phải là quá lỗ sao!

Người áo trắng vừa khoe khoang vừa an ủi nói: “Chư vị yên tâm, trong phòng thí nghiệm có trang bị trọng lực từ trường, nàng ta ở bên trong sẽ cảm nhận sức hút của trái đất lớn hơn bên ngoài gấp trăm lần cho nên không cách nào đứng lên, chỉ có thể nằm như vậy. Mà lực tinh thần của nàng trải qua điều chỉnh, cũng bị khống chế trong phòng, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kì tổn thương nào đối với người bên ngoài. Mọi người có thể xem một chút...”

Nói xong, ông ta điều chỉnh dòng điện đến trị số cao nhất.

Vô số tia điện màu lam xinh đẹp lóe ra, giống như cái roi cực dài, không chút lưu tình kích lên thân thể của cô gái.

Lúc này, cô gái không nhúc nhích nãy giờ, bỗng nhiên mở mắt.

Đôi mắt nàng trong suốt nhưng lại tràn ngập hận ý. Tầm mắt cô gái nhìn về đám người ngoài phòng, cho dù là những quân nhân liều mạng cũng không tránh khỏi bị ánh mắt này làm kinh sợ không dám nhìn thẳng, theo bản năng dời đi ánh mắt.

“Chư vị yên tâm, tuyệt đối sẽ không có việc gì ngoài ý muốn, ta có thể dùng tánh mạng bảo đảm!”

Người áo trắng đang khoe khoang lấy lòng nên không chú ý tới trị số trên bảng điều khiển, sau khi lên đến cực hạn 9999, hơi dao động lại biến thành ký hiệu “∞”.

Cái ký hiệu này, đại biểu vô hạn.

Dòng điện màu lam đi qua thân thể cô gái lại thay đổi thành nhiều tia sáng chói mắt hơn, mắt thường của con người khó có thể thấy được, nổ tung với tốc độ kinh khủng, trong nháy mắt đã lấp đầy cả tòa nhà kính.

Ầm ...

Một tiếng vang thật lớn, vô số mảnh vỡ văng ra, những thứ được khen là vật chất chịu đựng nhiệt độ mạnh nhất thế kỷ mới nổ tung, mạnh mẽ chấn động không khí, hóa thành lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào vật thể bốn phía, mặc kệ là vật còn sống hay đã chết!

Trong nháy mắt, phòng thí nghiệm vừa rồi còn tiếng người huỳnh náo đã máu thịt văng tung tóe, thi thể khắp nơi, không còn người sống. Cảnh tượng máu thịt mơ hồ, nhìn qua như địa ngục nhân gian.

Mà cô gái mạnh mẽ khổng lồ chế điện lực bộc phát, cũng vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Nhưng khi cái chết đến gần, khoe miệng cô gái lại hiện lên nụ cười nhẹ thản nhiên, xinh đẹp như đóa hoa trong biển máu.

Trong thí nghiệm làm chết đi ba trăm bảy mươi chín đồng bạn, ta rốt cuộc đã trả lại cho các người, cũng báo thù cho ta.

— —

“Nhị tiểu thư, nô tỳ nghĩ nên mau mau bẩm báo phu nhân, sau đó đi mời đại phu tới xem bệnh cho đại tiểu thư.”

Nhìn máu chảy không ngừng trên đất, sắc mặt cô gái nhỏ gầy trắng bệch như tờ giấy, một đứa nha hoàn nơm nớp lo sợ nói.

“Đừng nói nữa!” Một cô gái mặc quần áo tơ lụa tâm phiền ý loạn kiêu căng nói. Nàng chán ghét nhìn cô gái trên đất một cái, lại lập tức bị máu tươi đầy đất dọa sợ quay đầu nơi khác.

Nàng và cô gái được gọi là đại tiểu thư đang bị thương kia, thực tế là quan hệ đường tử muội. Vì thế, mặc dù là nhị tiểu thư, nàng cũng lớn hơn đại tiểu thư đang bị thương ba tuổi. Trên thực tế, sáu năm trước cha mẹ của đại tiểu thư Phượng Vũ bị hại ngoài ý muốn, huynh trưởng không rõ tung tích, người của chánh phòng gần như không còn, chỉ thứ như họ sao có tư cách trở thành Gia chủ Phượng gia.

Mà sau khi đạt được thực quyền Phượng gia, gia chủ đối với việc lòng bất hung thủ sát hại đại ca đại tẩu qua loa cho xong, cũng chẳng quan tâm đứa cháu trai mất tích không rõ, thậm chí còn bắt đầu ngược đãi huyết mạch duy nhất của chính phòng.

Gia chủ như thế, bọn hạ nhân tự nhiên học theo, các tiểu thư thiếu gia càng sẽ không nhân từ nương tay. Đối với việc đại tiểu thư Phượng Vũ bị trọng thương lần này không thoát khỏi liên hệ với nhị tiểu thư.

Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, nhị tiểu thư Phượng Khả Nhi giận dữ dậm chân một cái, nói: “Đều là nàng không biết điều! Ta muốn mượn nhìn ngọc châu của nàng xem, nàng cố tình không cho! Nếu không phải nàng không cho ta xem, ta sẽ lỡ tay đẩy nàng xuống thềm đá sao?”

“Dạ dạ dạ, tất cả đều là đại tiểu thư không tốt.” Nha hoàn kinh hồn bạt vía phụ họa: “Nhưng nàng bị thương nặng như vậy. Không gọi đại phu tới thật không sao ạ?”

Nghĩ đến lời phụ thân dằn dò lúc trước “Ở nhà đối đãi Phượng Vũ thế nào cũng được, chỉ cần cẩn thận đừng làm cho người ngoài thấy, làm xấu hình tượng của chúng ta”, ngay sau đó Phượng Khả Nhi quyết

định: “Sợ cái gì? Dù sao chuyện mới vừa rồi không ai nhìn thấy, để nàng ta ở chỗ này là được. Nếu lát nữa bị phát hiện, thì là chính nàng trượt chân vấp ngã, không quan hệ đến chúng ta.”

Nói xong, nàng cảm thấy như vậy là tốt nhất, vừa thoát khỏi hiểm nguy, vừa giảm bớt phiền toái sau khi tìm đại phu. Quyết ý, nàng không muốn ở lại lâu, cùng nha hoàn vội vã rời đi.

Trước khi rời đi, Phượng Khả Nhi lơ đãng liếc về ngọc châu Phượng Vũ đang nắm thật chặt trong tay. Đó là ngọc châu bên người Phượng Vũ từ nhỏ, óng ánh rực rỡ, hết sức xinh đẹp, nghe nói là bảo vật gia truyền của Phượng gia. Lấy cớ muốn nhìn, thực ra là nghĩ sau khi đến tay, nàng sẽ không trả lại cho Phượng Vũ, nửa dụ dỗ nửa vậy mạnh mà đem viên ngọc châu này làm của riêng.

Nhưng bây giờ, ngọc châu nhuộm máu, nàng là thiên kim Phượng gia, làm sao có thể uất ức bản thân lấy hạt châu mang điềm xấu chứ.

Chán ghét liếc mắt nhìn ngọc châu nhuộm máu, Phượng Khả Nhi xoay người rời đi.

Ngay khi nàng quay đầu đi, ngọc châu thấm đẫm máu tươi đột nhiên phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, bao phủ tiểu chủ nhân gây yếu lại...

.....

_____ Thân thể nặng nề, đầu rất đau, ta không phải đã chết sao, như thế nào lại có tri giác?

Ý thức của A Nhĩ Pháp (Alpha) còn chưa rõ ràng, lại cảm thấy một lực lượng ôn hòa bao vây thân thể, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thân thể từ từ trở nên thoải mái hơn. Cùng lúc đó, một chút trí nhớ lặn lẽ hiện lên trong đầu nàng.

.....Nàng là Phượng Vũ, thiên chi kiêu nữ của Phượng gia, mặc dù từ nhỏ yếu ớt, không cách nào trở thành Đẩu Sĩ hoặc Ma Pháp Sư cường đại, chỉ có thể trở thành tu sĩ, Giám Bảo Sư cấp thấp nhất ở Tát Lan Tập, nhưng nàng vẫn được cha mẹ cùng huynh trưởng hết mực sủng ái.

Nhưng vào năm nàng năm tuổi, cơn ác mộng phủ xuống, đầu tiên là cha mẹ chịu khổ sát hại, tiếp theo là ca ca mất tích không rõ. Gia đình ảm áp mỹ mãn trong nháy mắt tan thành mây khói, duy chỉ có nàng may mắn còn sống sót, chẳng những phải thừa nhận nỗi khổ khi mất đi người thân, còn chịu sự khi dễ khinh bỉ hành hạ của họ hàng...

Bên cạnh trí nhớ của cô gái còn có phương pháp sinh tồn của thế giới này.

Chỗ này được gọi là thế giới Tát Lan Tập, tổng cộng có bốn đại lực, chỗ ở hiện tại của nàng là trấn Lam Phong của Đại lực Tây Phong. Pháp tắc tối cao của thế giới này là: Cường Giả Vi Tôn (Kẻ mạnh là vua). Muốn đi trên con đường cường giả chỉ có tu hành, nhưng người có tư chất thích hợp tu hành, thường thường có rất nhiều.

Mà trong một phần trăm thiên tài, thực lực phân từ thấp đến cao, năm lựa chọn theo thứ tự là Giám Bảo Sư, Đẩu Sĩ, Luyện Đan Sư, Ma Pháp Sư, Ngự Linh Sư. Sau khi bọn nhỏ có thiên phú đạt cấp Linh Sĩ cấp cao nhất, sẽ được căn cứ vào thiên phú cùng hứng thú của mình mà quyết định hướng phát triển tương lai.

Phượng gia, bởi vì tổ tông từng xuất hiện đồng thời ba gã Hầu tước Đẩu Sĩ, một hoàng giả Luyện Đan sư, một hoàng giả Ma Pháp Sư, mới từ một gia tộc nhỏ, nháy mắt trở thành danh môn số một đứng đầu trấn Lam Phong.

Nhưng phong thủy luân chuyển (cuộc sống thay đổi), hôm nay, trong tộc chỉ có chừng ba gã Đẩu Sĩ thượng giai, một Luyện Đan sư trung cấp, thanh thế đã không bằng thế hệ trước, hơn nữa sóng gió sáu năm trước khi Gia chủ đột ngột qua đời, càng làm nguyên khí tổn thương nặng nề. Các thế lực âm thầm mơ ước địa vị Phượng gia rục rịch ngóc đầu dậy.

_____ thế nhưng đi tới thế giới khác Địa Cầu, chẳng lẽ trận nổ lớn do Năng Lượng Ba Động, lại cường đại đến mức xé rách không gian, linh hồn hóa thành làn sóng điện xuyên qua mà đến đây sao?

A Nhĩ Pháp tìm một lý do hợp lý giải thích cho tình huống hiện tại của mình, theo bản năng cảm giác năng lực tinh thần, ngạc nhiên khi phát hiện lực lượng tinh thần của nàng cường đại đến gần như vô hạn, thế mà không có chịu tổn thương gì, hoàn hảo vô khuyết chuyển đến thân thể mới này.

Thân thể mới, thế giới mới. Đối với A Nhĩ Pháp mà nói, đây là sinh mạng mới đầy quý báu. Trên địa cầu, cả đời bị nhốt trong một tắc vuông, chưa từng xem qua trời xanh mây trắng, nàng thề, tuyệt sẽ không để cuộc sống mới này trôi qua vô ích. Kiếp trước chưa xem qua cảnh đẹp, chưa thưởng thức qua thức ăn ngon, chưa thể nghiệm qua tình thân, nàng sẽ thể nghiệm từng thứ ở thế giới này.

Dĩ nhiên, nàng cũng sẽ không quên báo thù thay Phượng Vũ bị trọng thương mà chết, xem như cảm ơn thân thể này.

“Những gì người bỏ lỡ, ta sẽ giúp người đoạt lại toàn bộ. Người thương tổn người, ta sẽ đưa tất cả đến Địa ngục mà sám hối!”

Mở mắt ra lần nữa, vẻ mềm yếu khiếp đảm thường ngày của cô gái đã biến mất, thay vào đó, trong sự bình thản mơ hồ lộ ra tự tin cùng cường thế.

Máu đỏ tươi, làm người ta liên tưởng tới ngọn lửa hừng hực cháy.

Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hỏa Trọng Sinh.

2. Chương 2: Mục Tiêu: Ngự Linh Sư

Dựa theo trí nhớ trở lại căn phòng lạnh lẽo đổ nát, Phượng Vũ (về sau sẽ gọi A Nhĩ Pháp là Phượng Vũ) lấy nước sạch rửa hết vết máu trên người, lại thay quần áo sạch sẽ mới ngồi xuống kiểm tra đồ vật xung quanh.

Trên danh nghĩa, chi thứ vẫn như cũ tôn kính xưng hô Phượng Vũ là đại tiểu thư, nhưng thực tế đối xử với nàng không bằng cả một đĩa nha hoàn. Phòng của nàng là nơi đổ nát đến mức người hầu trong nhà cũng không muốn ở, nàng không được phép cùng người Phượng gia ngồi cùng bàn ăn cơm, thậm chí những vật khi cha mẹ còn sống cho nàng cũng bị hai tiểu thư thiếu gia chi thứ lấy đi không còn một thứ gì.

Tuy nhiên, bên cạnh Phượng Vũ vẫn còn hai vật. Một món trong đó, chính là ngọc châu đã cứu nàng một mạng hôm nay.

Đưa ngọc châu lên quan sát tỉ mỉ dưới ánh nến, không nhìn ra bất kỳ điều gì đặc biệt, cho dù nhìn từ góc độ nào cũng chỉ là món trang sức điêu khắc tinh tế, giá trị xa xỉ mà thôi.

Nhưng khi Phượng Vũ thử đưa một luồng lực tinh thần dò xét bên trong, lập tức phát hiện đầu mối.

Bên trong hình như có vật gì đó đem lực tinh thần mà Phượng Vũ phóng thích ra bắn ngược trở về. Mặt ngoài ngọc châu, cũng vì sức lực va chạm này, hiện lên một tầng ánh sáng nhu hòa nhân nhật. Tia sáng này cực kỳ nhật, so với ánh sáng trắng rực rỡ nàng thấy trong ý thức không thể so sánh được.

Phượng Vũ suy tư chốc lát, chờ sau khi ánh sáng ngọc châu biến mất, lại đem máu còn đọng lại trên quần áo hôm nay xoa lên ngọc châu, nó lập tức phát ra ánh sáng lần nữa, hình thành từng tia ánh sáng ngưng tụ thành đoàn, bay vào trong cơ thể nàng, mang đến cảm giác thoải mái dễ chịu. Nhưng tia sáng này vẫn vô cùng âm đậm như cũ, giống như đèn pin chưa sạc đủ điện, miễn cưỡng phóng ra tia sáng lần cuối.

Thấy thế, Phượng Vũ có thể đoán được tác dụng sơ lược của ngọc châu này: gặp máu tươi hoặc là cảm nhận được ngoại lực thì sẽ kích phát ra sức mạnh bảo vệ chủ nhân. Nhưng hôm nay vì cứu thân thể bị thương nặng, ngọc châu hao phí lực lượng quá lớn, cũng không biết về sau có thể khôi phục lại hay không.

Đem ngọc châu cất vào, Phượng Vũ lấy bông tai xuống. Bông tai này chỉ nhỏ như hạt đậu nành, không phải vàng chẳng phải là bạc, không biết chế tạo từ tài liệu gì, Đồ Đằng (biểu tượng) Phượng Hoàng giương cánh phía trên được điêu khắc rất sống động. Dựa theo trí nhớ, Phượng Vũ truyền một tia lực tinh thần vào bên trong bông tai, ngay sau đó, trong đầu liền xuất hiện rất nhiều thứ. Nàng tùy ý chọn một dạng, hơi ngưng thần (tập trung tinh thần), sau khi nghe “bịch” một tiếng, một quyển sách rơi xuống trước mặt nàng.

Thì ra đây là một không gian trữ vật làm thành bông tai. Không gian trữ vật ở thế giới Tất Lan Tập thường làm thành đồ trang sức tùy thân như các loại vòng tay, dây chuyền. Phượng gia muốn chế tạo một không gian trữ vật xinh xắn nổi bật cho Phượng Vũ, riêng phí thủ công cũng tốn kém bằng một năm thu nhập của

người trong trấn Lam Phong, hết sức đắt giá. Từ việc này có thể thấy được năm đó Phương Vũ được phụ mẫu và huynh trưởng cưng chiều như thế nào.

Những việc này, Phương Vũ biết được thông qua trí nhớ, nàng cảm thán Phương gia năm xưa tài lực hùng hậu, bản thân nàng chỉ là vật thí nghiệm, không có người thân nên không khỏi lặng lẽ âm mộ. Tiếc nuối trong chốc lát, nàng liền đem những ý niệm này ném ra sau đầu, chuyên tâm xem sách.

Quyển sách này là sách nhập môn Linh Sĩ cần phải xem, bên trong chẳng những giảng giải cặn kẽ việc tu hành của Linh Sĩ, phương pháp cùng bí quyết tăng lực lượng, còn giải thích sự bất đồng giữa các nghề nghiệp Đấu Sĩ, Ma Pháp Sư. Xem hết một lượt, Phương Vũ đối với tu hành chi đạo thấu hiểu sâu hơn.

“Thì ra giám bảo sư không cần bất kỳ tu vi gì, khó trách Phương Vũ thân thể yếu đuối chọn nó. Vì không thể trở thành Đấu Sĩ hay Ma Pháp Sư, nàng chỉ có thể chọn nghề nghiệp như vậy. Thế cho nên khi gia tộc kịch biến, nàng không hề có năng lực tự vệ.”

Vì thân thể đã khác xưa, Phương Vũ không chút do dự hủy bỏ nghề nghiệp giám bảo sư.

“Đấu Sĩ, dựa vào tu luyện không ngừng để đạt được sức mạnh cường đại. Tăng lên trung cấp thì linh ngộ đấu kỹ. Đấu Sĩ phải có đấu kỹ mới có thể miễn cưỡng giữ được tánh mạng trước Ma Pháp Sư đồng cấp ... chỉ là miễn cưỡng sao?”

Phương Vũ lại loại bỏ sự lựa chọn Đấu Sĩ. Nhưng đồng thời, nàng cũng quyết định lợi dụng kiến thức học được kiếp trước rèn luyện cải tạo thân thể này, dù sao bất luận lựa chọn nghề nghiệp gì, thân thể khỏe mạnh mới là mấu chốt.

“Luyện Đan Sư, tinh thông luyện chế đan dược, giá trị con người của họ dựa trên việc nắm giữ toa thuốc trân quý hay không, cùng phẩm cấp cao thấp. Bởi vì đan dược có tác dụng phụ trợ thăng cấp tu hành, nên họ được các đại gia tộc mời chào. Nhưng Luyện Đan Sư thường không tập trung tu hành nên rất nhiều Luyện Đan Sư cao cấp thực lực chiến đấu thậm chí không bằng một Đấu Sĩ mãn cấp... Không cách nào tự vệ, còn có thể hy vọng xa vời cái gì?”

Phương Vũ phán đoán không sai, bởi vì thiếu hụt năng lực tự vệ nên rất nhiều Luyện Đan Sư thực lực trác tuyệt, có khi miễn cưỡng trở thành hạ nhân của những người quyền thế, bị tước đoạt tự do cùng quyền lợi, việc làm duy nhất là phụng mệnh luyện đan cho đến khi sinh mạng kết thúc.

Kiếp trước Phương Vũ cũng trôi qua những ngày như thế, nàng biết rõ một khi lâm vào tuyệt cảnh, nếu không còn thủ đoạn khác để thoát thân, hẳn tuyệt không cho phép mình rơi vào tình cảnh như thế. Luyện Đan Sư, tự nhiên cũng PASS.

“Ma Pháp Sư, điều khiển nguyên tố tự nhiên biến hoá để cho bản thân sử dụng, sức mạnh cường giả vĩ đại nhất thậm chí có thể một mình hủy diệt khắp Đại lục. Tỷ như Ma Quân Lucifer nổi danh trong lịch sử, cường giả Ma Pháp Sư cùng Quang Minh Chi Tử tỷ thí, lúc ấy nam bắc một dãy của Đông Lăng Đại lục bị phong bạo ma pháp cuốn lấy, đến nay vẫn như cũ không có người dám bước chân vào.”

Trừ Ma Quân Lucifer, còn có sự tích khác về vị Ma Pháp Sư nổi danh, Phương Vũ xem say mê, bất giác trong lòng khao khát hướng tới sức mạnh cường đại của Ma Pháp Sư.

“Ma Pháp Sư ở trên những nghề nghiệp khác, nhất định là mạnh nhất, hay là ta lựa chọn nó... a, phía sau còn có?”

Lướt qua mục Ma Pháp Sư, phía sau đột nhiên còn có một điều mục: Ngự Linh Sư.

“Ngự Linh Sư, thiên địa chi linh, huyền hóa thành tinh, sinh ra linh thức, tức là Linh Thú. Ngự Linh Sư, tức là khống chế Linh thú Thiên Địa. Thực lực cực mạnh, có khả năng sáng tạo ra thế giới. So với những nghề nghiệp khác khó khăn hơn rất nhiều, thậm chí so với Ma Pháp Sư càng thêm khó khăn gấp trăm lần, từ trước tới nay tại Tát Lan Tập, chỉ xuất hiện qua hai Ngự Linh Sư, một xuất thân từ Cung gia tại Nam đồ Đại lục, một gã khác lai lịch không rõ, hành tung bất định.”

—— từ không đến có, sáng tạo ra thế giới!

Ánh mắt Phương Vũ gắt gao chăm chú nhìn vào hàng chữ này, không dứt ra được.

Nói một cách khác, điều này đồng nghĩa với Sáng Thế rồi, đây chính là lực lượng Thần Minh mới có!

Ma Pháp Sư hủy diệt, Ngự Linh Sư sáng lập. Ai ai cũng biết, sáng lập so với hủy diệt càng thêm khó khăn gấp trăm ngàn lần? !

Phải làm liền làm tốt nhất! Nàng muốn lựa chọn Ngự Linh Sư! Nghề nghiệp này khó khăn thì thế nào? Nếu từng có người làm được, nàng cũng có thể!

Từ trước đến giờ Phượng Vũ chỉ muốn bản thân làm điều tốt nhất, sau nét mặt bình thản là sự tha thiết hướng tới mục tiêu và ánh mắt kiên định.

Dù cho con đường phía trước đầy gian nguy, nàng cũng sẽ cố gắng bước tới, trở thành kẻ mạnh nhất đứng trên đỉnh cao!

Bình ổn cảm xúc, Phượng Vũ cất sách vừa xem xong vào trữ vật không gian, sau đó trầm ngâm tra xét xem trong đó có còn bộ sách nào liên quan đến Ngự Linh Sư hay không.

Kết quả tra xét làm nàng thất vọng, ngoại trừ một quyển tiểu thuyết lịch sử có nhắc đến Ngự Linh Sư, không còn bất kì bộ sách nào nói về vấn đề này nữa.

—— tại sao lại như vậy chứ?

Phượng Vũ không cam lòng, tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên, một vật hổ phách trong suốt xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Trong tất cả các kiện vật, hổ phách tầm thường, không có bất kỳ sự linh hoạt cùng chấn động nào, nói cách khác nó không thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng Phượng Vũ chú ý tới nó bởi vì nó cực kỳ xinh đẹp. Những hơi mờ giống như giọt nước mưa bao lấy vật hình hổ phách, lẳng lặng bao quanh một con bướm bướm xinh xắn, cánh mỏng như lụa, màu tím mộng ảo cùng màu lam đen vào nhau tạo thành hoa văn xinh đẹp, khiến cho người ta vừa nhìn liền không nhin được mê say trong lúc.

Có lẽ là món trang sức đẹp mắt, vuốt ve không tồi. Phượng Vũ nghĩ như thế, tiện tay lấy ra bỏ vào trong túi áo.

Sau đó, nàng tiếp tục tìm kiếm tài liệu. Nhưng sau khi tìm tòi hai lần, kết quả vẫn như cũ làm nàng thất vọng. Chẳng những không tìm được bộ sách liên quan đến Ngự Linh Sư, thậm chí cũng không có bất kỳ tài liệu nói về Ma Pháp Sư.

Trong không gian trữ vật không có tài liệu phương diện này là do năm đó phụ mẫu nàng sợ con gái sẽ buồn vì thể chất không cách nào tu hành, nên đặc biệt loại chúng ra.

Phượng Vũ xuyên qua mà đến dĩ nhiên không rõ ràng lắm nội tình những việc này. Thấy không tìm được tư liệu chính mình cần, mặc dù có chút buồn bực nhưng cũng không chú ý nhiều. Đây chỉ là khó khăn nhỏ nhỏ ban đầu, nếu ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, nàng còn có tư cách gì hy vọng xa vời trở thành người mạnh nhất?

Thối tắt nển, Phượng Vũ giữ nguyên quần áo nằm trên giường, tính toán nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp sau.

3. Chương 3: Học Phí Đắt Đore

Vào lúc Phượng Vũ mới vừa nhắm mắt lại, thì hai người Phượng Khả Nhi và đệ đệ, vẻ mặt không tập trung ngồi ở trong phòng phụ thân, nghe hẩn dầy bảo.

“Gần đây bên trong Mê Vụ Cốc, đám ma thú hành động khác thường, nghe nói ma thú cấp hai Vân Miêu thường ngày vẫn luôn ngoan ngoãn nhất cũng bắt đầu xao động, cào bị thương nhiều đứa trẻ đi ngang qua nó. Nơi đó mặc dù có chút vắng vẻ, dấu sao vẫn là lãnh địa của nhà chúng ta, phụ thân sẽ mau chóng sắp xếp người qua đó điều tra chuyện gì xảy ra. Trước khi có kết quả, hai tỷ đệ các con tuyệt đối không thể đi loạn, biết không?”

“Đã biết, phụ thân người thật dài dòng.” Phượng Lôi ngáp, không kiên nhẫn nói.

Đối với tư chất thiên phú của nhi tử, mới mười tuổi đã tu luyện tới Lục Phẩm Đẩu Sĩ, gia chủ đương nhiệm của Phượng gia Phượng Thế từ trước đến giờ đều hết sức cưng chiều, nghe được lời nói của nhi tử không có lẽ phép cũng không để ý. Nhưng khi quay qua nhìn thấy vẻ mặt mất tập trung của Phượng Khả Nhi thì biểu cảm ngay lập tức trở nên nghiêm túc: “Khả Nhi, lời phụ thân nói con có nghe không?”

“À? Cái gì. Vâng, vâng, nghe thấy.” Phượng Khả Nhi phục hồi tinh thần, hốt ha hốt hoảng đáp. Từ sau khi thoát khỏi nơi mà nàng đẩy ngã Phượng Vũ, tinh thần vẫn luôn có chút không tập trung, sau lại vờ như tán gẫu, nói chuyện cùng đám thị vệ. Sau khi nghe xong miêu tả của nàng, thị vệ nói nếu thật chảy ra nhiều máu như vậy, khẳng định người nọ chắc chắn là chết.

— Kê kia đại tiểu thư có chết cũng chẳng sao, chỉ sợ sau đó phụ thân tra ra lỗi do nàng, thừa dịp hủy bỏ tư cách đến Linh Chân học viện ở Tinh Vân thành đọc sách của nàng.

Linh Chân học viện là học viện dạy tu hành Linh Sĩ số một ở Tây Phong Đại lục, mời giảng sư của bất kể chức nghiệp nào, thấp nhất đều là tu vi trung cấp trở lên. Cũng bởi vì thế, học phí hàng năm của học viện học phí cao đến dọa người, lên tới một vạn tinh thể trong suốt. (Chỗ này mình không biết cái linh tinh chi cự là gì nên dịch tạm thế, bạn nào biết chỉ mình sửa nhé)

Hiện tại tình trạng của Phượng gia sa sút chỉ bằng một nửa lúc trước, đương nhiên Phượng Thế sẽ không tiêu tiền vào trên người đại nữ nhi chỉ có tư chất bình thường. Lần này Linh Chân học viện chiêu sinh học viên mới, ông vốn chỉ muốn để ột mình nhi tử đi. Rút cuộc không chống lại được nữ nhi tấn công bằng nước mắt, mới miễn cưỡng đồng ý để nàng đi cùng.

— nói sao cũng muốn giấu giếm chuyện Phượng Vũ bị thương có liên quan tới nàng! Mặc dù bình thường phụ thân cũng sẽ sĩ nhục Phượng Vũ, nhưng lần này nếu làm không tốt sẽ bị cho thành chuyện lớn, khiến nàng không thể đi tới Linh Chân học viện!

Nghĩ tới đây, Phượng Khả Nhi vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, đối với Phượng Thế có chút nghi ngờ nói: “Phụ thân, con chỉ hơi mệt một chút, nhất thời không tập trung. Lời người vừa phân phó con đều nghe, không được phép đến gần Mê Vụ Cốc, đúng không?”

“Không sai.” Phượng Thế không nghi ngờ gì, dặn dò xong, phất tay cho các con lui ra, bản thân cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời chưa hoàn toàn sáng, Phượng Vũ hai mắt nhắm chặt, trên mặt hơi có đỏ ửng, nhìn như đang ngủ say, chợt vẻ mặt khẽ nhúc nhích, mắt cũng theo đó mở ra một đường.

— có người đến gần. Có điều bước chân đối phương không có thực, hô hấp nặng nề, không giống dáng vẻ của người có tu vi, có lẽ là hạ nhân nào đó đến truyền lời hoặc tặng đồ.

Giống như để chứng minh phán đoán của nàng là đúng, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một nha hoàn đi vào, rõ ràng chính là tiểu nha đầu ngày hôm qua nhìn thấy Phượng Khả Nhi trọng thương Phượng Vũ.

Thấy Phượng Vũ nằm ở trên giường, nàng chần chờ một chút, rón ra rón rén tiến lại đây. Nhìn Phượng Vũ vẫn còn ngủ say, hô hấp đều đặn, tảng đá lớn trong lòng không khỏi hạ xuống: “Thật may là mạng người lớn, lần này nhị tiểu thư có thể yên tâm.”

Yên tâm? Phượng Vũ đang nhắm mắt giả vờ ngủ say không khỏi âm thầm nhíu mày: xem lại trí nhớ vốn có, nàng cũng không nhận ra Phượng Khả Nhi kia vô lễ ngang ngược kiêu ngạo, coi việc bắt nạt Đường tỷ làm niềm vui sẽ vì làm nàng bị thương mà trong lòng lo lắng. Cho nên nàng “Yên tâm”, chỉ sợ là có nguyên nhân khác?

Nếu là có nguyên nhân, vậy thì hôm nay không thể để cho tiểu nha đầu này tùy ý rời đi.

Nha hoàn đúng là nghe theo mệnh lệnh Phượng Khả Nhi, đi đến xem xét tình hình của Phượng Vũ. Thấy Đại tiểu thư này mạng lớn lại có thể tránh thoát một kiếp, hài lòng trở về phục mệnh. Nào ngờ, còn chưa xoay người sang chỗ khác, người trên giường không hề báo trước liền mở hai mắt ra, cười như không cười nhìn nàng.

“Chào buổi sáng Đại tiểu thư.” Nếu đã là chủ tử sớm mất đi chỗ dựa, thì cũng không cần phải thủ lễ rồi. Nàng qua quýt làm lễ ra mắt vừa muốn rời đi, lại nghe được một giọng nói mềm mại: “Ta cho phép người

rời đi sao?”

Giọng nói của bản thân trong trẻo dịu dàng, lại thêm mấy phần uy nghiêm, hoàn toàn không có nửa phần sợ sệt như mọi ngày. Cần thận lắng nghe, còn mơ hồ lộ ra khí chất cao quý, lại như là người ở trên cao giống gia chủ Phượng Thế.

— sao hôm nay đại tiểu thư như biến thành người khác vậy?

Mặc dù trong lòng có mấy phần cảnh giác, nhưng bộ dáng Phượng Vũ bị bắt nạt yếu đuối trước kia đã sớm khắc sâu trong lòng, mặc dù tiểu nha hoàn có chút kinh hoảng, nhưng cũng không dễ biến hóa nho nhỏ này trong lòng: “Nhị tiểu thư vẫn đang chờ ta phục thị nàng rửa mặt chải đầu, ta liền cáo lui trước.”

Trong khi nói chuyện, nàng lơ đãng cùng Phượng Vũ bốn mắt nhìn nhau, lập tức sững sờ. Chỉ chớp lát sau, ánh mắt của nàng từ từ trở nên ngốc trệ.

Hài lòng nhìn mặt nha hoàn chợt đỏ ra ngây ngốc, Phượng Vũ hỏi “Người là người bên cạnh Phượng Khả Nhi?”

Sau khi trúng chiêu, dù thường ngày đối với Phượng Vũ đã thất thế, là một nha hoàn kiêu ngạo vô lễ giống với chủ tử nàng dịu ngoan trả lời: “Vâng”

“Vậy người nhất định biết, nàng vì sao không yên lòng thương thế của ta.”

“Dạ, nô tỳ biết. Là bởi vì nhị tiểu thư thật vất vả thỉnh cầu lão gia đồng ý, cho phép nàng nửa tháng sau đi với thiếu gia tới Linh Chân học viện đọc sách. Nhị tiểu thư lo lắng lão gia sau khi biết nàng tổn thương người, sẽ lấy chuyện này làm lí do, hủy bỏ tư cách nàng đi học của nàng, cho nên mới vội vã sai nô tỳ tới tra xét thương thế của người.”

“Linh Chân học viện à.”

Trong trí nhớ, đây là tòa tháp nơi nhóm người linh sĩ Tây Phong Đại lục tu luyện trước khi lựa chọn chức nghiệp, học viện tu luyện tốt nhất. Toàn bộ các thiếu niên và thiếu nữ có tư chất tu hành tại Tây Phong Đại lục, đều mơ ước có thể đi vào Linh Chân học viện. Bởi vì nơi đó không chỉ có lão sư tốt nhất hướng dẫn học trò tu luyện, quan trọng hơn là bọn họ có ánh mắt cực kì tinh tường, có thể phán đoán chính xác tư chất và năng lực tiềm ẩn của mỗi người, từ đó giúp các đệ tử lựa chọn nghề nghiệp thích hợp nhất với y/nàng.

Chỉ là, đối với Phượng Vũ đã quyết chí trở thành ngự linh sư mà nói, lực hấp dẫn Linh Chân học viện không phải là lựa chọn chức nghiệp, mà là trợ giúp đối với giai đoạn người tu hành linh sĩ. Dù sao, giống như nàng không có người hướng dẫn thực tế, nếu như có lão sư chỉ dạy, có thể rút ngắn con đường tu luyện đi nhiều.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân Phượng Khả Nhi làm ra cử chỉ khác thường, Phượng Vũ sử dụng thuật thôi miên, hạ mệnh lệnh cuối cùng với tiểu nha hoàn: “Quên đi những lời ta đã hỏi, trở lại bên cạnh chủ nhân của người.”

Lúc trước ở phòng thí nghiệm thì lũ học giả biến thái kia không buông tha bất kì điểm nào, tận lực khai thác mọi năng lực tiềm ẩn của nàng. Nàng chịu đủ tra tấn, đồng thời cũng học xong không ít cái gọi là siêu năng lực. Thuật thôi miên chính là thứ đơn giản nhất trong đó.

“Linh Chân học viện. Học phí có vẻ rất đắt.” Phượng Vũ suy nghĩ có nên bán mấy món đồ trong không gian trữ vật để nộp học phí. Nhưng cuối cùng lại bỏ qua, bởi vì trong không gian gì đó nàng hoàn toàn không biết cách dùng. Nếu như mang trân châu làm thành cá mực bán đi, vậy chẳng phải bị thua thiệt lớn.

Nhưng không bán đồ lấy tiền, một cô gái nhỏ gần mười tuổi, lại nên đi nơi nào kiếm khoản học phí đắt đỏ này đây?

Gần như không chút nghĩ ngợi, Phượng Vũ lập tức có đáp án.

Sẵn thứ.

Ma thú bình thường cũng không đáng tiền, đáng tiền chính là giống như nhân loại, phải có tu vi, thực lực nhất định phân chia thành phẩm cấp ma thú. Ma thú đặc biệt có Thú Hồn tinh hạch thậm chí da lông huyết nhục, đều là đồ tốt có thể bán với giá cao.

Mà nhân loại tu sĩ cam chịu mạo hiểm, lúc chiến đấu với ma thú cũng áp dụng như vậy: bình thường nói đến, phẩm cấp cao nhất, đấu với phẩm cấp thấp nhất sẽ đoạt được ưu thế áp đảo. Nếu như là cùng cấp bậc tỷ thí, so thực lực, đổi lại chú trọng kinh nghiệm thực chiến. Nếu như thực lực thấp đối phương cấp một, như vậy thật xin lỗi, trừ phi người có linh khí cường hãn, nếu không thì là chết không thể nghi ngờ.

Phượng Vũ rất rõ ràng, lấy thể lực yếu đuối đến chỉ có thể đi làm giám bảo sư của nàng, thậm chí ngay cả Linh Sĩ cấp một cũng không đạt được. Nếu nàng tùy tiện dùng lời nói đi nghênh chiến ma thú, không thể nghi ngờ là chủ động dâng lên miệng cho đối phương làm điểm tâm.

Mặc dù tinh thần lực ở kiếp trước vẫn còn, nhưng không biết, có tác dụng với ma thú hay không.

Phượng Vũ quyết định tới khu vực bên ngoài tìm một hai con ma thú luyện tập, thử chỉ dùng Tinh Thần lực thì có thể khống chế đối phương hay không. Dĩ nhiên, trước đó, nàng còn phải đi chuẩn bị chút đồ cần thiết, chuẩn bị khi gặp bất trắc.

4. Chương 4: Khách Quý Thành Tinh Vân

Trên con đường trung tâm của Lam Phong Trấn, một tiệm thuốc được trang trí khí thế, lão bản tác phong đứng đắn chỉ huy nhóm người dưới làm việc, bỗng một người từ ngoài cửa vội vã chạy vào: “Lão bản! Có khách tới!”

“Vội cái gì, nhìn bộ dạng của người thật không có tiền đồ! Tiệm thuốc Lâm Ký của chúng ta là lớn nhất thành, có ngày nào không có khách đến?” Lão bản khiển trách.

“Vị khách này không giống vậy, ‘nàng’ là do thiếu chủ đưa tới.”

“Thiếu chủ tự mình đưa khách tới?” Nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ: “Chẳng lẽ, là vị kia ở Tinh Vân thành . . .”

“Chắc là như vậy!”

Vừa nghĩ tới thân phận tôn quý của vị khách kia, thần kinh lão bản liền căng thẳng. Đây chính là khách quý mà thiếu chủ thật vất vả mời tới! Nếu để xảy ra nửa điểm sai sót, sợ rằng sau này bản thân hắn sẽ không thể sống tiếp ở Lam Phong Trấn.

Tinh thần hắn lập tức tăng ột trăm hai mươi phần, chỉ huy nhóm người làm dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp cửa tiệm, lại cố gắng kéo kéo dây đai buộc chặt y phục trước bụng xuống dưới, hi vọng nhìn trông thật phẳng phiu.

Vừa mới làm xong tất cả, thiếu chủ và vị khách quý kia liền dừng trước cửa tiệm.

Lão bản sớm chuẩn bị một bụng lời nói may mắn, chuẩn bị tiến lên tiếp đón, vừa ngẩng đầu trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người.

Một thiếu nữ mặc váy dài trắng, cổ đeo vòng trân châu đang bước xuống xe ngựa đi vào quán. Tóc dài đen nhánh thẳng tắp dọc theo khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của nàng rũ xuống, làm nổi bật da thịt trắng tuyết và hai mắt đen láy linh động của nàng. Cái mũi thẳng tắp, môi mỏng nhạt không chứa ý cười.

Dáng người nàng không thể bắt bẻ, nhưng cũng không mảnh mai tinh tế, hai hàng lông mày có vài phần anh khí. Dung hòa với vẻ mặt lạnh như băng của nàng, càng có vẻ thần bí mà cao không thể với tới.

Vị khách quý kia, hẳn là thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp lạnh lùng này!

Không chỉ có lão bản, nhóm người làm lần đầu thấy được diện mạo khách quý, trong khoảng thời gian ngắn đều nhìn chăm chú.

“Khụ khụ, các người đi xuống trước đi, khách sẽ do ta tiếp đãi.” Trước khi đám người dưới bị phát hiện vô lễ, Lâm gia Thiếu chủ Lâm Tàn Kiệt không để lại dấu vết cho bọn họ lui xuống.

Lâm Tần Kiệt là vị thiếu niên mười sáu tuổi tướng mạo anh tuấn, đứng chung một chỗ với thiếu nữ xinh đẹp kia, nhìn qua trông như một đôi người ngọc. Mà hắn dường như vì có thể ở gần mỹ nhân mà hết sức vui mừng, trong mắt lộ ra hưng phấn không thể che giấu, giọng điệu nhẹ nhàng có chút khoe khoang giới thiệu từng món dược liệu đắt giá được mang lên.

“Nói về Linh Đan, tất nhiên muội không xa lạ gì, nhưng phương thuốc của tiệm ta đã được cải tạo, vốn là thuốc sau khi uống chỉ có thể khôi phục năm phần thể lực, đan dược của chúng ta có thể tăng hiệu quả lên tới sáu phần.”

“Quy Nguyên Đan, có thể nhanh chóng khép lại miệng vết thương, cũng đã được cải tạo, có thể rút ngắn thời gian vết thương khép lại tới tám phần.”

“Đây là hạ cấp tam phẩm Thú Hồn tinh hạch Tử Lô Bảo, nói đơn giản là có thể thúc giục sấm sét cỡ nhỏ, có thể công kích kẻ địch, cũng có thể xua tan sương mù đối phương thả ra. Đối chiến với kẻ địch ma pháp hệ Thủy cực kì thích hợp.”

“Cái này càng khó có, là lòng vũ Văn Dực Điều trung cấp, dùng để luyện chế thuốc thì không thể xem thường. Nếu dùng chúng để luyện chế binh khí, có thể khiến lực công kích ma thuật hệ Phong nâng cao ít nhất một phần.”

“Cái này.”

“Cái đó.”

Hắn đang nói hăng say, lại bị cắt đứt.

“Tần Kiệt, huynh không cần giới thiệu rõ ràng như thế, ta chỉ cần thứ có thể xua tan sương mù là đủ rồi.” Ngữ khí thiếu nữ xinh đẹp cũng giống với vẻ mặt lạnh băng của nàng, giọng điệu ngữ vực hơi khàn khàn.

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt cười hì hì nhún vai: “Ta chỉ là cảm thấy cơ hội khó có được ——”

Khi hắn nói chuyện, ánh mắt toan tính ở trên người thiếu nữ đảo một vòng, lập tức khiến “Giai nhân” tức giận: “Câm mồm!”

“Ta là nói muội hiếm khi đến đây thăm ta, muội lại nghĩ đi đâu vậy? —— sau năm mươi tuổi, muội cũng chưa từng đến Lam Phong Trấn, không phải sao? Chẳng lẽ ta nói sai?”

“Ta thấy câu nói của huynh thế nào lại có ý khác?”

“Ai nha, đó là ảo giác của muội, ảo giác.”

“Hừ! Từ nhỏ miệng lưỡi huynh đã trơn tru, vẻ mặt cợt nhả, không có đến nửa lời nói thật.”

“Thế nào, chẳng lẽ mỗi người đều phải lạnh như băng giống muội mới tốt? Có điều lần này thật khiến người khác bất ngờ, ta cũng không biết, thì ra muội còn có loại sở thích này ——”

“Không muốn bị thương vì nói nhiều thì câm miệng. Huynh cho rằng ta nguyện ý như vậy sao?”

Hai người đang tranh cãi thì ngoài cửa truyền tới một giọng nữ: “Xin hỏi, nơi này là tiệm thuốc sao?”

Giọng nói kia nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại lộ ra lạnh nhạt không nói được, kết hợp với giọng nói trẻ con, thật sự là có chút không hợp. Lâm Tần Kiệt cùng người thiếu nữ không nhận được quay đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương gầy nhỏ, đang đứng ở cửa nhìn quanh.

“Đúng, nhưng hiện tại chúng ta tạm thời không buôn bán.”

Người làm chỉ sợ quấy rầy khách quý, đang từ chối thì giọng nói Lâm Tần Kiệt từ phía sau truyền tới: “Có đạo lý nào khách đã tới cửa còn để rời đi? Tiểu muội muội, mời vào, muốn cái gì chọn tùy ý.”

Cô nương kia đang muốn nói chuyện, nghe được ba chữ “Tiểu muội muội” phía sau giống như bị ghen, dừng một chút mới lên tiếng: “Đa tạ.”

Lâm Tần Kiệt không nhận ra sự khác thường của nàng, quay đầu tiếp tục trêu đùa với bạn tốt. Một hồi lâu, sau khi cô nương kia mua xong dược liệu tính tiền rồi đi, lại thấy bạn tốt vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng như nghĩ tới điều gì.

“Thế nào? Có chỗ nào không đúng?”

“Không có gì, chỉ là khó hiểu sao nàng lại mua mấy vị thuốc không liên quan tới nhau.” Chỉ là, trong đó Tê Phong Thảo và Hàn Lạc Tấn nhìn như không có quan hệ, chỉ là trong quyển sách nào đó lại nói có thể kết hợp cùng nhau, nhưng nàng không nhớ rõ.

“Rất kỳ quái sao? Có lẽ đúng lúc thiếu hụt thôi.” Mặc dù trong nhà chủ yếu kinh doanh đan dược, nhưng với các vị thuốc lại chỉ biết qua loa sơ sài, mục tiêu Lâm Tồn Kiệt là quyết tâm trở thành Đấu Sĩ nên không chút để ý nói.

“... Có lẽ vậy...!” Thiếu nữ thu hồi tầm mắt, lần nữa dời lực chú ý đến đồ vật trước mặt: “Lần này đúng dịp gặp phải Thủy ma thú trung cấp sinh con tại Mê Vụ Cốc, nếu không muộn sẽ trực tiếp từ trong nhà mang vật khắc chế linh khí Thủy ma thú tới đây, hiện tại chỉ có thể dùng tạm chút đồ này.”

“Có muộn thực lực đã mãn cấp, đang trong giai đoạn trung cấp ma pháp sư tương lai ở đây, ta cực kỳ yên tâm.” Lâm Tồn Kiệt làm động tác khoa trương, “Ta và muộn liên thủ, nhất định có thể bắt Thủy ma thú mới xuất hiện kia vào tay!”

Mê Vụ Cốc là nơi cư trú của bầy ma thú ở Lam Phong Trấn. Nó thực xứng với tên gọi, trong chu vi mười mấy dặm quanh năm bao phủ sương mù nhàn nhạt, kéo dài không tiêu tan. Thêm việc bóng cây trong cốc che lấp đi ánh mặt trời, người thường đi lâu trong đó, đầu óc không khỏi choáng váng.

Trước đó Phượng Vũ đã quyết định sẽ chỉ dạo quanh phía bên ngoài, thử nghiệm bản lĩnh, nhưng lại không ngờ rằng bị lạc đường. Làm nàng để ý, là sương mù nồng đậm không thể tan đi.

Chỉ là đứng ở cửa cốc, đã bị làn sương mù dày đặc bao quanh, miễn cưỡng có thể nhìn thấy sự vật trong vòng mười bước. So với trong ấn tượng thì sương mù này càng nồng đậm, đến tột cùng là trí nhớ trước đây bị sai, hay do trong cốc đã xảy ra biến hóa?

Nhưng mọi thứ đã được chuẩn bị rất tốt, cũng không thể chỉ vì một chút khác thường liền trở về tay không. Nghĩ ngợi chốc lát, Phượng Vũ quyết định vẫn giữ nguyên kế hoạch hành động như cũ.

Khi bóng dáng của nàng biến mất trong cốc thì một trận gió lớn thổi qua, thổi tan làn sương mù dày đặc, đồng thời, lộ ra bố cáo mới vừa bị sương mù che khuất chặt chẽ.

“Gần đây ma thú trong cốc liên tiếp dị động, mọi người dân không được tùy ý vào cốc. Nhất là người thường và Linh Sĩ cấp thấp. Nếu như tự tiện xông vào, sống chết tự chịu.”

Phía trên bố cáo, là một chữ Phượng rất lớn.

5. Chương 5: Hổ Phách Hồ Điệp

Mê Vụ Cốc là nơi trú ngụ của ma thú, nên Lam Phong Trấn thường xuyên lui tới rất nhiều Linh Sĩ muốn thử một chút bản lĩnh. Nhưng sau sự kiện bầy ma thú gây rối làm tổn thương người, nhóm người Linh Sĩ vì tránh đầu sóng ngọn gió, dần dần không còn đến nữa.

Dù sao, tu luyện tất nhiên quan trọng, nhưng giữ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất. Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Nhưng kỳ quái là, sau khi người không còn xuất hiện nữa, bọn ma thú cũng dần dần ngừng quấy nhiễu, đổi thành ẩn náu tại hang động của chính mình, cảnh giác mà dè dặt, chú ý động tĩnh ở sâu trong Mê Vụ Cốc.

Không thể trách những ma thú này bình thường liêu lĩnh đột nhiên trở nên hèn nhát, đổi thành một bầy ma thú bất kì, khi đứng đầu vạn thú có hành động khác thường, ma thú cấp thấp hơn cũng sẽ khó tránh khỏi lo lắng xao động.

Ngay tại thời điểm linh sĩ và ma thú đối với Mê Vụ Cốc nhượng bộ lui binh, là lúc Phượng Vũ không biết chuyện liêu lĩnh tiến vào.

Hiểu biết của nàng đối với nơi này, chỉ có thể dựa vào đoạn trí nhớ còn lưu lại mà biết một ít. Trước kia khi ba mẹ còn sống, Phượng Vũ được cưng chiều thành tiểu công chúa, dĩ nhiên sẽ không tới nơi này mạo hiểm.

Sau khi gặp biến cố, không còn người thân bảo vệ lại không có khả năng tự vệ nàng lại càng không dám đặt chân vào nguy hiểm. Cho nên, đối với Mê Vụ Cốc, hiểu biết của Phượng Vũ quả thực là không nhiều.

Do vậy, trong lúc hành động nàng cực kỳ cẩn thận, ở trong sương mù dày đặc giảm xuống từng bước, đều phải dùng tinh thần siêu việt hơn xa người thường để nhận biết động tĩnh xung quanh.

Nhưng sau nửa giờ vào Cốc, nghi vấn trong lòng càng ngày càng tăng: chẳng phải đồn đại nơi này có rất nhiều ma thú tụ tập sao? Tại sao dọc đường nàng tới đây, ngay cả cái đuôi của ma thú cũng không nhìn thấy?

Lại nghĩ đến sương mù ở đây dày đặc khác hẳn ngày thường, càng chạy càng sâu khiến nàng do dự dừng bước: trong cốc này, có lẽ đã xảy ra biến cố nào đó? Vậy mà, bản thân nàng lại đi hơn một khắc đồng hồ, nếu còn không thu hoạch được gì, thì quay về phủ thôi.

Lúc này, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng dã thú gào thét đặc biệt khổ sở, chợt xé rách yên tĩnh trong cốc.

Cùng với tiếng gào thét, Phượng Vũ nhạy bén cảm nhận được, không khí trong cốc có biến hóa nhỏ, sương mù ngày càng dày đặc hơn, không khí cũng ngày càng áp lực.

Tuy rằng không biết đây là thủy ma thú đang thống khổ, dẫn tới biến hóa của thủy nguyên tố xung quanh, gây nên hiện tượng mạnh mẽ khác thường. Nhưng Phượng Vũ cũng có thể phán đoán được, biến đổi trong cốc với con ma thú đang đau đớn có quan hệ vô cùng lớn.

— Chẳng lẽ là có người giành trước một bước, ở nơi này vây bắt ma thú lợi hại, cho nên liên tục xảy ra dị tượng?

Nếu thật là người, trái lại Phượng Vũ không sợ. Nàng đã thử qua ở tên tiểu nha hoàn kia, trong thế giới này, tinh thần lực của nàng đối với con người vẫn hữu hiệu như cũ.

Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, quyết định đi lên xem rõ sự tình.

Ma thú khổ sở gào thét không ngừng, trở thành chỉ đường tốt nhất cho Phượng Vũ. Nhưng nó rống một tiếng dù nghe tưởng gần trong gang tấc, nhưng đi thực tế, cũng làm Phượng Vũ mất gần một giờ đồng hồ.

Đi qua vô số bụi gai, giẫm lên vô số lá cây rơi rụng, Phượng Vũ rốt cuộc theo tiếng gào đi tới trước một hồ nước.

Một con ma thú đầu nhọn cổ dài, thân dài tới đuôi, đang dùng móng vuốt che cái bụng nhô lên cao cao, ở trong hồ nước lặn lộn khổ sở. Trong lúc vô ý ma thú phóng thích ra thủy nguyên tố bọc quanh nó, lại đánh gãy một mảng lớn cây cối mọc quanh hồ. Mà chung quanh cũng không có dấu vết vây bắt của con người.

Nhìn mọi thứ trước mắt Phượng Vũ không tùy tiện tiến lên, chỉ là cẩn thận hít thở chậm lại, dừng lại ở xa.

Đùa sao, chỉ là vô ý thức phóng thích ra năng lượng đã mạnh mẽ như vậy, có thể thấy con ma thú này có năng lực cao nhất. Trước khi không biết chính xác tinh thần lực của mình có tác dụng với nó hay không, chỉ người ngu ngốc mới có thể hành động thiếu suy nghĩ.

Giấu kỹ thân thể, Phượng Vũ nhắm hai mắt, dùng tinh thần lực tập trung toàn bộ ở trên người con ma thú trong hồ. Trong nháy mắt ý thức hai bên tiếp xúc với nhau, Phượng Vũ liền cảm nhận một hồi cảm xúc nóng nảy hướng về phía mình, đồng thời còn nghe được nói tục liên tiếp: “TNND! Sớm biết sinh đứa bé đau như vậy, lão nương sẽ không sinh!”

.

Một đám quạ ầm ầm bay qua trong đầu, Phượng Vũ trên trán hiện lên ba vạch đen.

Ma thú và con người giống nhau đều phân chia thực lực, người mới tu luyện cảnh giới chia từ cấp một đến cấp bảy, tu hết cấp bảy, thì là trọn vẹn hạ cấp. Tiếp đó chính là trung cấp, cao cấp, bá tước, hoàng giả, lệnh tôn.

Trong sách giới thiệu tu luyện từng nói qua, sau khi tu vi ma thú đạt tới giai đoạn cao nhất của hạ cấp, thì có thể nói tiếng người. Biết thì biết vậy, nhưng tận mắt nhìn thấy một con ma thú bề ngoài hung hãn

giống như người phụ nữ mang thai sợ đau mà hồi hận thì vẫn khiến Phượng Vũ cảm thấy chấn động một hồi “Điều này thật không khoa học” .

“Đau chết! Đứa nhỏ này thật không hiền lành! Giày vò nhiều ngày như vậy không chịu ra ngoài, chờ con ra ngoài nường nhất định đánh mông con!”

“Tiểu tổ tông, con huyền não làm nường khó chịu muốn chết rồi, chờ nghịch ngợm, mau mau đi ra!”

“Đứa nhỏ chết tiệt này cuối cùng có chịu ra hay không? ! Nếu còn không nghe lời, chờ sinh ra ta liền ném con đi!”

.

Phượng Vũ nghe được mồ hôi diên cuồng: vị ma thú đại tử này cũng quá dũng mãnh, đau bụng sinh vẫn nghĩ vẫn vợ nhiều như vậy.

Lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy dưới quần áo truyền đến một trận cảm giác nóng rực. Cảm giác nóng nực khác thường này cũng không phải là của thân thể lập tức khiến Phượng Vũ cảnh giác. Theo bản năng nàng đưa tay vào trong y phục, ấn xuống một cái, phát hiện trong túi vải có một miếng nhỏ cứng rắn nổi lên. Để vào tay, mới phát hiện đó là hồ phách Hồ Diệp tối qua cố ý lấy ra.

Khác với lạnh lẽo đêm qua, hiện tại hồ phách Hồ Diệp chợt trở nên nóng bỏng, hơn nữa nhiệt độ còn không ngừng tăng lên, thậm chí làm Liên Phượng Vũ không thể cầm được. Vừa định để nó trên đất, lại thấy Hồ Diệp vốn đang ngủ yên trong hồ phách, cánh bướm màu lam bỗng nhẹ nhúc nhích.

Phượng Vũ cho rằng bản thân bị hoa mắt, nhưng tiếp đó, vòi bướm bướm thật dài cũng từ từ giãn ra, cánh bướm lay động độ cong cũng ngày càng lớn. Sau mấy cái vỗ cánh nhẹ nhàng linh hoạt, Hồ Diệp vậy mà đâm thủng hồ phách, bay vun vút trên không.

Cùng lúc đó, một âm thanh lạnh lùng vang lên bên tai Phượng Vũ: “Thủy ma thú trung cấp sinh con chính là thời điểm tốt nhất giết chết nó. Người còn không động thủ?”

Nhìn màu sắc vô cùng xinh đẹp, đẹp có chút không thực của Hồ Diệp, Phượng Vũ không chắc chắn lắm hỏi: “Người là đang cùng ta nói chuyện?”

“Nơi này còn có người thứ hai sao?”

“Người là ai?”

“ Người có thể gọi ta Luci.”

Luci? Cái tên này nghe có chút quen thuộc.

Không đợi Phượng Vũ nhớ lại, Luci lại nói: “Mau giết nó, lấy Thú hồn tinh hạch của nó cho ta.”

Thanh âm kia mang theo ý tứ ra lệnh rõ ràng, giống như chủ nhân của nó trời sanh đã có thói quen ra lệnh, là người bề trên.

Nếu như chỉ nghe âm thanh, sẽ khiến người nghĩ tới một vị Quân vương đột nhiên tức giận ngay tức khắc lệnh cho thiên hạ máu chảy ngàn dặm, nhưng bây giờ.

Phượng Vũ nhìn tiểu Hồ Diệp trước mặt, chợt có chút buồn cười: “Người là đang ra lệnh cho ta? Tiểu Hồ Diệp Luci?”

“ ”

Luci á khẩu không trả lời được. Hai mắt Phượng Vũ chớp cũng không chớp mà nhìn chằm chằm vào nó, không bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. Nàng chú ý thấy, theo thời gian trôi qua, màu sắc xinh đẹp trên hai cánh Luci, dần dần trở nên âm đạm. Chỉ là, biến hóa này hết sức nhỏ, nếu không quan sát cẩn thận, thì khó mà nhìn ra được.

Trầm mặc trong chốc lát, khẩu khí của Luci đổi thành hiền hoà hơn, nhưng lại lộ ra gượng gạo vô cùng: “Ta là đang giao dịch với người. Người cung cấp Thú hồn tinh hạch cho ta, ta sẽ nói cho người biết chỗ của một kho báu thượng cổ.”

“Không có bằng chứng, dựa vào cái gì bảo ta tin tưởng người?”

“Nực cười, ta đường đường là ——”

Nói một nửa, Luci chợt dừng lại. Phượng Vũ không nhịn được hỏi: “Người đường đường là gì?”

“ Không có gì. Người nói đúng, bây giờ ta đã không còn là. . . . Người không tin tưởng, cũng là chuyện thường tình. Được rồi, ta đổi vật khác giao dịch với người.”

“Hả?” Phượng Vũ không tỏ rõ điều gì, nhưng khi nghe đến câu nói sau cùng, thân thể trong nháy mắt đóng băng.

“Ta dùng bí tịch tu luyện Ngự Linh Sư trao đổi với người, như thế nào?”

6. Chương 6: Con Đường Cường Giả

Bí tịch tu luyện Ngự Linh Sư!

Trong nháy mắt nghe mấy chữ ngắn ngủn, trong lòng Phượng Vũ lần lượt trải qua kinh hỉ, mê hoặc, nghi ngờ đủ loại cảm xúc. Ngay sau đó cười lạnh nói: “Cái này ta lại càng không tin.”

“Người là cảm thấy Ngự Linh Sư tồn tại quá mức mơ hồ, tu luyện cũng quá mức khó khăn sao? Không sao, chỗ này ta còn có bí tịch tu luyện Ma Pháp Sư. Nếu như người thích, dùng cái này để trao đổi cũng không tồi.” Giọng điệu Luci nhắc tới bí tịch, giống như đang nói về mua rau cải trắng.

“Vẫn là câu nói kia, ta không tin người.”

Hồ Điệp vỗ vỗ cánh, chậm rãi bay một vòng quanh Phượng Vũ: “Cơ sở việc mua bán là tự nguyện công bằng, và phải tin tưởng lẫn nhau. Xem ra, trước hết ta phải dùng thực lực lấy được lòng tin của người.”

Phượng Vũ không nói gì, nhưng ánh mắt nàng rõ ràng tràn đầy hoài nghi. Dù là ai gặp qua, Hồ Điệp xinh đẹp mỏng manh như vậy, tuy rằng có linh hồn và giọng nói, nhưng không thấy có được bao nhiêu sức mạnh.

Đối mặt với Phượng Vũ, Hồ Điệp chợt dừng lại.

Quanh thân nó tỏa ra từng đoàn sắc tím, không lâu sau bỗng xuất hiện hơn mười ngọn lửa, lấy nó làm tâm điểm vây xung quanh.

Cánh bướm vừa đập, sắc tím bắn nhanh ra. Những chỗ nó bắn qua, thổi tan từng tầng sương mù. Mà cây cối hoa cỏ bị sắc tím bắn vào, ngay lập tức cháy thành tro.

Đột nhiên, trên mặt đất lan đến một mùi khét gay mũi. Phượng Vũ cúi đầu nhìn, trong một cái hang dưới tầng cây, vì phát hiện khác thường, mà thò đầu rón ra dò xét nguyên nhân. Không ngờ bị sắc tím bắn trúng. Trong nháy mắt, con rắn lớn sắc sỡ dài đến mấy thước đã hóa thành tro bụi, đáng thương Ban Liễn Xà nhị phẩm, đến một khớp xương lạnh lạnh cũng không còn, mơ hồ mà chết đi.

Ngọn lửa tím nhỏ bé xinh đẹp như vậy, uy lực lại mạnh mẽ như vậy!

Lần này Phượng Vũ đã nhận thức được đầy đủ, cái gì gọi là “Đẹp” không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Nhưng trong giọng nói của Luci, lại lộ ra chán nản khó nói: “Năm đó chiều Tử Diễm Phần Thiên này đủ để ngăn chặn một chiều toàn lực của tên kia, nhưng bây giờ chỉ có thể đối phó chút vật chết.”

Giọng nói của hắn sa sút tinh thần không giống giả bộ, còn có hân biểu diễn thực lực, Phượng Vũ đã tin ba phần, chỉ còn chút nghi ngờ, không nhịn được hỏi “Với thực lực của người, sao không tự mình đi lấy Thú hồn tinh hạch? Tại sao muốn giao dịch với ta?”

“Lòng nghi ngờ của người cũng quá nặng. Thôi được, nếu giao dịch cần tin tưởng lẫn nhau, vậy ta nói cho người biết.” Luci rất không tình nguyện nói: “Thật ra, hình dáng ban đầu của ta không phải như vậy. Ta từng có quyền thế và năng lực, vượt xa sự cuồng vọng mà người vẫn thường mơ tưởng. Nhưng trong một lần quyết đấu ta đã để thua lão đối thủ dưới trướng mình, hắn vì muốn làm nhục ta, liền tách thân thể và linh hồn ta làm hai, phong ấn linh hồn ta trong cơ thể của sinh vật yếu đuối nhất, cũng hạ cấm chế dày đặc, đề phòng ta có thể một lần nữa tu luyện đạt năng lực cường đại, tìm hắn báo thù.”

Nói tới đây, Luci có mấy phần oán hận mấy phần đắc ý cười một tiếng: “Hắn cho ta là ai ? Sau khi bị hấn phong ấn thì sẽ ngoan ngoãn làm một con ma sống sao? Ta đã tiêu phí ngàn năm thời gian, thật vất vả phá bỏ cấm chế, cũng làm cho thân thể không có linh chất này có được tu vi tam phẩm. Nhưng do trời sinh cấu tạo có hạn chế , rất khó tiến thêm một bước, chỉ có nhờ vào năng lực của người ngoài, lấy được Thú Hồn tinh hạch chứa đựng năng lượng của ma thú mới có thể giúp ta tu luyện. Nhưng cố tình ta lại bị thả vào trong không gian trữ vật, nhiều năm không thấy mặt trời. Đến hôm qua, vừa vận cơ duyên xảo hợp, được người lấy ra.”

Nghe đến đó, Phượng Vũ không nhịn được nói: “Cũng may người bị phong ấn trong thân thể con bướm, nếu là con nhện gì đó, ta chắc chắn sẽ không lấy ra .”

Luci hừ một tiếng, tức giận nói: “Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn tên kia nữa.”

Nói nhỏ xong, Luci hỏi “Như thế nào, tiểu nha đầu, hiện tại có thể tin tưởng ta rồi chứ?”

Nhưng hắn không để ý mặt mũi bị ném đi kể hết chuyện đau lòng của mình ra, nếu nàng còn không tin, cũng quá không hợp tình hợp lý.

Không nghĩ, Phượng Vũ lại một hơi cự tuyệt: “Những thứ này đều do người tự mình nói ra, có ai làm chứng cho người chứ? Trừ phi ——”

“Như thế nào?”

Phượng Vũ vờ như không nghe thấy âm thanh hắn nghiêng rằng, giơ lên một ngón tay lắc lắc: “Trừ phi người dạy ta dùng một chiêu đánh bại Thủy Ma thú, ta mới tin tưởng người.”

“Hừ, chuyện này thì có khó gì!” Luci hừ lạnh một tiếng, “Tiểu nha đầu, đặt ta ở trên tay người.”

Phượng Vũ theo lời nâng hắn trong lòng bàn tay. Trong một khắc hai bên chạm nhau, Luci liền thất kinh.

“Tiểu nha đầu, ta sớm cảm thấy năng lực cảm ứng của người mạnh, không nghĩ rằng lại mạnh như vậy!” Da chạm nhau, cảm nhận rõ ràng Tinh Thần lực mạnh mẽ của Phượng Vũ, Luci giật mình nói.

“Vậy sao.” Phượng Vũ nhàn nhạt đáp lời, trong lòng nghĩ thầm, thì ra ở thế giới này Tinh Thần lực bị gọi là năng lực cảm ứng.

“Chẳng lẽ không có ai nói cho người sao? !” Hơi giật mình, Luci không khỏi có chút nghi ngờ: “Chẳng lẽ là thời đại thay đổi? Vào thời điểm của ta, trong gia tộc nếu một người có tư chất giống như người ra đời, các trưởng bối nhất định sẽ không keo kiệt chút nào dùng tất cả tài nguyên có được tiêu xài trên người hắn. Bởi chỉ cần qua mấy năm sau, đứa nhỏ này tu luyện thành công thì sẽ nhận được hồi báo nhiều hơn mấy trăm ngàn lần với những gì bỏ ra. Nếu như đứa nhỏ này ra đời trong gia đình bình thường, người muốn làm sư phụ hắn nhất định cũng sẽ ừn ừn kéo tới, tranh đoạt danh hiệu “Lão sư mạnh nhất”.”

Không ngờ tới tư chất của mình được đánh giá cao như thế, Phượng Vũ có chút ngoài ý muốn, nói: “Nhà ta đúng là gia tộc tu luyện, nhưng khi còn nhỏ gia đình gặp biến cố lớn, cha mẹ bị hại, huynh trưởng mất tích. Từ đó về sau không có ai trông nom ta.”

Luci vỗ cánh, cái vôi thật dài duỗi thẳng lại lần nữa cong lên: “Khó trách, thì ra người cũng là đứa nhỏ bị gia tộc vứt bỏ. Hừ, những kẻ kia mưu cầu, chỉ lo trước mắt lợi ích gia tộc đều là kẻ nịnh hót, bọn họ sẽ không vì một người không có chỗ nương tựa mà bỏ ra cái gì. Nhưng, là vàng thì sẽ tỏa sáng, là người tài nhất định sẽ không bị mai một. Chỉ là ——”

Luci dừng một chút, giống như hạ quyết tâm, nói: “Giao dịch của ta và người, phải đổi cái khác rồi.”

“Đổi?”

“Không sai. Nếu như là người khác, ta sẽ tùy tiện dạy một điểm gì đó rồi đuổi hắn đi. Nhưng thấy người sở hữu năng lực cảm ứng siêu cường, trời sinh chính là một nhân tài Ngự Linh Sư! Người không nên bị mai một! Người nên khai thác ra toàn bộ tiềm năng, tu luyện đến trình độ tiên nhân chưa bao giờ đạt tới!”

Mặc dù bề ngoài chỉ là Hồ Điệp nhu nhược, Phượng Vũ lại cảm nhận được rõ ràng Luci say mê nhìn chăm chú: “Ta vô cùng mong đợi, người rốt cuộc có thể đi tới bước kia không. Như thế nào, tiểu nha đầu, làm đệ tử của ta đi! Để ta chỉ dẫn người đi về phía con đường cường giả!”

Đối mặt với Lucy cuồng nhiệt, Phượng Vũ vô cùng tỉnh táo: “Trước khi ngươi hi vọng trở thành sư phụ của ta, vẫn là nên hoàn thành giao dịch của chúng ta đã.”

Nàng nói dĩ nhiên là “Có thể một chiêu đánh bại Thủy Ma thú” .

Luci hiểu ý cười nói: “Tốt! Đây xem như quà ra mắt ta tặng cho đệ tử tương lai là ngươi.”

Theo cánh bướm vỗ, một đoàn ánh sáng tím chói mắt bay đến mi tâm Phượng Vũ, lập tức nhập vào cơ thể nàng, bao hàm một đạo khẩu quyết bí thuật và tin tức bí quyết tương ứng.

Nhanh chóng xem hết mọi thứ trong đầu, Phượng Vũ rũ mắt, lẳng lặng suy nghĩ mấy nội dung quan trọng. Ước chừng mười phút sau, nàng mở hai mắt ra, trông mắt trong suốt không có nửa điểm nghi hoặc.

“Mẫu chốt nắm giữ được rồi chứ?”

Phượng Vũ nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Như vậy thì đi thử một lần đi, xem xem ta có xứng làm sư phụ ngươi hay không.” Tuy rằng nói vậy, nhưng trong giọng nói Luci lại tràn đầy kiêu ngạo nồng đậm. Nếu như hắn có thân thể, về mặt giờ phút này nhất định là Trương Dương đắc ý.

Phượng Vũ cười đáp lại: “Mong rằng không để cho ta thất vọng mới phải.”

Bên ngoài vài dặm, lối vào Mê Vụ Cốc.

Đứng trước hơn mười người tùy tùng người thiếu niên đọc xong bố cáo, ha ha cười nói: “Kể từ sau khi Phượng gia đổi chủ, làm việc càng ngày càng chậm chạp. Nếu là trước kia, bọn họ nhất định có thể lập tức tìm ra nguyên nhân khiến đám ma thú Mê Vụ Cốc bạo động. Làm sao đến lượt chúng ta có thể tới nghịch nước với ma thú đây (đoạn này mình dịch thấy sao sao, nhưng không tìm được từ gì thay thế)? Chỉ là hiện tại, thật phải cảm tạ phản ứng chậm chạp của bọn họ đấy.”

Về mặt thiếu nữ mặc váy đen bên cạnh hắn có chút phức tạp: “Khoảng thời gian mười năm trước khi ta còn ở nơi này, có hai thu hoạch lớn, một là quen được người bạn tốt như huynh, hai là kết giao được với người có thể làm đổi thủ đời này của ta. Không nghĩ tới.”

“Muội nói là con trai trưởng đã mất tích của Phượng gia Gia chủ? Sau mấy năm muội đi thì nhà hắn xảy ra chuyện, từ đó về sau không có ai biết tung tích của hắn. Tư chất của hắn tuy tốt, nhưng nếu bị cuốn vào chuyện gì khiến hắn không thể chuyên tâm tu luyện, có thể vì vậy mà bỏ bê, thì thật đáng tiếc.”

Hai người nói chuyện đương nhiên là đại gia tộc đứng thứ hai Lam Phong thành, Lâm gia thiếu chủ Lâm Tần Kiệt, và bạn tốt của hắn từ Tinh Vân thành tới làm khách.

Lâm Tần Kiệt vì tò mò, đã phái người tra xét khác thường trong Mê Vụ Cốc là do chuyện gì gây ra, không nghĩ tới nguyên nhân lại là Thủy Ma thú sinh con. Việc này làm cho hắn vui vẻ đến phát rồ rồi.

Có ai không biết, Thủy Ma thú có khả năng sinh ra đời sau thực lực thấp nhất cũng là trung cấp trở lên, mà vào thời điểm họ sinh con, sức mạnh là yếu nhất, chính là cơ hội tốt để săn bắt. Khi hắn biết được Phượng gia bởi vì hiệu suất phản ứng không cao như trước, lại không biết chuyện gì ở trên địa bàn nhà mình, trong lòng càng thêm hồi hộp.

Lâm Tần Kiệt thảo luận qua với bạn tốt, lúc này liền quyết định đi lên trước săn bắn Thủy Ma thú.

“Việc này không nên chậm trễ, đi thôi.”

Theo mệnh lệnh của Lâm Tần Kiệt, nhóm tùy tùng đã trải qua huấn luyện nhanh chóng đứng ngay ngắn, vây quanh thiếu chủ nhà họ và bạn tốt của hắn, tiến vào Mê Vụ Cốc.

7. Chương 7: Một Kích Trúng Đích

Thủy Ma thú đã không còn sức lực dư thừa nói chuyện, vẫn ở trong đầm nước lặn lộn khổ sở, cái đuôi thật dài quét tới bên bờ, quần võ tất cả mọi thứ xung quanh.

Phượng Vũ đến gần, đúng lúc cái đuôi thô dài của Thủy Ma thú rơi xuống, đánh vỡ khối nham thạch to lớn cách nàng vài mét thành những mảnh vụn.

Giơ tay chặn lại những mảnh nham thạch bắn tung tóe, Phượng Vũ cúi người, làm theo phương pháp Luci dạy, hết sức chăm chú bắt giữ Phong nguyên tố trong không khí.

Lúc đầu không có cảm giác gì. Nhưng qua mấy phút sau, Phượng Vũ dần dần cảm ứng được, không khí có nhiều hơn một chút gì đó khác với lúc trước. Một cỗ lực lượng kì dị, theo ý nguyện của nàng, tập trung trên hai chân càng lúc càng nhanh.

Khi lực lượng thu thập tới trình độ nhất định thì Phượng Vũ canh chính xác cơ hội Thủy Ma thú vùi đầu vào trong nước, hai chân mượn lực đạp một cái trên mặt đất, thân thể tựa như mũi tên rời cung, thẳng tắp bắn về phía Thủy Ma thú.

— Luci nói, tay dùng Tật Phong Thuật có thể làm người trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ tuyệt vời, quả nhiên không sai! Tốc độ của nó so với suy nghĩ của nàng còn nhanh hơn mấy phần!

Phượng Vũ tự mình cảm nhận được hiệu quả của pháp thuật, xóa bỏ một tia băn khoăn cuối cùng, nhẹ nhàng linh hoạt lướt đến sau lưng Thủy ma thú, nhắm chuẩn cái bốt chàm tằm thường trên cổ Thủy Ma thú, trọng tâm hơi nghiêng, cả người hạ xuống phía trên. Ngay sau đó, hai tay lần nữa thu thập Phong nguyên tố, không chút lưu tình đánh lên vết bốt chàm.

Thực lực Phượng Vũ ngay cả cấp một còn chưa đạt tới, tuy rằng Thủy Ma thú vì sinh con mà rơi vào cuồng loạn, nhưng với thực lực trung cấp, ngay từ lúc Phượng Vũ chuẩn bị phát động pháp thuật, đã nhạy bén phát hiện được có người đến gần. Nhưng khi cảm ứng được người tới tu vi thấp kém không khác biệt gì so với người bình thường, nàng liền không để tâm nữa. Thăm nghĩ chờ cái nhân loại không có mắt này đến gần, sẽ xé người thành mảnh nhỏ.

Thủy Ma thú vạn vạn không ngờ, thiếu nữ nhân loại này nhìn như nhu nhược, nhưng lại nhanh, chuẩn, hung ác đánh trúng điểm yếu chí mạng của chính mình. Nàng tức giận rống dài một tiếng, muốn phát lực quăng thiếu nữ rơi xuống, thân thể lại yếu ớt không bắn ra được.

Cho dù là một chiếc lá nhẹ nhàng quét qua điểm yếu, Thủy Ma thú cũng đã thấy khó chịu nửa ngày. Huống chi đây là trút xuống một kích toàn lực?

Mang theo trần đầy không cam lòng và phần hận, Thủy Ma thú nặng nề ngã xuống. Thân thể to lớn khiến cho bọt nước văng khắp nơi, bắn tung tóe lên cả người làm Phượng Vũ ướt đầm.

“Ngã.”

Phượng Vũ nhìn Thủy Ma thú nằm trong nước không nhúc nhích, ngẩn ngơ, lộ ra khuôn mặt tươi cười thật lớn với Luci đang vỗ cánh bay tới: “Kỹ xảo người dạy quả nhiên hiệu nghiệm!”

“Đây không tính là gì, cũng chỉ là một con Thủy Ma thú trung cấp nho nhỏ mà thôi. Chờ người báỉ ta làm sư phụ, tương lai cho dù muốn thu thập linh khí trời đất ngưng tụ thành Linh Thú, cũng dễ như trở bàn tay.” Luci giống như là chỉ sợ cái tiểu nha đầu Phượng Vũ khó dây dưa này vẫn như cũ không chịu nhận thức hần làm sư phụ, khi nói chuyện không quên ném ra một mồi nhử.

— người này lúc mới gặp mặt thì vô cùng cao ngạo, hiện tại thể nào thái độ thay đổi lớn 180 độ, giống như là một đứa trẻ ngốc dùng kẹo que dụ dỗ thú ma quái?

— nhưng là, cây kẹo que này nàng lại vô cùng yêu thích.

Phượng Vũ có chút buồn cười nghĩ, vậy vậy Thủy Châu trên đầu, vừa muốn nói chuyện, lại nghe được dưới thân truyền đến một tiếng kêu khóc đặc thù của con thú nhỏ.

Phượng Vũ cúi đầu xem xét, một con thú nhỏ toàn thân màu ngọc bích, cổ dài đuôi ngắn, thân thể tròn vo nho nhỏ, đang cố chui ra từ dưới thân Thủy Ma thú. Hai mắt nó to bằng hạt đậu nghi hoặc chớp, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu nhỏ. Bỗng nhiên, nó ngẩng đầu, thấy Phượng Vũ đang cúi thấp người quan sát nó, nhất thời vui mừng kêu to một tiếng, tứ chi nhỏ bé vội vàng thoát khỏi trói buộc cuối cùng của cơ thể mẹ, cố gắng vươn mình chạm vào Phượng Vũ.

Chỉ là, khi nó muốn nhảy ra khỏi mặt nước lao vào trong lòng Phượng Vũ thì lại phát hiện dù thế nào cũng không làm được. Đang ở trong bức tường nước vô hình, nó không thể dùng lực, chỉ có thể liều mạng dùng móng vuốt ngấn ngùn với về phía Phượng Vũ, miệng đáng thương kêu, đôi mắt nhỏ tràn đầy uất ức.

Không muốn thấy bộ dạng làm nũng của con thú nhỏ, Phượng Vũ liền đưa tay ra ôm lấy nó. Con thú nhỏ lập tức vui mừng rúc vào trong ngực nàng, dùng đầu lưỡi liếm tay nàng lấy lòng.

“Sư phụ, đây là chuyện gì xảy ra?”

Luci được tiếng gọi sư phụ làm cho nở gan nở ruột, kiên nhẫn giải thích: “Ma thú vừa sinh ra đã có bản năng tra xét động tĩnh bốn phía, nhận định vật sống nhìn thấy đầu tiên làm nương. Có điều, thông thường ma thú trước khi sinh con đều sẽ cưỡng chế những sinh vật khác ở lân cận dời đi, cho nên hoàn toàn không có chuyện nhận nhầm mẹ xảy ra. Việc xảy ra hôm nay, chỉ là ngoài ý muốn.”

“Coi con thành nương nó?” Phượng Vũ dở khóc dở cười, nhắc vật nhỏ lên nhìn trước sau: “Mới vừa rồi Thủy Ma thú mắng chửi hung ác như vậy. Tình cảnh giằng co lâu như vậy, chính là vì viên thịt tròn nhỏ này?”

Nàng vốn cho rằng, có thể làm cho Thủy Ma thú hung bạo đau đến như vậy, nói thế nào thể tích cũng phải bằng một nửa thân thể của nó. Không nghĩ đến, vật nhỏ này chỉ to cỡ nắm tay, thật sự là kỳ quái.

Luci nhìn vật nhỏ vài lần, bất ngờ “Ah” một tiếng, nói: “Vận số của ngươi thật không tệ, đây là một Thủy Ma thú biến dị.”

Phượng Vũ khó hiểu, hỏi “Biến dị?”

“Thủy Ma thú thông thường, trời sinh có năng lực thao túng Thủy nguyên tố, nếu dùng cách nói của Linh Sĩ loài người, có thể nói bọn họ trời sinh để trở thành ‘Ma Pháp Sư’. Giống với loài người, Ma Pháp Sư pháp lực cao cường, nhưng nếu so kỹ năng đánh nhau với Đấu Sĩ cấp thấp hơn, khi Ma Pháp Sư đang trong tình thế nguy hiểm, không thi triển được ma pháp thì hẳn không thể đỡ được công kích của Đấu Sĩ ngang cấp. Đây cũng chính là nguyên nhân Thủy Ma thú trong tình huống đặc biệt lúc sinh con thực lực giảm mạnh, dễ dàng bị Linh Sĩ cấp thấp săn giết, bởi nó không có dư thừa lực lượng để thi triển ma pháp.”

“Chỉ là, thông thường ma thú sinh con đều rất thuận lợi. Nguyên nhân chủ yếu làm Thủy Ma thú khó sinh, chỉ sợ là do đứa nhỏ của nàng xảy ra biến dị. Ngươi nhìn xem, mới vừa rồi ngươi đánh trúng điểm yếu sinh mạng của nàng, là một vết bớt chàm, đúng không? Ngươi lại nhìn con thú nhỏ này một chút.”

Phượng Vũ theo lời xem trên thân Thủy ma thú con, ngạc nhiên phát hiện trên lưng nó trổ bóng, chỉ toàn một màu xanh ngọc, không hề có một chút bớt chàm.

“Có thể chứ.” Luci giải thích, “Biến dị ma thú, đặc trưng của chủng tộc sẽ biến mất, thay vào đó là một chút...khác biệt. Ngươi nhìn móng của nó một chút, có phải màu đỏ không?”

Nắm lấy móng vuốt của con thú nhỏ không an phận trong tay, Phượng Vũ thấy rõ, lòng bàn tay của nó là một màu đỏ thẫm.

“Đặc trưng này mang nghĩa là trời sinh nó không có năng lực cảm ứng Thủy nguyên tố, ngược lại có được sự cứng cỏi và sức lực mạnh mẽ. Dùng Linh Sĩ loài người so sánh, nó tương đương với một người Đấu Sĩ trời sinh.”

Phượng Vũ gật đầu một cái, không hiểu hỏi “Đấu Sĩ trời sinh rất khó sao?” Nếu không sao lại nói vận khí nàng tốt?

Cái vôi của Luci run lên, cười ha hả: “So với biến dị ma thú cao cấp hơn, nó dĩ nhiên không tính là khó có, chỉ là vừa vận thích hợp với ngươi— mặc dù năng lực cảm ứng của ngươi cường đại, nhưng bây giờ có chút nhu nhược. Lấy máu của Đấu Sĩ Thủy Ma thú biến dị, vừa vận có thể làm ngươi trở nên khỏe mạnh.”

“Máu?” Phượng Vũ sững sờ, “Muốn để ta uống máu của nó?”

“Đó là chuyện người ngu ngốc mới có thể làm.” Luci khinh thường nói, “Nếu ăn trực tiếp thì năng lực trong máu có thể hấp thụ không đến một phần mười. Phương pháp chính xác là dùng dược liệu phụ trợ, luyện thành đan dược ăn.”

“Nói như vậy, không cần lấy tính mạng của nó chứ?” Đối với viên thịt tròn nhỏ chỉ biết làm nũng này, thật sự Phượng Vũ không nhẫn tâm làm tổn thương nó.

“Ừ, chỉ cần lúc chế thuốc lấy một phần máu tươi là được. Chỉ là, nếu như người muốn dùng máu của nó, sự phụ lại không có biện pháp lấy đi Thú Hồn tinh hạch của mẫu thân nó rồi. Dù sao huyết thống trời sinh, con thú nhỏ này nếu cảm ứng được người thân mất đi tính mạng, nói không chừng sẽ kích phát ra sự cuồng bạo bẩm sinh của nó, đến lúc đó máu của nó với người trái lại sẽ thành có hại.”

Do đồng cảm với việc “mang thai”, vốn Phượng Vũ không có ý tổn thương Thủy Ma thú mới vừa làm mẹ này, bây giờ nghe Luci tự động buông tha Thú Hồn tinh hạch, tảng đá trong lòng liền buông xuống, lại có mấy phần áy náy: Luci nhận nàng làm đệ tử, chắc chắn sẽ cho nàng rất nhiều lợi ích. Nàng thì ngay một ý nguyện nho nhỏ của Luci cũng không thể thực hiện. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi nói: “Sư phụ, lát nữa trở về ta sẽ tìm cho người Thú Hồn tinh hạch.”

“Ha ha, đúng là cố tình làm khó người.” Luci đối với đồ đệ hiểu chuyện rất hài lòng.

Hai người đang nói chuyện, Thủy Ma thú bị chế trụ cũng từ từ khôi phục ý thức. Ngay sau đó nó phát hiện, mặc dù toàn thân vẫn không có sức lực như trước, nhưng đau bụng sinh hành hạ nàng mấy ngày liên tiếp thì đã biến mất.

—— đứa bé! Đứa bé của ta đâu?

Nàng hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi. Khi thấy con thú nhỏ bị thiếu nữ loài người chế ngự mình lúc trước ôm ở trong tay thì cảm thấy một hồi tuyệt vọng. Nàng phát ra một tiếng gầm rú thật dài, giùng giàng muốn cướp lại đứa nhỏ của mình.

Tiếng rống dài truyền đi rất xa, tự nhiên kinh động một nhóm người khác trong cốc. Cái vòi của Luci cuốn một cái, cảnh giác nói: “Có người đến gần.”

8. Chương 8: Ta Không Cần Cái Lòng Của Người

Phượng Vũ nghe xong, tập trung lắng nghe, xác thực cảm nhận được xa xa có tiếng động khác thường, đang nhanh chóng đến gần bên này. Với năng lực hiện tại của nàng, vẫn chưa thể nhận biết được lai lịch của đối phương, liền hỏi: “Có nguy hiểm không?”

“Một tiểu quỷ Linh Sĩ cấp năm, vài Đấu Sĩ hạ cấp cao nhất, còn có một tiểu quỷ hạ cấp cao nhất vừa mới bắt đầu tu luyện ma pháp. Bây giờ người còn chưa phải đối thủ của bọn họ.”

Phượng Vũ nghe xong, bình tĩnh nói: “Đã như vậy, trước tiên chúng ta hãy tránh đi.”

“Hả?” Luci có chút kinh ngạc liếc nhìn đồ đệ mới này. Thông thường mấy tiểu quỷ bỗng nhiên lấy được lợi ích từ tiền bối, phần lớn sẽ vui mừng đến choáng váng, cho dù gặp phải kẻ địch trên cả thực lực của mình, cũng sẽ kêu gào không chịu nhượng bộ, trông cậy vào sự phụ của mình giúp đỡ đẩy lùi quân địch, mình thì núp ở một bên, chờ sau khi kẻ địch bị đánh ngã nhay ra điều vô dương oai.

Luci nảy ra ý định nhận Phượng Vũ làm đồ đệ, là vì coi trọng thiên phú trác tuyệt của nàng, đối với tính tình của nàng cũng không hiểu rõ. Vừa nghe nàng lập tức nói như thế, trong lòng đối với đệ tử chín chắn rất hài lòng, vẫn muốn thử thêm một lần: “Có muốn sư phụ ra tay đuổi bọn chúng đi giúp người không?”

“Tạ ơn sư phụ, chỉ là không cần. Ta và những người này cũng không có thù hận gì, cũng không đến mức đuổi tận giết tuyệt. Đã như vậy, cần gì nhờ người ra tay. Còn nữa, nếu sư phụ mê muội cứng chiều, sẽ khiến đệ tử tạo thành thói quen mọi việc đều tìm ngài ra mặt, vậy thì là đồ bỏ đi rồi.” Phượng Vũ kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Luci.

“Ha ha, nói thật hay! Có chí khí!” Hiện tại Luci đối với đồ đệ này vô cùng hài lòng: thiên phú cao, tính tình trầm ổn, qua một thời gian, thành tựu không có giới hạn!

Bên này Thủy Ma thú cũng không quan tâm tính tình Phượng Vũ như thế nào. Nàng để ý, là Luci chỉ tùy ý đã nói ra được số lượng người tới và tu vi của chúng. Đây là chuyện mà một ma thú trung cấp như nàng

cũng không làm được. Hơn nữa, ngay cả đệ tử loài người yếu đuối của hắn có thể dùng một chiêu đánh bại mình. Xem ra, chắc chắn tu vi của Luci hơn xa mình!

Tu vi dù chênh lệch một cấp, thực lực cũng đã cách biệt một trời. Người cấp thấp khi đứng trước người cấp cao, kết quả luôn luôn là chịu chết.

Ý thức được sự khác biệt giữa mình với bướm bướm nhìn như nhu nhược này, trong lòng Thủy Ma thú là một mảnh thê lương. Nhưng lại không cam lòng mất đi đứa bé như vậy.

Nội tâm của nàng đang rối rắm có hay không mạnh dạn đòi lại đứa nhỏ từ Phượng Vũ thì Luci cũng đã lạnh lùng nói với nàng: “Bổn tọa mượn con thú nhỏ của ngươi dùng một thời gian, một tháng sau sẽ trả cho ngươi. Đến lúc đó sẽ dùng một bình đan dược nhị phẩm làm quà đáp lễ, như thế nào?”

“Nhị, nhị phẩm đan dược?”

Thủy Ma thú nhất thời nghẹn lời. Nhị phẩm đan dược đương nhiên có sức hấp dẫn lớn, nhưng nàng càng hy vọng lập tức được ôm đứa bé vào lòng. Nhưng là, đối mặt cường giả thực lực cao hơn mình, cho dù hắn ngang ngược bắt đi đứa bé, nàng cũng không thể làm gì. Hiện tại đối phương không những chủ động nói một tháng sau sẽ trả đứa bé lại ỉn, hơn nữa còn có thêm quà đáp lễ. Thái độ này đã là tương đối khiêm nhường. Nếu nàng còn ngu muội dây dưa, làm không tốt sẽ chọc đối phương tức giận.

Dù tính khí Thủy Ma thú nóng nảy, nhưng cũng không phải loại đầu óc ngu si, nếu không cũng sẽ không bộc lộ hết tài năng với người cùng tộc, tu luyện thành ma thú có thực lực mạnh nhất Mê Vụ Cốc.

Sau khi thông suốt đạo lý đó, mặc dù hoàn toàn không bỏ được đứa nhỏ mới sinh đã rời xa mình, nhưng chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Ta...ta đồng ý. Đứa nhỏ này phiền toái tiền bối chiếu cố giúp.”

Luci cao ngạo gật gù đầu, coi như đã biết.

Cổ họng Thủy Ma thú phát ra một tiếng thở dài miễn cưỡng, lặn xuống nước bơi về hang động. Ảnh hưởng của việc điểm yếu chí mạng bị khống chế, cộng thêm hao phí hơi sức để sinh đứa nhỏ, đã ép khô sức lực toàn thân nàng, khiến nàng không còn lực đối nghịch với kẻ khác.

Ở bên này, Luci rời khỏi hổ phách đã nửa ngày, màu sắc trên thân lấy tốc độ mất thường cũng có thể thấy được, càng ngày càng trở nên mờ nhạt. Chú ý tới điểm này Phượng Vũ liền vội vàng nói hắn không cần gấp gáp.

“Không có việc gì, phong ấn chưa cởi ra hết, khi ta ra ngoài, linh lực tiêu hao sẽ tăng gấp bội.” Luci lạnh nhạt nói, “Chờ ta đưa ngươi đến chỗ an toàn trước, sau ——”

Phượng Vũ ngăn lại nói: “Không cần, hay là ngươi trở lại hổ phách tu dưỡng trước đi.”

“Hả? Vậy còn ngươi? Ngươi làm sao thoát thân?”

“Ta có thể dùng Tật Phong Thuật mới học vừa rồi, nhanh chóng bỏ chạy.”

“Biện pháp này không tệ.” Luci gật đầu một cái, bởi Phượng Vũ thông minh độc lập, đánh giá nàng lại cao hơn một tầng.

Dưới khế ước phong ấn cường đại, lực lượng của hắn đã sắp bị hao sạch, nếu như không lập tức trở lại trong phong ấn, đến khi linh lực hoàn toàn biến mất, muốn phục hồi năng lực lại càng không biết phải chờ tới lúc nào. Vì vậy hắn vội vàng dặn dò Phượng Vũ một tiếng phải cẩn thận, liền vội vã bay vào bên trong hổ phách.

Cất hổ phách vào túi vải bên người, Phượng Vũ ôm lấy viên thịt tròn đang muốn ngưng tụ Phong nguyên tố rời đi, sau khi chú ý động tĩnh chung quanh, biểu tình dừng lại một chút.

—— nàng và Luci hơi lơ là một chút: vừa rồi khiếp sợ uy áp của Thủy Ma thú, bọn ma thú không dám lộ diện, hiện tại cảm nhận được Thủy Ma thú đã quay về hang động, liền ào ào đi ra.

Ở trong mắt chúng, thực lực Phượng Vũ ngay cả nhất cấp cũng chưa đạt, sau nhiều ngày kìm nén như vậy, vừa lúc dùng làm món khai vị.

Đối mặt ngày càng nhiều hình dáng khác nhau xông ra chung quanh, mắt thú phóng ra tia hung ác, Phượng Vũ không chút nào sợ hãi. Theo bản năng vượt ve an ủi viên thịt nhỏ đang sợ hãi, nàng đưa tay vào ngực, lấy ra một cái bình sứ, đổ bột ở bên trong khắp chung quanh, vẽ ra một vòng tròn bao lấy chính mình.

Cơn gió thổi qua, mùi đặc trưng của bột thuốc theo gió bay lên, bay vào trong mũi bọn ma thú, làm chúng không hiểu sao trong lòng sinh ra sợ hãi. Sau vài giây giằng co, vốn là ma thú khí thế ào ào xông tới, vậy mà đã giảm hơn một nửa.

Nhìn hết thấy, khoe môi Phượng Vũ hiện lên một chút tươi cười. Nếu không có chuẩn bị, sao nàng dám tự tiện xông vào Mê Vụ Cốc? Đây chỉ là nàng xem từ trong sách, đặc biệt mua được liệu chế thành một trong các phương thuốc. Nếu bọn ma thú còn có dị động, nàng không ngại khiến chúng nếm thử một chút tư vị của phương thuốc khác nữa.

Một bên kia, sau khi nghe tiếng ma thú gào thét nhóm người Lâm Tàn Kiệt lập tức nhanh chóng gấp rút chạy vào trong cốc, nhìn thấy phía trước tràn ra một nhóm lớn ma thú, ngạc nhiên dừng bước.

“Mẹ nó, ta nói thế nào bên ngoài lại không có ma thú, thì ra tụ tập tại nơi này.” Lâm Tàn Kiệt thực lực cấp năm hoàn toàn không đặt lũ ma thú thực lực từ cấp ba trở xuống này trong mắt, bản tính hiếu chiến khiến hắn hưng phấn nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị khai chiến.

Một bên, thiếu nữ băng sơn nhắc nhở: “Phần lớn là Thủy Ma thú có dị động, chúng ta phải nhanh đuổi theo vào, nếu không công sức lần này liền uổng phí.”

“Chắc, vốn tưởng rằng có thể hoạt động chân tay đây.”

Lâm Tàn Kiệt tiếc nuối nói, sau đó phân phó tùy tùng, không được hiếu chiến, chỉ cầu có thể tiến bước.

Cũng may bọn ma thú cũng không có đánh ý tứ, trừ vài đầu ngay mặt đụng vào ở ngoài, một số thậm chí còn vòng qua đám người bọn họ, vội vàng vàng chạy ra ngoài. Bộ dáng vội vàng vàng, quả thật giống như đang lẩn trốn khó khăn.

Thấy thế, thiếu nữ băng sơn suy đoán: “Nhất định Thủy Ma thú xảy ra chuyện! Chúng ta mau vào đi!”

“Được!” Một cước đạp bay một con Hoa Liễn Xà cản đường, Lâm Tàn Kiệt lớn tiếng đáp.

Mấy người toàn lực đi tới, hơn nửa canh giờ, liền xông tới bên đầm nước vừa phát ra dị thường. Vậy mà, làm bọn họ không ngờ tới là, nơi này cũng không có Thủy Ma thú.

Trần tĩnh lại lần nữa, chỉ thấy bên bờ đứng mấy con sáng móng tốn hơi thừa lời, thật thấp gằm thét ma thú, vây một cô gái nhỏ gầy ở giữa, ánh mắt tham lam rục rịch, lại như đang sợ hãi điều gì.

“Là nàng?”

Sau khi thấy rõ dung mạo thanh lệ của cô gái, thiếu nữ băng sơn không nhịn được nhỏ giọng hô ra tiếng.

9. Chương 9: Giết Ma Thú Mãn Cấp Trong Nháy Mắt

Phượng Vũ không ngừng tăng lượng bột thuốc, nhóm ma thú không chịu được hiệu lực của bột thuốc đều suy sụp chạy trốn. Nhưng đối mặt với vài cái đầu ma thú còn lại, tâm trạng của nàng ngược lại càng thêm nặng nề.

Ma thú có thể chống lại được hiệu lực của thuốc, tu vi chắc chắn cao chứ không thấp. Một con hai con thì cũng thôi, thế nhưng còn đến năm con, bao vây quanh nàng, làm nàng dù muốn dùng Tật Phong Thuật thoát thân cũng không được.

—— xem ra chỉ có thể dùng một phương thuốc khác thôi.

Phượng Vũ lấy ra bình sứ thứ hai, do dự chưa mở ra. Cuồng mê hương này một khi phóng ra, trong nháy mắt sẽ kích phát ra bản năng nguyên thủy nhất của dã thú, khiến chúng lao về phía vật sống ở gần nhất mà chém giết. Dưới tình huống đồng đảo ma thú, có thể coi là phương pháp khiêu khích chúng chém giết lẫn nhau rất hiệu quả.

Nhưng lúc chúng chưa cuồng loạn, còn có mấy phần sợ hãi với Khu Thú Phấn, không dám tùy tiện đến gần vòng tròn bột thuốc. Ai có thể bảo đảm sau khi cuồng loạn, bọn chúng có liều lĩnh đánh phá vòng tròn lao về phía mình hay không?

Đây là một ván bạc, tiền đánh cuộc là tính mạng của chính mình.

Sống chết trước mắt, Phượng Vũ càng thêm tỉnh táo. Với thực lực của nàng, xung đột chính diện tuyệt đối không có đường sống, chỉ có đánh bất ngờ gây ra hỗn loạn, rồi thừa dịp loạn chạy trốn. Nàng cẩn thận quan sát địa thế chung quanh, sau đó suy đoán mình động thủ theo hướng nào để rời đi nhanh nhất.

Một hồi lâu, trên tay nàng cầm bình sứ hơi nghiêng xuống, ngay khi nàng sắp mở bình sứ ra, có mấy người từ bên ngoài chạy vọt vào.

Trog nháy mắt bằng sơn thiêu nữ dẫn đầu kêu lên, Phượng Vũ cũng nhận ra đối phương: hẳn là hai người lúc trước đã gặp qua một lần trong tiệm thuốc. Nếu là bọn họ, vậy hẳn là không đến nỗi tăng thêm xung đột đi. Nói không chừng, còn có thể lợi dụng một phen.

Phượng Vũ trong mắt thoáng qua một tia tính toán, không dấu vết cất bình sứ vào trong túi.

Lâm Tàn Kiệt không rõ chân tướng, thấy Phượng Vũ một mình giằng co với ma thú, thế nhưng trên mặt lại không có nửa phần sợ hãi, không khỏi với tiểu cô nương nhu nhược này mở to mắt nhìn, có mấy phần bội phục lá gan của nàng.

Băng sơn thiêu nữ tỉ mỉ hơn hẳn. Ánh mắt đảo qua vòng bột thuốc dưới chân Phượng Vũ, trong lòng lập tức suy tính: “Là Khu Thú Phấn, khó trách vừa rồi những ma thú cấp bậc thấp kia đều chạy trốn. Thuốc này là dùng Tê Phong Thảo và Hàn Lạc Tấn phối lại mà thành. Chỉ là, phương thuốc này mặc dù đơn giản, nhưng không có nhiều người biết. Nhìn cách ăn mặc của tiểu cô nương này không giống người của gia tộc lớn, vậy nàng từ đâu có được phương thuốc này?”

Mặc dù trong lòng hai người đều có tính toán riêng, nhưng cũng hiểu việc cấp bách là vây quét tiêu diệt hết đám ma thú này. Tu vi của những ma thú này không thể so sánh với đám ma thú vừa mới chạy trốn, thực lực đều đã lục cấp, thậm chí có một con đi đầu đã mãn cấp hạ cấp.

Mặc dù người của mình đều là người giỏi, nhưng ma thú so với loài người, bất luận là thể lực hay tốc độ, cũng đều chiếm ưu thế. Cho nên trận chiến này tuyệt đối không thể khinh thường.

“Thủy Ma thú không thấy, gặp được Quỷ Giáp Hổ cũng không tồi. Tiểu cô nương đừng lo lắng, mấy con mèo nhỏ này chúng ta tiếp nhận rồi —— Tiểu Phó, chuẩn bị lên.” Lâm Tàn Kiệt ra dấu tay, mấy tên tùy tùng lập tức chia thành năm đội, thực lực kém hơn chia hai người một tổ, tự mình vây đánh một ma thú lục cấp. Một người thực lực mạnh nhất thì chung một đội với Lâm Tàn Kiệt và băng sơn thiêu nữ, đánh về phía Quỷ Giáp Hổ cấp bậc cao nhất.

Quỷ Giáp Hổ, là vì tốc độ nhanh như ma quỷ, da cứng như giáp sắt mà gọi thành tên này. Linh Sĩ bình thường muốn săn giết một con Quỷ Giáp Hổ chưa mãn cấp, đã vô cùng khó khăn. Trước mặt là một con Quỷ Giáp Hổ đã mãn cấp hạ cấp, hơn nữa đã lĩnh ngộ đấu kỹ, lại càng thêm khó dây dưa.

Lập tức, bên này Lâm Tàn Kiệt mặc dù có thiêu nữ và hai người tùy tùng có năng lực mãn cấp, mới đầu giao thủ, vẫn cảm thấy cố hết sức.

Mà con Quỷ Giáp Hổ này đã có linh trí, nhằm vào Lâm Tàn Kiệt thực lực chỉ mới ngũ cấp là người yếu nhất trong ba người, liên tiếp phát động mấy lần tấn công mạnh về phía hắn. Thiêu nữ và tùy tùng Lâm gia vội vàng cứu viện hắn, không có thời gian phát động tấn công. Trong khoảng thời gian ngắn, bị làm cho luống cuống tay chân.

Bốn tổ tùy tùng khác thấy thiêu gia gặp nguy hiểm, trong lòng khó tránh khỏi hốt hoảng. Mặc dù thực lực cao hơn ma thú, nhưng vì phân tâm, thể công chậm lại, bị ma thú áp chế.

Cái gọi là người xem sáng suốt, Phượng Vũ không tham chiến nhìn một cái liền nhận ra vấn đề. Không khỏi mở miệng nhắc nhở: “Vị mỹ nữ kia, để đại thúc kia đi cứu viện bằng hữu của ngươi là được rồi, người có thể nhân cơ hội công kích một bên của con hổ.”

—— mỹ nữ?

Nghe nói như thế, mặc dù đang trong nguy hiểm, Lâm Tồn Kiệt vẫn không nhin được cười to. Bằng sơn thiếu nữ dưới chân lão đảo một cái, suýt chút nữa tự động đưa đến trước mặt Quỷ Giáp Hổ.

Chẳng lẽ nàng nói sai cái gì? Phụng Vũ có chút nghi ngờ.

Lâm Tồn Kiệt cố nén cười, nỗ lực thay thiếu nữ cần một chiêu: “Tiểu muội muội nói không sai, Tiểu Phó, người không cần quá để ý ta, cứ tập trung tấn công là được.”

Thiếu nữ hung hăng trừng mắt liếc hẩn một cái, quả thật theo lời lui ra mấy bước, một tay để ngang ngực, một tay để trước mi tâm, đôi môi mấp máy, cấp tốc niệm thần chú.

Theo cử động thiếu nữ, Phụng Vũ nhảy bén nhận ra, không khí quanh mình nổi lên biến hóa kỳ lạ. Một chút hỏa nguyên tố đỏ rực dùng mắt thường có thể thấy được hình dáng, nhanh chóng tụ tập trong tay nàng. Một quả cầu lửa đỏ rực thật lớn, dần dần hình thành.

—— sư phụ nói không sai, trong nhóm người vừa tới quả nhiên có một Ma Pháp Sư.

Quỷ Giáp Hổ cũng không ngờ tới đối thủ lại có một Ma Pháp Sư. Phải biết, trong tình thế ngang cấp nhau, Ma Pháp Sư nắm giữ pháp thuật trong nháy mắt tuyệt đối giết chết địch thủ. Nó mặc dù có đấu kỹ, nhưng cũng không phải đối thủ của thiếu nữ Ma Pháp Sư mẫn cấp này.

—— làm thế nào?

Quỷ Giáp Hổ có linh trí phát ra tiếng gầm thét lo lắng, mắt hổ đảo qua, liếc về một mình Phụng Vũ đứng ở một bên, trong lòng lập tức tính kế.

Thiếu nữ bằng sơn đang định tấn công, lại thấy Quỷ Giáp Hổ nhún người nhảy, lướt qua đám người Lâm Tồn Kiệt, xông thẳng về phía tiểu cô nương kia. Lúc này nếu như nàng phóng ra Viêm Động Thuật, ắt sẽ liên lụy tới tiểu cô nương kia! Hơn nữa Quỷ Giáp Hổ dồn hết tốc lực tiến công tốc độ nhanh đến kinh người, ngay cả nàng cũng không ngăn được.

Đáng ghét!

Thiếu nữ mặc dù không cam, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể trở mắt nhìn Quỷ Giáp Hổ đánh về phía nữ hài.

Tốc độ cực nhanh cuộn cuộn nổi lên từng tầng bụi đất, một chiêu cực mạnh theo thanh thể Quỷ Giáp Hổ, mắt thấy sẽ rơi vào trên người Phụng Vũ.

Khi mọi người nghĩ rằng tiểu cô nương sắp bị Quỷ Giáp Hổ giết chết thì biến cố lại xảy ra.

Chỉ nghe một tiếng rống to kinh thiên động địa, chợt máu tươi bắn tung tóe, tiếp đó, lại là tiếng rống giận dữ liên tiếp, một tiếng so với một tiếng lại thấp hơn. Theo một tiếng đau thương thảm thiết cuối cùng, là tiếng vật nặng rơi ầm ầm thật mạnh xuống đất. Vật nặng, làm bụi đất chung quanh cũng bị chấn động bay khắp nơi.

Tiểu cô nương yếu đuối kia nếu có ngã xuống, cũng sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ là ——

Mọi người bất giác ngừng thở, hết sức chăm chú nhìn về đám bụi đất. Ngay cả bọn ma thú cũng dừng tấn công, ngơ ngác nhìn về phía ma thú cường giả thứ hai trong Mê Vụ Cốc.

Bụi đất vừa tan hết, lộ ra một thân hình khổng lồ ngã trên đất. Đôi mắt nó trợn tròn, như không tin mình cứ như vậy mà bị đánh bại. Nhưng đó đã là biểu tình cuối cùng của nó ở trên đời, thân thể nó không còn phập phồng, lỗ mũi cũng không còn phát ra hơi thở.

Con cự thú mới vừa còn khí thế mãnh liệt, cuối cùng lại bị người dùng một chiêu đoạt mạng!

Một bên, Phụng Vũ khắp người máu tươi đứng vững vàng bất động. Ánh mắt yên tĩnh, giống như một màn thảm thiết trước mắt nàng đã nhìn quen rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều mất đi khả năng nói chuyện, chỉ ngơ ngác nhìn nàng, trong đầu đều có một suy nghĩ: tiểu cô nương nhỏ bé nhu nhược này đến tột cùng là thần thánh phương nào, có thể một chiêu đánh chết Quỷ Giáp Hổ mẫn cấp hạ cấp? !Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài,

thực lực của nàng ngay cả nhất cấp cũng không đạt. Đến tột cùng nàng đã làm thế nào? Lẽ nào nàng thật là yêu nghiệt hay sao? !

10. Chương 10: Quần Áo Lụa Là Không Có Mắt

Trong lúc vô tình Phượng Vũ bị mọi người cho là yêu nghiệt, nhưng thực ra trong lòng đang âm thầm buồn bực.

Một kích kia của Quỷ Giáp Hổ nhìn như hung mãnh, thực ra vẫn chưa dùng hết toàn lực. Bởi nó cũng bị vẻ ngoài mê hoặc, cho rằng Phượng Vũ chỉ mạnh hơn so với Linh Sĩ bình thường một chút xíu, không đáng phải dùng hết toàn lực. Có bản lĩnh, không bằng tiết kiệm chút sức lực để chạy trốn.

Coi thường Phượng Vũ, không thể nghi ngờ đây là sai lầm lớn nhất đời này của Quỷ Giáp Hổ. Đáng tiếc nó cũng không có cơ hội sửa lại.

Quỷ Giáp Hổ hành động nhanh chóng, Phượng Vũ đã nghĩ không thể thành công tránh thoát công kích của nó, nắm chặt trong tay ngọc bội từng chữa trị thân thể cho nàng, dùng hết sức tụ tập tất cả Phong nguyên tố bắt giữ được vào ngọc bội, chuẩn bị cố gắng chống cự.

Nàng biết năng lượng trong ngọc bội gần như bị hao hết, một khoảng thời gian sau còn chưa thể khôi phục như cũ. Nhưng sống chết trước mắt, nàng không có gì để có thể dựa vào, trong tay chỉ có vật này có thể ngăn cản lại mấy phần công kích.

Trong lúc nguy cấp, viên thịt nhỏ vốn ở trên vai nàng cọt tới cọt lui cũng chợt ngừng đầu lên, lỗ tai nhỏ cảnh giác với chấn động. Đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu thấy Quỷ Giáp Hổ miệng máu mở to hung hăng nhào tới thì viên thịt nhỏ chán ghét hét lên một tiếng, sau đó —— cư nhiên phản công lại.

Đây không phải là tự mình tìm chết sao? Phượng Vũ thấy lo lắng, lại bởi vì đang dùng toàn lực tụ tập Phong nguyên tố, không có thời gian kêu nó trở lại, chỉ đành trơ mắt nhìn tiểu nhục đoàn với vẻ mặt ghét bỏ đánh về phía Quỷ Giáp Hổ, cắm đầu lao vào da lông thật dày màu trắng của đối phương.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, ánh chớp lửa chợt lóe, móng vuốt của Quỷ Giáp Hổ đã treo ở trên đầu Phượng Vũ. Nàng thậm chí có thể thấy rõ ràng móng vuốt của đối phương qua bao năm tháng vẫn còn đọng lại khối máu, ngửi được mùi hôi thối trong miệng nó.

—— ngay tại lúc này!

Phượng Vũ nhắm ngay bụng dưới Quỷ Giáp Hổ, dùng Phong nguyên tố thu được trong ngọc bội mạnh mẽ bắn ra.

Nàng hoàn toàn không hi vọng có thể một chiêu giết chết Quỷ Giáp Hổ, chỉ hy vọng có thể đánh nó lùi ra một chút, mình có cơ hội tốt để chạy trốn.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, lại thật quá ngoài dự đoán của nàng.

Khi Phong nguyên tố tăng tốc, ngọc bội giống như một viên đạn bắn vào bụng Quỷ Giáp Hổ, chợt bạo phát ra một làn ánh sáng xanh nhạt. Trong tích tắc, từng trận máu thịt thoáng chốc bắn ra trước mặt Phượng Vũ.

Trong nháy mắt thành công gây thương tổn cho Quỷ Giáp Hổ, một vật nhỏ màu trắng từ miệng vết thương của Quỷ Giáp Hổ chui vào trong bụng nó.

—— Cái đó là. Viên thịt nhỏ?

Tung ra ngọc bội, Phượng Vũ theo kế hoạch lách mình tránh đi thấy vậy cũng không khỏi đỡ ra.

Mặc dù lớp da Quỷ Giáp Hổ cứng rắn, nhưng nội tạng thì không có được như vậy. Chỉ thấy một điểm nhỏ nhỏ nổi lên trong bụng con hổ nhanh chóng di chuyển, móng vuốt nhỏ đỏ đến mức, toàn bộ nội tạng bị xé thành mảnh vụn.

Theo cử động vên thịt nhỏ, Quỷ Giáp Hổ phát ra từng hồi tiếng rống giận. Trong bụng truyền tới đau đớn kịch liệt khiến nó nổi điên, hai mắt đỏ như máu, nó muốn bắt bóp chết kẻ địch thật đau đớn, vậy mà đối phương lại đang trong cơ thể nó tùy ý làm loạn, làm nó không có cách nào ra tay.

Lại một âm thanh tiếng nội tạng vỡ vụn, đôi mắt Quỷ Giáp Hổ càng trừng lớn hơn nữa.

Nó có thể cảm thấy tim mình bị đánh trúng, trừ phi có linh đan lục cấp trong truyền thuyết, nếu không cái mạng này đúng là không thể cứu trở về.

Sinh mạng trong nháy mắt bị cướp đi, nhưng ngay cả diện mạo kẻ địch nó cũng không nhìn thấy.

Mang theo không cam lòng và oán hận nồng đậm, thân hình khổng lồ của Quỷ Giáp Hổ ầm ầm ngã xuống.

Trong nháy mắt kẻ địch ngã xuống, viên thịt nhỏ nhanh nhẹn từ miệng vết thương lao ra, lăn lộn ở trong bụi cỏ, sau khi miễn cưỡng chà đi cả người đầy vết máu, chạy đến trước mặt Phượng Vũ, lấy lòng cọ chân nàng.

Thấy một màn như vậy, Phượng Vũ im lặng. Ai sẽ tin tưởng, viên thịt nhỏ nhỏ như vậy, có thể dễ dàng giết chết Quỷ Giáp Hổ cao lớn cường tráng hơn nó không biết bao nhiêu lần? Tuy nói vận số chiếm một phần rất lớn, nhưng cũng không thể bỏ qua công lao của viên thịt nhỏ cả gan làm loạn.

Chỉ là, Phượng Vũ tương đối khó chịu với việc dựa dẫm vào tình cờ và vận số để được thắng lợi.

Nếu như không có viên thịt nhỏ.

Nếu như dùng ngọc bội thu thập Phong nguyên tố không có tác dụng.

Chỉ cần tồn tại một giả thiết, thì nàng cũng đã mất mạng rồi.

“Quá yếu, phải gắng sức nâng cao thực lực mới được.” Phượng Vũ tự nhủ. Vận may thế này mờ mịt giống như trò chơi, ngẫu nhiên lần này có thể, nhưng nếu lệ thuộc thành thói quen, chỉ có thể tự chịu diệt vong.

Lúc này, băng sơn thiếu nữ và mấy tên tùy tùng tiến lên thăm dò cũng đều nghe thấy nàng nói nhỏ, không khỏi lặng im. Ngay cả thiếu nữ dày dặn kinh nghiệm cũng mở to mắt xem thường: thực lực của người đã rất khủng bố rồi có được không, như vậy còn nói mình kém cỏi, làm những người già chúng ta để mặt mũi vào đâu hả?

Được giáo dục tốt khiến thiếu nữ kiềm chế không nói ra những lời này. Nàng ho nhẹ một tiếng, lôi kéo sự chú ý của Phượng Vũ: “Người bạn nhỏ này, có thể biết tên của người không?”

Sau khi biết được thực lực của Phượng Vũ, giọng điệu nàng theo bản năng thay đổi, không còn tùy tiện xưng hô nàng là tiểu muội muội.

Chú ý tới sự thận trọng của đối phương, Phượng Vũ biết nàng hiểu lầm. Chỉ là, muốn nói rõ ràng, vậy sẽ làm bại lộ sự thực viên thịt nhỏ là Thủy Ma thú biến dị. Nàng suy nghĩ một chút, quyết định không nói ra thì tốt hơn.

“Ta tên là Phượng Vũ, xin hỏi người tên gì đây?”

“Ta tên là Phó Tư Đường.” Họ của người thiếu nữ làm nàng chú ý: “Người là người của Phượng gia ở Lam Phong trấn?”

“Đúng vậy.”

Có được đáp án xác thực, Phó Tư Đường có chút mê muội: nàng đến Lam Phong thành cũng hai ngày rồi, nhờ vào người bạn tốt lắm miệng này, đối với địa phương đã mười năm chưa đến cũng hiểu không ít. Chuyện Phượng gia xuống dốc, tất nhiên cũng nghe nói. Nhưng nếu tiểu cô nương thực lực kinh người này là người của Phượng gia, Phượng gia lại vì sao không có nửa điểm tin đồn?

Phải biết, Tát Lan Tập lấy sức mạnh làm chủ, tự do tung hoành, nhân tài kinh tài tuyệt điểm là đối tượng ao ước của mỗi gia tộc. Nhà bình thường xuất hiện thiên tài, cũng phải ăn mừng thật lớn. Bởi vậy, coi như gia tộc này hiện tại không còn hưng thịnh, những gia tộc khác cũng sẽ theo dõi cường giả tương lai ra sao, cho bọn họ một chút mặt mũi.

Ở Lam Phong trấn, nếu như những gia tộc khác biết được Phượng gia có vị thiên tài như Phượng Vũ, nhất định sẽ không giống hiện tại xem thường Phượng gia như vậy.

Chỉ là, cũng có chút tương đối lo sợ những gia tộc sẽ ám sát thiên tài của gia tộc này. Có lẽ, Phượng gia Gia chủ chính là suy nghĩ đến an toàn của Phượng Vũ, mới không có để lộ ra tin tức Phượng Vũ là thiên tài thôi.

Trải qua suy nghĩ, Phó Tư Đường tự cho là đã tìm ra nguyên nhân, lại hỏi một vấn đề khác: “Mười năm trước, ta từng kết bạn với trưởng tử Phượng Tường của ngươi. Sau lại nghe nói chỉ trưởng gặp kiếp nạn lớn, Phượng Tường cũng từ đó không rõ tung tích. Xin hỏi, người gần đây có tin tức của hắn không?”

Phượng Tường? Chính là ca ca Phượng Vũ. Ở trong ký ức, hắn đối với Phượng Vũ vô cùng yêu thương. Trong nhà xảy ra biến cố, lại bị người thân chà đạp, người thân duy nhất Phượng Vũ nhận định chính là Phượng Tường. Vô số lần ban đêm nàng nằm mơ thấy Phượng Tường trở lại đón nàng, rồi lại vô số lần từ trong mộng khóc tỉnh.

Có lẽ do thừa kế trí nhớ vốn có của Phượng Vũ, nàng còn nhớ rõ Phượng Tường đối với thiếu nữ này rất có hảo cảm, về mặt vốn lạnh nhạt cũng trở nên ôn hòa hơn: “Vẫn không có tin tức ca ca. Mỹ nữ tỷ tỷ, người và ca ca là bằng hữu sao?”

Phượng Vũ vừa dứt lời, Lâm Tần Kiệt đứng ở một bên khoanh tay nghe các nàng nói chuyện liền không nề mặt mà cười ha ha: “Ha ha ha! Mỹ ~ nữ ~ tỷ ~ tỷ ~ Tiểu Phó, nếu đại tỉ nhà ngươi biết người giành mất danh hiệu Phó thị Đệ Nhất Mỹ Nhân của nàng, lại muốn gây thêm nhiều khó khăn cho ngươi.”

“Câm miệng!” Sắc mặt Phó Tư Đường tái xanh, nhỏ giọng quát.

“Ôi ôi, người ta thật là sợ.” Lâm Tần Kiệt che ngực khoa trương làm ra dáng vẻ sợ hãi, nhưng trên mặt lại tươi cười đầy xấu xa: “Từ khi ngươi đến nhà ta, không biết có bao nhiêu người hâm mộ ta thật là điếm phúc vô biên đấy. Ngày hôm qua còn có người hỏi ta, người có phải hay không ta tương lai ——”

“Lâm Tần Kiệt, ngươi muốn thử một lần tư vị của Viêm Động Thuật sao? !”

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt lập tức chạy xa ra đến mấy trượng: “Đừng đừng đừng, ta không nói còn không được sao.”

Nhìn những chuyện xảy ra trước mắt, Phượng Vũ lại nhìn Phó Tư Đường giận dữ, mơ hồ có một suy đoán, lẽ nào.

Không đợi nàng kịp chứng thực suy đoán của mình, trên đường phía trước chợt truyền tới một giọng nói phách lối: “Đám người không có mắt các ngươi, chẳng lẽ không thấy bố cáo bên ngoài sao? ! Các ngươi bất ma thú là chuyện nhỏ, nếu là quấy rầy bản thiếu gia bất Thủy Ma thú, thì đúng là tội lớn!”

Người tới tuổi chưa tới mười hai, nhưng bởi vì sống an nhàn sung sướng, trở mã tốt, bề ngoài nhìn qua so với bạn cùng lứa tuổi thì lớn hơn hai ba tuổi. Vốn được xem là ngũ quan đoan chính, nhưng bởi vẻ mặt vênh váo, làm cho người ta đặc biệt chán ghét. Người này chính là con trai duy nhất của Phượng gia gia chủ hiện tại, Phượng Lôi.

Dáng điệu hần hung hăng vênh váo, nghênh ngang đi tới trước mặt nhóm người Phượng Vũ, lại còn bày ra bộ dáng uy phong, chợt nhìn thấy Phó Tư Đường mỹ mạo vô song, nhất thời ngây dại.

Chốc lát, trên mặt hắn lộ ra một bộ dạng sớm trưởng thành mà dâm — tà tươi cười: “Mỹ nữ, người là người nhà nào? Vì sao ta ở tại Lam Phong trấn mà chưa từng gặp qua ngươi?”

11. Chương 11: Tính Toán Nợ Nần

Nhiều lần bị người xúc phạm điều cấm kỵ, Phó Tư Đường dù tính tình tốt cũng không nhịn được, huống chi tính cách hắn vốn cao ngạo, tính tình cũng không được coi là tốt. Mặc dù thực lực Phượng Vũ cường hãn, suy cho cùng chỉ là một tiểu cô nương, hắn còn có thể dễ dàng tha thứ, bị tên nhà giàu không có mắt này đùa giỡn, nếu là hắn còn im lặng không nói, mặt trời quả thật là mọc từ hướng tây rồi.

Phượng Lôi nói xong, bày ra tư thế tự cho là phóng khoáng nhất, “Phong lưu phóng khoáng” mỉm cười chờ đợi mỹ nhân đáp lời.

Không ngờ, đáp lại hắn là một quyền nặng nề vào ngực. Phượng Lôi không hề phòng bị bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đụng gãy vài cây đại thụ, mới dựa vào một gốc cây thô to chậm rãi tuột xuống.

Từ trước đến nay thiếu gia Phượng gia vốn là một tên ác bá ở Lam Phong trấn, những tùy tùng đi theo hắn cũng luôn vênh váo tự đắc. Bọn hắn chưa bao giờ nghĩ rằng lại có người không nể mặt thiếu gia, một lời cũng không nói đã ra tay đánh người rồi, dằn độn trong chốc lát. Sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, bắt đầu ra mặt bảo vệ chủ nhân.

“Thiếu gia!”

“Tiện nhân ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết, dám mạo phạm thiếu gia của chúng ta!”

“Thiếu gia ngài không sao chứ?”

Có tùy tùng chạy tới lấy lòng đỡ Phượng Lôi dậy, nhưng đổi lại là nhận một cái tát từ hắn: “Đồ vô dụng! Lại có thể trơ mắt nhìn ta bị người khác xúc phạm!”

Tên tùy tùng che mặt, cực kỳ oan ức, nhưng không dám nói ra, chỉ có thể nói thầm trong lòng: nếu không phải là cái thiên tài như ngươi sợ bị người ta chê cười, cũng không so xem ngươi với đối phương ai có tu vi cao hơn, không thì sao lại bị người có thực lực cao hơn đánh bay?

Tức giận đẩy tùy tùng ra, Phượng Lôi xoa ngực vịn cây đứng lên, mặt ác độc: “Tốt! Ngươi đủ độc ác, ngoan độc! Vốn ta còn có ý định nuôi ngươi thêm hai năm rồi thu làm thiếp, hiện tại ta quyết định thưởng ngươi cho tên ăn xin trong thành làm phu thê!”

Nghe lời hắn nói, dù là tùy tùng Phượng gia, cũng thấy thật mất mặt: lời nói không có phẩm chất như vậy, đường đường là một thiếu chủ như ngươi lại có thể nói ra miệng?

Tuy nói Tát Lan Tập là nơi đề cao thực lực, nhưng rất nhiều Linh Sĩ có tính cách riêng biệt, thông thường những người có thực lực cao và tác phong nhanh nhẹn luôn được đánh giá tương đối cao. Thậm chí còn có câu nói người tuy thua trận nhưng lại không thua, là vì có những người dù có thua vẫn giữ được thái độ bình thản, khiến mọi người đối với bọn họ vẫn có sự tôn trọng nhất định.

Giống như Phượng Lôi nói ra những lời vô lễ như vậy, bị đánh bay, giống như người đàn bà chanh chua có hành vi vô lại quá đáng, là người bị coi thường nhất.

Tùy tùng Phượng gia còn lo ngại tiền lương của họ do Phượng gia trả nên không dám nhiều lời, nhưng người Lâm gia lại không phải lo lắng điều này. Tiếng cười lạnh, từ trong nhóm người Lâm Tầm Kiệt đồng loạt truyền ra, thản nhiên nói: “Phượng Lôi, ta khuyên ngươi tích chút khẩu đức. Ngươi biết hắn là ai sao?”

“Hừ! Thì ra là do ngươi độc chiếm, hèn chi kiêu ngạo như vậy!”

Vỗ vốc bả vai Phó Tư Đường trấn an cơn tức giận của hắn, Lâm Tầm Kiệt cười nói: “Thực lực ngươi không bằng người ta, ngay cả mắt cũng không nhìn được? Ngươi xem trên vạt áo hắn thêu cái gì.”

“Ta mặc kệ ngươi thêu cái gì!” Dù miệng nói chẳng thêm để ý, nhưng ánh mắt Phượng Lôi lại không nhịn được nhìn đến vạt áo của đối phương. Vừa nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi: “Sao Tinh Vân* Người. Người là Tinh Vân thành”

Tây Phong đại lục chỉ có một Tinh Vân thành, Tinh Vân thành tuy lớn, nhưng gia tộc có tư cách thêu sao Tinh Vân trên áo thì chỉ có một.

“Phó gia Tinh Vân thành.” Phượng Lôi sắc mặt nhăn nhó, cuối cùng hắn cũng quá mức ngu si, gượng ép nở một nụ cười méo mó: “Thật xin lỗi, vừa rồi đã mạo phạm. Chỉ là, có câu người không biết không trách tội, ha ha, nghĩ đến Phó tiểu thư là một người độ lượng, sẽ không so đo với ta.”

“Ngậm cái miệng chó của ngươi lại, cút!” Phó Tư Đường đi chuyện này vì có một phải làm, mà chuyện này đúng lúc lại có liên quan với hắn. Dù sao sau này còn có nhiều cơ hội với hắn, Phó Tư Đường vốn tính tình cao ngạo nên cảm thấy đấu khẩu với loại người như vậy thật vô ích, thậm chí nhìn hắn cũng lười làm.

Cho tới bây giờ Phượng Lôi quen thói lộng hành chưa bao giờ bị đối xử như thế, nhưng hẳn chỉ có thể mạnh mẽ nhịn xuống cơn tức này. Bởi vì, Phó gia thành Tinh Vân có mối quan hệ vô cùng thân thiết với hoàng thất Tây Phong đại lục —— hẳn chộc không nổi.

Phượng Lôi trong mắt tràn đầy oán độc nhìn qua Phó Tư Đường và Lâm Tần Kiệt, đang muốn chặt vật rời đi, lại phát hiện một bóng người quen thuộc đang đứng gần đó.

“Phượng Vũ? ! Người cái tiểu nha đầu chết tiệt sao lại ở chỗ này? ! Còn không lăn lại đây cho ta! Nhìn người toàn thân đều dính máu, đừng có làm bẩn mắt khách quý! Là người tự tiện xông vào Mê Vụ cốc nên bị thương? Đáng đời! Phụ thân cũng sẽ không mời đại phụ xem cho người!”

Nghe vậy, vẻ mặt Phó Tư Đường và Lâm Tần Kiệt không hẹn trước đều hiện ra vẻ cổ quái: một Linh Sĩ cấp năm lại dám lại có can đảm quát tháo cao thủ có thể dùng một chiêu đánh bại ma thú mãn cấp, Phượng Lôi này vẫn là quá cuồng vọng rồi.

Phượng Lôi không chú ý tới vẻ mặt của hai người. Hắn hung hăng chửi mắng, muốn ở trước mặt hai người Phó, Lâm lấy lại chút mặt mũi: “Lỗi tai người điếc sao? Hay là muốn người đi qua bắt người trở về? ! Xem ra ba ngày không bị đánh, người đã quên mất trên dưới! Cả gan đụng tới Phó tiểu thư, người chờ phụ thân dùng gia pháp!”

Đối mặt với chửi mắng vô lễ, từ đầu đến cuối Phượng Vũ đều tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo của nàng quét qua trên người Phượng Lôi, cũng không tức giận, chỉ đang nghĩ: Phượng Vũ trước kia, chính là để một tên nhãi nhép như vậy ức hiếp sao?

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng khác hẳn sự hèn yếu thường ngày của Phượng Vũ, Phượng Lôi chợt thấy toàn thân rét lạnh, so mới vừa rồi biết được “Mỹ nữ” mà hắn chộc ghẹo là tiểu thư Phó gia còn đáng sợ hơn.

Ảo giác sao? Một cái tiểu nha đầu cho dù đánh cho dù mắng, cũng không đánh trả làm sao có thể có cái ánh mắt này. Hắn cảm giận nghĩ, còn muốn mắng tiếp, chợt, một đạo gió xoáy đánh úp về phía hắn. Hắn vội vàng giơ tay ngăn cản, trên cánh tay bị cái gì hung hăng cắn một hồi, máu tươi chảy ra, cũng may không đau đớn lắm.

“Người ——” Phượng Lôi tưởng rằng Phó Tư Đường ra tay, tuy rằng không hiểu vị “Tiểu thư” thân phận tôn quý này sao lại muốn bảo vệ Phượng Vũ, nhưng không dám nói gì nữa. Hắn chặt vật che cái tay bị thương, nói một tiếng, vội vã dẫn theo thủ hạ rời đi.

“Đến oai phong, về chặt vật.” Lâm Tần Kiệt lắc đầu một cái: “Phượng Thế người là một người có chút thủ đoạn, sao có thể dạy dỗ ra một nhi tử ngu ngốc như vậy.”

Phó Tư Đường không nói tiếp, quay đầu nhìn Phượng Vũ: “Cuộc sống của người ở Phượng gia, dường như không tốt.”

Vừa rồi thái độ Phượng Lôi đối với nàng, mọi người đều thấy rõ ràng.

Ôm viên thịt nhỏ vừa bị nàng dùng Tật Phong Thuật bắn đi, Phượng Vũ dùng khăn tay lau bột thuốc trên móng vuốt của nó, lạnh nhạt nói: “Cũng không còn lâu nữa.”

Mới vừa rồi Phượng Lôi vô lễ quát mắng thì Phó Tư Đường liền sinh ra một cái ý nghĩ: mang theo Phượng Vũ về Tinh Vân thành. Những đại gia tộc như nhà bọn hắn, ngoài việc đào tạo cho con cháu nhà mình, thì thu hút những Linh Sĩ thực lực cao cũng là một phương thức làm gia tộc lớn mạnh hơn. Phượng gia đã bạc đãi Phượng Vũ như vậy, lúc này đưa cho nàng một cái ân tình, cơ hội thành công rất lớn.

Trước kia Phó Tư Đường đã từng giúp gia tộc thu hút mấy tên Linh Sĩ, nhưng lần này, hẳn lại do dự, chậm chạp không nói.

Không biết tại sao, hắn có cảm giác tiểu cô nương này nhìn như nhu nhược, cũng không phải người cần đến sự thương cảm của họ. Cả người nàng mơ hồ toát ra một loại ngạo khí, không nói gì nhưng lại như đang nhắc nhở mọi người, nói đồng cảm với nàng, là chuyện rất thất lễ.

Lâm Tần Kiệt tính tình vốn thẳng thắn không đoán ra được suy nghĩ của bạn tốt, thấy hai người im lặng, liền đề nghị: “Nếu không tìm được Thủy Ma thú, chúng ta cũng không cần kiên trì nữa, mau trở về thôi,

bụng ta đói đến mức xẹp lại rồi.”

Đề nghị này được mọi người tán thành. Giống như lúc tối, mấy người tùy tùng đi trước thăm dò phía trước, đi sau thì bảo vệ đằng sau, bao quanh thiếu chủ trở về. Bất đồng là, trên đường về, trong đội ngũ có thêm một người là Phượng Vũ.

Dọc theo đường đi, Lâm Tần Kiệt không nhận được hiệu kỳ hỏi đông hỏi tây, một lát hỏi Phượng Vũ tuổi còn nhỏ như thế nào đã tu luyện tới trình độ này, một lát thì cảm hận Phượng gia lại đi ức hiếp một tiểu cô nương mồ côi. Phượng Vũ yên lặng lắng nghe, nói rất ít, chỉ là, thỉnh thoảng trong mắt lại lộ ra tia âm áp khi được người khác quan tâm.

*Sao Tinh Vân: cái này mình google thấy ra là “mây sao” thấy không được hay nên để là “sao Tinh Vân”, có bạn nào biết từ gì chuẩn hơn bảo mình sửa nhé

Chúc mọi người một ngày vui vẻ!

12. Chương 12: Thạch Thất Vãng Vẻ

Phượng gia, phía Bắc thành.

“Ôi! Đau quá, đau chết mất!” Phượng Lôi ôm cánh tay không ngừng kêu rên. Về đến nhà hần mới hoảng sợ phát hiện cánh tay bị thương, chảy ra máu đen! Đáng sợ hơn là, không được bao lâu, vết thương vốn không có chút cảm giác nào lại phát ra từng trận đau đớn bứt rứt.

“Tiểu tổ tông của ta! Con làm sao vậy?” Chủ mẫu Phượng gia cương chiều đứa nhỏ khóc vô cùng thương tâm. Là gia chủ Phượng gia Phượng Thế bình tĩnh hơn nhiều, nhưng hôm nay khi hần gọi tùy tùng đi ra ngoài với Phượng Lôi tới, hỏi căn nguyên nhân sự việc, vẻ mặt cũng trở nên vụn vỡ.

“Ồ đồ! Lôi nhi, con quả thật quá hồ đồ! Sao có thể đi trêu chọc tiểu thư Phó gia!” Phượng Thế sắc mặt tái xanh, “Chẳng lẽ con chưa từng nghe qua biệt hiệu Phó ma nữ của nàng sao? ! Mặc dù nàng xinh đẹp như hoa, nhưng vui buồn thất thường, khi đã trở mặt thì chuyện gì cũng có thể làm!”

Đáng sợ hơn là, một Tiểu Ma Nữ như vậy, ỷ vào việc trời sinh có thể dự đoán tương lai tinh thông chiêm tinh, từ trước đến nay được gia chủ Phó gia yêu thích. Vì cương chiều, Phó gia đối với những chuyện nàng làm ở bên ngoài đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Nếu không may bị thua trên tay Phó Ma Nữ, cũng chỉ có thể ngậm miệng mà nuốt giận.

Mặc dù Phượng gia ở Lam Phong trấn thị là đệ nhất thế gia, nhưng với Phó gia Tinh Vân thành mà nói thì không là gì cả!

“Con...con làm sao biết nàng là tiểu thư Phó gia? Con chỉ là nhìn con nhóc kia cũng không tệ, muốn coi trọng nàng thôi.” Tuy rằng ý thức được bản thân trêu chọc phải người đáng sợ, Phượng Lôi được cương chiều từ nhỏ vẫn không biết nặng nhẹ mà la hét.

Phượng Thế đối với nhi tử không hiểu chuyện tức giận liên tiếp dậm chân: “Ngươi đúng là cái nghiệt tử!”

Thấy tình hình không tốt, Phượng mẫu vội vàng đứng ra hoà giải: “Được rồi được rồi, Lôi nhi cũng vì muốn giúp người bắt Thủy Ma thú, mới mạo hiểm tự mình tiến vào Mê Vụ Cốc, không thì sao có thể gặp phải tranh chấp này. Việc cấp bách, là giải độc trên người Lôi nhi.”

“Nàng cho rằng ta không muốn? Cũng phải xem người ta có nguyện ý hay không.” Phượng Thế lo lắng suýt nữa bứt sạch râu: Tiểu Ma Nữ Phó gia này chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn giao ra thuốc giải, mà Phó gia chống sau lưng nàng thì mình tuyệt đối không thể chọc vào. Không thể nói lý lẽ, chỉ có thể vũ lực cường bức. Phải làm sao mới tốt được đây?

—— đúng rồi! Thủy Ma thú!

Phượng Thế linh quang vừa động, liền nghĩ ra một cái cơ tuyệt hảo: Mê Vụ Cốc không phải thuộc về Phượng gia sao? Ta sẽ mượn cơ Lâm gia tự ý xâm nhập Mê Vụ Cốc cướp đoạt Thủy Ma thú, tạo áp lực với Lâm gia. Phó Ma Nữ này nếu đi chung với tiểu tử Lâm gia, nhất định sẽ thay hẳn ra mặt. Đến lúc đó lấy chuyện Thủy Ma thú ra uy hiếp, không sợ không lấy được thuốc giải!

Chỉ có điều, thật tiếc cái đầu của Thủy Ma thú. Vì nó là ma thú trung cấp nên Thú Hồn tinh hạch, có giá ít nhất một vạn tinh thể trong suốt*, đủ duy trì cả Phượng gia một năm. Còn chưa nói đến da của nó, nội tạng vân vân, là vật liệu rèn khí luyện đan rất tốt!

Ồi! Vì nhi tử, lần này nhà mình đúng là chịu thua thiệt lớn.

Đau lòng một hồi, Phượng Thế đi thư phòng viết lá thư, sai hạ nhân mang đến Lâm phủ.

Bởi vì Phượng Lô bị thương, toàn bộ Phượng gia cũng bị Phượng mẫu sai khiến xoay vòng vòng, một lát sai nha đầu đi sắc thuốc bổ, một lát khiến hạ nhân đi mời đại phu khác, một lát lại lớn tiếng mắng tùy tùng bảo vệ bất lực. Phượng gia biến thành một nhà hỗn loạn.

Dưới tình huống này, tự nhiên không ai chú ý tới Phượng Vũ có thay đổi.

Trở về phòng, Phượng Vũ để xuống viên thịt nhỏ, tự đi tắm thay quần áo. Không lâu sau, nàng với đầu tóc ướt trở về phòng thì thấy viên thịt nhỏ mới vừa rồi còn hào hứng bùng bùng giờ lại giống như quả bóng cao su bị xì hơi, buồn bã gục xuống bàn.

“Làm sao vậy?”

Cổ họng viên thịt nhỏ lâu bầu vài tiếng, đầu tựa trong lòng Phượng Vũ tay thì cọ tới cọ lui.

Tuy rằng nghe không hiểu thú ngữ, kỳ quái là Phượng Vũ lại có thể hiểu được mấy phần ý của nó: “Thì ra là người chê nơi này rách nát.”

Viên thịt dùng sức gật đầu một cái, phát ra một tiếng “Ừ” mơ hồ.

“Vật nhỏ rất bất bõ.” Phượng Vũ gõ nhẹ ót nó một chút, “Những thứ này chỉ là vật ngoài thân mà thôi, không cần so đo.”

Nghe vậy, viên thịt khấn trương, dứt khoát nằm xuống lăn lộn, lộ ra cái bụng trắng trẻo mềm mại, đôi mắt hạt đậu đáng thương nhìn Phượng Vũ.

“” Phượng Vũ là thật tâm không để ý chỗ ở tồi tệ, vì nàng biết chỗ này chỉ là nơi bản thân ở tạm. Hơn nữa, hiện tại chuyện quan trọng nhất của nàng là tu luyện, những thứ còn lại tạm thời không rảnh so đo. Chỉ là, lại bị cái viên thịt nhỏ này ghét bỏ, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Không để ý tới viên thịt nhỏ làm nũng, nàng khoanh chân ngồi trên giường, ổn định tinh thần, đang chuẩn bị tiếp thu điểm trọng yếu của việc ngưng tụ nguyên tố thì vang lên tiếng cửa đóng chặt bị người vô lễ đập mạnh.

Sau khi gõ hai ba cái, ngoài cửa truyền tới một giọng nói không kiên nhẫn: “Đại tiểu thư, thiếu gia bị thương, phu nhân dặn dò muốn ra sau núi hái Tuyết Chi Thảo để đun nước cho thiếu gia tắm. Mọi người đều bận rộn, liền phiền toái đại tiểu thư người đi một chuyến.”

Vội vã giao việc xong, nha đầu kia liền vội vàng chạy đi.

“Viên thịt nhỏ, nơi này quả thật không phải nơi ở thích hợp.”

Phượng Vũ cười nhạt. Đối với hạ nhân có thói quen giẫm đạp hô quát xem thường, nàng không thèm để ý. Nàng chỉ không thích trong lúc tu luyện bị người khác quấy rầy.

—— nên dời đi đâu đây?

Phượng Vũ cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ xung quanh có nơi nào thích hợp làm chỗ ở, bỗng nhiên, một chút trí nhớ xa xôi nổi lên trong lòng.

Có lẽ, phía sau núi sẽ là nơi thích hợp đấy.

Hơn một giờ sau, Phượng Vũ từ trong khu rừng rậm rạp sau núi, tìm được một gian nhà đá phủ bụi đã nhiều năm.

Dùng sức đẩy cửa, bụi bặm nhiều năm trong ánh nắng chiều cuộn cuộn bay ra.

“Khụ khụ.” Phượng Vũ che lỗ mũi, ngừng thở, đợi bụi bặm ngừng lại sau đó mới đi vào nhà trong.

Trong phòng nhỏ ngoài giường đá, cũng không còn gì khác, đơn giản sơ sài.

Ánh mắt Phượng Vũ dừng một chút trên giường đá, lại nhìn vào khoảng đất trống trước nhà.

Nơi đó. Chính là Phượng gia gia chủ đời trước, phụ mẫu của Phượng Vũ bị sát hại. Năm đó khi có người phát hiện ra bọn họ ngã ở ngoài cửa thì họ đã tắt thở từ lâu. Sau đó Phượng Thế mượn cơ hội cướp lấy quyền lực Phượng gia, bởi vì ghét bỏ nơi này điềm xấu, liền hạ lệnh bắt luận kẻ nào của Phượng gia cũng không được phép đến gần.

Trong nháy mắt, nơi này đã bị bỏ hoang sáu năm.

Nếu muốn ở Phượng gia tìm một nơi không bị bắt luận kẻ nào quấy, nơi này là tốt nhất.

“Trước khi rời đi, ở lại đây là được rồi. Người cảm thấy thế nào?” Phượng Vũ thuận miệng hỏi viên thị nữ nhỏ. Nàng cũng không mong chờ viên thị nữ sẽ hài lòng đối với nơi này, cho nên chỉ tùy tiện hỏi một chút. Không nghĩ tới, viên thị nữ lại cực kỳ cao hứng, vừa gật đầu, vừa hưng phấn kêu to.

Thấy thế, Phượng Vũ mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Nàng tùy tiện xé chút cỏ tranh tới, phất nhẹ lớp bụi dày khoảng một xen-ti-mét trên giường. Theo bụi bặm rơi xuống đất, dần dần hiện ra giường đá vốn nhẵn mịn sáng bóng. Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, thì ra đó cũng không phải là giường đá như nàng nghĩ, mà là giường ngọc.

Màu ngọc xanh nhạt, chất ngọc mềm mại tinh tế. Chạm vào cảm thấy lạnh lạnh, gõ xuống phát ra tiếng kêu như chim hót. Đúng là giường ngọc thượng hạng. Chỉ là, chất ngọc này dường như đã thấy qua ở đâu đó?

Trong lúc Phượng Vũ còn đang cẩn thận đánh giá thì viên thị nữ đã không đợi được nhảy lên, ở phía trên lăn lộn, cuộn tròn thân thể thở to ngủ.

“Tiểu gia hỏa này.” Phượng Vũ lắc đầu một cái, cũng để kệ nó.

Quét dọn vệ sinh xong, nàng ngồi xếp bằng giống như vừa rồi, tập trung ngồi thiền. Nhưng cố gắng hồi lâu, vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của Phong nguyên tố.

Chẳng lẽ đã sai ở bước nào đó?

Nàng thử đổi sang cách thức khác, nhưng vẫn không có cảm giác gì. Ở Mê Vụ Cốc thì tiện tay liền có thể ngưng tụ Phong nguyên tố còn lúc này giống như là ngủ say vậy, không có động tĩnh gì.

—— rốt cuộc là làm sao?

Đang lúc Phượng Vũ thấy khó hiểu, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, trên người phát ra từng trận đau đớn. Nàng giãy dụa muốn đứng lên, tay chân lại mềm nhũn không có nửa phần khí lực.

Cuối cùng, ý thức hoàn toàn bị đau đớn bao phủ, Phượng Vũ triệt để ngất đi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng hiện lên nhiều điểm ánh sáng nhỏ, không hện mà đều vọt tới trên người Phượng Vũ. Ánh sáng nhàn nhạt vừa chạm vào thân thể nàng, chợt biến mất. Theo điểm sáng càng tụ càng nhiều, chân mày Phượng Vũ vốn nhíu chặt cũng dần giãn ra. Cuối cùng thậm chí lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Lúc này, có đồ vật chọc thủng y phục nàng, bay ra.

*Tinh thể trong suốt: cái này trong C3 cũng có xuất hiện, mình không rõ lắm nhưng nó giống như là tiền vậy đó.

13. Chương 13: Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào từ khe hở cửa sổ, chiếu lên người Phượng Vũ đang ngủ say. Cảm nhận được nguồn nhiệt ngày càng rõ ràng, rốt cuộc Phượng Vũ từ trong giấc mộng tỉnh lại, dùng sức đuổi lưng một cái.

Nàng chưa từng được ngủ thư thái như vậy, có lẽ là do giấc mơ kia mang lại. Đêm qua nàng mơ thấy mình được ngâm trong suối nước nóng, lỗ chân lông trên cả cơ thể như mở ra, cả người thanh thản nhẹ nhàng giống như lơ lửng trong mây.

“Người đã tỉnh.” Bên cạnh bỗng nhiên có người hỏi.

Giọng nói quen thuộc làm Phượng Vũ sửng sốt: “Sư phụ, người có thể rời khỏi hồ phách rồi?”

Hôm qua không phải nói muốn tịnh dưỡng sao, không khỏi có phần quá nhanh đi.

Hồ Diệp xen lẫn hai màu tím lam nhanh nhẹn bay tới trước mặt Phượng Vũ: “Ý thức của ta đêm qua đã được phục hồi. Nói đến đều là nhờ phúc của Thanh Lam Hồi Xuân ngọc, tiểu nha đầu, từ nơi nào con có được nó?”

“Nó? Là chỉ cái giường này sao?” Phượng Vũ lắc đầu một cái: “Là phụ mẫu lưu lại, con cũng không biết lai lịch.”

“Thanh Lam Hồi Xuân ngọc giúp tu dưỡng thân thể, chữa trị kinh mạch vô cùng hiệu quả, cho dù là Hoàng thất các đại lục, dù lấy được một phần nhỏ cũng đã nâng niu như trân bảo, phụ mẫu con lại có thể xa xỉ đến mức dùng nó làm giường.” Trong giọng nói của Luci có một chút hờn dỗi: nếu năm đó hẳn cũng có một khối Thanh Lam Hồi Xuân ngọc lớn như vậy, cũng sẽ không vì bản thân bị thương nặng, cuối cùng bị kẻ thù làm cho linh hồn tách rời thể xác.

“Chiếc giường này trân quý như vậy!” Phượng Vũ có chút giật mình. Vốn nàng tưởng rằng, cái giường này nhiều nhất chỉ là một đồ vật đắt giá mà thôi, không ngờ còn có công dụng thần kì như vậy.

“Công hiệu của nó cũng không chỉ có thế. Nếu dùng nó để tu hành, còn có thể đạt hiệu quả làm ít thu nhiều.” Cái vòi của Luci nhẹ nhàng chỉ vào Viên Thập Nhỏ: “Người xem, con Tiểu Ma thú kia đã không chờ được bắt đầu tu luyện.”

Nhìn Viên Thập Nhỏ vẫn cuộn tròn như cũ, Phượng Vũ im lặng. Nàng vẫn nghĩ cái tiểu gia hỏa này là ngủ thiếp đi, ai biết nó đang tu luyện.

Trong lúc nói chuyện, Phượng Vũ sửa sang lại y phục có chút xốc xếch không vừa ý, khom lưng chuẩn bị mang giày xuống giường thì một vật từ trong áo rơi xuống, rơi trên giường ngọc phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh, không ngừng xoay tròn, chính là ngọc châu lúc trước giúp Phượng Vũ trị thương, lại giúp nàng thoát khỏi móng vuốt Quỷ Giáp Hổ.

Dưới ánh nắng, chỉ thấy ngọc châu và giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân trân quý, đều có màu ngọc xanh nhạt trong suốt, vừa nhìn đã biết là chung một khối.

Hiểu rõ tác dụng của ngọc châu, Phượng Vũ thấy vậy không khỏi chấn động.

Mới vừa rồi nàng nghe Luci nói này giường lợi hại như thế nào nhưng vì bản thân chưa được linh hội, nên cũng không có cảm nhận gì. Nhưng —— chỉ là lấy Thanh Lam Hồi Xuân ngọc làm thành một khối ngọc châu nho nhỏ đã lợi hại như vậy, lại không keo kiệt chút nào mà dùng cả khối ngọc làm thành giường, không biết công hiệu sẽ thần kì tới mức nào? !

Chỉ là ——” Sư phụ, tối hôm qua con ngồi trên giường nhưng không cảm nhận được một chút Phong nguyên tố nào, cuối cùng còn ngất đi. Đây là xảy ra chuyện gì?” Nếu như bảo vật này xung khắc với nàng thì thật đáng tiếc.

“Điều này là không thể.” Luci suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Tiểu nha đầu, bây giờ thân thể ta không sử dụng được, phải đi vào thần thức của con, mới có thể tìm ra nguyên nhân. Ngoài ra, ta làm như vậy còn có một mục đích khác, chính là cảm thụ năng lực của con đến tột cùng là mạnh đến mức nào, đưa ra lời khuyên giúp con chọn được con đường tu luyện tốt nhất.”

Ngày hôm qua Luci nói thu năng làm đệ tử cũng chỉ là do chạm vào da thịt nàng, đã có thể cảm nhận được năng lực của nàng cường hãn vô cùng. Nếu là tự mình tiến vào tinh thần của nàng, thật không dám tưởng tượng còn có bao nhiêu kinh ngạc chờ hân.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là phải có được sự đồng ý của nàng. Luci chưa bao giờ lợi dụng sức mạnh của mình ép buộc người khác đồng ý, cho dù đó là đệ tử của hân.

Nhìn những biểu hiện từ hôm qua đến giờ, tính đề phòng của tiểu nha đầu này rất mạnh. Nàng có đồng ý không? Luci cũng không thể nói chắc chắn.

Không nghĩ tới, Phượng Vũ sau khi nghe xong lập tức đồng ý nói: “Không thành vấn đề. Muốn con phối hợp như thế nào?”

“Con tin tưởng ta?”

“Nếu như không đủ tin tưởng, thì sao có thể nhận người làm sư phụ? Một khi đã quyết định, nên thật lòng tin tưởng, không phải sao?”

Sau một hồi im lặng, Luci thích thú nói: “Tiểu nha đầu, con có chút giống ta năm đó.”

—— quyết định dứt khoát, một khi quyết định, sẽ không dây dưa, lưỡng lự. Chỉ tiếc, năm đó hân đã tin sai người. Tuy nhiên, hân sẽ không để cho bị kịch giống như vậy tái diễn trên người Phượng Vũ, bởi vì —— khi nàng nói hoàn toàn tin tưởng hân, hân liền quyết định dốc hết sức dạy cho nàng, quyết không phụ lòng tin tưởng của nàng.

Phượng Vũ hoàn toàn không biết bản thân tùy ý nói một câu, lại làm cho Luci hạ xuống quyết tâm gì đó, chỉ là cảm thấy khó hiểu câu nói “Giống ta” không đầu không đuôi kia của hân.

Nàng nghe lời thả lỏng tinh thần, rất nhanh, liền cảm thấy một luồng tinh thần lực cường hãn bá đạo xâm nhập ý thức mình. Nàng đề xuống bản năng muốn phản kích, mặc cho Luci đắc ý tiến quân thần tốc.

Tuy đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng sau khi ý thức thực sự tiếp xúc, Luci vẫn như cũ vì cảm nhận được năng lực Phượng Vũ sâu như sa mạc, mênh mông như vũ trụ mà chấn động.

Đồng thời sợ hãi, hân cũng không cảm nhận được năng lực cực hạn của nàng ở đâu. Luci ngưng tụ tất cả Tinh Thần lực thành một đường, dốc hết sức tìm kiếm theo một phương hướng duy nhất. Nhưng mà, trước khi có được kết quả thăm dò thì hân đã đạt tới cực hạn, ở nửa đường vô lực tiếp tục, tinh thần lực của Phượng Vũ vẫn như cũ nhìn không thấy giới hạn.

—— tinh thần lực của tiểu nha đầu này, so với hân cảm nhận hôm trước còn hơn đến mấy chục lần! Nếu cố gắng dạy dỗ thêm, ngày tu luyện thành công, nhất định sẽ là đối thủ của mình năm đó —— không, e rằng là còn giành phần thắng!

—— rất tốt! Rất tốt! Tiểu nha đầu thiên phú xuất chúng như thế, nhất định có thể kế thừa tuyệt học cả đời của hân hơn nữa còn phát huy đến mức cao nhất. Có lẽ, ngay cả bản bí tịch mà hân chưa kịp tu luyện kia, cũng có thể giao cho nàng thừa kế!

Bởi vì hai bên ý thức giao hòa, nên Phượng Vũ có thể dễ dàng cảm nhận được tâm tình vui vẻ của Luci, chỉ là, nhưng không cách nào dò xét ý thức của hân. Sau khi Luci rời khỏi ý thức của nàng, một lần nữa trở lại trong cơ thể Hồ Điệp thì nàng không nhận được hỏi “Sư phụ, có chuyện gì khiến người vui mừng như vậy?”

“Ha ha! Còn có thể có chuyện gì, đương nhiên là do thiên phú của con rồi!”

Nói xong, giọng nói Luci lập tức thay đổi, trở nên hết sức nghiêm túc: “Nhưng là, con phải nhớ, thiên phú chỉ là một trong các điều kiện, quyết định con có thể trở thành cường giả hay không, còn phải dựa vào tính chăm chỉ. Từ xưa đến nay, Tất Lan Tập đã xuất hiện không biết bao nhiêu thiếu niên thiên tài, nhưng cuối cùng có thể đạt được địa vị Lệnh tôn, mấy ngàn năm qua cũng chỉ có được vài người mà thôi!”

“Dạ, đệ tử ghi nhớ.” Phượng Vũ kiên định nói.

Luci đối với câu trả lời của nàng hết sức hài lòng: “Con có thể hiểu đạo lý này thì không còn gì tốt hơn. Bởi vì với tình hình của con, việc cần nhất trước mắt chính là chăm chỉ. Vừa rồi con ngất đi, là do thân thể quá yếu, ban ngày thi triển pháp thuật làm hao tổn quá nhiều thể lực. Nếu không cải thiện thân thể, về sau có thể sẽ không có cách nào tu luyện pháp thuật nữa.”

Nghe thấy vậy, Phượng Vũ cũng không hề lo lắng. Bởi vì nàng biết, Luci nhất định sẽ giúp nàng tìm ra biện pháp.

Quả nhiên. “Ngự Linh Sư thông qua điều khiển linh khí trời đất, dùng linh khí thu được hàng phục linh thú. Ma Pháp Sư là thông qua điều khiển nguyên tố tự nhiên để vận hành ma pháp. Hai dạng tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, mà muốn trở thành Ngự Linh Sư, trước tiên phải trở thành một Ma Pháp Sư. Chỉ có nắm giữ được tầng nguyên tố tự nhiên cấp thấp, con mới có thể nắm bắt đến linh khí trời đất ở cấp cao hơn.”

“Mà thể chết một Ngự Linh Sư cần có, cũng cao hơn so với Ma Pháp Sư. Với năng lực của con đủ để trở thành một Ngự Linh Sư, nhưng thân thể con bây giờ lại quá yếu. Cho nên, trước khi trở thành một Ma Pháp Sư, con phải rèn luyện thân thể trước. Nếu như ngay cả thể lực để điều khiển nguyên tố tự nhiên cũng không có, làm sao có thể điều khiển linh khí trời đất.”

“Đệ tử hiểu.”

Dường như sợ Phượng Vũ không đủ quyết tâm, Luci lại nhỏ giọng nói khích: “Ta sẽ dựa vào thể chất của con, lập ra một kế hoạch rèn luyện cho riêng con. Chỉ có kết quả làm cho ta hài lòng, ta mới có thể tiếp tục truyền thụ kiến thức tiếp theo cho con. Con cần phải suy nghĩ kỹ.”

“Sư phụ yên tâm, con tuyệt không làm người thất vọng.” Giọng nói của Phượng Vũ mặc dù bình thản, lại ẩn chứa quyết tâm thật lớn.

“Hi vọng con nói được làm được. Việc này không nên chậm trễ, lập tức bắt đầu từ hôm nay đi.”

Luci giúp Phượng Vũ lập ra kế hoạch, rất đơn giản, cũng rất hữu hiệu.

Lúc bắt đầu, Phượng Vũ phải chạy trong núi đến khi kiệt sức, tiếp đó trở về phòng nhờ vào Thanh Lam Hồi Xuân ngọc hồi phục thể lực, lại chạy đến khi hao hết thể lực. Cứ lặp lại như vậy, từ sáng sớm đến lúc mặt trời xuống núi mới thôi.

Mười ngày sau, khi Phượng Vũ ở trong sơn đạo chạy một ngày cũng không biết mệt thì Luci bắt đầu để nàng buộc thêm bao cát ở trên đùi. Sau khi nàng thích ứng được sức nặng của bao cát, thì trên lưng, trên cánh tay. cũng bắt đầu buộc thêm bao cát. Về sau, bao cát cũng dần dần thay thế bằng khối sắt.

Phượng Vũ không hề nản chí, nghiêm túc thực hiện kế hoạch đơn giản có phần nhàm chán của Luci. Sáng sớm mỗi ngày, từ xa luôn có người ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà đá bỏ hoang đã lâu trong rừng lại có bóng người chạy ra, từ trong rừng rậm sau núi lúc ẩn lúc hiện. Mặc dù có người hiếu kỳ, nhưng e sợ truyền thuyết về ngôi nhà đá có oan hồn nhiều năm qua, cũng không dám lại gần xem xét.

Dần dần, trên dưới Phượng gia bắt đầu xuất hiện lời đồn đại về ma quỷ.

14. Chương 14: Dừng Độc Kiếm Tiền

Ban ngày Phượng Vũ bận rèn luyện thể lực, buổi tối cũng không nhàn rỗi, dự định học thuật luyện đan với Luci. Bởi vì Luci nói, sau này muốn khai thác tất cả tiềm lực vốn có của cơ thể nàng, biện pháp trước mắt giúp cho thể chất tăng thêm một bậc chính là phối hợp với dược liệu. Vì tránh cho đến lúc đó làm chậm trễ kế hoạch huấn luyện, hiện tại nàng phải học phối dược thật tốt.

Nhưng lúc Phượng Vũ đến tiệm thuốc đưa ra một đồng tên thuốc kì lạ hiếm thấy mà Luci chọn mua thì gặp phải tình huống khó giải quyết: khoảng ba phần tư trong số dược liệu này tiệm thuốc không có. Còn lại một phần tư, lại là thứ vô cùng đắt. Chút tiền nhỏ ngày trước Phượng Vũ góp được, ngay cả bột thuốc cũng không mua nổi.

Phượng Vũ liền xin Luci đổi thành một phương thuốc tiện lợi khác, lại làm hắn cực kì khinh bỉ: nào có bí tịch Đoán Thể tiện lợi? Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Ai. Quả nhiên là đồng tiền làm khó anh hùng. Đi lại không mục đích trên đường, Phượng Vũ đang suy nghĩ có nên lấy ra món đồ gì đó trong không gian trữ vật bán lấy tiền mặt không thì ở góc đường có một nhóm người huyền ảo khiến nàng chú ý.

“Ha ha, không hổ là đệ nhất gia tộc của Lam Phong Trấn, tiền thưởng cao như vậy, đúng là bỏ ra vốn lớn rồi.”

“Lượng tinh thể lớn như vậy, dựa theo hình dáng Phượng thiếu gia nhà họ đúc thành cái tượng là được rồi.”

“Bức tượng làm sao có giá trị bằng người sống! Ta nghe nói Phượng thiếu gia dù mới mười hai tuổi, cũng đã tu luyện đến Linh Sĩ cấp năm. Phượng gia lão gia nhất định hi vọng vào nhi tử tương lai sẽ làm rạng danh gia tộc, sao có thể trơ mắt nhìn nhi tử đang sống đột nhiên bệnh chết đây.”

“Lại nói, Phượng thiếu gia này rốt cuộc trúng độc gì, thậm chí mời danh y từ vùng khác cũng không trị khỏi, ầm ĩ đến mức phải dán bố cáo treo giải thưởng tìm danh y. Mấy ngày trước, ta còn nhìn thấy hắn dẫn người điếu võ dương oai ở trong thành, như thế nào trong nháy mắt đã bị người hạ độc rồi.”

“Thật là, người nào to gan như vậy dám động đến hắn?”

“Thôi đi, làm gì có kỳ độc gì đó. Cháu vợ con gái nuôi của hàng xóm nhà ta đang làm nha hoàn ở Phượng gia, ta nghe nàng nói, hiện tại Phượng gia đang có ma quỷ lộng hành đấy. Cái gọi là Phượng thiếu gia trúng độc, nói đúng hơn chính là ma quỷ nhập thân.”

“Phượng gia sao lại có ma quỷ?”

“Người quen chuyện sáu năm trước rồi sao. Nếu như không phải là gia chủ Phượng gia đời trước bỗng nhiên bị sát hại, cũng sẽ không đến lượt gia chủ hiện tại đảm nhiệm, lại càng không có một ác bá Phượng Lôi tại Lam Phong trấn.”

“Đúng vậy đúng vậy, có lẽ là gia chủ đời trước trên trời thấy được, không muốn chứng kiến danh dự Phượng gia bị con cháu bắt tài hủy hoại, mới hiển linh trừng trị.”

.

“Phượng gia có quỷ?” Phượng Vũ nghi ngờ hỏi Viên Thịch Nhỏ nằm trên bả vai, “Người cả ngày ở sau núi chạy loạn, có nhìn thấy quỷ không?”

“Kỷ xèo xèo chi.”* (Không có).

“Ta cũng vậy, phần lớn là những người này bịa đặt vô căn cứ thôi. Chỉ là, tại sao Phượng gia lại dán bố cáo tìm đại phu cho Phượng Lôi?”

Đối với chuyện “Bị coi thành quỷ” Phượng Vũ không hề hay biết, chờ một lúc mới nhớ tới, đối với tên Phượng Lôi nhãi nhép đã sớm bị mình quăng ra khỏi đầu, dường như ngày ấy từng cho hắn ném chút tư vị gì đó.

“Mức thưởng cao vậy sao.” Nhìn trên bố cáo khoản tiền thù lao kếch xù bắt mắt, Phượng Vũ lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Người nói cái gì? !” Phượng Thế nặng nề vỗ bàn một cái, rung động khiến cho khay mực trên bàn bắn tung tóe, văng đầy một bàn.

Cái hạ nhân xui xẻo bị quát, sợ đến nỗi nói chuyện cũng không lưu loát: “Lão. Lão gia. Lâm gia không chịu nhận thư, trực tiếp đuổi tiểu nhân đi về.”

“Hừ! Lâm gia thật to gan!”

Một chưởng nữa lại đánh xuống, cái bàn cột kẹt một tiếng nứt ra làm hai, cơn tức của Phượng Thế chẳng những không biến mất, trái lại càng tăng lên.

Kể từ sau khi Phượng Lôi bị thương, đã qua gần một tháng. Trong lúc hần gửi cho Lâm gia một lá thư, trong thư dùng những lời lẽ chỉ trích mãnh liệt bọn họ chẳng những tự tiện xâm nhập lãnh địa Phượng gia, mà còn cướp đoạt ma thú trung cấp của Phượng gia. Trong nửa cuối là thư, lại ám chỉ rằng, chỉ cần Lâm gia bằng lòng cầu Phó tiểu thư giao cho thuốc giải độc mà Phượng Lôi trúng phải, đưa đến cho Phượng gia, những chuyện không vui sẽ lập tức tiêu trừ.

Lấy thân phận đệ nhất gia tộc ở Lam Phong trấn, dùng loại thái độ này thương lượng với Lâm gia, Phượng Thế tự cho là đã rất nể mặt Lâm gia. Hần tin tưởng, sau khi nhận được tin Lâm gia nhất định sẽ phái người trong gia tộc tới phủ nhận lỗi.

Không ngờ, Lâm gia không thừa nhận chút nào, sau khi nhận được tin cũng không có tới phủ nhận lỗi, ngay đến thư phúc đáp cũng là mấy ngày sau mới gửi tới. Trong thư đưa ra lời tuyên bố chắc chắn của Phượng gia năm xưa, nói rõ dù trên danh nghĩa Mê Vụ Cốc thuộc về Phượng gia, nhưng trước đó đã có thỏa thuận, bất luận người nào cũng có thể tùy ý vào cốc bắt thú. Phượng gia chỉ là phụ trách trông nom, nếu trong cốc có biến động khác thường, sẽ lập tức giải quyết.

Gần đây bởi vì Thủy Ma thú sinh con, tính khí nóng nảy, khiến một đám Tiểu Ma thú cấp thấp bạo loạn tập thể, tổn thương rất nhiều người, Phượng gia lại chậm chạp không chịu ra tay. Lâm gia là bất đắc dĩ, mới phái người tiến vào trong cốc tra xét. Chỉ là lúc chạy đến, Thủy Ma thú đã thuận lợi sinh con, trong cốc lại trở nên bình ổn.

Cuối thư còn đặc biệt ghi chú, gần đây không có bất kì vị tiểu thư nào của Phó gia đi tới Lam Phong trấn dạo chơi. Việc Phượng Lôi trúng độc cũng không liên quan gì tới họ, mọi người đều biết, thiếu gia Lâm gia là một yêu vô thành si, chỉ chuyên tâm tu luyện đấu kỹ, ở phương diện khác không biết gì hết. Hơn nữa hai nhà vốn có giao hảo, Lâm thiếu gia là người hào hiệp trọng nghĩa, sao có thể vô duyên vô cớ đối với bạn cũ làm ra chuyện khiến người khác vô cùng đau đớn như vậy.

Xem xong lá thư đầy lời châm chọc, những câu chữ đầy mỉa mai, Phượng Thế tức giận đến một ngày rồi chưa ăn cơm, ngay cả cái lẩu Mặc Ngọc yêu thích nhất cũng bị đập tan cho hả giận. Hần muốn giết Lâm gia để tính sổ, nhưng cố kỵ Phó gia, lo lắng chồng chất, cuối cùng không dám động thủ.

Nếu không có được thuốc giải, Phượng Thế chỉ có thể tìm kiếm đại phu ở khắp nơi tới giúp Phượng Lôi giải độc. Nhưng tốn số tiền lớn mời danh y, nhưng sau khi chẩn mạch đều lắc đầu nói không thể giúp gì.

Mất thấy Phượng Lôi càng ngày càng suy yếu, Phượng Thế gấp đến độ tóc cũng rụng sạch: trong hai đứa Phượng Lôi là có thiên phú tốt nhất, mười hai tuổi đã là Linh Sĩ cấp năm. Phượng gia hiện tại ngày càng xuống dốc cần có thiếu niên thiên tài như vậy mới có thể duy trì gia tộc. Nếu mất đi nhi tử. Phượng Thế cũng không dám tưởng tượng Phượng gia còn hạ xuống đến mức nào.

Ngày đó hần thật sự kích động, lại có thể gắng gượng nén lòng tự tôn xuống viết một lá thư cho Lâm gia. Kết quả Lâm gia ngay cả thư cũng không nhận, liền đuổi người đi về.

—— đáng hận! Quả thật đáng hận!

Phượng Thế gân xanh nổi lên, càng nghĩ càng giận. Trải qua thời gian dài, mặc dù Phượng gia không còn hưng thịnh như trước, nhưng có nhà nào người nào không như trước nhường Phượng Thế hần ba phần mặt mũi? ! Một cái Lâm gia nho nhỏ, lại dám ý vào Phó gia làm chỗ dựa, can đảm vứt hết mặt mũi của hần!

Trong cơn giận dữ Phượng Thế vừa định triệu tập cao thủ trong gia tộc, xông lên trở mặt giết hết Lâm gia một cách thống khoái, thì lại có một hạ nhân vui mừng chạy vào: “Lão gia, có người tới báo danh rồi!”

“Đại phu? Mời vào!” Phượng Thế hết sức vui mừng, việc chuẩn bị đi tìm Lâm gia tính sổ cũng vứt lên chín tầng mây.

Theo tin tức Phượng Lôi trúng phải kỳ độc truyền ra, đại phu đến báo danh gần như không có. Khổ sở chờ đợi hơn mười ngày, cuối cùng Phượng Thế cũng tìm được một người.

Có can đảm tới báo danh vào thời điểm này, chắc hẳn là có mấy phần bản lĩnh. Hần không nhận được âm thầm cầu nguyện, hi vọng đối phương có thể một lần diệt sạch kỳ độc trên người nhi tử.

Kích động chạy tới phòng khách, Phượng Thế vừa muốn chào hỏi, nhưng khi thấy rõ thân hình đối phương, không khỏi có chút sững sờ: thân y này cũng quá lùn rồi, chỉ có đứa trẻ mười tuổi mới có chiều cao như vậy, toàn thân trên dưới cũng được bao lại bên trong áo choàng, ngay cả mặt cũng che kín. Chỉ để lộ ra một đôi mắt ở bên dưới vành mũ.

Phượng Thế còn đang sững sờ, đối phương đã mở miệng trước: “Ngài chính là Phượng gia gia chủ?”

Giọng nói kia trầm thấp uy nghiêm, nghe rồi thì khó mà quên được, đối lập hoàn toàn với bề ngoài gầy gò nhỏ bé của đối phương. Phượng Thế lúc này cũng giật mình tỉnh lại: “Đúng vậy. Xin hỏi ngài là đại phu đến báo danh chữa trị cho nhi tử nhà ta?”

“Không sai.” Người tới nhẹ nhàng gật đầu, động tác này khiến mũ trùm đầu lại trượt xuống vài phần, ngay cả ánh mắt hắn cũng hoàn toàn che khuất: “Chữa bệnh càng sớm càng tốt, Phượng lão gia nếu không có bất tiện gì, xin hãy dẫn đường.”

“Mời —— làm phiền ngài rồi.” Phượng Thế vội vàng đi trước dẫn đường. Chẳng biết tại sao, sau khi nghe đối phương nói chuyện, những lo ngại trước đó của hắn đều tan biến hết, thậm chí cả lai lịch đối phương cũng không có hỏi tới, liền hành sự theo lời đối phương.

Hắn kết luận như vậy là vì sợ đắc tội với dị nhân giang hồ. Phải biết rằng, Tát Lan Tập có rất nhiều cao nhân nhìn bề ngoài bình thường nhưng cách làm việc rất quái dị, nếu không thức thời mà đắc tội bọn họ, làm hỏng việc là chuyện nhỏ. Gặp phải người tính tình cổ quái, còn không biết sẽ bị trừng trị ra sao.

Thực ra, nguyên nhân không có phức tạp như Phượng Thế nghĩ. Hắn sợ dĩ đối với người thần bí này nói gì nghe nấy, cũng là bởi vì trúng phải loại huyền hương làm xóa tan lòng đề phòng với người khác.

*kỹ xèo xèo chi: đây là ngôn ngữ loài thú

15. Chương 15: Phượng Lôi Làm Chuột Bạch

Bên trong gian phòng bài trí hoa lệ với màu sắc chói mắt, mùi huân hương* nồng nặc, tuy vậy cũng không che giấu được mùi hôi thối phát ra từ miệng vết thương.

Bên dưới áo ngủ đẹp đẽ bằng gấm, một thiếu niên nằm hôn mê bất tỉnh, chính chính là Phượng Lôi ngông cuồng ngang ngược ngày đó.

“Đại phu, chỉ cần ngài có thể chữa khỏi cho con ta, ta nhất định theo như lời trên bố cáo, lập tức trả thù lao cho người.” Nhìn nhi tử bị kỳ độc hành hạ đến không ra hình người, Phượng Thế đau thương nói.

Vị đại phu thần bí nhìn người trên giường, nói, : “Mong rằng Phượng lão gia sẽ làm đúng những gì đã nói. Lúc ta xem bệnh không thích có người ở bên cạnh quấy rầy, vậy xin hãy ra ngoài trước.”

Phượng Thế kinh ngạc hỏi “Chẳng lẽ đại phu không cần người giải thích triệu chứng của tiểu nhi sau khi trúng độc?”

Những đại phu trước đây, đều mong có thể biết được càng chi tiết càng tốt!

“Không cần. Thân là đại phu, chẳng lẽ ta còn không nhìn ra được hắn mắc bệnh gì, còn cần người khác tới nói cho sao?”

Giọng vị đại phu thần bí tỏ ra không vui, Phượng Thế nghe vậy cũng thật vui mừng: dám nói ra những lời này, chứng minh đối phương nhất định là cao thủ chữa bệnh! Thật tốt quá! Lôi nhi lần này được cứu rồi!

Sau khi mọi người lui xuống, một con tử lam Hồ Điệp chậm chậm bay ra từ cổ áo của vị đại phu: “Một tiểu bối vô danh, đa thương cũng đa thương rồi. Chỉ vì chút tiền tài không cần thiết, không ngờ con lại cứu hắn.”

Tát Lan Tập tuy lớn, Hồ Điệp sẽ nói như vậy cũng chỉ có Luci. Có thể làm cho hắn ra tay giúp đỡ, giả thần giả quỷ, không cần phải nói, tất nhiên là Phượng Vũ rồi.

Nghe hắn nói, Phượng Vũ im lặng hỏi trời: cái gì gọi là tiền tài không cần thiết? Nàng đang rất nghèo đó! Sự phụ hưởng tiện nghi đúng thật là không lo việc nhà không biết cùi gạo đất.

Dĩ nhiên, nếu chỉ vì tiền, Phương Vũ cũng sẽ không ra tay. Lần này nàng tới, còn có một mục đích khác.

Lấy bọc giấy được gói kín từ trong ngực ra, Phương Vũ đặt từng món đồ vật bên trong lên bàn.

Thấy vậy, Luci không nhịn được tò mò tới gần: “Tiểu nha đầu, con chuẩn bị những thứ đồ này để cứu hần?”

“Dĩ nhiên không phải.” Phương Vũ khẽ mỉm cười, “Sư phụ người nhìn kỹ một chút, rốt cuộc đây là cái gì.”

“Sầu Tràng Phấn, Nhập Cốt Tán, Hóa Minh Tề.” Nhìn mấy thứ, Luci có chút giật mình: “Những thứ này đều được chế biến đơn giản nhưng là độc được hữu dụng, con mua ở đâu vậy?”

“Con mua được liệu ở tiệm thuốc, tùy tiện phối lại với nhau. Ngày đó thử trên người tiểu tử này một chút, nhưng thời gian đã lâu, con cũng quên rốt cuộc là dùng loại nào, cho nên hôm nay không còn cách nào khác là lần lượt thử từng loại thuốc giải. Thuận tiện thử nghiệm mấy loại thuốc này một chút, xem có thành công không.”

“Người phối tất cả bao nhiêu lần thì ra được được phẩm?”

Phương Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Trừ bột phấn đuổi thú là hai lần, những cái khác đều chỉ phối một lần là được. Nhưng đó là con phối những dược liệu giống như trong sách miêu tả với nhau. Tuy nhiên, không biết chúng có hiệu quả không do chưa thử lần nào.”

Nghe vậy, Luci lại bắt đầu vỗ cánh bay tròn xung quanh. Ở chung đã lâu, Phương Vũ biết, đây là biểu hiện khi hần bị chấn động mạnh: “Một lần liền có thể thành công. Tiểu nha đầu, trước kia con có theo học ai không?”

“Không có, chính là nhìn sách, nhớ tên dược liệu sau đó mua về phối hợp.”

Luci hỏi: “Phương thuốc kia có phải viết vô cùng tỉ mỉ, mỗi loại dược liệu nên dùng mấy phần đều ghi chú rõ?”

Phương thuốc là chén vàng*, phương thuốc cao cấp thông thường đều do gia tộc hoặc học trò kế thừa. Mà những phương thuốc được truyền ra bên ngoài cũng sẽ không ghi rõ thành phần phân lượng ra sao, người mới học không có ai chỉ dạy phải luyện tập vô số lần, mới có thể hiểu rõ tỷ lệ của mỗi loại dược liệu, từ đó phối thuốc thành công.

Cho nên, chỉ có một đáp án duy nhất đó là Phương Vũ lấy được phương thuốc cao cấp quý hiếm có ghi chú rõ tỷ lệ dược liệu.

Không ngờ, Phương Vũ lại phủ nhận ngay lập tức: “Ở trên phương thuốc đều là viết số lượng vừa phải, trung bình, một ít ..., con là dựa vào cảm giác mà thuận tay phối được.”

Nghe vậy, Luci không khỏi trầm mặc.

— từng nghe người có năng lực cảm nhận cao độ là bất cứ nghề nghiệp gì cũng có thể bắt đầu rất nhanh. Nhớ ngày đó, người ta phải thử nghiệm hàng chục hàng trăm lần phương thuốc mới, hần thử có năm sáu lần là đã thành công, được coi là nhân tài hiếm có. Nhưng hiện tại tiểu đệ tử này của hần, cư nhiên chỉ cần một lần đã thành công, liền thành công chế được chất thuốc! Mặc dù chỉ là thuốc bột bình thường, còn kém hơn so với những đan dược tương tự, nhưng là lần nữa chứng minh được thực lực siêu cường của nàng.

— là sư phụ của một người yêu nghiệt đến mức không biết cực hạn là ở điểm nào, đôi lúc cũng thật là làm tổn thương lòng tự tôn của người khác. Chỉ là, tận mắt chứng kiến viên ngọc thô chưa từng được mài giũa trên tay mình, từng bức được mài giũa thành Ngọc Bích có giá trị liền thành, đạt được cảm giác thành tựu thì không cách nào so sánh nổi.

Phương Vũ không hề hay biết sư phụ trong chốc lát ngăn ngủi đã nghĩ ra rất nhiều kế hoạch chuẩn bị “Hành hạ” nàng, còn nàng vẫn đang bận tìm kiếm giải dược cho Phương Lôi. Thử đến bình thứ năm, tình hình của Phương Lôi rốt cuộc có biến hóa. Biểu cảm trên mặt đã thả lỏng, mùi hôi thối từ miệng vết thương cũng nhạt đi rất nhiều.

Xem ra bình này chính là thuốc giải. Chỉ là, Phương Vũ sẽ không tốt bụng đến mức cứ vậy mà bỏ qua cho hần.

Tay thon nâng nhẹ, thả ra một chút huyền hương, khiến cho Phượng Lôì vừa có dấu hiện tỉnh dậy lại một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say, Phượng Vũ mỉm cười cầm lên một bình sứ khác.

— nếu Nhập Cốt Tán đã thành công, vậy kế tiếp thử lại hiệu lực của Sầu Trầng Phấn thôi.

Gian phòng Phượng Lôì vẫn yên ắng như trước, không hề nghe thấy tiếng người bệnh kêu gào khổ sở, cũng không có tiếng đại phu ân cần hỏi han.

Phượng Thế và thê tử vừa chạy tới đứng chung một chỗ, lo âu nhìn cửa phòng đóng chặt. Nhất là mẫu thân của Phượng Lôì, vừa muốn đi vào xem một chút, vừa sợ sẽ quấy rầy đại phu.

Thấy phụ mẫu hai người vội vã như vậy, Phượng Khả Nhi không khỏi bĩu môi: đệ đệ này, vẫn luôn là thiên tài tranh giành tất cả thương yêu của phụ mẫu. Lần này trúng độc, thật là hợp lòng người! Đại phu kia tốt nhất không chữa khỏi cho hắn, để nàng được vui mừng thêm mấy ngày.

Đáng tiếc mọi việc không được như bản thân mong muốn. Không lâu sau, cửa phòng vốn đang đóng chặt liền không tiếng động bị mở ra.

“Đại phu!” Phượng Thế khấn trương đi đến: “Tình huống của Lôì nhi thế nào rồi?”

Lắc mình tránh khỏi Phượng mẫu đang kích động muốn nắm bả vai nàng, giọng nam trầm thấp vang lên một lần nữa: “Lệnh lang đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày, sẽ có chuyển biến tốt.”

“Thật vậy sao? ! Đa tạ đại phu! Đa tạ đại phu!” Phượng mẫu vui mừng phát khóc, lập tức chạy vào trong nhà xem xét tình hình của nhi tử. Không bao lâu, bên trong đã truyền đến giọng nói vui mừng của nàng: “Lão gia! Đại phu nói không sai, Lôì nhi nhìn đã tốt hơn nhiều rồi, trên mặt có huyết sắc, toàn thân cũng không run rẩy nữa!”

Nghe vậy, Phượng Thế vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Quả nhiên là thần y, bàn tay thần diệu! Đa tạ ngài đã cứu tính mạng của nhi tử!”

“Phượng lão gia không cần khách khí, chỉ cần theo giao hẹn lúc trước, trả thù lao cho ta là được.”

“Tất nhiên rồi! Tất nhiên rồi!” Phượng Thế luôn miệng đồng ý, tự mình đưa thần y đi lấy thù lao.

Nhìn một màn như vậy, lòng đố kỵ của Phượng Khả Nhi lại tăng thêm vài phần: nếu như mình gặp chuyện không may, phụ mẫu sẽ không hào phóng như vậy! Nàng tức giận đá viên đá nhỏ dưới chân phát tiết, có một viên không cẩn thận bay đến dưới chân thần y, lật ngược một góc áo choàng dài chấm đất của đối phương.

“A? Đôi giày này dường như đã gặp qua ở nơi nào.” Phượng Khả Nhi ngơ ngác nhìn đôi giày vải cũ kỹ kia, bất giác rơi vào trầm tư suy nghĩ, “Rốt cuộc là thấy ở đâu.”

*Sầu Trầng Phấn, Nhập Cốt Tán, Hóa Minh Tề: tên các loại bột thuốc, để tên tiếng việt không được hay nên mình cứ để vậy

*chén vàng: ý chỉ công cụ kiểm tra tiền của người luyện đan

16. Chương 16: Ân Oán Gia Tộc

Ở bên này, sau khi Phượng Thế giao đủ 5000 tinh thể cho Phượng Vũ, cười híp mắt nói: “Đa tạ thần y đã chữa khỏi tiểu nhi. Không biết có thể biết được tôn tính đại danh của ngài? Sau này tiểu nhi cũng sẽ nhớ đến ân huệ của ngài.”

“Không cần phiền hà như vậy, chỉ là lấy tiền của người, giúp người chữa bệnh mà thôi.” Phượng Vũ từ chối nói, đồng thời nhắc nhở một tiếng: “Lệnh lang trúng độc nặng, thân thể tương đối suy yếu, khôi phục sẽ chậm.”

Thật ra thì, thân thể Phượng Lôi thể suy yếu là do bị nàng khảo nghiệm thuốc nhiều lần mà thành ra như vậy. Nếu là người bình thường, chịu đựng “Khảo nghiệm” sáu bảy loại độc được nguyên khí cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, huống chi là Phượng Lôi trúng độc đã nhiều ngày. Hôm nay giày vò nhiều lần như vậy, ít nhất cũng đã lấy đi của hắn hơn nửa cái mạng.

— ai bảo trước kia tên tiểu tử này không có mắt đi ức hiếp Phượng Vũ? Chút đau khổ này, coi như hắn vì hành động của mình mà trả giá cả vốn lẫn lãi.

“Vô luận như thế nào, toàn bộ Phượng gia cũng cảm tạ ân đức của thần y.” Phượng Thế sao biết được ý nghĩ trong lòng “Thần bí đại phu”. Thấy nàng khẳng khái không muốn tiết lộ tên, ngược lại càng cho rằng nàng là vị Thần y, vẻ mặt càng cung kính, cũng không dám nói thêm gì nữa. Về phần thân thể nhi tử hư nhược, hắn tin tưởng chỉ cần dùng Bí Dược cộng thêm thuốc bổ, nhất định có thể nhanh chóng khỏi hẳn!

Một khi nghĩ đến nhi tử sẽ bình phục, vốn nghĩ rằng không thể hi vọng vào chuyện tới Linh Chân học viện nhập học lại có thể lần nữa báo danh, Phượng Thế dè dặt suy nghĩ an lòng nói: “Ngài xuất hiện thật là kịp thời, nếu là muộn mấy ngày, tiểu nhi sẽ phải bỏ qua tuyển chọn khảo hạch ở Linh Chân học viện.”

Linh Chân học viện là một trong số rất ít trường học được ghi danh ở Tát Lan Tập, nó không yêu cầu người có xuất thân gia thế, cũng không cần người phải quyền thế ngập trời. Chỉ cần có thực lực được học viện ghi nhận, cũng có khả năng chi trả học phí đắt đỏ, là có thể nhập học.

Linh Chân học viện, vì ban đầu Phượng Vũ từng có ý định muốn ghi tên trong danh sách, nên cũng thăm dò một chút. Chỉ có điều, đầu tiên là do học phí đắt giá, thứ hai là hôm nay đã có sự phụ, nàng cũng không tiếp tục để ý đến điều này. Khi nghe Phượng Thế nói, cũng không lưu tâm. Chỉ thuận miệng đáp một tiếng: “Sao, với danh tiếng của Phượng gia, lệnh lang nhập học còn cần phải khảo hạch?”

“Đó là đương nhiên. Linh Chân học viện từ khi xây dựng tới nay, nội quy điều thứ nhất chính là bất luận kẻ nào cũng cần khảo hạch đạt yêu cầu mới có tư cách nhập học đi học.”

Phượng Thế không nhận được khoe khoang một chút về thực lực của nhi tử mình yêu thích, “Lần này Linh Chân học viện chỉ thu nhận ba đệ tử ở Lam Phong trấn, lấy thực lực Lôi Nhi, nhất định có thể dễ dàng giành được. Chỉ là, Linh Chân học viện nhập học không hỏi xuất thân, hàng năm lại có một danh ngạch miễn phí, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều Linh Sĩ nghèo nàn tới tham gia khảo hạch, hi vọng dựa vào vận may một bước lên trời. Tới lúc đó nhất định Lôi Nhi sẽ phải thách đấu liên tục, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nhanh chóng khôi phục thể lực mới được.”

Phượng Vũ lười phải nghe những lời này, liền rời đi. Nàng giả bộ rời khỏi Phượng gia, ở trong thành đi một vòng, cưỡi ra áo choàng trở lại Phượng gia phía sau núi.

Đi trên đường, Luci chợt mở miệng nói: “Tiểu nha đầu, nhiều năm trước Linh Chân học viện chính là trường học quan trọng cho Linh Sĩ cấp thấp, nếu như con có thể nhập học thuận lợi, đối với tương lai phát triển của con sẽ có chỗ tốt rất lớn.”

“Sự phụ, người là khuyên ta đi tham gia cuộc thi?” Phượng Vũ không hiểu nói: “Nhưng con đã có người dạy, cần gì phải tới trường học nữa.”

“Nha đầu, dường như con đã hiểu lầm cái gì. Con cho là muốn trở thành Ngự Linh Sư, chỉ cần cố gắng tu luyện là được sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Dĩ nhiên không phải. Tu luyện tất nhiên là quan trọng nhất, nhưng nguyên tố cũng không thể khuyết thiếu. Con ở đây tu luyện, luôn không thể đột phá được cảnh giới, có lẽ còn có thể rơi vào vướng mắc tâm ma. Lúc này con cần ngoại lực tương trợ, có lẽ là dược vật hiếm có, có lẽ là linh khí Thượng Cổ, cũng có thể chỉ là gặp gỡ nhiều loại mà hiểu ra đạo lý. Nhiều loại ở đây, không phải vùi đầu khổ luyện, xa rời thực tế là có thể hoàn thành. Con cần gặp gỡ nhiều người, mới có thể đạt được những cơ hội này.”

“Thật phiền phức. . . .” Phượng Vũ hiếm khi để lộ ra một chút do dự. Kinh nghiệm kiếp trước, còn có trí nhớ kiếp này, khiến nàng đối với con người cũng không có chút cảm nhận tốt đẹp gì. Mặc dù Luci có thể trong khoảng thời gian ngắn có được sự tin tưởng của nàng, nhưng có liên quan lớn tới hình dáng hiện giờ của hắn không phải là con người.

Hiếm khi Luci lại nói lời an ủi: “Nghe sư phụ sẽ không sai. Ban đầu ta cũng là người tính tình cao ngạo, vì thế nếm phải rất nhiều đau khổ không đáng có. Mặc dù ta không để ý, nhưng con là đệ tử của ta, ta không hy vọng con bị tổn thương bởi những chuyện vốn dĩ có thể tránh khỏi.”

Cảm nhận được quan tâm trong lời nói của Luci, chút ít lo lắng trong lòng Phượng Vũ bất giác phai nhạt rất nhiều. Bất chợt, nàng nhớ lại khi ở Mê Vụ Cốc vô tình gặp được “Thiếu nữ”. Về mặt đối phương mặc dù lạnh lùng, nhưng với mình lại lộ ra sự quan tâm. Còn có thiếu niên luôn tươi cười như ánh mặt trời, mỗi lần gặp mặt, cũng có thể cảm nhận được ý tốt của hắn.

—— có lẽ, trên đời này vẫn còn người tốt.

Cùng lúc đó, nhà cũ Lâm gia.

“Hát xì!”

Lâm Tàn Kiệt xoa lỗ mũi lầm bầm: “Là ai nhắc đến bản thiếu gia Anh Minh Thần Võ.”

“Đừng nói nhảm, mười ngày sau sẽ bắt đầu tiến hành khảo hạch, người còn không mau đi luyện tập.” Phó Tư Đường nhắc nhở.

“Ta cũng không làm traten mới mài gương*.” Lâm Tàn Kiệt cười hì hì vỗ vỗ bả vai bạn tốt, “Lại nói, có sư huynh như người bảo vệ, ta ở học viện nhất định có thể nhanh chóng hòa nhập.”

Lời nói này nghe qua thật không có khí phách, nhưng Phó Tư Đường đã quen thuộc tính tình hắn nên hiểu được, hắn chỉ đang nói đùa mà thôi. Ban đầu, chính là vì hiểu rõ tính tình của nhau luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, đều giống nhau có lòng kiêu ngạo và khát vọng cường đại, hai người mới trở thành bạn tốt.

“Tùy người, đến lúc đó bị người đánh bại cũng đừng cắn gỏi khóc.”

Lâm Tàn Kiệt cười nói: “Ta sống tại Lam Phong trấn mười sáu năm, ở đây có người nào ta còn không rõ sao. Thực lực có thể tranh thắng bại với ta, lại có năng lực đóng học phí, trừ tiểu hỗn đản Phượng gia cũng không có người khác. Lại nói, ngày đó hắn đối với người vô lễ thật đúng là làm cho người ta nổi giận. Nếu sớm biết lão đầu nhà ta* đã muốn trở mặt với nhà hắn, ngày đó ta sẽ không ngăn người đánh hắn.”

Theo như kế hoạch ban đầu của Lâm gia, chờ trong nhà có thêm ít nhất một Đấu Sĩ trung cấp, mới công khai đoạn tuyệt với Phượng gia, cướp lấy vị trí Lam Phong trấn đệ nhất thế gia.

Là bạn tốt của Lâm Tàn Kiệt, Phó Tư Đường đối với suy tính của nhà hắn cũng đã nghe qua. Cho nên ngày đó ở Mê Vụ Cốc mới dễ dàng tha thứ cho hành động khiêu khích của Phượng Lôi. Mặc dù có ý tính nợ sau, nhưng nhiều hơn là sợ bạn tốt ở giữa bị làm khó.

Ai ngờ, bọn họ mới vừa trở lại Lâm gia, vừa vặn gặp gỡ Phượng gia đưa tin tới lần đầu. Lâm gia gia chủ xem xong thư cười lạnh mấy tiếng, nói một câu “Chẳng lẽ Phượng Thế cho rằng trấn này còn là thiên hạ của Phượng gia”. Lúc này liền viết thư hồi đáp, cũng báo cho nhi tử và trưởng lão trong nhà, về sau không cần nhần nhịn với Phượng gia nữa.

“Nếu lão đầu nhà ta quyết định buông thả để làm việc lớn, ta đây làm nhi tử đương nhiên cũng muốn giúp chút sức.” Nghĩ đến tình huống hôm đó, nắm đấm Lâm Tàn Kiệt bóp chặt phát ra âm thanh răng rắc, “Tiểu Phó, người sắp xếp một chút, để ngày khảo hạch ta với Phượng Lôi sẽ tiến hành tỷ thí. Đến lúc đó xem ta đánh hắn răng rơi đầy đất!”

Lâm Tàn Kiệt không phải người không có đầu óc chỉ biết luyện võ, hắn biết Phượng gia mặc dù xuống dốc, nhưng ảnh hưởng nhiều năm xây dựng vẫn còn, Lâm gia so với nhà hắn vẫn kém một chút. Cho nên, hắn muốn ở tình huống công khai, quang minh chính đại tìm Phượng Lôi gây sự!

Đối với chuyện này, Phó Tư Đường đương nhiên vui vẻ giúp đỡ: “Yên tâm, sẽ như người mong muốn.”

“Ha ha! Không chỉ hắn, đến lúc đó ta muốn đánh bại tất cả những người khiêu chiến! Năm nay học viện thu nhận học sinh ở Lam Phong trấn, chỉ cần mình ta là đủ rồi!” Ý chí chiến đấu được kích thích làm Lâm Tàn Kiệt hưng phấn nói.

Thường thấy dáng vẻ hiếu chiến của bạn tốt Phó Tư Đường cũng không thấy quái lạ. Chợt, trước mắt hắn xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà lạnh lùng.

—— không biết, nàng có tới tham gia khảo hạch không đây?

*Lâm trận mới mài gươm: ý nói nước đến chân mới nhảy, làm việc vội vàng gấp rút.

*Lão đầu nhà ta: ý chỉ cha của Lâm Tàn Kiệt.

17. Chương 17: Thư Mời Nhập Học

Ở trên đường mua một ít vật dụng, Phượng Vũ trở lại Phượng gia, lúc đang định đi ra sau núi như mọi ngày thì bỗng nhiên bị hạ nhân gọi lại.

“Đại tiểu thư, người có thư.” Nha hoàn đưa thư nhìn nàng với ánh mắt cổ quái. Thứ nhất, là vì ngạc nhiên trên đời này lại có người viết thư cho đại tiểu thư, thứ hai, là kinh ngạc với người viết thư.

—— lão gia vì chuyện Lâm gia vô lễ, gần đây thường xuyên nổi giận. Vậy mà lúc này, Lâm gia lại có thể sai người đưa thư tới cho đại tiểu thư.

Nghĩ đến bộ dáng lão gia nổi giận đùng đùng, nha hoàn không khỏi có chút hối hận: mình thật sự không nên vì tham chút tiền thưởng mà giao thư cho đại tiểu thư. Nên giao nó cho lão gia mới phải, nói không chừng còn được ban thưởng nhiều hơn!

Lúc này, một giọng nói ngạo mạn đã cắt đứt hối hận của nha hoàn: “Các người đang làm gì?”

“Nhị tiểu thư!” Nha hoàn vội vàng cúi người hành lễ, vẻ mặt so với lúc nhìn Phượng Vũ cung kính hơn rất nhiều lần: “Ta thay người chuyển một lá thư cho đại tiểu thư.”

“Thư?” Lại có thể có người viết thư cho nha đầu này? Phượng Khả Nhi nhìn lá thư, kí hiệu quen thuộc ở mặt ngoài lập tức thu hút sự chú ý của nàng.

Là Trường Cung, dây cung kéo căng nối với vòng cung, có một chiếc lá liễu xanh nhạt cắt ngang ở giữa. Mặc dù không giống tranh vẽ Phượng Hoàng của Phượng gia có khí phách, nhưng cũng có ý tứ riêng. Lão nhân trên 80 tuổi, hay đứa trẻ ba tuổi ở Lam Phong trấn đều nhận ra được, đây là ký hiệu của Lâm gia.

“Tốt! Tiểu tiện nhân người đứng là ăn cây táo rào cây sung*! Lại dám sau lưng ta qua lại với Lâm gia!”

Phượng Khả Nhi trong lòng khó chịu bởi phụ mẫu vì đệ đệ mà tổn hao quá mức, liền tìm nơi để trút giận. Nàng đưa tay muốn đoạt lấy thư trong tay Phượng Vũ, còn muốn hung hăng cho nàng mấy bạt tai. Không ngờ, lại bị đối phương nhanh nhẹn tránh thoát, chẳng những chỉ nắm được khoảng không, ngay cả thân thể cũng theo quán tính mất đi thăng bằng, suýt nữa ngã xuống.

Quen với Phượng Vũ luôn rụt rè sợ hãi, bị đánh cũng không dám đánh trả, lúc này Phượng Khả Nhi tức muốn bẻ phổi: “Tiểu tiện nhân lại dám tránh!”

Nàng đứng vững thân thể lại muốn ra tay, bỗng dưng, một hồi quyền phong quét tới, từ sau đánh tới, đánh trúng bụng của nàng. Đại não còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, cả người Phượng Khả Nhi đau đớn co rúc như một con tôm con, nhếch nhác ngã xuống đất.

Một quyền này cũng không có bất kỳ kỹ xảo gì, thậm chí cũng không có sử dụng chiêu thức. Chỉ là đơn giản dựa vào nhanh, chính xác, hung ác, một chiêu liền chế phục kẻ địch.

Khinh miệt nhìn người ngu ngốc kêu đau ở trên đất, Phượng Vũ lạnh lùng nói: “Không biết tự lượng sức mình.”

Gần đây bận bịu tu luyện, nàng còn chưa có đi tìm Phượng Khả Nhi báo thù đâu, hiện tại đối phương lại tự mình tới cửa, đúng là ngại mệnh dài rồi.

“Người ——” rốt cuộc Phượng Khả Nhi cũng ý thức được chuyện gì xảy ra, vô cùng tức giận kêu lên: “Lại dám động thủ với ta, người không muốn sống nữa sao? ! Nếu làm thương tổn đến mặt của ta, ta nhất định

sẽ khiến người chết thật khó coi —— người nhanh đi nói cho phụ thân, tiểu tiện nhân này muốn làm phản rồi!”

Câu sau đương nhiên là nói với nha hoàn đang sợ ngây người khi thấy một màn này. Nha hoàn đáp một tiếng, nơm nớp lo sợ nhìn Phượng Vũ một cái. Không ngờ mới chỉ như vậy, nàng đã bị sát khí lạnh lẽo trong mắt Phượng Vũ trấn áp, hai chân hoàn toàn xụi lơ, không thể bước tiếp được.

Phượng Vũ không chút nào để ý nha hoàn bị trấn áp, chỉ cúi đầu nhìn về phía Phượng Khả Nhi, ánh mắt sắc bén như đao: “Xem ra, người rất để ý tới dung mạo của bản thân.”

Trong lúc vô tình, Phượng Khả Nhi cũng bị khí thế của nàng trấn áp. Trước ánh mắt nhìn chằm chằm ngày càng lạnh lẽo của Phượng Vũ, giọng nói bất giác bắt đầu phát run, hoàn toàn không có nửa phần ngang ngược can rỡ mới vừa rồi: “Người. Người nghĩ làm cái gì?”

“Không có gì, bây giờ còn chưa đến lúc.” Phượng Vũ lạnh nhạt nói. Sau khi nhìn thấy phong thư, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ: nàng muốn ột nhà Phượng Thế ở trước ngàn vạn người mất hết mặt mũi, hoàn toàn suy bại. Vì mục đích này, hiện tại nàng sẽ không động chạm đến Phượng Khả Nhi, nhưng là, sẽ đưa trước cho nàng một quà tặng nho nhỏ.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương nhàn nhạt bay qua, mùi thơm đặc biệt thấm vào ruột gan, Phượng Khả Nhi không nhịn được hít một hơi sâu. Chợt, hai mắt liền trợn to.

Chỉ thấy bên trong phong thư chưa được đóng kín, giấy viết thư nhạt màu lặng lẽ rơi ra. Nhìn chất liệu giấy quen thuộc như vậy, chữ viết trên đó cũng quen mắt như thế, Phượng Khả Nhi nhắm mắt lại cũng có thể đọc lâu lâu nội dung trong đó. Bởi vì, nàng phải tốn thật nhiều sức lực, mới từ Phượng Thế có được nó.

—— thư mời khảo hạch nhập học Linh Chân học viện.

Điều này sao có thể! Ngưỡng cửa khảo hạch Linh Chân học viện tuy thấp, nhưng thư mời không phải người nào cũng có thể lấy được. Ngoại trừ phải có người ngoài đảm bảo, còn cần giao thêm mười tinh thể. Phượng Vũ chưa từng có tiền tiêu vặt, vậy lấy tiền ở đâu? Là ai ra mặt làm người bảo lãnh cho nàng?

“Người cũng muốn tham gia khảo hạch? ! Quả thực là nằm mơ! Chỉ bằng người cái người chỉ có thể làm phe vật Giám Bảo Sư cũng muốn làm Linh Sĩ? Rõ là cười chết người!”

Phượng Khả Nhi nhất thời quên sợ hãi, kêu to. Nếu là trước kia, biết được Phượng Vũ có ý nghĩ này nàng nhất định cho rằng Phượng Vũ suy nghĩ viển vông. Nhưng vừa rồi chỉ một chiêu đã bị Phượng Vũ đánh ngã, trong lòng nàng mơ hồ sinh ra sợ hãi. Rốt cuộc là lo sợ cái gì, nàng cũng không rõ, chỉ là theo bản năng tức miệng mắng to, chờ mong Phượng Vũ từ bỏ đi suy nghĩ kia.

Phượng Vũ không thèm để ý chút ít kêu gào, cúi người nhặt thư liền rời đi. Đây là Phó Tư Đường lấy danh nghĩa Lâm gia gửi cho nàng thư mời khảo hạch nhập học, không thể vứt bỏ.

“Nhị tiểu thư.” Đợi đến khi bóng dáng Phượng Vũ hoàn toàn biến mất, nha hoàn mới dám nói chuyện.

“Đồ vô dụng! Còn không mau đỡ ta dậy!” Phượng Khả Nhi giận dữ hét lớn.

Không ngờ, trái lại nha hoàn lại lùi xuống vài bước, ánh mắt như thấy quái vật nhìn nàng chằm chằm: “Tiểu thư. Mặt của người.”

“Mặt của ta? Bị thương sao?” Không có cảm giác đau, có lẽ chỉ là một vết thương nhỏ thôi. Nhưng mà ngay cả như vậy, việc Phượng Vũ dám can đảm tổn thương mình là không thể tha thứ! Phượng Khả Nhi vừa cắn răng nghiêng lợi, vừa móc ra gương đồng nhỏ luôn mang theo bên người.

Chỉ nhìn một cái, cái gương liền bị sẩy tay rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Từ bên trong một mảnh vỡ, chiếu ra vô số hình ảnh cái gò má đáng sợ, với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được ở trên da thịt trắng nõn hiện ra những hoa văn vân vẹo quái dị kéo dài, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, liền lan kín cả khuôn mặt.

Mắt thấy dung mạo quý giá như tính mạng bị phá hủy, hai mắt Phượng Khả Nhi khê đảo, liền té xỉu trên đất.

Nha hoàn chỉ sợ phải gánh trách nhiệm, vội vàng đi mời lão gia phu nhân tới. Rất nhanh, trên dưới Phụng gia lần thứ hai rơi vào hỗn loạn.

Mà Phụng Vũ, người gây ra trận phiền toái này, đã trở lại phía sau núi nơi mà không có bất kỳ kẻ nào dám tự tiện xâm nhập, từ hôm nay bắt đầu chậm rãi tu luyện.

Nếu muốn tham gia khảo hạch nhập học, vậy sẽ phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được. Ngộ nhỡ thua, chẳng phải rất mất mặt sao.

Trong chớp mắt, đã qua mười ngày.

Sáng sớm, Phụng Vũ thức dậy sớm hơn thường ngày.

Như thường lệ sáng sớm sau khi chạy dọc theo đường núi năm vòng, nàng xối qua một hồi nước lạnh, mang theo thư mời đi xuống chân núi. Viên Thập Nhỏ kêu chút chút, nhảy lên vạt áo của nàng, cố gắng bám chặt, một đường leo lên vai nàng.

Khẽ vuốt ve lông tơ mượt mà đang từ từ dài ra trên lưng Viên Thập Nhỏ, bước chân Phụng Vũ không dừng lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn dưới chân núi cổng thành mở rộng sầm uất, nàng nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc đã tới khảo hạch.”

Ngay sau đó, nàng tăng nhanh tốc độ xuống núi.

*Ăn cây táo rào cây sung: ý nói chị Phụng Vũ phụ lòng tốt của Phụng gia đối với chị ấy.

18. Chương 18: Tỷ Thập Khảo Hạch

Quảng trường của Lam Phong trấn chỉ mở cửa trong những ngày lễ trọng đại nay được trang trí rực rỡ hẳn lên. Quảng trường rộng lớn như vậy toàn đầu người chen chúc, ngay cả một cái chân cũng không lọt vào được. Một nhóm người mặc trang phục màu vàng đang khấn tụng duy trì trật tự, nhìn dòng người vẫn ùn ùn kéo về phía bên này, trong lòng không khỏi kêu khổ.

Những người tới sớm đã chiếm được chỗ ngồi tốt để xem lễ, thông thả nhàn nhã ngồi tán gẫu.

“Trấn chúng ta mấy năm rồi chưa từng náo nhiệt như vậy.”

“Đúng vậy, rốt cuộc năm nay tới phiên Linh Chân học viện đến trấn ta tổ chức khảo hạch nhập học.”

Linh Chân học viện ở Tây Phong Đại lục sắp đặt mười nơi khảo hạch nhập học. Ngoại trừ trường học ở trung tâm đế quốc Tát Lan Tạp là nơi tiến hành khảo hạch nhập học cố định, chín nơi còn lại được chỉ định lần lượt ở tất cả các thành trong đế quốc cử hành. Sau vài năm chờ đợi, cuối cùng Lam Phong trấn cũng có được tư cách tiến hành khảo hạch nhập học.

“Theo thường lệ, khảo hạch chỉ tiến hành trong ba ngày. Cũng không biết ngày mai và ngày mốt, còn có người chen lấn như vậy không.”

“Có lẽ không, dù sao tin tức khảo hạch đã truyền đi từ sớm, người muốn đến tham gia đều đã tới rồi. Hơn nữa, có thể nói ngày đầu tiên là thời điểm khảo hạch quan trọng nhất.” Người nói chuyện cố tỏ ra bí mật, nói tới đây liền dừng lại.

Quả nhiên những người bên cạnh bị câu nói kia khơi dậy lòng hiếu kỳ, hỏi: “Nói chuyện sao có thể chỉ nói một nửa, nói nhanh chút, tại sao quan trọng.”

“Hắc hắc, không gạt người, mấy năm trước ta buôn bán ở vùng khác, không thường bên tẩu khắp nơi. Trùng hợp được xem khảo hạch nhập học hai lần, liền đưa ra được kết luận. Hàng năm danh sách đệ tử được học viện thu nhận chỉ có hạn, theo phép tắc, người ghi danh trừ biểu hiện thực lực bên ngoài của bản thân, còn phải đánh bại những người ghi danh khác, một đường đấu tranh gian khổ, vượt qua lớp lớp vòng vây, mới có tư cách nhập học chính thức.”

“Nói như vậy, trước khi người tham gia khảo hạch chính thức tranh tài, tin tức liên quan cũng sẽ được tập hợp tới trường học ở đề đô. Để tiết kiệm thời gian, thông thường trường học sẽ chọn ra một tổ có thực lực mạnh nhất so tài trong ngày đầu tiên. Sau khi quan sát năng lực của những người dự thi, kết hợp với suy tính của bản thân, lúc này trong lòng đã đưa ra đáp án rồi. Những người thực lực kém xa so với người mạnh nhất, sẽ tự thức thời rút khỏi cuộc tranh tài; người tự nhận có thực lực, sẽ được tiếp tục lưu lại, khiêu chiến với người chiến thắng. Nếu thắng, sẽ có người khác khiêu chiến với hắn. Cuối cùng, học viện sẽ dựa vào thành tích thắng bại, chọn lựa ra danh sách người thích hợp vào nhập học.”

“Chỉ là, cũng có người cố chấp, rõ ràng thực lực chẳng ra sao, vẫn muốn tranh tài, khi bại khi thắng, cuối cùng dùng hết số lần thách đấu, bị loại khỏi cuộc thi.”

“Ha ha ha, người nọ đúng là hy vọng mèo mù vớ được cá rán, đánh cuộc vận may một lần, nói không chừng có thể vào được học viện.”

“Cũng không phải.”

Biết được “Quy tắc ngầm”, mọi người đối với cuộc tỷ thí ngày hôm nay càng thêm tò mò: đến cuối cùng, ai mới là thiếu niên có thực lực mạnh nhất Lam Phong trấn đây?

Đối với lần này, mọi người đều có suy nghĩ riêng.

“Có lẽ là thiếu gia Phượng gia, năm nay hắn mới mười hai tuổi, nhưng đã đột phá cấp năm rồi, đây chính là thiên tài chưa từng có ở Lam Phong trấn!”

“Ta nghe Võ Sư ở Phượng gia nói, Phượng Lôi đột phá cấp năm đã hơn nửa năm, đến nay tu vi không có tiến triển, hay là năng lực chưa đủ, đến đây là kết thúc rồi.”

“Thiếu gia Lâm gia thì thế nào? Hắn mặc dù lớn hơn, năm nay mười sáu tuổi, nhưng cũng có năng lực cấp năm, nghe nói hiện tại đang tiến tới cấp sáu đấy.”

“Nghe nói Lâm Tần Kiệt là một người mê võ nghệ, phần lớn thời gian tu luyện nghiên cứu về vũ kỹ, nếu không nói không chừng đã sớm trở thành mãn cấp hạ cấp rồi. Theo tính cách này của hắn, sợ rằng tốc độ tu luyện sẽ bị liên lụy rất nhiều, không có năng lực kế thừa gia tộc.”

“Ha, lời người nói có chút chua! Trấn chúng ta mặc dù cũng có Linh sĩ cấp sáu, nhưng đều từ hai mươi ba tuổi trở lên. Với tuổi của Lâm thiếu gia và Phượng thiếu gia, tương lai trở thành gần như trở thành người mạnh nhất, nói bọn họ là thiếu niên thiên tài cũng không quá đáng, người không cần tới châm biếm.”

Người kia bị nói toạc nỗi lòng không nhịn được khuôn mặt già nua đỏ bừng, già mồm cãi: “Bọn họ quả thực là thiếu niên đầy triển vọng, nhưng so với thiên tài thực sự vẫn kém một chút.”

“Ai, lại nữa, có phải người lại muốn nhắc tới Thái tử Quang Minh đế quốc ở Đông Lăng Đại lục và Lưu Ly quân chủ ở Nam Đồ Đại lục? Sau lưng bọn họ có cả một đế quốc to lớn và gia tộc hùng mạnh chân chính ủng hộ! Tài nguyên đếm không hết, Lam Phong trấn nho nhỏ của chúng ta sao có thể so được.”

“Dĩ nhiên không phải! Ta nói thiên tài này, cũng không phải người Lam Phong trấn.”

“Hả? Là ai?”

“Đại thiếu Gia của Phượng gia gia chủ đời trước, Phượng Tường. Cũng là thiếu niên mười hai tuổi, lúc hắn năm tuổi đã có thực lực mãn cấp hạ cấp.”

“Thì ra là người nói hắn! Không sai, có hắn ở đây, Lâm Tần Kiệt và Phượng Lôi cũng phải đứng sang bên, chỉ là, hắn đã mất tích thật nhiều năm, không chừng đã sớm chết rồi. Hiện tại lấy hắn ra so sánh, thì có ý nghĩa gì chứ.”

“Cả nhà hắn, dường như chỉ có bé gái còn sống sau thảm sát, đáng tiếc, là một người bình thường không có tư chất tu luyện.”

“Ông trời thật không công bằng, tại sao cố tình ,mất tích lại là thiên tài, mà không phải cái muội muội vô dụng kia chứ.”

Lời này mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng cũng là suy nghĩ của hầu hết những người ở đây. Những người đặc biệt dậy sớm tới xem khảo hạch tỷ thí, bản thân đối với tu luyện có hứng thú vô cùng lớn. Bản thân bọn họ không có tư chất tu luyện, khó tránh khỏi đối với những người có thể tu luyện sinh ra tôn kính và ham muốn.

Một thiếu niên thực lực yếu kém, khao khát trở nên mạnh mẽ còn ăm ỉ nói: “Phượng Tường chính là vì cứu muội muội hần mới bị liên lụy mất tích. Nếu ta có thực lực mạnh như vậy, nhất định chú ý bản thân trước. Về phần người yếu, cứ mặc kệ là được rồi!”

Đồng bạn của hần đang nghe được liên tục gật đầu, lúc chuẩn bị lên tiếng phụ họa, bên cạnh chợt truyền tới một giọng nói lạnh nhạt: “Phiền toái nhường đường một chút.”

Nói chuyện là một cô nương thanh tú nhỏ gầy, trên vai có một con thú nhỏ, nhìn qua trông như con chuột hay trộm kho thóc.

Vừa liếc mắt nhìn, cô gái không tầm thường chút nào, ở trong đám người không hề xuất chúng. Quan sát cẩn thận lần nữa, sẽ phát hiện quanh thân nàng có một loại khí chất lạnh lùng không giống với những người khác.

Mọi người nghĩ rằng nàng cũng đến xem thi đấu, nhìn nàng tuổi còn nhỏ, liền nhường ra một con đường, để cho nàng đi lên phía trước. Không ngờ, tiểu cô nương lại không chọn chỗ mà mọi người nhường cho nàng, ngược lại đi về lối đi ở bên kia.

So với chỗ ngồi chật chội trên đài, bên kia chắc chắn rộng rãi hơn rất nhiều, chỉ là, bên kia cũng không phải nơi người bình thường có thể đi vào.

“Này, tiểu muội muội, ngươi đi lầm đường, nhìn chỗ đó, là lối đi dành cho người tới ghi danh tham gia khảo hạch.” Có người sốt sắng nói to.

“Đa tạ đại tỷ, ta không đi sai.”

Đang lúc nói chuyện, đúng lúc Phượng Vũ đi tới trước lối đi. Người canh giữ ở nơi đó thấy diện mạo nàng, cũng cho là nàng là đi lầm đường. Vừa định nói chuyện, tiểu cô nương đã đưa một phong thư tới trước mặt nàng.

“Mời, thư mời?!” Người nọ hoảng sợ suýt chút rơi quai hàm. Vô cùng nghiêm túc kiểm tra phong thư, xác nhận không phải giả, mới do dự cho qua.

Mà mới vừa rồi mắt thấy cả sự kiện tình người đi qua, cũng là kinh nghi không dứt: “Nàng nhỏ gầy như vậy, lại có thể là Linh Sĩ?!”

“Linh Sĩ không phải ai cũng có dáng người đại lực sĩ to lớn. Nhưng vừa rồi quả thật ta không cảm nhận được chút sóng tinh thần nào ở trên người nàng, thật vô lí.”

Người nói chuyện là một Linh Sĩ cấp năm đã hơn bốn mươi tuổi. Hần đã sớm qua tuổi tham gia khảo hạch, chỉ có thể hòa vào dòng người xem náo nhiệt. Sau khi thấy tiểu cô nương kỳ lạ này, không khỏi nghi ngờ âm thầm đứng lên: “Theo lý thuyết Linh Sĩ cấp cao có thể cảm nhận tu vi Linh Sĩ thấp cấp hơn. Trừ phi _____”

Về sau quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hần do dự không nói ra, lại có người nói tiếp: “Trừ phi, tu vi của nàng cao hơn so với ngươi.”

“Điều này sao có thể! Nàng nhiều nhất mới mười tuổi, nếu quả thật có thực lực cấp năm trở lên, sớm trở thành nhân vật nổi bật so với Lâm thiếu gia và Phượng thiếu gia.”

Trong chốc lát không tìm được lời giải thích hợp lý, mọi người không nhận được tiếp tục bàn luận không ngừng.

19. Chương 19: Lời Tiên Đoán Chấn Động Thế Giới

Phía trên lôi đài, có một người ngồi lơ lửng giữa không trung, phía trước vừa vặn có một tấm màn nhưng tơ dày chặn lại những ánh mắt tò mò phía dưới, làm người ta không nhìn được suy đoán, thân phận người ngồi phía trên tôn quý đến bậc nào.

Phía sau màn che nặng nề, có người đang nhỏ giọng trò chuyện.

“Không ngờ cuối cùng người lại đích thân tới.” Nói chuyện là một thiếu niên có giọng nói trong trẻo.

“Ha ha, thiên tài chiêm tinh của Phó gia đã tiên đoán nơi này sẽ xuất hiện người có thể làm chấn động cả Tất Lan Tập, bộ xương già này cũng không thể nhàn rồi rồi.” Người này mặc dù giọng nói có phần già nua, nhưng vẫn trắng khí* mười phần, thậm chí khí thế còn cao hơn những người trung niên.

“Thật ra thì. Lời tiên đoán của gia tỷ xác suất đúng chỉ có 60%, người không cần quá mức trịnh trọng.”

“Trên đời làm gì có lời tiên đoán nào chính xác tuyệt đối? Nếu quả thật có, thì đó là thần thánh rồi. Lời tiên đoán của Phó nha đầu đã chuẩn xác nhất Tất Lan Tập rồi, tên tiểu tử người, không nên chỉ trích gắt gao tỷ tỷ của người như vậy. Lại nói, nếu quả thật việc không đáng lo, người cần gì phải đi chuyến này?”

“. Học trò cũng là bất đắc dĩ, nhận lệnh gia phụ tới nơi này.” Giọng nói thiếu niên chứa đựng nỗi đậm buồn bực.

“Ha ha, xem ra lần này phụ thân người cũng là lỗ vốn rồi. Nếu không vì sao rõ ràng tỷ tỷ của người đã tiên đoán năm nay người sẽ gặp phải kiếp số cả đời, không nên đi xa, còn kiên trì phái người đến đây vào lúc này. Chỉ là cũng khó trách ——”

Ngừng một chút, giọng nói lão giả trở nên hàm xúc: “Lời tiên đoán cho thấy, tiểu tử người có ba phần cơ hội nhận được sự coi trọng của vị thần bí kia đấy.”

“Vậy thì thế nào.” Giọng nói thiếu niên lộ ra nỗi đậm kiêu ngạo, “Không lẽ chỉ bằng một lời tiên đoán hư vô mờ昧, liền muốn con dựa vào một người không rõ là nam hay nữ sao? Cuộc đời của con, tự con lựa chọn, không cần bất luận kẻ nào trợ giúp.”

“Thiếu niên khí phách, thật đúng là thiếu niên khí phách.” Đối mặt với kiêu ngạo tự tin của thiếu niên, lão giả lắc đầu một cái, dường như còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng. Chỉ là, nhìn khẩu hình môi hắn, những lời đã nuốt vọt ra khỏi miệng, loáng thoáng giống như, là bốn chữ “Quá cương sẽ thiệt”.

Thay đổi đề tài, lão giả hỏi “Người tới sớm hơn mấy so với ta, chắc hẳn đã hỏi thăm được không ít chuyện đi. Như thế nào, có chút đầu mối nào không?”

“Hoàn toàn không có đầu mối. Mấy năm gần đây Lam Phong trấn cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Con thật sự không nhìn ra, ai sẽ là người kia trong lời tiên đoán.”

“Đây cũng là hợp tình lý, dù sao trong lời tiên đoán cũng không nói ra thân phận chính xác của người kia. Trước mắt chúng ta chỉ có thể suy đoán, thực lực của người kia sẽ cực kỳ cao cường. Bởi vì chỉ có cường giả, mới có năng lực rung chuyển thế giới này.”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, lại nói, “Thật ra khi con nghe được lời tiên đoán ở nơi này xuất hiện một người có thể gây chấn động Tất Lan Tập thì con nghĩ đến một người trước tiên. Nếu như Lam Phong trấn thật có một người như vậy, không thể nghi ngờ nhất định là hắn. Nhưng sau khi con tới nơi, mới biết được mấy năm trước trong nhà hắn đã xảy ra biến cố, đã nhiều năm không rõ tung tích của hắn.”

“Vậy sao, có thể được người đánh giá cao, thiên phú của người nọ, chắc hẳn không kém người.”

“Không tệ. Người nọ thiên phú cao, là người xưa nay mới thấy, ngay cả muội muội của hắn cũng là thiên phú trác tuyệt.” Nhớ một kích trí mạng trong Mê Vụ Cốc ngày đó, trong mắt thiếu niên không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Sau đó hắn từng muốn đi hỏi thăm nàng, thuận tiện nói ra hi vọng nàng có thể đến làm việc cho Phó gia. Nhưng e ngại Lâm gia trở mặt với Phụng gia, hắn tới cửa hỏi thăm thì không tốt. Còn nữ hài kia dường như không hề ra khỏi cửa, người hắn phải đợi ở trước cửa Phụng gia đã mấy ngày cũng không thấy bóng dáng nàng. Ngày khảo hạch nhập môn ngày càng gần, chuyện hắn cần làm dần dần nhiều, chỉ đành gác lại sau.

Ngày đó gửi thư mời, cũng không biết có thể thuận lợi đưa đến tay nàng không? Nếu nhận được, nàng có tới không?

Suy nghĩ của thiếu niên từ từ bay xa, lúc này, chợt nghe một giọng nói trêu ghẹo: “Hiếm thấy người chỉ nói về nữ tử mà thất thần, nhất định là một tiểu cô nương xinh đẹp!”

“Cái kia, đương nhiên là không phải!” Thiếu niên không chút nghĩ ngợi một mực phủ nhận, sau đó nhận thấy bản thân phản ứng quá mãnh liệt, liền vội vàng giải thích: “Nàng chỉ mới mười tuổi, người suy nghĩ quá xa rồi.”

“Mười tuổi không tồi, vừa vặn có thể bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ.”

“Hiệu trưởng!”

“Ha ha ha, không nói không nói. Tiểu tử ngươi đúng là không thể trêu chọc, nói mấy câu mà thôi, mặt đã đỏ như bị thiêu cháy rồi.”

Lão giả cười không ngừng, một bông pháo hoa khổng lồ thần bí được phóng ra nổ rộ trên không trung.

Trên khoảng không trống rỗng, đóa hoa rực rỡ chói mắt như muốn che khuất ánh sáng mặt trời. Sau khi kéo dài khoảng một khắc, pháo hoa chợt héo tàn tan biến, sau đó lập tức hiện ra hai chữ Linh Chân thật lớn.

Đây chính là dấu hiệu bắt đầu khảo hạch nhập môn vào Linh Chân học viện.

Theo thông lệ, cuộc so tài thứ nhất sẽ do người ghi danh của học viện lựa chọn ra người mạnh nhất. Dù sao, là thắng hay thua, thì bản thân có thể tham gia cuộc tỷ thí đã là một vinh dự.

Lần này, sẽ là ai?

Mọi người bất giác trở nên yên lặng, hội trường to như vậy giờ chỉ còn lại tiếng hít thở. Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi tên của người mạnh nhất.

Chủ trì cuộc tranh tài là một mỹ nữ phong tình vạn chủng chậm chậm đi lên lối dài rộng lớn mấy chục thước vuông, môi đỏ mọng khẽ mở, không phụ lòng mong đợi của mọi người gọi ra hai cái tên.

“Trận tranh tài đầu tiên, người tỷ thí là Lâm Tầm Kiệt và Phụng Lôi.”

Sau khi người chủ trì nói ra tên tuổi hai người, đoàn người bùng nổ ầm ầm tiếng vỗ tay tán thưởng.

Ồn định tiếng ồn ào của mọi người, Lâm Tầm Kiệt và Phụng Lôi tách ra tiến vào từ hai phía lối dài.

Phụng Lôi vẻ mặt kiêu ngạo, trên mặt tràn đầy ý cười khinh thường, đầu ngẩng cao, giống như chắc chắn thắng lợi đã thuộc về hắn.

Lâm Tầm Kiệt vẫn là dáng vẻ tươi cười, cười rực rỡ như ánh mặt trời. So sánh với Phụng Lôi vênh váo tự đắc, bề ngoài tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Những người dưới đài đang quan sát hai người giao đấu, ban đầu nghiêng về Phụng Lôi, cũng không nhận được mà đối với hắn (LTK) sinh lòng hảo cảm.

Người chủ trì đi tới một bên, cao giọng tuyên bố: “Lặp lại quy tắc một lần nữa: đã lên lối dài, sinh tử do trời định. Nhưng nếu như đối phương đã mất đi năng lực đánh trả, mà bên kia vẫn cố ý công kích, là chủ sự mới có quyền xử trí đối với người gây nên thương tổn. Hiện tại, ta tuyên bố, tỷ thí —— bắt đầu!”

Nói xong, người chủ trì liền giống như sợ bị bão thổi bay, nhanh chóng lui xuống đài.

Ngay từ thời điểm người chủ trì nói ra chữ thứ nhất, hai người đã âm thầm tự lực. Vừa tuyên bố tỷ thí bắt đầu, hai người đã vận sức chờ phát động từ lâu. Vừa dứt lời, Phụng Lôi liền xông tới, dùng chiêu làm

dao, công kích điểm yếu trước ngực Lâm Tàn Kiệt: “Đừng tưởng rằng có Phó gia che chở, ta sẽ không dám động tới người!”

Lâm Tàn Kiệt vẫn là dáng vẻ cười hi hi, không tránh không né, đưa tay ra đỡ, sau một động tác khéo léo, chuyển thủ thành công: “Quả thật là bá chủ ở Lam Phong trấn, rõ ràng ngày đó là người vô lễ với Tiểu Phó trước, như thế nào lại ghi hận lên chúng ta chứ.”

“Hừ! Rõ ràng Lâm gia các người đã sớm có tâm tư khác! Thật không biết tự lượng sức! Muốn giành lấy địa vị của Phương gia chúng ta, cứ nằm mơ đi!”

Mặc dù ngoài miệng la hét đối phương không biết tự lượng sức, nhưng sự thật thì hoàn toàn trái ngược: người bị ép buộc liên tiếp phải lui lại phía sau, là Phương Lôi.

Nhưng trên mặt hắn trái lại lộ ra tia cười lạnh, thò tay vào ngực, lúc bỏ ra, trong tay Phương Lôi chợt có nhiều thêm một đôi chủy thủ mỏng như cánh ve.

Lôi đài cũng không quy định là không được sử dụng vũ khí, hành động của Phương Lôi cũng không bị hoài nghi.

“Chịu chết đi!” Phương Lôi hét lớn một tiếng, dùng chủy thủ đánh về phía Lâm Tàn Kiệt. Vận dụng linh lực khiến thân thể vô cùng nhanh nhẹn, chủy thủ mỏng gần như trong suốt lao đi như nước chảy mây trôi, người bình thường khó có thể nhìn ra được, không biết mũi nhọn của hắn chỉ về phía nào.

Trên đài cao, thấy thế tiến công lúc này, lão giả lại nhíu mày: “Tư chất dù tốt hơn một chút, nhưng là người cay nghiệt thô bạo, hoàn toàn không có ý muốn trở thành cường giả.”

Lão giả nói nói vài lời, liền phủ định suy nghĩ Phương Lôi có lẽ là “Người kia”.

Nghe vậy, thiếu niên không khỏi có chút khẩn trương nghiêng người đứng dậy: “Này, người kia là thế nào?”

Vị lão giả này thực lực cao cường không rõ địa vị, ánh mắt nhìn người cũng cực kỳ sắc bén. Vô số Linh Sĩ được hắn bình phẩm đều coi đó là điều vô vọng.

“Đứa bé kia là bằng hữu của người?” Mặc dù cách lôi đài cao gần 20m, nhưng với thực lực cao cường, năng lực cảm ứng vượt xa người thường nên dù là nhãn lực hay nhĩ lực của lão giả cũng làm cho người khác phải sợ hãi. Trong lúc trên lôi đài đang thi đấu, hai người nói chuyện qua lại, lão giả lộ ra một chút ý cười: “Một lòng tiến thủ, tâm địa thiện lương, đứa nhỏ này không tệ. Chỉ là ——”

Nhìn vẻ mặt không hiểu của thiếu niên, lão giả chậm rãi nói: “Hắn sẽ là một người chấp hành nhiệm vụ tốt, nhưng không thích hợp làm người chỉ huy. Mà vũ kỹ của hắn, phải sau khi gặp được người xứng đáng để hắn nguyện trung thành đi theo, mới phát huy được năng lực cường đại nhất.”

20. Chương 20: Không Phân Thắng Bại

Bất tri bất giác, trong lúc hai người nói chuyện với nhau, tỷ thí trên lôi đài đã tiến vào tình trạng ác liệt.

Mặc dù Phương Lôi lấy ra đôi chủy thủ sắc bén, nhưng cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Lâm Tàn Kiệt mê võ nghệ cũng không phải vô dụng, Xích Thủ Không Quyền của hắn, với kỹ năng cận chiến phong phú, đã chặn lại thế tiến công của Phương Lôi.

Nhưng thực lực hai bên ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Tàn Kiệt cũng không thể làm gì Phương Lôi, hai người chỉ có thể chiến đấu bất phân thắng bại.

Lúc này, trên đài khách quý có người hô lớn: “Nhi tử! Đừng làm ta mất thể diện! Mau đánh bại tiểu tử kia!”

Lên tiếng hô to là một người thân thể cường tráng, bắp thịt quần ben, nhìn qua là bộ dáng của một võ phu lỗ mãng, nhưng thỉnh thoảng trong mắt lại lóe lên tia sáng, lộ ra chủ nhân là một người cực kỳ thông minh.

Trên thực tế, nếu quả thật có người trông mặt mà bắt hình dong, qua loa kết luận gia chủ Lâm gia Lâm Trường Minh là một kẻ vũ phu, hẳn nhất định sẽ vô cùng hối hận.

Lâm gia có thể tại Lam Phong trấn địa vị ngang bằng với Phượng gia, gia chủ sao có thể là loại nông cạn như bề ngoài?

Nghe được phụ thân “Khích lệ”, vẻ mặt tuần tú của Lâm Tần Kiệt nhú chặt, lớn tiếng đáp lại: “Phụ thân! Là người nói tất cả mọi người tham gia khảo hạch nhập học ngầm thỏa thuận không dùng binh khí, không lẽ người muốn con dùng nắm đấm đâm ngăn cản đao sao?!”

“Hắc! Tiểu tử con chó có giả bộ, mấy chiêu tuyệt kỹ tay không đấu đao sắc của ta, không phải con đã sớm học trộm rồi sao? Nghe, nếu thuận lợi giành chiến thắng, ta chẳng những không truy cứu việc con học trộm công phu, còn dạy cho con tuyệt kỹ gia truyền chém bay đao, tránh cho con lại gặp tình huống tay không đấu với binh khí như hiện tại!”

Hai người một tiếng lại một tiếng binh khí, những người bên cạnh nghe được cũng không thể ngồi yên. Nặng nề hừ lạnh một tiếng, Phượng Thế cũng nói: “Lâm huynh không cần ám chỉ, theo ta được biết, học viện cũng không quy định không được dùng binh khí.”

“Đúng là không có quy định này. Chỉ là, mọi người đều ngầm thừa nhận không dùng, dù sao tương lai cũng là đồng học, dù là ai đã thương ai đều không tốt.” Lâm Trường Minh nhẹ nhàng cười một tiếng, vô cùng thật thà, nhưng lời nói lại hết sức thâm sâu: “Chẳng qua, những điều này là do chúng ta suy nghĩ nhiều mà thôi, những người cả gan làm loạn nghĩ ra sao, làm thế nào, chúng ta cũng không biết.”

“Người!” Trong lời của hắn rõ ràng tràn đầy giễu cợt châm biếm, Phượng Thế sao có thể không hiểu. Cộng thêm mối hận vô lễ lúc trước, trong lòng hắn đã sớm đối với Lâm gia hận thấu xương. Lần này thấy đối phương cố ý khiêu khích, sao có thể nhẫn nhịn được. Lập tức vẻ mặt âm trầm đứng lên: “Lâm huynh không cần nói lời vô nghĩa. Liên để ta và người đấu một trận, chúng ta đánh thì biết.”

Phượng Thế dám khiêu khích, tự có đạo lý của hắn: hắn từ hai năm trước đã đột phá mãn cấp hạ cấp, tiến vào giai đoạn trung cấp. Mà Lâm Trường Minh cũng giống với nhi tử của hắn, nhiều năm đắm chìm trong võ kỹ, tu luyện hơi chậm, năm nay chỉ vừa mới đạt tới mãn cấp hạ cấp mà thôi.

Phượng Thế tự tin, với thực lực của mình tuyệt đối có thể đánh bại Lâm Trường Minh, trút được oán hận!

Mà Lâm Trường Minh bởi vì Phượng Lô không tuân theo quy định ngầm, dùng vũ khí tranh tài, cũng vô cùng hối hận không chuẩn bị cho nhi tử một cái vũ khí sắc bén từ trước. Cộng thêm ân oán sâu đậm tích tụ nhiều năm do xung đột với Phượng gia, trong lòng cũng căm hận Phượng Thế. Vì vậy khi nghe kẻ địch khiêu chiến, không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng luôn: “Đang có ý đó!”

Dứt lời, hắn cũng không chờ đi tới nơi khác, vung ra đòn sở trường, giống như con vượn dò vách tường, vũng vàng đánh về phía ngực Phượng Thế. Phượng Thế lắc mình tránh qua nguy hiểm, khi quay người lại, trong tay đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm.

Qua mấy lượt giao tranh, hai người đã đánh hơn mười chiêu. Những người bên cạnh vừa rồi rít né tránh, vừa hô to “Hai vị có chuyện gì từ từ nói, không nên động thủ”. Nhưng thù mới hận cũ đã bốc lên đầu khiến hai người căm hận đến đỏ cả mắt, làm sao nghe lọt. Khuyên mấy tiếng không được, những người khách quý ngồi đó không khỏi nhìn nhau cười khố: trên đài nhi tử đánh, chỗ ngồi lão tử đánh, quả nhiên Phượng gia và Lâm gia lần này đã hoàn toàn trở mặt rồi.

Lâm Trường Minh nhiều lần ra chiêu thất bại, gầm lên một tiếng, nắm chặt tay thành hai quả đấm, bập thịch trên vai và cánh tay như được thổi hơi dần dần to lên. Vốn hắn đã vạm vỡ, lúc này thân hình càng thêm cao lớn, tưởng chừng đã đạt đến giới hạn mà người bình thường không thể có được.

Những người ngồi vào ghế khách quý đều là người có nhãn lực, lúc này có người la lên thất thanh: “Đấu kỹ? !”

Đấu kỹ là tuyệt kỹ của Đấu Sĩ, chỉ có đạt được mãn cấp hạ cấp, lấy Đấu Sĩ làm mục tiêu tiếp tục tu luyện thêm ba năm, mới có thể lĩnh ngộ. Nhưng Lâm Trường Minh si mê võ đạo, lại có thể vừa đạt được mãn cấp hạ cấp, liền lĩnh ngộ đấu kỹ!

Nhìn một màn này, khóe miệng Phượng Thế lộ ra cười lạnh: “Chỉ có người có tuyệt chiêu thôi sao?”

Hắn cho tay vào ngực, lấy ra lá bùa màu vàng, vồ nhanh vào trên nhuyển kiếm. Trong nháy mắt, nhuyển kiếm vốn chỉ dài hơn ba thước đã tăng vọt lên gần một trượng, thân kiếm cũng dâng lên từng trận hàn ý, làm người ta nhìn mà kinh hãi.

“Phượng gia gia truyền Thiết Phù? !” Lại có người hô to. Năm đó khi Phượng gia trở lên hưng thịnh, đã từng tìm kiếm các loại Thiên Tài Địa Bảo và linh khí Thượng Cổ ở khắp nơi, muốn vì Phượng gia gây dựng gốc rễ truyền giao qua nhiều đời. Rốt cuộc bọn họ tìm được bao nhiêu thứ, mọi người đều không biết. Nhưng tổ tiên Phượng gia có cơ duyên nhận được, Thiết Phù có thể làm tăng thêm uy lực của binh khí, cũng là đồn đại bên ngoài.

Phải biết, khi hai cao thủ thực lực không hơn kém bao nhiêu giao đấu, người nào có được binh khí tốt hơn sẽ có nhiều phần thắng hơn. Cho nên Thiết phù là vũ khí cuối cùng làm thay đổi tình thế, còn giúp tổ tiên Phượng gia trong nhiều cuộc chiến liên quan đến sự tồn vong của gia tộc có thể chuyển bại thành thắng, trở thành bảo vật mà vô số Linh Sĩ mong ước.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, lại có thể ở đây chiêm ngưỡng Phượng gia Trần Gia Chi Bảo!

Những người đứng xem bên ngoài khi thấy Phượng Thế xuất ra Thiết Phù, trong lòng đều hiện lên một suy nghĩ: hiện tại tính mạng Lâm Trường Minh chỉ sợ khó mà giữ được.

Sắc mặt Lâm Trường Minh lúc này cũng biến đổi lớn. Nhưng kiêu ngạo vốn có của Đấu Sĩ không cho phép hắn lui về sau, hắn hét lớn một tiếng, thúc giục phát động đấu kỹ, dùng thân thể nghênh đón, chuẩn bị dùng tuyệt chiêu mới nghĩ ra, đỡ lấy trường kiếm của Phượng Thế!

Ánh sáng màu cam của đấu kỹ, xen lẫn sắc xanh trên mũi kiếm. Lúc hai tia sáng sắp chạm vào nhau, trên bầu trời chợt bay xuống một đạo ánh sáng trắng nhu hòa, phát ra sau mà đến trước, ngăn ở giữa hai người: “Hôm nay so tài là chúng tiểu bối. Các người là những trưởng bối cũng không chịu thua kém, muốn giành lấy danh tiếng của tiểu bối sao.”

Kèm theo tiếng cười của hắn, ánh sáng trắng thật nhanh cắn nuốt năng lượng ánh sáng phát ra từ hai người Phượng, Lâm. Một chữ cuối cùng vừa dứt, ánh sáng cam và xanh đã hoàn toàn biến mất, chỗ ngồi của khách quý chỉ còn lại tia ánh sáng trắng nhìn như nhu hòa, mà lại kiên cố. Mà Phượng Thế và Lâm Trường Minh, cũng bởi lực lượng đột nhiên biến mất, bay song song ra phía xa.

Thấy phương hướng hai người bay đi, lão giả vừa ra tay ngăn cản “Y” một tiếng, ảo não nói: “Hồngбет, quên mất chỗ này quá nhỏ, không có chỗ dừng cho bọn họ.”

Trên lôi đài, nghiêng người tránh đi một quyền của Lâm Tàn Kiệt, Phượng Lôi tay cầm chủ thủ, vừa muốn tiến lên, lại nghe được kinh phong sau đầu. Hắn tưởng rằng là ám khí của Lâm Tàn Kiệt, kinh hãi vội vàng hạ thấp người lặn một vòng, hi vọng tránh được một chút. Không ngờ, lực đạo của “ám khí” này quá mạnh, làm cả người hắn bị đụng bay xuống lôi đài, co quắp nằm trên mặt đất.

Hắn nhe răng nhếch miệng bò dậy, vừa muốn mắng người, không ngờ phát hiện “ám khí” đụng ngã mình lại là phụ thân đại nhân, nhất thời bị ghen.

Mà đối thủ của hắn, Lâm Tàn Kiệt cũng không tốt hơn là bao, Lâm Tàn Kiệt khạc ra bụi đất trong miệng từ dưới thân ngọn núi nhỏ Lâm Trường Minh thoát ra, tức giận nói: “Cha, ta đã sớm nói đấu kỹ của người còn chưa có thuần thực, đừng có dùng loạn, xem một chút, lần này đã xảy ra chuyện gì?!”

Nhận thấy bản thân đang ở bên dưới lôi đài, Lâm Tàn Kiệt chưa xót nói: “Không thể nào! Người nào xuống lôi đài trước coi như thua, ta cứ như vậy mà thua?”

Bất ngờ xảy ra ngoài ý muốn này khiến các vị giám khảo rất đau đầu. Sau một hồi thương lượng, người chủ trì cười miễn cưỡng bước lên lôi đài, tuyên bố: “Bởi vì không thể khống chế chuyện ngoài ý muốn, hiện kết luận Lâm Tàn Kiệt và Phượng Lôi hòa nhau. Kế tiếp là thời gian khiêu chiến, người dự thi muốn so tài với bọn họ, mời theo thứ tự tới đây ghi danh.”

Lời vừa nói ra, trên khán đài một mảnh xôn xao. Chỉ chốc lát sau, dần dần trở lại bình thường. Dù sao, đây cũng là một cái kết công bằng.

Chỉ là, những tuyến thủ có tư cách khiêu chiến sau khi hiểu biết về tài năng chiến đấu xuất chúng của Lâm Tồn Kiệt, và những chiêu thức độc ác của Phương Lôi, trong lòng cũng có chút kính sợ. Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám khiêu chiến.

Trong không gian yên tĩnh, một giọng nữ nhàn nhạt vang lên: “Xin hỏi, ghi danh thách đấu cần đề tên sao?”

21. Chương 21: Khiêu Chiến Người Mạnh Nhất, Chiến Thắng!

Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều tìm kiếm người có can đảm đối mặt với này dám trực diện Đấu Sĩ cường hãn.

“Ồ, người kia nhìn qua có vẻ dũng mãnh, là hãn tử hạ chiến thư!”

“Ngu ngốc, người còn không phân biệt được giọng nam tử hay nữ tử, người vừa nói rõ ràng là của một cô nương!”

“Cô nương. Thế nhưng đằng kia không có cô nương nào. Không, có một, nhưng là —— nàng thật nhỏ.”

“Lầm rồi, dám khiêu chiến người mạnh nhất Lam Phong trấn, sao có thể là một tiểu cô nương mới mười một tuổi được?”

Trong sự nghi ngờ, cô nương nhỏ gầy đã đi tới phía trước, ngẩng đầu nhìn người chủ trì còn đang ngăn người kinh ngạc, rất cố kiên nhẫn hỏi một lần nữa: “Ghi danh cần điền biểu mẫu sao?”

Thật lâu sau, người chủ trì mới từ trong khiếp sợ cực độ phục hồi lại tinh thần, cố gắng khép lại miệng đang mở lớn đến mức có thể nhét được quả trứng gà: “Không, không cần, ký tên là được.”

“Xin cho ta bút.”

“Mời đi theo ta.” Người chủ trì giống như đang ngủ mơ dẫn tiểu cô nương đi tới bàn ký tên. Cô nương nhỏ như vậy, lại có gan khiêu chiến người mạnh nhất Lam Phong Trấn? ! Trời ạ, đây nhất định là trò bịp bợm do người nào đó sắp xếp! Nhất định vậy!

Nhìn tiểu cô nương ký tên trên cuốn sách tỷ thí, mọi người so với vừa rồi người chủ trì tuyên bố kết quả còn ồn ào hơn.

Đúng lúc đó, màn che của người ngồi trên không khẽ động, thiếu niên sững sốt quên phải hạ thấp giọng: “Sao lại là nàng? !”

“Hà? Người biết cô nương này?” Lão giả hứng thú hỏi.

“Nàng chính là muội muội của Phương Tường, Phương Vũ.” Thiếu niên lo lắng nói, “Không được, như vậy quá nguy hiểm, ta phải ngăn cản nàng.”

Vừa muốn đứng dậy, thiếu niên đã bị lão giả nhẹ nhàng mà vững vàng kéo về chỗ ngồi: “Không cần lo lắng, ta có dự cảm, lần khiêu chiến này, kết quả sẽ nằm ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người.”

“Chuyện này.” Nghe lão giả nói như vậy, thiếu niên cũng không dám nói thêm điều gì. Hắn không biết theo lời hiệu trưởng bắt ngờ là chỉ điều gì, lại càng không hiểu, vì sao lần trước đã chứng kiến thực lực của nàng, vẫn không nhận được mà lo lắng cho nàng. Lo lắng nàng bị thương, lo lắng nàng bị ức hiếp. Loại tâm tình này, rất kỳ quái.

Trên lôi đài, Phương Khả Nhi vừa mới chạy tới đỡ phụ thân người đầy bụi đất đứng dậy, nàng khom lưng thay phụ thân vỗ bụi bặm trên người, liếc nhìn đôi chân đang chậm rãi đi tới bàn ghi danh, trong lòng nhất thời giật mình: đôi giày này, không phải của vị đại phu nhân bí ngày đó sao? Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Đến khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của đối phương, nhất thời khó có thể tin thốt lên: “Phượng Vũ? !”

“Con ở đây kêu ai?” Phượng Thế nghe nữ nhi kêu lên, cũng quay đầu nhìn lại, lập tức, hần đã hóa đá.

Tiểu cô nương khiến cho tất cả đều xôn xao, đưa ra vô số nghi ngờ, chính là Phượng Vũ. Ký xong sách tỷ thí, về mặt nàng bình tĩnh đi lên lôi đài, cũng không thèm nhìn hai cha con Phượng gia, đi về phía Phượng Lôi còn đang đứng dưới đài nói: “Người ta chọn làm đối tượng khiêu chiến đầu tiên, là ngươi.”

“Chỉ bằng ngươi?” Phượng Lôi lúc đầu là sững sờ, ngay sau đó ngửa đầu cười lớn: “Ngươi uống nhầm thuốc sao, lại có thể nói ra lời mê sảng này!”

Lâm Tàn Kiệt đứng ở một bên lo lắng nhìn Phượng Vũ một cái, do dự có nên lên tiếng ngăn cản không. Nhưng nhớ lại cô nương này có thể một chiêu chế phục ma thú mãn cấp, liền yên lặng nhìn tình huống phát triển, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Phượng Thế rốt cuộc phục hồi tinh thần, nghĩ tới tiểu nha đầu này trên danh nghĩa là người Phượng gia, nếu làm nàng bị bề mặt hoặc bị thương, sẽ khiến Phượng gia bị ảnh hưởng xấu, vội vàng ngăn cản nói: “Nha đầu chết tiệt kia, nháo loạn cái gì, mau đi xuống cho ta, nhận lỗi với đệ đệ ngươi!”

“Đệ đệ?” Phượng Vũ nhìn lướt qua Phượng Thế, khiến hần nhất thời cảm thấy lạnh lẽo toàn thân: “Ta là Phượng gia đại tiểu thư, ta chỉ có một người ca ca. Lấy đâu ra một người đệ đệ!”

“Ăn nói xằng bậy!” Phượng Thế không nghĩ tới Phượng Vũ lại cường ngạnh như vậy, nhất thời quên mất lạnh lẽo cảm nhận trong nháy mắt kia, không chút suy nghĩ liền theo thói quen bạt tai Phượng Vũ yếu đuối: “Thời gian này quá bận rộn, không có đầy đủ người, không ngờ ngươi trở nên lớn mật như thế! Chờ trở về ta sẽ trừng trị ngươi không có gia pháp!”

Phượng Vũ hiện tại đương nhiên sẽ không để người khác tùy ý làm hại. Nhẹ nhàng lóe lên, tránh thoát bàn tay Phượng Thế, nàng giễu cợt một tiếng: “Ngươi là đang lo lắng nhi tử không phải đối thủ của ta, ở trên lôi đài bị bêu xấu sao?”

“Hừ! Chỉ bằng cái phế vật Giám Bảo Sư như ngươi mà muốn làm vậy? Hần chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể đâm chết ngươi”.

Những người gần đó đều nghe được lời nói thô bạo của Phượng Thế, cách khá xa cũng nhìn thấy được Phượng Thế muốn đánh Phượng Vũ, bọn họ không nhịn được nói thầm trong lòng: lão yêu Phượng Thế luôn khoe khoang khắp nơi bản thân nhân từ như thế nào, nhưng đối với cháu gái mình cũng độc ác như vậy, xem ra hần chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử mà thôi.

Phượng Thế không hề hay biết đánh giá trong lòng mọi người đối với hần đã giảm xuống mấy bậc, lại mắng Phượng Vũ thêm vài câu, cuối cùng bị nữ nhi đã khôi phục tinh thần ngăn cản: “Phụ thân, có lẽ. Có lẽ nàng thật sẽ thắng.”

“Ngay cả ngươi cũng bắt đầu nói xằng bậy rồi hả? !” Phượng Thế nổi giận nói.

“Nàng. Giày của nàng. Con nhận ra, với giày của vị đại phu thân bí kia, giống nhau như đúc. Có lẽ nàng chính là vị đại phu đó! Hơn nữa mấy ngày trước nàng còn đánh ngã ta. Có lẽ, có lẽ hiện tại nàng đã không còn là phế vật không thể tu luyện như trước.” Phượng Khả Nhi nói năng lộn xộn không đầu không đuôi.

Lời này quá khó tin, nhưng nữ nhi của Phượng Thế từ trước đến giờ đều kính sợ hần, sẽ không dám nói láo trước mặt hần. Hần không khỏi nghi ngờ nói: “Ngươi ở đây nói chuyện hoang đường gì vậy? Nếu như nàng thật có bản lĩnh chữa bệnh cho đệ đệ ngươi, tại sao nhiều năm qua vẫn bị cho là phế vật không có tư chất tu luyện? Lại nói, nàng đã chữa khỏi cho Lôi nhi, thì sao còn khiêu chiến với nó?”

Nói vậy, lòng tin của hần lại thêm kiên định: Phượng Vũ vẫn là phế vật vô dụng như trước, không thể đột nhiên có được thực lực cường đại! Hần còn muốn mắng Phượng Vũ mấy câu, lại thấy người chủ trì cười lạnh nhạt đi tới: “Phượng tiên sinh, tranh tài sắp bắt đầu, mời ngài đi xuống trước, được không?”

“Tranh tài gì chứ, chỉ là tiểu hài từ quấy rối ——” Phượng Thế còn muốn kéo Phượng Vũ xuống lôi đài, nhưng lại bị người chủ trì dùng thái độ tao nhã mà kiên quyết mời xuống đài.

Hết cách, hắn chỉ đành dùng tay ra hiệu cho nhi tử, để hắn hiểu được, dù thế nào cũng đừng đấu thật. Bằng không sẽ bị cho là ức hiếp bé gái mồ côi, không chỉ đối với hắn, mà còn không tốt cho Phượng gia.

Phượng Lôi lại vờ như không thấy phụ thân ra hiệu, bước lên đài: “Vừa rồi, là người nói ta không phải đối thủ của người?”

“Đúng vậy.”

Mắt hắn nhìn xuống tiểu cô nương thấp hơn hắn nửa cái đầu, lộ ra nụ cười hung ác: “Ta thừa nhận không thể lập tức đánh bại tiểu tử Lâm Tần Kiệt kia, nhưng tròng trệ người, cũng không tốn sức lực nào. Lát nữa hồi hận muốn xin tha mạng thì nói lớn một chút, nếu ta tâm tình tốt, nói không chừng sẽ tha cho người một mạng.”

“Không cần nói nhảm.” Đối với Phượng Lôi đầy tự tin kêu gào, Phượng Vũ chỉ cảm thấy dài dòng: “Muốn đánh thì đánh.”

“Hừ! Ta sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra trên đời.” Ác độc nói ra lời uy hiếp, Phượng Lôi nắm tay thành quả đấm liền muốn ra chiêu. Cũng chỉ là đối phó Phượng Vũ mà thôi, trong nháy mắt hắn đã có thể giết chết đối phương, không cần dùng đến chủy thủ.

Khi Phượng Lôi đầy tự tin đang chuẩn bị ra chiêu, mới giật mình phát hiện, Phượng Vũ đứng trước mặt hắn đã biến mất rồi.

Ngay sau đó, sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: “Tung phong thuật —— nhanh như chớp!”

Lời còn chưa dứt, trên gáy hắn đã chịu một lực đánh vô cùng lớn, đau đến mức hai mắt hắn tối sầm lại.

“Người ——”

Hắn vừa giận vừa sợ, còn chưa kịp xoay người, một đạo bóng dáng nhanh chóng lướt đến trước mặt hắn, chuẩn xác ở trên bụng hắn hung hăng đá một cái.

Bịch một tiếng, hai đầu gối Phượng Lôi mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt.

“Đê tiện ——” hắn ngoài miệng mắng to, vẻ mặt hung ác, nhưng trong lòng vô cùng hoảng hốt: nha đầu chết tiệt sao có thể làm được? Nhanh đến mức bóng dáng của nàng cũng không nhìn rõ, đã trúng chiêu!

Khinh miệt nhìn người đang cố gắng đứng dậy, Phượng Vũ hỏi “Người nhận thua chưa?”

“Đương nhiên là —— đừng hòng!” Phượng Lôi lấy ra chủy thủ, nhịn đau đâm về phía Phượng Vũ. Rõ ràng chính là ở vòng đấu trước, khiến Lâm Tần Kiệt khó khăn đánh trả. Nha đầu chết tiệt không biết từ đâu có được một thân thể mạnh khỏe mà thôi, chắc chắn nàng sẽ không tránh được thủ pháp tuyệt diệu của mình!

Phượng Lôi tự nhận đã nắm chắc phần thắng, không nhìn thấy khóe môi Phượng Vũ lộ ra tia cười lạnh.

Ngay khi chủy thủ của hắn sắp đâm vào đầu vai Phượng Vũ, Phượng Vũ lại giống như thần linh biến mất vào hư không không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Phượng Lôi cả kinh, vừa muốn thu chiêu bảo vệ gáy, thì trước đó đã cảm nhận được đau đớn đột ngột của xương sống bị gãy lìa.

Một tiếng vang lớn, khuôn mặt Phượng Lôi đập xuống lôi đài, cả người rơi vào phần thép để dựng lên lôi đài, sâu khoảng ba tấc*!

“Ở trên lôi đài, sống chết do trời, trừ phi có người nhận thua trước. Nếu như vừa rồi người nhận thua, ta còn có chút đau đầu.”

Đây là trước khi hắn bị đau đớn kịch liệt làm mất đi ý thức, nghe được câu nói sau cùng. Sau đó, hắn lòng đầy oán hận mê man ngất đi.

Hắn vĩnh viễn không thể biết, đây là Phượng Vũ sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ mà có được khí lực mạnh mẽ, thành thạo sử dụng chỉ một chiêu ma pháp, cũng nhờ vào thân thể khỏe mạnh, hai điều đó hỗ trợ lẫn nhau, mới có thân pháp nhanh như ma quỷ, và cú đánh nặng tựa ngàn cân.

*ba tấc = ba mươi phân hay 30 xen-ti-mét.

22. Chương 22: Đoạn Tuyệt Quan Hệ, Không Bao Giờ Hòa Hợp

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết lặng!

Mọi người ngẩng ra nhìn một nửa thân thể Phượng Lôi bị đánh lồm xuống lôi đài to lớn, Phượng Vũ đứng ở một bên như không có chuyện gì xảy ra, rồi rít hoài nghi mình đang ở trong mộng.

So với sợ hãi đơn thuần của những người khác, phản ứng của người Phượng gia phức tạp hơn nhiều.

Phản ứng đầu tiên của Phượng Thế là đau lòng cho nhi tử, nhưng khi hắn xông tới bên lôi đài định kiểm tra thương thế của nhi tử thì nhớ tới một chuyện mà chân chờ dừng bước: có thể giúp cho Phượng Vũ trước giờ chỉ là cái phế vật không có tư chất tu luyện nhanh chóng trở thành một cường giả, sau lưng nàng nhất định có cao nhân chỉ điểm, nếu không chắc chắn không thể thay da đổi thịt như hiện giờ.

Nghĩ đến năm xưa huynh trưởng kết giao với rất nhiều quái nhân, Phượng Thế không khỏi rung mình một cái, đột nhiên hai chân như có sức nặng ngàn cân, dù thế nào cũng không thể đi tiếp.

Phượng Khả Nhi vô cùng sợ hãi. Mặc dù trước khi tận mắt chứng kiến Phượng Vũ giành chiến thắng, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự thấy được Phượng Lôi bị hung hăng đập vào bảng đá thì vẫn bị đả kích không nhỏ.

Ngoài việc bị chấn động, lại nghĩ đến nhiều năm qua tùy ý ức hiếp Phượng Vũ, nàng liền không nhịn được cả người run rẩy: Phượng Lôi thực lực cao hơn nàng nhiều mà còn bị trọng thương như vậy, không rõ sống chết. Kế tiếp, Phượng Vũ sẽ trả thù nàng như thế nào? Trời ạ, nàng trước đây thật là ngu mà! Ngu ngốc đi trêu chọc người đáng sợ như vậy!

Trong hội trường yên lặng có thể nghe được tiếng kim châm, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng thanh nhẹ: “Quả nhiên là nằm ngoài suy nghĩ của người, cũng nằm ngoài dự liệu của ta. Quả nhiên là nha đầu thú vị.”

Lão giả cảm thán một chút, từ sau lưng liền nghe được tiếng chuông rung.

“Chuyện gì?”

“Hiệu trưởng, trận tranh tài vừa rồi. Người xem phán quyết ra sao?”

“Chẳng lẽ người không thấy được kết quả?”

“Dĩ nhiên không phải! Nhưng là. Nhưng là. Tiểu cô nương Phượng Vũ đó thắng có chút quỷ dị! Nàng chỉ có mười tuổi, sao có thể đánh bại Linh Sĩ cấp năm?”

“Tất Lan Tạp mặc dù không có nhiều Linh Sĩ mười tuổi đã đạt được thành tựu đáng kinh ngạc như vậy, nhưng cũng không ít hơn hai con số, còn cần ta nhắc nhở người về sự tồn tại của bọn họ sao?”

“Nhưng.” Nghe được giọng nói hiệu trưởng không vui, người đứng ngoài lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, nuốt xuống lời nói đã tới bên môi: mười tuổi đạt được Linh Sĩ cấp bốn thậm chí cấp năm là có mấy người, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể trong ba chiêu giải quyết một Linh Sĩ thực lực cấp năm!

Hắn khó hiểu trầm tư suy nghĩ, giọng nói uy nghiêm của hiệu trưởng lại vang lên lần nữa: “Tề Uy, chẳng lẽ người không tin tưởng vào những gì bản thân nhìn thấy sao? Nếu như ngay cả chính mình cũng không thể tin tưởng, người có thể tin tưởng vào đáp án của ta sao?”

Nghe được lời nói ám chỉ của hiệu trưởng, trong lòng Tề Uy chợt lạnh: Đúng vậy, mình chỉ nghĩ đến Phượng Vũ tuổi còn nhỏ đã có thực lực khó tin như thế, lại quên mất đây cũng không phải tin đồn nghe được từ người khác, mà là tận mắt nhìn thấy. Hiệu trưởng từng nói qua thành tựu đời này của mình chính là cần trọng dè dặt, nhưng cũng vì quá cẩn trọng dè dặt mà thất bại. Ban đầu bản thân còn không thừa nhận, bây giờ nghĩ lại, hiệu trưởng quả nhiên có khả năng dự đoán!

Cúi người vái thật sâu với người trong rèm, giọng nói Tề Uy quyết đoán vang lên: “Đa tạ người chỉ điểm, ta đã hiểu rõ nên làm thế nào.”

Dưới đài, khu vực của người xem.

Trước tranh tài thiếu niên lớn tiếng kêu gào phé vật yếu đuối như Phượng Vũ chết cũng đáng đời, dùng sức xoa nhẹ mắt mấy lần, dùng giọng nói mơ hồ hỏi lại bạn học: “Ta là đang nằm mơ sao. Phé vật kia. Không, Phượng Vũ muội muội của Phượng Tường, thật sự đánh bại Phượng Lôi?!”

Bạn học của hắn còn chưa trả lời, đã thấy một nam tử bộ dáng lịch sự, kí chất nho nhã đi lên đài, trầm giọng tuyên bố: “Tranh tài thách đấu người mạnh nhất, Phượng Lôi —— thua! Phượng Vũ —— thắng!”

Chỗ ngồi của khách quý, có người nhận ra hình dáng của nam tử, ngay sau đó hét lên kinh ngạc: “Đó là chủ nhiệm sự vụ của Linh Chân học viện, Tề Uy! Là hắn tự mình tuyên bố kết quả tranh tài!”

“Như vậy, học viện đã thừa nhận chiến thắng của Phượng Vũ.”

“Mọi người đều nhìn thấy, không lẽ còn có thể gạt bỏ.”

Giống như viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên những gợn sóng nước xao động từ từ lan rộng. Đám đông vốn bị chấn động đến lặng câm, chợt bùng nổ một trận reo hò. Rất nhanh, âm thanh hỗn loạn đã được thay thế bằng tiếng reo hò có tiết tấu: “Phượng Vũ! Phượng Vũ! Phượng Vũ!”

Mọi người kích động kêu tên Phượng Vũ, giống như làm vậy là có thể khắc ghi thời khắc này mãi mãi —— thời khắc chứng kiến một cường giả xuất hiện! Sau này Tát Lan Tập chắc hẳn sẽ có thêm một nhân vật truyền kỳ, bọn họ có thể tận mắt thấy được thời khắc này, là vô cùng may mắn!

Thiếu nữ trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, lại không vì vậy mà lộ ra chút xúc động nào. Ánh mắt của nàng vẫn lạnh nhạt như cũ giống như chưa từng có chuyện xảy ra, giống như nàng không phải tiêu điểm chúc mừng của mọi người, chỉ là người tình cờ đi ngang qua.

Kinh ngạc sự trầm ổn của thiếu nữ không hề tương xứng với độ tuổi, Tề Uy không khỏi đối với nàng có nhiều hơn ba phần hảo cảm, quan tâm hỏi: “Phượng Vũ, có muốn xuống đài nghỉ ngơi một lát không?”

“Không, ta còn có lời muốn nói.”

“Mời ——” Tề Uy cho là nàng muốn phát biểu cảm giác chiến thắng, cánh tay liên tiếp thấp xuống ra hiệu, ý bảo khán giả yên lặng một chút.

Tiếng kêu gào của mọi người nhỏ dần, Phượng Vũ tiến lên trước hai bước, vừa muốn nói chuyện, lại thấy một người bước nhanh lên đài, là Phượng Thế.

“Tiểu Vũ, thúc thúc chúc mừng ngươi đạt được thắng lợi.” Phượng Thế cố gắng lộ ra một nụ cười thật tự nhiên nhìn về bên này.

Mặc dù đau lòng nhi tử bị thương, nhưng tình hình Phượng gia quan trọng hơn! Địa vị gia tộc đã không còn như trước, Lâm gia đứng thứ hai Lam Phong trấn gia gần đây lại trở mặt với hắn. Ở thời điểm Phượng gia không ổn định, đột nhiên xuất hiện một vị thiên tài cường giả như Phượng Vũ, chính là cơ hội tốt trời ban! Chỉ cần lôi kéo được nàng, tin tưởng ngày Phượng gia tái khởi lần nữa rất nhanh sẽ tới! Về phần nàng hại Lôi nhi bị thương —— chờ khi giá trị lợi dụng của Phượng Vũ bị ép cạn, sẽ thu thập nàng báo thù cho Lôi nhi!

Phượng Thế sau khi tự thấy tính toán rất hoàn hảo, lộ ra nụ cười lấy lòng, lại chỉ nhận được cái liếc nhìn lạnh lùng của Phượng Vũ: “Là người? Rất tốt, đỡ mất công ta phải đi tìm người.”

“Tìm ta? Tiểu Vũ con có chuyện gì sao? Dù muốn gì cũng nói cho thúc thúc, thúc thúc nhất định thỏa mãn người! Lát nữa ta sẽ phân phó, bảo hạ nhân chuyển phòng của ngươi đến viện lớn nhất——”

“Câm miệng!” Phượng Vũ lười phải nghe hắn lảm nhảm.

Phượng Thế biến sắc, lại lập tức nở nụ cười chống đỡ: “Ha ha, đứa nhỏ này, tính tình có chút bướng bỉnh.”

Hắn nghiêng đầu nhìn về Tề Uy, trông cậy vào đối phương tới nói mấy câu hòa giải, nhưng Tề Uy sớm thấy quan hệ hai người căng thẳng, chỉ vờ như không thấy, thức thời lựa chọn không quan tâm.

Người khác không biết rõ, thấy Phượng Thế cả mặt tươi cười đứng bên cạnh Phượng Vũ, không khỏi cảm thán Phượng gia may mắn: vốn dĩ nhanh chóng suy tàn, lại đột nhiên xuất hiện một vị thiên tài. Xem ra, Lam Phong trấn vẫn như trước là thiên hạ của Phượng gia!

Lâm Trường Minh ở cách đó không xa, lộ ra một nụ cười ảm đạm, thở dài vận số trên đầu, mình cố gắng nhiều năm muốn vượt qua Phượng gia, trở thành đứng đầu Lam Phong Trấn, lúc này đã là vô ích.

Mọi người cho rằng Phượng Vũ sẽ nói một chút việc muốn chấn hưng Phượng gia ... Lại nghe được Phượng Vũ chậm rãi nói: “Ta lấy thân phận trưởng nữ chi trưởng Phượng gia ở nơi này tuyên bố, từ hôm nay trở đi, huyết mạch chính thống duy nhất còn lại của Phượng gia đoạn tuyệt quan hệ với Phượng Thế, không bao giờ hòa hợp. Kính xin chư vị ở đây làm chứng.”

23. Chương 23: Khiêu Chiến Người Thừa Kế Phượng Gia

“Người...người đang nói gì?!”

Phượng Vũ vừa tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với Phượng Thế, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Phượng Thế đã biến sắc trước: “Tiểu Vũ! Người là đang nói giỡn sao?!”

“Ta không rảnh rồi làm vậy, Phượng Thế.” Phượng Vũ không khách khí gọi thẳng tên hắn: “Sau này chúng ta chính là kẻ địch, ta đã sớm thế, sẽ trả lại tất cả những việc các người đã làm với ta.”

“Chúng ta bạc đãi người khi nào?” Đối mặt với lời nói gây sự của Phượng Vũ, Phượng Thế chợt dạ né tránh nói: “Tiểu Vũ, thúc thúc cầu xin người, có bất mãn gì về nhà lại nói, đừng làm trò cười cho người ngoài xem.”

“Về nhà? Ta và người không phải người một nhà, về nhà gì chứ.” Phượng Vũ cười nhạo một tiếng: “Phượng Thế, lúc trước phụ mẫu ta vừa mất, người ở trước mặt Tộc trưởng tiếp nhận vị trí Gia chủ nói sẽ chăm sóc tốt cho ta, tìm kiếm ca ca Phượng Tường đã mất tích, cũng vì đại ca và đại tẩu báo thù. Người đã làm chưa?”

“Ta.” Phượng Thế á khẩu không trả lời được. Ban đầu hắn chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, đầu nghĩ tới sẽ thật sự làm như vậy.

Nhưng hắn vẫn cố gắng giải thích: “Tiểu Vũ, hung thủ sát hại đại ca đại tẩu không rõ lai lịch, ta mặc dù không tìm được hắn, nhưng cũng đã dốc toàn lực, người phải hiểu nỗi khó xử của ta.”

“Ha, người ‘dốc toàn lực’ không tìm được hung thủ sát hại cha mẹ ta, liền sai khiến toàn bộ Phượng gia chà đạp cho hả giận, đúng không. Phượng Thế, nếu như người còn muốn giữ lại mạng của mình, thì đừng nói lời khiêu chiến tính nhẫn nại của ta. Hôm nay ta quyết định tạm thời tha cho người một mạng, nhưng nếu người không chờ được muốn ta thanh toán với người trước, vậy ta cũng không ngại.”

Giọng nói Phượng Vũ trước sau đều êm ái, nhưng hai mắt đờ đờ sát khí lại khiến người xem kinh hồn bạt vía. Chỉ những người đã thực sự trải qua giết chóc, cảm thụ máu tươi mới có ánh mắt như vậy.

Nhìn ánh mắt uy áp của nàng, trong lúc đó Phượng Thế quên cả nguy hiểm, không kìm được sợ hãi lùi lại một bước.

Lúc này, một giọng nói hùng hậu sáng lẫm thừa cơ chen vào: “Phượng huynh, vị tiểu thư này đã quyết đoạn tuyệt quan hệ với người, người sao lại dây dưa khổ sở không tha.”

Người kia vừa nói vừa đi đến, dừng lại bên cạnh Phượng Vũ, đưa bàn tay to lớn về phía nàng: “Phượng tiểu thư, ta là Lâm gia Lâm Trường Minh, không biết có thể có cơ hội, mời người về nhà làm khách?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Phượng Thế liền biến đổi: làm khách? Nếu Phượng Vũ thật tới Lâm gia, vậy không những nói rõ chuyện nàng đoạn tuyệt Phượng gia là thật, hơn nữa còn bày tỏ nàng tiếp nhận chiêu mộ của Lâm gia! Lâm Trường Minh này, cũng thật biết nắm chặt thời cơ thừa lúc vắng mặt mà vào!

Phượng Vũ đương nhiên cũng nghĩ đến điểm này. Tất nhiên nàng sẽ không gia nhập Lâm gia, nhưng bởi vì đối với Lâm Tồn Kiệt có ấn tượng không tồi, nên đối đãi Lâm Trường Minh cũng khá lịch sự: “Đa tạ ý tốt của Lâm tiên sinh, Phượng Vũ còn có chuyện quan trọng khác phải làm, sợ rằng không thể tới làm khách rồi.”

“Ha ha, Phượng tiểu thư khách khí. Ta mời người làm khách, tự nhiên sẽ chờ người có thời gian rảnh rỗi. Toàn bộ Lâm gia lúc nào cũng hoan nghênh người, ngày nào đó người rảnh rỗi, nhất định phải tới vui đùa một chút.”

Kết quả này vốn nằm trong dự liệu của Lâm Trường Minh, chủ ý của hắn chỉ là khiến Phượng Thế càng thêm âm ỉ. Mục đích đã đạt được, cũng không dây dưa thêm.

Xem hết một màn dưới lời đài, lão giả ngồi trên đài cao hứng thú nói: “Tiểu cô nương này lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà?”

“Chỉ có thể trách người nhà nàng quá tuyệt tình.” Nói một câu bên vực Phượng Vũ, thiếu niên kể cho lão giả nghe chuyện đã gặp trong Mê Vụ Cốc.

Nghe hắn nói xong, lão giả khinh bỉ nói: “Phượng Thế này không phải người độ lượng cũng thôi, nhưng ngay cả mỹ ngọc và đá thô cũng không phân rõ, chen ép một vị thiên tài đối lập với hắn. Thật không biết loại người này là thông minh quá bị thông minh hại, hay là quá ngu xuẩn đây.”

Bên trên hai người nói chuyện, ở dưới Phượng Thế thấy mềm giọng nhờ vả không được, cuối cùng trở mặt: “Phượng Vũ, người không cần quá kiêu ngạo! Ban đầu ta không coi người như cô nhi vứt bỏ cho tự sinh tự diệt đã là đối với người có ân đức lớn rồi, người lại có thể không biết báo đáp, ngược lại ghi hận lên người chúng ta!”

“Ân đức của người chính là sáng đánh chiều mắng, thật làm người bình thường hưởng thụ không nổi.” Nghĩ lại đủ loại cảnh tượng bị làm nhục trong ký ức, sắc mặt Phượng Vũ ngày càng u ám. Nàng là người có ơn sẽ trả, nếu đã chiếm thân thể này, vậy thì nhất định phải thay chủ cũ hoàn thành tâm nguyện báo thù những kẻ đã ức hiếp nàng, nếu không cả đời cũng không an tâm.

Phượng Thế không chú ý biến hóa trên mặt Phượng Vũ, vẫn hung ác la to: “Vậy thì thế nào? Đừng tưởng rằng người đánh bại Lôi nhi, là có thể đánh bại ta. Ta chính là Linh Sĩ mãn cấp! Muốn giết người quả thật dễ như trở bàn tay! Sở dĩ khách sáo với người, cũng chỉ là vì tích tài mà thôi. Nếu người đã không biết tốt xấu, vậy đừng trách ta độc ác!”

Phượng Thế liên tục nói ra những lời uy hiếp không những không nên nói, còn đánh mất thân phận đứng đầu một gia tộc của hắn. Đầu óc Tề Uy vốn còn mơ hồ không rõ, lúc này đã hoàn toàn nghiêng về Phượng Vũ, thậm chí vẫn may là trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, Phượng Vũ vẫn có thể dựa vào nghị lực kiên trì tu luyện, cuối cùng đạt được thành tựu.

Nghe Phượng Thế kêu gào muốn ra tay, Tề Uy lo lắng Phượng Vũ chịu thua thiệt, vừa định ra mặt nói thay, lại thấy một đạo bạch quang chợt lóe, một bóng dáng nho nhỏ, từ trong ngực Phượng Vũ bỗng lao ra đánh về phía Phượng Thế. Tốc độ nhanh, với nhãn lực của hắn cũng không có thể nhìn ra là vật gì.

Bóng đen kia nhào lên người Phượng Thế, lập tức không chút lưu tình liên tục cào. Phượng Thế không kịp trở tay, đến khi phản ứng lại, ở trước ngực và cánh tay hắn đã đầm đìa máu tươi, ngay cả gương mặt già nua cũng bị cào đến nở hoa.

“Viên Thập Nhỏ, không được lộn xộn, mau trở lại!”

Nghe Phượng Vũ quát khế, bóng đen vẫn nhảy tới nhảy lui mới chịu ngừng lại, lúc này mọi người mới thấy rõ, bất ngờ cào đánh Phượng Thế bị thương, là một con vật mới sinh lông mềm mượt, tai tròn cổ dài, bụng to đuôi ngắn, có chút giống con chuột nhỏ. Ánh mắt lớn bằng hạt đậu nhìn Phượng Vũ chớp chớp, trong miệng còn phát ra tiếng kêu xì xào không rõ.

“Đừng làm rộn, người cho rằng như vậy là giúp ta hả giận? Ta chính là muốn hắn phải sống trong địa ngục mãi mãi, không bao giờ siêu sinh.” Phượng Vũ chậm rãi nói ra.

Cảm nhận được lời nói tàn nhẫn của nàng, không những sắc mặt Phượng Thế khó coi, mà mấy người Tề Uy và Viên Thệt Nhỏ biết rõ chuyện không liên quan tới mình cũng không nhịn được rung mình một cái. Viên Thệt Nhỏ kêu hai tiếng yếu ớt, cọ sạch sẽ vết máu không cẩn thận dính phải vào vạt áo Phượng Thế, mới bay về trong ngực Phượng Vũ.

Lúc này, Phượng Thế rút cuộc nhận ra lai lịch Viên Thệt Nhỏ, la thất thanh: “Tiểu Thủy Ma thú! Thủy Ma thú kia, là do ngươi đánh bại!”

Ý của hắn, là có thể lấy được Tiểu Thủy Ma thú, tất nhiên phải đánh bại mẫu thân của nó. Nghĩ đến Thủy Ma thú ở trong Mê Vụ Cốc xưng vương xưng bá, ngay cả mình khi vào cốc cũng muốn đi đường vòng, trong phút chốc sắc mặt Phượng Thế thảm bại, ngay cả trái tim cũng vì thế co rút lại: nếu có thể đánh với Thủy Ma thú trung cấp, xem ra thực lực Phượng Vũ, có lẽ không phải chính mình đã mãn cấp có thể địch nổi. Hơn nữa sau lưng nàng còn có nhân vật thần bí hỗ trợ!

Phượng Thế rút cuộc không cam lòng cứ như vậy mất đi một thiên tài cường giả nói: “Phượng Vũ, ngươi quyết ý muốn coi Phượng gia là kẻ địch, tương lai còn có mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông Phượng gia sao?”

Đối với uy hiếp suy yếu vô lực của hắn, Phượng Vũ như nghe được chuyện cười: “Phượng gia? Người cho rằng người đại diện Phượng gia? Mặc cho hung thủ sát hại huynh trưởng nhỡn nhơ bên ngoài, là bất nghĩa; ngược đãi con cháu huynh trưởng, là bất nhân. Loại người tiểu nhân bất nhân bất nghĩa như ngươi, lấy tư cách gì đại diện cho Phượng gia?”

“Người có thể thừa kế Phượng gia, chỉ có ta và Phượng Tường!” Phượng Vũ kiên định nói.

Nàng cũng không biết, lúc này khuôn mặt nàng khê nhếch, tràn đầy kiêu ngạo, quanh thân tản mát ra khí thế phô trương mà kiên định, vào giờ khắc này làm rung động trái tim bao người. Rất nhiều năm sau, người may mắn tận mắt thấy một màn này, vẫn nhiều lần khoe khoang với mọi người, phong thái năm xưa của nhân vật truyền kỳ Tát Lan Tập.

Trong đám người, một thiếu niên chăm chú nhìn bóng dáng kiêu ngạo phấn chấn của nàng. Hồi lâu sau, rút cuộc giống như quyết định, lướt qua đám người, vung vãi đi lên phía trước.

“Phượng Vũ, ta muốn khiêu chiến với ngươi.”

Người tới, chính là Lâm Tần Kiệt si mê võ kỹ.

24. Chương 24: Khi Nhân Tài Gặp Gỡ Thiên Tài, Lại Giành Chiến Thắng!

Thấy hắn khiêu chiến Phượng Vũ, lúc đầu mọi người đều cả kinh, sau đó tỉnh ngộ: tính tình Lâm Tần Kiệt yêu võ thành si, nhìn thấy cao thủ liền muốn đánh một trận sảng khoái, ngược lại không khiêu chiến với Phượng Vũ mới là kỳ quái. Đầu óc mọi người xoay chuyển thậm chí còn bắt đầu phân tích thực lực của hai người, suy đoán người nào có thể thắng.

Mọi người còn đang châu đầu ghé tai, bàn luận âm ỉ, Lâm Tần Kiệt đã ký xong thư khiêu chiến, đi lên lôi đài.

Người chủ trì gọi người khiêu Phượng Lôi đang thoi thóp xuống, vì bọn họ dọn sạch lôi đài.

Đối mặt Lâm Tần Kiệt khiêu chiến, thật ra Phượng Vũ có chút kinh ngạc: “Tại sao khiêu chiến với ta?”

“Bởi vì ngươi là một đối thủ rất tốt.” Về mặt Lâm Tần Kiệt lúc này rất thành thật, hoàn toàn không có vẻ cười cợt như mọi khi. Sau khi biết thực lực của Phượng Vũ, hắn lập tức sinh ra lòng khiêu chiến, hắn thật muốn biết rõ, giữa hai người, đến tột cùng thực lực của người nào cao hơn.

Bị người khác nhận định là đối thủ xứng tầm, cảm giác cũng không tệ. Phượng Vũ nhìn hắn chăm chú, lộ ra ý cười: “Đã như vậy, chúng ta hãy tỷ thí một chút.”

“Mời xuất chiêu.”

Vừa dứt lời, Phượng Vũ lần nữa sử dụng Tung Phong Thuật, muốn lợi dụng tốc độ nhanh trốn tới bên cạnh Lâm Tồn Kiệt. Không ngờ, vừa tới gần phía sau hắn đánh ra một chưởng, lại bị đối phương đỡ được!

“Ha ha, sau khi nhìn thấy kết cục của tên ngu ngốc kia, ta sẽ không để người dùng chiêu thức giống vậy dễ dàng đắc thủ.” Hai tay đan chéo chống đỡ tay nàng đánh xuống, Lâm Tồn Kiệt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Phượng Vũ cũng sờ một chút, sau đó cũng lộ ra nụ cười: “Người quả nhiên mạnh hơn hẳn.”

“Cho nên người phải toàn lực ứng phó.” Trước đó giao chiến với Phượng Lôi thì bởi vì đối phương ỷ vào trong tay có vũ khí, chính mình mới tạm thời không thể làm gì Phượng Lôi. Nếu như không có trường bối hai bên đột nhiên gây rối, vẫn tiếp tục đánh, Lâm Tồn Kiệt tự tin có thể đánh thắng.

“Toàn lực ứng phó?” Phượng Vũ trở tay nhấn một cái, ngược lại mượn lực tay Lâm Tồn Kiệt nhảy lên cao: “Phải xem người có năng lực này không!”

Ngay sau đó, nàng nhẹ xoay người, đưa vào tư thế thân thể rơi xuống, toàn thân đánh về phía đỉnh đầu Lâm Tồn Kiệt. Lâm Tồn Kiệt đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ nàng đánh tới, lui về phía sau một bước, dễ dàng tránh thoát.

Nào ngờ, Phượng Vũ chính là muốn hắn rút lui!

Bởi vì ở giữa võ đài đã bị phá hỏng, nàng đã sớm tính toán để tránh một chiêu tựa ngàn cân này của nàng, Lâm Tồn Kiệt chỉ có thể lui về phía sau. Âm thầm giữ lại khí lực, đợi Lâm Tồn Kiệt lùi đến vị trí nàng muốn thì lập tức thi triển Tung Phong Thuật đã chuẩn bị từ trước, khiêu thân thể ở giữa không trung hơi chậm lại. Lợi dụng dừng lại trong nháy mắt, hai chân xoay vòng đá ra.

Lâm Tồn Kiệt trăm ngàn lần không ngờ rằng nàng ở giữa không trung vẫn có thể dùng pháp thuật thay đổi hướng tấn công, liền bị bất ngờ không kịp phòng bị, bị nàng đập một cước ngã xuống đài. May mắn là Phượng Vũ không dùng nhiều lực, hắn cũng không bị thương, ở tại chỗ lăn một vòng, lợi dụng đứng lên lần nữa.

Chỉ là, cuối cùng hắn bị đá xuống lôi đài, cuộc tranh tài này, hắn thua.

Mất thấy Phượng Vũ lại dễ dàng giành thắng lợi, lần này không đợi Tề Uy tuyên bố, mọi người dưới lôi đài liền bùng nổ tiếng reo hò như núi hô biển gầm, kéo dài chừng một khắc đồng hồ.

Có người hưng phấn, có người ghen tỵ, có người vui mừng, cũng có người buồn bực.

“Nhi tử.” Dùng tay vỗ vỗ Lâm Tồn Kiệt đang cúi đầu không nói, Lâm Trường Minh cười có chút bất đắc dĩ: “Làm nhân tài gặp gỡ thiên tài, người phải học việc thích ứng.”

Nhi tử bảo bối này của hắn năm tuổi tập võ, sáu tuổi bắt đầu tu luyện, từ sau mười ba tuổi, với đám bạn cùng tuổi đã không có địch thủ. Lúc này đột nhiên bị tiểu cô nương mười tuổi đánh bại, trong lòng không tránh khỏi khó chịu. Nhưng, việc tu luyện không chỉ dựa vào chăm chỉ là được, còn cần có thiên phú. Gặp gỡ yêu nghiệt mười tuổi có thể dễ dàng thắng được Linh Sĩ cấp năm, con không chấp nhận thì có thể làm gì chứ?

“... Đây là thất bại đầu tiên của ta trong ba năm qua.” Trầm mặc hồi lâu, Lâm Tồn Kiệt đột nhiên nói. Trong mắt hắn lộ ra mất mát và không cam lòng, càng nhiều hơn, là ý chí chiến đấu hừng hực!

“Ta nhất định phải thắng nàng! Giành lại phần thắng!” Lâm Tồn Kiệt nắm chặt nắm đấm, chăm chú nhìn bóng dáng mảnh mai của Phượng Vũ, nói ra lời thề.

Thấy nhi tử ủ rũ đã nhanh chóng phấn chấn trở lại, Lâm Trường Minh rất vui mừng, nghĩ lại, lại có chút xúc động: “Qua nhiều năm như vậy, dường như đây là lần đầu tiên nhi tử cố chấp một chuyện ngoài võ kỹ. Mặc dù, nguyên nhân hắn nhớ tới tiểu cô nương kia, cũng chỉ vì tỷ võ mà thôi.”

Ba cuộc tranh tài trôi qua, bắt tri bắt giặc, đã đến buổi chiều.

Sau hai giờ liên tiếp không có người khiêu chiến, người chủ trì theo quy định tuyên bố: “Lần này học viện tuyển sinh thêm hai đệ tử, sau khi thảo luận quyết định, nếu quá thời gian quy định không có người nào

khieu chiến, vậy người đạt được tư cách nhập học sẽ là Phượng Vũ và Lâm Tàn Kiệt. Mọi người có ai phản đối không?”

Dĩ nhiên không có ai phản đối. Sau khi chwsng kiến ba cuộc tranh tài buổi sáng, không ai có tự tin ngăn cản công kích nhanh nhẹn linh hoạt của Lâm Tàn Kiệt. Về phần Phượng Vũ, chứng kiến tình trạng bị thảm của Phượng Lôi, mọi người đã hoàn toàn dập tắt ý nghĩ khieu chiến với nàng. Ngoại trừ tiểu tử Lâm Tàn Kiệt cả gan làm loạn này.

Thực tế thì, từ đầu quyết định này đã nằm trong dự liệu của mọi người. Khi người chủ trì mời Phượng Vũ và Lâm Tàn Kiệt lên đài, sau khi chính thức tuyên bố kết quả, tiếng vỗ tay của mọi người không ngừng vang lên.

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều, chỗ gồi chủ vị ở lồi đài trên không, màn che vốn không có động tĩnh gì, đột nhiên bị người một vén lên, ngay sau đó, một bóng người lướt qua hàng rào được chạm khắc tinh tế, thẳng tắp rớt xuống!

Thấy thế, tất cả mọi người không khỏi biến sắc: “Cẩn thận!”

Người nọ rơi xuống rất nhanh, Phượng Vũ không kịp nghĩ nhiều, xuất ra Tung Phong Thuật, vốn định giữ cho người nọ ngừng rơi xuống, không ngờ, lại chỉ làm thân thể hắn thoáng dừng một chút, tiếp đó, tốc độ rơi xuống của hắn lại càng nhanh hơn.

—— sao có thể như vậy.

Phượng Vũ đang âm thầm kinh ngạc, người tới đã nhẹ nhàng rơi xuống đài. Thân hình tự nhiên, cho thấy tu vi rất cao.

Mọi người mới chợt hiểu ra: người ta không phải không cẩn thận ngã xuống, mà là cố ý biểu diễn lên lồi đài.

Ổn định tinh thần nhìn lần nữa, người này là một lão giả lớn tuổi nhưng tràn đầy sinh khí, mặc dù hai bên tóc mai đã bạc trắng, mặt mũi vẫn hồng nhuận, tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt hòa ái, khi giơ tay nhắc chân mơ hồ tản ra uy nghiêm vô hình.

Mọi người đang âm thầm suy đoán thân phận của lão thì lại thấy Tề Uy vội vã bước nhanh lên đài, cung kính nói: “Hiệu trưởng, ngài đã tới.”

—— hiệu trưởng? ! Lão giả tinh thần khỏe mạnh này lại chính là hiệu trưởng Linh Chân học viện?! Là người trong truyền thuyết Linh Chân học viện có yêu cầu nghiêm khắc biến thái nhất với học trò? Lão sư dạy ra nhiều đệ tử thiên tài nhất? Lời nói khắc nghiệt ác độc nhất? Người làm cho người ta hận đến nghiến răng nhưng vẫn thần phục tận đáy lòng?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu mọi người xẹt qua vô số lời đồn đãi từng nghe được, nhìn thế nào cũng không thấy lão giả hòa ái dễ gần trước mặt với những lời đồn đại kia.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Phượng Vũ, lão giả khẽ mỉm cười, tự giới thiệu: “Ta tên Nhạc Tập, đích thực là hiệu trưởng học viện. Chúc mừng hai người lấy được tư cách nhập học, hoan nghênh các người gia nhập Linh Chân học viện.”

So với Phượng Vũ “ngu ngốc”, Lâm Tàn Kiệt đã sớm nghe qua đại danh* Nhạc Tập hiệu trưởng, tuyệt không ngờ được vị đại nhân vật này sẽ đến Lam Phong trấn tâm thường quan sát khảo hạch nhập học, Lâm Tàn Kiệt vô cùng kích động: “Cám ơn hiệu trưởng! Sau này đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không làm mất thể diện của trường.”

So sánh với Lâm Tàn Kiệt kích động, Phượng Vũ bình tĩnh hơn nhiều. Thứ nhất là nàng không biết truyền thuyết về Nhạc Tập hiệu trưởng, thứ hai, nàng đang suy nghĩ sau khi thi vào học viện, còn có một việc chưa xác định.

Thấy nàng mất hồn, Nhạc Tập thân thiết cười một tiếng: “Phượng Vũ đồng học, có phải người đang có chuyện khó xử không?”

—— người này có bản lĩnh dự đoán thật lợi hại!

Phượng Vũ có chút kinh ngạc nhìn hiệu trưởng một cái, hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy. Hiệu trưởng, ta muốn biết, trường học lúc nào nhập học?”

“Hai mươi ngày sau. Nhưng học sinh mới phải tới trước mười ngày để làm quen hoàn cảnh.”

“Vậy từ nơi này đi đến đề đô, đại khái mất bao nhiêu thời gian?”

“Ta tới đây một chuyến mất năm ngày.”

“Như vậy à. Nói cách khác, phải xuất phát trước ít nhất năm ngày.” Tính toán xong, nhận thấy thời gian không đủ dùng, Phượng Vũ không khỏi nhíu mày.

Thấy nàng bị làm khó, Nhạc Tập lại hỏi: “Thế nào, người có khó khăn gì sao?”

Phượng Vũ suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nói ra yêu cầu, dù sao, nàng không thể thất tín với “Thú”: “Hiệu trưởng, ta muốn xin nghỉ mười ngày, chờ sau khi chính thức nhập học mới tới trường, có thể không?”

25. Chương 25: Khiêu Chiến Trước Nhập Học

Nghe được yêu cầu của Phượng Vũ, trong nháy mắt mọi người đều im lặng.

Những người thi đậu Linh Chân học viện, có ai không vui mừng phấn chấn, kích động mong sớm tới trường học. Nàng thì ngược lại, lại có thể nói ra những lời vừa rồi.

Từ xưa đến nay, có lẽ Phượng Vũ là người đầu tiên còn chưa nhập học đã xin nghỉ.

“Này.” Lâm Tần Kiệt nhỏ giọng nhắc nhở: “Học viện có nơi ở nhất định dành cho các đệ tử, người chỉ cần mang một ít y phục và vật phẩm tùy thân là đủ rồi, không cần thu thập quá nhiều tư trang.”

Ở một bên, Tề Uy rất có hảo cảm với Phượng Vũ cũng khuyên: “Phượng Vũ đồng học, hiện tại việc quan trọng nhất người cần làm là nhập học. Những chuyện khác có thể làm sau, hoặc là tìm người làm giúp.”

“Nhập học tất nhiên quan trọng, nhưng lời đã giao hẹn với người khác còn quan trọng hơn.” Phượng Vũ khẽ vuốt ve Viên Thịch Nhỏ đang núp trong ngực, chỉ lộ ra cá đầu nhỏ, “Ta nhất định phải làm chuyện này, không thể là người nói không giữ lời.”

Ban đầu Luci giao ước với Thủy Ma thú thời gian trả lại Viên Thịch Nhỏ là một tháng, nhưng một là do nàng bận việc.. rèn luyện thân thể, hai là lúc ấy không có tiền mua dược liệu, không có cách nào chế thuốc. Hôm nay đã giành được tư cách nhập học của học viện, lại kiếm được một khoản tiền từ Phượng Thế, hiện tại còn cách ngày giao ước vừa vặn mười ngày, nếu không chế thuốc, thì đợi đến bao giờ?

Mặc dù nàng tin tưởng, kể cả có ngang ngược mang Viên Thịch Nhỏ đi, Thủy Ma thú cũng không có biện pháp tìm được mình. Nhưng, làm người thì phải giữ chữ tín! Đây là nguyên tắc làm người của nàng, không bao giờ thay đổi.

Nhìn ánh mắt trong suốt kiên định của Phượng Vũ, trong mắt Nhạc Tập xẹt qua một tia tán thưởng: “Nói thật hay, làm người sống trên đời, quang minh chính đại, không thể nói không giữ lời. Phượng Vũ, ta liền cho phép người.”

“Cám ơn hiệu trưởng.”

“Chỉ là, người trước đừng vui mừng, ta đồng ý nhưng có điều kiện.” Nhạc Tập hàm ý nói.

Phượng Vũ ngạc nhiên: “Điều kiện gì?”

“Người chưa tham gia khảo hạch Linh Sĩ phải không?”

Thường là người tu luyện Linh Sĩ, đối với việc mình thăng cấp tới cấp nào, đều cảm nhận được. Nhưng dù sao thông qua những dụng cụ kiểm tra, sẽ càng thêm chuẩn xác. Mà người thông qua khảo hạch, sẽ được trao tặng huy hiệu với cấp bậc tương ứng, tiện cho người khác nhận biết thân phận. Nên không biết bất

đầu từ lúc nào, khảo hạch Linh Sĩ đã trở thành việc mà những người tu luyện phải làm mỗi năm. Khoe khoe giành được huy hiệu cao cấp, cũng là chuyện mà rất nhiều tu sĩ ham hư vinh nhất thời hay làm.

Mọi người ở đây, hầu hết mọi người đều đã tham gia khảo hạch. Đương nhiên, trừ Phượng Vũ. Việc tu luyện của nàng còn chưa được một tháng, nào có nhàn rỗi đi khảo hạch.

Nghe được hiệu trưởng nói ra yêu cầu này, Phượng Vũ vừa nghĩ cũng không phải là việc khó gì, vừa muốn đồng ý, lại thấy Nhạc Tập mỉm cười “hòa ái dễ gần”, tặng thêm một câu: “Sau nhập học một tháng, người phải thông qua khảo hạch Linh Sĩ cấp sáu. Nếu không, mười ngày nghỉ này xem như trốn học.”

“Sáu, cấp sáu?” Phượng Vũ còn chưa nói chuyện, Lâm Tần Kiệt đã la lên: “Ta nhớ người thông qua được khảo hạch cấp sáu, cho đến bây giờ nhỏ nhất cũng là mười ba tuổi!”

Ý nói, đối với Phượng Vũ mới mười tuổi nói ra yêu cầu biến thái này, hiệu trưởng ngài có điểm hơi quá mức rồi? Thật sự coi Phượng Vũ là cái yêu nghiệt.

Nhạc Tập nghiêm túc gật đầu: “Ta cũng nhớ, hai năm trước người mới mười ba tuổi đột phá Linh Sĩ cấp sáu, tạo nên một truyền kỳ mới là Luật Cung Thương ở Bắc Minh đại lục. Khó có được Phượng Vũ đồng học có thiên phú như vậy, không khiêu chiến phá vỡ một cái truyền kỳ, chẳng phải là thật đáng tiếc sao. — Đúng rồi, Tề chủ nhiệm, trường học đối với đệ tử trốn học xử trí thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi của hiệu trưởng, Tề Uy vốn đang há hốc mồm lập tức phản xạ có điều kiện mà nói: “Vô cơ trốn học một ngày, cảnh cáo một lần. Trốn học quá ba ngày, ghi chép lại. Người trốn học vượt quá sáu ngày sẽ bị đuổi, hoặc là hoàn thành một nhiệm vụ nghĩa hiệp có độ khó cao của học viện, lấy công đền tội!”

Nhạc Tập không ngừng gật đầu, đợi Tề Uy nói xong, cười híp mắt nhìn Phượng Vũ: “Có nghe hay không, Phượng Vũ đồng học, người cần phải cố gắng đó.”

“” Không biết có phải ảo giác không, Phượng Vũ cảm nhận được có một cái đuôi hồ ly đầy lông ở sau lưng hiệu trưởng đang ngoe ngoắt ngoe nguẩy.

Lúc này, Lâm Tần Kiệt cũng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ta nghĩ, người không nên xin nghỉ.” Bằng không nếu không thể thông qua khảo hạch, vậy chẳng phải bị hiệu trưởng chinh đồn.

“Lời hứa không thể không làm, yêu cầu của hiệu trưởng, đến lúc đó ta sẽ cố gắng thử một chút xem sao, nếu không làm được thì cũng không cách nào khác.” Phượng Vũ không hề gì nói.

Nghe nàng trả lời dễ dàng, Lâm Tần Kiệt cơ hồ muốn điên. Hắn dừng ở cấp năm đã hai năm, nên hiểu rất rõ muốn lên cấp sáu là có bao nhiêu khổ sở. Vì hắn nghĩ, thực lực Phượng Vũ và mình là xấp xỉ nhau, cho nên có thể thắng được hắn, chẳng qua là dựa vào ma pháp.

Hắn còn muốn khuyên Phượng Vũ, nhưng đối phương đã nói với Nhạc Tập và Tề Uy: “Hiệu trưởng, chủ nhiệm, vậy ta đi trước.”

“Được, Phượng Vũ đồng học, hai mươi ngày sau, gặp lại ở học viện.”

“Hẹn gặp lại.” Chào hỏi xong, Phượng Vũ liền xoay người đi về phía lối ra. Nhìn bóng lưng tiêu sái của nàng, Lâm Tần Kiệt lắc đầu cười khổ. Qua chuyện này, hắn khắc sâu cảm nhận về một mặt tùy hứng làm bậy của Phượng Vũ.

Phía trước, Phượng Thế và Phượng Khả Nhi đang vây quanh Phượng Lôi bị thương nặng, không ngừng oán trách hạ nhân tối quá chậm. Nhìn thấy Phượng Vũ đi về phía bọn hắn, Phượng Khả Nhi liền giật mình, sợ hãi cúi thấp đầu, Phượng Thế hạ thấp giọng, hung dữ uy hiếp: “Tiện nhân! Đừng tưởng rằng vào được học viện là có người làm chỗ dựa cho ngươi! Người làm Lôi nhi bị thương nặng, thù này ta nhất định sẽ báo!”

“Người cho là ta sẽ để cho ngươi tiếp tục ung dung tự tại ở nơi này?” Phượng Vũ không thèm để ý đến uy hiếp của hắn, “Trước khi rời khỏi Lam Phong Trấn, ta sẽ giải quyết xong tất cả các ngươi. Người có thể suy nghĩ một chút nên chết theo kiểu gì, không biết chừng, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Người — người tuyệt đối không làm được! Người chẳng qua là muốn phô trương thanh thế thôi!” Nghĩ đến con của Thủy Ma thú rơi vào trong tay Phượng Vũ, lúc Phượng Thế nói lời này còn lo chưa đủ nghiêm trọng.

Phượng Vũ không bỏ qua hần miệng cộp gan thỏ, trong khoảnh khắc tâm thần đối phương buông lỏng, nàng phát ra Tinh Thần lực, không tốn nhiều sức liền đột phá tâm phòng thủ của Phượng Thế và Phượng Khả Nhi.

Trong vùng ý thức quen thuộc, nàng nhanh chóng tìm được vật mình muốn, sau đó không chút do dự kích hoạt một nơi được gọi là vùng ảo giác sợ hãi.

Nàng sẽ không giết chết Phượng Thế dễ dàng như vậy, thế thì quá tiện nghi cho bọn hắn. Nàng muốn hắn sống, nhưng như trong địa ngục, mỗi một ngày đều bị ảo giác của chính mình hành hạ đến ăn ngủ không yên, ngày đêm lo lắng.

Thu hồi Tinh Thần lực phóng ra, hải lòng thấy vẻ mặt hai người trở nên vô cùng sợ hãi, Phượng Vũ mỉm cười, lại cố ý nói một câu: “Các người cần phải chú ý, nói không chừng ngày nào đó đi ngủ, thì mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.”

Nói xong, nàng không nhìn sắc mặt hai người biến thành tro tàn, xoay người rời đi.

Những gì đã thiếu của nàng ấy, các người hãy dùng những năm tháng còn lại để trả đi.

Đêm đó, phía sau núi của Phượng gia.

Bên cạnh lò thuốc cũ kĩ, một tiểu cô nương mảnh mai thanh tú, trên đầu vai của nàng đậu một con bướm bướm màu tím xanh huyền ảo, miệng nói tiếng người: “Thời gian có hạn, không thể tiến hành theo phương pháp thông thường. Chúng ta chuyển sang lấy thảo dược làm vật liệu chính của đan dược, trực tiếp học tập luyện chế máu thịt của ma thú huyết nhục làm thành đan dược. Người cố gắng thành công trong một lần.”

Nghe vậy, Phượng Vũ bất đắc dĩ nói: “Sư phụ, đây chính là lần đầu tiên con luyện chế đan dược, không thể so sánh độ khó với làm thuốc bột dược.”

“Ta hiểu rõ. Nhưng luyện chế một lò Ngưng Huyết Hoàn, cần ít nhất mười ngày. Đến lúc đó vừa đúng kỳ hạn giao hẹn với Thủy Ma thú.” Trong giọng nói Luci lộ ra kiêu ngạo, “Mặc dù chỉ là trung cấp Thủy Ma thú nhỏ nhỏ, nhưng ta cũng không thể thất tín với nó.”

“Biết vậy. Dù con cũng đồng ý chuyện này, nhưng mà chúng ta không thể đổi một biện pháp khác sao, như là kéo dài thời gian giao ước một chút.”

“Không được! Nếu để người quen của ta biết, không phải là bị cười nhạo đến rơi răng sao.” Luci quả quyết cự tuyệt.

“Ai.” Mặc dù thật tò mò quá khứ của Luci, nhưng bây giờ không phải thời gian bát quái. Phượng Vũ chỉ đành chấp nhận nói: “Được rồi, con sẽ cố hết sức.”

“Nhớ, người chỉ có một cơ hội.” Luci lần nữa nhấn mạnh, làm Phượng vũ càng thêm áp lực.

Đang xử lý dược liệu đắt giá vừa mua về, nữ hài bất đắc dĩ nhún vai, gặp phải sư phụ vừa nghiêm khắc vừa hết mức sĩ diện như vậy, thật làm cho người ta áp lực như núi.

Hết cách, vì nâng cao tu vi, nàng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

26. Chương 26: Tam Phẩm Ngưng Huyết Hoàn, Thành Công!

Dưới dược đỉnh là lò lửa cháy rùng rục, bên miệng khê mở một chút để cho dược liệu vào. Một cái tay trắng nõn nhỏ bé tinh tế, đang lấy đủ loại dược liệu màu sắc khô héo, hay xanh biếc tươi mới, lần lượt cho vào trong dược đỉnh. Dược liệu bên ngoài từ từ giảm bớt, sắc mặt nàng cũng theo đó ngày càng chăm chú.

Trải qua năm ngày đêm không ngủ không nghỉ, cuối cùng, đã đến bước quan trọng nhất.

Mở lớn bên miệng dược đỉnh, hai mắt Phượng Vũ không chớp nhìn chăm chú tình hình dược liệu bên trong. Luyện Đan Sĩ phân chia cao thấp, không những thể hiện ở việc nắm chắc được tỷ lệ dược liệu, còn phải

kiểm soát được độ lửa to nhỏ khác nhau. Việc này không một sách dạy nào có thể nói rõ được, mà cần dựa vào cảm giác của chính người luyện đan.

Nhìn thấy lò lửa lớn dần, Phượng Vũ lấy một bình ngọc mở ra, một mùi máu tươi kỳ lạ tràn ngập ở chóp mũi. Quay đầu nhìn Viên Thập Nhỏ đang cuộn mình trong góc dựa lưng về phía nàng, lòng Phượng Vũ dâng lên một hồi áy náy: vừa rồi tiểu tử kia dù trong lòng không muốn, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để cho nàng lấy máu. Chẳng qua sau đó luôn hờn dỗi, hoàn toàn không giống như bình thường dính lấy nàng. Đợi sau khi thuốc luyện thành, cho nó ăn một bữa thật ngon, rồi đưa nó về với mẫu thân, cũng coi như bồi thường cho nó một chút.

Ném những suy nghĩ ra sau, Phượng Vũ hít một hơi thật sâu, tập trung toàn bộ chú ý vào được đỉnh. Từ từ, ngọn lửa cháy ra dần biến thành một ảo ảnh hữu hình, nàng cảm nhận được nó không còn là ngọn lửa nóng rực, mà là thả ra vô số phần tử năng lượng thật nhỏ —— Hỏa Nguyên Tố!

—— con chỉ có một lần cơ hội, cho nên không thể luyện chế theo phương pháp thông thường. Con phải biết lợi dụng cảm giác lực cường đại của mình, cảm ứng mỗi một chút biến hóa của ngọn lửa, nắm chắc thời điểm tốt nhất cho thêm được liệu vào.

—— khi nào mới là thời điểm tốt nhất?

—— cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời nói, ta chỉ có thể nói cho con biết, khi con gặp được nó thì con sẽ hiểu.

Nhớ lại đối thoại của nàng với Luci trước đó, Phượng Vũ càng thêm tập trung tinh thần, để tinh lực đắm chìm trong thế giới của các nguyên tố tự nhiên.

Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, có lẽ là cả đêm, cuối cùng Phượng Vũ đã chờ đến thời điểm nàng cần!

Hỏa nguyên tố vốn bình ổn, đột nhiên tăng lên như triều thủy, nhanh chóng xáo động liên tục. Nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài, cũng chỉ là ngọn lửa trở nên lớn hơn một chút.

Nhưng Phượng Vũ vẫn luôn chăm chú quan sát các nguyên tố di chuyển, sao có thể bỏ qua điểm này. Nàng càng căng thẳng cảm ứng sự di chuyển của các nguyên tố, khi Hỏa Nguyên Tố xao động đạt tới điểm cao nhất thì không chút do dự rót máu của Thủy Ma Thú biến dị vào trong được đỉnh.

Thành hay bại, quyết định ở một lần này!

Cho hết những được liệu còn lại vào bên trong lò, đóng cửa bên, Phượng Vũ vẫn tập trung Tinh thần lực, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi.

“Nghỉ một lát trước đi, năm ngày sau đan được mới có thể ra lò. Ba ngày đầu không cần chú ý tới độ lửa lớn nhỏ, con có thể nhân cơ hội khôi phục lại tinh thần.” Luci vẫn luôn nhìn chăm chú những động tác của đồ đệ nói.

“Được.” Phượng Vũ đã mệt mỏi không còn hơi sức, liền bỏ nhào tới giường lớn do Thanh Lam Hồi Xuân ngọc chế thành, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Kết quả, một giấc này lại ngủ một ngày một đêm.

Sau khi tỉnh lại, nàng ăn uống qua loa một chút, lại nhào tới bên được đỉnh, tập trung cảm nhận biến hóa bên trong lò. Càng hiểu rõ những biến hóa của đan được lúc thành hình, thì sau này mới có thể luyện chế ra đan được hoàn mỹ nhất.

Thấy đồ tử chăm chỉ như vậy, Luci ở một bên vui mừng gật đầu.

Đảo mắt, lại qua năm ngày.

Phượng Vũ theo chỉ dạy của sư phụ, từ từ cho ngọn lửa nhỏ lại. Đợi đến khi chỉ còn lấp lánh ánh sáng nhạt, ngọn lửa sắp tắt hẳn, nàng có chút khẩn trương mà nín thở.

Khi ngọn lửa hoàn toàn dập tắt thì nóc được đỉnh nóc vang lên một tiếng tự động mở ra, thoáng chốc, một mùi hương trầm tràn ngập không gian.

Phượng Vũ vừa đi lên nhìn, chỉ thấy trên bệ đen, một viên đan dược màu đỏ tím lẳng lẳng nằm ở trong. Mùi hương trầm cuộn cuộn không dứt, chính là từ nó tỏa ra.

Vừa thấy màu sắc đan dược, trong lòng Phượng Vũ vô cùng chán nản: sư phụ từng nói, Ngưng Huyết Hoàn này tên giống như ý nghĩa, phải là màu đỏ tươi, hơn nữa một lần luyện ra ít nhất bốn viên. Nhìn lại viên dược mà nàng luyện, chẳng những màu sắc không giống, ngay cả số lượng cũng ít hơn nhiều, thật là quá thất bại.

Những suy nghĩ chán nản vừa hiện lên trong đầu nàng, đã nghe được Luci khó tin kêu lên: “Tam phẩm Ngưng Huyết Hoàn? !”

Luci cấp tốc bay tới bên dược đỉnh, không ngờ ngọn lửa mặc dù đã tắt, nhưng hơi nóng vẫn còn, suýt nữa hủy luôn đôi cánh mỏng như giấy lụa của nó. Bị đau, nó vội vàng bay về sau vài thước, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm bên trong dược đỉnh: “Phần lớn Ngưng Huyết Hoàn là nhị phẩm, người lần đầu tiên luyện chế, ta vốn tưởng rằng có thể luyện ra phẩm chất nhất phẩm đã là tốt rồi. Không ngờ người lại có thể luyện ra phẩm chất tam phẩm!”

“Tam phẩm?” Phượng Vũ không rõ nói: “Tam phẩm rất lợi hại sao?”

“Đan dược dựa vào phẩm chất, phân chia phẩm cấp. Phẩm cấp càng cao, dược hiệu càng tốt. Nghĩa là, công hiệu của Ngưng Huyết Hoàn nhị phẩm so với nhất phẩm cao hơn 10%. Nói cách khác, sau khi ăn Ngưng Huyết Hoàn nhất phẩm, con có thể tăng thêm 5% thể trạng*. Nhưng ăn Ngưng Huyết Hoàn nhị phẩm, tỷ lệ tăng lên có thể đạt 15%. Viên Ngưng Huyết Hoàn tam phẩm này, có thể giúp con tăng ít nhất 25% thể trạng!”

Phượng Vũ mới hiểu, thì ra nàng không có thất bại, mà là ngưng kết bốn viên đan dược vốn có thể luyện ra, thành một viên duy nhất.

Đây không phải lần đầu nhận thức được thiên phú biến thái của đồ đệ, kinh ngạc trong chốc lát, Luci rất nhanh tỉnh táo lại. Thấy Phượng Vũ cẩn thận cất đan dược vào bình sứ, liền nhắc nhở: “Mặc dù đã luyện ra đan dược cao cấp, nhưng cũng có lợi có hại. Với thể trạng của con, ăn Ngưng Huyết Hoàn nhất phẩm thì là vừa đúng, nhưng viên này là tam phẩm dược tính có chút nặng. Con cần đạt được trạng thái ổn định hơn mới có thể ăn. Nếu không ngược lại có hại nhiều hơn lợi.”

“Ta hiểu.” Phượng Vũ cũng biết đạo lý quá bổ không tiêu. Mặc dù hiện tại nàng không mạnh, nhưng dù sao mới vừa Đoán Thể có chút thành tựu, tùy tiện ăn “Thuốc bổ”, nhất định là tác dụng ngược lại. Chỉ có thể đợi đến khi thân thể có thể chịu đựng, mới là thời điểm tốt nhất dùng dược.

Luyện thành đan dược, lại vừa đúng ngày hẹn trả lại Viên Thập Nhỏ. Phượng Vũ rửa mặt, quyết định ra ngoài ăn một bữa, khao cái bụng này mười ngày tới sẽ không được ăn đủ ba bữa cơm, sau đó đi Mê Vụ Cốc. Dù sao giao hẹn lúc đầu cũng không nói buổi sáng sẽ phải tới.

Nàng giống như mọi ngày đi xuống phía sau núi. Đi ngang qua tòa nhà của hạ nhân thì một đoạn đối thoại lơ đãng bay vào tai, làm nàng không nhịn được dừng bước.

“Nhìn lão gia và nhị tiểu thư gần đây hành động khác thường, ngày ngày la hét có quỷ, chẳng lẽ trong phủ thật sự có ma quỷ!”

*thể trạng: tình trạng thân thể, năng lực cơ thể

27. Chương 27: Bị Ảo Giác Ép Điền

Ta cũng nghĩ vậy. Mỗi ngày lão gia và nhị tiểu thư la hét có quỷ, không dám bước ra khỏi cửa, cả ngày trốn ở trong phòng, mỗi buổi tối nhất định phải thắp đèn sáng trưng nhà trong nhà ngoài thì mới bằng lòng đi ngủ. Một mình phu nhân, vừa bận bịu chăm sóc thiếu gia bị thương nặng bại liệt, vừa muốn chăm sóc bọn họ, cả người cũng gầy đi nhiều.”

“Lời đồn đãi ma quỷ không phải thời gian trước đã có rồi sao. Nhắc tới cũng lạ, lúc mới xuất hiện lời đồn cũng có không ít người thấy được quỷ ảnh. Hiện tại lão gia và nhị tiểu thư luôn miệng nói gặp quỷ, trái lại những người khác không có nhìn thấy.”

“Việc này ai biết được chứ, có lẽ là ban đầu quỷ còn chưa quấy phá. Người xem mặt nhị tiểu thư đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, không phải quỷ làm thì là gì?”

“Có điều, theo như ta thấy, không phải có quỷ, chẳng qua sợ đại tiểu thư quay về trả thù, cho nên bị dọa sợ sinh ra ảo giác thôi. Nếu không thì vì sao đôi khi lão gia lại nhìn về khoảng trống hô to ‘đại ca, chất nữ ta thật xin lỗi các người’, nhị tiểu thư khi ở một mình cũng sẽ lầm bầm ‘muội muội ta đáng chết, van cầu người tha thứ cho ta.’”

“Chắc, ai mà nghĩ tới, đại tiểu thư vốn vô dụng kia —— không, là yếu ớt, lại có thể trở nên lợi hại như vậy. Nhìn mấy người lão gia sợ đến phát điên, những người khác năm đó ức hiếp đại tiểu thư, thời gian này đều giả bệnh xin nghỉ, chạy trốn, tránh đầu sóng ngọn gió.”

“Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm. Nói cho cùng đều là do lão gia, nếu không phải hẳn không xem đại tiểu thư là chủ tử, thì hiện tại cũng đâu xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

—— không ngờ, lúc trước tự mình gieo xuống tâm ma*, nhanh như vậy đã nhận được. Hạ nhân của Phượng Thế, lúc bắt nạt người rất sẵn khoái, khi báo ứng tới thì còn chưa bắt đầu, bản thân đã bị ảo giác giày vò đến điên rồi. Thật vô dụng.

Lấy được tin tức mình muốn, không đợi họ nói xong, Phượng Vũ liền rời đi.

Đắm mình trong ánh mặt trời trên đường cái, nghĩ đến mọi việc đều tiến triển thuận lợi, tâm tình Phượng Vũ vô cùng tốt. Nàng chọn một quán rượu đông người, không ngờ vừa bước vào, đã bị chủ quán nhận ra. Sau đó, nàng liền bị đám người trước mặt vây quanh chặt chẽ không một khe hở để chiêm ngưỡng thiếu nữ thiên tài.

Trước ánh mắt bao người, nàng sao có thể ăn cơm? Phượng Vũ thật buồn bực. Đang định rời đi, thì nghe được trên lầu truyền tới một giọng nói giữ lại: “Phượng tiểu thư, nếu không chê, mời lên đây dùng bữa cơm rau.”

Nàng quay lại nhìn, đúng là Phó Tư Đường từng gặp mặt một lần trong Mê Vụ Cốc, sau đó lại gửi cho nàng thư mời khảo hạch nhập học.

Đối với vị “Mỹ nữ” này, Phượng Vũ có chút hảo cảm. Nàng nói tiếng cảm tạ, nhận lời mời đi lên phòng lầu hai, bỏ lại tất cả những ánh mắt tò mò tôn kính nhất ngoài cửa.

“Phó. . . .” Phượng Vũ chần chờ một chút, không biết nên gọi đối phương là tiểu thư hay thiếu gia.

Nhận thấy nàng nhập ngừng, Phó Tư Đường có chút xấu hổ nói: “Chắc người đã nhìn ra ta là cái đó. . . . Ừ, giả gái, vậy kêu tên ta là được.”

“Phó Tư Đường.” Phượng Vũ nghe lời, tò mò hỏi “Tại sao người muốn giả trang thành nữ?” Nếu như là cô nương mặc nam trang, còn có thể giải thích là muốn chơi thật dã, hay dễ dàng đi lại bên ngoài. Một nam nhân giả trang nữ thì có chút cổ quái, mặc dù hẳn giả trang thật đúng là đại mỹ nhân.

“Năm trước tỷ tỷ bói quẻ cho ta, nói nếu năm nay ta đi ra ngoài, nhất định sẽ gặp phải kiếp số của cả đời. Nhưng vì có một vài nguyên nhân, ta không thể không đi Lam Phong trấn một chuyến, tỷ tỷ liền để ta cải trang, nói như vậy có lẽ có thể hóa giải được kiếp số này.” Phó Tư Đường giải thích.

Vừa rồi nghe nàng lạnh nhạt gọi, không hiểu sao trong lòng hẳn có chút buồn buồn không vui, vui mừng khi vô tình gặp cũng tan đi không ít. Nhưng dù sao hẳn cũng là con nhà thế gia được dạy dỗ tốt, liền đè nén chút buồn bực này xuống, hỏi “Ta thấy tâm tình người hôm nay không tệ, có phải mọi việc đã giải quyết xong xuôi rồi?”

Ngày đó Phượng Vũ xin hiệu trưởng Nhạc Tập cho nghỉ, mặc dù hẳn không lộ mặt, nhưng từ sau màn che vẫn nghe được.

“Đúng, hôm nay có thể làm xong.” Cảm nhận được Viên Thập Nhỏ trong ngực cẩn thận ngọ nguậy, Phượng Vũ biết nó ngửi được mùi thơm của rượu và thức ăn nên thềm, liền hỏi: “Ta có người bạn nhỏ muốn ra dùng cơm chung, người không để ý chứ?”

“Người bạn nhỏ?” Phó Tư Đường tò mò, ngay sau đó thấy từ trong váy Phượng Vũ lộ ra một con đầu nhỏ tai dài mắt tròn hạt đậu, lập tức tỉnh táo: “Là Tiểu Ma thú người nuôi, tất nhiên có thể.”

Viên Thập Nhỏ nghe hiểu tiếng người, nghe thấy vậy, không chờ chủ nhân cho phép, vui sướng kêu một tiếng nhảy lên bàn, nhào tới một bàn cá quế trước mặt đã được kiểm độc. Mười ngày liền nó bận bịu cùng Phượng Vũ chế thuốc, mỗi ngày đều ăn thịt khô bánh nướng, sớm tích một bụng thềm ăn.

Phượng Vũ nhìn nó ăn cực kỳ vui vẻ, trong lòng cũng thềm muốn: vốn nàng cũng nghĩ sẽ ăn một bữa, kết quả đột nhiên gặp mặt Phó Tư Đường. Mặc dù nàng không để ý ánh mắt của người khác, nhưng cũng không mất dầy đến mức có thể ở trước mặt người không thân thuộc không chút cố kỵ mà ăn liên tục. Thôi, đan dược đã luyện xong, thời gian xin nghỉ là mười ngày, hiện tại còn hơn năm ngày nghỉ, lúc nào cũng có thể ăn một bữa tiệc lớn.

Dời lực chú ý khỏi đồ ăn, Phượng Vũ tán gẫu với Phó Tư Đường: “Người không đi học viện với thiếu gia Lâm gia sao?”

Tính toán thời gian, muộn nhất thì Lâm Tần Kiệt đã lên đường từ năm ngày trước. Là bạn tốt của hắn, Phó Tư Đường lại không có đi cùng, thật là kỳ quái.

Nghe nàng hỏi chuyện này, dù biết rõ đối phương vô tâm, Phó Tư Đường không được tự nhiên dời ánh mắt: “Ta. Chuyện của ta còn chưa làm xong.”

Thật ra thì, hắn chỉ là không yên tâm nàng, lo lắng nàng bỏ lỡ ngày nhập học. Hắn đã quyết định, nếu năm ngày trước ngày nhập học nàng còn chưa lên đường, dù thế nào cũng sẽ dẫn nàng đi.

“Ra vậy.” Phượng Vũ không biết suy nghĩ của hắn, thấy hắn muốn nói lại thôi, cho là chuyện không tiện nói ra, liền “Sấn sốc” không hỏi nhiều.

Hai người vốn không quá quen thuộc, hàn huyên mấy câu liền không biết nói gì. Phượng Vũ không có ý kiến, nhưng Phó Tư Đường lại có chút buồn bực: hắn cũng không biết là tại sao, lúc không thấy thì luôn có suy nghĩ muốn gặp nàng. Nhưng sau khi gặp mặt, lại không biết nên nói gì cho phải.

Đến khi Phượng Vũ thoải mái lấp đầy bụng, Phó Tư Đường mới nói được một câu: “Mặc dù ta đã có thể tốt nghiệp, nhưng vẫn ở lại trường một năm, củng cố cấp bậc. Đến lúc đó người ở học viện gặp vấn đề gì, cứ tới tìm ta là được.”

“Được, cảm tạ.” Phượng Vũ bắt Viên Thập Nhỏ vẫn đang cố gắng gặm một miếng sườn kho trở về trong ngực, không quan tâm kháng nghị của nó: “Ta có chút chuyện hôm nay phải làm xong, cáo từ trước. Cảm tạ người chiêu đãi, hôm khác ta mời khách.”

“À? Được, người đi đường cẩn thận.” Nhìn bóng lưng Phượng Vũ biến mất ngoài cửa, Phó Tư Đường vừa hối hận không nói với nàng nhiều hơn vài câu, vừa kì quái: vì sao lại đối xử khác biệt với cô nương này? Biết rõ nàng rất mạnh, nhưng vẫn không nhận được muốn bảo vệ nàng.

Từ quán rượu đi ra, Phượng Vũ đang muốn đi qua ngã tư, đột nhiên có một chiếc xe ngựa lao nhanh đến, nếu không phải nàng né tránh nhanh, suýt chút thì bị đánh ngã.

“Thật không có lễ phép.” Nhìn trên vách xe ngựa khắc một chữ “Tiểu” lớn đi mất, Phượng Vũ nhú nhú mày, cũng không tranh cãi nhiều. Nàng đang vội vã tới Mê Vụ Cốc làm việc nữa.

*tâm ma: ý là có lòng dạ đen tối, xấu xa áy

28. Chương 28: Người Điên Bán Bảo Vật

Lần nữa tiến vào Mê Vụ Cốc, Phượng Vũ đã không cần cẩn thận giống như lần đầu. Ba đám hai đá nhanh chóng giải quyết hai con Thông Tí Viên* cấp ba đám động thủ với người có tu vi cao, bọn ma thú nghe ngóng được tin tức cũng thức thời chạy thật xa, chỉ sợ mất mạng oan uổng.

Đối với lần này, Phượng Vũ còn có chút tiếc nuối: “Sư phụ, vì sao hôm nay lại ít ma thú như vậy. Con còn muốn giúp người lấy Thú Hồn tinh hạch đấy.”

Sau khi vào cốc Luci liền từ trong hồ phách hiện thân có chút ghét bỏ nói: “Thú Hồn tinh hạch của ma thú trung cấp trở xuống, đối với ta không có tác dụng. Ta nhớ rõ vùng ngoại ô ở gần đế đô có núi Tê Long, bên trong cấp bậc ma thú thấp nhất là từ trung cấp trở lên. Tiểu Vũ, đợi khi ngươi tới đế đô, thì đến đó một chuyến đi.”

“Được, không thành vấn đề.”

Nếu như hiện tại có người thứ ba, nghe đoạn đối thoại này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kỳ lạ: tu sĩ tầm thường đều không dám mơ mộng đi săn ma thú trung cấp, nhưng một tiểu Hồ Điệp yếu đuối lại có thể thần nhiên nói ra. Kỳ lạ hơn chính là tiểu cô nương kia vừa nghe đã liền đồng ý, giống như nơi nàng muốn đi không phải núi Tê Phong nổi tiếng Tây Phong đại lục luôn có nhiều ma thú hung hãn, mà là thoải mái tự tại đi chơi tiết thanh minh vậy.

Hai thầy trò tán gẫu, rất nhanh đã đi tới đầm nước trước kia.

Thủy Ma thú đã sớm cảm nhận được hơi thở của hai người, đã nóng lòng chờ ở bên bờ. Xa xa nhìn thấy thú con, phát ra tiếng gầm rú vui mừng.

Mặc dù Viên Thịch Nhỏ đối với mẫu thân không có gì ấn tượng, nhưng dù sao cũng có bản năng mẫu tử, nghe được tiếng gầm xa lạ mà quen thuộc kia, do dự quay lại nhìn. Nó ngơ ngác nhìn ma thú khổng lồ kia trong chốc lát, trượt xuống từ đầu vai Phượng Vũ, ngập ngừng đi về phía Thủy Ma thú.

Thấy vậy, Phượng Vũ liền thấy yên lòng: nàng sợ nhất Viên Thịch Nhỏ luôn bám dính vào mình không nhận mẫu thân. Bây giờ nhìn, ảnh hưởng của bản năng huyết mạch quả nhiên không thể khinh thường, lo lắng của nàng là hoàn toàn dư thừa.

Ở một bên, hai cánh Luci khẽ động, trên đám cỏ trống rỗng chợt xuất hiện một cái bình ngọc nhỏ.

Thấy thế, Phượng Vũ kinh ngạc nói: “Sư phụ, không gian trữ vật của người ở đâu vậy?” Thân thể bướm nhỏ như vậy, làm sao có thể để được một chiếc nhẫn không gian trữ vật lớn?

“Ở trong ý thức của ta.”

“Lại có thể đặt trong ý thức của người?” Phượng Vũ chấn động.

Trải qua nhiều lần bị đệ tử làm cho chấn động, nên Luci rất hiểu kinh ngạc của đệ tử: “Linh Sĩ có cấp bậc tu luyện từ Bá Tước trở lên, có thể đặt vật phẩm ở trong thần thức. Ta mặc dù hiện nay cảnh giới quay ngược lại, nhưng kỹ năng này vẫn còn. Đáng tiếc sau trận đại chiến năm đó thân thể của ta bị thương nặng, mất rất nhiều thứ. Hôm nay trong thần thức cũng chỉ còn vài thứ. Chai đan dược cấp hai này có linh lực cực mạnh, có tác dụng làm tăng linh lực có thể cảm nhận. Chỉ là ngươi vốn có linh lực siêu mạnh, cũng không dùng tới, nên dùng nó để làm thù lao.”

“Đồ cho đi cũng không sao, về sau chúng ta kiếm thêm nhiều thứ tốt hơn.”

So với đồ vật, Phượng Vũ càng tò mò với kinh nghiệm của Luci, nàng đang định hỏi hắn năm đó bị người nào trọng thương phong ấn lại, đã nghe Luci đổi giọng lạnh lùng, nói với Thủy Ma thú đang thân mật bên đứa nhỏ: “Đứa nhỏ đã trả lại ngươi, đây là đan dược cấp hai lúc trước bốn tọa giao ước.”

“Cám ơn! Cám ơn ngài!” Thủy Ma thú đối với chuyện một tháng trước tính mạng bị đe dọa vẫn còn sợ hãi, ở trước mặt Luci là một dáng vẻ vô cùng cung kính.

“Chuyện đã xong, đi thôi.” Luci không thèm quan tâm đến lời cảm ơn của Thủy Ma thú, trái lại nói với Phượng Vũ.

“Được.” Nhìn Viên Thập Nhỏ lần qua lần lại làm nũng trong ngực của mẫu thân, trong mắt Phượng Vũ xẹt qua một chút phiền muộn nhàn nhạt và hâm mộ.

Rời khỏi Mê Vụ Cốc, Phượng Vũ không vội trở về, mà đi tới chợ.

“Sao không trở về nghỉ ngơi?” Luci hỏi. Mười ngày mười đêm chế thuốc, Phượng Vũ mới chỉ ngủ có một giấc, thêm mấy lần nhắm mắt nghỉ ngơi. Thế nào còn có tinh thần đi dạo bên ngoài.

“Con dự định ngày mai khởi hành, cho nên cần mua vài món đồ.”

“Ngày mai sẽ đi? Không phải còn mười ngày nữa mới nhập học sao?” Nơi này cách đế đô, chỉ có năm ngày đường thôi.

“Chính ta có thể đi đường liên tục năm ngày không nghỉ. Thôi, bên ngoài nhiều người, trở về sẽ nói rõ với con.”

Ôm chút nghỉ ngơi, Luci trở lại bên trong hồ phách. Phượng Vũ liên tục đi lại trong chợ, nhìn bốn phía xem có vật mình cần không.

5000 tinh thể không phải là ít, mặc dù lúc chế thuốc đã tiêu hết hơn một nửa để mua dược liệu, còn dư lại mấy trăm tinh thể cũng đủ cho nàng mua một đồng đồ lớn.

Chỉ là, ngoại trừ thức ăn và y phục, còn với những thứ khác từ trước tới giờ nàng đều không có hứng thú.

Mua xong một đồng lương khô và y phục chuẩn bị cho ngày mai khởi hành, nàng đang định quay về ngủ bù, lại thấy phía trước đang có một chiếc xe ngựa dừng lại, nằm ở trước xe là một lão ăn xin toàn thân rách nát, bên cạnh có rất nhiều người đứng xem.

Không cần cố ý tìm hiểu, đã có người hiểu chuyện nói rõ nguyên nhân kết quả sự việc: “Người dừng giả bộ, rõ ràng là người nhìn thấy chiếc xe ngựa đang chạy qua đây, liền đi lên phía trước, bộ dạng vờ như bị đụng trúng.”

“Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy. Lão ăn xin, ta nhìn người rách nát như vậy, chắc chắn là muốn lừa gạt rồi.”

“Thật không biết xấu hổ.”

Đối mặt với trách mắng của mọi người, lão ăn xin kia cũng không thềm để ý, chỉ lớn tiếng kêu đau: “Ai ôi, đau chết mất, đau chết mất, xương đùi gãy rồi!”

Đứng cạnh lão ăn xin, là một tiểu tỷ nữ trang điểm thanh tú. Nàng vốn tuân lệnh chủ nhân, xuống xe kiểm tra xem người bị đụng có bị thương không. Lại nghe mỗi người một câu hoàn toàn vạch trần gốc gác của lão ăn xin, hốt hoảng trong lòng cũng biến mất. Nhưng thấy lão ăn xin vẫn mặt dày nằm ở trước xe không chịu đi, trên mặt lại lộ ra bối rối.

Lúc này, lão ăn xin lại la ầm lên: “Làm ta bị thương cũng không sao, nhưng các người lại làm vỡ bảo bối gia truyền này của nhà ta. Đây chính là bảo bối gia truyền bảy đời của nhà ta, ta còn hi vọng bán nó để an hưởng tuổi già đấy! Bây giờ phải làm sao?”

Hắn ôm chặt cái hũ nho nhỏ đen thui cũ kỹ trong ngực, nói đó là bảo bối. Nhìn qua cũng không có gì khác với lọ sành nhỏ mà mấy bà chủ nhà bình thường vẫn hay dùng để tỏi để muối.

Thấy thế, mọi người chê cười càng thêm lợi hại: “Lão già điên này, ngày ngày nói cái hũ này là bảo bối, đòi bán giá cao. Mấy năm rồi vẫn không bán được, hiện tại thì dùng nó để lừa gạt rồi.”

Nghe mọi người nói chuyện sôi nổi, Phượng Vũ cũng tò mò nhìn cái hũ một chút. Nhưng vừa nhìn thấy hũ, hai mắt nàng liền không thể nào rời đi được.

— cái hũ này nhìn thì bình thường, trên thân còn có một vết nứt không rõ, bám vào nó là một chút linh lực!

Ngoại trừ người sống, Phượng Vũ chưa từng thấy đồ vật nào có linh lực, lòng hiếu kỳ liền nổi lên.

Phía bên kia, tiểu thị nữ nhẹ giọng nói mấy câu, thấy lão ăn xin hoàn toàn không để ý, chỉ một mực la hét đòi bồi thường, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhin được đồ lên.

Lúc này, bên trong buồng xe truyền tới một giọng nói trong trẻo đẹp đẽ của thiếu nữ: “Tiểu Lê, thiết thòi cho người đi theo ta lâu vậy, vẫn rụt rè sợ hãi như trước. Đối với loại lưu manh vô lại này, đập một cước là được, để khỏi cản đường!”

Lời này của nàng vô cùng đánh đả, mọi người nghe, trong mắt liền sáng lên, thầm nghĩ hôm nay có thể xem kịch hay.

Tỳ nữ tên Tiểu Lê nghe thấy tiểu thư dạn dò, vẻ mặt càng thêm khó xử. Nàng từ từ tới gần tên ăn xin, muốn nghe lời động thủ, nhưng có chút sợ sệt; muốn lùi lại, nhưng sợ làm trái lời của tiểu thư. Đang thấy rối rắm, chợt nghe có người lạnh nhạt nói: “Người phải bồi thường cho họ bao nhiêu tiền?”

29. Chương 29: “coi Tiền Như Rác”?

Lão ăn xin kêu gào hồi lâu, cuối cùng cũng có người đáp lời, vội vàng nói: “Bộ xương già này bị các nàng đụng thật đau, không chừng còn gãy chân, quá đáng hơn chính là đụng hổng bảo bối gia truyền có thể giúp Linh Sĩ tu luyện của ta, tất cả những thứ này, đền cho ta 1000 tinh thể là được.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều lắc đầu: lão già điên này thật đúng là người béo thì thở gấp mà, người ta hỏi một câu, hắn lại có thể nói ra cái giá cao đến vậy. Nếu thấp một chút, không chừng vị tiểu thư trong xe còn coi như làm việc thiện, thuận tay cho người. Nhưng người lại muốn 1000 tinh thể, vậy cũng bằng với thu nhập một năm của một Tu Sĩ hạ cấp khỏe mạnh rồi, sẽ không có người nào coi tiền như rác mà cho người.

Mọi người nghĩ rằng người hỏi câu này sẽ cực kì khinh bỉ cái lão ăn xin điên khùng này nhưng lại nghe người kia nói: “Ta dùng 400 tinh thể mua cái hũ kia của người.”

400 tinh thể?! Nghe vậy, miệng lão ăn xin mở to không ngậm lại được, ngay cả những người đứng xem cũng muốn té xỉu: dù có tiền cũng không cần phung phí như vậy! Số tiền kia đủ sống thoải mái ở Lam Phong trấn trong nửa năm rồi. Là ai coi tiền như rác mà trả giá đó?

Mọi người quay đầu nhìn, nói chuyện chính là một tiểu cô nương nhỏ bé, gương mặt trắng nõn, hai mắt đen láy trong suốt lạnh lùng, không để lộ cảm xúc.

Mọi người còn đang kinh ngạc, tiểu cô nương kia đã đi lên trước một bước: “Giao dịch này người có đồng ý không?”

Rốt cuộc lão ăn xin cũng từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, có chút khó tin hỏi: “Người đừng nói đùa, một nữ hài nhỏ nhỏ như người sao có thể có nhiều tiền vậy?”

Tất nhiên người trả giá chính là Phương Vũ. Nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy túi tiền từ trong ngực ra. Tinh thể được lấy khỏi túi phát ra ánh sáng óng ánh, ở dưới ánh mặt trời giữa trưa sáng rực càng thêm sáng chói khiến mọi người càng thêm lóa mắt.

Lão ăn xin còn đang ngẩn người, Phương Vũ lại hỏi: “Người vừa nói nó có thể trợ giúp Linh Sĩ tu luyện, cách sử dụng như thế nào?”

“Phương pháp sử dụng đã bị thất truyền từ nhiều đời trước, nếu không ta cần gì phải bán rẻ như vậy.”

Lời này khiến những người đứng xem càng thêm chấn động, Phương Vũ vẫn giữ vẻ mặt không thay đổi: “Không sao. Ta vẫn trả giá như vừa rồi, người thấy thế nào?”

“Ta —— ai! Bảo bối này ta đã bán từ nhiều năm trước, nhưng chưa bao giờ có người chịu mua, vậy được, ta bán cho người.” Lão ăn xin thở dài đáp ứng.

“Trước tiên giao đồ cho ta đã.”

“Người nhận tốt lắm”.

Lúc Phượng Vũ sắp nhận lấy cái hũ, bỗng thiếu nữ trong xe tức giận nói: “Người đúng là tên lừa gạt! Không những lừa bịp ta, mà ngay cả một tiểu cô nương cũng không tha.”

Vừa nói xong, đã thấy mền xe được vén lên, một thiếu nữ mặc y phục màu lục nhạt cúi người bước ra, nhảy xuống đất, một tay chống eo tròn mắt nhìn lão ăn xin: “Bản cô nương thấy lão lớn tuổi, vốn định tha cho lão một mạng. Không ngờ người vẫn còn muốn lừa gạt tiểu cô nương này, vậy thì không thể tha cho người được”.

Nàng lớn hơn Phượng Vũ chừng ba, bốn tuổi, độ tuổi tươi đẹp như hoa, lời nói thẳng thắn hợp với dung mạo xinh đẹp của nàng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trách mắng lão ăn xin xong, thiếu nữ lại quay sang Phượng Vũ, đổi thành giọng điệu đại tỷ tỷ tình nghĩa sâu nặng: “Tiểu muội muội, đi ra ngoài, tuyệt đối không được để lộ tiền tài, cũng tuyệt đối không thể dễ tin những lời tên lường gạt này nói! Đây rõ ràng chỉ là cái hũ bình thường, người bỏ ra số tiền lớn mua về, nhất định sẽ bị trường bối trách mắng.”

Rất rõ ràng, nàng đã coi Phượng Vũ như một thiên kim tiểu thư không rành việc đời.

Mặc dù thiếu nữ này có chút tự quyết, nhưng biết nàng có ý tốt, Phượng Vũ cũng không thấy ác cảm: “Đa tạ nhắc nhở, chỉ là ta thực sự cần cái hũ này, nguyện ý bỏ 400 tinh thể để mua.”

Dù tất cả mọi người chỉ trích lão ăn xin là tên lường gạt, nhưng nàng tin tưởng vào cảm nhận linh lực của mình.

“Ha, tốt bụng khuyên người cũng không nghe, thật là một đại tiểu thư không biết lòng người khó đoán.” Có lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, thiếu nữ bĩu môi, lùi sang một bên: “Muốn mua thì mua, đến lúc hối hận xem người có thể tìm ai khóc.”

—— tính cách cô nương này yêu ghét rất rõ ràng.

Phượng Vũ vốn trầm ổn kín đáo lại bất giác mỉm cười, nhưng cũng không giải thích vì sao nàng nhất định phải mua cái hũ tầm thường này. Nhận lấy đồ, trả tiền cho lão ăn xin xong nàng liền xoay người rời đi.

Tiểu Lê tinh mắt, thấy trong đám người có mấy tên côn đồ vẻ mặt không tốt, ăn mặc quái dị cũng rời đi, lặng lẽ theo sau Phượng Vũ, vội nói với thiếu nữ: “Tiểu thư, mấy người kia có phải thấy tiền liền nổi lòng tham, có nên đi giúp tiểu cô nương kia không?”

“Hừ, để ý đến nàng làm gì. Dù sao nàng cũng không để ý đến tiền tài, tổn thất bao nhiêu cũng không sao.” Thiếu nữ vẫn còn tức giận Phượng Vũ vừa rồi không nghe nàng khuyên bảo, không hề muốn đi trợ giúp: “Được rồi, tiểu cô nương này nhờ vào thần tài ban phúc đi, không có người cản đường, chúng ta nhanh tới Lâm gia tìm Phó đại ca thôi.”

“Vâng”

Xe ngựa lại vội vã lên đường. Dưới ánh mặt trời, một chữ Tiểu lớn, ở trên vách xe hơi hiện ra.

Bởi vì có giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân tu dưỡng, thời gian Luci có thể rời khỏi phong ấn ngày càng dài, lúc ở bên trong phong ấn, cũng có thể nghe được động tĩnh trong phạm vi ba thước. Thấy Phượng Vũ gần như bỏ hết tiền, mua cái hũ tầm thường, chợt có chút kinh ngạc: “Mấy ngày trước lúc người mua được liệu vẫn luôn chê đắt, thế nào lại hào phóng mua cái này?”

“Sư phụ, ta cảm nhận được vật này có gì đó kỳ lạ, giải thích cho người sau.”

Đi vào một hẻm nhỏ không người, Phượng Vũ bước đi thật chậm, quả nhiên, mấy bóng người kia thấy nàng chậm lại, cũng không trốn tránh nữa, mà là tùy ý hiện thân, thậm chí không chút kiêng kỵ nói những lời cuồng ngạo.

“Tiểu muội muội, người thật có tiền, cho thúc thúc mượn một chút được không.”

“Nói mượn thật tổn thương người. Không phải người bỏ ra số tiền lớn mua thứ rách nát của tên điên kia sao? Người xem cây đao của ta đây đáng bao nhiêu tiền?”

“Ha ha, đừng hiểu lầm, chúng ta không bán đao cho người. Mà nếu người không đưa tiền, sẽ ở trên người người đâm vài lỗ.”

Phượng Vũ lạnh nhạt nhìn đám người nhai nhép này, không lên tiếng.

Bọn còn đồ thấy nàng không nói một lời tưởng nàng bị bọn họ hù sợ, lời nói càng thêm càn rỡ. Ở trong mắt bọn hắn, tiểu cô nương này mảnh mai đến nỗi gió có thể thổi bay, thật giống một con dê đang chờ bị làm thịt.

Đến khi tên còn đồ cầm đầu cười quái dị lại gần, Phượng Vũ vốn bất động bỗng bùng nổ, tung ra một cước, mạnh mẽ đá trúng cằm đối phương. Thân hình to lớn lập tức bay xa đến mấy thước, lưng đập mạnh vào bức tường, lại từ từ trượt xuống đất, không rên một tiếng đã hôn mê bất tỉnh.

Không chờ những người khác kịp phản ứng, quyền cước của Phượng Vũ đồng loạt được sử dụng, giải quyết dứt khoát mấy tên còn đồ còn lại.

Mọi việc xảy ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sau khi tên còn đồ cuối cùng ngã xuống đất, Phượng Vũ phải người vốn không dính chút bụi nào, như không có chuyện gì đi ra khỏi con hẻm.

Ngày đó, trên trấn liên truyền ra một tin tức tốt, bang còn đồ nhiều năm hoành hành hôm nay tất cả đều bị trọng thương, sau hơn một năm không bò dậy nổi. Mọi người vừa vui mừng với kết quả của lũ còn đồ, vừa kinh ngạc không biết người nào ra tay, nhưng trước sau vẫn không tìm ra đáp án. Cuối cùng, chuyện này trở thành bí ẩn nổi tiếng nhất Lam Phong trấn.

30. Chương 30: Sản Sinh Linh Khí

“Người nói là, ở trên này có linh lực? Điều này là không thể! Linh lực chỉ tồn tại trên người Linh Sĩ, làm sao có thể ở trên cái vật chết tiệt này?”

“Sư phụ, người nhìn kỹ trước đi rồi nói.”

Trở lại nhà đá, sau khi Phượng Vũ liên tục giải thích, Luci mới vô cùng không tình nguyện xuất ra linh lực cảm nhận cái hũ. Chợt, hắn kinh ngạc nói: “Kỳ quái!”

Phượng Vũ có chút hài lòng: “Thế nào, con cũng không nói sai.” Cũng chỉ ở trước mặt Luci, nàng mới tự do buông thả không hề che giấu tất cả vui buồn yêu ghét của bản thân.

Luci không đáp lời, tập trung cẩn thận lĩnh hội cỗ linh lực kia, một hồi lâu, mới lên tiếng: “Linh lực này có chút khác biệt, linh lực bình thường, một khi rời khỏi thân thể tu sĩ, rất nhanh sẽ bị tự nhiên hấp thu. Cỗ linh lực này lại tự động lưu chuyển, không ngừng sinh sôi, đối đầu với năng lực đồng hóa của tự nhiên, vẫn có thể giữ nguyên. Chỉ là, vì sao nó lại ở trên cái hũ này?”

Phượng Vũ lật qua lật lại cái hũ xem xét hồi lâu, cũng không phát hiện điều gì, trái lại tay dính đầy bụi bặm, liền nói: “Trước tiên vẫn là mang nó đi rửa sạch đã.”

Mang tới một chậu nước, nàng đặt cái hũ vào trong chậu dùng vải lau chùi. Nhữm vết bẩn dần dần được tẩy sạch, cái hũ lộ ra màu sắc cổ xưa vốn có. Nhưng, dù nhìn thế nào, cũng chỉ là một cái hũ sành nhỏ bình thường mà thôi. Không thấy có hoa văn huyền ảo, cũng không có cơ quan bí mật.

Phượng Vũ đang nghi ngờ thì chợt thấy lạnh lạnh ở lòng bàn chân, cúi đầu nhìn, là nước bị tràn khỏi chậu chảy đầy mặt đất.

Phản ứng đầu tiên của nàng là dùng lực thật mạnh làm cho bọt nước văng khắp nơi, nhưng lại cảm thấy không đúng: nàng chỉ dùng nửa chậu nước, vừa rồi lúc cọ rửa không hề có nước tràn ra, vì sao khi dừng lại, thì nước đã tràn khắp nơi? Hơn nữa còn chảy mãi không ngừng.

Nhìn nước vẫn không ngừng chảy ra, ánh mắt Phượng Vũ chú ý tới nửa thân của cái hũ đang được ngâm trong nước, bất giác giật mình: chẳng lẽ, chính nó đã tạo ra việc này? Chi bằng thí nghiệm, để xác minh lại suy đoán của nàng.

Phượng Vũ đổ nước đến một nửa hũ, sau đó đặt nó lên bàn, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm cái hũ, cẩn thận quan sát xem có biến hóa gì không.

Mới đầu, cái hũ không có động tĩnh gì. Ba bốn phút sau, dường như mực nước đã dâng lên cao hơn một chút. Chưa tới mười mấy phút đồng hồ, mực nước từ từ dâng lên tới miệng bình, chỉ một chút nữa sẽ tràn ra ngoài.

“Quả nhiên là vậy!” Phượng Vũ vui mừng vỗ bàn, suýt nữa làm rơi cái hũ, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Luci chứng kiến một màn này, suy nghĩ chợt lóe, nhớ đến một món đồ: “Nghe nói Ngự Linh Sư đứng đầu Tắt Lan Tập từng lưu lại một món đồ sản sinh linh khí, phong ấn linh lực trong thiên địa và ngũ hành, ẩn trong một vật phẩm tạo thành một không gian nhỏ, linh lực không ngừng sản sinh lưu chuyển. Nếu đặt vào một đồ vật không có ý thức, sẽ hóa thành hai —— chẳng lẽ, cái hũ này chính là đồ vật mà năm đó hắn lưu lại?!”

Nói đến đây, Luci vẫn luôn ngạo nghễ cũng không nhin được mà lộ ra kích động khó kiềm chế.

Phượng Vũ cũng nửa tin nửa ngờ: “Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, nếu thật là linh khí Thượng Cổ, sẽ bị người cất giấu thật kỹ, hoặc là sớm bị ai đó tinh mắt chọn lấy rồi.”

“Người không hiểu rồi. Người có được linh khí như vậy, thường có thực lực cao cường, địa vị bất phàm. Những người này thường gặp rất nhiều rắc rối, hoặc là kẻ địch trả thù, hoặc là tranh giành quyền lực, không cẩn thận một chút là đã mất mạng. Vật cất giấu linh khí vì vậy bị lạc ra bên ngoài, rơi vào tay những người bình thường không biết được giá trị của nó, việc như vậy cũng không phải số ít.”

“Vậy sao. Sư phụ, người dường như hiểu rất rõ những người này, không lẽ trước kia người từng là một trong số đó?”

Luci vốn vẫn luôn trả lời những câu hỏi của Phượng Vũ, lần này lại trầm mặc ít thấy.

Thấy thế, Phượng Vũ thức thời không hỏi nữa, mà nói sang chuyện khác: “Chỉ có thể bỏ vào đồ vật không có ý thức, nói cách khác, ngoại trừ vật sống không thể phục chế, những cái khác đều có thể? Vậy con thử thêm lần nữa.”

Dù nói vậy, nhưng kích thước hũ nhỏ, đồ vật bỏ vào cũng có giới hạn. Phượng Vũ tìm kiếm một vòng trong phòng không tìm được đồ vật có kích thước phù hợp, định bỏ vòng tai trữu vật ra, tùy ý chọn đồ.

“Cộp”, một bình sứ màu xanh quen mắt rơi vào lòng bàn tay, ngửi được mùi hương nhàn nhạt, lúc này Phượng Vũ mới nhận ra, thứ mình vừa tùy ý chọn lấy, chính là tam phẩm Ngưng Huyết Hoàn mới luyện chế.

“Vậy được, chọn nó đi.”

Dùng nước rửa sạch, lau khô hũ sành, Phượng Vũ đặt đan dược vào.

Yên lặng chờ đợi trong chốc lát, kỳ tích lại xảy ra lần nữa: lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhận thấy được, Ngưng Huyết Hoàn từ từ chia ra làm hai, lại từ một nửa đẹp trở nên tròn. Khoảng một giờ sau, vốn chỉ có một viên Ngưng Huyết Hoàn đã biến thành hai viên.

“Nước tương đối đơn giản, cho nên phân hóa nhanh hơn, đan dược có chút phức tạp, nên phân hóa chậm hơn.” Suy đoán nguyên tắc của linh khí này, Phượng Vũ lại nghĩ ra một ý niệm mới: “Không biết nếu tiếp tục đặt Ngưng Huyết Hoàn vào trong, nó có thể từ hai biến thành bốn không?”

Nghĩ vậy, nàng liền để Ngưng Huyết Hoàn bên trong hũ, không vội lấy ra. Nhưng lần này, nàng đợi đến suýt nữa ngủ quên, Ngưng Huyết Hoàn cũng không có dấu hiệu phân hóa. Nàng thử lấy ra một viên, quả nhiên, đợi thêm một lúc, đan dược duy nhất trong hũ lại tiếp tục có dấu hiệu phân hóa.

“Sư phụ, người xem xem được tính thế nào.” Phượng Vũ lấy ba viên Ngưng Huyết Hoàn giống nhau như đúc đặt ở trong tay đưa về phía Luci.

Ngủ nhẹ một chút, cái vòi dài của Luci cuộn cuộn nổi lên, nói: “Sau khi phân hóa được tính không hề biến mất. Hiệu quả thần kỳ như vậy, xem ra, đây chính là linh khí mà vị tiên bối kia lưu lại.”

Nghe vậy, Phương Vũ vô cùng vui mừng, lại không hiểu nói: “Vị tiên bối này vì sao lại tạo ra linh khí với dáng vẻ như vậy, nếu như bề ngoài đẹp dễ nổi bật hơn, e rằng đã sớm có người phát hiện được huyền bí trong đó rồi.”

Linh lực ở trên hũ cũng không đặt cấm chế, chỉ cần để ý một chút thì bất kỳ người Linh Sĩ nào cũng có thể cảm nhận được. Chỉ là, ngoại trừ Phương Vũ có thói quen dùng tinh thần lực cảm nhận bốn phía, sợ rằng sẽ không có ai phóng xuất ra linh lực với một cái hũ vô cùng bình thường như vậy. Ngự Linh Sư chế tạo ra linh khí này, quả thật là vô cùng thú vị.

Chỉ có thể nói, cuối cùng linh khí lại thuộc về Phương Vũ, vừa là trùng hợp, cũng là lẽ đương nhiên.

Cất linh khí Thượng Cổ ngoài ý muốn có được vào không gian trữ vật, Phương Vũ bắt đầu chuẩn bị ít hành trang. Thấy vậy, Luci chợt nhớ tới cuộc nói chuyện buổi trưa, hỏi “Con nói sẽ mất thêm nhiều thời gian đi đường, là vì cái gì?”

“Con dự định đi bộ. Mười ngày trước con đã xem qua bản đồ, từ đây tới đế đô, có một con đường khá gấp ghe, thích hợp rèn luyện Đoán Thế. Nhưng vì chưa từng đi qua, không biết có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên vẫn khởi hành sớm sẽ tốt hơn.” Phương Vũ nói ra kế hoạch đã định sẵn, không vì lấy được linh khí mà kiêu căng ỷ lại, lười biếng không chịu tập luyện chăm chỉ.

“Ừ, tính chăm chỉ này của con làm cho ta rất vui mừng.” Luci sau khi nghe nàng nói rõ đầu đuôi thì khen ngợi một câu. Đồ đệ này vừa tự giác, vừa biết tính toán, rất tốt rất tốt.

Chuẩn bị xong, Phương Vũ vui vẻ leo lên giường, tận hưởng một giấc ngủ ngon sau mười ngày không nghỉ.

Thức dậy vào sáng sớm ngày hôm sau, khi nàng đang chuẩn bị cho giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân vào không gian trữ vật thì ngoài ý muốn phát hiện ở trong chăn có một vật.

“Viên Thịch Nhỏ? !”

31. Chương 31: Lên Đường

Đường Trường Vân, bên ngoài Lam Phong Trấn.

Vừa ra khỏi cửa thành, Phương Vũ lôi Viên Thịch Nhỏ từ trong ngực ra đặt ở lòng bàn tay, hỏi lại lần cuối: “Ta đi không biết khi nào mới trở về, ngươi vẫn muốn đi với ta?”

Rõ ràng hôm qua đã trả vật nhỏ này về với mẫu thân của nó, nhưng rốt cuộc nó lại quay về. Ngược lại là, Phương Vũ vốn định đưa nó trở về, không ngờ sau khi Phương Vũ nói ra tính toán của nàng, vật nhỏ này ra sức lắc đầu qua lại, kêu xì xào xì xào một trận, ý là, lần này nó đã được mẫu thân đồng ý, nàng không cần lo lắng.

Cứ như vậy, Phương Vũ nửa tin nửa ngờ mang theo Viên Thịch Nhỏ lên đường. Trước khi đi đến cửa thành, nàng muốn cho Viên Thịch Nhỏ một cơ hội cuối cùng để thay đổi quyết định.

Đối với câu hỏi của nàng, Viên Thịch Nhỏ kêu một tiếng dài kiên quyết, đôi mắt ti hí mở to hết cỡ. Dáng vẻ kia rõ ràng muốn nói: ta chắc chắn sẽ không quay về! Chủ nhân người hãy yên tâm đi!

“Vật nhỏ này.” Phương Vũ véo nhẹ lỗ tai của nó, đặt nó vào trong túi. Từ đó, trong hành trang của nàng đã có thêm một Viên Thịch Nhỏ.

Quay người liếc nhìn lần cuối cánh cổng thành cổ xưa có chút cũ nát, Phương Vũ lهن sải bước đi về phía trước. Ở phía sau cơn gió hè thổi bay cát bụi, bóng hình nhỏ gầy càng lúc càng xa, ở trên đường hóa thành một điểm đen ngày càng nhỏ, cuối cùng, hòa vào trong núi rừng xanh tươi.

Cho dù mấy năm sau trở thành một người gây chấn động toàn thế giới này, những bước đi đầu tiên trong hành trình của cuộc đời, cũng chỉ bình thường như vậy.

“Nàng đi nhanh như vậy?” Thấy người phái đi hỏi thăm tin đưa ra một danh sách, đây là lấy từ sổ ghi chép những người ra vào cổng thành của lính canh gác, ngón tay chạm nhẹ vào cái tên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Phó Tư Đường chợt cảm thấy có chút buồn bã.

“Phó đại ca, huynh đang nói người nào?” Thiếu nữ lanh lợi xinh đẹp ở bên cạnh tò mò hỏi.

“Không có gì.” Phó Tư Đường đóng lại danh sách liền xoay người rời đi, để lại cho thiếu nữ một bóng lưng lạnh lùng.

Thiếu nữ vốn đã quen thuộc với tính tình đối phương, cũng không để bụng, tự mình đuổi theo nói: “Lần này muội tới, là thay Tư Tuyền tỷ tỷ chuyển lại một lời nhắn: trước khi nhập học thì về nhà một chuyến, nàng bảo đảm mấy ngày đó sẽ tuyệt đối không trêu đùa huynh.”

Tư Tuyền tỷ tỷ mà nàng nói, chính là tỷ tỷ ruột lớn hơn ba tuổi của Phó Tư Đường, Phó Tư Tuyền.

Nghe vậy, trong mắt Phó Tư Đường chợt xẹt qua một chút xấu hổ xen lẫn tức giận.

Thấy hắn không lên tiếng, thiếu nữ liền khuyên giải: “Phó đại ca, Tư Tuyền tỷ tỷ cũng là muốn tốt cho huynh. Dù sao huynh rất ít khi tới Lam Phong trấn, trừ Lâm gia thiếu gia cũng không có người nào biết huynh. Những người khác tuyệt sẽ không biết huynh bị buộc. Không, là vì tránh ra kiếp số mà phải giả trang thành nữ, huynh hãy yên tâm đi. Mấy ngày nữa là nhập học, nếu như huynh không trở về, phải ít nhất nửa năm sau mới có thể gặp lại người nhà, huynh nhẫn tâm sao?”

“Tiểu Ôi Ôi.” Phó Tư Đường lạnh lùng nói, “Xem ra mấy ngày này muội đi theo đại tỷ của ta, miệng lưỡi tiến bộ lên nhiều.”

“Ha ha, thật ra thì đều là Tư Tuyền tỷ tỷ dạy muội nói ——” nói được một nửa, thiếu nữ thẳng thắn đột nhiên che miệng lại, hai mắt tràn đầy chột dạ.

“Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Mặt không chút cảm xúc bỏ lại những lời này, Phó Tư Đường quay người đi tới hành lang dài.

“Này ——” Tiểu Ôi Ôi dậm chân, có chút xấu hổ kêu to: “Mặc kệ là ai nói, chỉ cần có đạo lý là được!”

Phó Tư Đường làm như không nghe thấy. Đi tới tận cuối hành lang dài, hắn nắm lấy tay cầm mở cửa phòng, không quay đầu lại nói: “Lý lẽ của nữ nhân kia để cho người khác nghe đi, bốn ngày sau, ta sẽ trực tiếp từ nơi này lên đường đi tới trường học.”

Nhìn cửa phòng đóng lại một cách vô tình, Tiểu Ôi Ôi ủ rũ nói: “Ôi, quả nhiên là làm hỏng chuyện rồi. Mặc dù bình thường về mặt Phó đại ca lạnh lùng, nhưng rất dễ nói chuyện. Chỉ riêng với tỷ tỷ ruột của hắn. Ai!”

Tiểu Lê ở trong góc khuất chứng kiến toàn bộ quá trình nói chen vào: “Tiểu thư, tha thứ cho ta to gan, nếu như Phó tiểu thư là tỷ tỷ của người, sợ rằng phản ứng của người còn kịch liệt hơn so với Phó thiếu gia.”

“Ách, nói cũng phải.” Có đại tỷ vốn được mệnh danh là một cái Ma Nữ, quả thật không phải việc mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Nghĩ tới đây, Tiểu Ôi Ôi không khỏi chuyển sang đồng tình với Phó Tư Đường: có thể sinh sống với đệ nhất ma nữ thành Tinh Vân nhiều năm như vậy, hắn đã chịu nhiều vất vả rồi.

Linh Chân học viện, trong một gian phòng rộng rãi trống lẹ.

“Này, buổi sáng quan sát huấn luyện học sinh mới, có cảm nhận gì?”

“Phần lớn con em thế gia đủ độ tuổi đều đã nhập học vào năm ngoái. Lần này tư chất của những người mới không có gì nổi bật, thật không hiểu thu nhận bọn họ vào trường ngoài lãng phí thời gian thì có giá trị gì.” Nói chuyện là một thiếu niên tầm mắt rất cao, ngôn ngữ khắc nghiệt, coi việc lựa chọn ra những thiếu niên tinh anh từ khắp nơi chệch bai không đáng một xu.

“Ôi trời, đừng lấy bản thân làm tiêu chuẩn đánh giá người khác, nếu không số người trong học viện cũng chỉ còn lại một phần ngàn hiện tại.” Thiếu nữ mặt tròn chống cằm cười nói, ánh mắt nhìn thiếu niên tràn đầy ái mộ.

“Hừ! Ta chỉ nói sự thật! Hiệu trưởng vốn không nên tuyển những thứ Linh Sĩ xuất thân từ tầng lớp nghèo nàn thấp kém kia vào trường! Không có nguồn tài nguyên của gia tộc hỗ trợ, bọn họ rất nhanh sẽ dùng hết nguồn tiềm lực có hạn của bản thân, sau khi ở học viện hao tổn hết nguồn tài nguyên trở thành kẻ vô dụng, thì còn có giá trị gì? ! Chẳng qua là hiệu trưởng muốn dùng sức mạnh to lớn của Linh Chân học viện, đổi lấy danh tiếng tốt thu phục lòng người mà thôi!”

Nghe thiếu niên nói chuyện quyết liệt, hai thiếu niên lớn tuổi hơn, ngồi trước cái bàn kiểu cung đình rộng rãi, thiếu niên tuấn lãng lớn tuổi hơn chậm rãi mở miệng: “Đồng Tân, chú ý lời nói của người. Hiệu trưởng đã sớm nhắc nhở, không được so sánh con em nhà thế gia với những đệ tử bần hàn.”

Nghe vậy, Đồng Tân cười lạnh: “Nói thì như vậy, nhưng trong trường chia hai phái đối lập, mâu thuẫn ngày càng kịch liệt, hẳn có để tâm đến không? Chừng nào đám học sinh nghèo hèn thấp kém kia còn không bị đuổi khỏi trường, những người có suy nghĩ giống ta càng ngày càng nhiều! Còn người nữa ——”

Quay đầu nhìn thiếu niên kia, Đồng Tân cười châm biếm: “Rõ ràng người cũng có suy nghĩ giống như ta vậy mà còn ở đây nghĩ một đằng nói một nẻo, muốn khiến hiệu trưởng vui vẻ mà giả bộ đồng tình với ý nghĩ của hắn, thật làm cho ta ghê tởm! Ta thật không hiểu, sao ta lại có một người biểu ca* như người! Nếu so sánh, mặc dù tiểu tử Lăng gia kia đối đầu với chúng ta, nhưng ở phương diện này, ta nhìn hắn vừa mắt hơn người nhiều!”

“A Tân!” Thiếu nữ mặt tròn vừa đẩy vừa khuyên, kéo thiếu niên nói chuyện càng lúc càng khó nghe ra khỏi phòng.

Một lát sau, thiếu nữ quay lại lo lắng nhìn thiếu niên, mỉm cười nói: “Hắn vốn là như vậy, mặc dù đã mười bảy tuổi nhưng tính khí vẫn kích động giống như con nít.”

Thanh niên đẩy đẩy cái kính không gọng trên sống mũi, lộ ra nụ cười ôn hòa: “Ha ha, không có việc gì, ta đã quen rồi. Chỉ là, làm vị hôn thê của hắn, người phải chịu nhiều cực khổ rồi.”

“Ta.” Khuôn mặt thiếu nữ chợt ửng đỏ, ngón tay không tự nhiên xoắn xoắn vạt áo, nửa xấu hổ, nửa buồn bã trách móc nói: “Chỉ là lời nói đùa của các vị trưởng bối khi chúng ta còn bé thôi, cũng không thực sự đáng ước. Nếu như có người nhắc lại với bá mẫu* chuyện này thì thật tốt.”

Nàng nói chuyện có ẩn ý, lúc nói chuyện cũng lén quan sát vẻ mặt của thiếu niên, nhưng thiếu niên chỉ làm như không hiểu. Ánh mắt hắn chỉ tập trung vào công việc, những chuyện của các cô các bà, cho tới bây giờ cũng không quan tâm.

Không được thiếu niên đáp trả, thiếu nữ vô cùng thất vọng, miễn cưỡng cười nói: “Muội còn muốn tu luyện, đi trước.”

“Tạm biệt.”

Cửa phòng lần nữa khép lại, thiếu niên lấy tư liệu từ trong ngăn kéo ra xem từng cái từng cái, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa không thay đổi.

Một lúc lâu sau, nụ cười của hắn bỗng trở nên nghiền ngẫm: “Những học sinh mới vào trường lần này, sẽ làm thay đổi tình thế của con em thế gia và nhóm học sinh nghèo nàn. Tính theo số người, là nhóm nhà nghèo chiếm ưu thế; nhưng từ nguồn tài nguyên và những ưu thế ngầm, bọn họ vẫn như trước không thể theo kịp nhóm quý tộc. Chỉ là. Tập hợp sức lực của ngàn vạn con kiến hôi, rất có thể sẽ tạo ra một chấn động lớn. Chẳng lẽ ý nghĩ của hiệu trưởng là như vậy?”

Gập tài liệu, tháo mắt kính xuống, đôi mắt phương hẹp dài của thiếu niên thoáng qua một tia tính toán: “A Tân dù sao vẫn quá trẻ tuổi. Dù có chán ghét cũng không thể xem như đối thủ mà tiêu diệt, cứ đối đầu cũng không phải chuyện tốt, trước tiên lôi kéo, sau đó lợi dụng trở thành người của mình mới là thượng sách.”

Đang nhỏ giọng lẩm bẩm, khối tinh hạch mài hình bầu dục ở trên bàn bồng phát ra một luồng ánh sáng xanh, sau đó là một luồng ánh sáng hồng. Hai màu xanh hồng đan xen, chiếu vào trong mắt thiếu niên, khiến hắn lộ ra tươi cười vui sướng: “Không ngờ sự việc ở Phương Sơn nhanh như vậy đã có kết quả!”

32. Chương 32: Vách Đá Xương Trắng

Dưới ánh hoàng hôn, núi rừng xanh thắm, mênh mông.

Ven đường có một nhà quán rượu nhỏ kiêm phòng trọ, lão bản đang nhìn quanh hai bên đường, thấy vẫn như cũ không có người qua lại, không khỏi thất vọng than một tiếng.

Kinh doanh nhiều năm, hắn đã sớm nắm được quy luật: từ thành trấn gần nhất đến quán rượu nhỏ của hắn dừng chân lại nghỉ ngơi, dù xe ngựa có đi chậm, thì hoàng hôn cũng đã đến nơi rồi. Hiện tại cũng không có dấu hiệu của xe ngựa, chắc chắn là không có người tới rồi.

Nghĩ đến hôm nay thu nhập ế ẩm, lão bản hung hăng hít một hơi thuốc trong tẩu, vừa định quay về, lại chợt dừng bước.

— ở phía trước, điểm đen nhỏ càng lúc càng lớn, là vật gì?

Hắn đang hết sức nghi hoặc, điểm đen đã càng lúc càng lớn. Một hai phút sau, đã có thể nhận ra một bóng dáng gầy nhỏ, giống như đang chạy trốn.

— là hoa mắt sao, người nọ mới dùng thời gian sáu bảy lần hít thở, chạy qua mô đất và ba hàng cây ở hai bên, ước chừng khoảng cách là năm trăm mét, tốc độ chạy trốn có thể nhanh đến vậy sao? Bạo phát trong nháy mắt cũng không thể chạy nhanh vậy.

Nghĩ vậy, bóng dáng của người nọ tới gần thêm một chút, đã có thể nhìn rõ ngũ quan*, lại có thể là một tiểu cô nương!

Khi tiểu cô nương kia dừng lại ở trước mặt lão bản thì miệng hắn đã mở to đến mức có thể nhét một cái đùi gà lớn.

Lấy lại bình tĩnh, hắn khó khăn mở lời: “Tiểu cô nương, người là.”

“Ta muốn thuê một phòng trọ, ột người.”

Nữ hài tuy nhỏ tuổi, nhưng quanh thân lại tồn tại một loại uy áp vô hình. Dưới cái nhìn lạnh nhạt của nàng, lão bản đã từ trong kinh ngạc mà tỉnh táo lại một chút, nhưng vẫn thấy kỳ quái: “Trưởng bối trong nhà không có ai đi với người sao?”

“Ta là Linh Sĩ.”

Những lời này có hiệu quả rất lớn, lão bản cũng không hỏi thêm gì nữa, mọi nghi vấn đã có được đáp án hoàn hảo nhất: thì ra là Linh Sĩ, vậy thì việc bọn họ có những hành vi khác với người bình thường cũng không có gì lạ.

Chỉ là, khi hắn dẫn tiểu cô nương kia lên gian phòng trên lầu thì vẫn xẹt qua một chút nghi ngờ: chỉ nghe nói Linh Sĩ chế ngự ma thú, cười đi vạn dặm, chưa từng nghe nói Linh Sĩ có thể tự mình chạy nhanh như vậy. Mà thôi, đây có lẽ là một loại bí pháp tu luyện của bọn họ?

Đợi lão bản lui ra khỏi phòng, Luci liền từ trong hủ phách bay vọt ra: “Cảm giác thế nào?”

Từ ngày khởi hành, đây là ngày Phương Vũ chạy với thời gian dài nhất, mấy ngày trước cứ chạy được nửa ngày thì nàng nghỉ ngơi khoảng nửa giờ. Không giống hôm nay, dùng hết tốc lực chạy như bay từ buổi sáng đến tận buổi chiều.

“Tốt, rất tốt.” Phương Vũ hơi thở đều đặn, lấy một chút nước muối uống, cũng không ngồi xuống ngay, mà là từ từ đi lại trong phòng. Đến khi cảm giác máu đang sôi trào trong cơ thể từ từ bình ổn, nhịp tim rồi loạn cũng khôi phục bình thường, mới vô lực ngã lên giường.

Mặc dù Luci hơi đau lòng cho đồ đệ, nhưng không có cách nào lên tiếng ngăn cản. Hiện tại chính là thời kỳ đầu tu luyện quan trọng nhất với Phương Vũ, nếu như nền móng không vững chắc, ngày sau sẽ gặp tai họa ngầm.

Vì tương lai trở nên cường đại, hiện tại nàng cần chịu đựng khổ luyện!

Phương Vũ hiểu được đạo lý này, nên cũng không oán trách. Sau khi sức lực khôi phục được một chút, nàng liền đi tắm rửa sạch sẽ, ăn qua loa một ít cơm tối liền lấy ngọc châu ra đeo, nằm trên giường gỗ đơn sơ của quán trọ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khi ở ngoài, để tránh phải nguy hiểm, nàng cẩn thận không sử dụng giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân giúp nhanh chóng khôi phục thể lực. May là mấy ngày trước được giường ngọc bồi dưỡng, ngọc bội đã khôi phục hơn phân nửa hiệu lực. Đeo trên cổ, cũng có từng tia linh lực âm ập truyền đến toàn thân rất rõ ràng, mặc dù hiệu quả không so được với giường ngọc, nhưng có còn hơn không.

Ngủ đến nửa đêm, dưới lầu chợt truyền tới tiếng đập cửa mãnh liệt: “Lão bản! Mau mở cửa!”

Chỉ chốc lát sau, cửa lớn mở ra, mười mấy người xông vào, phát ra tiếng động ngày càng lớn. Phương Vũ bị giật mình tỉnh giấc, chú ý lắng nghe, chỉ nghe tiếng lão bản cười lấy lòng, xen lẫn trong giọng nói thô to của một đám người lỗ mãng, vô cùng yếu ớt.

“Lão bản, nhanh mang món ăn lên! Chỉ cần là thịt, càng nhiều càng tốt! Đừng hòng làm gì lừa gạt bọn ta!”

“Dạ dạ dạ, lập tức ——”

“Mau xách mấy thùng nước để huynh đệ ta tắm rửa cho sạch sẽ. TNND*, dò đường đến nửa đêm, mệt chết đại gia rồi.”

“Được được được, ngài chờ ——”

“Lão bản, gần đây có người nào đi tới ngọn núi phía trước không?”

“Xung quanh có vài ngọn núi, đại gia ngài muốn nói núi nào?”

“Còn phải hỏi sao, đương nhiên là Phương Sơn!”

“A, ngài nói Phương Sơn, ngọn núi này nổi tiếng nguy hiểm khó đi, còn có ma thú thường qua lại, người bình thường đều đi vòng qua, không có ai đi tới đó.”

Nghe được đáp án này, mấy đại hán rất hài lòng, thái độ đối với chủ quán cũng khách khí hơn.

Trên lầu, Phương Vũ nửa tỉnh nửa mê ngáp một cái: Phương Sơn? Cái tên này nghe rất quen

Nàng thật sự quá mệt mỏi, xác nhận không có ai tới uy hiếp, lại tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau thức dậy, Luci hỏi nàng tiếp theo sẽ đi đâu, Phương Vũ không chút nghĩ ngợi chỉ trên tấm bản đồ: “Đi qua ngọn núi này, lại qua một vùng đồng bằng, là tới đế đô.”

Nói xong, nàng mới phát hiện, đầu ngón tay đang chỉ vào hai chữ “Phương Sơn” rất lươn, chính là nơi mà nhóm khách xông vào đêm qua đặc biệt hỏi lão chủ quán.

Nàng có chút đắm chiêu nói: “Vẫn hay nói không có lợi ích không dậy nổi. Chẳng lẽ ngọn núi này ngoại trừ trắc trở khó đi, và mấy con ma thú mãn cấp hạ cấp, còn có chỗ đặc biệt khác?”

Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định tìm lão bản hỏi thăm tin tức.

Nàng giả vờ lúc ban đêm bị đám người đại hán làm ất ngủ, quả nhiên rất nhanh đã moi được tin tức từ lão bản: “Ta mở tiệm cũng được vài năm, loại người hung thần ác sát như vậy cũng đã gặp qua một số. Nhưng mà bọn hán đều tới nghỉ chân, ở lại một đêm liền rời đi. Nhưng nhóm người hôm qua sáng sớm đã ra ngoài, trước khi đi vẫn gọi ta giữ lại gian phòng cho bọn họ, nói là buổi tối sẽ quay lại. Cũng không biết đi đâu làm cái gì.”

“Bọn họ đi bên nào?”

“Bên kia.”

Hướng mà lão bản chỉ, chính là Phương Sơn.

—— xem ra sẽ chạm mặt rồi.

Phượng Vũ nhún vai, không để chút để tâm nghĩ, sắp tới nhập học, nàng đương nhiên không thể vì một chuyện nhỏ này mà thay đổi hành trình.

Dùng xong bữa sáng, Phượng Vũ theo lộ trình cũ, liền chọn núi Phương Sơn gian nan khó đi này làm đường tắt.

Như trong bản đồ đã chú thích, Phương Sơn thực sự vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa hàng năm cũng không có người qua lại, ở trong rừng gần như không có đường đi.

Bước từng bước giẫm lên đám lá mục dính trong bùn, thỉnh thoảng lại phải đi vòng qua hố to chẵn ở ngang đường. Đường càng nguy hiểm, tinh thần Phượng Vũ ngày càng thả lỏng, làm theo phương pháp Luci chỉ dạy, dùng linh lực của bản thân từ từ dung nhập vào tự nhiên, cảm nhận hô hấp và chuyển động của các nguyên tố tự nhiên.

Dựa vào năng lực tinh thần mạnh mẽ, rất nhanh nàng đã nắm bắt được nguyên tố tự nhiên ở xung quanh. Nhưng làm nàng thấy khó hiểu là, những nguyên tố đang chuyển động này thật khó để diễn tả bằng lời nói, nó hoàn toàn khác với nguyên tố cảm thụ được ở Mê Vụ Cốc và lôi đài lúc trước.

Nếu buộc phải nói thành lời, thì cảm giác nguyên tố ở hai lần trước giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, tuy hiểu động không nghe lời, nhưng chỉ cần nắm chặt bàn tay của nó, nó sẽ trở nên ngoan hiền tùy người sai bảo. Hôm nay cảm nhận được, lại là một con thú tràn đầy kinh sợ và lo lắng, giống như nóng lòng muốn thoát khỏi nhà tù đang giam giữ nó.

—— đến tột cùng là cái gì? Lẽ nào đang hấp dẫn người ngoài đi vào tìm kiếm bí mật trong núi?

Phượng Vũ vừa định gọi sư phụ ra hỏi thăm nguyên nhân của loại cảm giác khác thường này, đã bị toàn bộ cảnh tượng xảy ra trước mắt làm cho kinh ngạc mà quên hết những chuyện khác.

Lối ra rừng rậm ở phía trước, con đường vốn kéo dài im lặng, bỗng xuất hiện một cái vực sâu giống như đường nối thẳng tới địa phủ, đối diện là vách đá cao vút.

Trên vách đá hiện ra chi chít những hang động lớn nhỏ không đều nhau. gần như ở giữa mỗi hang động, đều có một bộ xương. Xương sọ giống như đầu ngựa, ở trên trán lại có một cái sừng dài.

Vách đá cao vút, chứa bên trong vô số bộ xương ngựa, dùng ánh mắt trống rỗng lạnh lùng nhìn chăm chú xuống dưới.

Cảnh tượng quỷ dị này không hề khiến người ta cảm thấy kinh sợ chút nào, trái lại còn có chút đau thương nhân nhật.

—— đau thương?

Cảm nhận được loại cảm xúc vốn không nên có dâng lên trong lồng ngực, Phượng Vũ nghĩ vách đá xương trắng này nhất định có gì đó kỳ lạ. Nàng vừa định đến gần tra xét, nhưng vừa tiến lên một bước thì vách đá bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Vào lúc đó, ở phía bên kia khu rừng, truyền đến tiếng mấy người đại hán hưng phấn hô to: “Là nơi này!”

*ngũ quan: tai, lông mày, mắt, mũi, miệng

33. Chương 33: Nhốt Độc Giác Thú

Âm thanh kia hết sức vang dội, có lẽ cách nơi này không xa. Do vừa nhìn thấy dị tượng kia, vốn ban đầu Phượng Vũ cũng không quan tâm tới nhóm người kia nhưng bây giờ lại có chút do dự, sau đó nín thở, nhẹ nhàng đi về phía phát ra tiếng hô.

Cây cối ở đây mọc lên cao lớn um tùm, phủ khắp xung quanh một mảnh u tối. Nhưng không ngờ rằng, vừa đi qua mấy khối Nham Thạch, xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng sáng sủa.

Cuối mảnh đất, lại là một vách đá có nhiều hang động!

Chỉ là, trong những hang động này không có xương ngựa, mà là rất nhiều viên đá màu đỏ âm u không rõ, tạo thành một hình thù kỳ lạ.

Mặc dù không biết nó có ý nghĩa gì, nhưng khi vừa nhìn thấy, không hiểu sao Phượng Vũ liền có loại cảm giác chán ghét.

Đám người cơ bắp xông vào trước kia lại không hề phát giác, chỉ vui mừng la hét: “Tên tiểu tử ủy thác chúng ta nói là chỉ cần tìm được một nơi có vực sâu và vách đá là được, chắc chắn là chỗ này! Lão đại, người mau lấy thư ra thẩm tra đối chiếu lại một phen.”

Nghe đến đó, Phượng Vũ mới chợt hiểu ra: thì ra đám người này tiếp nhận nhiệm vụ để kiếm sống. Ở trong ấn tượng của nàng, tổ chức này thường được gọi là Dong Binh Đoàn. Chỉ là, phải có ít nhất trăm người trở lên mới có tư cách xưng đoàn. Đám người kia còn chưa đến 20 người, hơn nữa có hơn phân nửa thực lực dưới cấp bốn, có lẽ xưng là đội Dong Binh thì thích hợp hơn.

Trong lòng Phượng Vũ đang thầm đánh giá thực lực đám người kia, tên được gọi lão đại lấy ra một phong thư từ trong ngực, đọc một hồi, xác định nói: “Không sai, trong thư nói tìm nơi có vực sâu, có vách đá là được. Xem ra vận khí của chúng ta không tệ, ha ha ha!”

Cười to vài tiếng, lão đại vung tay lên: “Tốt! Các huynh đệ, lần này khổ cực không có uổng phí, hiện tại chúng ta xuống núi thông báo tiểu tử kia tới đây giao thù lao. Chờ lấy được tinh thể rồi, chúng ta liền đi để đô, ra phố chơi đùa thật đã vài ngày!”

Lời vừa nói ra, mấy nam tử không hẹn mà đều phát ra tiếng cười bỉ ổi.

Mặc dù Phượng Vũ không biết phố là khu kỹ viện nổi danh ở để đô nhưng cũng đoán được đó không phải nơi tốt đẹp gì, không khỏi bĩu môi.

Đám người cơ bắp mới vừa theo con đường xuống núi đi được vài bước, lão đại lại đột nhiên dừng chân, quát to một tiếng: “Không đúng!”

“Cái gì không đúng? Chẳng lẽ đây không phải là nơi chúng ta muốn tìm?” Bọn tiểu đệ không hiểu, chỗ này không phải giống như bên trong thư nói sao?

Lão đại xoay người, ánh mắt tham lam quan sát vách đá: “Tiểu tử kia nói tìm được nơi này, thì chúng ta đã hoàn thành ủy thác rồi. Nhưng lại không nói cho chúng ta biết, bên trong vực sâu và vách đá này, rốt cuộc cất dấu bí mật gì!”

“Bí mật! Đúng, đúng vậy, hẳn nhất định phải tìm ra nơi này, là vì cái gì?”

“Đúng vậy, nếu nơi này không cất chứa bảo vật, thì hẳn cần gì phải ủy thác chúng ta tới tìm kiếm trước?”

Nhóm nam tử chợt bừng tỉnh hét lớn, có người còn nhổ nước miếng: “Phi! Suýt chút thì bị tên tiểu tử kia lừa!”

Sau một hồi huyền não âm ỉ, lòng bọn họ tràn đầy hi vọng nhìn về lão đại, chờ mong hắn nghĩ ra phương pháp, để tìm ra bí mật cất dấu bên trong vực sâu và vách đá.

Lão đại vượt chòm râu suy tư chốc lát, lại đi tới sát mép vực sâu cúi đầu xuống quan sát. Phượng Vũ nhìn từ trên cao, đã sớm thấy được vực sâu không thấy đáy, nhìn xuống mấy thước bên dưới đều là mây mù lượn lờ, như bị sương mù bao phủ không thể nhìn rõ, giống hệt với vách đá xương trắng và vực sâu lúc trước.

Nhìn một lúc không phát hiện được gì, lão đại thất vọng đi tới một vị trí gần vách đá, chuyển sang quan sát vách đá.

Tại thời điểm hấn đến gần vách đá, những viên đá đỏ âm u vốn đang yên ổn, đột nhiên lóe lên một cái. Tiếp đó, giống như một loại phản ứng dây chuyền, tất cả viên đá đỏ âm u theo thứ tự sáng lên, hiện ra một phù trận thật lớn được khảm trên vách đá, sau lại vụt tắt.

Hiện tượng kỳ lạ này làm cho tên lão đại kích động không thôi: “Bí mật chắc chắn nằm ở trên vách đá này! Nói không chừng đây là một tàng ma pháp cấm chế, chỉ cần xóa bỏ nó, thì chúng ta có thể lấy được bảo tàng rồi!”

Tuy nói vậy, nhưng làm thế nào để giải trừ ma pháp, bọn họ hoàn toàn không có chút đầu mối nào. Bởi thực lực của bọn họ không cao, ngay cả tên lão đại đứng đầu, tu vi cũng chỉ có cấp năm mà thôi, đấu kỹ cũng không có, càng không nói đến một cái ma pháp cao hơn.

Nhưng trở mắt nhìn bảo vật biến mất trước mặt, cảm xúc đó thật không dễ chịu. Khổ sở suy nghĩ hồi lâu, lão đại quyết định mạo hiểm một lần, liền chọn mấy người tay chân nhanh nhẹn, nói: “Các người dùng dây leo phía bên kia trèo lên vách đá, cạy mấy viên đá màu đỏ xuống. Ta nghe nói chỉ cần phù trận của ma pháp bị thiếu một góc, thì sẽ không còn tác dụng nữa.”

Mấy người bị hấn gọi theo lời làm việc. Khi bọn họ leo lên trên vách đá, trong nháy mắt tay chạm vào viên đá đỏ âm u muốn dùng lực, thì viên đá đỏ âm u lại sáng lên lần nữa, sau đó ngày càng đỏ hơn.

Trong ánh sáng yêu dị không rõ, chỉ nghe tiếng hét thảm của mấy người dám đụng vào viên đá, nhanh chóng bị hút cạn tinh lực và máu thịt, nhìn bề ngoài như một người già mấy chục tuổi, biến thành ông già gầy khô, sau khi run rẩy co quắp mấy cái, liền ngã vào vực sâu.

Trong nháy mắt, bốn người leo lên vách đá đã bị mất mạng, cả người rơi xuống vực sâu!

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh quá không thể tin nổi, ánh mắt mọi người nhất thời cũng choáng váng, chờ tinh thần hồi phục lại, mới thấy sợ hãi.

Chứng kiến một màn quỷ dị này, đồng bạn chết đi không hề kích thích lòng báo thù của bọn họ, lúc này trong đầu bọn họ chỉ có duy nhất một suy nghĩ: chạy! Chạy càng xa càng tốt!

Có mấy người phản ứng nhanh, kêu to một tiếng, nhanh chân chạy về phía ngoài rừng. Những người khác thấy thế, cũng co cẳng chạy theo.

Lúc này, dị tượng lại tái diễn!

Những dây leo ở sống giữa vách đá và đất bằng, nhìn như vô hại, mới vừa rồi còn mặc ấy người leo lên chợt giống như vật sống hung bạo, nhánh dây leo thật dài mơn như một cây nhuyễn tiên* lao ra cực nhanh, lập tức quấn lấy người đang dẫn đầu chạy, “Bịch” một tiếng, nặng nề đập mạnh vào vách đá.

Sống lưng người nọ vừa tiếp xúc với viên đá đỏ, lại nhanh chóng bị hút khô sinh mệnh, sau đó bị quăng vào vực sâu.

Thấy thế, những người không bị khống chế phát ra tiếng hô to sợ hãi, hai chân như gió, chạy trốn nhanh hơn, cố gắng chạy khỏi dây leo chết chóc này.

Nhưng bọn họ có nhanh hơn nữa, sao có thể nhanh hơn dây leo tốc độ như sét đánh một quán một ném này! Càng nhiều dây leo gào thét vung lên roi lấy mạng, quấn lấy từng người, làm đồ ăn cho viên đá đỏ âm u quỷ dị.

Rất nhanh, trên đất đã không còn người sống. Mấy cái dây leo thất bại vẫn chưa thỏa mãn, ở trên mặt đất tìm kiếm một lần rồi lại một lần, cố gắng tìm ra một con cá lọt lưới.

Có vài lần, đỉnh nhánh dây leo suýt quét qua Phượng Vũ ẩn thân trên cây, nàng nhẫn nại không có lùi bước. Bởi vì nàng biết, một khi có hành động, nhất định sẽ bị những thứ sinh vật không có thị giác này phát hiện.

Đối với những người đã bị hút chết, ngoại trừ một chút thương hại, Phượng Vũ còn có mấy phần xem thường: vì vọng tưởng bảo tàng, không phân rõ tình hình đã tùy tiện hành động, không khác nào tự tìm đường chết. Nghiêm túc mà nói, những người này là chết bởi lòng tham của chính họ.

Lúc này, viên đá đỏ âm u cũng đã ép khô sinh mệnh người cuối cùng. Người nọ chính là tên lão đại, trong nháy mắt hắn bị ném xuống, Phượng Vũ thấy rõ, trong ngực hắn rơi ra một khối giống như hình dáng tinh thạch, phát ra hai ánh sáng xanh hồng xen lẫn vào nhau.

Mà ký hiệu ở trên vách đá, lại phát ra ánh sáng đỏ yêu dị lần nữa. Ánh sáng rực rỡ hơn vừa rồi rất nhiều. Có lẽ, là do mới vừa hấp thụ không ít sinh mệnh.

Nàng cũng không biết, trong nháy mắt ánh sáng đỏ bộc phát, ở tại học viện nơi mà nàng đang đi tới, có người đang lộ ra tươi cười vui sướng: “Ha ha, đối mặt bảo tàng, người có lòng tham chỉ có một lựa chọn. Đa tạ các người thay ta cho huyết vụ cấm chế này ăn no, nếu không muốn tìm máu thịt của nhiều người như vậy, rất là phiền toái đấy.”

Lúc này, đám dây leo tìm tòi hồi lâu không có kết quả đang chậm rãi rút lui. Phượng Vũ kiên nhẫn đợi chúng từng cái từng cái lùi về vách đá, lại ngụy trang thành thực vật bình thường nhìn như vô hại, lại chờ một lúc, mới chuẩn bị trượt khỏi cây, rời đi nơi quỷ dị này, gọi sư phụ ra ngoài bàn bạc.

Trong chớp mắt nàng vừa muốn đứng dậy, dưới vực sâu đột nhiên bạo phát ra một tiếng than khóc thống khổ!

Dường như sương mù cũng không chịu nổi khổ sở và oán hận ở trong đó, theo tiếng ngựa hí nhanh chóng tiêu tan.

Phượng Vũ đứng trên ngọn cây không nhìn được nhìn về nơi phát ra tiếng than. Chỉ thấy ở đáy vực sương mù đã tản hết, bỗng xuất hiện năm vật như thùng nước to, và dây xích to màu sắc khác nhau, một điểm chôn sâu dưới lòng đất, một điểm khóa chặt một con ngựa có thần khí màu trắng đầu mọc một sừng, cái bờm rối tung!

34. Chương 34: Học Pháp Thuật Ngũ Hành

Dây xích phía trên trải rộng đâm xuống, phát ra ánh sáng năm màu khác biệt vàng, hồng, xanh lá, lam, tím. Ánh sáng càng mạnh, Độc Giác Thú bị xích càng run rẩy lợi hại hơn, từng bắp thịt trên tấm lưng dày rộng cũng vì đau đớn mà co rút lại.

Nhờ vào ánh sáng của xích sắt, Phượng Vũ thấy rõ quanh thân nó khắp nơi đều là thương tích, vết thương cũ bị tróc vảy, đỏ tươi còn chưa lành đã có thêm vết thương mới, chồng chất, tất cả đều do khi gãy giữa bị đâm thủng hoặc xước da, nhìn mà thấy đau lòng.

Mặc dù không nhìn được phát ra những tiếng rên rỉ khổ sở, nhưng trong mắt Độc Giác Thú vẫn như cũ bùng lên ngọn lửa mạnh mẽ không chịu khuất phục! Dù đã trải qua nhiều năm bị hành hạ, nó vẫn cao ngạo như trước không chịu cúi đầu! Không chịu thua!

Nhìn vào ánh mắt nó, trái tim Phượng Vũ bỗng giật thót.

Giống. Nó thật sự rất giống.

Qua một lúc, ánh sáng yêu dị của phù trận trên vách đá dần dần chuyển sang ảm đạm, dây xích cũng vì vậy mà mất sắc. Đến khi ánh sáng không còn nữa, Độc Giác Thú mới có thể từ trong khổ sở thoát ra ngoài, nó đã bị cực hình vừa rồi hành hạ mất hết khí lực, hí lên một tiếng yếu ớt, liền vô lực đổ rạp xuống đất.

“Sư phụ.” Lấy hồ phách ra đặt trong lòng bàn tay, Phượng Vũ trầm giọng hỏi: “Người xem một chút, vậy khôn nó là thứ gì.”

Luci từ trong hồ phách bay vọt đến trên vai Phượng Vũ, nhìn thoáng qua, hờ hững nói: “Khóa trận Ngũ Hành, chỉ là xếp đặt không đủ hoàn mỹ. Khóa trận Ngũ Hành hoàn mỹ phải dẫn dắt được các nguyên tố tự nhiên, từ hư ảo hóa chân thực, trở thành mấu chốt khóa Ngũ Hành, người bị khóa ngày đêm phải chịu cực hình đau khổ, cả đời không thoát ra được. Nhưng vậy hãm con Độc Giác Thú này, là dùng cấm chế máu, cần tự bắt được con mồi, rút hết sinh mệnh của nó chuyển thành nguyên tố Ngũ Hành, tăng thêm lực siết vào trên xích sắt.”

“Thì ra là như vậy.” Phượng Vũ hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu nguyên lý vận động của cấm chế này: dây leo vây bắt, đã đồ hút hết năng lượng, sau đó dồn lên xích sắt, dùng sức mạnh Ngũ Hành tra tấn Độc Giác Thú bị nhốt.

Sau đó, lại nghe Luci đánh giá: “Trận pháp này thất truyền đã lâu rồi, người có thể dựa vào tài liệu thiếu sót mà làm được đến mức này, cũng coi như thông minh. Chỉ là, cách thức hấn sử dụng là sai hoàn toàn, khiến uy lực của trận khóa Ngũ Hành đã giảm đi rất nhiều, cũng vì vậy, đầu ngựa này mới có thể sống đến giờ.”

“Vậy, làm thế nào để hóa giải cấm chế trận Ngũ Hành này?”

“Trước tiên phải xóa bỏ cấm chế máu, sau đó dùng pháp thuật Ngũ Hành giải trừ sức mạnh của những xích sắt này là được.”

Nói xong, Luci như ý thức được điều gì: “Người muốn cứu nó?”

Phượng Vũ khẽ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Ở chung đã lâu, hẳn biết rõ đồ đệ của mình không phải loại người tùy tiện ban phát lòng tốt.

“Bởi vì.” Phượng Vũ chần chờ một lúc, cuối cùng nói ra lý do: “Nhìn nó. Con sẽ nhớ tới bản thân trước kia.”

— đều sống trong tăm tối, chịu đựng vô số hành hạ và đau khổ. Nhưng, từ đầu đến cuối vẫn không bị thu phục! Không mất đi lòng kiêu ngạo!

Chỉ dựa vào một điểm này, Phượng Vũ đã không thể nào thờ ơ ngồi nhìn.

Tâm tình của nàng, Luci không phải không hiểu. Nhưng là: “Rời đi học viện ba ngày? Người chỉ biết một ít phong ma pháp đơn giản. À, lần trước khi chế thuốc cũng học sơ sơ về cảm nhận hỏa nguyên tố. Cấm chế vậy khốn nó ít nhất là ma pháp trung cấp, hơn nữa còn gồm đủ Ngũ Hành. Với thực lực hiện tại của người, không có cách nào xóa bỏ.”

Phượng Vũ trầm tư một lát, chậm rãi nói: “Nếu thêm cả vật này nữa?”

Nàng vươn tay, trong lòng bàn tay chính là Ngưng Huyết Hoàn tam phẩm lần trước luyện thành.

“Với thể chất bây giờ của người, muốn ăn đan dược này để tăng thể năng không phải là không được. Nhưng là, ta càng hy vọng sau khi người chuẩn bị xong hết thủy, mới lại ăn nó. Hơn nữa, thi triển ma pháp tất nhiên cần cường đại, nhưng cường đại cũng không có nghĩa là ngay lập tức có thể học được ma pháp.” Luci nhắc nhở.

Nhưng Phượng Vũ không chút dao động: “Sư phụ, bản thân chúng ta sống ở trên đời này đã là mạo hiểm, không phải mọi chuyện đều có thể chuẩn bị chu toàn mới hành động.”

Lời nói tùy hứng của nàng không khỏi khiến Luci bật cười: chính mình năm đó, không phải cũng có cách nghĩ như vậy sao. Nhưng đối với đồ đệ, vẫn không nỡ để nàng mạo hiểm. Có lẽ. Bảo hộ quá mức, trái lại là chuyện xấu? Phải biết, một thanh kiếm tuyệt thế nếu như vẫn luôn bị giấu ở trong vỏ, dù có thường xuyên lau chùi, cũng sẽ mất đi khí thế khi đối đầu với kẻ địch.

Nhìn chằm chằm Phượng Vũ một hồi, Luci nhượng bộ nói: “Được rồi, chúng ta đi vào rừng trước đã, ta sẽ dạy con cách dùng đan dược như thế nào.”

Trở lại rừng rậm, tìm một vị trí khá sạch sẽ ngồi xuống, Phượng Vũ nuốt xuống đan dược. Chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy một dòng khí ấm áp từ giữa ngực và bụng dâng lên. Nàng lập tức theo lời Luci nói, nhắm mắt tập trung chuyển động linh lực trong cơ thể, hấp thụ dược lực vào khắp các kinh mạch.

Quá trình này kéo dài khoảng ba giờ. Khi Phượng Vũ mở mắt ra lần nữa, chỉ cảm thấy ngũ giác nhạy cảm hơn so với trước kia, thân thể cũng thấy linh hoạt nhanh nhẹn hơn nhiều. Mà năng lượng ẩn chứa trong cơ thể, cũng tăng lên không ít.

Đoán Thể thành công! Nhưng, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Trong đầu truyền đến lời dạy của Luci, Phượng Vũ tiếp tục tĩnh tâm tập trung tinh thần, cẩn thận suy nghĩ phương pháp điều khiển nguyên tố tự nhiên.

“Tạo hóa của tự nhiên, ẩn chứa Ngũ Hành. Dựa vào việc dẫn dắt các nguyên tố, có thể biến hoá để cho bản thân sử dụng. Nhưng, nguyên tố Ngũ Hành có đặc tính riêng, điểm mấu chốt để chi phối chúng cũng không giống nhau. Thủy nguyên tố nhìn thì mềm mại, kì thực rất vững chắc, nếu vọng tưởng dùng sức mạnh phá vỡ nó, nhất định sẽ bị phản ngược lại. Cần lấy nhu đối nhu, nhẹ nhàng dẫn dắt... Hỏa khí rất mạnh, chỉ có kết hợp cương nhu, lấy cứng đối cứng, dùng nhu dẫn dắt...”

Phượng Vũ vốn có nguồn Tinh Thần lực gần như vô hạn, người khác cần rất lâu mới có thể cảm ứng được một chút nguyên tố tự nhiên, nàng lại không cần tốn nhiều sức đã có thể làm được. Chỗ khiếm khuyết, cũng chỉ là kinh nghiệm điều khiển nguyên tố, chuyển hóa chúng thành năng lượng một cách thành thạo mà thôi.

Luci truyền thụ kiến thức cho nàng, vừa đúng có thể bù vào điểm thiếu sót này.

Suy nghĩ, cảm thụ, thử nghiệm, luyện tập.... Sau hai ngày hai đêm, đôi mắt Phượng Vũ mở ra lần nữa, ánh mắt trầm tĩnh, dưới bàn tay khẽ động, ẩn hiện ánh sáng ngũ sắc biến ảo rồi tan biến.

Thấy vậy, Luci biết chắc chắn nàng đã nắm giữ được điểm mấu chốt điều khiển nguyên tố Ngũ Hành. Chỉ không biết, khi thi triển uy lực ra sao.

“Trước thử một chút ma pháp Thổ hệ.”

Đất đai chịu lực của vạn vật, dày rộng mạnh mẽ, nhưng là có những đỉnh núi nguy hiểm khó leo, hay những hang động sâu không lường được. Cho nên ma pháp Thổ hệ, bao gồm cả pháp thuật bảo vệ, và pháp thuật tấn công.

Phượng Vũ theo lời cảm thụ Thổ nguyên tố. Trải qua hai ngày đêm luyện tập, so với trước đây điều khiển Phong nguyên tố, thủ pháp của nàng đã thành thạo hơn nhiều. Qua vài nhịp thở, liền bắt được Thổ nguyên tố vàng óng hừng hực trong không khí. Lại dựa theo pháp chú phóng thích ra năng lượng của chúng, “Vạn Thạch Bay Tới —— Phá!”

Nơi ngón tay mềm mại của nàng chỉ vào, chợt nghe một tiếng ầm vang, giữa không trung rơi xuống vô số đá vụn, như mưa rào rơi trên mặt đất. Mưa đá kéo dài khoảng năm phút mới ngừng, lúc này nhìn lại mặt đất, đá vụn đã chất thành một ngọn núi nhỏ, một nửa nhập vào đất. Một chiêu này nếu dùng để công kích kẻ địch, sẽ khiến đối phương bể đầu chảy máu, thân chịu trọng thương. Nếu không đỡ được, có lẽ là chết ngay tại chỗ.

Thấy đồ đệ vừa ra tay đã có uy lực như vậy, Luci liền cảm thấy an tâm, trong giọng nói lại không để lộ chút nào, vẫn như cũ nhàn nhạt phân phó: “Ma pháp Thủy hệ.”

“Mưa Nhuận Quy Nguyên —— Tới!”

Bãi cỏ mới vừa bị những hòn đá đập nát, được mưa phùn tưới ướt, lại khôi phục sức sống tràn trề.

“Ma pháp Hỏa hệ.”

“Sí Diễm Đốt —— Diệt!”

Đại thụ chọc trời ở vài trượng quanh đó, ở trong ngọn lửa hừng hực bỗng chốc hóa thành tro bụi.

“Ma pháp hệ Phong.”

“Thanh Vân Tung —— Cuốn!”

Đá vụn do ma pháp Thổ hệ triệu tới giống như tờ giấy, bị cuồng phong gào thét cuốn lấy tới tấp, bay cao cách mặt đất ít nhất mấy trăm thước. Hiện tại, pháp thuật Phong hệ của nàng cả tốc độ và sức lực, đã vượt xa phong thuật lúc đầu gấp mấy lần.

“Ma pháp Lôi hệ.” Bốn chữ này Luci nói ra sau cùng, bởi, pháp thuật Lôi hệ có uy lực mạnh nhất trong Ngũ Hành, cũng là pháp thuật khó nắm giữ nhất. Rất nhiều ma pháp sư tu luyện Ngũ Hành, thông thường bốn hành khác còn có thể miễn cưỡng đạt được chút thành quả, nhưng vẫn không nắm giữ được pháp thuật Lôi hệ.

Đối mặt với “Vấn đề khó” Luci đưa ra, Phương Vũ không hề sợ hãi chút nào. Nàng trở tay thu lại ma pháp Phong hệ, môi mỏng khẽ nhếch, rõ ràng nói ra từng từ: “Lôi Động Cửu Tiêu —— Sát!”

Những viên đá vụn vừa bị ma pháp Phong hệ cuốn lên cao, còn chưa có rơi xuống, liền chịu một trận như bị quạt roi, tia chớp dữ dội như rồng múa bổ nát tất cả, hóa thành mẩu vụn. Thẳng đến lúc này, tiếng sấm mới vang lên chậm nửa nhịp so với tia chớp.

Ầm ầm ——

Trong tiếng sấm kinh hoàng, Độc Giác Thú dưới đáy vực suy yếu ngẩng đầu lên, hai tròng mắt màu vàng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tiếng sấm rầm rầm tan đi, cuối cùng Luci cũng công nhận thành quả tu luyện của Phương Vũ: “Không tệ, chỉ cần dốc hết toàn lực, thì có thể xóa bỏ trận khóa Ngũ Hành.”

35. Chương 35: Thử Sức Cứu Người

Hắn bị cầm tù ở vùng núi hẻo lánh vô danh này, đã hơn hai mươi năm.

Hai mươi năm qua, cả ngày lẫn đêm, mỗi thời mỗi khắc, không lúc nào hắn không nghĩ đến việc báo thù rửa hận cho những tộc nhân đã bị tàn sát gần như không còn một ai. Nhưng, bị linh lực của khóa Ngũ Hành vững vàng khóa lại, hắn không những không thể nhúc nhích, còn thường xuyên bị khốc hình tra tấn.

Nếu như là người mềm yếu, dưới tình cảnh tàn khốc này hơn phân nửa đã sớm bị ăn mòn ý chí, căn bản không dám nghĩ đến chuyện báo thù nữa, thậm chí cũng không dám nghĩ tới chạy trốn, bởi đó là chuyện thật xa vời. Nhưng, hắn không phải loại người như vậy! Hắn tin chắc một ngày nào đó, mình sẽ thoát khỏi cái nhà tù chết tiệt này, an táng hài cốt của các tộc nhân, rồi chính tay giết chết kẻ thù!

Vì cái ước nguyện viễn vông này, hắn vẫn không từ bỏ tu luyện. Mặc dù thiên tân vạn khổ luyện hóa ra linh lực sẽ bị xích Ngũ Hành vô tình hấp thu, lại chuyển thành hình phạt lên trên người hắn, nhưng lại sẽ có một chút được giữ lại. Mặc dù nhất thời không nhiều lắm, nhưng tích lũy theo năm tháng, cũng không thể khinh thường, có lẽ có một ngày, hắn thật có đủ năng lực phá bỏ tà thuật.

Một ngày này, vốn là có chút không bình thường, nhưng cũng là một ngày rất bình thường.

Nói không bình thường, là bởi trong núi hiểm có tới người. Nói bình thường, là bởi những người tới đều giống như những người qua đường lúc trước đều bỏ mạng ở nơi này, bị huyết vụ cấm chế cắn nuốt tính mạng, cuối cùng chuyển hóa thành lực lượng tra tấn hắn chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện đã kết thúc, đám người sống tiếp theo phải rất lâu nữa mới tới. Không ngờ, đến ngày thứ ba đã nghe được rừng cây trên đỉnh đầu liên tiếp truyền đến dị thường.

Lúc đầu hắn nghĩ là đám ma thú đánh nhau, cũng không thêm để ý. Nhưng vừa rồi qua một hồi tiếng sấm nổ kinh thiên động địa, lại xuất hiện một trận cuồng phong mạnh mẽ, thổi bay tất cả sương mù ở trong đáy vực.

Dị tượng liên tiếp, làm hắn không nhận được ngửa đầu lên xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy một thiếu nữ nhỏ tuổi đạp gió hạ xuống, trận gió thổi lướt qua mái tóc dài của nàng, lộ ra gương mặt trắng nõn, ánh mắt lạnh nhạt mà kiên định.

Sau đó, hắn nghe nàng nói: “Ta muốn thả người ra ngoài.”

Phương Vũ dùng pháp thuật xua đi sương mù, lại điều khiển Phong Nguyên Tố vững vàng hạ xuống đáy vực. Đi tới mảnh đất yên tĩnh trước mặt Độc Giác Thú, nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt có màu sắc kỳ dị của đối phương, nói: “Ta muốn thả người ra ngoài.”

Nhưng không có bất kỳ lời hồi đáp nào.

Nàng chỉ cho rằng mặc dù Độc Giác Thú này nhìn thì thần tuấn, tu vi cũng không quá cao, linh trí chưa mở, cho nên nghe không hiểu tiếng người. Nàng cũng không thèm để ý, ngay sau khi nói xong, lại sử dụng Thanh Vân Tung bay lên đỉnh vực, nhắm ngay những viên đá đỏ âm u yêu dị gắn với phù văn, giơ tay triệu tập Hỏa Nguyên Tố: “Sí Diễm Đốt —— diệt!”

Phù văn dường như biết được một ngày này rốt cuộc đã đến, lập tức phát ra ánh sáng muốn chống cự, dây leo bên cạnh cũng mở ra bay tới như muốn giúp thêm sức. Phượng Vũ triệu tập ngọn lửa mãnh liệt lao đến, thoáng chốc liền đốt cháy khắp vách đá, nuốt cả phù văn và dây leo vào trong ngọn lửa cháy hừng hực.

Trong biển lửa đỏ rực, ánh sáng đỏ yêu dị điên cuồng lóe lên mấy lần, sau đó dần dần ảm đạm. Sau khi đốt ước chừng hơn mười phút, thấy phù văn không còn sáng lên nữa, Phượng Vũ hơi giơ tay, ngọn lửa đầy trời thoáng chốc tan sạch.

Nhìn lại vách đá, đã là bị cháy đến bạc màu. Vốn là mấy viên đá phát ra màu đỏ âm u, lại biến thành màu xám tro ảm đạm. Chỉ chốc lát sau, hóa thành tro bụi rơi xuống. Dây leo vốn là cỏ cây, càng không thể chịu được công kích của pháp thuật Hỏa hệ, đã sớm khô như than cốc, đứt thành từng đoạn tro.

“Cắm chế máu đã trừ bỏ, trận khóa Ngũ Hành coi như bị phá một nửa, tiếp đó, phải giải quyết mấy sợi dây xích kia!”

Nói xong, Phượng Vũ đạp gió bay xuống đáy vực, đã thấy Độc Giác Thú mới vừa còn nằm xấp đã đứng lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Người —— dựa vào sức lực của mình người phá bỏ cấm chế máu? !”

—— thì ra hẳn nghe hiểu tiếng người.

Phượng Vũ có chút bất ngờ: “Không sai.”

“Người làm vậy, là vì cứu ta ra ngoài?”

“Đương nhiên.” Không phải vừa nãy đã nói rồi sao?

“Ta. . .” Hai trong mắt màu vàng của Độc Giác Thú trừng to vừa kích động, vừa khó hiểu: “Vì sao lại giúp ta? Người có biết vì sao ta bị nhốt không? Lẽ nào không sợ ta là kẻ đại gian đại ác?”

Phượng Vũ phất tay một cái, không thèm để ý nói: “Người là ai không quan trọng, ta cứu người, chẳng qua là thấy người thân bị vây trong khốn cảnh vẫn còn có ánh mắt kia, cho nên không nhẫn được giúp một tay thôi.”

—— ánh mắt kia? Là loại ánh mắt nào? Độc Giác Thú vừa định hỏi cho rõ, lại nghe Phượng Vũ nói: “Những chuyện khác sau này hãy nói. Trước tiên ta hỏi người... người có hiểu rõ mấy cái dây xích cồng kềnh này không? Có biết nhược điểm của chúng không?”

Độc Giác Thú lắc đầu một cái: “Thật hổ thẹn, ta bị nhốt nhiều năm, giờ nào khắc nào cũng nghĩ cách thoát thân, nhưng đến nay cũng không tìm được bất kỳ điểm yếu nào của xích ngũ hành này. Trên dây xích này có pháp thuật, vừa có thể liên tục không ngừng hút lấy năng lượng từ bốn phía, vừa có thể chuyển hóa sức mạnh thành hình phạt công kích, gia tăng thêm trói buộc đối với người bị xích. Ta đã từng tích tụ linh lực muốn tránh thoát, ngược lại bị khóa ngũ hành tra tấn, hôn mê mấy ngày mới tỉnh.”

Nếu là vậy, thì đúng là có chút khó giải quyết. Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, đột nhiên hỏi: “Người bị nhốt ở chỗ này, làm thế nào ăn cơm?”

“Ăn cỏ mà sống.” Trong giọng nói Độc Giác Thú có chút khổ sở. Tộc bọn họ trời sinh linh lực cao cường, hẳn lại càng có thiên tư, năm mươi tuổi đã hóa thành hình người, nhưng ngày đó bị cầm tù, đánh về nguyên hình, không thể không giống như thú vật tầm thường gặm cỏ để ăn.

Đối với Độc Giác Thú cao ngạo mà nói, đây chính là một loại sỉ nhục.

Chợt, hẳn ném ý niệm này sang một bên, hỏi “Cái này với khóa ngũ hành có quan hệ gì sao?”

“Không.” Mặt Phượng Vũ không chút thay đổi nói, “Ta chỉ tò mò.”

“” Đối với sự “thăng thản” của Phượng Vũ, Độc Giác Thú không thể nói gì. Hắn đương nhiên không biết Phượng Vũ trời sinh là một người cuồng tu luyện, trừ tu luyện thì việc duy nhất có thể coi là yêu thích chỉ có ăn, cho nên đối với thức ăn đặc biệt chú ý là điều bình thường.

Khúc nhạc đệm qua đi, Phượng Vũ bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu khóa ngũ hành. Hai ngày trước nàng chỉ ở trên tàng cây xa xa liếc mắt một cái. Hiện tại quan sát ở khoảng cách gần, mới phát hiện dây xích này có thể nói là hoàn mỹ: chất liệu không phải kim loại cũng không phải sắt, dùng sức tay hiện tại của nàng bóp chặt, nhưng ngay cả dấu vết mờ nhạt cũng không lưu lại. Mà dùng linh lực tác động vào, dây xích sẽ như gặp kích thích đâm ngược lại, đâm sâu vào cơ thể Độc Giác Thú, vốn là muốn dùng linh lực cứu người thì ngược lại hóa thành hành hạ người bị trời.

“Thật ác độc.”

Nghiên cứu xong, Phượng Vũ đánh giá.

“Cắm chế máu chỉ là một hình thức khóa, dù cho cắm chế bị phá, nó cũng có thể trực tiếp hấp thu linh lực từ khắp nơi trên mặt đất, chỉ là chậm hơn so với cắm chế máu mà thôi.” Độc Giác Thú nói. Khi không có ai xông vào rừng rậm, dây xích này liền dựa vào linh lực hấp thu được khắp mặt đất, hoặc là linh lực chính hắn tự nỗ lực tu luyện được mà tra tấn hắn.

Thấy Phượng Vũ đang mất hồn, hắn cho là nàng tìm không được phương pháp phá giải mà chán nản. Vốn hắn cũng không ôm nhiều hi vọng, thấy thế cũng không khổ sở, ngược lại an ủi Phượng Vũ nói: “Ý tốt của tiểu thư ta xin nhận, nơi này không phải nơi có thể ở lâu, một cô nương nhỏ đơn độc ở chỗ này không an toàn, mau trở về đi.”

Lời vừa nói ra, Luci vốn giả câm giả điếc, không muốn bại lộ thân phận ở trước mặt người ngoài cũng không nhìn được liếc nhìn hắn: mình cũng đã rơi vào tình cảnh như vậy rồi, vẫn còn nghĩ đến an toàn của người khác. Cái chủng tộc Độc Giác Thú này, quả nhiên là chủng tộc cao ngạo quật cường nhất, cũng dịu dàng ưu nhã nhất thế giới này.

Độc Giác Thú đương nhiên không biết bướm bướm sắc sỡ bên cạnh đang không ngừng nói chuyện về hắn. Thấy Phượng Vũ vẫn không cử động, còn muốn khuyên nã, lại thấy Phượng Vũ xoay người lại nhượng mày nói: “Là trận pháp sẽ có nhược điểm, ta muốn thử một lần, có lẽ lực lượng bắn ngược lại sẽ làm người bị thương. Người có thể tạm thời nhịn đau một lúc không?”

36. Chương 36: Từ Nay Về Sau, Không Rời Khỏi Ngài Trước

Độc Giác Thú bị nhốt hơn hai mươi năm, năng lực chịu đau đớn và sự nhẫn nại đã sớm vượt qua giới hạn của người bình thường. Mặc dù vẫn không quá tin tưởng tiểu cô nương này có thể cởi bỏ khóa Ngũ Hành mà mình cũng chịu bó tay, nhưng người ta không người thân không bằng hữu thực hiện lời hứa tới đây giúp đỡ mình, cũng không thể phụ lòng người ta. Nghĩ tới đây, Độc Giác Thú gật đầu một cái, nói: “Không cần lo ngại ta, xin tiểu thư mạnh tay thử một lần.”

“Nếu đau quá thì phải nói ngay lập tức.” Phượng Vũ dặn dò một câu, theo tiêu chuẩn vừa rồi liền xem chỗ nào của dây xích khá yếu, ném ma pháp Thổ hệ qua: “Vạn thạch bay tới Phá”

Vô số đá bay với lực hơn cả ngàn quân tăng tăng lớp lớp đập lên dây xích Ngũ Hành, lực đạo to lớn, ngay cả đất đai cũng chấn động.

Thanh thế lớn như vậy, cho dù không phải ma pháp trung cấp thì cũng cách không xa! Độc Giác Thú đang chịu đựng rất nhiều đau đớn do linh lực dày vò bắn ngược lại làm bị thương, không nhìn được vô cùng kinh ngạc: nhìn tuổi của nữ hài này, chẳng qua chỉ hơn mười tuổi, mà lại có thể khống chế ma pháp phẩm cấp này, tất nhiên là thiên tài trăm năm khó gặp một lần!

Chỉ chốc lát sau, đá bay mang tới bụi mù cuộn cuộn tiêu tán hơn phân nửa, Phượng Vũ cúi đầu xem xét, chỉ thấy chỗ bị công kích mạnh mẽ vừa rồi vẫn chưa đứt gãy được như mong muốn, chỉ là xuất hiện một vết nứt nhỏ như sợi tóc.

Thấy thế, nàng chẳng những không có uể oải, trái lại còn có chút cao hứng: vết nứt này đủ để chứng minh khóa Ngũ Hành cũng không phải là không thể phá giải! Chỉ là lực lượng vẫn chưa đủ lớn mà thôi!

Lực lượng nàng cần lực lượng của nguyên tố tự nhiên cường đại hơn

Phượng Vũ cúi đầu lặng lẽ cầu khẩn ở trong lòng. Giống như thuận theo khát vọng của nàng, lực công kích mạnh nhất, thuần túy nhất Lôi nguyên tố từ từ tập trung lại trên người nàng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Cuối cùng, thậm chí ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy không khí xung quanh nàng thỉnh thoảng phát ra từng đạo tia chớp tia lửa.

Nhìn thấy một màn này, Độc Giác Thú từ trước đến giờ ung dung thủ lễ (tuân thủ theo lễ nghi) không khỏi thất thanh kinh hô: “Ma pháp Lôi hệ? !”

Nếu nói trước đó hẳn chỉ kinh ngạc với thực lực của Phượng Vũ nhưng hiện tại chính là khiếp sợ: không ít ma pháp sư tinh thông hai loại thậm chí ba loại ma pháp, nhưng chưa chắc đều có thể luyện tới đỉnh phong. Với tuổi của Phượng Vũ, chiêu ma pháp Thổ hệ mới vừa rồi đã đủ cường hân (mạnh), hẳn vốn tưởng rằng Phượng Vũ chỉ chuyên tâm tu luyện một loại ma pháp Thổ Hệ, cho nên mới có uy lực (sức mạnh) như thế. Không ngờ tới, nàng lại còn có thể dùng ma pháp Lôi hệ! Với lại nhìn xu thế này, uy lực nhất định là vượt xa ma pháp Thổ Hệ!

Điều này sao có thể chứ? ! Ma pháp Lôi hệ phát động trước mới có thể có thanh thể như vậy, không có chỗ nào mà không giống người trung niên chuyên tâm tu luyện hai mươi ba mươi năm trở lên. Một tiểu cô nương chẳng qua chỉ mới hơn mười tuổi thì làm sao có thể phát ra ma pháp Lôi hệ cường đại (mạnh mẽ) như vậy chứ? !

Độc Giác Thú hoài nghi mình hoa mắt. Nhưng linh lực tiếp theo bắn ngược mang tới đau đớn lại chân thật nói cho hắn biết tất cả đều là thật.

“Lôi Động Cửu Tiêu Sát!”

Theo một tiếng dứt khoát, vô số tia chớp hóa thành vũ điệu chi xà, giống như trường tiên (roi dài) hung hăng quất vào vết nứt vừa rồi của khóa Ngũ Hành. Khóa Ngũ Hành hơi lung lay một cái, còn chưa kịp chuyển hóa đợt công kích thứ nhất thành hình phạt, đợt công kích thứ hai, thứ ba, thứ tư. liên tiếp lần lượt.

Lực lượng cường đại (mạnh mẽ) liên tiếp nhắm ngay điểm yếu âm âm đánh xuống, dù vật có cứng rắn như thế nào thì cũng có lúc không chịu nổi.

Trong tiếng sấm khắp trời, một tiếng “Răng rắc” rất nhỏ vang lên. Tia chớp hình roi liên tiếp đánh xuống, tiếng răng rắc liên tục vang lên.

Phượng Vũ thở hổn hển cố gắng sử dụng một phần lực lượng cuối cùng, hợp lực lại rồi phát ra công kích Lôi nguyên tố cuối cùng, cảm cự không được nữa liền quỳ dưới đất.

Một lát sau kinh lôi mới chấm dứt, trong khoảng thời gian ngắn, vạn vật đều yên tĩnh. Xung quanh chỉ có tiếng thở dốc của Phượng Vũ. Mặc dù mới vừa luyện thân thể thành công, nhưng phát ra công kích cường hân (mạnh) như vậy, thân thể vẫn có cảm giác hơi cổ hết sức.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng “Đương” vang lên thật lớn, dây xích của khóa Ngũ Hành bị đứt thành vài đoạn rồi rơi xuống.

đứt?

—— đứt!

Độc Giác Thú ngơ ngác nhìn khóa Ngũ Hành cháy đen đã bị phá hủy trên đất, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm giác mình như đang ở trong mộng, vạn lần không thể tin được, xiềng xích vậy khốn mình nhiều năm thế nhưng vì vậy mà được phá bỏ!

Phượng Vũ nắm ngọc châu trong tay, hấp thu một chút lực lượng để phục hồi, cảm giác năng lượng trong cơ thể khôi phục được ba bốn phần, sau đó đứng dậy nhìn Độc Giác Thú thương tích khắp người, hơi áy náy: “Xin lỗi, làm người bị thương rồi.”

“Không.” Độc Giác Thú vẫn chưa phục hồi lại trong chấn động thật lớn vừa rồi, vẻ mặt hoảng hốt.

Phượng Vũ vốn muốn dùng ma pháp Thủy hệ chữa thương cho nó, nhưng vừa rồi tiêu hao quá lớn, cố gắng giơ tay lên, trong đầu lại trống rỗng, rốt cuộc không tự được Thủy nguyên tố.

Thấy vậy, nàng ngẫm cảnh tỉnh: nếu lúc đang đối đầu với kẻ địch mà thể lực tiêu hao hết thì nguy rồi. Xem ra, sau khi đến trường học thì phải nắm chặt thời gian luyện một vài viên đan dược khôi phục thể lực mới được.

Nàng áy náy cười cười với Độc Giác Thú, thuận tiện tìm kiếm xung quanh có lối ra không. Nếu tạm thời không thể thì triển ma pháp thì chỉ có thể tìm chỗ ra ở trong vực sâu này rồi sau đó rời khỏi đây.

Thấy nàng càng chạy càng xa, Độc Giác Thú cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không để ý mình đang bị thương liền chạy về phía nàng: “Tiểu thư, người phải đi sao?”

“Ừ, ta còn có chuyện.” Phượng Vũ nhìn xung quanh: “Nơi này không có đường ra hả?”

Độc Giác Thú nhìn nàng chằm chằm, làm như không nghe thấy vấn đề nàng hỏi: “Ngài không cần ta báo đáp gì sao?”

“Báo đáp?” Phượng Vũ thuận miệng nói, “Người lại không muốn ta cứu người, là bản thân ta muốn cứu, cứu liền cứu, sao lại muốn báo đáp gì.”

Thật không ngờ, nàng không chút nào để ý đến lời nói của mình thế nhưng lại khiến cho trong lòng nó chấn động mãnh liệt.

trăm ngàn năm qua, loài người hy vọng có được bộ tộc của bọn hắn, không biết có bao nhiêu người nghĩ cách khiến bọn hắn thần phục, hoặc dùng vũ lực uy hiếp, hoặc lấy ích lợi dụ dỗ, hoặc dùng ân huệ để. Có thể nói là Bách Bảo xuất tẩn (lấy ra rất nhiều báu vật để...). Đủ loại thủ đoạn, chẳng qua cũng chỉ vì nghĩ cách khiến Độc Giác Thú có huyết mạch Thượng Cổ, cao quý mà ngạo khí thần phục nhận chủ mà thôi.

Hơn 20 năm trước, bộ tộc Độc Giác Thú gần như bị diệt tộc, chỉ còn dư lại một mình hắn bị nhốt ở đây, chính là vì bộ tộc bọn hắn cự tuyệt quy phục kẻ địch, cự tuyệt yêu cầu vô sỉ là trở thành tọa kỵ, kết quả là bị đối phương giết sạch. Sở dĩ để hắn sống sót, chẳng qua là vì giữ hắn sống để cảm nhận được sự áp bức và lăng nhục nhiều hơn.

Mặc dù được thiếu nữ này ra tay cứu giúp, trong lòng hắn tất nhiên là cảm kích (biết ơn), nhưng cũng ngầm có một chút coi thường: chẳng qua người muốn thu phục ta thôi.

Với bản tính cao ngạo của Độc Giác Thú mà nói, nếu không phải cam tâm tình nguyện hầu hạ, nhận định chủ nhân thì đó chính là sỉ nhục!

Nhưng nữ hài này lại nói không cần báo đáp gì.

Trong hai tròng mắt màu vàng hiện lên đủ loại ánh sáng phức tạp, xác định nữ hài này không phải lấy lùi làm tiến, sau khi giả vờ nói dối vậy xong, giọng nói của hắn bỗng nhiên càng trở nên dịu dàng hơn: “Vẫn chưa xin danh tính của tiểu thư.”

“Ta là Phượng Vũ.”

“Phượng Vũ. Tên của ta là Vân Sâm Lam.”

Đầu của hắn chưa bao giờ cúi thấp xuống nhưng nay lại cam tâm tình nguyện quỳ lạy Phượng Vũ, nhẹ nhàng đặt Trường Giác Như Ngọc trắng nõn ở trước ngực của nàng: “Từ nay về sau, không rời khỏi ngài trước, trường cung ra roi, sống chết không rời.”

Sau khi dịu dàng nói xong lời thề nhưng kiên định thì một chùm ánh sáng tỏa từ giữa Trường Giác nhập vào trong cơ thể của Phượng Vũ. Sau đó, Phượng Vũ chỉ cảm thấy trong đầu nhiều hơn một vài thứ. Xem xét

tỉ mỉ thì đúng là một cái Độc Giác Thú Đồ Đằng trắng như tuyết, mặt trên chạm khắc một dòng chữ nhỏ màu vàng, chính là tên Vân Sâm Lam.

Nàng vừa định hỏi đây là cái gì thì trong đầu liền vang lên giọng nói của Luci: “Độc Giác Thú trước giờ không dễ dàng nói ra danh tự (tên) với loài người. A Vũ, người kiếm lợi lớn đó, cái vật trước mắt của người là linh hồn lực Linh Hồn Lạc Ẩn của con ngựa con này, là huyết mạch Độc Giác Thú thuần khiết nhất của hậu duệ Vương tộc.”

37. Chương 37: Mối Thù Diệt Tộc

Hậu duệ Vương tộc sao?

Phượng Vũ cố gắng nhớ lại, rốt cuộc ở trong một góc khuất của trí nhớ tìm được một vài truyền thuyết có liên quan tới Độc Giác Thú.

Truyền thuyết kể rằng bọn nó là tọa kỵ của chiến thần Thượng Cổ lúc chinh chiến khắp nơi, thần thông dũng mãnh nhưng cũng ưu nhã cao quý. Sau khi chiến thần chết đi thì bị buộc lưu lạc nhân gian nhưng ngạo khí (sự kiêu ngạo) vẫn không giảm. Ngàn vạn năm nay, không biết có bao nhiêu người ao ước trở thành chủ nhân của bọn nó, nhưng chỉ có vài người lấy được vinh hạnh đặc biệt này.

Bản tính cao ngạo của Độc Giác Thú sẽ khinh thường kẻ yếu nhưng tuyệt sẽ không chịu khuất phục trước võ lực (sức mạnh). Cả đời này của bọn nó chỉ trung thành với chủ nhân mà mình nhận định. Nếu tuổi thọ của chủ nhân ngắn ngủi thì bọn nó sẽ buông tha tuổi thọ lâu dài của mình mà đi theo.

Vô cùng cao ngạo nhưng cũng vô cùng trung thành, cộng thêm bề ngoài hoàn mỹ (rất đẹp), chẳng trách nhiều năm qua Độc Giác Thú vẫn là tọa kỵ mà tất cả Linh Sĩ ao ước.

—— Làm chủ nhân của Độc Giác Thú có bản tính như vậy, hình như cũng không tồi. Nhưng không biết lời thề của nó có xuất phát từ nội tâm không?

Phượng Vũ ý niệm khẽ động, Luci nhìn ra ý nghĩ của nàng, dùng linh lực nói ở trong đầu nàng: “Nó dùng linh hồn lực phát ra lời thề, mà cái ẩn vừa mới khắc vào trong đầu của người chính là Linh Hồn Lạc Ẩn. Có ẩn ký này thì sống chết của nó đều do ý niệm của người. Dù muốn lấy tính mạng của nó chẳng qua cũng chỉ do người động ý niệm mà thôi.”

Phượng Vũ khẽ gật đầu. Uy lực (sức mạnh) của Linh Hồn Lạc Ẩn nàng đã từng đọc qua ở trong sách nhập môn tu hành. Nhớ trên sách nói, dùng võ lực cưỡng ép ma thú phục tùng đi vào khuôn khổ là thủ đoạn thấp hèn nhất vì bất cứ lúc nào ma thú cũng có thể cắn trả lại. Dùng lợi ích dụ dỗ là trung sách vì quan hệ lợi ích luôn sẽ có một ngày đoạn tuyệt (cắt đứt), đến lúc đó lại phải nghĩ cách lần nữa nghĩ để ma thú lưu lại ra sức vì chủ nhân.

Thượng sách thì dĩ nhiên là ma thú dùng linh hồn lực cam tâm tình nguyện lập lời thề, đưa Linh Hồn Lạc Ẩn vào trong cơ thể của chủ nhân. Nhưng cách này cần ma thú toàn tâm toàn ý đi theo chủ nhân, hơn nữa còn phải hoàn toàn tự nguyện, vốn không thể ép buộc được. Với lại phần lớn ma thú oán hận nhân loại (loài người), rất ít có quan hệ tốt mà nguyện thề.

Nguyên nhân là do yêu cầu của Linh Hồn Lạc Ẩn quá mức khắc nghiệt, từ nhiều năm trước cho tới nay, Linh Sĩ dùng rất nhiều thủ đoạn cưỡng bức dụ dỗ, có thể được ma thú toàn tâm toàn ý hầu hạ người thật sự là ít lại càng ít.

—— Nếu Vân Sâm Lam cam nguyện dâng lên Linh Hồn Lạc Ẩn, lòng trung thành của nó không cần phải hoài nghi nữa.

Bỏ đi bản khoản này, Phượng Vũ nhìn cả người nó vô cùng thâm thối, còn có rất nhiều vết thương, không nhịn được hỏi: “Là ai hại người thành như vậy?”

Nghe vậy, thân thể của Vân Sâm Lam run lên, ánh mắt vốn đang dịu dàng đột nhiên trở nên tràn đầy thù hận: “Đại tể tư của Đế quốc Tu Tháp, Cam Ma La! Hẳn vì nịnh nọt Hoàng đế mà nêu ra chủ ý bắt tộc của ta làm tọa kỵ cho hộ vệ ở Hoàng Đô, sao ta và tộc nhân (người trong tộc) có thể đồng ý cái yêu cầu hoang đường vô sỉ này được chứ? ! Kết quả là hẳn lại kích động Hoàng đế, phái đại quân giết chết tộc nhân của ta, nhốt ta ở chỗ này, dùng cực hình ngày đêm hành hạ ta! Cuộc đời này của Vân mỡ thể phải chính tay đâm chết hẳn để báo thù rửa hận cho tộc nhân của ta!”

“Người này quả thật đáng chết!” Cả đời Phượng Vũ hận nhất là người hay khi dễ lăng nhục người khác, huống chi Vân Sâm Lam đã coi như là “Thú” của nàng rồi, lập tức liền sinh ra lòng căm thù: “Đến lúc báo thù tính thêm cho ta một phần!”

“Đa tạ chủ nhân.” Trong lòng Vân Sâm Lam buồn vui lẫn lộn. Việc vui chính là đã thoát khỏi cuộc sống giam cầm nhiều năm, cũng nhận thức được một người chủ nhân đáng giá để mình thần phục. Việc buồn chính là tộc nhân của mình đã hóa thành Bạch Cốt, không trở lại được nữa.

Cảm nhận được tâm tình hỗn loạn của hẳn, Phượng Vũ do dự một chút nhưng vẫn nói: “Đúng rồi, ngày đó ta đang ở phía bên kia cánh rừng nhìn thấy trên một mỏm đá có Bạch Cốt, trên vách đá mọc ra xương ngựa phía trên mọc ra sừng thú. Ta nghĩ đó hẳn là di thể tộc nhân của người.”

Vân Sâm Lam nhắm mắt lại, hồi tưởng lại giọng nói và dáng vẻ tươi cười của người thân và bạn tốt, trong một lúc đều xẹt qua ngay trước mắt. Một lúc lâu, hẳn kiểm chế tâm tình lại, nhỏ giọng nói: “Ta nhớ ra rồi. Lúc đó ác tặc nhốt ta ở bên này, đặt di thể tộc nhân của ta ở bên kia, nói muốn để ta vĩnh viễn nhìn bọn họ phơi thây hoang dã, nhưng ta lại không làm gì được.”

—— Cam Ma La kia thật đúng là ác độc, với lại hẳn hình như là nam nhân phải không? Sao tâm tư âm độc lại giống như lòng dạ đen tối của nữ nhân vậy?

Phượng Vũ không biết làm sao để an ủi người khác, nhìn thẳng vào mắt Vân Sâm Lam thật lâu, mới nói ra một câu: “Ta giúp người thu chôn bọn họ.”

Vân Sâm Lam im lặng gật đầu. Hai người men theo con đường nhỏ ở dưới vực sâu đi tới phía rừng rậm bên kia, Vân Sâm Lam phá bỏ cấm chế, lại xuất hiện mỏm đá Bạch Cốt lần nữa, Phượng Vũ tóm Tiểu Đoàn Tử vẫn luôn ngủ ngáy o o ở trong ngực ra, dùng sức lay nó tỉnh: “Đừng ngủ nữa, sức lực của người lớn, mau tới giúp một tay đi.”

Cứ như vậy, Phượng Vũ và Vân Sâm Lam ở trên mỏm đá thu gom hài cốt của Độc Giác Thú, Tiểu Đoàn Tử vẫn lẩm bẩm, mặc dù không tình nguyện nhưng lại không dám không nghe lời nên đành chịu đi đào một cái hố lớn ở trên mặt đất. Sau khi thu gom hơn một trăm hài cốt Bạch Cốt xong thì Tiểu Đoàn Tử cũng đã đào xong một cái hố to.

Chôn cất Bạch Cốt xong, lại xếp đá lên để làm ký hiệu, Phượng Vũ tránh ra xa, để lại một mình Vân Sâm Lam vô cùng đau thương, nói lời từ biệt với tộc nhân.

Một lúc sau, bóng dáng thần thông dũng mãnh, ưu nhã cao quý của Độc Giác Thú xuất hiện trước mặt của Phượng Vũ: “Chủ nhân muốn đi đâu?”

“Ngày mai ta có một ước hẹn tuyệt đối không thể bỏ lỡ, cho nên trước hừng sáng nhất định phải tới Đế đô.”

Phượng Vũ tự tin rằng lấy lực của chân mình có thể tới Đế đô trước khi trời sáng, nhưng Vân Sâm Lam vết thương chồng chất thì lại khó nói: “Người có muốn ở lại nghỉ ngơi một chút không?”

“Đa tạ chủ nhân quan tâm, ta vẫn có thể chịu đựng được.”

Nói xong, Vân Sâm Lam hít một hơi thật sâu, Trường Giác trắng như ngọc bắt đầu phát ra một chút hào quang sau đó lan ra toàn thân. Không bao lâu sau, trên lưng hẳn sinh ra một đôi cánh khổng lồ, chậm rãi vỗ vỗ, gió cuộn cuộn nổi lên ngày càng mạnh quét cây cối ngã trái ngã phải.

Hẳn cúi người xuống trước Phượng Vũ, cung kính nói: “Chủ nhân, mời lên.”

“Người.” Phượng Vũ không ngờ tới hẳn vẫn còn sức lực như thế, không nhận được hơi lo lắng, nói: “Người không nên cậy mạnh.”

“Bay lượn là bản năng của tộc ta, không coi là cậy mạnh.” Nói xong, hắn cúi người xuống thấp hơn chút nữa.

Phượng Vũ thấy hắn nói tự tin như vậy, liền không do dự nữa, tung người nhảy lên lưng hắn, ôm cổ hắn: “Người có biết đi tới Đế đô như thế nào không?”

Trả lời nàng là một tiếng hí thật dài tràn ngập khảng định.

Lúc lên cao dòng khí lưu khiến Phượng Vũ gần như không mở mắt ra được, sau khi thích ứng được nàng nhận ra mình đang ở giữa một màu xanh đen sẫm giống như bầu trời đêm vậy.

Những ngôi sao sáng chói treo thật thấp ở trên đỉnh đầu dường như có thể đụng tay tới. Cách đó không xa, ánh sáng trong của ánh trăng, nhìn thoáng qua giống như Tiên Cung.

Cảnh tượng này giống như đang nằm mơ vậy.

Luci vốn dự định nói gì đó với Phượng Vũ nhưng cũng chần động với cảnh tượng trước mắt này nên nhất thời im lặng không nói gì.

Lúc mấy người Phượng Vũ rời khỏi chỗ đó không bao lâu thì đột nhiên xuất hiện một bóng dáng trong một con đường núi được bao phủ bởi bóng đêm.

“Chắc, sớm biết vậy thì ngày đó nên kéo hết đồng tân (học sinh) về. Nếu không phải hắn trêu chọc để đồng tân sinh đánh nhau làm ta phải giúp hắn khắc phục hậu quả thì ta sớm đã qua đây. Chỉ hy vọng những thứ kia vẫn hành hạ được con vật lỗ mãng đó, tà trận vẫn kiềm chế được Độc Giác Thú. Mặc dù ta không sợ đánh không lại hắn nhưng quá nhiều vướng mắc luôn luôn không tốt.”

Ý nghĩ này chuyển qua trong đầu, thanh niên tuấn mỹ nhả nhận đẩy kính lên, phát ra ma pháp: “Thủy chương —— lên.”

Trong không trung Thủy Nguyên Tố chen lẫn hóa thành thực thể Thủy Mạc (màn nước, bức tường nước) hình thành một vòng tròn vây quanh thanh niên. Sau đó dưới sự thao túng của thanh niên, Thủy Mạc cuốn theo thanh niên nhanh chóng đi tới vực sâu.

Đánh lực ra làm nước văng khắp nơi, ngay sau đó lại liên tục có những giọt nước bổ sung vào bức tường nước. Bổ trợ tốc độ thậm chí còn nhanh hơn tốc độ nước bị mất đi. Mà thanh niên đứng ở trong đó lại bình yên vô sự.

Chẳng mấy chốc đã xuống dưới vực sâu, thanh niên lấy ra một cục đá đã được mài mượt mà, sáng bóng như ngọc, nhẹ nhàng bắn ra, chỉ nghe phanh một tiếng, một tia lửa liền cháy lên ở trên đầu ngón tay thon dài của hắn, trong nháy mắt đốt sáng lên trong vùng đêm tối sẫm này.

Nhìn thấy từng mảng cháy đen lớn ở trên mặt đất, và sợi dây xích đã bị tàn phá gần như không phân biệt hình dáng, vẻ mặt của thanh niên luôn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên âm trầm.

“Là ai ‘trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’, thế nhưng lại có thể đoạt đi Độc Giác Thú Minh Ngọc ở dưới mắt của ta? !”

38. Chương 38: Đường Hẹp Gập Gỡ

Linh Chân học viện, phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hai người thiếu niên chia ra một trái một phải đứng ở hai bên hiệu trưởng. Một người cúi thấp đầu, nhìn như cung kính, nhưng cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện hắn đang trợn mắt xem thường; một người ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo khinh người.

—— thiếu niên bây giờ, sao mà càng ngày càng khó dạy?

Hiệu trưởng Nhạc Tập nói thầm một tiếng trong lòng, vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị: “Trò Đồng Tân, người thân là học trưởng (ý là đàn anh), sao có thể vi phạm học quy, ngang nhiên động thủ với bạn học mới trong học viện? Học kỳ mới vừa bắt đầu, hành động tùy tiện của người đã gây không biết bao nhiêu ảnh hưởng xấu đến học sinh mới!”

Đồng Tân lỗ mũi hướng lên trời miễn cưỡng nói: “Hiệu trưởng, ta sai lầm rồi.”

Đối với thái độ ngạo mạn của hắn, hiệu trưởng không nói gì, quay sang thiếu niên còn lại nói: “Trò Lâm Tần Kiệt, mới vừa vào học đã đánh nhau với học trưởng, trong vài chục năm gần đây người là người đầu tiên, lá gan rất lớn.”

Lâm Tần Kiệt buồn bực nói: “Hiệu trưởng, ta cũng không muốn tranh cãi với người khác, nhưng do hắn cố tình gây sự trước, vô cớ đến khiêu khích ta...ta nhất thời xúc động mới.”

“Nhất thời xúc động? Người cũng không cần nhắc thực lực của chính mình. Lấy tu vi hiện tại của người, có thể đấu lại bạn học đã trải qua hai năm tu luyện ở học viện sao? Cũng may là Lão sư trực ban chạy tới đúng lúc, nếu không với ma pháp Lôi hệ của hắn, thì người không phải chỉ chịu một ít vết thương ngoài da đơn giản như vậy.”

Bề ngoài rõ ràng là hiệu trưởng đang trách mắng Lâm Tần Kiệt, thực chất là nói lời quan tâm đến hắn, khiến Đồng Tân đứng ở một bên trong nháy mắt đỏ mặt: hắn biết từ trước đến giờ hiệu trưởng không muốn gặp hắn, nhưng thật không ngờ, lại có thể ở trước học sinh mới khiến hắn mất hết thể diện!

Trước giờ Đồng Tân tâm cao khí ngạo sao chịu nổi việc này, suýt nữa nổi giận ngay tại chỗ. Nhưng nghĩ đến vẻ mặt âm trầm và cảnh cáo của biểu ca trước khi đi, mặc dù có chút không cam lòng, cũng chỉ đành nhịn xuống.

Ngày đó hắn tranh luận với biểu ca không có kết quả, sập cửa bỏ đi, tâm tình bị phá hỏng, tùy ý đi dạo trong trường, vừa đúng lúc gặp phải tiểu tử họ Lâm lớn tiếng cười đùa. Tiếng cười kia khiến hắn thấy căm tức khó nói thành lời, liền không chút nghĩ ngợi xông tới đập phá.

Vốn muốn đánh tiểu tử này một trận cho hả giận, không ngờ rằng, bản lãnh đánh lộn của tiểu tử này cao siêu vượt qua suy đoán của mọi người, chính mình mất một khoảng thời gian vẫn không làm gì được hắn, cuối cùng dưới cơn tức giận sử dụng pháp thuật.

Từ trước đến nay trường học vẫn nghiêm cấm học sinh đánh lộn, nhưng chỉ cần không quá mức, chỉ là tranh chấp quyền cước mà nói, thông thường Lão sư cũng sẽ mắt nhắm mắt mở (ý là coi như không biết mà cho qua). Lần này Đồng Tân sử dụng pháp thuật, suýt nữa làm Lâm Tần Kiệt bị thương nặng, trường học đương nhiên không thể nào ngồi yên không để ý đến.

Huống chi, bởi vì trước đó đã nhiều lần tìm học sinh nghèo gây phiền toái, hiệu trưởng đã sớm không vừa mắt Đồng Tân, chỉ là chưa bắt được cơ hội không tiện phát tác. Lần này chính hắn mang tới cửa, hiệu trưởng tất nhiên không bỏ qua cơ hội tốt giết chết oai phong của hắn.

Vì vậy, Đồng Tân lập tức xanh mặt, im hơi lặng tiếng nghe hiệu trưởng thuyết giáo nửa buổi. Hơn nửa ngày sau, hiệu trưởng mới thỏa mãn nói: “Trò Đồng Tân, trò Lâm Tần Kiệt, các người mới vừa rồi đã xin nhau thứ lỗi, cũng vì những hành động không đúng của mình mà hối lỗi. Hi vọng các người về sau nhớ lần dạy dỗ này, không tái phạm sai lầm giống nhau.”

Nói xong mấy lời xã giao, hai học sinh rời khỏi phòng, Nhạc Tập cầm lấy ly uống một ngụm trà, cười khổ nói: “Lũ học sinh này, đúng là càng ngày càng khó quản. Tề Uy, ta nhớ các người cũng có một lần kia, nhưng lòng dạ không đen tối như vậy.”

“Lão Sư chê cười.” Chủ nhiệm sự vụ Tề Uy đẩy cửa đi vào mang theo một sấp tài liệu dày đặt trên bàn hiệu trưởng, “Ngày mai sẽ là buổi lễ tựu trường chính thức rồi. Những tài liệu này đều tương đối gấp, mong ngài mau chóng xem qua.”

“Lại tới một năm học mới, thời gian trôi thật nhanh!” Hiệu trưởng cảm thán một tiếng, ngồi trở lại bàn bắt đầu phê duyệt tài liệu.

Phần tài liệu đầu tiên là danh sách khách quý ngày mai đến dự lễ, và cách thức tiếp đãi. Danh tiếng của Linh Chân học viện, hàng năm vào buổi lễ tựu trường đều có khách quý tụ tập, chẳng những Công Hầu Quý tộc tới cổ động, thậm chí ngay cả thành viên vương thất cũng sẽ tham gia buổi lễ.

Hai mắt hiệu trưởng liếc qua từng hàng tên, khi thì như có điều suy nghĩ, khi lại thầm mỉm cười. Cuối cùng, ánh mắt của hắn trở về cái tên thứ nhất, nhìn chốc lát, tự nhủ: “Lạc Tây Á Vương Tử Điện Hạ. Gần đây hoàng hậu rất nóng lòng muốn để vị Tam điện hạ yêu thương như báu vật này xuất hiện ở mọi nơi”

Hắn vừa nhắc bút lên định ký tên, đột nhiên lại để xuống: “Tề Uy, tất cả học sinh đều đến đông đủ rồi sao?”

“Cũng không sai biệt lắm, một số học sinh nhà ở trong vùng này, chậm nhất là tối nay cũng sẽ trở lại trường.”

“Vậy sao. Cái tiểu cô nương xin phép kia, đã tới chưa?”

Tề Uy lắc đầu một cái: “Ta đã nói chỗ người ghi danh đặc biệt lưu ý, nhưng đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức.”

Nghe vậy, hiệu trưởng vuốt vuốt trán: “Cũng đừng đến quá muộn.”

Hắn đối với tiểu cô nương thiên phú cao, làm việc quyết đoán ngày đó rất có hảo cảm. Mặc dù từng nói có thể đến muộn, nhưng cũng chỉ là nói giỡn có ý tốt nhắc nhở, cũng không thật sự hi vọng Phượng Vũ tới muộn.

Chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể trông mong nàng có thể tới trước khi buổi lễ bắt đầu.

Lúc này, Phượng Vũ đang cách đế đô hơn trăm dặm mới vừa leo lên trên lưng Độc Giác Thú, không biết trong trường học có người đang cầu nguyện nàng đến đúng hạn; càng không biết không lâu về sau, mình sẽ bị cuốn vào một hồi ngoài ý muốn.

“Chủ nhân, phía trước chính là đế đô rồi.”

Bóng đêm dày đặc, lại không thể che giấu được vẻ tráng lệ hùng vĩ của đô thành ở phía trước. Ngồi trên lưng Vân Sâm Lam, Phượng Vũ thu hết vào mắt quang cảnh của phần lớn khu vực đế đô, không khỏi cảm thán: “Không hổ là đế đô, nếu so sánh với nơi này, Lam Phong Trấn quả thực chính là thôn quê.”

Không ngờ, Vân Sâm Lam lại khẽ quay đầu nói: “Đế đô tuy lớn, nhưng không thể lộng lẫy bằng Hoàng Đô. Một ngày kia ngài đi đến Hoàng Đô, mới có thể chân chính cảm nhận được cái gì gọi là khí thế hoàng thất.”

“Hoàng Đô?”

“Chính là nơi ở của hoàng thất Lạc thị tại Tây Phong Đại lục, bởi vì quá mức tráng lệ, hoàng thất sợ Hoàng đế sau khi lên ngôi sẽ sa vào hưởng lạc, liền lập đế đô khác. Hoàng tử một khi được sắc phong làm Hoàng đế, sẽ phải rời khỏi Hoàng Đô đi đến đế đô, cho đến khi thoái vị mới có thể trở về.”

“Thật là nhiều quy củ.” Phượng Vũ sau khi nghe xong cũng không thèm để ý. Tính toán Vân Sâm Lam mang thương tích đã bay hơn một giờ, nàng có lòng muốn cho hắn nghỉ ngơi, liền nói: “Nếu người chở ta bay vào trong thành, có lẽ sẽ gây ra kinh sợ. Dù sao khoảng cách cũng chỉ còn một đoạn, người ở ngoài thành để ta xuống là được.”

“Dạ, chủ nhân.” Vân Sâm Lam theo lời tốc độ chậm lại, tìm kiếm nơi trống trải có thể hạ xuống.

Đúng lúc ấy, Phượng Vũ chợt nhìn thấy bầu trời trên cửa thành nổ bung một đoàn ánh sáng xanh nhạt. Nhận ra đó là do ma pháp Phong nguyên tố tạo nên, nàng trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ: theo lý thuyết đế đô vốn nên phòng giữ sâm nghiêm mới đúng, thế nào lại có người gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng không có người cai quản? Chẳng lẽ là quan lại đang thi hành công vụ?

Ngay sau đó vang lên âm thanh liều lĩnh, tuyên bố nàng đã đoán sai.

“Dạ du ư, xem người chạy đi đâu! Người sớm muộn cũng là vật trong túi của ta, vẫn nên ngoan ngoan đầu hàng đi!”

Lời còn chưa dứt, một đạo bóng đen mau lẹ nóng nảy kêu một tiếng dài, ở trên không trung chợt lóe, chợt đổi đường bay. Phía sau người nọ đuổi sát không tha đứng trên đầu của một con đại điều toàn thân trắng như tuyết, thấy thế hắng giọng cười dài: “Như vậy là có thể bỏ lại ta sao? Tuyết điều, đuổi theo!”

Một màn này vốn không liên quan với Phượng Vũ, nhưng không biết là do cố ý hay trùng hợp, phương hướng Dạ du ưng bay vòng, lại chính là nàng ở bên này!

Một ưng một điều toàn lực bay vút, cơ hồ là trong nháy mắt liền vọt tới vài thước trước mặt Phượng Vũ, theo tình hình này, mắt thấy sẽ lập tức va chạm với nàng!

Nhìn thấy không thể tránh thoát được, Phượng Vũ khẽ nheo lại hai mắt xinh đẹp, thủ thế tay kêu: “Thổ Bích (ý là bức tường) —— Hộ!”

39. Chương 39: Thích Khách Hay Người Đi Đường?

“Thổ Bích —— Hộ!”

Theo một tiếng quát của thiếu nữ, Thổ nguyên tố ở bốn phía dưới sự thúc giục của nàng nhanh chóng dẫn vào lòng bàn tay của nàng. Trong nháy mắt, huyền hóa thành một quang sáng màu vàng. Linh quang (quang sáng) không ngừng quay vòng, cực kỳ chói mắt ở trong đêm tối.

“Hả?” Thiếu niên đang đuổi theo Dạ du ưng thấy thế thì cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, thấy tình thế bất thường liền vội vàng ra lệnh: “Tuyết điều, mau dừng lại!”

Nhưng đã quá muộn.

Dạ du ưng và Tuyết điều vốn dùng toàn lực nên bay rất nhanh, tuyết đối không ngờ tới ở phía trước sẽ có chướng ngại. Đến lúc nhìn thấy thì đã dừng lại được rồi.

Mắt thấy tránh không được, thiếu niên quả quyết quát lên: “Phong Nhận Chương!”

Một đoàn hào quang màu xanh nhạt phát ra từ lòng bàn tay của hắn, nhanh chóng vây quanh toàn thân. Nhưng hắn thì triển ma pháp cuối cùng vẫn chậm một bước, bức tường hộ thân chưa thì triển ra hoàn toàn thì đã đụng vào thổ bích (bức tường hộ thân) của Phượng Vũ.

Bang ——!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa (long trời lở đất), một cánh trước của Dạ du ưng, đang dùng hết tốc lực đụng thẳng vào thổ bích của Phượng Vũ. Sau khi nổ xong thì thấy lông màu đen nhánh bị máu tươi làm ướt nhanh chóng hạ xuống, Dạ du ưng khổ sở kêu một tiếng, cánh vô lực vỗ hai cái liền hạ xuống.

Tuyết điều dù cánh chưa hạ xuống nhưng cũng không có tốt hơn. Tuy có chủ nhân kịp thời triển ma pháp, nhưng cuối cùng không thể hoàn toàn bảo vệ bọn nó. Máu tươi phun ra từ chỗ đỉnh đầu bị đụng, trong nháy mắt nhuộm đỏ lông trắng như tuyết của nó. Ngay cả trên khuôn mặt của thiếu niên cũng dính máu tươi, làm ngũ quan của hắn vốn lạnh lùng nay lại thêm thêm mấy phần khắc nghiệt.

Lực lượng chạm vào nhau mang tới sóng xung kích lay động không ngừng, bức tường hộ thân của Phượng Vũ lung lay mấy cái, hào quang màu vàng lưu động như nước lóe lên mấy cái, rốt cuộc ổn định lại lần nữa.

Nhìn Phong Nhận bích của thiếu niên kia đã không chịu được sự dao động của ma pháp, linh quang hóa thành một vài điểm nhỏ rồi biến mất trong đêm tối mờ mịt.

Hào quang màu vàng và màu xanh nhạt đối chọi gay gắt, đấu trực diện. Cuối cùng, vẫn là kỹ năng của Phượng Vũ cao hơn một bậc.

“Người ——” thiếu niên thấy mình thế nhưng lại rơi vào hạ phong (thế bất lợi), trong lòng sôi sục, mình đã trải qua mọi khó khăn thế nhưng mình lại vì vậy mà ăn thiệt thòi lớn.

Hắn vận khởi thị lực (nâng mắt lên) quan sát (đánh giá) đối thủ, không biết làm sao mà linh quang không ngừng lưu chuyển quanh thổ bích, biến hóa khôn lường, ngăn cản tầm nhìn chỉ cảm thấy hư hư thực thực, thật sự không nhìn thấy rõ mặt mũi của người ở trong bức tường. Tầm mắt lại nhìn về phía tọa kỵ của người kia, trái lại lần này lại nhìn thấy rõ khiến thiếu niên càng ngày càng sợ hết hồn.

“Độc Giác Thú? !” Thiếu niên từ nhỏ lớn lên ở Hoàng Đô nên đương nhiên là biết chuyện Độc Giác Thú bị Đại tể tư giết tộc và phong ấn một con Độc Giác Thú hơn hai mươi năm về trước. Hắn cũng rất hiểu phong ấn của Cam Ma La không phải dễ dàng phá bỏ như vậy!

— xem ra, thực lực của người này không kém! Chả trách có thể làm mình ăn thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng vì sao đối phương lại tự dừng muốn kiểm chuyện với mình? Chẳng lẽ Hoàng Đô bên kia chung quy vẫn không yên tâm về mình sao?

Thiếu niên càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng đó, trong lồng ngực bất giác nhiệt huyết dâng trào, sắc mặt lại càng âm lãnh: “Ta tưởng là ai, hóa ra là tay sai của tiện nhân kia! Người muốn lấy tính mạng của ta, lại không dễ dàng như vậy!”

Khi nói chuyện, tâm niệm của hắn xoay chuyển, lấy một cây trường thương trong nháy mắt không gian ra. Thiếu niên trở tay cầm, mũi thương rét lạnh sắc bén, lập tức nhắm ngay vào người sau vách tường.

Những hành động luân phiên của hắn khiến Phượng Vũ không hiểu: người này nói hưu nói vượn (nói xằng nói bậy) cái gì vậy?

Nàng suy nghĩ một chút liền bừng tỉnh hiểu ra: xem ra là hắn nhận nhầm người.

Nàng đang định giải thích nhưng thiếu niên kia đã thúc giục con đại điêu bay thẳng lên. Phượng Vũ ngửa đầu nhìn, tâm niệm xoay chuyển, trong nháy mắt đoán được ý định của hắn: hắn thấy thổ bích tấn công không phá được nên muốn bay lên cao vòng qua bức tường rồi lại tấn công lần nữa!

Nhìn thấu điểm này Phượng Vũ đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội. Có câu nói cách phòng ngự tốt nhất là tấn công, nàng dứt khoát thu hồi thổ bích, chuyển hóa Thổ nguyên tố đang phòng ngự thành công kích: “Vạn thạch bay tới — PHÁ...!”

Thiếu niên vạn không ngờ nàng sẽ dứt khoát thu hồi phòng thủ chuyển thành công kích mình, nhanh chóng lùi về phía sau để tránh khỏi thế công mãnh liệt của loạn thạch. Trong khoảng thời gian ngắn, khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân.

Phượng Vũ một chiêu bức đối phương lui về phía sau, nhưng không truy kích mà là thừa cơ bỏ chạy. Nếu hai bên không cừu không oán, đánh thắng cũng không có ích lợi gì thì tại sao nàng phải đánh để phí sức lại chẳng có kết quả tốt chứ?

Với lại một phen ép buộc này, mắt thấy mặt trời đã dần dần lộ ra từ phía chân trời. Nếu để lỡ chuyện nhập học, nhất định sẽ bị sự phụ nhiệm tử (lầm bầm đến khi chết).

“Đứng lại!”

Phượng Vũ muốn giải quyết trong hòa bình nhưng thiếu niên không muốn buông tha nàng, sau khi né tránh công kích lại thúc dục đại điêu đuổi theo. Nhưng điều này đã bị thương, đương nhiên sẽ kém với thần tốc (tốc độ nhanh chóng khác thường) của Độc Giác Thú. Trong nháy mắt, bóng dáng của Phượng Vũ liền hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của thiếu niên. Thiếu niên vẫn không nhìn thấy rõ mặt mũi của nàng chỉ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy.

Thấy tung tích đối phương đã hoàn toàn không còn nữa, đầu óc không sáng suốt của thiếu niên cũng dần dần tỉnh táo lại: “Nếu người này thật sự là tiện nhân kia phải tới ám sát ta thì cần gì phải đối kháng chính diện với ta? Chỉ cần thừa dịp lúc ta đang truy đuổi Dạ du ưng thì lặng lẽ đánh lén là được rồi. Lại nói, vừa rồi nàng đã chiếm một chiêu tiên cơ (cơ hội trước tiên) thì cần gì phải bỏ chạy? Nhưng nếu nàng không phải là thủ hạ của tiện nhân kia thì là ai chứ?”

Hắn suy đi nghĩ lại nhưng hoàn toàn lại không ngờ tới Phượng Vũ chỉ đi ngang qua mà thôi.

Mắt thấy sắc trời dần dần sáng lên, hắn chợt nhớ tới hôm nay có chính sự phải làm, với lại Tuyết điêu cũng cần phải nhanh chóng băng bó vết thương rồi nghỉ ngơi. Nghĩ đến điểm này, hắn không dừng lại nữa, nhìn

chằm chằm vào phương hướng mà Phượng Vũ biến mất, liền quay đầu bay vào nội thành.

Đế đô Nam khu, đường Phong Lộ.

Trời mới vừa sáng, trên đường đứng đầy người. Phần lớn là người bình thường mặc quần áo mộc mạc, bọn họ đứng ở một góc đường, tràn đầy sự tôn kính và hâm mộ nhìn về trung tâm con đường, bậc thềm rất cao tới hai cánh cửa đóng chặt mang phong cách cổ xưa trang nhã.

“Ai có thể vào học viện tu luyện, thật sự là may mắn.”

“Cũng không phải là như vậy. Tại Đế quốc Tu Tháp của chúng ta, 80% quan viên đều từ Linh Chân học viện ra. Đệ tử chỉ cần có thể thuận lợi tốt nghiệp, tương lai nhất định có thể vinh hoa phú quý.”

“Có thể làm quan to lộc hậu, được vua tin dùng, nhất định là tu sĩ. Ai, đời này của ta sao lại sinh ra làm người bình thường, không có thiên phú tu luyện.”

“Ha ha, chỉ bằng đáng vẻ lười biếng của ngươi, cho dù có thiên phú, vậy cũng quá lãng phí rồi.”

“Thật không biết hình dạng trong học viện như thế nào, nếu có thể đi vào nhìn một chút là được rồi.”

“Chắc chắn bên trong vẫn đang chuẩn bị buổi lễ. Nói đi nói lại, chúng ta được cho phép có thể ở bên ngoài dự lễ thì đã không tệ rồi, ngươi cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa.”

.

Những người đứng đối diện học viện ôm lấy đủ loại ảo tưởng cũng không biết, khi bọn họ nhìn bề ngoài vinh quang thì có một mặt dơ bẩn ti tiện khác ẩn giấu trong học viện.

Văn phòng của Chủ nhiệm.

Liếc mắt nhìn người qua lại ngoài cửa sổ, dùng hoa tươi và sợi tơ trang trí quanh hội trường buổi lễ, nam tử trung niên bụng phệ buồn bực thu hồi tầm mắt, dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Con không thể để cha giảm bớt một chút tâm tư sao! Tiểu Tân, cha chỉ mới rời khỏi đây mấy ngày thôi, con lại gây họa nữa rồi!”

Đối mặt với phụ thân nghiêm khắc trách mắng, Đồng Tân chỉ thờ ơ nhún vai một cái: “Chuyện cũng đã qua rồi, ngài cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa. Lại nói, mặc dù tên phụ thân của Lâm tiểu tử này ở chỗ của hắn cũng được xưng tụng nhân vật thứ nhất, nhưng ở Đế đô, cho dù thân phận hay là thực lực, hắn đều chỉ có thể tính cái gì chứ ——”

Nói xong, hắn nâng ngón út, khinh miệt lắc đầu: “Con trở mặt với hắn cũng không coi là cái gì. Đáng giận nhất là Tử Lão Đầu họ Nhạc kia thế nhưng mượn cơ hội này giáo huấn con!”

“Ai.” Đối với đứa con trai duy nhất bị mẫu thân của hắn cưng chiều quá mức này, Đồng Mạc Uyên luôn luôn không biết làm sao. Nói hắn thì hắn không nghe; đánh hắn thì lại không nổi. Thật sự là khó xử mà.

Hắn ho khan hai tiếng, không để ý tới con trai cương quyết bước bình của mình, thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhìn thanh niên ngồi ở ghế bên kia từ đầu đến cuối vẫn chưa nói một lời, nói: “Tiểu Trì, Tam điện hạ sắp đến, cháu chuẩn bị xong lễ vật cho hắn chưa?”

Ở Đế quốc Tu Tháp, từ vương công quý tộc cho tới dân chúng đều biết bộ hạ sủng ái nhất là Tam điện hạ Lạc Tây Á mà điện hạ này lại yêu thích nhất Kỳ Trân Dị Bảo. Nghe nói, đây là chịu ảnh hưởng từ mẫu thân của hắn, cũng chính là hoàng hậu Ngải Phi của Đế quốc Tu Tháp.

Từ lâu đã nghe nói Tam điện hạ tới dự lễ của học viện, thượng tầng (bậc trên) Đồng gia đã thương nghị nên dâng đồ gì để lấy lòng hắn. Thân là thể hệ trẻ thực lực mạnh nhất, trong Đồng gia rất được coi trọng, lúc đó Đồng Trì cam kết hắn sẽ phụ trách tìm được một bảo vật hiếm có, cam đoan sẽ khiến Tam điện hạ vừa lòng.

Đối với đứa cháu trai này, Đồng Mạc Uyên luôn luôn yên tâm. Thỉnh thoảng thậm chí hắn sẽ tiếc nuối, tại sao Đồng Trì không phải là con trai ruột của mình. Đồng Tân quá ngây thơ thiếu hiểu biết, căn bản không gánh nổi trọng trách của Đồng gia.

Nhưng nghĩ đến phụ thân của Đồng Trì chỉ là người có tư chất bình thường, ở trong gia tộc không được để mắt tới cũng không hề có quyền thế. Mặc dù năng lực của Đồng Trì cao nhưng cũng phải dựa vào mình để mà hành sự thì hẳn liền bình thường lại.

Nhưng lần này, Đồng Mạc Uyên thế nào cũng thất vọng.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của biểu thúc, Đồng Trì hơi cúi đầu, trong mắt thoáng qua một tia hận ý.

“Xin lỗi, biểu thúc. Cháu tới chậm nên thất bại trong gang tấc, không thể lấy được sừng Minh Ngọc.”

40. Chương 40: Buổi Lễ Sóng Gió

Nghe vậy, Đồng Mạc Uyên đang cười liền cứng nhắc: “Tiểu Trì, cháu nói gì?”

Đồng Trì không muốn nói lại lần thất bại này. Đồng Tân ở một bên có chút vui sướng khi người gặp họa, lớn tiếng nói: “Cha, biểu ca nói không lấy được sừng Minh Ngọc. Ôi, cái này nguy rồi, nếu thất lễ với Điện hạ thì không biết sẽ đưa tới bao nhiêu hậu họa (tai họa về sau) nữa đây!”

Trong những người bạn cùng lứa thì thực lực của hắn được xem như là nổi bật, nhưng vì Đồng Trì tồn tại nên hào quang lúc nào cũng yếu đi một chút. Chẳng những trong gia tộc ngày càng coi trọng Đồng Trì hơn con trai trưởng là hắn, ngay cả ở học viện, Lão sư và các bạn học cũng đều thích bề ngoài tao nhã, nho nhã lễ độ của Đồng Trì.

Đồng Tân đối với vị biểu ca này vừa kính phục vừa không nhịn được ghen tỵ, lúc này thật vất vả mới tìm ra được một lỗi của hắn nên cảm thấy vô cùng hả dạ. Căn bản không cần phải suy nghĩ nữa, rõ ràng là chính hắn gây ra chuyện, làm trẻ nãi cơ hội lấy bảo vật.

Nếu là ngày thường thì Đồng Mạc Uyên đã sớm trách cứ nhi tử không lễ phép rồi. Nhưng lần này, Đồng Trì mang tới tin tức thật khiến người ta nhức đầu, hắn căn bản không có dư hơi lực mà suy nghĩ chuyện khác, chỉ thì thào nói: “Bảo vật của Đồng gia chúng ta đều ở trên người của Tam điện hạ, mấy năm nay chẳng những ra mưu hiểm lược (đóng góp mưu kế, cống hiến sức lực), càng cố gắng làm hắn vui lòng. Nhưng hề là hơi có đầu mối của trân bảo hiểm thấy thì đều đã tìm không sai biệt (rất nhiều) lắm rồi. Lần này. Lần này. Ai, trong khoảng thời gian ngắn, nên đi đâu tìm bảo bối có thể để hắn hài lòng đây?”

Nghĩ đến đây, ba người họ mặt ủ mày chau.

Qua một lát sau, Đồng Mạc Uyên miễn cưỡng cười nói: “Thôi, để cậu suy nghĩ biện pháp. Tiểu Trì không cần quá tự trách mình, lát nữa trong buổi lễ cháu phải đại biểu đệ tử ưu tú lên tiếng, mau xuống chuẩn bị đi. Tiểu Tân, con cũng đi theo, xem thử có thể giúp biểu ca được cái gì hay không.”

Sau khi hai tiểu bối rời khỏi đây, mặc dù Đồng Mạc Uyên vẫn tâm sự nặng nề nhưng cũng không phải là bộ dáng vô kế khả thi (không có cách nào), mà là hiện ra vẻ mặt khó cả đôi đường.

“Nếu thật sự lấy bảo vật kia ra dâng lên, sợ rằng. Nhưng nếu không dâng lên, với tính tình ghi hận của Tam điện hạ, chỉ sợ sẽ đắc tội hắn.”

Cuối cùng, hắn giống như đành phải vứt bỏ cái gì đó, dùng sức vung tay lên: “Thôi thôi, dù sao chỉ là. Mà thôi. Trước tiên vẫn là dụ được Tam điện hạ cao hứng rồi lại nói sau!”

Theo mặt trời dần dần lên cao, trước khi buổi lễ diễn ra khách quý lần lượt tới.

Mắt thấy khách nhân đã tới không sai biệt lắm, chủ nhiệm trường học Tề Uy dò hỏi học sinh đang nghênh đón khách: “Ngày hôm qua ta dặn dò người lưu ý nữ hài kia, người nhìn thấy nàng chưa?”

Nam sinh lắc đầu một cái, lấy danh sách trong người ra: “Hôm nay ra ra vào vào đều là khách, không có học sinh. Hiện tại chỉ có hai học sinh vẫn chưa có báo danh, một tên là ngài nhờ ta lưu ý tân sinh, một tên là Biểu thiếu gia Lăng gia, Lăng Tử Minh.”

Nghe xong câu trả lời của hắn, Tề Uy lắc đầu một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, nghĩ thầm Lăng Tử Minh thì cũng thôi đi, lai lịch của thiếu niên kia không nhỏ, tính tình lại cao ngạo, chỉ cần hắn không

gây chuyện thị phi thì đã cảm ơn trời đất rồi, những phương diện khác không cần quá nghiêm khắc. Nhưng Phương Vũ. Ai, sao hiện giờ hài tử giỏi giang đều thích đùa giỡn vậy.

Hắn đang âm thầm cảm khái, học sinh đón khách chột thẳng lưng lên, giọng nói cũng bởi vì khấn trương mà hơi biến điệu (đổi giọng): “Hoan nghênh Tam điện hạ tới dự lễ.”

Tề Uy xoay người lại nhìn liền nhìn thấy một đầu tóc vàng, tuấn mỹ giống như là thiên sứ mỹ thiếu niên, cùng với rất nhiều tùy tùng theo sau đi vào cổng.

Toàn thân là lễ phục màu xanh biển được cắt may hoàn mỹ làm thân hình cao lớn của hắn được bày ra, cũng vừa vặn che giấu đi sự mỏng manh vốn có. Tơ tằm trắng như tuyết cùng vàng nguyên chất làm thành kim cài áo Phi Ưng, hợp với đầu tóc vàng chói mắt của hắn lại càng tăng thêm sức mạnh.

Mặc dù bề ngoài của thiếu niên rất được, khi giơ tay nhắc chân không thấy quý khí, ngược lại lộ ra mấy phần cợt nhả phô trương. Trên thực tế, vị Tam Điện hạ Lạc Tây Á này của Đế quốc Tu tháp chính là người có danh tiếng ăn chơi trác táng ở ngoài Hoàng Đô.

Mặc dù Tề Uy ở Đế đô, nhưng cũng nghe thấy đủ loại chuyện hoang đường của hắn. Với tính cách vốn ghét nhất loại người này của hắn, nhưng ngại địa vị của đối phương nên không thể qua loa: “Tam điện hạ một đường khổ cực, mời đến tỉnh thất nghỉ ngơi một chút.”

Lạc Tây Á không chút nào để ý tới Tề Uy, tháo bao tay thiên nga trắng như tuyết xuống, vứt cho tùy tùng sau lưng, về mặt chán ghét nói: “Luôn tham gia yến hội thì cũng thôi đi, nhưng lại còn để cho ta tới tham gia buổi lễ này. Cũng chỉ là một đám mao đầu tiểu tử (những đứa trẻ nhỏ) nhập học, lại không có Kỳ Trân Dị Bảo, thật sự là nhàm chán muốn chết. Thật không hiểu mẫu hậu nghĩ sao nữa.”

Nghe vậy, trên mặt Tề Uy vốn là nụ cười gượng liền biến mất không còn. Hắn cố gắng nắm chặt tay, không ngừng nhắc nhở người đứng trước mặt mình là người thừa kế mà Quốc vương ngầm đồng ý, tuyệt đối không thể đắc tội. Lặp lại mấy lần mới áp chế được nộ khí (cơn tức).

Lạc Tây Á từ trước đến giờ ngoài phụ hoàng mẫu hậu ra hắn không để người khác vào mắt. Không coi ai ra gì phàn nàn xong, hắn phân phó tùy tùng: “Đã tới đây rồi thì cũng không thể tay không mà về. Nghe nói phòng đấu giá ở Đế đô cất giữ không ít điển cổ (báu vật cổ). Các người đi xem trước, nếu có đồ tốt thì lập tức trở về bẩm báo lại cho ta.”

“Dạ dạ. Nhưng Điện hạ, hoàng hậu bề hạ đặc biệt phân phó thuộc hạ cần phải cùng với ngài dự hết buổi lễ khai giảng.” Tùy tùng nhắc nhở. Xem ra, hoàng hậu khá hiểu tính tình của ái tử (đứa con được thương yêu nhất).

Nghe vậy, Lạc Tây Á vô cùng không kiên nhẫn phất tay một cái: “Loại việc nhàm chán này, tùy tiện làm là được. Các người đi nhanh đi cho ta, đi làm chính sự quan trọng hơn!” Trong lòng vị Điện hạ yêu thích trân bảo này thì dĩ nhiên là tìm kiếm Kỳ Trân Dị Bảo mới là đại sự hàng đầu.

Mấy tên tùy tùng vâng vâng dạ dạ rồi rời khỏi.

Lời nói này của hắn đương nhiên là dẫn tới mọi người trong học viện bất mãn (không vừa lòng). Mọi người mặc dù giận nhưng không dám nói gì, trong lòng đã sinh ra chán ghét với vị Điện hạ này rồi.

Tề Uy đang oán thầm Lạc Tây Á không được hoàng thất nuôi dạy thì lại nghe đối phương nói: “Người đã đến đông đủ, còn không mau bắt đầu buổi lễ.”

Tề Uy kiềm nén nộ khí, ôn hòa nói: “Tam Điện hạ, 30 phút nữa buổi lễ mới bắt đầu.”

“30 phút? Quá lâu! Người có biết thời gian của bản Điện hạ rất quý giá không? Ta lệnh cho người, buổi lễ lập tức bắt đầu!”

“Chuyện này.” Nam sinh phụ trách ghi tên đón khách, khó xử nói: “Còn hai học sinh vẫn chưa tới, nếu bây giờ bắt đầu thì bọn họ sẽ bị tính lỗi là đến trễ.”

Lạc Tây Á ngang ngược nói: “Vậy chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo thôi. Lại nói, người muốn bản Điện hạ lãng phí thời gian chờ hai tiểu tử vô danh sao?”

Mặc dù yêu cầu của hắn vô lễ nhưng thân phận vẫn còn đó, nhà trường không thể không để ý tới. Tề Uy còn muốn tranh luận với hắn một phen, sau lưng lại chạy tới một người, cười làm lành nói: “Tam Điện hạ, chúng ta dĩ nhiên không dám lãng phí thời gian của ngài, buổi lễ liền bắt đầu — còn thất thần cái gì? Còn không mau ghi hai người kia tới trễ?”

Nam sinh do dự vẫn không lấy bút ra, Tề Uy đã thấy rõ người tới, không khách khí chỉ trích nói: “Đồng chủ nhiệm, chỉ có hiệu trưởng mới có quyền quyết định buổi lễ có bắt đầu trước giờ hay không. Người làm như vậy có phải vượt quyền rồi không?”

Người tới chính là Đồng chủ nhiệm Đồng Mạc Uyên. Hắn vì ôm cây đại thụ Tam hoàng tử này nên cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, vẫn muốn vị trí hiệu trưởng này. Thân là đệ tử của hiệu trưởng, Tề Uy ít nhiều cũng nhận ra dã tâm của hắn, cho nên từ trước đến giờ không khách khí với hắn.

Ngay lập tức Đồng Mạc Uyên cũng phản ứng được lời mình vừa buột miệng nói ra là sai lầm, nhưng muốn hắn nhận sai ở trước mặt kẻ thù thì tuyệt đối không thể. Hắn đang trầm tư suy nghĩ làm sao viện cớ lấp liếm cho qua việc này thì ngoài cửa chợt truyền tới một giọng nói lạnh nhạt: “Tân sinh Phượng Vũ, tới đây báo danh.”

41. Chương 41: Ý Thế Hiếp Người

Vừa bước vào cửa trường, Phượng Vũ liền cảm nhận được mấy ánh mắt đều tập trung ở trên người mình. Nàng chỉ cho là cả đêm hôm ba, chưa kịp tắm rửa thay y phục, hình tượng có chút nhếch nhác nên khiến mọi người liếc xéo, cũng không để ý tới.

Sau khi chào hỏi Hướng Tề Uy, nàng đi thẳng đi tới trước mặt nam sinh đang cầm tờ danh sách hỏi: “Ghi danh ở chỗ người sao?”

“Phải Không phải.” Nam sinh ngẩng đầu lên thấy sắc mặt Đồng Mạc Uyên không tốt, quyết định không vì chuyện nhỏ này mà đắc tội với thầy chủ nhiệm nổi tiếng toàn trường là hẹp hòi thù dai: “Người là Phượng Vũ đồng học, người tới muộn, ta giúp người ghi danh.”

“Muộn?” Phượng Vũ chỉ vào đồng hồ quả quýt hắn đặt trên bàn nói: “Còn nửa giờ nữa mới tới lễ khai giảng, sao có thể nói đã muộn?”

“Chuyện này. Chuyện này.” Nam sinh ê a mấy tiếng, qua loa nói: “Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm đều nói người tới muộn, vậy thì xem như người đã muộn.”

Nghe vậy, Phượng Vũ quay đầu cẩn thận đánh giá ba người trước mặt. Trừ Tề Uy ở ngoài, có một Mỹ Thiếu Niên mặc hoa phục, còn có một người trung niên bụng phệ, hẳn là Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm mà nam sinh kia nói đến.

“Không biết hai vị dựa vào đâu mà nói ta tới muộn?” Phượng Vũ chậm rãi hỏi.

Thấy nàng quần áo mộc mạc, vạt áo còn dính một ít bùn, Đồng Mạc Uyên cho rằng nàng là một đệ tử nghèo không có bối cảnh, liền nói chuyện không chút khách khí: “Ta là Lão sư, nói người muộn thì chính là người đến muộn, cần gì lý do!”

Nghe lời nói ngang ngược, vẻ mặt Phượng Vũ không thay đổi: “Hay cho một câu cần gì lý do, thì ra làm Lão sư là có thể không phân phân rõ phải trái như vậy.”

Ngay trước mặt kẻ thù lâu năm là Tề Uy, ăn nói ba hoa như vậy, dù sao Đồng Mạc Uyên cũng thấy không được tự nhiên, nghĩ mau chấm dứt chuyện này: “Người nói xằng nói bậy, trong mắt không có lão sư, theo nội quy trường học đã phạm lỗi lớn phải khai trừ! Niệm tình người vi phạm lần đầu, ta liền tha cho người một cái mạng. Nếu lại dám nói xằng bậy, ta lập tức khai trừ người.”

Hắn nghĩ Phượng Vũ còn nhỏ tuổi, bị dọa như vậy chắc chắn không dám nói lại. Không ngờ, Phượng Vũ ở trước mặt vẫn không biến sắc: “Nói lời nói thật sẽ bị đe dọa, đây chính là cách dạy bảo của Linh Chân học viện sao?”

“Người ——”

Đồng Mạc Uyên then quá thành giận, vừa định nói tiếp, lại nghe Lạc Tây Á mất kiên nhẫn nói: “Nói dài dòng làm gì! Thu nhận loại tiểu nha đầu bẩn thỉu này cũng chỉ bồi nhọ trường học của các người, trực tiếp đuổi ra ngoài tốt hơn. Gall Đồ, động thủ!”

Lúc này phía sau hắn có tùy tùng đáp lời, đi đến trước mặt Phượng Vũ, giơ tay muốn bắt hai cánh tay của nàng. Thấy Phượng Vũ không tránh không né, tay còn cầm đao vung về phía cổ tay mình, Gall Đồ không khỏi cười thầm tiểu nha đầu này không biết tự lượng sức.

Nhưng, khoe miệng hắn mới vừa nâng lên, cười nhạo lập tức đổi thành kêu đau.

Đao của Phượng Vũ vung sau mà đến trước, đánh trúng mạch cổ tay hắn. Đó là một trong những bộ phận yếu ớt nhất của con người, nếu tăng thêm chút lực thì đau đến nửa ngày. Gall Đồ bị Phượng Vũ dùng sáu bảy phân lực đánh trúng một chỗ này, nhất thời đau đến nỗi khiến hắn tưởng rằng đôi tay bị chặt đứt, liên tục kêu đau.

Nghe thuộc hạ kêu đau, Lạc Tây Á chỉ cảm thấy có chút mất mặt. Hắn hung hăng đá thuộc hạ một cước, mắng: “Đồ vô dụng! Người không phải là Linh Sĩ trung cấp sao, ngay cả một cái tiểu nha đầu mới nhập học cũng đánh không lại!”

Linh Chân học viện chỉ lấy đệ tử có tu vi từ hạ cấp trở xuống, hơn nữa Phượng Vũ quá nhỏ tuổi, nên Lạc Tây Á cho rằng thực lực của nàng cao nhất cũng chỉ là một hai cấp. Có thể đánh trúng thủ hạ của hắn, là do đánh bất ngờ mà thôi.

Tề Uy vốn biết rõ thực lực của Phượng Vũ định lên tiếng khuyên giải, nhưng lại nghĩ, Tam điện hạ này thật sự đáng ghét, nhân cơ hội này giảm bớt kiêu ngạo của hắn cũng tốt. Liền khoanh tay đứng nhìn, thờ ơ xem bọn hắn bị xử phạt.

Đồng Mạc Uyên toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng Lạc Tây Á, thấy hắn lúng túng, vội quát mắng: “Cái tiểu nha đầu này thật không biết điều! Tam điện hạ tự mình xử trí người, là phúc của người, người lại dám phản kháng!”

Phượng Vũ hỏi ngược lại: “Tam điện hạ là Lão sư của học viện hay hiệu trưởng? Hắn có tư cách gì xử trí ta?”

“Ngu ngốc! Tam điện hạ là hoàng tử, đừng nói người chỉ là dân chúng, ngay cả từng nhánh cây ngọn cỏ, sống hay chết cũng chỉ do một ý niệm của Tam điện hạ!”

Mặc dù trong tay Lạc Tây Á không có quyền lực lớn như vậy, nhưng nghe Đồng Mạc Uyên nịnh nọt, thấy cực kỳ đắc ý.

“Vậy sao.” Phượng Vũ lạnh nhạt nói, “Quốc vương bề hạ kia là lão già bệnh tật, hay đã chết?”

Nghe lời nói “Đại nghịch bất đạo” như vậy, Lạc Tây Á giận dữ: “Nha đầu chết tiệt kia lại dám nhục mạ bề hạ!”

“Thì ra là hắn vẫn còn sống.” Phượng Vũ bày ra dáng vẻ không hiểu, “Ta thật không hiểu, nếu bề hạ khỏe mạnh, khi nào lại đến lượt Tam hoàng tử nắm sống chết của người thiên hạ trong tay rồi? Hay là nói —— Tam hoàng tử đã không thể chờ đợi muốn giành vương vị rồi sao?”

Nghe vậy, Lạc Tây Á và Đồng Mạc Uyên nhất thời biến sắc, á khẩu không trả lời được.

Nếu như phủ nhận, uy hiếp lúc trước không tránh khỏi trở thành chuyện cười. Nhưng nếu thừa nhận, chẳng phải tự thừa nhận đối với vương vị có tâm tư bất chính? Lạc Tây Á mặc dù có suy nghĩ này, nhưng ngàn vạn lần không có can đảm soán ngôi.

—— nha đầu này tuy nhỏ tuổi, miệng lưỡi thật linh hoạt! Nếu như hôm nay không bắt được nàng, sự việc truyền đi, sợ rằng vô cùng không tốt.

Đồng Mạc Uyên lấy lại bình tĩnh, nói: “Phượng Vũ, ta nhiều lần cho người cơ hội, người lại vẫn không biết hối cải. Xem ra hôm nay nhất định phải dạy dỗ người thật tốt, biết thế nào là Tôn Sư Trọng Đạo!”

Nói xong, lòng bàn tay Đồng Mạc Uyên khẽ nâng, Thủy Nguyên Tổ lam nhạt nhanh chóng tụ lại trong tay hắn. Xem ra, hắn đúng là không muốn để ý đến thân phận, ra tay với Phượng Vũ!

Thấy thế, những người đứng xem không nhịn được phát ra tiếng hô lo lắng. Tề Uy sắc mặt khẽ biến, trong trí nhớ của hắn, Phượng Vũ chỉ biết một chiêu ma pháp Phong Nguyên Tổ. Mặc dù thực lực nàng không tầm thường, nhưng đối đầu với Đồng Mạc Uyên là Ma Pháp Sư cấp hai trung cấp, sợ rằng không phải đối thủ!

Tề Uy vừa muốn ra tay giúp đỡ, lại thấy tay Phượng Vũ khẽ vạch, trên năm ngón tay, ngọn lửa hồng hiện ra, tụ lại làm một, nhanh chóng giống như linh xà* đánh về Đồng Mạc Uyên: “Sí Diễm Đốt —— diệt!”

*linh xà: con rắn, nghe linh xà có vẻ hay nên ta để vậy

Hai lực va chạm, chỉ nghe một hồi tiếng vang vù vù, Thủy Nguyên Tổ mà Đồng Mạc Uyên mới vừa phóng thích ra thoáng chốc đã bị Hỏa Nguyên Tổ cắn nuốt sạch sẽ.

—— này, điều này sao có thể? !

Đồng Mạc Uyên há hốc mồm, khó có thể tin nhìn tiểu nha đầu trước mặt. Hắn chuyên tu ma pháp Thủy hệ, đến nay đã có hơn hai mươi năm công lực, trong học viện cũng không có mấy người thực lực sánh được với hắn. Ngay cả Tề Uy thực lực hơn hắn một bậc, nhưng đấu pháp với hắn cũng phải qua ít nhất trên trăm chiêu mới có thể chiếm ưu thế, tuyệt không có khả năng vừa ra tay liền phá vỡ pháp thuật của hắn.

—— nhất định là do vừa rồi hắn khinh địch, chỉ dùng năm thành công lực! Nhất định!

Nghĩ vậy, Đồng Mạc Uyên như vớ được cọng rơm cứu mạng. Mạnh mẽ áp chế hoảng sợ trong lòng, hắn cắn răng lần nữa tập trung Thủy Nguyên Tổ, chuẩn bị Toàn Lực Nhất Kích*, thu lại thể diện vừa đánh mất!

*toàn lực nhất kích: một chiêu xuất hết toàn sức lực

Hắn gần như điên cuồng triệu tập Thủy Nguyên Tổ, cảm nhận năng lực nguyên tố ngày càng nhiều, trong lòng hắn trở nên kiên định. Ngẩng đầu vừa muốn nói mấy câu ngoan độc, lại thấy khóe môi Phượng Vũ lộ ra cười lạnh khinh thường, trái tim lần nữa co rút lại, không thể đè nén ngăn cản ý muốn lùi bước: Nếu. Nếu như một kích này cũng không dùng được?

—— không! Nhất định hữu dụng! Nha đầu chết tiệt kia không thể nào chống đỡ mình Toàn Lực Nhất Kích!

Hắn cắn răng, cuối cùng phát động tấn công: “Phi Thủy Tiên!”

Mắt thấy một chiêu này thế tới hung ác, Phượng Vũ thu hồi ma pháp Hỏa hệ, đổi sang Thổ hệ: “Thổ Bích —— Hộ!”

Trong một khắc ánh sáng vàng phóng ra biến thành tấm lá chắn, tất cả mọi người biến sắc, trong nội tâm đều có chung một suy nghĩ: cô nương này còn nhỏ tuổi, lại có thể biết hai loại ma pháp? !

42. Chương 42: Phản Thương Bản Thân (làm Mình Bị Thương)

Ngàn vạn Thủy Nguyên Tổ ngưng tụ thành vô số mũi tên bay tới, đồng thời phóng tới Phượng Vũ, lại va chạm với lá chắn ma pháp phòng hộ nhìn như nhẹ nhàng thực ra thì kiên cường dẻo dai, sau đó ào ào bể gãy biến trở về giọt nước.

Giọt nước văng khắp nơi, bắn ngược đến khắp nơi. Nhưng người xung quanh lại không ai tránh né, bọn họ ngơ ngác nhìn Phượng Vũ, mặc cho nước bắn tung tóe ướt cả người, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: nữ hài này chẳng những hai hệ ma pháp, hơn nữa còn có thể đỡ được Toàn Lực Nhất Kích của chủ nhiệm học viện! Quan trọng nhất là nhìn qua nàng chỉ hơn mười tuổi! Trời ạ, đây là thực lực gì vậy? !

—— ta cũng không tin người có thể đỡ được công kích của ta!

Mắt thấy chiêu thứ nhất tan tác, Đồng Mạc Uyên gầm lên một tiếng, giơ tay lại là một chiêu Phi Thủy Tiên. Nhưng lần này thủy tiên không tách ra nữa mà là tập hợp thành một con Thủy Long (rồng nước) như thùng nước lớn, tốc độ phóng tới Phượng Vũ nhanh hơn vừa rồi.

— Lực lượng của Thủy Long cộng thêm tốc độ, chẳng lẽ không thể đập tan ma pháp phòng ngự của người sao? Chờ đánh bại nha đầu chết tiệt này, hẳn nhất định phải làm nhục nàng một phen để trả mối thù vừa rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Mạc Uyên lộ ra một nụ cười đắc ý, giống như tất cả dự định đều đã hóa thành hiện thực.

Không ngờ, lúc Thủy Long khó khăn lắm mới va chạm lên lá chắn, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ dưới đất nổi lên lao thẳng tới Đồng Mạc Uyên. Tốc độ cực nhanh còn hơn Thủy Long ba phần. Đồng Mạc Uyên đang đắm chìm vào trong tưởng tượng niềm vui thắng lợi chợt phát hiện khác thường thì đã tránh không kịp nữa rồi.

Oanh —

Thủy Long nặng nề va chạm vào lá chắn phòng hộ, giống như sóng biển vỗ vào bờ. Nhìn lực lượng như nghìn quân một kích, khiến người đứng xem không khỏi hít một ngụm lạnh khí, khẩn trương nhìn về phía Phượng Vũ.

Nhưng thấy Thủy Long điên cuồng giống như có sinh mạng lực nắm chặt dây dưa với lá chắn của Phượng Vũ, từng khúc co rút lại. Lá chắn phòng hộ không thể chịu được lực lớn như vậy nên đã méo mó biến dạng.

Thấy thế, tất cả mọi người đều cho rằng Phượng Vũ bị đánh bại. Lạc Tây Á lại càng lộ ra ý cười ác độc giống như đang nhìn thấy con chuột bị mèo đùa giỡn.

Tề Uy vẫn lo lắng, trầm ngâm chuẩn bị triệu Thổ Nguyên Tố ra cứu giúp. Nhưng do Thủy Long vẫn đang gắt gao cuốn lấy Phượng Vũ nên sợ ngộ thương (lỡ tay làm bị thương) đến nàng, mà trì trệ không có ra tay.

Mắt thấy Thủy Long càng ngày càng quấn chặt, vốn tính để Thổ Bích mở rộng ra cũng bị nó quấn chặt tới mức méo mó biến dạng, dính sát vào người Phượng Vũ. Một đám phu nhân nhát gan đã quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thăm trạng của nữ hài này bị ép tới chết.

Lúc này, trong mắt của Phượng Vũ lại lóe lên ánh sáng.

— Sức mạnh của Thủy Long đã bị tiêu hao không ít, chính là bây giờ!

“Sí Diễm đốt — diệt!”

Cùng với một tiếng quát trầm, xung quanh Thủy Long đột nhiên dấy lên lửa mạnh cháy hừng hực. Vốn là Thủy Long đang lớn thoảng chốc bị bốc hơi thành hơi nước, trong nháy mắt liền nhỏ đi một nửa, còn lại một nửa kia không để ý tới cần giết Phượng Vũ nữa mà là ngửa đầu nhắm ngay ngọn lửa chuẩn bị phản kích.

Phượng Vũ đâu chịu cho nó cơ hội, hai ngón tay bắn ra, ngọn lửa lại to ra vài phần. Chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo không dứt bên tai, Thủy Long vừa mới chuẩn bị tốt đợt công kích trong phút chốc đều hóa thành hơi nước, đốt tới mức trên mặt người xung quanh mình nóng hừng hực.

Lạc Tây Á lau giọt nước đã hóa thành hơi nước trên mặt đi, khóe môi lại là ý cười không giảm: uy lực của ma pháp Hỏa hệ cường đại như vậy, Phượng Vũ cách nó gần như vậy khẳng định là không xong rồi, coi như không bị đốt thành than, khẳng định cũng là bỏng toàn thân rồi. Đã thương địch thủ mười phần, tổn hại tám phần, thật đúng là —

Lúc này, ngọn lửa vừa thu lại, thân hình của Phượng Vũ lại lộ rõ lần nữa. Sau khi nhìn thấy rõ, nụ cười trên mặt Lạc Tây Á nhất thời cứng lại.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng quanh thân Phượng Vũ hóa thành nhiều điểm nhỏ rồi vỡ ra giống như đom đóm đang tản đi. Mà cả người nàng dường như có dấu vết bị đốt, ngay cả sợi tóc cũng không bị đốt cháy.

Thì ra là lúc này Thổ Bích không phải là bị Thủy Long quấn đến biến dạng mà là bị nàng thúc giục bao chặt lấy thân thể, lúc ngọn lửa công kích đã bảo hộ được chủ nhân chu toàn!

Nghĩ thông suốt điểm này, trong mắt mọi người không hèn mà cùng lộ ra vẻ tán thưởng khâm phục. Biện pháp này nói ra rất đơn giản, nhưng khi đối đầu với kẻ địch thì lại có mấy người có thể nghĩ đến? Phần lớn mọi người đều sẽ nhìn như bị công kích chiếm hết thượng phong ép luống cuống tay chân mà thôi.

Tề Uy thu hồi ma pháp chờ phát động, trong lòng cảm khái: nữ hài này lúc nào cũng có thể khiến cho người ta bất ngờ.

Lúc mọi người đang cảm thán tu vi của Phượng Vũ cao cường, đầu óc linh hoạt, đối đầu với kẻ địch luôn luôn bình tĩnh, chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Quay đầu nhìn lại thì thấy chính là Đồng Mạc Uyên phát ra.

Hắn đang che hạ thể, đầu đầy mồ hôi lăn qua lăn lại trên mặt đất. Một con vật nhỏ bé, diện mạo giống chuột đồng đến bảy tám phần, thừa dịp hắn không có sức đánh trả tàn ác gãi trên người của hắn. Đồng Mạc Uyên kêu “ỒiỒi”, muốn đánh đuổi con vật nhỏ này liền vung tay ra nhưng lại mềm nhũn không đánh được.

Thấy trên mặt và trên cánh tay của Đồng Mạc Uyên, tất cả đều là tơ máu, ngay cả trước ngực và sau lưng cũng có không ít chỗ quần áo bị rách nát, dễ nhận thấy là móng vuốt của con vật nhỏ này rất sắc bén. Lại nhìn thấy động tác xua đuổi con vật nhỏ kia của hắn, mọi người suy nghĩ một chút liền hiểu được: phần lớn là lúc hắn đang xua đuổi con vật nhỏ khiến cho lực lượng phản ngược lại làm mình bị thương.

Nhưng vị trí bị thương của hắn thật sự có chút xấu hổ. Mọi người muốn cười lại không dám cười, kìm nén cực kỳ khổ.

Hóa giải thế công của Đồng Mạc Uyên, thấy cả người đối phương lăn qua lăn lại tới mức thảm hại, sắc mặt xám tro, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, dễ nhận thấy là đã nhận thua, Phượng Vũ cười sâu xa, ngoắc tay gọi Tiểu Đoàn Tử về. Ngày thường tiểu tử này luôn lười biếng ngủ, trái lại lúc đánh nhau lại xuất quỷ nhập thần.

Tiểu Đoàn Tử vẫn chưa thỏa mãn kêu hai tiếng chít chít chít chít, nghe lời nhảy về tay của Phượng Vũ, hai mắt giống như hạt đậu cũng không ngừng nhìn tới nhìn lui đám người xung quanh, như là còn muốn tìm kẻ địch mài mài móng vuốt. Mọi người vốn là bị nó nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên, lúc ánh mắt dừng lại trên người Lạc Tây Á thì lại cảm thấy buồn cười, thậm chí tiểu tử này thật đúng là hiểu tính người, biết người nào đắc tội chủ nhân.

Lúc này, ánh mắt của Phượng Vũ cũng dừng lại trên người Lạc Tây Á giống như Tiểu Đoàn Tử.

Bị hai mắt trắng đen rõ ràng còn ẩn giấu sát khí của nàng trừng trừng, Lạc Tây Á không kìm được mà nuốt nước miếng, dùng hết nghị lực mới chịu đựng được, theo bản năng kích động lui về phía sau. Hắn lui tới chặt chẽ với Đồng gia, tự nhiên biết thực lực của Đồng Mạc Uyên như thế nào. Mắt thấy cao thủ hiếm có của Đồng gia lại thất bại thảm hại trong tay Phượng Vũ, không khỏi sinh lòng khiếp sợ.

Hắn đang âm thầm hối hận vì vừa rồi đã phái phần lớn tùy tùng đi ra ngoài làm việc, còn lại chỉ sợ không có sức để bảo vệ mình. Lập tức nhớ tới thân phận hoàng tử của mình, đột nhiên lại có chút lo lắng: “Người...người dĩ hạ phạm thượng (đắc tội với hoàng thân quốc thích) sao?”

Thấy hắn miệng cộp gan thỏ, Phượng Vũ nhú mày, đang định nói thì trước mặt chợt truyền đến một trận cười dài: “Ha ha ha, đa tạ chư vị đã vui lòng đến dự, quang lâm tề hiệu (đến học viện). Buổi lễ sắp bắt đầu, xin mời chư vị ngồi xuống.”

Giọng nói này tràn đầy khí thế, trầm thấp hùng hậu, linh lực dồi dào. Phượng Vũ ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ở cuối trong đám người, một lão giả mặc trường bào, khí độ nghiêm nhiên đang cười với mình: “Phượng Vũ đồng học, mỗi lần nhìn thấy ngươi đều khiến người ta bất ngờ.”

“Chào hiệu trưởng.” Phượng Vũ vẫn có chút hảo cảm với vị hiệu trưởng bình dị gần gũi này. Nghe hắn trêu ghẹo, bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói: “Ta không muốn nhưng không chịu nổi có người nhiều chuyện.”

“Ha ha, tuổi trẻ tài cao, Phong Mang Tất Lộ (bộc lộ tài năng), điều này cũng khó trách. Chỉ là Mộc Tú Vu Lâm (cây to trong rừng), Phong Tất Tồi Chi (cây cao gió lớn), giỏi giang hơn người, làm người không sai. Phượng Vũ đồng học, sau này ngươi phải cẩn thận đề phòng tiểu nhân.”

Lúc nói chuyện, không biết là cố ý hay vô ý, ánh mắt của hiệu trưởng liên tiếp quét qua Đồng Mạc Uyên mới vừa bò dậy, cho tới khi thấy mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trán của hắn.

Mĩa mai xong tâm tư của cấp dưới, hiệu trưởng cười ha ha, nói với Lạc Tây Á: “Tam điện hạ đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh của học viện. Đã lâu không gặp, Điện hạ vẫn luôn khỏe chứ?”

43. Chương 43: Gặp Lại Người Quen

Nhạc Tập giữ chức hiệu trưởng Linh Chân học viện đã hơn mười năm, có thể nói học trò khắp thiên hạ. Hơn phân nửa học trò của ông hiện đang đảm nhiệm những chức vị quan trọng của đế quốc, bản thân ông cũng quen biết không ít người quyền cao chức trọng. Tuy rằng bản thân không màng chánh sự, chỉ một lòng dạy dỗ người tài, nhưng không ai dám khinh thường thế lực sau lưng ông. Ngay cả Lạc Tây Á trước giờ mắt cao hơn đầu (kiêu ngạo), ở trước mặt ông cũng không dám càn rỡ.

“Đa tạ lão Nhạc Tập lo lắng. Lần này mẫu hậu để ta tới đây dự lễ, thuận tiện mang theo phần lễ mọn cho ngài.”

“Ha ha, Điện hạ quá mức khiêm nhường, Hoàng thất ban thưởng, khi nào thì là lễ mọn đây?”

Hàn huyền vài câu, Lạc Tây Á không nhịn được nói: “Hiệu trưởng, cái tiểu nha đầu gọi Phụng Vũ là?”

Nha đầu kia mới vừa đánh lui thủ hạ của hắn, lại dùng lời nói đả kích, khiến hắn dù thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này. Hơn nữa, mấy năm qua Đồng gia vì hắn bỏ ra khá nhiều công sức, còn tặng hắn không ít trân bảo, nể mặt những bảo bối kia, hắn quyết định giúp đỡ Đồng Mạc Uyên một lần.

Chỉ là, vừa rồi hiệu trưởng nói chuyện, không rõ là đang giúp nàng giải vây, hay chỉ vô tình thôi? Trước tiên hắn cần hỏi rõ ràng, nếu như ý tứ của hiệu trưởng là ngẫu nhiên, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

Nhạc Tập sao có thể không nhận ra tâm tư của hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt toát lên vẻ ác độc của Lạc Tây Á, ông không biến sắc mỉm cười nói: “Nàng là học trò nhỏ tuổi nhất của lão phu.”

Lời này người tâm tư ngay thẳng nghe vào cũng không có gì đặc biệt. Dù sao Phụng Vũ mới mười tuổi, trong học viện sợ rằng không có học trò nào nhỏ tuổi hơn nàng. Nhưng rơi vào tai Lạc Tây Á và Đồng Mạc Uyên, lại là ý tứ khác.

“... Thì ra là lão Nhạc Tập lại thu thêm đệ tử, chúc mừng chúc mừng.”

Mặc dù ở Hoàng Đô, nhưng Lạc Tây Á cũng đã nghe nói qua Nhạc Tập có tính bao che đồ đệ, nếu Phụng Vũ là đệ tử chân truyền của Nhạc Tập, vậy thì không trùng trị được nha đầu này rồi, chỉ có thể giả cười nói một câu chúc mừng. Đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Bản Điện Hạ tạm thời tha cho người một mạng, đợi đến khi người đi ra ngoài rèn luyện theo thông lệ sẽ từ từ thanh toán.

Nghe ra được hắn hiểu lầm cùng với nghĩ một đằng nói một nẻo, Nhạc Tập cũng không giải thích, khẽ vuốt cằm, nói: “Điện hạ từ xa tới là khách, không nên đứng ở chỗ này nói chuyện, trước theo lão phu đi vào nghỉ một chút thôi.”

“Tất cả do lão Nhạc Tập an bài.” Lạc Tây Á và Nhạc Tập khách khí rời đi.

Lúc này, Đồng Mạc Uyên người đầy bùn đất lau mồ hôi lạnh trên trán. Đau đớn mặc dù đã giảm bớt, thế nhưng sắc mặt hắn vẫn xám xịt như tro tàn. Hắn đường đường là lão sư chủ nhiệm, Linh Sĩ trung cấp cấp hai, lại bị một học sinh mới mười tuổi đánh bại, sau này truyền đi, địa vị của hắn ở học viện sợ rằng khó giữ được!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nổi lên sát khí, muốn giết sạch những người hôm nay nhìn thấy hắn bị mất thể diện. Nhưng nhìn đám người chung quanh đã đi xa, hắn lại chán nản cúi đầu. Ở đây không chỉ có học trò, lão sư, còn có khách quý đến dự lễ. Không nói đến việc làm thế nào để giết chết từng người trong số

đó, chỉ riêng chuyện những người này chết sẽ tạo lên một hồi sóng to gió lớn, thì Đồng Mạc Uyên hẳn đã không đủ năng lực giải quyết.

Nghĩ tới đây, Đồng Mạc Uyên ủ rũ cúi đầu rồi đi nơi mà mới vừa rồi khiến cho hắn mất hết thể diện.

Trong phút chốc, cửa trường đứng đầy người, giờ chỉ còn lại hai, ba người.

“Phượng Vũ đồng học, còn không đến hai mươi phút nữa buổi lễ sẽ bắt đầu, ta dẫn người về ký túc xá, người nhanh đi sửa sang một chút.” Tề Uy nhẹ giọng nhắc nhở.

“Được, tạ ơn lão sư.” Đối với người đối đãi khách khí với mình, Phượng Vũ cũng sẽ dùng lễ đáp lại.

Đi trên đường, Tề Uy không nhịn được hỏi: “Phượng Vũ đồng học, người bắt đầu học ma pháp từ lúc nào?”

Lần trước khảo nghiệm nhập học thì nàng mới chỉ biết có một chiêu Tung Phong Thuật. vừa rồi ra tay lại vô cùng nhạy bén, không trải qua mấy năm khổ luyện, không thể triệu hồi nguyên tố một cách thuần thực như vậy. Vì vậy Tề Uy cho rằng, nhất định là ở thời điểm khảo nghiệm nhập học Phượng Vũ đã che giấu thực lực.

Phượng Vũ không suy nghĩ nhiều vậy, lên tiếng đáp: “Trên đường tới đây tùy tiện học, còn chưa thuần thực, sau này vẫn cần lão sư chỉ dạy nhiều hơn.”

Tề Uy lúc đầu giật mình, sau đó lại cho rằng nàng khiêm tốn: “Bắt đầu từ ngày mai, sẽ phân chia thực lực của nhóm học sinh mới, đến lúc đó sẽ an bài lão sư thích hợp nhất với người. Chỉ là, với bản lĩnh của người, sợ rằng chỉ có hiệu trưởng mới có thể chỉ điểm.”

“Lão sư quá khen.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi hết đường nhỏ bằng gạch đỏ, xa xa đã nhìn thấy phía trước là một mảnh xanh tươi của rừng trúc, trong rừng xen lẫn hơn mười cột đá nhỏ màu trắng, hết sức lịch sự tao nhã.

“Phía trước chính là ký túc xá.”

Đại thúc hơn bốn mươi tuổi trông coi ký túc xá thấy chủ nhiệm sự vụ dẫn theo một cô nương lạ mặt đi tới, lập tức tươi cười chào đón: “Tề chủ nhiệm là muốn giúp đỡ bạn học này sắp xếp phòng ở sao? Vừa vặn còn có một gian phòng một người, ta sẽ dẫn hai người vào.”

Thật ra thì, học sinh mới vừa nhập học nếu không phải là có lai lịch đặc biệt, đều chỉ có thể ở ký túc tập thể. Nhưng trưởng ký túc lần đầu thấy Tề Uy tự mình dẫn người tới, nghĩ là văn bối thân thích của hắn, không dám chậm trễ, sắp xếp cho Phượng Vũ gian phòng một người cuối cùng.

Phượng Vũ dù không hiểu rõ mấu chốt trong đó, nhưng Tề Uy thì biết. Nghĩ đến hôm nay hiệu trưởng ở trước mặt Lạc Tây Á cũng không phủ nhận hiệu lăm “Lại thu đệ tử”, thậm chí tương lai tiểu cô nương này chắc chắn sẽ trở thành sư muội của mình, vì nàng an bài một cái phúc lợi nho nhỏ, cũng không quá đáng. Liền ngầm cho phép trưởng ký túc an bài.

Tề Uy còn bận việc, dặn dò Phượng Vũ vài câu, liền vội vã rời đi. Phượng Vũ đi theo trưởng ký túc dọc theo rừng trúc tới một tòa lầu.

Trưởng ký túc ân cần mở ra một gian phòng ở lầu ba, giới thiệu: “Phượng Vũ đồng học, phòng của người chính là ——”

Mới nói một nửa, liền bị một giọng nói ẩn chứa tức giận cắt đứt: “Tiểu tặc trộm áo! Cuối cùng đã bắt được người! Xoắn ốc trầm ——”

Cùng với tiếng gầm, mấy đạo khí lưu hình xoắn ốc mạnh mẽ phi nhanh tới, đánh bay trưởng ký túc không hề phòng bị xa ra ngoài. Phượng Vũ mặc dù kịp thời tránh sang một bên, nhưng cũng bị kinh phong khiến cho nghiêng ngã một phen.

—— chiêu thức kia không phải ma pháp, uy lực lại vô cùng cường đại. Chẳng lẽ là đấu kỹ? Hơn nữa, giọng nói người xuất thủ có chút quen tai.

Không kịp suy nghĩ nhiều, người nọ ở trong phòng đã đuổi tới: “Tiểu tặc, hôm nay ta phải đánh cho người nửa sống nửa chết —— a?”

Cô nương xinh đẹp vừa ra tay vốn đang nổi giận đùng đùng, sau khi nhìn thấy người nằm trên mặt đất râm rì kêu đau, kinh ngạc nói: “Trưởng ký túc, tại sao là người?”

“Ta —— ta mang học sinh mới đến ký túc xá —— ai ôi.” Trưởng ký túc lớn tiếng nói được một nửa liền đau đến không thể nói tiếp.

Cô nương kia thấy vậy tự biết mình gây họa, vội vàng nâng hân tới ghế tràng kỷ ở trong phòng, vừa giải thích, vừa nói xin lỗi: “Tối qua ta vừa tới trường, nghe được mấy đồng học đã tới mấy ngày nói sau khi trở lại trường thấy mất không ít đồ trong —— a không, đồ dùng phái nữ. Ta nghi ngờ do gần đây trường học vì chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng đã thuê người làm tạm thời, lại đoán rằng tên ăn trộm này sẽ thừa dịp hôm nay tất cả mọi người không có ở ký túc xá mà ra tay, liền sắp xếp một chút, mai phục ở trong gian phòng trống này. Không ngờ lại là người —— nói đi nói lại, nếu như người gõ cửa, cũng sẽ không có việc hiểu lầm này rồi.”

Trưởng ký túc thoáng thở gấp đều đặn tức, cười khổ nói: “Tiểu đồng học, người cũng đã nói đây là phòng trống, vậy ta cần gì nghi tới việc gõ cửa chứ.”

Đang nói, hân lại xoa liên tục vào phần bụng bị đánh, chân mày nhăn lại, cho thấy bị thương không nhẹ.

Cô nương xinh đẹp biết mình ra tay có điểm độc ác, vội vàng nói: “Xin lỗi trưởng ký túc, ta lập tức dẫn người đi tìm Giáo Y (mình nghĩ là thầy thuốc).”

“Ai ôi. Không cần, ta nghỉ một lát rồi tự mình đi là được. Buổi lễ sẽ lập tức bắt đầu, người mau đến hội trường đi, nếu không sẽ bị trách mắng.”

“Như vậy sao được. Ta, Tiểu Ôi Ôi dám làm dám chịu, người bị thương rồi sao có thể bỏ đi.”

Hai người đang tranh chấp, bên cạnh bỗng nhiên có người chen vào nói: “Ta sẽ chữa trị bằng pháp thuật, trước thử một chút.”

Cô nương xinh đẹp nghe vậy vui mừng: “Thật tốt quá! Người —— à? Ta nhìn người sao thấy có chút quen mặt?”

Nàng mới vừa rồi chỉ mãi lo lắng thương thế của trưởng ký túc, không rảnh để ý Phượng Vũ. Phượng Vũ đã sớm đánh giá xong diện mạo của nàng, cũng nhớ được đã gặp nàng ở đâu: “Hơn mười ngày trước ở Lam Phong trấn, chúng ta từng gặp mặt một lần.”

“Lam Phong trấn?”

Tiểu Ôi Ôi còn hết sức trầm tư suy nghĩ, Phượng Vũ đã nhẹ nhàng đưa tay ra, đi tới bên người trưởng ký túc.

“Mưa nhuận Quy Nguyên —— Càng.”

Tay Phượng Vũ khẽ lật, dùng năng lực Thủy nguyên tố ngưng tụ thành từng vòng ánh sáng chữa thương trên người cho trưởng ký túc, khiến hân vốn đang nhứ chặt chân mày, trong nháy mắt liền giãn ra.

44. Chương 44: Buổi Lễ Khai Giảng

Tiến bước trưởng ký túc đã hoàn toàn khỏi bệnh, vô cùng cảm tạ, Phượng Vũ trở về phòng ngủ thay quần áo, Tiểu Ôi Ôi còn ở trong phòng khách kinh ngạc không thôi: “Không ngờ người lại là học sinh mới của trường chúng ta, làm sao người đến trễ như vậy? Đúng rồi đúng rồi, còn chưa hỏi tên người là gì.”

Đối mặt với chuỗi câu hỏi liên tiếp của nàng (Tiểu Ôi Ôi), Phượng Vũ không biết nên trả lời vấn đề nào trước: “Ta tên Phượng Vũ.”

“Phượng Vũ, xin chào, ta tên Tiểu Ôi Ôi, nhập học sớm hơn người một năm, là sư tỷ của người.”

Đang nói chuyện, Tiểu Ôi Ôi cười hì hì ôm một đồng y phục màu sắc rực rỡ đi vào, đặt trên giường Phượng Vũ: “Treo trên ban công quá rõ ràng rồi, tạm thời để ở chỗ này của người đi.”

Phượng Vũ định thần nhìn lại, là một đồng lớn quần áo trong gợn cảm, bất ngờ thật lớn: “Người ở đây lúc trước lưu lại?”

“Không phải, là mọi người gom lại dự định làm mỗi nhữ bắt tên biến thái ăn trộm đồ lót, không ngờ cuối cùng người sập bẫy lại là người và trưởng ký túc.”

“ Trong trường học thường xảy ra việc này sao?”

“Cũng không phải, từ trước đến giờ trường học vốn rất bình yên, có thể là gần đây người ra vào hỗn tạp, cho nên mới xảy ra chuyện âm ỉ này.” Nói xong, Tiểu Ôi Ôi liếc nhìn đồng hồ quả quýt, lập tức nhảy lên, bắt được một tay Phượng Vũ: “Ôi, sắp muộn rồi, chạy mau!”

Ký túc xá cách lễ đường một đoạn xa, lúc đầu Tiểu Ôi Ôi còn lo lắng Phượng Vũ không chạy nổi, sau lại phát hiện, đối phương bước chân nhẹ nhàng, tốc độ còn nhanh hơn chính mình một chút, không khỏi thay đổi cách nhìn: “Xem ra thực lực người không tệ lắm, cấp mấy rồi?”

Nghe vậy, Tiểu Ôi Ôi lại cho rằng thực lực của nàng bình thường, cho nên không tham gia khảo hạch, liền an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, ở trong trường học tu luyện một năm rưỡi nữa, bảo đảm thực lực người sẽ tăng nhiều. Đến lúc đó tham gia một cuộc thi, còn không phải dễ như trở bàn tay.”

Nghe được lời khích lệ của nàng, Phượng Vũ không khỏi cười nhạt một tiếng, trong lòng đối với cô nương cởi mở này tăng thêm mấy phần hảo cảm: “Ừ, cảm ơn.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã chạy đến trước hội trường. Còn chưa kịp quan sát kỹ hội trường cao lớn nghiêm trang trước mặt, Phượng Vũ đã bị Tiểu Ôi Ôi quen thuộc địa hình kéo đến bên kia: “Đi vào từ cửa nhỏ, nếu không sẽ bị lão sư phụ trách cầu nhàu.”

“Cái đó ——” Phượng Vũ vô ý quay đầu nhìn một cái, thấy một người bóng dáng cao lớn giống như cây tùng, nhìn có chút quen mắt, không nhận được hỏi “Người kia cũng là học sinh đi, sao laddi về hướng ngược lại với hội trường? Chẳng lẽ hẳn không cần tham gia buổi lễ?”

Tiểu Ôi Ôi quay đầu nhìn, lông mày xinh đẹp nhất thời nhíu lại: “Người kia gọi Lăng Tử Minh, cũng không biết lai lịch thế nào, các loại quy tắc ở trong trường học không tuân quy, lão sư cũng không quản hắn.”

Lăng Tử Minh? Chưa nghe qua tên này, nhưng tại sao càng nhìn người nọ càng thấy quen vậy?

Phượng Vũ còn đang hồi tưởng, lại bị Tiểu Ôi Ôi thúc giục: “Ai, đi rồi đi rồi, trở về sẽ từ từ nói cho người.”

—— rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào?

Cho đến khi thành công cùng Tiểu Ôi Ôi chạy tới ngồi vào hàng ghế sau, Phượng Vũ vẫn còn cố hết sức suy nghĩ.

Hễ là những buổi lễ do quốc gia tổ chức, thông thường đều rất nhàm chán. Kiếp trước Phượng Vũ chưa từng tham gia loại hoạt động này, vừa bắt đầu còn cảm thấy hứng thú ngồi nghe các vị khách quý nói chuyện, nhưng phát hiện nói đi nói lại đều là về võ thuật, liền quay sang nhỏ giọng nói chuyện với Tiểu Ôi Ôi.

Mặc dù tính cách thẳng thắn, nhưng Tiểu Ôi Ôi vẫn là một nữ hài tử, có bản năng bát quái, lập tức chỉ cho Phượng Vũ biết từng người lão sư “quản lý” ở trên đài: ví như Tề chủ nhiệm bề ngoài lịch sự, thật ra khả năng chiến đấu đứng đầu; bên cạnh là Lý lão sư, có biệt danh là lão bà nô*.

*lão bà nô: nô dịch của vợ, bị vợ chèn ép

Thật ra Phượng Vũ đối với mấy chuyện này không thấy hứng thú, nhưng nghe Tiểu Ôi Ôi thủ thủ thủ thì, nàng dần dần cảm thấy, dường như cuộc sống tập thể cũng không quá chán ghét. Một chút lo lắng lúc trước, trong lúc vô tình, đã tan thành mây khói.

Tiểu Ôi Ôi đang nói hăng say, bỗng bị tiếng vỗ tay nhiệt liệt trong hội trường cắt đứt, thấy rõ người lên đài là Tam vương tử Lạc Tây Á vẻ mặt đắc ý, Tiểu Ôi Ôi khó chịu nói: “Chậc, hiệu trưởng lại có thể đồng ý thứ người như vậy đến dự quan lễ, thật là quá không có nguyên tắc rồi !”

“Tại sao nói như vậy?”

“Những người hôm nay tới, mặc dù cũng lén lút làm chút chuyện vụ lợi, nhưng ít nhất ngoài mặt vẫn tỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm. Đầu giống như cái tên vương tử ngu ngốc này, thực lực không đủ, danh tiếng lại kém, là người cay nghiệt hẹp hòi, mặt ngoài lại làm bộ làm tịch, đáng tiếc giả bộ không giống.”

“Nhưng mạng hần tốt, bệ hạ của chúng ta chỉ có một đứa con trai là hần, tương lai hần nhất định thừa kế vương vị. Ông trời thật không có mắt, vì sao thái tử vương tử của ba nước kia đều văn võ song toàn, danh tiếng vang xa, tu thân chúng ta sau này lại muốn ủng hộ một người ngu ngốc như vậy làm vua!”

Nói xong, Tiểu Ôi Ôi giận dữ đá ghế, người hàng trước quay đầu trốn mắt nhìn, lại bị vẻ mặt tức giận của Tiểu Ôi Ôi dọa sợ quay trở lại, suy nghĩ rất cuộc đắc tội với nàng lúc nào.

Nhớ tới màn gặp gỡ vừa rồi, Phượng Vũ hiểu rõ sự phẫn nộ của Tiểu Ôi Ôi: “Ta mới vừa đối mặt với hần, người này cậy mạnh vô lễ, chỉ là trước mặt hiệu trưởng lại trở nên quy củ.”

Tiểu Ôi Ôi hừ một tiếng, nói: “Hần dám không dâng hoàng sao, Ngải Fila hoàng hậu năm xưa chính là học trò của hiệu trưởng. Hần dám đối với lão sư dạy mẫu hậu không tôn kính? Hiện tại, sợ rằng cũng chỉ có một mình hiệu trưởng trấn áp được hần.”

Nhìn thiếu niên tóc vàng trên đài thao thao bất tuyệt, Tiểu Ôi Ôi đột nhiên nghĩ ra một chủ ý: “Không bằng, chúng ta khiến hần ở trước mặt hiệu trưởng ngã nhào?”

“Hả? Làm thế nào?”

“Chính là ——” Tiểu Ôi Ôi lại gần bên tai Phượng Vũ, nhỏ giọng thầm thì một phen. Phượng Vũ sau khi nghe xong, cảm thấy kế hoạch này mặc dù không tệ, nhưng thật giống bộ dạng một đứa bé chơi đùa, không phù hợp lắm với tính tình nàng. Với tính tình của nàng, thích lấy nắm đấm để giải quyết tranh chấp hơn.

Nhưng thấy hai mắt Tiểu Ôi Ôi sáng lên, không ngừng cười trộm, không đành khiến nàng mất hứng, liền đồng ý: “Vừa vặn một lát nữa hần sẽ dâng quà tặng cho hiệu trưởng. Một lát người kéo hần, ta sẽ nghĩ biện pháp bỏ đồ vật vào.”

“Được!”

Đợi khi buổi lễ kết thúc, chính là Ngọ yến. Thừa dịp tất cả mọi người dời bước tới đại sảnh bữa tiệc, Tiểu Ôi Ôi cười híp mắt tiến lên ngăn Lạc Tây Á lại: “Tam điện hạ, đã lâu không gặp.”

Lạc Tây Á nhìn nhìn cô nương trước mặt vài lần, mới nhớ ra đối phương là người nào: “A, người là muội muội Tiểu hộ vệ, Tiểu gia nhị tiểu thư. Ta ở Hoàng Đô thường được nghe lệnh huynh nhắc tới người.”

“... Ca ca nhất định là oán trách ta không dụ dỗ không hiền thực, không giống thực nữ khiến hần mất mặt.” Nhỏ giọng nói thầm xong, Tiểu Ôi Ôi vừa muốn nói chuyện, lại bị Đồng Trì và Đồng Tân đi tới cắt đứt: “Gặp qua Tam điện hạ.”

Người tăng lớp cao ở đế đô đều biết, Đồng gia là thân tín của Lạc Tây Á. Nhưng bây giờ thấy người Đồng gia, Lạc Tây Á lại không cho sắc mặt tốt, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Thấy thế, lòng bàn tay Đồng Tân không khỏi toát mồ hôi: nhất định là do vừa rồi phụ thân bị thua khiến Điện hạ cảm thấy mất thể diện! Nếu không kịp thời xoay chuyển, sau này địa vị của Đồng gia ở trong lòng Điện hạ, chỉ sợ tuột dốc không phanh.

Đồng Tân vừa định mở miệng lấy cớ Đồng Mạc Uyên gần đây thân thể không khỏe, đại phu dặn dò cần tĩnh dưỡng, không thể tùy ý sử dụng pháp thuật nói ra, lại bị Đồng Trì nhẹ nhàng kéo ra, nấp sau lưng, cũng nháy mắt với hần, ý bảo hần không nên mở miệng.

Hần đang nghi ngờ không hiểu, liền nghe Đồng Trì mỉm cười nói: “Điện hạ, gần đây ta tình cờ lấy được một món đồ, nghe nói có lai lịch lớn. Nhưng ta ở phương diện giám định và thưởng thức cổ đồng dị bảo* thật sự kém cỏi, còn muốn xin Điện hạ giúp ta xem xét kỹ lưỡng.”

*cổ đồng dị bảo: bảo vật từ xa xưa, nhiều năm tuổi

“Hả? Thứ gì?” Vừa nghe có Kỳ Trân Dị Bảo, quả nhiên sắc mặt Lạc Tây Á từ mây mù chuyển sang quang đãng.

Đồng Trì háng giọng thừa nước đục thả câu, ngừng một chút, nhìn ánh mắt mong đợi của Lạc Tây Á, không nhanh không chậm nói: “Vòng tay được chế từ Thanh Lam Hồi Xuân ngọc.”

45. Chương 45: Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch

Ngọc Thanh Lam Hồi Xuân chế thành lắc tay!

Lời vừa nói ra, hai mắt của Lạc Tây Á tỏa sáng, Tiểu Ôi Ôi la thất thanh, vẻ mặt hâm mộ, Đồng Tân lại lấp bắp kinh hãi, kéo vạt áo của Đồng Trì, nhỏ giọng hỏi: “Này, đó không phải là gia truyền chi bảo của Yến Oanh Oanh sao? Sao lại ở trong tay biểu ca vậy?”

Yến Oanh Oanh từ nhỏ đã thâm mền hắc, mặc dù hắc không quá thích nữ nhân dễ dàng xấu hổ, không đùa giỡn cũng như không thú vị này nên vẫn làm bộ như không biết. Nhưng chợt thấy đồ của nàng xuất hiện trong tay của nam nhân khác nên vẫn khá ghen tỵ. Với lại người này vẫn là người luôn vượt qua hắc - biểu ca.

“Đương nhiên là thúc thúc đưa.” Đồng Trì liếc hắc một cái, “Ta cũng không rõ tình hình cụ thể thế nào nữa, trở về biểu đệ hãy đi hỏi thúc.”

“Cha? Đúng rồi, nhất định là Yến Oanh Oanh biết chúng ta cần trân bảo dâng tặng cho Tam điện hạ cho nên mới giao cái đồ cho cha. Ha ha, nàng làm vậy nhất định là vì ta, nữ nhân gốc kia, sau này sẽ đối xử với nàng tốt hơn một chút.”

Đồng Tân đang tự tìm lý do hợp lý cho mình mà âm thầm hắc hê, Lạc Tây Á đã chờ không kịp hỏi tới: “Hơn một trăm năm trước mạch ngọc Thanh Lam Hồi Xuân đã bị khai thác hết rồi, chịu mài ngọc chế thành trân châu làm đồ trang sức lại là sự lưu hành hai trăm năm về trước! Nếu người lấy được mà không phải đồ dỏm thì có thể nói là vật vô giá rồi!”

Thấy phản ứng dữ dội của Lạc Tây Á, trong mắt Đồng Trì lóe lên một tia đắc ý nhưng trong miệng lại giả vờ kinh ngạc: “Điện hạ thật là học sâu biết rộng, ta cũng không hiểu những thứ này, không bằng đêm nay mời Điện hạ đi giá hàn xá, giám định và thưởng thức một phen, như thế nào?”

“Cần gì đợi buổi tối, bây giờ chúng ta liền đi!”

Thấy thế, Tiểu Ôi Ôi đang ôm tay đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt vội vàng nhắc nhở: “Điện hạ, lát nữa là ngọc yến rồi, hiệu trưởng vẫn đang chờ ngài đấy.”

Nàng cố nén cảm giác ghê tởm để tới gần Lạc Tây Á, chính là vì kéo dài thời gian, nếu ngược lại để hắc đi, đây chẳng phải uống phí một phen công phu vừa rồi sao.

Quả nhiên, nghe hai chữ “Hiệu trưởng”, trên mặt của Lạc Tây Á thoáng qua vẻ hậm hực, đành chịu nói: “Được rồi, qua ngọc yến hãy nói.”

Phòng ăn của học viện thu hồi bàn vuông ghế dài, đổi thành rất nhiều bàn tròn, trên bàn phủ khăn viền tơ màu trắng, cùng với những vật trang trí màu hồng bách hợp, nhìn qua tươi mát cao nhã làm nổi bật lên thức ăn ngon được bày đầy bàn khiến người ta thèm thuồng.

Tiểu Ôi Ôi căn bản không liếc mắt nhìn bàn ăn một cái, đi cùng Lạc Tây Á, đám người Đồng Tân tới phòng ăn, nàng thuận tiện quan sát xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Phượng Vũ. Khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc xuất hiện ở một đầu khác của phòng ăn, nàng không kiềm nổi sự vui mừng, chạy qua thật nhanh.

“Sao rồi, sao rồi? Thành công chưa?” Tiểu Ôi Ôi sốt ruột hỏi.

“Bỏ vào rồi, nhưng chỉ sợ hắc sẽ tâm huyết dâng trào mà mở ra nhìn đó.”

“Hắc hắc, chuyện này người không cần lo lắng.” Tiểu Ôi Ôi mặt mày hớn hở nói: “Nhờ thân tín họ Phúc kia, bây giờ chỉ sợ ngay cả mình họ gì hắc cũng không nhớ rõ rồi.”

Thấy trên mặt của Phượng Vũ lộ ra vẻ nghi hoặc, Tiểu Ôi Ôi liền giải thích đơn giản một chút nguyên nhân hậu quả.

Nghe vậy, Phượng Vũ không khỏi duỗi tay sờ lên vành tai, kéo nhẹ bông tai hình Phượng hoàng.

—— chỉ là một chuỗi ngọc Thanh Lam Hồi Xuân chế thành trân châu, giá trị của nó có thể làm một vị hoàng tử có địa vị cao quý của một quốc gia như Lạc Tây Á hí hửng, vậy nàng có hẳn một cái giường ngọc, chẳng phải là đủ để khiến người đời điên cuồng vì nó?

—— cha mẹ nàng có thể được đến bảo vật này, nói không chừng cũng không phải trùng hợp, có lẽ thân phận của bọn họ cũng không hề là thế gia Tộc trưởng ở trong một trấn nhỏ đơn giản như vậy.

Phượng Vũ đang trầm ngâm thì ngọc yển bắt đầu.

Theo lệ thường, hiệu trưởng sẽ chào hỏi rồi mời rượu các vị khách quý. Vậy mà mới vừa bưng ly rượu lên đã bị Lạc Tây Á cắt đứt: “Nhạc lão, mời xem lễ vật của phụ hoàng và mẫu hậu cho ngài.”

Hiệu trưởng đâu biết hắc muốn sớm đưa lễ vật xong rồi đi Đồng gia xem bảo bối, còn tưởng rằng hắc muốn khoe khoang. Hiệu trưởng quyền thế không màng danh lợi này cực kỳ không vui, nhưng sự giáo dưỡng tốt khiến hắc không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt nói: “Vậy làm phiền Điện hạ rồi.”

Lạc Tây Á vỗ tay một cái, lập tức liền có tùy tùng dâng lên một hộp Hồng mộc mang phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã.

Nhận lấy hộp Hồng mộc, cánh tay của Lạc Tây Á hơi trĩu xuống, trong lòng không khỏi kỳ quái nói: Sao nặng hơn lúc trước một chút vậy? Có lẽ chỉ là ảo giác thôi.

Chuyển nó đến trước mặt hiệu trưởng, Lạc Tây Á có một chút đắc ý nói: “Mẫu hậu biết ngài từ trước đến giờ thích âm nhạc, đồ này được chế tạo ở Vô Tận Hải bên Đông Lăng Đại lục, tinh xảo xinh đẹp nhất thiên hạ Chu linh bối, lại từ ba hoàng giả ma pháp sư đỉnh cao của Đế quốc liên thủ thi pháp, khắc vào đó giai điệu của đàn Nguyệt Cầm do người ngâm thơ rong nổi tiếng nhất ở Tất Lanka – Ngôn Ca Hành. Hi vọng ngài có thể thích.”

Mỗi một câu nói của hắc khiến đám người vang lên một trận kinh hô nho nhỏ. Chu linh bối ẩn núp ở dưới đáy biển sâu ngàn mét, coi như không tiếc nhân lực vật lực, muốn bắt nó cũng là một chuyện tương đối khó khăn. Mà ba hoàng giả ma pháp sư đỉnh cao của Đế quốc bình thường đã nhìn nhau thấy ngứa mắt, muốn để bọn họ đồng lòng thi pháp thì nói dễ hơn làm.

Về phần người ngâm thơ rong Ngôn Ca Hành lại yêu thích dịch dung rồi cải trang du ngoạn thế giới, hành tung lại lúc có lúc không, diện mạo bất định, muốn tìm được hắc thì độ khó không thua gì đãi vàng trong cát.

Ba chuyện trên, mỗi một chuyện đi làm đều khó khăn trùng trùng, dù là người bình thường đến cuối đời cũng không làm được một chuyện, có thể hợp ba chuyện này thành một thể cùng một lúc, sau đó làm thành lễ vật, cũng từ đó phản ánh được thực lực hùng hậu của Tu pháp Đế quốc.

Nhận lấy ánh mắt nóng bỏng của mọi người trong phòng ăn, Lạc Tây Á cười híp mắt mở hộp Hồng mộc, bày ra trước mắt mọi người.

Vậy mà, đang chờ mong tiếng thán phục và tiếng ca ngợi, lại chậm chạp không có vang lên.

—— Đây là bị chấn động vì bảo bối khó có được này mà quên nói luôn sao? Hừ, mẫu hậu nói không sai, bây giờ Linh Chân học viện, đệ tử bản hàn không hề có kiến thức càng ngày càng nhiều rồi. Chu linh bối trân quý này để thứ dân loại này xem, thật là quá mức lãng phí.

Trong lòng Lạc Tây Á đang cực kỳ khinh thường thì trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng cười khê.

Giống như là lây bệnh, tiếng cười càng lúc càng lớn, từ lúc ban đầu cố nén thành ra sau đó lại không kiềm nể gì mà cười to. Ngay cả Tề Uy luôn luôn nghiêm túc cẩn thận cũng cười lên ha hả. Đến nỗi hiệu trưởng cũng liên tục lắc đầu.

— sao vậy? Đám người kia uống lộn thuốc sao?

Nhìn chung quanh, Lạc Tây Á vừa luống cuống vừa không hiểu.

“Điện hạ ——” một tùy tùng ở bên ngoài chịu trách nhiệm khuyên can không để ý quy định vội vã đi tới bên người Lạc Tây Á đang nghi hoặc, lúng túng nói: “Điện hạ, xin thu lại lễ vật trước.”

“Tại sao? !”

“Ngài xem.”

Vì nắp và thân hộp liền nhau, lúc mở ra lúc lại quay hộp về phía những người khác nên tầm mắt của Lạc Tây Á hoàn toàn bị che khuất. Sau khi nghe tùy tùng nhắc nhở liền quay hộp lại, thấy đồ đó suýt nữa làm hấn học máu mắt mạng.

Một lúc sau, một tiếng gầm vang dội Linh Chân học viện: “Là ai để áo lót vào hộp lễ vật? ! Là tiểu tặc nào làm? ! Bản Điện hạ nhất định phải trị hấn tội chết!”

Nhưng rất đáng tiếc, không có ai tin tưởng Lạc Tây Á bị phần “tổ cáo”, mà lại có suy đoán khác.

“Không ngờ Tam điện hạ lại nói hay thế, chắc chắn chắc.”

“Rất bình thường mà, trong xã hội thượng lưu, có một số yêu thích của người quý tộc không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nghe nói đại thần còn thích giả thành thiếu nữ hóa thành ma sủng hình người để quật đấy.”

“Nếu so sánh thì sự yêu thích của Tam điện hạ thật ra rất bình thường. Nhưng hấn quá không cẩn thận rồi, sao có thể đem đồ được cất giấu đó mang ra bên ngoài chứ.”

“Ôi, có lẽ bày đồ được cất giấu với người khác chắc cũng là một phần yêu thích của hấn?”

“Chắc là vậy, trước kia hấn không phải thích trần bảo sao, có lẽ thói quen bày trần bảo với người khác cũng mang tới sự yêu thích khác. Như vậy không tốt, không tốt.”

Tiểu Ôi Ôi thân là người vạch ra vốn chỉ che miệng cười trộm, nhưng nghe mọi người tưởng tượng phong phú suy đoán xong thì ôm bụng cười ngã xuống đất: xem ra, Điện hạ ngu ngốc này bị hiềm nghi là nghiện áo lót, trong thời gian ngắn cũng rửa không sạch! Để cho hấn không coi ai ra gì này! Để cho hấn cạy mạnh vô lễ này!

Ngồi một bên thấy vẻ mặt Lạc Tây Á lúc đỏ lúc trắng lúc phẫn nộ, Phượng Vũ ít khi cười nhìn mà cũng cười ra tiếng.

— có lúc không dùng đao cũng có thể thu thập người đến mức chặt vật không chịu nổi. Xem ra sư phụ nói không sai, có người thì gặp kỳ ngộ ở chỗ nào đó, nàng mới đến trường học ngày đầu tiên, liền học được kỹ thuật trêu đùa người khác, không tệ không tệ. Điều này làm cho nàng lại càng chờ mong thời gian học ở học viện sau này.

46. Chương 46: Khảo Nghiệm Nhập Học

Xảy ra một chuyện ngoài ý muốn trong yến hội như vậy, Lạc Tây Á cảm thấy mặt mũi không còn. Giận dữ đập mạnh bàn một cái, liền vội vã rời đi.

Nhưng đáng thương lại là người của Đồng gia, vốn đang trông cậy vào trần bảo đề có thể văn hỏi lại ấn tượng xấu trước mặt điện hạ, không nghĩ tới sau đó lại xảy ra chuyện như vậy, một ít lửa giận vô hình của Lạc Tây Á, phát tiết tất cả lên người bọn họ.

Cho đến rất nhiều năm sau, sự kiện “Áo lót” lần đó vẫn là truyền thuyết kinh điển kéo dài không ngớt ở Linh Chân học viện. Dĩ nhiên, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Gần tối, ký túc xá.

Tiểu Đoàn Tử bày ra hình chữ đại nằm trên giường lớn mềm mại đã lâu không được nằm, ngáy khò khò.

Luci đứng bên cửa sổ của ký túc xá, ngắm nhìn nhà lay động ở phía xa, nói: “Nếu ngươi đã một mình ở một phòng, về sau hành động cũng thuận tiện hơn.”

“Ừ. Nhưng sớm biết là như thế này, vậy có thể mang Sâm Lam đến.” Phượng Vũ tiếc nuối nói.

Suy xét mức độ nhiều người hỗn tạp, bộ tộc Độc Giác Thú từng bị vương thất hạ mệnh lệnh đang là “Tội phạm quan trọng”, đêm qua sau khi đưa Phượng Vũ vào thành xong, Vân Sâm Lam liền trở lại vùng ngoại ô, tự mình dưỡng thương tu luyện, nói chờ thêm một thời gian nữa rồi trở lại tìm nàng.

“Qua vài ngày gặp lại cũng giống nhau. Trước đừng nói cái này ——” Luci bay đến trước mặt nàng, nói: “Hôm nay ta nhìn ngươi ra tay, đối với việc nắm giữ nguyên tố hội tụ miễn cưỡng cho là có thể, nhưng lúc không chế thay đổi giữa hai loại nguyên tố vẫn còn có chút không quen tay.”

Luci là người mắt cao hơn đầu, bắt bẻ chỉ ra nhược điểm của Phượng Vũ.

“Ta cũng có cảm giác đó, chắc là mới vừa học được ma pháp không bao lâu cho nên còn chưa đủ thuần thục. Ta tin tưởng nếu dùng liên tục, cần luyện thủ pháp quen thuộc chút nữa là có thể khắc phục nhược điểm này.” Phượng Vũ kiểm điểm nói.

Nếu để người buổi sáng nhìn thấy Phượng Vũ ra tay nghe đoạn nói chuyện này, chỉ sợ hận không được lập tức đi tới nói chen vào: ngươi đã cường hãn đến mức này mà còn ngại chưa đủ, muốn âm ỉ cái gì hử! Có để cho chúng ta sống những ngày bình thường không hử? !

Nhưng theo chủ nghĩa hoàn mỹ trong mắt Phượng Vũ và Luci, chưa đủ chính là chưa đủ, không phải dùng tuổi tác hoặc kinh nghiệm làm cái cớ để qua chuyện.

Muốn trở thành người mạnh nhất, chỉ có không ngừng tiến lên rồi lại tiến lên, không có bất kỳ đường tắt nào có thể đi.

Thu thập hành lý đơn giản mang tới, Phượng Vũ lấy một bọc dược liệu chưa dùng hết ra, chợt nhớ tới việc luyện đan: “Sư phụ, cho ta mấy phương thuốc hồi phục thể lực đi, ngày mai ta mua một ít dược liệu để tiếp tục học luyện đan.”

Ngày hôm qua sau khi phá giải phong ấn ở trong núi thì xuất hiện cảm giác hư thoát không có sức, nàng thật sâu nhớ đến bây giờ. Mặc dù thể lực đã khôi phục đến bảy tám phần nhưng còn kém rất xa lúc nồng hậu khiến nàng an tâm.

“Được.” Luci một lời đáp ứng luôn, sau đó lại nói ra vấn đề rất thực tế: “Ngươi còn tiền sao?”

“ ”

Phượng Vũ hoàn toàn quên mất chuyện này, lục lọi túi tiền, cuối cùng chỉ có mười mấy Linh Tinh.

Nếu như là tiền sinh hoạt thì tạm thời là đủ rồi. Nhưng muốn mua dược liệu, vẫn còn thiếu rất nhiều. Hơn nữa học phí lại quá cao.

Chẳng lẽ một đồng tiền lại làm khó tiểu thiên tài?

Linh cơ vừa động, Phượng Vũ lấy Hoá sinh linh khí ra, bỏ Linh Tinh vào, chờ nó biến thành hai.

Nhìn thấy động tác của đồ đệ, Luci khinh bỉ nói: “Nếu tiền bói trên trời có linh, biết ngươi dùng tâm huyết của hần hoá sinh đồ chơi này, nhất định hối hận ban đầu sao không đập bể nó đi.”

Với Luci cao ngạo mà nói, bảo vật là phải dùng để tăng cường thực lực, không phải dùng để làm loại chuyện thấp hèn.

Phượng Vũ im lặng: sư phụ à, bây giờ bộ dáng của ngươi như vậy, uống chút mật đã no rồi. Nhưng đồ đệ ngươi là ta còn muốn sống, làm ơn mau thu hồi ngôn luận ăn thịt kia đi!

Sau đó Phương Vũ mặt dày vờ như không nghe thấy lời nói của Luci, lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng cũng ra hơn hai trăm Linh Tinh, coi như là giải quyết tình hình khẩn cấp.

“Vương Lễ, hạ cấp cấp bốn!”

“Trương Trúc, hạ cấp cấp ba!”

.....

Ngày kế, khóa đầu tiên của Linh Chân học viện là khảo nghiệm thực lực tân sinh.

Những tân sinh xếp thành mấy hàng ở trên trường luyện võ, từng người chờ Lão sư gọi tên rồi đi vào khảo nghiệm.

Theo quy định, trước khi tân sinh chính thức vào học mười ngày thì phải đến báo danh. Mấy ngày ở chung, hơn phân nửa đã biết nhau.

Cho nên, lúc Phương Vũ xuất hiện, trước kia mọi người cho rằng nàng là học tử cấp cao, nhưng thật sự rất kinh ngạc về tuổi của nàng, lúc này mới nhận ra vị “Học tử” này lại đi tới xếp hàng. Cho thấy là tân sinh đồng cấp với bọn họ.

Trong hàng đã quen thuộc nhau một khi xuất hiện người lạ, giống như cừu trắng ở giữa nhiều con ngựa đen rất dễ nhận ra. Rất nhanh, một vài tân sinh khá bát quái liền truyền ra các loại phỏng đoán, nghị luận.

Nhưng vì ngày hôm qua bọn họ đã sớm rời khỏi đó đến lễ đường, bỏ lỡ một màn kịch hay ở cổng trường. Sau đó Đồng Mạc Uyên vì mặt mũi, lại hạ lệnh phong tỏa chuyện hấn thua một tiểu nữ sinh. Cho nên những tân sinh này cũng không biết thực lực của Phương Vũ. Thấy nàng nhỏ tuổi nhất nên cho rằng thực lực của nàng bình thường, không đáng lo.

Đối với việc bình phẩm bạn học mới từ đầu đến chân, dù sao cũng hơi thất lễ, cho nên phần lớn mọi người đều là nhỏ tiếng nghị luận, vậy cũng thôi đi. Nhưng có một nữ hài bề ngoài mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo có thể nói là ngọt ngào nhưng nói chuyện lại vô cùng cay nghiệt.

“Người xem nàng gầy giống như cây gậy trúc, sợ rằng gió thổi qua liền bị thổi đi rồi, ta thấy chẳng những toàn thân trên dưới nàng không đến mấy lượng thịt, khẳng định thực lực cũng chẳng ra sao. Các Lão sư cũng thiệt là, sao có thể thu người như thế vào trường học? Khiến đệ tử tinh anh như ta làm đồng học với loại người này, thật là quá hạ thấp trình độ của ta rồi!”

Nữ hài kéo nhẹ lọn tóc quăn, chua ngoa phê bình nói.

Ở nhà suốt ngày nàng được người ta gọi là thiên tài nâng niu ở trong lòng bàn tay quen rồi, lần này thi vào Linh Chân học viện, vốn tưởng rằng nhất định có thể giành được tất cả danh tiếng. Vậy mà đến trường học rồi mới nhận ra, lấy một chút trình độ này của nàng không là gì so với cao thủ nhiều như mây ở nơi đây. Tâm lý mất cân bằng, nàng liền giấu cợt thực lực của đồng học khác không bằng mình làm thú vui, tìm về một chút lòng tự ái.

Mấy người có ý nghĩ giống nàng rồi rít phụ họa nói: “Đúng vậy! Vừa nhìn thấy nàng chính là một người gây cản trở!”

“Sao nàng có thể có mặt tại đây chứ? Nếu là ta, thấy thực lực không bằng người ta thì đã sớm về nhà rồi.”

.....

Hoàn toàn không che giấu châm chọc, toàn bộ rơi vào trong tai Phương Vũ. Lúc đầu nàng còn tưởng rằng họ đang nói người khác, sau đó cảm thấy ánh mắt của đối phương nhiều lần nhìn mình, mới chợt hiểu mình lại nằm trên cây thương lần nữa, bị người khác cho rằng là quả hồng mềm nên tới bóp.

—— chắc, chỉ là một vài con ruồi bọ kêu để tìm cảm giác tồn tại mà thôi, nếu vô tình gặp, mình sẽ mặc kệ họ. Nhưng nếu cùng trường, sau này thời gian ở chung vẫn còn rất dài. Mình rộng lượng nhượng bộ sẽ chỉ làm người khác cho rằng yếu đuối dễ khi dễ, từ đó ngày càng tìm mình phiền toái.

—— vẫn là suy nghĩ một phương pháp khiến các nàng ngậm miệng.

Không lâu sau liền đến Phượng Vũ đi làm khảo nghiệm. Lão sư trên đài thấy người tới là một tiểu cô nương mười tuổi, mặc dù không giống như trong miệng của tân sinh phía dưới nói, nhưng về mặt xem thường đã bán đứng ý nghĩ của hắn: còn nhỏ tuổi, có thể có chỗ nào hơn người? Thật không biết đồng sự chiêu nàng.

Nhưng mặc kệ hắn làm sao cũng không coi trọng tiểu cô nương này, trình tự vẫn phải làm: “Người đặt tay lên Thủy Tinh Cầu, phát động linh lực toàn thân, thử thấp sáng lá cây.”

47. Chương 47: Thách Đấu Khó Phân Hạng Nhất!

Dùng làm khảo nghiệm là Viên Thành — quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay người, sáng long lanh không tỳ vết. Xuyên thấu qua vẻ ngoài tinh khiết, nhìn vào bên trong có một gốc cây. Kỳ lạ là, thân cây vô cùng rõ ràng, nhưng lá cây lại như dùng ảo ảnh vẽ ra, mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ.

Phượng Vũ theo lời đặt tay lên cầu thủy tinh, hơi ngưng thần, rót Tinh Thần lực cường đại vào trong quả cầu thủy tinh.

Rót vào chưa tới một phần ba, cầu thủy tinh liền phát ra ánh sáng màu lam, màu đỏ. Chốc lát sau, hiện thêm cả ánh sáng màu vàng và màu xanh. Ánh sáng rực rỡ chói mắt, tỏa ra khiến mọi người tưởng như không mở được mắt ra.

Vốn không chút để ý, lão sư đang vươn tay ra lấy nước, nhìn thấy một màn này liền ngây người. Cái ly đặt bên miệng lại quên uống..., nước trà vấy khắp người, hỗn vẫn như cũ chưa tỉnh lại.

Mấy lão sư khác sau khi nhìn thấy dị tượng, rối rít bỏ lại đệ tử đang khảo nghiệm chen chúc đi tới, vội vàng muốn nhìn cho rõ. Có vị lão sư thậm chí còn vấp phải ghế ngã.

“Trời ạ! Nàng lại có thể cùng lúc nắm bắt được bốn loại nguyên tố tự nhiên!”

“Hơn nữa màu sắc điểm lệ thuần khiết, có thể thấy được uy lực cường đại tương ứng!”

“Không đúng, các người mau nhìn! Từ khi thành lập trường tới nay chỉ có bảy đệ tử kích khởi được ánh sáng Lôi Nguyên Tố——”

Trong tiếng kinh hô của các lão sư, ánh sáng tím từ từ hiện lên, nhanh chóng bao lấy mấy chiếc lá cây hư ảo còn sót lại tạo nên một tàng cây phong phú. Trong quả cầu thủy tinh, cả gốc cây và lá cây đều được thấp sáng, hơn nữa, ánh sáng ngày càng chói mắt.

Cuối cùng, khi ánh sáng dừng biến đổi thì năm loại màu sắc cũng đồng thời biến thành ánh sáng trắng. Người ngoài nhìn vào có thể không hiểu, nhưng các lão sư đã am hiểu khảo hạch thì biết rõ kết quả, việc này có nghĩa là Phượng Vũ có năng lực cảm ứng cả năm loại nguyên tố, ít nhất đã đạt trình độ mãn cấp hạ cấp!

Ma pháp sư phân biệt cao thấp, là dựa trên năng lực nắm bắt cảm ứng với nguyên tố. Thông thường một ma pháp sư cả đời chỉ chuyên tu một loại nguyên tố pháp thuật, cũng chưa chắc có thể đạt tới cấp bậc cao nhất. Ma pháp sư có thể thành thạo thì triển hai loại nguyên tố pháp thuật, thấp nhất cũng là cường giả cấp Hầu Tước. Mà ma pháp sư có thể điều khiển ba loại nguyên tố pháp thuật trở lên, chính là Hoàng Giả Ma pháp sư.

Hiện nay ba vị Hoàng Giả Ma pháp sư đứng đầu đế quốc Tu Thập, cũng chỉ có thể điều khiển bốn loại nguyên tố mà thôi!

—— đợi qua một thời gian, tương lai nha đầu này là không thể đoán biết! Thậm chí có thể trở thành Thánh Tôn Ma pháp sư trong truyền thuyết!

Một khi nhận thức được điểm này, các lão sư lập tức ý thức được đây là một cơ hội tốt có thể lưu danh muôn đời —— làm lão sư của thiên tài có một không hai, tương lai sẽ đạt được biết bao vinh quang!

Nghĩ đến điều này các lão sư đứng phía sau liền tiến tới trước mặt Phượng Vũ, lộ ra khuôn mặt tươi cười vô cùng hòa ái dễ gần: “Phượng Vũ đồng học, lão sư am hiểu rõ ma pháp Thủy hệ, nếu như ngươi theo ta tu hành, tương lai nhất định có thể trở thành Ma pháp sư Thủy hệ cao nhất.”

“Ngươi đối với năm loại nguyên tố đều có cảm ứng, chuyên tu một hệ thì quá đáng tiếc! Không bằng trước học đấu kỹ với lão sư ta đi! Tu luyện tới đấu kỹ cường hãn tột đỉnh, có thể ngang hàng với Ma pháp sư!”

“Đừng nghe lão cơ bắp này! Với thiên phú của ngươi nếu không làm Ma pháp sư chính là làm phụ ơn trời, mặc dù lão sư ta thực chiến không giỏi, nhưng lý thuyết vẫn có thể dạy cho ngươi. Ngươi trước đi theo ta học thật tốt nền tảng cơ bản đi!”

.....

Đổi mặt mấy người lão sư đang lâm vào trạng thái nửa điên cuồng này, Phượng Vũ toát mồ hôi. Chợt, nàng nhớ tới lúc mới gặp Luci thì người đã từng nói các lão sư sẽ không tiếc bất cứ giá nào thu thập đệ tử thiên tài theo mình. Quả nhiên là như vậy..

Chỉ là, đối mặt với sự nhiệt tình này, Phượng Vũ cũng không có phúc hưởng.

“Xin lỗi, các vị, ta ——” đã có lão sư.

Nàng còn chưa nói lời cần nói, đã bị một người cắt đứt: “Ha ha, nha đầu này trong lần tuyển chọn lúc trước, là lão phu đã sớm nhìn trúng. Các ngươi là muốn cướp người của ta sao?”

Mọi người theo tiếng nhìn, chỉ thấy một lão giả mặt mày tươi cười hồng hào đang đi tới, tràn đầy sức sống, không phải hiệu trưởng thì ai? Nghe lời hấn, dù chưa công khai, cũng đã tỏ rõ muốn thu Phượng Vũ làm đệ tử rồi.

Trước khi nghĩ tới vang danh muôn đời, tốt nhất nên nghĩ tới năng lực của mình trước. Các lão sư thật đúng là không dám cướp người với hiệu trưởng, trong lòng âm thầm ảo não, ngoài miệng vẫn tỏ ra vui mừng: “Chúc mừng hiệu trưởng lại thu được một đệ tử thiên tài.”

“Nói còn quá sớm, nói còn quá sớm.” Hiệu trưởng vui vẻ đi tới trước mặt Phượng Vũ, liếc mắt nhìn quả cầu thủy tinh, cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng vẫn bị làm cho kinh hãi: “Tiểu nha đầu, thực lực không tệ.”

“Ngài quá khen.” Phượng Vũ khiêm nhường nói.

Hiệu trưởng chấp tay đi vài bước, nói: “Giao hẹn lúc trước với ngươi ở Lam Phong Trấn, xem ra là không làm khó được ngươi. Chỉ là —— Linh Chân học viện chúng ta từ trước đến giờ chỉ bồi dưỡng đệ tử từ mãn cấp hạ cấp trở xuống, với thực lực ngươi như hiện tại, mãn cấp không là vấn đề. Lão phu nhìn vừa thấy vui mừng, vừa thấy khó xử.”

Lời là như thế, nhưng hiệu trưởng lại nở nụ cười, hoàn toàn không có nửa phần khó xử. Phượng Vũ hơi sững sờ, lập tức biết được, lão hồ ly này lại muốn giở trò lừa bịp.

Nàng phối hợp nói: “Kính xin hiệu trưởng chỉ giáo, ta nên làm thế nào mới có thể lưu lại.”

Vào Linh Chân học viện, chủ yếu là tâm nguyện của sư phụ. Hơn nữa, nàng cũng vừa từ người bạn mới cảm nhận được tình bạn vui vẻ, có chút không nỡ bỏ đi.

“Cái này sao ——” hiệu trưởng làm bộ khó xử vuốt râu trầm ngâm trong chốc lát, mới chậm rãi nói: “Biện pháp không phải không có, nhưng còn phải xem ngươi có nguyện ý hay không?”

“Hiệu trưởng mời nói.”

“Theo như nội quy trường học, đệ tử đã đạt mãn cấp có thể ở lại trường một năm củng cố trình độ. Nhưng trước đó, ngươi phải hoàn thành một việc hiệp nghĩa trên bảng ủy thác. Hoặc tự mình đi đến Tê Long Cốc, săn được một thú hồn tinh hạch* của ma thú trung cấp.”

*thú hồn tinh hạch: cái này giống như là khoáng thạch để tu luyện tốt hơn ấy

“Hai việc có gì khác nhau?”

Hiệu trưởng giải thích: “Khác biệt rất lớn. Bảng hiệp nghĩa là vì lão sư đệ tử trong trường mà lập ra, nhiệm vụ lý kỳ cổ quái, nhưng mức độ nguy hiểm không cao. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ không có thù lao, chỉ dựa trên độ khó nhiệm vụ ghi công vào hồ sơ của người. Mà Tê Long Cốc, là cốc tử vong nổi tiếng tại đế đô, muốn đến săn ma thú, ít nhất phải có một nhóm năm người đạt trình độ mãn cấp hạ cấp trở lên.”

Hiệu trưởng giải thích rõ ràng mức độ khó dễ của hai lựa chọn, hi vọng Phượng Vũ lựa chọn việc đầu tiên, không cần nói cũng hiểu.

Mà từ khi Linh Chân học viện xây dựng tới nay, đệ tử mãn cấp tìm đủ loại nguyên nhân xin ở lại trường, cũng đều không ngoại lệ lựa chọn hoàn thành bảng ủy thác hiệp nghĩa, chưa bao giờ có người vọng tưởng đi Tê Long Cốc muốn tìm vận may. Bởi vì bọn họ biết, đi nơi đó chính là tìm chết.

Không ngờ tới, Phượng Vũ bởi vì nghe được một địa danh quen thuộc mà hai mắt tỏa sáng: “Tê Long Cốc có phải có rất nhiều ma thú trung cấp trở lên không?”

“Không tệ. Nhưng ——”

Sư phụ cần, không phải là thú hồn tinh hạch của ma thú trung cấp sao? Nàng quyết định: “Hiệu trưởng, ta lựa chọn đi Tê Long Cốc săn ma thú.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sợ hãi. Thậm chí hiệu trưởng còn cho rằng mình nghe nhầm: “Người nói gì?”

“Ta lựa chọn đi Tê Long Cốc.”

“Người —— người trẻ tuổi không cần hành động theo cảm tính! Người cho rằng nơi đó là loại địa phương tốt đẹp để chơi!” Về mặt hiệu trưởng hiếm thấy xuất hiện lo lắng, “Không nên làm bừa!”

Một khi Phượng Vũ quyết định, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi, dù là hiệu trưởng khuyên cũng không. Nhưng thấy hiệu trưởng thực sự lo lắng cho mình, nàng cũng có mấy phần cảm động, liền giải thích: “Ta không phải sẽ đi ngay lúc này, ít nhất là nửa tháng sau, khi ta đối với pháp thuật có khả năng không chế cao hơn mới đi.”

“” Mọi người nghe vậy liền im lặng. Nửa tháng, coi như làm mất hoa quả cũng không nhanh như vậy? Huống chi là tu luyện!

Hiệu trưởng nghe vậy còn muốn khuyên tiếp, lại thấy được ánh mắt kiên định của Phượng Vũ, chần chờ một lát, cuối cùng cười khổ gật đầu, coi như ngầm cho phép.

—— hần nhận thấy được, tiểu nha đầu này không phải tranh cường háo thắng làm liều, mà là thực sự nắm chắc. Không lẽ, thực lực của nàng thật cường đại đến mức có thể dễ dàng ra vào Tê Long Cốc? Hần rất chờ mong.

Hơn nữa, mới vừa rồi hần cũng không có nói rõ, nội quy trường học còn có một điểm sơ hở lớn. Hần tin tưởng tiểu đệ tử Phó Tư Đường, sẽ rất vui vẻ lợi dụng sơ hở này bảo vệ cho Phượng Vũ.

Không chú ý tới hiệu trưởng đột nhiên cười đầy ẩn ý, Phượng Vũ hướng tới hần nói lời từ biệt sau đó đi xuống dưới đài, lướt qua từng hàng học sinh mới vừa bị từng màn chấn động mà ngây người như phỗng, cuối cùng dừng trước mặt một thiếu nữ dung mạo thanh tú.

Người này chính là thiếu nữ cay nghiệt vừa rồi kêu gào lớn tiếng nhất. Mặc dù nàng cao hơn Phượng Vũ một cái đầu, nhưng nhìn nét mặt nàng bây giờ, lại như hận mình không thể co lại thành một cô nương tí hon, khiến Phượng Vũ không tìm được mình: “Ta. Ta. Vừa rồi không phải.”

Phượng Vũ không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười với nàng.

Nàng cười rất thân thiết, rất ôn hòa, nhưng trong lòng thiếu nữ cay nghiệt kia lại tràn đầy sợ hãi giống như thấy quỷ, “A” lên hoảng hốt, hai mắt trợn lên, trực tiếp ngất đi.

——. Thật không nể mặt, ta rất khó cười được một tiếng đó. Chỉ là, đối với người trong lòng có quỷ mà nói, vô luận thấy cái gì cũng sẽ liên tưởng đến những việc kinh khủng mà thôi. Cũng không biết nữ sinh này cho rằng mình sẽ trả thù nàng như thế nào, lại có thể bị dọa đến ngất đi.

Nhanh chóng đáp trả công kích quá đáng vừa rồi, Phượng Vũ nhún nhún vai, bước nhanh tránh ra, không để ý tới thiếu nữ cay nghiệt kia nữa.

Nàng có rất nhiều việc cần hoàn thành, thời gian quý giá, cũng không thể lãng phí ở trên mấy người qua đường này, trừng phạt nhẹ như vậy, là đủ rồi.

48. Chương 48: Trong Nóng Ngoài Lạnh

Đồng phủ, để đồ.

Tất cả đồ đạc trong phòng có thể đập đều bị Đồng Trì lấy đập một lần, đứng giữa đồng lộn xộn trên đất, cơn tức của hắn cũng không vì vậy mà tiêu giảm.

Ngày hôm qua cả đêm bọn họ phải chịu đựng cơn giận giữ của Lạc Tây Á, đương nhiên không dám phát tác với Tam điện hạ nổi giận, liền tính món nợ này lên đầu Phượng Vũ, Đồng Trì đã sớm nghĩ xong mấy “Biện pháp hay”, chuẩn bị dùng trên người Phượng Vũ để trút giận một phen.

Nhưng tuyệt không ngờ rằng, Phượng Vũ lại là một thiên tài! Năng lực của Phượng Vũ thể hiện lúc ban ngày đã nhanh chóng truyền khắp học viện, tất nhiên cũng truyền tới tai người Đồng gia.

Khi nghe nói hiệu trưởng công khai ra mặt đuổi những lão sư vọng tưởng làm sư phụ Phượng Vũ, cũng biểu lộ muốn nhận Phượng Vũ làm đồ đệ thì ở sâu trong thành phủ Đồng Mạc Uyên cũng không khỏi thất thủ* làm rơi ly trà.

*thất thủ: lỡ tay

Có hiệu trưởng Linh Chân học viện nói một không nói hai bảo vệ, còn ai dám động đến Phượng Vũ? Cho dù ý mình có Tam điện hạ làm chỗ dựa, Đồng gia ở trong tối liên tiếp làm chuyện mờ ám, cũng không dám ở ngoài sáng đắc tội hiệu trưởng.

—— nhưng là, chuyện Tam điện hạ và người Đồng gia bị Phượng Vũ nhục nhã, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy, nén giận sao?

—— tuyệt không!

Đồng Trì bề ngoài ôn hòa, kì thực lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo hung tợn nghĩ, trong lòng không ngừng toát ra những ý tưởng ác độc, cuối cùng, lộ ra một nụ cười gần méo mó.

“Ha ha, người không phải muốn đi Tê Long Cốc sao, sẽ để người ở nơi đó sống thật tốt, vĩnh viễn —— vĩnh viễn không thể rời đi!”

Bởi vì vừa nhập học đã bộc lộ thực lực không ai sánh bằng, những ngày tiếp theo không có người nào không thức thối nói năng tùy tiện đối với Phượng Vũ. Thái độ của các lão sư và đồng học phân chia thành hai nhóm: hoặc là thấy nàng từ xa sẽ đi đường vòng, không dám đến gần; hoặc là liều mạng nịnh bợ lấy lòng, nhưng không bao giờ nói đến điểm quan trọng.

Chỉ có Tiểu Ôi Ôi, sau khi biết thực lực của nàng thì oán trách vài câu “Tại sao không nói cho ta biết”, đối xử với nàng vẫn giống như trước.

Hôm nay, là chủ nhật đầu tiên tới để đồ, như thường lệ Phượng Vũ dậy sớm, mang theo tất cả tinh linh đã biến đổi từ một thành hai hai thành bốn trong những ngày qua, chuẩn bị đi mua dược liệu.

Để đồ phồn hoa náo nhiệt, vượt xa so với Lam Phong Trấn. Phượng Vũ đi dạo một vòng, trực tiếp đi vào một tiệm thuốc lớn nhất sang trọng nhất, đưa danh sách giao cho người bán hàng.

“ Tiểu cô nương, người có tiền không?” Người bán hàng thấy nàng dung mạo thanh lệ, nhưng trang phục lại giản dị, hơn nữa tuổi còn nhỏ, nhìn qua không giống người có tiền đến mua thuốc, hoài nghi nàng có phải tới trêu đùa hay không.

Nghi ngờ kiểu này, kể từ khi xuất môn tới nay Phượng Vũ nghe không biết bao nhiêu lần, nàng không nói gì, móc túi tiền mở ra một đường, quơ quơ trước mặt người bán hàng.

Tinh thể lóe sáng khiến người bán hàng hoa mắt, lập tức thay đổi thái độ 180°: “Tiểu thư xin chờ một chút, ta lập tức lấy hàng!”

Trong lúc chờ đợi, Phượng Vũ nhàm chán xem xem thứ gọi là Trấn Điểm Chi Bảo* ở bên trong tủ kính. Đó là một bộ xương ma thú, bên trên viết rõ, đây là ma thú trung cấp cấp một Kiếm Xỉ Long, là một trong những nguyên liệu không thể thiếu dùng luyện chế đan dược tam phẩm trở lên, tăng cường khí lực, cộng thêm tác dụng từ từ nâng cao lượng tinh thần lực.

*Trấn Điểm Chi Bảo: bảo vật của quán

Nhìn giá, là một vạn tinh thể**.

*tinh thể: cái này là tiền đó, mình nói lúc trước rồi nhưng sợ mọi người quên nên nhắc lại

Nhìn giá, Phượng Vũ không khỏi nhíu mày: thì ra tài liệu từ ma thú đắt vậy. Như vậy lúc đến Tê Long Cốc, tinh hạch để lại cho sư phụ, những tài liệu khác có thể lấy mang bán, có thể kiếm một số tiền lớn.

Phượng Vũ tham tiền đang tính toán mình có thể kiếm bao nhiêu thu nhập nữa thì có người đi vào tiệm thuốc. Lúc đầu nàng cũng không để ý, cho đến khi nghe được giọng nói trầm thấp của đối phương: “Cho ta một bình thuốc trị ngoại thương.”

— giọng nói này, không phải là thiếu niên đêm đó từng đối mặt với nàng ngoài cửa thành sao?

Nhận ra chủ nhân của giọng nói, Phượng Vũ không khỏi quay qua nhìn.

Đêm đó gặp mặt vội vàng, cũng không nhìn rõ dung mạo của hắn. Lúc này nhìn kỹ lại, mới phát hiện đây là một thiếu niên anh tuấn. Một đầu tóc ngắn vàng có chút lộn xộn, hợp với khuôn mặt góc cạnh kiên nghị rõ ràng của hắn, lại có vẻ đặc biệt lạnh lùng ngang ngạnh. Sống mũi thẳng tắp, như được thợ thủ công tốt nhất tỉ mỉ điêu khắc mà thành. Môi mỏng trời sinh hồng sắc mím chặt, tạo thành một đường cong quặt quẹo.

Khiến người khác khó quên nhất là ánh mắt hắn, dù là ngọc phỉ thúy thượng đẳng, cũng khó có được màu xanh lục tinh khiết nồng đậm như vậy, như hòa tan tất cả sắc xuân xanh vào hai mắt.

Nhưng ánh mắt của hắn lại lạnh lẽo, như bị bao phủ bởi hàn băng ngàn năm, lạnh lùng quyết tuyệt.

Dù là người lạnh nhạt như Phượng vũ, sau lần đầu chống lại hai mắt hắn, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thể dời mắt sang chỗ khác.

Thiếu niên kia không thèm để ý người ngoài đánh giá, không nhìn nữ phục vụ mặt đỏ tim đập, sau khi lấy được thuốc trị thương, một tay xé mở ống tay áo liền rắc bột thuốc lên trên.

Trong nháy mắt ống tay áo bị xé rách, máu tươi từ vết thương sâu túa ra.

Nữ phục vụ chưa từng chứng kiến hình ảnh này, kêu lên một tiếng liền tránh đi, ánh mắt nhìn thiếu niên không còn si mê nữa, mà ẩn chứa một chút đề phòng và hoảng sợ.

Thấy thế, môi thiếu niên càng mím chặt hơn. Hắn qua loa vẩy bột thuốc lên vết thương, vừa muốn rời đi, lại nghe được một giọng nói ôn hòa: “Làm như vậy chưa được tốt, còn phải băng bó lại mới có thể khỏi hẳn.”

— là người nào xen vào việc của người khác?

Thiếu niên liếc mắt nhìn, thấy nói chuyện là một tiểu cô nương chỉ cao đến ngực mình, không khỏi sửng sốt. Vốn có mấy phần cảnh giác, hiện tại liền tan biến hết.

Nói chuyện chính là Phượng Vũ. Mới đầu nàng quan sát thiếu niên này, vốn do tò mò thiếu niên không biết từ đâu tới lại tuyên chiến với mình có đáng về ra sao. Nhưng nhìn thấy hắn giống như một loại thú nhỏ, cô độc nhưng ngạo nghễ tự mình kiểm tra vết thương, không hiểu sao trong lòng xúc động, chủ động mở miệng nói chuyện với hắn.

Lời vừa nói ra, Phương Vũ mới giật mình lỡ lời. Chỉ là nói, giúp người khác băng bó cũng chỉ là một cái nhắc tay. Phương Vũ cũng không nghĩ nhiều, nói với người phục vụ muốn một cuộn băng vải, đi tới bên cạnh thiếu niên, vừa định giúp hắn băng bó thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến từng tiếng kêu gào.

“Tiểu tử thú vị trốn ở nơi nào? Mau cút ra ngoài!”

“Đừng tưởng rằng ngươi là người Lăng gia thì chúng ta không dám động tới ngươi!”

“TM* ai cho ngươi xen vào việc của người khác? Chọc giận chúng ta sau đó sợ hãi, chạy trốn làm rùa đen rụt đầu sao?”

*TM: mẹ nó

.....

Nghe mấy câu này, vẻ mặt thiếu niên vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia tức giận. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ngoài cửa, sau đó sải bước đi.

“Uy —— chờ một chút, ngươi còn chưa băng bó.” Phương Vũ ngăn không kịp, không thể làm gì khác cũng đi theo ra ngoài.

Ngoài cửa, mấy thiếu niên dáng vẻ cuồng dã, người cao ngựa lớn đang ở giữa đám người quát mắng tìm kiếm xung quanh. Nhìn thấy thiếu niên xuất hiện ở cửa tiệm thuốc, đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ, tất cả xúm lại đi tới: “Tiểu tử có gan, còn dám lộ diện.”

Tên thiếu niên cầm đầu có cái đầu trọc bên trên đeo một con bò cạp, vẻ mặt khiêu khích nói: “Ngươi đúng là rất ngông cuồng, ngay cả nữ nhân của ta cũng dám giành. Vừa rồi chém ngươi một đao, coi như tiền lãi người dám mạo phạm ta, về phần tiền vốn, hiện tại liền tính với ngươi!”

Thiếu niên khinh miệt nhìn hắn: “Nói hưu nói vượn! Cô nương kia rõ ràng là bị ngươi ép buộc, ta đã đồng ý với cha nàng, sẽ mang nàng hoàn hảo về nhà.”

—— nhìn bề ngoài hắn lạnh lùng, không ngờ lại là một người tốt nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Phương Vũ hận nhất loại người ỷ mạnh hiếp yếu, sau khi nghe được đối thoại giữa hai bên, đã quyết định phải ra tay giúp đỡ thiếu niên kia.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

49. Chương 49: Ra Ngoài Rèn Luyện

“Nàng là bị ta ép buộc?” Thiếu niên đầu trọc như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, ngửa đầu cười lớn: “Các huynh đệ, tiểu tử này nói nữ nhân kia là bị ta ép buộc, thật là chuyện cười! Dẫn nàng ra, đối mặt nói cho rõ ràng! Tránh cho sau này bị mọi người chê cười, nói Vương Bò Cạp ta ỷ mạnh cưỡng ép người khác!”

Theo lời dẫn của hắn, mấy tên thuộc hạ rất nhanh đã dẫn một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, ăn mặc hở hang đi tới.

“Bò Cạp ca ~” nàng kia vừa thấy thiếu niên đầu trọc, liền nũng nịu dán vào trên người hắn, lại bị đối phương không kiên nhẫn đẩy ra: “Tiểu tử này dường như là do quý lão cha ngươi tìm đến, chuyện gì xảy ra?”

“Phụ thân ta?” Thiếu nữ nghe vậy mặt liền biến sắc, xoay vòng eo, nhìn về phía thiếu niên hung hăng nói: “Lão bất tử kia nói gì với ngươi? !”

Nghe vậy, hai hàng lông mày của thiếu niên hơi nhíu lại, nhưng không trả lời.

Thiếu nữ vẫn không chịu buông tha, hung hăng truy hỏi: “Nói đi, lão nói gì với ngươi! Lão chắc hẳn nói là nữ nhi bị người khác bắt đi, cầu xin người cứu ta, có đúng không?”

Nói tới đây, giọng thiếu nữ trở nên căm hận: “Tất cả là do lão quỷ nghèo nói hươu nói vượn! Ta đi theo hấn chịu khổ sở mười tám năm, ta đã sớm không chịu nổi những ngày tháng nghèo khổ! Hiện tại có Bò Cạp ca nuôi ta, để cho ta sống vui vẻ hơn so với trước kia gấp trăm ngàn lần, thế nhưng lão lại chê ta làm lão bị xấu mặt, nghĩ trăm phương ngàn kế chia rẽ ta và Bò Cạp ca, đừng mơ tưởng!”

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người đều thấy bất ngờ, Phượng Vũ suy nghĩ một chút, đoán được đại khái: tiểu cô nương lợi dụng sắc đẹp của mình làm tiền vốn câu được chàng rể giàu có, nhưng lão cha lại không đồng ý. Hấn chắc hẳn đã dùng rất nhiều biện pháp, tận lực khuyên ngăn nữ nhi, nhưng nữ nhi đều không nghe, vì vậy, liền nói láo rằng nữ nhi bị người ta ép buộc, lừa gạt những người có tinh thần trọng nghĩa đi giải cứu.

—— này là có tình thương, nhưng tư tưởng xấu.

Phượng Vũ thầm nghĩ không cách nào tán đồng với việc làm của phụ thân thiếu nữ này. Vì lòng riêng của bản thân, lại lừa gạt lợi dụng người không liên quan, hành vi này có thể nói là ti tiện. Mặc dù là có nguyên nhân, nhưng cũng rất đáng hận.

Thiếu niên kia kiêu ngạo như vậy, sau khi biết rõ sự thật chắc hẳn sẽ lập tức rời đi.

Vậy mà, lại nằm ngoài suy đoán của Phượng Vũ, thiếu niên không có bỏ đi. Hấn bình tĩnh nhìn thiếu nữ trong chốc lát, môi mỏng lạnh lùng nói: “Đời ta hận nhất là nữ nhân ham muốn hư vinh.”

“Hả?” Một câu nói không đầu không đuôi, khiến thiếu nữ kinh ngạc tại chỗ. Nàng còn chưa hiểu được ý của thiếu niên là gì, đã thấy một trận kinh phong* lướt cực nhanh qua bên tai. Cảm nhận được sát ý rõ ràng của đối phương, nàng hoảng sợ há to mồm. Thiếu nữ thét lên chói tai, đồng thời liền nghe được một âm thanh quen thuộc.

*kinh phong: gió mạnh

Đi theo Bò Cạp ca lăn lộn một thời gian, nàng đã chứng kiến không ít những lần đánh nhau, vừa nghe liền biết, đây là âm thanh nắm đấm đánh trúng thân thể người.

—— nhất định là Bò Cạp ca đắc thủ, đánh trúng tiểu tử thối kia!

Cô gái hưng phấn quay lại nhìn, khi thấy rõ tất cả lại làm nàng há to miệng lần nữa. dieendaanleequuydonn Chỉ là, lần trước là vì sợ hãi, còn lần này là không thể tin được —— ngã dưới đất ôm bụng, đau đến nỗi ngay cả nói cũng nói không được, lại là Bò Cạp ca mà trước giờ nàng vẫn coi như thần!

Chân hung hăng giẫm lên má thiếu niên đầu trọc, không chút lưu tình đạp nát. Không quan tâm dưới chân truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn, giọng thiếu niên lạnh như lưỡi dao nói: “Từ trước đến nay ta không đánh nữ nhân bình thường (ý nói em này không có võ), người đã là nam nhân của nàng, vậy thay nàng tiếp nhận cơn giận của ta đi.”

Nói xong, hấn đạp một cú nặng nề vào trên người thiếu niên đầu trọc, khiến người bị đá thẳng tắp bay lên, đập vào tường vô lực rơi xuống.

Vùi mũi chân trên mặt đất, lau đi vết máu vừa dính vào, thiếu niên lạnh lùng nhìn về phía thiếu nữ mặt đầy sợ hãi. Thiếu nữ sớm bị sự tàn nhẫn của hấn dọa cho cả người run rẩy, thấy hấn nhìn sang, thân thể lung lay muốn ngã, cũng rất nhanh bị dọa ngất rồi.

Nhìn sắc mặt sợ đến trắng bệch của thiếu nữ, trong một thoáng ánh mắt thiếu niên xet qua mê mang, nhưng nhiều hơn, là hận ý nồng đậm, khắc đến tận xương.

Chú ý tới ánh mắt hấn, Phượng Vũ kinh ngạc: người đi đường vô tình gặp mà thôi, đâu cần nổi giận đến vậy?

Dõi theo bóng lưng cô độc quật cường của thiếu niên, từ từ biến mất trong biển người.

Phượng Vũ nhún vai, chỉ coi như mình vô tình gặp phải một người cổ quái, cũng không để việc này trong lòng. Nhận lấy được liệu người phục vụ mang tới, liền rời đi.

Sáng sớm mỗi ngày, võ trường của Linh Chân học viện luôn đầy học sinh luyện công buổi sáng. Dù là sau này trở thành Đấu Sĩ hay Ma Pháp Sư, thì thân thể khoẻ mạnh là điều không thể thiếu. Các lão sư hiểu rõ điều này, nên cực kỳ chú trọng rèn luyện thân thể đối với học sinh hạ cấp.

“Thu* ——”

* ý là thu lại tư thế

Hoàn thành 100 động tác lão sư quy định, thu lại tư thế một cách đẹp mắt, Lâm Tần Kiệt lấy khăn lông treo trên cổ lau chùi mồ hôi, vừa lơ đãng quay đầu, đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Hơ, sao người lại tới đây?” Hắn bước nhanh đến chỗ bạn tốt, “Hôm trước gặp người, không phải người gần đây đang chuẩn bị để đi ra ngoài rèn luyện, không có thời gian tụ họp sao?”

Người tới là Phó Tư Đường.

Cởi bỏ nữ trang ở Lam Phong trấn, một thân quần áo luyện công đen nhánh bao lấy vóc dáng cao lớn, bắp thịt ẩn hiện. Dù tóc dài đến eo vẫn thả tung như trước, nhưng sẽ không có ai tưởng lầm hắn thành thiếu nữ.

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Tần Kiệt, Phó Tư Đường nhìn về nhóm học sinh, vì không tìm được bóng dáng gầy nhỏ mà trong mắt thoáng hiện lên mất mát, lập tức đã che giấu rất tốt: “Ta. Chẳng bao lâu nữa sẽ đi, cho nên muốn tới chào người một tiếng.”

Lâm Tần Kiệt vô tư không phát hiện được sự khác thường, nghe vậy vỗ mạnh xuống bả vai hắn, cười to nói: “Người vẫn đúng là bạn tốt! dieendaanleequuydonn Ôi, ta còn nói sau khi đến trường chúng ta có nhiều thời gian có thể tụ họp rồi, không ngờ người lại bận rộn đi ra ngoài rèn luyện, ta lại vội vàng đi học, không có thời gian rảnh.”

“Quen thuộc?”

“Tất nhiên quen thuộc. Lão sư nói căn bản của ta không tệ, mấy ngày nữa khi chia lớp thì có thể được chia đến lớp bậc cao, học một vài kỹ xảo nào đó.”

Nói tới đây, Lâm Tần Kiệt tiếc nuối lắc đầu: “Chỉ là, dù thế nào cũng không sánh bằng tiểu nha đầu Phượng Vũ kia. Nàng mười tuổi nhưng đã là mãn cấp hạ cấp! Cha nói đúng, nhân tài không sánh nổi thiên tài.”

Nghe được bạn tốt chủ động nói tới người mình nhớ thương, Phó Tư Đường không nhịn được buột miệng hỏi “Tại sao mấy ngày qua không thấy nàng lên lớp?”

Kể từ khi Phượng Vũ “nổi danh sau một đêm”, hắn đi gặp hiệu trưởng hỏi thăm tình hình của Phượng Vũ, không những không có được câu trả lời, ngược lại còn bị ánh mắt thâm ý của lão sư nhìn chăm chú. Điều này làm Phó Tư Đường vừa xấu hổ vừa giận. Vì vậy, hắn không hỏi thăm người khác về Phượng Vũ nữa, mà tự mình tìm hiểu. Nhưng là, lễ khai giảng đã qua hơn hai mươi ngày, Phượng Vũ vẫn không hề lộ mặt, cả ngày ở trong túc xá không ra. Mặc dù biết khả năng lớn là nàng đang tu luyện, nhưng Phó Tư Đường lại không nhịn được mà thấy nhớ.

“Thế nào, người không biết! Đúng rồi, có thể do người quá bận rộn không nghe được việc. Lúc ấy Phượng Vũ lựa chọn một tháng sau đi Tê Long cốc, sau đó nàng liền đóng cửa tu luyện, rất ít ra ngoài. Ngày hôm qua ta tới gặp nàng, nàng nói đã chuẩn bị gần xong rồi, chưa tới ba ngày nữa là có thể khởi hành.”

“Nàng —— một mình đi Tê Long cốc?” Nghe được chuyện mình lo lắng nhất vẫn xảy ra, tay Phó Tư Đường nắm chặt thành nắm đấm. Đồng thời, một ý nghĩ trước nay chưa từng có, bỗng hiện lên ở trong đầu.

Lâm Tần Kiệt gật đầu: “Ta cũng đã khuyên nàng, nhưng nàng không nghe. Dieendaanleequuydonn Tuy nhiên, hai mươi mấy ngày không gặp, hôm qua ta cảm nhận được khí tức* trên người nàng có biến hoá, có thể là thực lực của nàng lại tăng lên. Nhưng dù vậy, một người ở trong đó mạo hiểm vẫn là quá liều lĩnh. Ôi, có phải thiên tài thì đều bước bình như vậy hay không? —— Này này, người gấp gấp chạy đi đâu?”

*khí tức: hơi thở

Lâm Tần Kiệt kinh ngạc nhìn Phó Tư Đường chạy vụt đi như sao băng, lớn tiếng hỏi.

Trả lời hần, là một giọng nói kiên định: “Ra ngoài rèn luyện!”

— ách, biết là người muốn đi rèn luyện..., nhưng cũng không cần chạy vội vã như vậy. Hơn nữa nghe giọng nói, giống như cuối cùng đã hạ quyết tâm một việc gì đó?

Lâm Tàn Kiệt bị bỏ lại, khó hiểu gãi gãi đầu.

50. Chương 50: Hoàng Hậu Bộ Hạ?

Tê Long cốc cách để đồ gần hai trăm dặm, thông thường Linh Sĩ sẽ lựa chọn muốn xe đi, nếu thể lực tốt hơn chút thì đi bộ.

Phượng Vũ đương nhiên không lo lắng vấn đề này. Ra khỏi cửa thành, nàng khẽ nhắm mắt, linh lực trong cơ thể chuyển động, kích khởi khế ước linh hồn mà Vân Sâm Lam lưu lại.

Ba bốn giây sau, Độc Giác Thú phong thái anh tuấn từ trên trời giáng xuống: “Chủ nhân, lâu rồi mới gặp”.

“Ừ, ta thấy tinh thần ngươi so với một tháng trước tốt hơn nhiều.” Phượng Vũ quan sát hần từ trên xuống dưới, nói.

Lần gặp trên núi Phương Sơn, mặc dù thân hình Vân Sâm Lam không bị mất đi vẻ cường tráng, nhưng bị giày vò hơn hai mươi năm, khó giấu được vẻ tiêu tụy. Nay gông cùm xiềng xích đã được phá bỏ, nghỉ ngơi một tháng, tóc mai của hần được hồi phục trở nên sáng bóng, lông vũ trên hai đôi cánh trắng noãn càng thêm chói mắt, thân hình cũng càng cường tráng dũng mãnh. Chỉ có những vết thương chằng chịt quanh thân trong suốt bao năm qua, mặc dù đã khỏi, vẫn lưu lại sẹo, không khỏi làm người ta tiếc nuối.

Phượng Vũ thu mọi thứ vào mắt, quyết định luyện chế cho hần một lọ thuốc trị sẹo, nhưng ngoài miệng không nói gì. Ý niệm vừa động, từ trong vòng tai không gian lấy ra một cái bình ngọc, mở ra đổ hai viên đan dược vào lòng bàn tay, giao tới trước mặt Vân Sâm Lam: “Thuốc này là ta mới luyện thành, có thể giúp tăng nhanh tốc độ tu luyện, mỗi ngày hai hạt. Chai này đủ cho ngươi dùng nửa năm, hết sẽ lại cho ngươi.”

“Đa tạ chủ nhân.” Vân Sâm Lam cúi người thật thấp, tiến đến muốn lấy đan dược trong tay nàng, Viên Thịch Nhỏ còn nhanh hơn hần, nhanh chóng chạy đến lòng bàn tay Phượng Vũ, quơ múa móng vuốt nhỏ che lại đan dược, trong miệng không ngừng thì thầm.

“Ngươi cũng muốn uống thuốc?” Phượng Vũ gõ vào trán nó: “Tiểu tử tham lam, mỗi ngày ngủ với ta trên giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân còn chưa đủ sao?”

Đáp lại nàng, là tiếng kêu ai oán nhỏ nhỏ.

Phượng Vũ không chịu được Viên Thịch Nhỏ làm nũng, đành nhượng bộ: “Được rồi, nhưng thuốc này không phù hợp với thể chất của ngươi, làm xong việc trở về, ta sẽ luyện cho ngươi một lò đan khác.”

Thấy tâm nguyện đạt thành, Viên Thịch Nhỏ hưng phấn vui vẻ quay trở lại trên vai Phượng Vũ. Trước khi đi không quên trừng mắt nhìn Vân Sâm Lam, đôi mắt nhỏ như muốn nói: đừng nghĩ chủ nhân đối với ngươi hào phóng, nàng đối với ta càng hào phóng hơn!

Vân Sâm Lam đương nhiên sẽ không so đo với một con thú nhỏ. Chỉ một lát sau khi ăn đan dược, hần bỗng cảm thấy linh lực trong cơ thể lưu chuyển thông thuận hơn nhiều so với trước đây, kinh mạch bởi vì nhiều năm bị hành hạ mà trở nên yếu ớt, cũng dần dần có khuynh hướng trở nên vững chắc.

— đây mới chỉ là hiệu quả khi ăn hai viên, chờ sau khi ăn hết cả bình đan dược, hần nhất định có thể vượt qua cảnh giới lúc trước!

Vân Sâm Lam thật không ngờ, chủ nhân ban thưởng cho đan dược hiệu nghiệm như vậy! Nhất thời không khỏi vừa mừng vừa sợ, lần thứ hai trịnh trọng nói cảm tạ với chủ nhân.

Phượng Vũ cũng không quá để ý, chỉ phát phát tay: “Bây giờ chúng ta đứng ở cùng một trận tuyến, không cần khách khí. Mau lên đường thôi.”

“Dạ!”

Ngồi trên lưng Độc Giác Thú, chỉ mất hơn một giờ, Phượng Vũ đã tới được Tê Long cốc.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy trong cốc cây cao che trời tạo thành rừng rậm kéo dài không dứt, đi ngàn dặm không dừng. Thỉnh thoảng có nơi địa thế hơi cao chút, cũng bị tầng tầng lớp lớp nhánh cây che khuất tầm mắt, nhìn không rõ.

Nghe phía bên dưới thỉnh thoảng truyền tới tiếng ma thú hồng dài, rồi tiếng người kêu thảm thiết, vẻ mặt Phượng Vũ không thay đổi. Trước khi tới đây, nàng cũng đã biết trong này nguy hiểm cỡ nào. Dù sao thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, muốn có được càng nhiều, chỗ mạo hiểm lại càng lớn.

Dọc theo bên ngoài Tê Long cốc gần nửa vòng, Phượng Vũ thấy trong rừng quả thực nguy cơ trùng trùng, trước sau không tìm được điểm dừng chân an toàn, liền bảo Vân Sâm Lam bay trở về lối vào, định từ nơi đó tiến vào.

Không nghĩ tới, vừa hạ xuống mặt đất, liền nghe được từ trong cốc truyền đến tiếng đánh nhau.

— chẳng lẽ là ma thú đuổi theo con người chạy ra đến bên ngoài?

Phượng Vũ theo tiếng kêu nhìn lại, nơi đó không hề có gì ma thú, hai bên giao đấu đều là con người. Bên nhóm người đông đảo đang chiếm thượng phong, vai trái đều có dấu hiệu con dơi, nhìn một cái liền biết thuộc Binh đoàn Lính đánh thuê. Hiện tại bọn họ đã dần áp chế được nhóm người trang phục hoa lệ bên kia, tâm tình buông lỏng, miệng cũng nhiều lời hơn: “Hắc hắc, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay chúng ta, mỹ nhân nàng cũng đừng trốn tránh.”

“Đúng vậy, mau ra đây giúp vui cho mấy ca, thêm hứng thú!”

“Nhìn nữ nhân này ăn mặc hoa lệ như vậy, hẳn là quý phụ nhân đi, ha ha ha! Trước giờ lão tử cảm ghét nhất chính là đám người quý tộc ra vẻ đạo mạo này, liền lấy nữ nhân của bọn hắn ra trút giận đi!”

“Hắc hắc, hôm nay có thể có việc vui rồi. Các huynh đệ thay phiên nhau tới, càng sảng khoái hơn!”

Nhóm hộ vệ gắt gao bảo vệ một chiếc xe ngựa mang phong cách cổ xưa, nghe vậy không khỏi trở nên giận dữ: “Câm miệng chó của các ngươi lại! Phu nhân là người các ngươi có thể vũ nhục sao!”

“Tiểu tử tìm chết! Dám mắng chúng ta, ngươi chán sống rồi!” Bọn lính đánh thuê giận dữ, cùng ra tay đánh về phía hộ vệ vừa quát mắng.

Người nọ vốn đã đỡ trái hở phải*, thấy thế trong lòng biết hẳn phải chết, không tránh không né, cầm trường kiếm trong tay đâm thẳng tắp về phía tim của lính đánh thuê gần đó nhất, tính toán một mạng đổi một mạng.

*đỡ trái hở phải: ý nói huynh ấy đỡ được một người thì sẽ bị một người đánh trúng

Mắt thấy kẻ địch ngã xuống, hắn cũng nhắm mắt chờ chết. Không ngờ rằng, đau đớn mình chờ đợi lại chậm chạp chưa tới, ngược lại nghe thấy giọng nói mừng rỡ của nhóm người đồng hành: “Được cứu!”

— không lẽ là hộ vệ trưởng đã quay về? Thật tốt quá!

Hộ vệ mừng rỡ, vội vàng mở mắt, chỉ thấy Hỏa Long bay múa bốn phía, quét qua đám người lính đánh thuê. Phàm là bị hỏa đính vào người dù chỉ một chút, toàn thân liền cháy đen, ngã xuống đất mà chết.

— thật mạnh! Chỉ là, hộ vệ trưởng thân là Đấu Sĩ, khi nào thì học được ma pháp?

Trong lòng mọi người vừa mới nảy ra nghi vấn, đã nghe được một giọng nói lộ vẻ non nớt: “Thu!”

Lúc này, trong đồng thi thể ngổn ngang ngã đầy đất, đã không còn nữa tên lính đánh thuê sống sót. Mà Hỏa Long kẻ đầu sỏ gây ra tất cả việc này, đang bị một tiểu cô nương thân hình gầy nhỏ thu hồi trong lòng bàn tay.

Cô nương xinh đẹp nhìn như vô hại, vượt qua một mảnh thi thể cháy khô đầy đất, tạo ra một khung cảnh đánh vào thị giác khiến cho mọi người cực kỳ chấn động. Ngơ ngác nhìn ân nhân cứu mạng, mấy hộ vệ người cao ngựa lớn nhất thời nói không ra lời.

Lúc này, bên trong buồng xe truyền tới một giọng nói dịu dàng: “Là vị anh hùng nào đã cứu chúng ta?”

Theo tiếng hỏi, một bàn tay thon nhỏ vén rèm xe lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng. Mặc dù năm tháng vô tình đã làm khóe mắt nàng có thêm những nếp nhăn nhàn nhạt, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp cao quý của nàng.

Phu nhân quý khí nhìn đầy đất khắp nơi đều là thi thể cũng không sợ hãi, chỉ nhú nhú mày không dễ nhận ra. Đợi nhìn thấy Phượng Vũ, mới lộ ra một tia kinh ngạc: “Tiểu muội muội, mới vừa rồi là người cứu chúng ta sao?”

Đối với chuyện rõ ràng như vậy, Phượng Vũ lười phải trả lời, chỉ gật đầu. Nếu chỉ là hai nhóm người hỏa chiến, nàng tự nhiên không sẽ quản. Nhưng nghe đũa lính đánh thuê kia miệng không sạch sẽ, ý đồ vũ nhục nữ nhân, nàng mới ra tay.

Thấy vẻ mặt Phượng Vũ lạnh nhạt, vẻ mặt quý phụ cũng là một hồi hoảng hốt, trong miệng thì thầm nói: “Minh nhi, người vì sao lại không vui, luôn không chịu cười một cái?”

Mất hồn trong chốc lát, ngay sau đó nàng liền trấn định lại. Nhìn ánh mắt Phượng Vũ, đã không còn kinh ngạc, mà xen lẫn từ ái và quan tâm: “Tiểu muội muội, đa tạ người đã cứu chúng ta.”

“Một cái nhắc tay, không cần khách khí.” Nhàn nhạt bỏ lại những lời này, Phượng Vũ xoay người liền đi vào trong cốc.

Có hộ vệ lộ vẻ mặt không cam lòng, vừa muốn nói chuyện, lập tức nhận được cái nhìn đầy cảnh cáo của quý phụ: “Người muốn vô lễ với ân nhân cứu mạng sao?”

Hộ vệ nghe vậy sắc mặt xấu hổ, ngượng ngùng lui ra, không dám nói gì nữa.

Nhìn chăm chú bóng lưng Phượng Vũ, mặt quý phụ lộ ra vẻ phức tạp: bộ dạng tiểu cô nương lạnh nhạt, cực kỳ giống Minh nhi. Lại không biết, đã hai năm rồi không gặp Minh nhi? Không biết có cao hơn chút nào không?

Đang mất hồn, một người cỡi ngựa trắng chạy nhanh đến. Người trên ngựa từ xa thấy thi thể trên đất, trong lòng biết có biến, lúc này từ trên yên ngựa lật người nhảy một cái, trên không trung đạp mấy bước, nháy mắt rơi xuống trước mặt xe ngựa.

Nhìn thấy quý phụ bình yên vô sự, lòng hẩn treo trên cổ họng mới được thả xuống. Một gói quỳ xuống đất chào, hồi bẩm nói: “Phu nhân, thuộc hạ đã xác minh, lúc này thiếu gia còn đang trên đường, buổi chiều mới có thể vào cốc.”

“Biết. Tiểu hộ vệ trưởng, ta khiến người vất vả rồi.” Nghĩ đến rất nhanh có thể gặp mặt ái tử xa cách, cảm xúc của quý phụ tuôn ra, bất tri bất giác, lệ rơi đầy mặt.

Mất thấy quý phụ như thế, Tiểu Kiêu không dám quấy rầy, liền hỏi thăm những hộ vệ khác vừa rồi xảy ra chuyện gì. Biết được mọi người được một tiểu cô nương không quá mười tuổi ra tay cứu giúp, hơn nữa sau đó cô nương kia còn một mình tiến vào trong Tê Long cốc, khiếp sợ không thôi.

Suy tính đến vấn đề an toàn, Tiểu Kiêu cung kính xin quý phụ tạm thời tránh xa lối vào cốc, trở lại đường chính chờ đợi. Quý phụ nghĩ đến có thể sớm nhìn thấy nhi tử, liền gật đầu đồng ý.

“Giá!”

Trong nháy mắt nhóm hộ vệ vây quanh quý phụ rời đi, một mỹ thiếu niên mặc trang phục màu đen, tóc dài tới eo thoáng lướt qua bọn họ. Que khe hở bức màn vô tình nhìn thấy mặt mũi quý phụ, thiếu niên kinh ngạc dừng bước, khó tin nói nhỏ: “Hoàng hậu đệ hạ? !”

51. Chương 51: Sương Mai Hoa

Tiến vào cốc đi dọc theo đường nhỏ quanh co gần một dặm, Phượng Vũ liền nghe được phía trước có tiếng người huyên náo. Vốn tưởng rằng có người tổ chức thành nhóm tới đánh ma thú, cũng không để ý. Không

ngờ khi tiến lại gần nhìn, mảnh đất trống hơi bằng phẳng phía trước, người đứng dày đặc, trên mặt từng người đều vừa hưng phấn vừa khấn trương .

Vân Sâm Lam đi theo sau lưng nàng cũng thấy rất khó hiểu: “Nhìn bộ dạng những người này, chắc chắn không thuộc cùng một tổ chức. Sao lại tụ tập chung một chỗ? Chẳng lẽ có Thiên Tài Địa Bảo* gì xuất hiện?”

*Thiên Tài Địa Bảo: báu vật

Thiên Tài Địa Bảo? Phượng Vũ nhớ rõ mình từng xem qua, vùng đất càng hiểm ác, sinh ra bảo vật càng trân quý. Hai mắt không nhịn được lập tức tỏa sáng, lòng hiếu thắng nổi lên. Suy nghĩ một chút, nàng nói với Viên Thập Nhỏ hành động mau lẹ, thân hình xinh xắn: “Người lạng lẽ đi qua, nghe những người đó nói gì.”

Viên Thập Nhỏ biết là chuyện tốt, nghe vậy vui sướng kêu hai tiếng xông vào đám người, nhảy mấy cái liền không thấy bóng dáng.

Phía bên này, Phượng Vũ cũng yên lặng lắng nghe tiếng nói chuyện truyền tới từ trong đám người.

“ Lần này đúng là gặp vận may rồi, lại có thể thấy được Sương Mai Hoa xuất hiện! Nếu giành được vào tay, nhất định có thể bán giá tốt!”

“Theo truyền thuyết hoa này sinh trưởng trên vách đá, trăm năm nở một lần, một thân cây chỉ nở một đóa hoa, đẹp rung động lòng người, ngay cả ma thú cấp thấp không có trí tuệ đều biết mà thưởng thức. Một khi hoa rời cành, nếu không lập tức giữ ở trong băng sẽ khô héo, từ trước đến giờ là thứ vật phẩm cần thiết để các quý tộc cầu hôn đấy.”

“Thật không hiểu nổi nữ nhân nghĩ cái gì, thứ đồ này cũng không giúp công lực tăng lên, cũng không ăn không mặc được, lại có thể ở trong buổi đấu giá bán ra trên một vạn tinh thể một đóa.”

“Này này, người mới không hiểu, đây là do nữ nhân chúng ta lạng mạn! Nếu như có ai chịu đưa một đóa Sương Mai Hoa cho ta, dù hẳn có là nam nhân xấu xí nhất trên đời, ta cũng nguyện ý gả cho hắn!”

“Thôi đi, nếu ta lấy được hoa, nhất định đi bán lấy tiền.”

“Hừ, người nhất định không lấy được! Trước không nói phải giành hoa với nhiều người như vậy, riêng đôi Bỉ Dực* song sinh trung cấp trông chừng hoa cũng không phải là ngồi không.”

*bỉ dực: chim liền cánh

.

Tổng hợp lại đối thoại chung quanh, cùng với báo cáo của Viên Thập Nhỏ, Phượng Vũ rất nhanh đã hiểu rõ tình huống. Tuy nàng không sao hiểu được cái gọi là “nữ nhân lạng mạn”, nhưng Sương Mai Hoa có giá trị khiến nàng cảm thấy rất hứng thú.

Lúc nàng chế thuốc nhân tiện làm ra một vài loại thuốc bột hiếm lạ, khiến những người muốn hái hoa này dời đi là không thành vấn đề. Ma thú Bỉ Dực song sinh trông giữ hoa có sở trường ma pháp phong hệ, còn là trung cấp cấp một, nếu như thuận lợi bắt được nó, như vậy ước định với hiệu trưởng liền không có vấn đề.

Phượng Vũ đang nôn nóng muốn thử, chợt thấy sau lưng khác thường, nhanh nhẹn lui ra mấy bước xoay người lại nhìn, ngoài ý muốn phát hiện Phó Tư Đường.

Có lẽ không ngờ Phượng Vũ sẽ nhảy cảm như vậy, Phó Tư Đường sững sờ một lúc, có chút xấu hổ buông tay đang ở giữa không trung xuống mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Phượng Vũ thấy là hắn, mới thu hồi phòng bị: “Đã lâu không gặp. Thật trùng hợp, huynh tới Tê Long cốc làm gì vậy?”

“Ta, là tới rèn luyện. Muội thì sao?” Phó Tư Đường nhẹ giọng nói. Hắn vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, đối với việc chính mình không hiểu vì sao luôn lo lắng cho Phượng Vũ, mấy ngày qua trong lòng đã mơ hồ có đáp án. @dienndanlequyydoon Nhưng, Phượng Vũ tuổi còn quá nhỏ, còn chưa hiểu về tình cảm. Nếu

tùy tiện nói ra, chỉ sợ sẽ doạ nàng. Hắn lựa chọn giấu đi tình cảm, đợi đến lúc thời cơ chín muồi sẽ nói cho nàng biết.

Lúc trước ở Lam Phong trấn, Phó Tư Đường từng nói với Phượng Vũ mình đã mẫn cấp hạ cấp, ở lại trường học là để củng cố cảnh giới. Học sinh đạt cảnh giới này, ra ngoài rèn luyện cũng bình thường, Phượng Vũ không hề hoài nghi tới việc hắn đang nói dối: “Ta muốn hái Sương Mai Hoa.”

“Sương Mai Hoa?” Thân là con em thế gia Phó Tư Đường đã sớm nghe qua tục lệ dùng Sương Mai Hoa cầu hôn người trong lòng, nghe vậy hai mắt không kìm nổi tỏa sáng: “Muội muốn không? Ta đi hái ——” cho muội.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tặng đồ cho nữ hài, Phó Tư Đường có chút xấu hổ, tiếp sau ba chữ kia đầu lưỡi hắn vòng lại vòng, mãi vẫn không thể nói ra khỏi miệng. Nhưng lại khiến Phượng Vũ hiểu lầm ý của hắn: “Thì ra là huynh cũng muốn, được rồi. Đến lúc đi bán được tiền, chúng ta chia đều 5:5.”

“.....” Phó Tư Đường muốn học máu, muốn hỏi nàng có biết tục lệ kia hay không, cuối cùng không nói gì, chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng.

—— ta vừa quyết định yên lặng bảo vệ nàng, cần gì phải nhiều lời, khiến nàng tăng thêm phiền não?

Vì vậy, Phó Tư Đường mỉm cười nói: “Được, tùy muội.”

“Một lời đã định.”

Phượng Vũ không phát hiện ra tâm tình gợn sóng của Phó Tư Đường qua nụ cười: “Sau khi ta rời đi lực chú ý của bọn họ, huynh từ sườn núi đi lên, sau đó ta lập tức hội hợp cùng huynh, nhưng huynh tuyệt đối không thể ra tay, đôi Bửu Dực song sinh kia là của ta!”

Phó Tư Đường bị kế hoạch của nàng làm cho sợ hết hồn: “Nhiều người như vậy, muội làm sao dẫn họ rời đi? Còn nữa, sao ta lại không được ta ray?”

“Ta từng giao hẹn với hiệu trưởng, sẽ tự mình lấy một tinh hạch ma thú trung cấp giao cho hắn. Nếu như có huynh giúp đỡ, không phải sẽ phá vỡ quy tắc?” Ngừng một chút, Phượng Vũ giành nói trước Phó Tư Đường: “Một lát nữa bất luận huynh nhìn thấy điều gì, đều phải thay ta giữ bí mật.”

“Đó là đương nhiên. Nhưng ——”

Lấy được cam kết, Phượng Vũ hài lòng gật đầu, lại cắt đứt lời nói của Phó Tư Đường: “Thì chính là như vậy —— Sâm Lam, đi thôi!”

Theo giọng nói trong trẻo của nữ hài, Độc Giác Thú vừa ẩn vào trên đám cây cao rậm rạp liền mở rộng hai cánh, chỗ chủ nhân vòng qua vùng đất bằng phẳng, bay đến khoảng đất trống phía trước.

Không ngoài dự đoán, hành động này quả nhiên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“Độc, Độc Giác Thú? !”

“Trời ạ! Độc Giác Thú không phải đã diệt vong sao?!”

“Cô nương ngồi trên nó là ai? Không được, bọn họ bay về phía Sương Mai Hoa!”

“Đáng ghét! Mau đuổi theo!”

Đám đông vốn rất dễ làm theo phong trào, có mấy người dẫn đầu đuổi theo, khiến mấy người vẫn đang do dự cũng bắt chước tất cả đuổi theo. Diện?n%le%quy%don Không bao lâu, người trên khu đất bằng phẳng đều bắt đầu chạy như điên theo hướng Độc Giác Thú đang bay chậm rãi giữa không trung.

Không có ai chú ý tới, cánh chim trắng như tuyết bay xẹt qua bầu trời, không chỉ tạo ra gió lớn, còn có một chút bột phấn theo gió bay xuống.

Nhìn đám người phía dưới ngày càng theo sát, Phượng Vũ biết mình thành công rồi. Phấn Cuồng Mộng này có thể làm cho người tâm tình dâng cao lúc sau vô lực ngủ say. Hơn nữa sau khi tỉnh lại quên hết mọi việc trước đó. Không cần lo lắng Vân Sâm Lam bị người nhìn thấy dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Không tới năm phút đồng hồ, được hiệu đã phát huy tác dụng. Thân thể người chạy dẫn đầu bắt đầu lung lay, theo quán tính chạy hai, ba bước sau đó ngã bùm xuống đất. Người phía sau cũng lục tục ngã theo. Trong nháy mắt, gần trăm người tất cả đều ngủ, không một ai thanh tỉnh.

“Trời. . . .” Nhìn một màn này, Phó Tư Đường trợn mắt há mồm: trong lúc giờ tay nhắc chân dễ dàng quét sạch trở ngại, việc này chắc chắn hẳn không làm được. Phượng Vũ thực lực cường hãn như vậy, còn cần hẳn bảo vệ sao?

Suy nghĩ mơ hồ vừa dâng lên trong lòng, liền bị cắt đứt: “Tư Đường, không ngờ được hiệu lại nhanh vậy, thừa dịp những người này ngủ mê, chúng ta mau đi đi.”

Trong lúc nói chuyện, Phượng Vũ ý bảo Vân Sâm Lam bay xuống đất, từ trên lưng hẳn nhảy xuống. Sương Mai Hoa sinh trưởng nơi có ma thú trung cấp trông giữ, nói không chừng còn có cạm bẫy khác, nàng cũng không định để thân thể Vân Sâm Lam vừa chuyển biến tốt hơn đã mơ hồ bay vào chỗ nguy hiểm.

Nhìn ánh mắt tin tưởng của Phượng Vũ, lòng Phó Tư Đường nóng lên, gạt bỏ mọi tạp niệm, bật thốt lên tiếng: “Được!”

Tê Long cốc không hổ là Tử Vong Chi Cốc nổi danh đế đô, hai người đi về phía trước không tới một giờ, liền bị một số ma thú đánh lén. Cũng may thân thủ hai người tốt, ứng biến nhanh nhạy, hơn nữa tu vi không thấp, ngoại trừ sức lực bị tổn hao, cũng không chịu tổn thương gì.

Một đường đánh nhau tiến về trước, sau khoảng hai giờ, hai người rốt cuộc đi đến vách đá Sương Mai Hoa sinh trưởng.

Thật ra, cái gọi là vách đá, cũng chỉ là một mỏm núi lớn mà thôi, vì địa hình Tê Long cốc hơi thấp, cho nên mới gọi nó là vách đá.

Phượng Vũ ngửa đầu cẩn thận quan sát, chỉ thấy trên đỉnh mỏm núi là một gốc cây Vu Lâm cao to đơn độc, ẩn dưới lá cây xanh tốt là một nụ hoa lớn. Mà dưới tàng cây, có một tổ chim cực lớn.

Đảo mắt nhìn, bên trong dường như có hai con chim lớn, nhìn kỹ, là một con chim trên thân có hai cái đầu. Lúc này bọn chúng đang nhàn nhã chải chuốt lông vũ năm màu trên cánh, không mấy may hay biết có người quan sát.

Đặc điểm nổi bật như vậy, nhất định là Bỉ Dực song sinh!

Mắt đẹp khê neho, trong đầu Phượng Vũ nhanh chóng hiện lên mấy chủ ý, suy nghĩ làm như thế nào dụ dỗ chim bay vào trong rừng để chế phục chúng. Loài này am hiểu pháp thuật phong hệ, còn là ma thú biết bay, nếu như giao chiến với nó ở nơi rộng rãi, nhất định phải chịu thiệt thòi lớn.

Đang suy nghĩ, Phó Tư Đường chợt lôi kéo ống tay áo nàng, dùng mắt ra hiệu, im lặng không phát ra tiếng động: “Mau nhìn.”

Phượng Vũ theo đó nhìn lại, chỉ thấy một con rắn màu xanh đen, thân thể to lớn dài hơn mười trượng, phải bốn, năm nam tử to khỏe mới có thể ôm hết đang lặng yên không một tiếng động bò lên đỉnh núi.

Liếc mắt nhìn Phó Tư Đường, Phượng Vũ thấy rõ trong mắt hẳn có cùng câu hỏi: loài chim vốn là kẻ thù của rắn, trong trường hợp cùng cấp bậc, rắn vốn không phải đối thủ của loài chim. Thanh Giáp Xà này cấp bậc xấp xỉ Bỉ Dực song sinh, sao lại dám đi trêu chọc đối phương?

Hết sức nghi hoặc, Thanh Giáp Xà đã bò tới đỉnh mỏm núi, miệng phun khí hồng, ngẩng cao đầu, nhắm thẳng vào tổ của Bỉ Dực song sinh mạnh mẽ tập kích!

52. Chương 52: Hoa Làm Tiền Đặt Cược

Bỉ Dực song sinh không hề phòng bị đến khi Thanh Giáp Xà tiến lại gần mới phát hiện khác thường, sợ hãi kêu bay vút lên trời, nhưng vẫn không thể tránh thoát toàn bộ công kích.

Chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm, cánh phải Bỉ Dực đã bị con Thanh Giáp Xà hung hăng đánh trúng, trong nháy mắt lông chim bay tán loạn. Lông chim ngũ sắc rơi xuống cùng với máu, nhìn thấy mà đau lòng.

Bỉ Dực nhện đau vỗ cánh bay lên giữa không trung, hai cái đầu xoay chuyển mọi nơi, đến khi thấy rõ có can đảm đánh lên mình lại là Thanh Giáp Xà mẫn cấp hạ cấp trước giờ luôn bị chính mình đánh bại, không khỏi giận dữ, thét dài mấy tiếng lượn vòng xuống, hung hăng mổ về phía xương sống của Thanh Giáp Xà.

Đừng thấy Thanh Giáp Xà to lớn, tránh né lại vô cùng linh hoạt. Nhanh nhẹn lách mình tránh thoát một chiêu tấn công toàn lực của Bỉ Dực, thân nó quấn chặt một khối đá nhô ra, giờ cao ra sau, ném thật mạnh về phía Bỉ Dực.

Hiểm hiểm tránh thoát đối phương đánh trả, Bỉ Dực từ trong cơn cuồng nộ trấn tĩnh lại, không mạo hiểm tới gần công kích nữa, mà chậm rãi vỗ cánh bay vòng quanh, cuối cùng ngửa đầu kêu ra tiếng, dựa vào bản năng ma thú, phát động pháp thuật công kích phong hệ.

Pháp thuật tấn công của ma thú trung cấp cấp một quả nhiên không tầm thường. Trong chớp mắt, mấy cơn gió lốc quét thành một vòng nước xoáy mạnh mẽ, quét ngang mà đến. Mọi vật xung quanh đều bị cuốn vào bên trong cơn lốc. Dù là cỏ cây hay hòn đá, đều bị sức gió mạnh mẽ xoắn thành mảnh vụn.

Đối mặt với gió lốc từng bước tới gần, Thanh Giáp Xà không sợ không vội, không có nửa phần muốn né tránh.

Trong nháy mắt Thanh Giáp Xà bị cơn gió lốc quét vào, không chỉ Bỉ Dực hưng phấn kêu to, mà Phượng Vũ và Phó Tư Đường đứng xem cuộc chiến trong lòng đều thoáng qua một suy nghĩ: Thanh Giáp Xà tiêu đời.

Gió lốc gào thét chừng hơn mười phút mới dần ngừng lại, nhưng, sau khi sức gió tan biến hết, Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, Thanh Giáp Xà lại không chết! Không những không chết, còn ngẩng đầu nhìn quanh, hoạt động tự nhiên, không thấy nửa điểm ngoại thương.

Không lẽ pháp thuật phong hệ trung cấp vừa rồi, không gây ra chút tổn thương nào với nó?

— Thanh Giáp Xà này, không sợ pháp thuật sao? Chẳng lẽ là ma thú biến dị? Nhưng nếu là ma thú biến dị, về ngoài chắc chắn cũng sẽ có điểm biến hóa. Mà nhìn về ngoài Thanh Giáp Xà, cùng ghi chép trong sách ma thú không sai chút nào, không có điểm nào khác thường.

— rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong thời gian ngắn, Phượng Vũ cũng không đoán ra nguyên nhân thật sự. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, đằng sau việc Thanh Giáp Xà không sợ pháp thuật, chắc chắn có nguyên nhân lớn, một khi lý giải được bí ẩn này, chính mình thu được lợi ích không nhỏ.

— bắt Thanh Giáp Xà lại nhìn, chẳng phải sẽ biết sao?

Vừa ra chủ ý, lúc này Phượng Vũ đã có quyết định.

Ý niệm vừa động, triệu hồi Vân Sâm Lam, Phượng Vũ quay qua Phó Tư Đường bỏ lại một câu “Ở chỗ này chờ ta”, liền cười thú bay lên không.

“Tiểu Vũ!” Trong lòng Phó Tư Đường căng thẳng, vội vàng nhắc chân đuổi theo. Hắn không có ma thú phi hành*, cũng không có pháp thuật bay lượn, chạy mấy bước liền bị mỏ núi cao chót vót ngăn cản đường đi. Mặc dù rất sốt ruột, cũng không có biện pháp.

*ma thú phi hành: ma thú biết bay

Thân ở giữa không trung, Phượng Vũ còn chưa đến, pháp thuật đã đến trước. Một chiêu pháp thuật hệ hỏa đánh ra, mỏ đá vốn màu trắng thoáng chốc bị cháy đen một nửa. die nd da nl e q uu ydo n Nhưng sau khi ngọn lửa tiêu tán, Thanh Giáp Xà vẫn như cũ lông tóc không chịu tổn thương gì, điều này không khiến Phượng Vũ thấy sợ hãi mà còn vui mừng: có thể ngăn cản một chiêu cầu nàng, chứng tỏ rằng bí mật đằng sau Thanh Giáp Xà không đơn giản, có giá trị để ra tay!

Kiểm tra qua giới hạn miễn dịch của Thanh Giáp Xà với pháp thuật, hơn nữa có thể sử dụng pháp thuật công kích từ xa, Phượng Vũ để Vân Sâm Lam bay lên cao, thoát khỏi phạm vi công kích của đuôi Thanh Giáp Xà, sau đó bình tĩnh sử dụng các hệ pháp thuật từng cái phóng xuống.

Liên tiếp bị tấn công vài lần, Thanh Giáp Xà bị loại dấu pháp gần như vô dụng này đánh đến nổi giận, miệng to như chậu máu xì xì vài tiếng, lại lặp lại chiêu cũ, đuôi dài quét về phía Phượng Vũ. Nhưng Phượng Vũ đã sớm đoán được nó ra chiêu này, sao có thể để nó được như ý.

Sau ba bốn lần công kích liên tục đều thất bại trong gang tấc, Thanh Giáp Xà càng thêm tức giận. Đột nhiên, nó mạnh mẽ lao về phía đỉnh mỏm núi có Sương Mai Hoa, quần quanh ngọn cây. Nhìn dáng vẻ, là muốn lợi dụng kéo gần khoảng cách với Phượng Vũ.

Thấy thế, Bỉ Dực đang cảm thấy may mắn vì có lực lượng hỗ trợ từ bên ngoài cũng sợ hết hồn, vội vàng bay đến gần ngăn cản. Nó biết pháp thuật vô dụng với Thanh Giáp Xà, nên chỉ có thể chọn lựa chiến thuật mồi cấn.

Hơn nữa thân thể Thanh Giáp Xà quần ở trên đoá hoa, không thể dùng sức, nhưng vẫn né tránh rất linh hoạt, thỉnh thoảng còn phản kích lại, Bỉ Dực cũng không làm gì được nó. Trong thời gian ngắn, hai bên giao đấu tạo thành tình thế giằng co.

Bên này, Phượng Vũ cũng rất buồn bực: tiếp tục phóng xuất pháp thuật, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến đoá hoa trị giá vạn kim này. Không xuất chiêu, lẽ nào ngồi nhìn bọn chúng tiếp tục đấu với nhau ngang sức ngang tài không phân thắng bại đến khi thể lực hao kiệt? Nàng cũng không kiên nhẫn như vậy.

Hai mắt vừa đảo, trong đầu Phượng Vũ đã nghĩ ra kế sách. Lấy Cuồng Mộng Phấn vừa rồi đã đánh ngã những người cạnh tranh từ trong ngực ra, vậy nửa bình bay ra ngoài. Lượng lớn như vậy, ngay cả ma thú trời sinh có năng lực phòng ngự hơn người cũng không thắng được!

Quả nhiên, bột thuốc vấy ra chưa tới năm phút, thể tấn công của Bỉ Dực và Thanh Giáp Xà đột nhiên trở nên cuồng bạo mà không theo chiêu thức, mà còn không chính xác, nhiều lần thất bại. Lại qua mấy phút, Bỉ Dực giống như tảng đá từ trên trời rơi xuống, thân thể Thanh Giáp Xà cũng như nhũn ra, phịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Thấy chủ nhân tùy tay là có thể đánh bại hai ma thú trung cấp, Vân Sâm Lam không nhịn được thở dài nói: “Thực lực chủ nhân quả thật phi thường.”

Phượng Vũ vô cùng bình thản đáp lại: “Không có gì, chỉ là kế sách nhỏ mà thôi. Nếu như chọn lựa, ta muốn đánh ngã kẻ địch bằng thực lực hơn.”

“Nhưng dùng trí cũng là một loại thực lực.”

“Đúng là vậy. Chỉ là, ở trước mặt đối thủ có thực lực cường đại, mọi mưu kế đều là trò cười. Nếu có thói quen lệ thuộc vào mưu kế, vậy thì đến lúc đó chắc chắn sẽ chết rất thảm.”

Vân Sâm Lam cẩn thận suy ngẫm những lời nói tưởng như đơn giản này, càng nghĩ càng thấy thấm thía. Liên đối với Phượng Vũ tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn rõ điều này, khâm phục lại tăng thêm một phần.

Phượng Vũ muốn lại gần quan sát Thanh Giáp Xà không bị ảnh hưởng bởi pháp thuật này có chỗ nào đặc biệt, nhưng còn chưa đến gần, liền bị một cổ mùi tanh hôi mạnh mẽ ép trở lại, đành lơ lửng giữa không trung, quan sát từ xa.

Da màu xanh đen, đôi mắt màu vàng, thân thể dài lớn, vô cùng khỏe mạnh. Về ngoài của con Thanh Giáp Xà này, đặc điểm nào cũng giống trong sách ma thú ghi lại. Nhưng nhìn lại một chút, Phượng Vũ chợt phát hiện, quanh thân nó phủ đầy một loại bột khoáng thạch rất nhỏ, phát ra một tầng ánh sáng bạc nhàn nhạt. Die nd da nl e q uu ydo n Tầng ánh sáng này vô cùng nhạt, nếu không phải đứng lúc ánh mặt trời chiếu vào, tuyệt không thể nhìn ra.

— chẳng lẽ, đây là bí mật vì sao nó không bị pháp thuật tổn thương?

Phượng Vũ đang do dự có nên bịt mũi đi cạo chút bột phấn xuống cẩn thận nghiên cứu, chợt nghe giữa không trung truyền đến một tiếng kêu quen tai. Giương mắt nhìn lên, chính là con đại điêu màu trắng một

tháng trước đã từng đối mặt so chiêu. Trên lưng nó có một người đứng thẳng, tóc vàng mắt xanh, thân hình cao lớn, cũng chính là thiếu niên ngày đó gặp trong thành.

“Tuyệt Diệu, xem ra vận khí của người không tệ, đi hái Sương Mai Hoa cũng có đồ ăn.” Chú ý tới Cự Mãng trên đỉnh vách đá, thiếu niên nói.

Sau đó, hắn cũng nhìn thấy Độc Giác Thú dưới thân Phượng Vũ, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén: “Người — đêm đó là người?”

“Không sai.” Phượng Vũ vốn không muốn dây dưa, nhưng nếu đối phương đã nhận ra, cũng sẽ không tránh né phủ nhận.

Nàng thản nhiên đón nhận ánh mắt dò xét của thiếu niên, đối mặt trong chốc lát, thiếu niên chậm rãi gật đầu: “Sau đêm đó, ta vẫn luôn canh cánh* trong lòng, nhưng tuyệt không nghĩ tới, lại thua dưới tay một tiểu cô nương.”

*canh cánh: thắc mắc, vướng mắc

Ngừng một lát, hắn đột nhiên hỏi “Người vì Sương Mai Hoa mà đến?”

Phượng Vũ gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Ta cũng muốn Sương Mai Hoa, nhưng nó chỉ có một đóa —” thiếu niên duỗi thẳng tay, một thanh trường thương mũi nhọn màu vàng bỗng xuất hiện trong bàn tay. Mũi thương dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt, dường như đang lặng lẽ biểu lộ sự cường đại của chủ nhân: “Không bằng, chúng ta dùng hoa này làm tiền đánh cược, so tài một trận!”

Đối diện với thiếu niên hiếu thắng, ánh mắt còn lộ ra mấy phần khiêu khích, Phượng Vũ nhiệt huyết tăng cao, không chút do dự tiếp nhận khiêu chiến: “Được!”

53. Chương 53: Toàn Thắng! Không Phục Thì Tái Chiến

Trời xanh ngàn dặm, không có một đám mây nào.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào hai nam nữ trẻ tuổi đang lẳng lặng giằng co. Chỉ chốc lát sau, giống như là có ước định, đồng thời ra tay cũng đồng thời phát động thể công.

Thấy trường thương của thiếu niên đâm tới, Phượng Vũ không tránh không né, tâm động tùy ý, tay lật chuyển, hàng ngàn Hỏa Nguyên Tố lập tức ngưng thành thực thể: “Sí Diễm Đốt — diệt!”

Thấy Hỏa Long đâm tới, thiếu niên thu tay lại, trường thương đặt ngang trước ngực, đang là thể công chuyển thành thể thủ. Lúc Hỏa Long còn cách trường thương có ba tấc (1 tấc = 10cm), thì ngưng trệ không tiến tới nữa giống như bị một bức tường vô hình cản trở. Đang là Hỏa Long tấn công, lúc đó không thể động đậy.

Thấy thế, trong lòng Phượng Vũ biết gặp được đối thủ hiếm có, ý chí chiến đấu càng cao hơn: “Quả nhiên có chút tài năng!”

Tay lại lật chuyển, Phượng Vũ vẫn dùng một chiêu Sí Diễm Đốt, đánh vào bên cạnh thiếu niên, lại bị bức tường vô hình bên cạnh thiếu niên ngăn cản.

Phượng Vũ không tức giận chút nào, tập trung tinh thần liên tục tập hợp hỏa nguyên tố, trong chốc lát liền nổi hai Hỏa Long đang tung hoành khắp nơi lại thành một, quấn quanh thiếu niên thật chặt. Thế lửa càng lúc càng lớn, dường như bức tường vô hình quanh người thiếu niên không chịu được công kích mãnh liệt như vậy, dần dần thu nhỏ lại. Thấy Hỏa Long sắp đốt tới góc áo của mình, thiếu niên vùng trường thương từ dưới lên trên vẽ ra hình chữ thập, hét lớn một tiếng: “PHÁ!”

Kèm với tiếng hét lớn này, lửa trói buộc quanh người hoàn toàn bị chấn động thành vô số mảnh nhỏ giống như lụa hồng bị nghiền nát, bay đầy trời.

Trên mặt thiếu niên hơi dắc ý, trường thương xoay tròn, vừa mới ra tay truy kích, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, hỏa diễm mới vừa tan thành mảnh nhỏ, thế nhưng lại tập hợp lại lần nữa, hơn nữa còn tăng vọt mười mấy lần, tạo thành một tấm lưới hỏa diễm đầy trời, quay lại bọc quanh người hắn!

Đột nhiên xảy ra dị biến, dù cho thiếu niên phản ứng thật nhanh cũng trở tay không kịp. Trong lúc vội vàng, hắn chỉ kịp xuất ra chân khí hộ thân bảo vệ những chỗ quan trọng trong cơ thể, sau đó cả người liền bị tấm lưới hỏa diễm vây khốn, không có đường sống.

Lấy thiếu niên làm trung tâm, tấm lưới hỏa diễm nhanh chóng thu hẹp lại. Cảm nhận được hơi nóng đập vào mặt, trong lòng thiếu niên cả kinh, cho rằng mình sẽ bị hỏa diễm đả thương không nề tình. Không ngờ tới, lúc hỏa diễm cách người hắn vài tấc thì đột nhiên dừng lại, nhiệt độ cũng thấp hẳn. Xem ra, chủ nhân của ma pháp này chỉ muốn vây khốn hắn, cũng không thật sự muốn đả thương hắn.

Ý thức được điểm này, vẻ mặt thiếu niên lạnh lùng, cắn răng nói: “Tại sao không xuống tay? Người đang đồng tình ta sao?”

—— người này thật là không đáng yêu.

Trong lòng Phượng Vũ thầm oán, hơi bực mình nói: “Không phải nói là chỉ tỷ thí thôi sao, giết người lại không có lợi ích gì, sao ta phải xuống tay chứ?”

“ Giết ta, người có thể lấy được Hoàng Đô ”

Gió lớn thổi qua, thổi tan đi lời nói đằng sau của thiếu niên, Phượng Vũ cau mày nói: “Người nói cái gì?”

Nếu không phải xem trên chuyện ngày đó hắn ra mặt, nàng cũng chẳng muốn dài dòng với hắn. Mặc dù chuyện kia là chuyện đen đủi nhưng chứng minh được tâm địa của thiếu niên này không xấu. Đối với loại người này, nàng luôn có ý tốt.

Vẻ mặt thiếu niên càng căng thẳng, chỗ sâu trong hai con mắt màu xanh pha lẫn cao ngạo bị phá vỡ sau đó chỉ còn lại nỗi nhục và không cam lòng: “Không ngờ ta đường đường thế nhưng lại bại bởi một tiểu nha đầu như ngươi!”

“Học không phân biệt trước sau, người giỏi làm thầy. Không ai dạy ngươi sao?” Phượng Vũ không khách khí nói: “Học nghệ không tinh, không cam lòng thì có ích lợi gì? Một chút chuyện nhỏ liền muốn sống muốn chết, người có phải là nam nhân hay không vậy?”

Bị nàng nói vậy, thiếu niên đang cảm thấy bị thương lẫn kiêu ngạo, ngạo khí bị thua chỉ cầu được chết đột nhiên thành ra cố tình gây sự, điều này làm thiếu niên vừa lúng túng vừa tức giận. Vốn đang có ý muốn chết không ngờ lại phai nhạt đi rất nhiều.

Lúc đang nói chuyện, trong lòng Phượng Vũ đột nhiên xẹt qua một cảm giác khác thường giống như đang bị ai đó rình coi. Điều này làm nàng rất không thoải mái, nhưng rõ ràng xung quanh không có bóng dáng người thứ ba.

Là ảo giác thôi.

Nàng lắc đầu một cái, vừa muốn nói gì, đột nhiên sững sốt: chỉ thấy hoa trên cây vốn là nụ hoa chớm nở nay đã nở rộ, nở ra tầng tầng lớp lớp cánh hoa mềm mại, lộ ra phong tình vô cùng tươi đẹp.

Có lẽ là trận đánh vừa rồi, lúc thi triển Hỏa Hệ ma pháp làm nhiệt độ phụ cận tăng cao, mới khiến hoa Sương Mai nở ra trước thời hạn.

Chuyện đột nhiên xảy ra, cũng may phát hiện kịp thời, nếu không khẳng định Phượng Vũ vì phí phạm hơi sức mà buồn bực tới chết. Leo đến ngọn cây, tay trái tụ Thủy nguyên tố lại thành băng, tay phải cẩn thận ngắt lấy đóa hoa đã được ngâm vào trong băng, đại công cáo thành. Nghĩ tới hiệu nghiệm của vầng sáng lấp lánh, trong lòng Phượng Vũ không khỏi sinh ra một chút vui sướng.

Tay thiếu niên giơ lên đưa về phía hoa Sương Mai, Phượng Vũ nói: “Hoa thuộc về ta, nếu không phục thì sau khi lên cấp thì lại đấu tiếp.”

Thiếu niên trầm mặc chốc lát, đột nhiên hỏi: “Người tên là gì?”

“Phượng Vũ.”

“Được! Hiện tại ta và người cùng là hạ cấp mãn cấp, đợi đến khi lên trung cấp, lại phân thắng bại! Nhớ kỹ, ta tên là Lăng Tử Minh.”

Thiếu niên nói rất nghiêm túc, Phượng Vũ nghe xong cảm thấy hơi kỳ lạ: Lăng Tử Minh, hình như đã nghe qua ở đâu đó?

Lúc đang nhớ lại, dưới chân núi chợt truyền đến tiếng gọi yếu ớt. Phượng Vũ cho rằng Phó Tư Đường đang gọi mình, tập trung nghe, phát hiện ra là giọng nói của một nữ tử: “Ồ Ta thấy Tuyết Điêu rồi, con đang ở đâu? Nơi này có rất nhiều người hôn mê ngã trên đất, con không sao chứ? Minh Nhi?”

Minh Nhi. Phượng Vũ quay sang nhìn Lăng Tử Minh: “Người đó đang tìm người đúng không?”

Nhưng Lăng Tử Minh lại làm như không nghe thấy lời nàng nói, ngơ ngác mất hồn. Ánh mắt hắn rất kỳ lạ, có quyền luyến, vừa căm hận vừa không cam lòng. Cuối cùng, hắn mím chặt môi, chậm rãi nói: “Buông ta ra.”

Tay khẽ vạch, hỏa diễm phân giải thành nguyên tố, dung nhập vào tự nhiên lần nữa, những ràng buộc vây khốn Lăng Tử Minh cũng cởi ra theo. Hắn thu hồi trường thương vào không gian, huyết sáo một tiếng gọi Tuyết Điêu, nhảy lên thân điều, bay về phương hướng xa hơn.

Phượng Vũ khó hiểu nói: “Phía dưới có người tìm người, người cứ đi vậy sao?”

“. Mười sáu năm trước, là bà ấy không cần ta trước.”

Không đầu không đuôi nói ra những lời này, Tuyết Điêu giương cánh bay đi, mang theo Lăng Tử Minh bay lên trời cao: “Trước khi ta đánh bại người, người phải còn sống!”

Sững sờ một chút, Phượng Vũ sờ sờ tóc, thì thào lẩm bẩm: “Đây coi như là quan tâm sao? Thật sự là một người kỳ cục.”

Hình như nàng hiểu một chút về tính tình của Lăng Tử Minh rồi.

“Đúng rồi, Tư Đường vẫn còn ở phía dưới, giao hoa cho hắn trước, ta lại đi điều tra bột khoáng thạch trên người Thanh Giáp Xà là chuyện gì xảy ra.”

Quyết định xong, Phượng Vũ cố nén không ngửi mùi hôi thối, dùng lá cây quẹt bột khoáng thạch trên người Thanh Giáp Xà đang ngủ mê man làm mẫu, sau đó nhảy lên lưng Vân Sâm Lam, trở lại chân núi lần nữa.

Trong cốc, ở chỗ sâu trong rừng rậm.

“Cảm giác của nha đầu chết tiệt kia thật đúng là nhạy cảm, lúc này thiếu chút nữa ta còn cho rằng nàng thật sự phát hiện ra chúng ta.” Để ống ngắm xuống, thanh niên nhả nhận dùng tay đẩy gọng kính lên. Người này chính là Đồng Trì.

Đồng Tân cùng hắn vào đây thì lại quan tâm một vấn đề khác: “Nàng lại có Độc Giác Thú! Còn lại một con Độc Giác Thú không phải sớm bị Cam đại nhân phong ấn rồi sao?”

“Ha ha, không phải vừa vận cho chúng ta một lý do rất tốt sao. Nếu có người dám cả gan chất vấn vì sao Tam điện hạ phát động vệ binh thân tín, bao vây diệt trừ một tiểu cô nương, chúng ta có thể tố cáo nàng, vì nữ hài này mưu đồ bất chính, làm trái mệnh lệnh của bệ hạ, tự mình thả Độc Giác Thú ra. Loại hành vi này, quả thật đánh đồng với tội phản quốc hoặc là mưu phản!”

Nói xong, hắn lớn tiếng hỏi đội vệ binh sau lưng: “Các người nói có đúng hay không?”

“Kính cẩn nghe theo mệnh lệnh của Điện hạ, nghe Đồng thiếu gia sai khiến!”

Nghe thấy câu trả lời cung kính đồng đều, Đồng Trì và Đồng Tân không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười lạnh.

—— Phượng Vũ, người làm Đồng gia bị sỉ nhục, hôm nay hãy dùng máu để rửa sạch đi!

54. Chương 54: Đồng Tân Bị Bắt

“Vạn thạch bay tới —— PHÁ...!”

Kèm với tiếng nổ kinh thiên động địa, loạn thạch từ trên trời rớt xuống, hoàn toàn tiễn con nhện bảy chân vốn còn nửa sức lực về miền cực lạc.

Phủ phủ bụi bặm dính trên vạt áo, càng chiến càng thắng, tâm tình Phượng Vũ chẳng hề tốt: “Sao vậy, chỉ có ma thú cấp bốn, ma thú trung cấp trốn đi đâu rồi hả?”

Dừng trên vai nàng giọng điệu Luci cũng khá khó chịu: “Thật là kỳ quái, Tê Long cóc cho tới bây giờ đều là nơi tụ tập của ma thú trung cấp, chẳng lẽ nhiều năm không tới đây, chúng nó thoái hóa rồi hả?”

Giao hoa Sương Mai cho Phó Tư Đường, sau khi thuyết phục hẳn xong, Phượng Vũ để Vân Sâm Lam ở ngoài cốc vì tạm thời không muốn dùng đến, mình tiếp tục lên đường. Nhưng tìm hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng không tìm được ma thú trung cấp, gặp được toàn là một vài con ma thú cấp bốn cấp năm, một vài con tôm nhỏ. Chuyện này làm Phượng Vũ vừa tức giận vừa nhức đầu.

Nguyên nhân mà nàng đến đây một chuyến, chủ yếu là muốn tìm tinh hạch ma thú cho Luci, thuận tiện mang một viên trở về báo cáo kết quả. Nàng từng nghĩ tới sẽ gặp phải ma thú mạnh mẽ mình không đối phó được, nhưng tuyệt đối không ngờ tới nàng lại đối mặt với cục diện này.

Nàng không khỏi có chút hối hận, lúc rời khỏi đỉnh núi, không thuận tiện lấy đi tinh hạch của Bỉ Dực song sinh và Thanh Giáp Xà.

Đang cảm tức, Tiểu Đoàn Tử trước ngực chợt dùng sức ừ ừ, Phượng Vũ cho rằng nó đói bụng, liền nói: “Người nhần nại một chút, thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi ta đi xung quanh đây xem thử, sau đó cắm trại rồi lại ăn gì đó.”

Mặc dù Tiểu Đoàn Tử thích làm nũng, nhưng vẫn rất nghe lời. Nhưng lần này nó lại không ngoan ngoãn an tĩnh lại như ngày trước, ngược lại bắt đầu phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Ở chung đã lâu, Phượng Vũ sớm có thể nghe hiểu ý tứ của nó, lập tức không khỏi nhíu nhíu mày: “Người nói là, nơi này không có đồ tốt?”

Trả lời nàng, là tiếng kêu khẳng định của Tiểu Đoàn Tử.

Vì tinh thần lực cường đại, năm giác quan của Phượng Vũ cũng nhạy cảm hơn người bình thường nhiều. Nhưng bất kể nàng cảm ứng thế nào, cũng không cảm giác ra xung quanh khác thường.

Là ảo giác của Tiểu Đoàn Tử đúng không? Nàng định nói, lại nghe Luci trầm giọng nói: “A Vũ, người phải cẩn thận, xung quanh đây quả thật có vật gì đó, nó làm ta cực kỳ không thoải mái.”

Biết rõ thực lực của Luci, lúc này Phượng Vũ thất kinh: “Thế nhưng nó lại có thể uy hiếp được người?”

“Cũng không thể nói là uy hiếp. Không biết vật đó là gì, hình như có thể kích thích bản năng sợ hãi của ma thú, dù ta là linh hồn nhân loại, lại bị phong ấn trong cơ thể bướm bướm, cho nên cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.” Lời nói này gần như yếu thế, với tính tình của Luci dù chết cũng không nói ra, nhưng vì an nguy của đồ đệ, chỉ có thể tạm thời vớt mặt mũi qua một bên.

Sau khi nghe Luci nói, Phượng Vũ trầm ngâm nói: “Có thể làm bản năng ma thú cảm thấy sợ hãi? Sẽ là gì chứ?”

Nhớ tới trước kia xem trong sách có vẽ hình ma thú, nàng không khỏi bật thốt lên: “Chẳng lẽ là Ma Thú Chi Vương muốn ra đời?!”

Nếu nơi này là phạm vi của Ma Thú Chi Vương, như vậy từ lúc nàng bước vào, sẽ nhận thấy được hơi thở cường đại của đối phương. Chỉ có Ma Thú Chi Vương mới ra đời thì Linh Sĩ hoàn toàn không cảm ứng được, nhưng sẽ gây ra uy áp cho ma thú, làm chúng nó chạy xa, hoặc tránh né, hoặc theo bản năng sợ hãi thần phục.

Nhưng vẫn không nghĩ ra vì sao chuyện ma thú trung cấp trong cốc thừa thốt như vậy.

Suy tư chốc lát, Phượng Vũ quyết định rời đi trước rồi nói sau. Nàng không phải loại người lỗ mãng, nếu phán đoán chỉ có sáu phần nắm chắc là Ma Thú Chi Vương hiện thế, biết rõ thực lực đối phương nàng quyết sẽ không ngu đến mức lấy cứng đối cứng.

Trên đường trở về, Phượng Vũ thờ ơ liếc mắt đảo qua, lập tức bị vật trên đất hấp dẫn lực chú ý: “Đó là cái gì?”

Chỉ thấy mười mấy khung xương hình dáng rất kỳ lạ, hợp lại bày ra mấy cái ký hiệu kỳ lạ. Bộ xương ố vàng, dễ vỡ, cho thấy để ở đây đã hơi lâu rồi. Nhưng những sợi dây quần dày đặc xung quanh tỏa ra rét lạnh chưa rút đi, làm Phượng Vũ nhìn thấy, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Lúc này, Luci cũng chú ý tới vật kỳ lạ trên đất, suy tư chốc lát, hắc kinh ngạc nói: “Dùng quý lân cốt bày thành hàng linh trận? Sao ở đây có thể có loại đồ vật này chứ? A Vũ, thừa dịp trời còn chưa tối, chúng ta nhanh rời khỏi.”

Phượng Vũ sớm có ý muốn rời đi, lập tức quay trở lại hướng lúc đầu, vừa đi vừa hỏi: “Sư phụ, hàng linh trận có cái gì, lại làm người thận trọng như vậy?”

“Đồ vật kia dùng để triệu hồi Vong Linh. Người có lẽ không biết, cái thứ Vong Linh này ghét cực kỳ, trừ phi dùng thủ pháp đặc biệt, nếu không thì hoàn toàn đánh không chết cũng đánh không bị thương, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không hết sức lực. Nếu bị quần lên, thật sự rất phiền toái.”

— nghe qua giống như là Tiểu Cường đánh không chết. Trong lòng Phượng Vũ im lặng đánh giá. Bị loại đồ vật này quần lên, đúng là rất phiền toái.

Đang nói chuyện, lúc Phượng Vũ đi tới một ngã rẽ thì đột nhiên cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, cảm giác lúc bị người ta rình trộm vào buổi trưa lại xuất hiện lần nữa.

Lần đầu tiên có thể là ảo giác, nếu lần thứ hai cảm ứng được, vậy khẳng định có mờ ám!

Phượng Vũ không biến sắc, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi về phía trước. Mất thấy sắp đi qua chỗ ngã rẽ thì bỗng xoay người lại, trong lòng bàn tay đã sớm âm thầm tụ tập Phong Nguyên Tố, trong nháy mắt hóa thành Phong Chi Nhận, dễ như trở bàn tay, chém gọt sạch sẽ lá cây hơn phân nửa ở một chỗ rừng cây phía sau, hơn nữa còn cuốn theo tiểu nhân lén lút ẩn thân trên cây rơi xuống đất.

“Người là. Đồng Tân?”

Nhìn rõ mặt hắc, Phượng Vũ có chút giật mình, lại không ảnh hưởng đến tốc độ chút nào. Thả người xuống đất, từ lưng truyền tới từng trận đau nhức Đồng Tân tỉnh táo lại, cảm thấy ngực giống như bị tảng đá lớn đè ép. Phượng Vũ xoay người, một cước đạp trên ngực hắc.

Phượng Vũ chưa từng gặp qua Đồng Tân, nhưng chuyện hắc và Lâm Tần Kiệt tranh chấp động thủ đã truyền đi xôn xao khắp trường, nhờ bọn họ nhiều chuyện, Phượng Vũ từng bị bọn hắc chỉ chỉ chỗ chỗ, xa xa liếc mắt nhìn qua Đồng Tân một cái. Nhưng không nghĩ đến, lại gặp ở chỗ này.

Suy nghĩ một chút, Phượng Vũ liền hiểu nguyên do trong đó: “Sao hắc, phụ thân đánh không lại, liền phái nhi tử ra tay sao? Thông thường không phải nên do phụ thân của phụ thân thay hắc ra mặt sao?”

Sau khi Từ Tiểu biết Phượng Vũ từng đấu với Đồng Mạc Uyên thì có nhắc nhở nàng mấy lần, Đồng gia không chỉ có thể lực ở trong học viện, hơn nữa còn có tiếng hạp hội mang thù, muốn nàng trăm ngàn lần cẩn thận không được quên, không thể để người Đồng gia lợi dụng thời cơ.

Có thể từ đề đô xa xôi “Trăm” dặm theo dõi nàng tới đây, xem ra Đồng gia thật sự là hạ quyết tâm đẩy nàng vào chỗ chết.

Với người dám can đảm khiêu khích mình, đương nhiên Phượng Vũ sẽ không hạ thủ lưu tình. Chân nàng hơi dùng lực, lập tức dưới chân truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn.

Trăm lần không ngờ tới thế nhưng nàng hồi cũng không hồi liên tiếp động thủ, da đầu Đồng Tân muốn nứt ra, vốn có mấy phần khí phách thì ngay từ lúc xương ngực vỡ vụn liền ném ra ngoài chín tầng mây chỉ còn lại sự sợ hãi, run giọng kêu lên: “Dừng tay! Người không muốn biết là ai phái ta tới đây theo dõi người sao? !”

“Trừ Đồng gia bọn người ra, còn ai chứ?” Phượng Vũ không cử động, lực chân càng lúc càng lớn.

“Không, không phải. . . .” Đồng Tân đau đến mức đầu đầy mồ hôi, cố nén đau đớn, liều mạng hét lớn: “Là Tam điện hạ! Là Lạc Tây Á bảo ta làm vậy!”

55. Chương 55: Vong Linh Hiện Thế

edit: tuyền xù

Lạc Tây Á? Nghe thấy tên này, Phượng Vũ cũng không bất ngờ. Dù sao ngày nhập học đó, mình cũng từng tranh chấp với hắn. Hơn nữa sau đó Tiểu Ôi Ôi từng nói qua với nàng, Đồng gia đã ngầm ôm bấp dùi Tam điện hạ từ lâu. Chỉ là không ngờ, Lạc Tây Á sẽ hạ lệnh ám sát nàng.

—— Tài đức của Tam điện hạ này ương ngạch phách lối và Đồng gia là cùng một dạng, xem ra thật là vật hợp theo loài. Đối với những người vọng tưởng động mình, nếu không trả lại một phần đại lễ, chẳng phải quá hẹp hòi rồi sao?

Đồng Tân tự mãn cho rằng sau khi mang đại danh Lạc Tây Á ra, Phượng Vũ nhất định sẽ cả kinh thất sắc mà thả mình ra. Không ngờ, ánh mắt Phượng Vũ lóe lên chốc lát, lộ ra một nụ cười cực kỳ thâm thiết: “Tìm Tam điện hạ thanh toán trước, hay là giải quyết nợ nần giữa chúng ta trước. Đồng thiếu gia, trên người người chắc hẳn có phương tiện đưa tin đúng không? Tự người lấy ra, hay là ta thay người lấy ra?”

“Người ——” Đồng Tân hàng ngàn không ngờ tới nữ hài này ngay cả Lạc Tây Á cũng không để trong mắt, sắc mặt không khỏi trắng bệch: “Ta là người của Tam điện hạ! Người dám động ta, chính là đối địch với Hoàng thất!”

“Vậy cũng phải xem người còn mạng trở về báo tin hay không.” Sắc mặt Phượng Vũ trầm xuống, hai mắt híp lại, phát ra ánh sáng nguy hiểm: “Người cho rằng ta sẽ để người còn sống rời đi sao?”

Cảm nhận được sát khí không muốn che giấu trên người nàng, và trào phúng rõ ràng trong mắt, lần đầu tiên trong đời Đồng Tân bắt đầu hối hận, vì sao lúc này lại xưng phong nhận việc đảm đương thăm dò đáng trước. Nhớ lại lúc này còn dương dương đắc ý cho rằng có thể một lần hành động liền bắt giữ được Phượng Vũ, ý muốn sau này tranh công trước mặt Tam điện hạ, Đồng Tân hận không trở về thời điểm lúc này, hung hăng đánh mình một bạt tai.

Ý thức được Phượng Vũ tuyệt đối không thể chỉ tùy tiện nói một chút, tính mạng mình chỉ ở trong một ý niệm của nàng, Đồng Tân hoàn toàn bỏ qua tất cả tự tôn, tận lực cầu xin: “Đừng có giết ta, ta là nhi tử độc nhất của Đồng gia, chỉ cần người chịu bỏ qua cho ta, bảo vật trong gia tộc tùy người chọn —— không không không, muốn ta đưa toàn bộ tài phú cho người đều được!”

Cúi đầu nhìn thiếu niên đã mềm nhũn thành một con côn trùng, Phượng Vũ buồn nôn. Nếu hắn thể hiện khí phách một chút, nói không chừng nàng còn có thể nhìn với cặp mắt khác xưa, thậm chí thả hắn: “Người thật đúng là hào phóng, nhưng ta chỉ muốn mạng của người. Nếu người muốn sống lâu hơn một lát, cũng để thủ hạ của người nhanh tới đây!”

“Dạ dạ.” Đồng Tân luôn miệng đáp ứng. Nghe Phượng Vũ để hắn gọi đám vệ binh tới đây, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ: nha đầu chết tiệt này có lẽ cho rằng mình chỉ dẫn theo khoảng hai ba người, thật ra hắn

dẫn theo gần 20 vệ binh nghiêm chỉnh huấn luyện. Hơn nữa còn có Đồng Trì đã sắp lên cấp mẫn cấp hạ cấp, cho dù chiến đấu có tiêu hao, cũng có thể bắt lấy nàng!

Giống như người chết đuối bắt được một khúc gỗ, vẻ mặt Đồng Tân đầy vui vẻ thả ra pháo hoa đưa tin. Ánh sáng rực rỡ xuyên qua các nhánh cây, thấp sáng lên bầu trời đang càng ngày càng tối dần.

Thu hết vẻ mặt mừng thầm của hắn vào mắt, Phượng Vũ cũng không phá vỡ. Ma pháp Thủy Hệ ném qua, đông cứng hai chân Đồng Tân, nàng túm cổ áo của hắn, đi về hướng vừa mới rời đi.

Trong lòng Đồng Tân vốn đang tràn đầy vui vẻ chờ Đồng Trì và vệ binh tới cứu mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành: “Ta, chúng ta đi đâu?”

“Một chỗ thú vị.”

Dựa vào mạng hắn không còn lâu nữa, Phượng Vũ tốt bụng trả lời.

Một chỗ khác trong Tê Long cốc.

“Thiếu gia!” Một vệ binh phụ trách ở phía sau vội vã chạy tới bẩm báo: “Thuộc hạ vừa bắt được một nữ nhân, nhìn cách ăn mặc của nàng không giống như người bình thường, xin hỏi nên xử trí như thế nào?”

Nữ nhân? Phần lớn là nữ quyến của người mạo hiểm vào cốc thôi. Đồng Trì đang định để hắn dẫn người tới kiểm tra, đã thấy trên bầu trời cách đó không xa bỗng nhiên nở ra một đóa hoa ngô đồng năm cánh màu xanh. Chính là dấu hiệu đưa tin của Đồng gia.

“Đồng Tân đắc thủ?” Hai mắt Đồng Trì sáng lên, còn đâu mà để ý tới nữ nhân gì đó. Tùy ý phân phó một tiếng: “Bỏ nàng vào bao bố mang theo trước đi.” Triệu tập mọi người, chạy về hướng hoa nở rộ.

Lúc nhóm người Đồng Trì chạy tới nơi, ở phía chân trời ánh chiều tà cuối cùng quét xuống, đã nửa ẩn trong rang chiều. Mắt thấy, trời đã tối rồi.

Đồng Trì lại không chú ý tới những thứ này, thấy phía trước lộ ra hai bóng người mờ ảo, cho rằng Đồng Tân đang giao thủ với Phượng Vũ, liền sai người nhanh chóng đi qua trợ giúp. Lúc tất cả mọi người đều xông vào trong rừng, Đồng Trì mới phát hiện, nửa người Đồng Tân bị đóng băng, nằm thẳng trên mặt đất, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Mà Phượng Vũ êm đẹp đứng ở một bên, dáng vẻ nhàn nhã.

Thấy tình cảnh trắng bại đã phân, Đồng Trì nheo mắt, trong lòng xẹt qua một cơn bất an, lập tức kiểm chế lại, nói: “Phượng Vũ, thả biểu đệ ta ra, nếu không ta sẽ làm ngươi chết không toàn thây.”

“Ta không thả hắn, không phải Lạc Tây Á cũng muốn ta chết như vậy sao?” Phượng Vũ thản nhiên nói, “Nếu cũng là chết, tại sao ta lại không kéo thêm một đệm lưng.”

“Hừ! Ngươi đã biết Điện hạ muốn lấy cái mạng nhỏ của ngươi, còn không khoan tay chịu tội! Chẳng lẽ ngươi muốn đối địch với cả đế quốc sao?”

Nói lời này rất hiên ngang凛冽, nếu là người không biết chuyện nghe được, chỉ sợ thật đúng là sẽ cho rằng Phượng Vũ là tội nhân tội ác tày trời. Nhưng rơi vào trong tai Phượng Vũ, chỉ làm nàng cảm thấy buồn cười: “Nếu hoàng gia muốn giết ta, sao không viết chiếu chỉ đáng bằng tuyên cáo thiên hạ? Lại chỉ dám ở vùng hoang dã lạng lẹ xuống tay? Cũng không biết Tam điện hạ thân ái của các ngươi, là kiêng kỵ hiệu trưởng, hay là tự biết mình đuối lý? Hay là ngày đó bị ta nói trúng tâm tư muốn làm phản của hắn, cho nên quyết tâm muốn diệt trừ ta?”

Một khi nghiêm túc, Phượng Vũ nói sắc bén đến mức ít có người bằng. Đồng Trì bị hỏi á khẩu không trả lời được, thẹn quá hoá giận nói: “Chết đến nơi rồi còn dám ngụy biện! Các huynh đệ lên cho ta! Ai giết chết nàng trước thì nhận được một nửa tiền thưởng!”

Từ xưa tới nay tiền tài động lòng người. Nghe vậy, đám vệ binh lập tức lấy vũ khí ra xông lên.

Thấy mọi người tấn công mình, Phượng Vũ không thèm để ý, cho đến khi nhìn thấy một vệt ánh mặt trời cuối cùng hoàn toàn trầm xuống, mới thu hồi tầm mắt: “Chết đến nơi rồi chính là các ngươi mới đúng.”

Lời còn chưa dứt, nàng đã dùng một chân đá Đồng Tân không thể động đậy về phía đám người đó. Mắt thấy thiếu gia Đồng gia không nhúc nhích bay về phía mình, đám vệ binh vội vàng luống cuống tay chân

hạ vũ khí đang giơ lên cao xuống. Nhưng vẫn có mấy người không kịp ứng biến, chém vào Đồng Tân mấy đường, máu chảy đầm đìa.

Lúc này, mặt trời đã hoàn toàn biến mất ở phía chân trời, đen tối lập tức bao phủ khắp nơi. Trong cốc có ánh sáng xám mờ mờ cũng dần dần biến mất, khắp nơi tối đen như mực, không phân biệt bóng người.

Theo đen tối phủ xuống, Phượng Vũ nhảy bèn cảm thấy, hình như xung quanh có gì đó bất thường, mang theo hơi lạnh thấu xương và mùi tanh hôi của bùn đất, chậm chậm lưu động đi lại.

Vệ binh chậm chạp lại không hề cảm nhận được, mắt thấy trời tối, vội vàng đánh lửa chiếu sáng. Một vệ binh tay chân nhanh nhẹn nhất, vừa mới thắp cây đuốc sáng lên, thấy sự vật trước mặt sau lập tức kêu thảm một tiếng: “Quý!”

Ánh lửa được đốt lên, đột nhiên thấy tất cả sự vật trong rừng, vô số bóng dáng như mộng như ảo, khuôn mặt của bọn nó không có ngoại lệ đều là một khuôn mặt lạnh lạnh trắng bạch, vốn nên có ngũ quan nhưng lại chỉ có mấy cái động lớn trống trơn.

“Giết, giết chết người rồi!” Sau mấy tiếng hét lên sợ hãi, một vệ binh can đảm nhất vùng trường đao chém vào quỷ ảnh. Lưỡi đao dày cộm nặng nề dùng sức đánh xuống, không hề trở ngại đâm vào trong cơ thể quỷ ảnh. Vệ binh kia chưa kịp vui mừng, đã thấy quỷ ảnh không bị ảnh hưởng chút nào, chậm rãi giơ cánh tay lên bóp chặt cổ hắn.

Hình dáng quỷ ảnh nhìn như hư vô, ngón tay cũng lạnh lẽo giống như huyền băng ngàn năm, sức lực lại lớn đến kinh người, đôi tay giống như kim sắt bóp cổ vệ binh thật chặt. Vệ binh giãy giụa mấy cái, con người liền tan rã, miệng mở lớn, hoàn toàn chết đi.

Nhìn thấy đồng bạn bị giết chết không hề có lực hoàn thủ, trong lòng mọi người phát lạnh, bất tri bất giác đã mất đi ý chí chiến đấu. Đối mặt với ma thú hung ác, bọn họ có thể đánh một trận, nhưng đối mặt với quỷ ảnh như có như không, lại nên chém giết thế nào?

Mất thấy nhóm thuộc hạ hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, chính mình cũng rơi vào giữa trùng trùng lớp lớp quỷ ảnh, Đồng Trì vừa sợ vừa tức, như muốn hô máu: “Phượng Vũ! Lăn ra đây!”

Trả lời hắn, là một đạo ma pháp đóng băng phát ra từ ngọn cây. Đồng Trì kinh sợ rối loạn né tránh không kịp, nửa người đều bị đóng băng, một đầu ngón tay cũng không động đậy được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vong Linh bay tới trước mặt hắn, vẫn dùng cách đó bóp chết hắn.

Không tới 20 phút, “vệ binh tinh nhuệ” từng được Đồng Tân kỳ vọng, tất cả đều bị Vong Linh giết chết.

Đám vong linh tìm kiếm chốc lát, thấy không còn vật sống, có hai Vong Linh kéo thi thể Đồng Trì và Đồng Tân, đi vào chỗ sâu thật sâu trong rừng. Những Vong Linh khác chìm vào trong đất lần nữa, chờ đợi con mồi tiếp theo.

Chẳng biết lúc nào, ánh trăng đã lặng lẽ leo lên đầu cành. Ánh trăng như nước chiếu vào thi thể khắp nơi trên đất, làm người ta nổi da gà.

Ánh mắt Phượng Vũ khẽ động, đoán rằng khẳng định nhóm Vong Linh này không phải cố tình tụ tập ở đây, mà bị người thao túng, lập tức không khỏi nghi hoặc: “Bọn nó muốn mang con mồi cho ai?”

56. Chương 56: Đường Cùng Phùng Sinh

Di chuyển qua lại mấy cây đại thụ sinh trưởng thành hàng, vốn tưởng rằng là địa phương không đường để đi đột nhiên lộ ra một con đường hẹp.

Đám vong linh quen cửa quen ngõ, lần lượt kéo người vào tiểu đạo, hiển nhiên loại chuyện này đã làm không chỉ một lần.

Đường mòn quanh co khá dài, còn có rất nhiều ngã rẽ, giống như mê cung. Bước chân của đám vong linh lại không do dự chút nào, giống như đối với địa hình rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không cần người khác chỉ điểm, dễ dàng vượt qua tầng tầng lớp lớp mê chướng, đi tới căn nhà gỗ được che giấu ở cuối đường mòn.

Dưới mái hiên có con mèo đen đang ngủ gật, thấy Vong Linh đến, rất có linh tính kêu một tiếng, tung người nhảy vào nhà qua khe hở cửa sổ.

Ngay sau đó, trong phòng truyền ra một tiếng nói già nua, mang theo một chút ngoài ý muốn: “Ma thú trung cấp trong cốc không phải đều ở chỗ này của ta sao, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới?”

Nghe vậy, Phương Vũ lặng lẽ theo đuôi bưng tỉnh hiểu ra: thì ra là hoàn toàn không phải là Ma Thú Chi Vương hiện thế, tất cả đều là lão đầu này giở trò quỷ!

Cột kẹt một tiếng, cửa gỗ bị kéo ra, một vóc người nhỏ thấp, đầu bù tóc rối, vẻ mặt âm u, lão giả chậm rãi bước ra, sau khi thấy rõ Vong Linh mang tới con mồi, giận tím mặt: “Một đám phế vật! Lão tử muốn ma thú! Các ngươi dẫn người tới cho lão tử dẫn làm gì?!”

Thấy lão giả nổi giận, ngũ quan của Vong Linh trống rỗng hơi vắn vẹo, hình như rất sợ hãi, thân thể nhẹ nhàng như có như không cũng bắt đầu run rẩy. Rõ ràng, bọn chúng hết sức e ngại vị lão nhân này.

Phát tiết nóng giận xong, lão giả quát lớn: “Mang người chết trở lại thì cũng thôi đi, các ngươi lại còn dẫn người sống vào! Còn không mau đi giết nàng!”

Quát tiếp một hơi, hai mắt lão giả nhìn như vẫn đục, đột nhiên xẹt qua một tia sắc bén lợi hại như tia chớp, nhìn thẳng chỗ Phương Vũ ẩn thân.

Thấy thế, Phương Vũ đang ẩn ở chỗ tối cả kinh: thực lực của lão giả này không tầm thường, thế nhưng lại có thể nhanh như vậy liền phát hiện ra mình.

Bị nói ra chỗ ẩn nấp, Phương Vũ dứt khoát thoải mái đi lên phía trước.

Cách lão giả càng gần, lòng nàng càng buộc chặt: bất kể thực lực của đối thủ trong quá khứ như thế nào, dựa vào Tinh Thần lực của mình luôn có thể cảm ứng được thực lực của bọn họ. Nhưng, nhìn lão giả không có gì đặc biệt trước mặt này, trên người lại như có một vách tường vô hình, ngăn cách tất cả dò xét chính mình ở bên ngoài!

Đối mặt với kẻ địch không nhìn thấu này, trong lòng Phương Vũ trầm xuống. Nhưng sống lưng nàng thẳng tắp không có chút yếu đuối nào, trong mắt cũng không có chút xiu lụi bước nào. Kẻ địch sâu không lường được thì thế nào? Nếu đã không thể tránh, mạnh tay đánh một trận là được. Trong từ điển của nàng cho tới bây giờ không có từ sợ hãi, không có khuất phục nhận thua và nịnh hót lấy lòng!

Thấy ánh mắt Phương Vũ đang kinh hoảng lại chuyển thành kiên định lần nữa, lão giả cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi sinh ra một chút hảo cảm với tiểu nữ hài quật cường này. Nếu đang ở năm đó, dựa vào mấy phần hảo cảm này hẳn nhất định sẽ thả nữ hài này một con ngựa. Nhưng vài chục năm nay hẳn vì làm một chuyện lớn mà ở ẩn không ra ngoài, sống một mình trong sơn cốc, một mưu đồ lớn không phải người thường là có thể tưởng tượng được. Thì sao có thể bỏ qua cho nữ hài biết được hành tung của mình.

—— tiểu nha đầu, chỉ có thể trách mạng người quá xấu.

Trong lòng xẹt qua một chút tiếc nuối, lão giả không chút do dự giơ tay lên, mười ngón tung bay, thủ thế kết xuất phức tạp huyền ảo.

Đánh với rất nhiều người, Phương Vũ chưa từng thấy qua có người ra chiêu như thế, lập tức cảnh giác hơn. Lúc nàng vừa tụ tập Thổ Nguyên Tổ để phòng hộ thì lại kinh hãi phát hiện ra, mình lại không cảm ứng được một chút xiu nguyên tổ tự nhiên nào!

Nàng chưa từ bỏ ý định thử lại mấy lần, nhưng trong lòng bàn tay vẫn luôn trống tuếch. Vốn cố hết sức nhưng lại không sử dụng được nguyên tố tự nhiên, lúc này giống như biến mất, cũng không thể hoá thành để cho bản thân sử dụng.

Chú ý tới động tác của nàng, lão giả cười khinh thường: “Tiểu nha đầu mới học ma pháp, chẳng lẽ không ai nói qua cho người biết, Ma Pháp Sư gặp Ngự Linh Sư, chỉ có một con đường chết sao?”

Nghe vậy, con người Phượng Vũ đột nhiên co rút lại. Nàng thấy rõ, theo thủ thế tay của lão giả, một con chim lớn toàn thân đỏ thẫm dần dần thành hình trên không trung. Ánh sáng màu đỏ không ngừng lưu chuyển quanh thân con chim lớn, nó ngửa cổ lên phát ra tiếng ré dài lạnh lạnh, lông trên người khúc xạ ra bóng dáng hư ảo hoa lệ không thể diễn tả!

Đây là nguyên tố ánh sáng nàng không thể quen thuộc hơn được nữa! Nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới, vậy mà nguyên tố cũng có thể ngưng tụ thành thực thể có sinh mạng!

Giống như muốn giải đáp nghi ngờ của nàng, giọng nói lãnh khốc của lão giả lại vang lên lần nữa: “Vì ở trước mặt Ngự Linh Sư, Ma Pháp Sư hoàn toàn không thể điều động bất kỳ nguyên tố tự nhiên nào. Ngự Linh Sư, vốn là hóa linh lực thiên địa làm sinh mệnh, có thể dùng người. Tiểu nha đầu, lão phu đã 60 năm rồi chưa từng ra tay, có thể chết dưới một chiêu Chu Tước thiêu đốt tim của ta, vận khí của người không tệ.”

Vừa nói xong, mấy chỗ hư ảo cuối cùng quanh thân Chu Tước cũng đã chuyển hóa thành thực thể. Cánh dài vung ra, vài cái lông đỏ thẫm như máu rơi xuống. Chu Tước lại ngửa đầu ré dài lạnh lạnh một tiếng, sau đó giương cánh xông thẳng về phía Phượng Vũ.

Linh lực thiên địa ngưng tụ thành thực thể mang đến uy áp cũng không phải là Phượng Vũ hiện tại có thể thừa nhận.

—— chẳng lẽ thật sự phải chết ở chỗ này?

Trong lòng Phượng Vũ vừa chuyển ý niệm này, chợt nghe Luci nhỏ giọng quát: “Đánh trực diện, hóa hỏa linh để mình sử dụng!”

Nghe vậy, Phượng Vũ không chút nghĩ ngợi phi thân lên nghênh đón, nhưng nàng không có vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm thấy được vật thay thế, trong tình thế cấp bách, cắn răng một cái, dứt khoát đưa bàn tay về phía Chu Tước.

Lúc cách mấy thước (1 thước = 1m), hỏa diễm quanh thân Chu Tước rất cao, đã làm người ta nhượng bộ lui binh. Như Phượng Vũ là đánh gần, quả thực là không muốn sống nữa.

Cắn chặt răng, liều mạng kiềm chế hơi nóng quanh thân mà người thường khó có thể chịu được, Phượng Vũ điều động tất cả ý chí để gắng gượng, trong lòng lăm lăm chú ngữ triệu tập nguyên tố. Nhưng trong tay vẫn không nắm được cái gì hết.

—— thất bại sao? Không, sự phụ sẽ không nói không nắm được, thử một lần nữa!

Khi thử đến lần thứ ba thì thân thể Phượng Vũ đã bị Chu Tước hỏa diễm cắn nuốt tất cả. Nhưng trong lòng bàn tay rõ ràng cảm ứng được Nguyên Tố lực quen thuộc, hơn nữa càng ngày càng lớn mạnh!

Hóa nguyên tố tự nhiên quanh thân của đối phương để bản thân sử dụng, bản thân từ từ cường đại thì đồng thời kiêu ngạo của đối thủ cũng giảm theo. Nhận ra điểm này, Phượng Vũ dứt khoát không để ý tới đau đớn trên người, chỉ hết sức chuyên chú, tay nắm lại chuyển toàn bộ hỏa linh thành sức mạnh của mình.

Sức mạnh thuần túy dồi dào không ngừng tràn vào cơ thể, thân thể Phượng Vũ lạng lẽ xảy ra chút biến đổi.

Vốn tóc bị cháy sạch lại trở nên đen nhánh lần nữa, hơn nữa ngày càng sáng bóng. Da thịt bị lửa thiêu cháy đen lại trở nên trắng nõn lần nữa, hơn nữa lại càng mịn màng như ngọc. Thậm chí ngay cả thân thể của nàng, cũng cao thêm mấy centimet, vốn là thân hình gầy nhỏ, một vài vị trí đã im lặng trở nên đầy đặn hơn.

.....

Chu Tước hỏa diễm, vốn là có thể làm vạn vật Dục Hỏa Trọng Sinh (chết đi sống lại). Nhưng người bình thường dính vào hỏa diễm hung mãnh bá đạo nhất thiên hạ này, không phải bị thương nặng chính là mất mạng. Làm sao còn mạng để thể nghiệm được hiệu quả ngạt nhiên của nó chứ?

Dưới sự chỉ điểm của Luci, Phượng Vũ liều mạng không chịu thua chơi liều, cộng thêm thực lực đủ nên mới thành công xoay chuyển cục diện này.

Cảm thấy lực lượng cuộn cuộn không ngừng rời khỏi mình, Chu Tước sợ hãi hét dài một tiếng, liều mạng tránh thoát bàn tay Phượng Vũ, dồn lực để bỏ chạy về phía sau. Nhưng vốn là lông ở phần đuôi hoa mỹ lại

bị hung hăng kéo xuống, thân thể của nó cũng vì vậy mà ước chừng nhỏ đi một nửa, giống như một con gà con bị nhốt hết lông, bộ dáng muốn có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

“!”

Chu Tước thiêu đốt tim xem như là tuyệt kỹ thành danh của lão giả, nếu không phải sống một mình trong cốc nhiều năm chưa từng động thủ, ngứa ngáy khó nhịn, hẳn cũng sẽ không giết gà dùng dao mổ trâu* mà đối xử với một nữ hài. Nhưng chính là một kích này nhìn như nắm chắc, lại bị cô gái dùng kỳ chiêu liên tiếp hóa giải! Ngược lại chém “Dao mổ trâu” đứt đoạn.

*Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, tỉ dụ làm chuyện nhỏ, hà tất tiêu phí Đại Lực Khí, cũng là không muốn Chuyện bé xé ra to. Giết: Xử trí, chấp hành, làm; Gà: Bé nhỏ không đáng kể chuyện nhỏ, việc nhỏ vặt; Ngưu đao: Có cường đại công năng, năng lực đại đích nhân hoặc vật.

—— lai lịch nữ hài này là gì? Vì sao lại biết một chiêu này? Chẳng lẽ nàng là ——

Lão giả đang ngạc nhiên nghi ngờ, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc: “Mấy chục năm không thấy, tu vi của ngươi thật lùi, Ban Tư.”

57. Chương 57: Ma Quân Lucifer

edit: tuyên xù

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai gọi tên mình đây? Hơn nữa còn là giọng nói riêng biệt quen thuộc của người nọ!

Trong khoảng thời gian ngắn, lão giả được gọi là Ban Tư kích động đến mức hai tay run run, lại khó có thể tin: “Ngô Vương, là ngài sao? ! Không, không đúng! Linh hồn của ngài bị Quang Minh Chi Tử mang đi, 60 năm qua không có tung tích, sao có thể xuất hiện ở nơi này? !”

“Cơ duyên xảo hợp thôi.” Giọng nói quen thuộc đó ngừng lại một chút, lại nói: “Nhìn ngươi xem thể nhưng lại già thành cái bộ dáng này, chắc là lâu rồi không dùng bảo tuyền trong Mai Khâm Sơn nên già đi đúng không?”

Nghe cái tên quen thuộc này, trên mặt Ban Tư hiện ra nồng đậm hận ý: “Mai Khâm Sơn sớm đã bị kẻ phản bội bán chủ cầu vinh kia chiếm đoạt, từ lúc Ngô Vương xảy ra chuyện ta liền đi tới một chỗ rất xa, bảo tồn thực lực để bảo thù, làm sao có thể thông đồng với kẻ phản bội, sao có thể không biết thẹn mà hưởng dụng bảo tuyền vốn là Ngô Vương ban cho chứ!”

Trầm mặc chốc lát, giọng nói kia thở dài: “Phi Cơ, Ứng Hòa Nguyệt, Thiệt Phong. . . Trận chiến sáu mươi năm trước, ba người trong năm thiết kỵ của Ma Quân đã chết, một người trọng thương, một người phản bội bốn tọa. Bốn tọa vốn tưởng rằng, gặp lại cố nhân đầu tiên sẽ là kẻ phản bội kia, không ngờ lại gặp người ở nơi này trước.”

Nghe đến đó, trong mắt Ban Tư hiện ra tự trách, hoài niệm, khổ sở đủ loại, nhưng vẫn không thể tin được, cảnh giác hỏi “Các hạ là ai? Tại sao lại biết những chuyện cũ năm xưa?”

“Ban Tư, xem ra chẳng những bề ngoài ngươi già đi, ngay cả khả năng phán đoán cũng giảm. Nếu không phải như thế, sao cho đến lúc này vẫn không nhận ra bốn tọa?”

“Ngô Vương! Chẳng lẽ thật là Ngô Vương?” Ban Tư lắc đầu liên tục, “Sau trận đại chiến, không phải linh hồn ngài bị Quang Minh Chi Tử cưỡng ép mang đi, phong ấn ở vực sâu Hư Không trong thành Quang Minh rồi sao? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?!”

Kèm với một tiếng thở dài, Luci chậm rãi bay đến trước mặt hắn: “Quang Minh Chi Tử xác thật là phong ấn ta, chỉ là không ở vực sâu Hư Không uyên, mà chính là. ở trong cơ thể côn trùng. Ta ở Quang

Minh thành làm hoạt tử nhân (người thực vật) ba mươi năm, sau đó cơ duyên xảo hợp lưu lạc ra bên ngoài, mới từ từ khôi phục sức mạnh.”

Đón nhận lấy ánh mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng của Ban Tư, Luci cười khở nói: “Đừng nói là người, có lúc bốn tọa thỉnh thoảng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của bản thân ở trong kính, cũng hết sức hoài nghi, đến cùng bên trong còn tròng nhỏ bé màu sắc sặc sỡ này có đúng là Ma Quân năm đó không ai bì nổi hay không.”

“Không! Trăm ngàn lần ngài đừng nói như vậy!” Từ trong cơn chấn kinh phục hồi lại tinh thần Ban Tư vội vàng nói, “Bất kể ngài trở thành bộ dạng gì, ánh sáng cường đại chói mắt của linh hồn ngài vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tuyệt không làm cho người khác nhận lầm! Bất cứ lúc nào, ngài đều là Ma Quân bệ hạ duy nhất mà ta thừa nhận!”

“Ha ha.” Đối mặt với lời an ủi của thuộc hạ ngày xưa, Luci cười tự giễu, hỏi “Sao người chạy đến Tây Phong Đại lục? Còn ở lại loại địa phương này?”

Trong bốn đại lục, bất kể nhìn từ phương diện nào, Tây Phong Đại lục đều thuộc về tầng cuối cùng. Ngày xưa năm thiết kỵ dưới trướng Ma Quân là cỡ nào uy phong, coi như có rời khỏi Ma Vực đi xa, cũng không nên lựa chọn sống ở loại địa phương này.

Nghe vậy, Ban Tư cười thê lương, nói: “Sau trận chiến đó, kinh mạch của thuộc hạ bị tổn thương rất nặng, thân y đệ nhất thiên hạ sau khi chẩn đoán cũng nói, trừ phi xảy ra kỳ tích, nếu không những thương tổn này không thể nào phục hồi như cũ, càng không thể tiếp tục tu luyện. Thuộc hạ liền nghĩ, nếu đã không thể tăng tu vi bản thân lên, vậy không bằng dựa vào ma thú đề cao thực lực, dùng bọn chúng để diệt trừ kẻ phản bội, đoạt lại linh hồn bị phong ấn của ngài.”

“Hả? Vì vậy người ở lại nơi này nuôi dưỡng ma thú?”

“Không, là cải tạo ma thú. Sau khi thuộc hạ có quyết định này, lần lượt đi tới mười mấy nơi ma thú tụ tập đông đúc, nhưng phát hiện ra sau khi cải tạo ma thú cao cấp thì không dễ còn sống, cải tạo ma thú có thực lực nhỏ yếu cũng không có ý nghĩa gì. Cuối cùng liền chọn ma thú trung cấp dư thừa ở Tê Long cốc, lựa chọn định cư ở chỗ này. Đáng tiếc.”

Nói xong, Ban Tư cười tự giễu: “Vẫn chưa hoàn toàn thành công.”

“60 năm nay, làm khó người rồi.” Giọng nói Luci khó có được lúc dịu dàng, làm hốc mắt Ban Tư nóng lên từng trận: “Là thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ tốt bệ hạ.”

“Không thể trách người, ai sẽ nghĩ đến, vào thời khắc mấu chốt, trọng thần ngày thường bốn tọa coi trọng nhất lại sẽ phản bội —— không nói những chuyện này, nha đầu này là đệ tử bốn tọa mới thu, Phượng Vũ, người thấy tư chất của nàng thế nào?”

“Thì ra là cao đồ của bệ hạ, khó trách lại bản lĩnh như vậy.” Ban Tư thật lòng tán dương, “Nhớ năm đó, ta tự nhận là người thứ nhất trở thành Ngự Linh Sư khó có được trong ngàn tỉ người, mắt cao hơn đầu, lại không nghĩ rằng, thân là Ma Pháp Sư, bệ hạ chỉ dựa vào chiêu hóa linh này của chính mình liền đánh bại ta. Lúc ấy ngài nói với ta, chiêu thức là chết, người là sống, chỉ cần đủ thông minh tùy cơ ứng biến, đứng trước quy tắc thì chưa chắc không thể phá vỡ. Từ đó về sau ta mới biết, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân. Vị tiểu thư Phượng Vũ này còn nhỏ tuổi liền thừa kế được tuyệt học của ngài, thật là khó tin!”

“Làm người còn nhớ rõ.” Luci cảm khái nói, “Năm đó ta là cấp lệnh tôn, đối chiến với người là Ngự Linh Sư cấp hầu tước, ước chừng chiếm tiện nghi chênh lệch hai cảnh giới, tự nhiên có thể dễ dàng đánh bại người.”

“Nhưng bệ hạ sáng tạo ra chiêu đó rất độc đáo cũng vô cùng uy lực, không phải sao, nếu không hôm nay ta cũng sẽ không thua trong tay Phượng Vũ tiểu thư lần nữa.”

Nghe vậy, Luci cười ha ha, nghĩ muốn vỗ vỗ bờ vai hân hân giống như trước kia, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, liền ý thức được với thân thể bây giờ của mình, động tác dư thừa chỉ là vọng tưởng, đành phải nhàn nhạt nói: “Cũng chỉ là đánh bất ngờ, chiếm tiên cơ thôi. Nếu người nghĩ muốn động thật, mấy Phượng Vũ đều đã mất mạng.”

Ban Tư còn định nói thêm gì gì đó, Luci nói tiếp: “Ngươi là Ngự Linh Sư, vừa vặn tiểu nha đầu này cũng muốn làm Ngự Linh Sư, mặc dù ta có nghiên cứu về con đường này nhưng dù sao cũng chưa từng tự luyện qua. Thừa dịp cuộc gặp vô tình lần này, ngươi chỉ điểm nàng thật tốt, để nàng ít đi đường vòng một chút.”

“Vâng” Ban Tư cung kính đáp, đồng thời thầm nghĩ trong lòng, xem ra đệ hạ rất coi trọng tiểu đồ đệ này, mình phải chiều cố nàng thật tốt, tránh cho đệ hạ tức giận.

Phượng Vũ ở một bên đang thán phục không thôi vì nghe được tin tức trong cuộc nói chuyện của hai người: đã sớm đoán được lai lịch của Luci không nhỏ, lại trăm ngàn lần không ngờ, hắn là Ma Quân Lucifer năm đó quyết đấu với Quang Minh Chi Tử! Mà lão nhân nhìn như tầm thường này, hắn là một trong hai Ngự Linh Sư của Tát Lan trăm ngàn năm trở lại đây!

Tuy trận chiến giữa Quang Minh Thánh Điện và Ma Vực đó, cuối cùng chấm dứt với kết quả Lucifer bị thua, nhưng bất kể trong một quyền ma pháp nào cũng nhắc tới trận chiến này rất chân thật, vẫn luôn khen ngợi Lucifer.

Vì cuộc chiến năm đó, là cao thủ Quang Minh thành dốc hết toàn lực, luân phiên chiến đấu với Lucifer bảy ngày bảy đêm, sau đó Lucifer uống rượu độc do thuộc hạ phản bội chuẩn bị, cộng thêm thể lực cạn kiệt, cuối cùng thua ở trong tay Quang Minh Chi Tử đúng lúc đuổi tới, sau đó bị phong ấn.

Trong nhiều chức nghiệp ở Tát Lan, đứng đầu là Ngự Linh Sư, số người ít ỏi, vẫn tự trên đại lục ghi lại tới nay chỉ xuất hiện hai người Ngự Linh Sư. Cho nên người bình thường đều lấy Ma Pháp Sư trở thành chức nghiệp cao nhất, coi đây là mục tiêu cả đời không ngừng khổ tu.

Có thể lấy thực lực của bản thân, liên tục chiến đấu với tất cả cao thủ Quang Minh thành có thực lực mạnh nhất của bốn đại lục, Lucifer, Ma Pháp Sư cấp lệnh tôn, cũng vì vậy liền trở thành thần tượng của tất cả những người có chí tu luyện ma pháp. Tuy nhiên vì hắn là Ma Quân, không thể sùng bái quang minh chính đại, nhưng lại không chút nào tổn hao địa vị của hắn trong lòng các Ma Pháp Sư.

Có thể để một vị cường hãn không nhìn pháp tắc, lấy thân phận là Ma Pháp Sư đánh bại cường giả Ngự Linh Sư thu làm đệ tử, Phượng Vũ rất vui sướng, đột nhiên cảm thấy áp lực như núi: xem ra chính mình phải càng cố gắng hơn, như vậy mới sẽ không làm uy danh hiển hách của sư phụ giảm đi!

58. Chương 58: Khôi Phục Thân Thể

edit: tuyên xù

Cố giao gặp lại, đương nhiên là có chuyện nói không hết. Luci hỏi Ban Tư tình hình gần đây của một vài đệ hạ trung thành năm đó, Phượng Vũ nhàm chán quan sát khắp góc ngách chỗ ở của Ban Tư.

Nhưng trong phòng đều đặt những bình thủy tinh khổng lồ bị nhét đầy, không biết bên trong là chất lỏng gì mà ngâm những bộ phận cơ thể như tay chân của ma thú, tuyệt không thấy thối rửa.

Trừ cái đó ra, còn có không ít ma thú hình thù kỳ quái, thí dụ như Thanh Giáp Xà mọc cánh, trên trán Quỷ Giáp Hổ mọc sừng, xem ra tất cả đều là Ban Tư chấp nối cải tạo lại.

—— không ngờ cái thế giới này cũng có người cuồng khoa học.

Ở kiếp trước, vì bản thân gặp phải duyên cớ, Phượng Vũ hết sức thống hận với loại người này. Nhưng Ban Tư làm tất cả những chuyện này đều là vì cứu Luci, chuyện xảy ra là có nguyên nhân, nàng cũng không ghét.

Lúc đang hết nhìn đông tới nhìn tây một hàng lớn bình thủy tinh trước mặt, một con Hắc Miêu (mèo đen) nhón chân đi tới, ngửa đầu nhìn về phía Phượng Vũ.

Thấy lông toàn thân nó sáng ngời, Phượng Vũ không nhịn được ngồi xổm xuống sờ sờ nó, mèo con nhất thời thoải mái mà nheo mắt lại.

“Con mèo này thật hiếu tính người.”

Ban Tư nghe nói như thế, quay đầu lại nói với Phượng Vũ: “Vì hắc vốn là người.”

“!” Phượng Vũ kinh ngạc nói: “Người cũng có thể cải tạo thành mèo sao?”

“Không phải cải tạo, là linh hồn của hắc bám vào trên người mèo con.” Ban Tư giải thích, “Hắc vốn là tiểu nam hài năm sáu tuổi, lúc ta nhặt được hắc ở trong cốc thì người hắc đã bị thương nặng, hết cách xoay chuyển. Trước khi chết hắc vẫn lôi kéo tay của ta nói, hắc muốn sống. Ta nhất thời mềm lòng, liền tìm một con mèo con bình thường, chuyển dời linh hồn nó vào trên người mèo con.”

Chuyển dời linh hồn Nghe thấy từ này, Phượng Vũ bỗng đứng linh quang hiện ra, hỏi: “Chỉ cần có thân thể thích hợp, là có thể thi triển thuật chuyển dời linh hồn sao?”

“Trên lý thuyết là như vậy. Ngoại trừ phải hao phí một lượng lớn linh lực, đồng thời cũng cần linh hồn bị thi thuật phải có ý chí kiên định, bởi vì quá trình chuyển dời linh hồn vô cùng thống khổ, một khi không chịu được sẽ hồn bay phách tán, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Như vậy —— nếu sư phụ có thân thể thích hợp, có phải cũng có thể thoát khỏi bộ dáng hiện nay hay không?”

Nghe vậy, đầu tiên Ban Tư là cả kinh, tiếp theo là vẻ mặt khó xử: “Chuyện này. Ta vừa nói qua, pháp thuật kia sẽ làm linh hồn vô cùng thống khổ. Hơn nữa, tỷ lệ thành công chỉ có bảy phần.”

Pháp thuật chuyển dời linh hồn vốn do Ban Tư thí nghiệm cải tạo mà phát minh ra. Trước tiên hắc cải tạo thân thể ma thú thật tốt, sau đó mới chuyển dời một linh hồn ma thú khỏe mạnh vào. Thí nghiệm nhiều năm, đối với pháp thuật vừa có tác dụng diệu kỳ cùng nguy hiểm này đều biết quá tường tận.

Luci nghe được, hai mắt tỏa sáng, động lòng không thôi với đề nghị của Phượng Vũ. Từ lúc có thể thoát khỏi phong ấn hổ phách*, hắc liền càng ngày càng cảm thấy thân thể bươm bướm hành động bất tiện. Nhưng lúc đó không còn cách nào khác nên mới có thể dễ như thế, chỉ có tạm thời nhẫn nại. Bây giờ nghe được có biện pháp có thể thoát khỏi tình cảnh túng quẫn, sao không làm hắc động lòng được chứ.

*Hổ phách: cách nay 4500 - 9900 vạn năm trước, trong bách khoa thực vật là nhựa cây tích lặc, mai táng ở dưới đất trên vạn năm, dưới áp lực và nhiệt độ tác dụng, hạ thạch hóa thành hình, được xưng là “Nhựa cây hoá thạch” hoặc “Nhựa thông hoá thạch”.

Hình dạng Hổ phách có nhiều mặt, mặt ngoài thường giữ lại nhựa cây lúc ban đầu lưu động sản sinh đường vân, bên trong thường xuyên có thể thấy được bọt khí từ côn trùng, động vật hoặc thực vật mảnh vụn.

Thông thường chủng loại hổ phách là: Kim phách, kim Lam phách, trà xanh phách, Hồng Trà phách, Máu phách, Ế phách, Hoa phách, nâu đỏ phách, lam phách, Lục phách, Trùng phách, Sáp ong, phách gốc, Miến Điện gốc phách.

“Bảy phần cơ hội à.”

Nghe được Chủ Thượng lẩm bẩm nói nhỏ, trong lòng Ban Tư nhảy dựng, sinh ra dự cảm không ổn.

Quả nhiên, sau một khắc, Luci liền quả quyết nói: “Bảy phần cơ hội đã đủ rồi. Banse tư, thi pháp còn cần điều kiện gì không?”

“Ngoại trừ linh hồn và ý thức của bản thân phối hợp ra, còn cần một lượng lớn linh lực, có thể dùng Ma Thú Tinh Hạch để thay thế. Nhưng ——”

“Những thứ này người đều có?”

“Có là có, nhưng ——”

Luci cắt đứt sự do dự của hắc lần nữa: “Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa? Đúng lúc bên ngoài đã có sẵn thân thể nhân loại, Ban Tư, thi thuật cho bốn tọt!”

“Bệ hạ, chuyện này rất nguy hiểm! Chỉ cần sơ suất một chút thì đó chính là hồn bay phách tán!” Ban Tư tận lực khuyên can.

Luci ngạo nghễ nói: “Nguy hiểm nữa thì có thể so sánh được với trận chiến sáu mươi năm trước sao? Không phải bốn tọa vẫn còn sống sao!”

“Nhưng tình thế bây giờ không thể so với quá khứ, thuộc hạ có thể tìm cho ngài biện pháp an toàn, ổn thỏa hơn, không cần mạo hiểm như vậy.”

“Bốn tọa đã không còn kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa!” Luci trầm giọng nói, “60 năm qua, không có một ngày nào là bốn tọa không nghĩ đến muốn chính tay giết chết phản đồ, nhưng vẫn khổ nỗi thực lực không có cách nào khôi phục. Ban Tư, người nghiên cứu ma thú nhiều năm, nên rõ ràng nhất cấu tạo của côn trùng là cỡ nào đơn giản, thậm chí nó không có kinh mạch để tạo điều kiện tu hành! Như vậy người mới có thể hiểu được sự vội vàng của ta!”

Ban Tư nhất thời nghẹn lời, trong lòng lại càng chua xót hơn: Ma Quân anh tài tung hoành ngang dọc khắp đất trời năm đó, bị cưỡng ép phong ấn trong thân thể bướm bướm nhỏ không có cách nào tu hành, trong lòng hẳn là có biết bao nhiêu bức tức. Cũng khó trách hẳn vừa nghe có biện pháp có thể thay đổi thân thể, liền bất chấp tất cả yêu cầu thi triển pháp thuật.

Vừa là thi thuật nguy hiểm, vừa là vì tình cảnh Ma Quân gặp phải mà lòng chua xót. Chưa quyết định được, ánh mắt Ban Tư nhìn về phía Phượng Vũ mang theo ý xin giúp đỡ, trông cậy vào nàng có thể khuyên bệ hạ một lời, lại nghe Phượng Vũ nói: “Sư phụ, bất kể người quyết định ra sao, ta đều ủng hộ người.”

“Nói rất hay!” Luci khen ngợi nói. Hẳn quả nhiên không nhìn lầm người, nếu đổi thành một tiểu cô nương khác, sợ rằng đã sớm khóc sụt sùi khuyên hẳn không nên mạo hiểm rồi. Tuy Phượng Vũ còn nhỏ tuổi, làm việc càng trầm ổn lão luyện hơn người trưởng thành, chắc chắn nàng biết cảm giác khát vọng trở nên mạnh mẽ, tâm tình đạt được, nắm trong tay tất cả sức mạnh là cỡ nào bức thiết, cho nên mới giúp đỡ ủng hộ mình.

Hai sư đồ đạt thành nhất trí, cùng nhau nhìn về phía Ban Tư, thấy tình thế nghiêng về một bên, Ban Tư thở dài một tiếng, nói: “Được rồi, liền theo ý của bệ hạ.”

Một giờ sau.

“Được rồi.” Ban Tư lau mồ hôi trên trán, nói.

Lúc này, bài biện trong nhà gỗ đã thay đổi bộ dáng thật lớn. Trên bàn dài tất cả những thứ đồ linh tinh tạp nham đều bị chuyển xuống dưới đất, trải khăn trắng lên mặt bàn, Đồng Trì tim đã ngừng đập đang lẳng lặng nằm phía trên. Một chỗ khác trên bàn dài chất đống rất nhiều Ma Thú Tinh Hạch, dưới ánh nến lóe ra ánh sáng huyền bí khó lường.

Công tác chuẩn bị đã làm tốt, kế tiếp là bắt đầu thi thuật. Điều kiêng kỵ nhất là có người quấy rầy. Tuy nói căn nhà này ở chỗ hẻo lánh, nhưng Phượng Vũ vẫn cẩn thận dè dặt lui ra khỏi phòng, vì sư phụ canh giữ cửa thật tốt. Dù sao, nàng ở lại trong phòng cũng không giúp được gì.

Ôm con mèo đen con đứng dưới mái hiên, trong lòng Phượng Vũ rộng rãi sáng sủa hơn. Nàng không hề lo lắng tình hình trong phòng, nàng tin chắc, lấy tâm chí bền bỉ và nghị lực cường đại mạnh mẽ của sư phụ, nhất định có thể chịu đựng thống khổ. Chắc chắn lúc Ban Tư thi thuật cũng sẽ hết sức cẩn thận, dùng hết toàn lực đề cao tỷ lệ thi thuật thành công.

Ánh mắt nhìn về phía đường mòn sau rừng rậm vô tận, Phượng Vũ đột nhiên nghĩ đến thi thể ngoài rừng, không khỏi nhú nhú mày.

— Sát thủ Đồng gia ở phía trước, nàng trù tính trừ đi bọn họ, vốn sẽ không để ý chuyện hậu sự. Nhưng đã dùng thân thể Đồng Trì, như vậy liền coi như nhận tình nghĩa của Đồng gia, chờ sau khi ra ngoài, liền chôn cất những vệ binh kia, còn có thi thể Đồng Tân Vong Linh mới vừa mang về trong rừng thôi.

Phượng Vũ quyết định như thế.

Nàng yên lặng đứng dưới mái hiên, yên lặng chờ đợi người sau lưng. Không biết qua bao lâu, khi tia nắng ban mai đầu tiên phá tan bóng đêm, thấp sáng bình minh thì rốt cuộc cửa nhà gỗ cũng mở ra.

Thanh niên vẫn nhả, cao lớn trắng trẻo như ngọc thạch chậm rãi bước ra, trong ánh mắt cuồng ngạo mang theo mấy phần âm áp. Duỗi tay về phía Phượng Vũ, hắn cảm khái nói: “A Vũ, rốt cuộc có thể ôm người

một cái.”

Ánh nắng ban mai chiếu vào bóng dáng hai người ôm nhau, vô cùng sáng ngời, vô cùng tốt đẹp.

59. Chương 59: Hứa Hẹn Báo Thù

edit: tuyên xù

Xiên một miếng chân giò hun khói đưa vào miệng, tỉ mỉ thưởng thức vị giác đã nhiều năm chưa từng có, Luci hài lòng nói: “Quả nhiên thân thể người vẫn là tốt nhất.”

Một nhọc cả đêm, Ban Tư nên đi nghỉ ngơi, nhưng chợt thấy Cố Chủ vui sướng làm cho tất cả mệt nhọc cũng khối tan mây bay, hắn cung kính đứng ở một bên, nghe vậy liền nói: “Tư chất (tổ chất con người) của tiểu tử này so với thân thể nguyên bản của bệ hạ, có thể nói là một ở trên trời một ở dưới đất. Hạ mình ở trong thân thể này, quả thật là ủy khuất bệ hạ.”

“Tùy cơ ứng biến mà thôi.” Chân giò hun khói Ban tư tự chế, mùi vị thường thường, nhưng với Luci 60 năm qua chưa từng thưởng thức qua thức ăn mà nói, đã là mỹ vị thượng hạng. Lại nuốt một miếng xuống bụng, hắn thả xiên lại vào trong đĩa. “Trước tiên ta tạm thời chấp nhận một thời gian, chờ đến lúc tích tụ được sức mạnh nhất định, liền đi lấy về thân thể nguyên bản.”

“Thân thể bệ hạ vẫn còn giữ?”

“Không sai. Năm đó tiểu tử kia tách linh hồn và thân thể của ta ra, chia ra phong ấn tại hai nơi. Hiện giờ ta đã khôi phục thân người, khôi phục thực lực chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc tìm về thân thể, xem ta làm sao thanh toán với hắn!”

Trong mắt Luci lóng lánh hỏa diễm báo thù hừng hực, “Tiểu tử kia” trong miệng hắn, dĩ nhiên là Quang Minh Chi Tử - kẻ thù không đội trời chung năm đó phong ấn hắn.

Ở Tát Lan có rất nhiều giáo phái, nhưng phần lớn không có thành tựu. Nhận được tiếp đãi long trọng của hoàng tộc các quốc gia, thực lực bao trùm vượt lên trên nhiều nước nhỏ, cùng ngồi ngang hàng với Quốc chủ của bốn đại lục, chỉ có vị Quy Tinh Hải – Quang Minh Thánh điện ở trong thành Quang Minh của Đông Lăng Đại lục.

Đứng đầu Quang Minh Thánh Điện là Thánh Tế tư, người thừa kế hắn chỉ định được gọi là Quang Minh Chi Tử. Trong thế tục cũng có người gọi đùa là Quang Minh Thái tử, ý chỉ thân phận của Thánh Tế tư tôn quý như Quốc vương, thậm chí còn hơn trước. Người thừa kế của hắn, dĩ nhiên chính là thái tử rồi.

Cách cuộc chiến năm đó đã qua đúng 60 năm, theo thời gian mà suy đoán thì hiện giờ Quang Minh Chi Tử ngày đó cũng đã thay thế sự phụ của hắn, trở thành Thánh Tế tư rồi.

Chỉ là Ban Tư ẩn cư xa cách thế gian, trong mắt Phượng Vũ lại chỉ có tu hành, vô cùng thiếu hụt kiến thức của người thông thường, trước đó hình dạng của Luci là bướm bướm, không tiện hỏi thăm tin tức, cho nên vẫn không xác định được chủ nhân Quang Minh Thánh Điện hiện nay là ai. Chỉ là, lấy thực lực của Quang Minh Chi Tử, cùng với thọ nguyên sự phụ hắn đã sớm sắp hết, nghĩ đến suy đoán này không được chính xác lắm.

Mặc dù lý trí không ngừng tự nói với mình phải nhẫn nại, nhẫn nại đến lúc thực lực khôi phục, nhưng nghĩ tới lúc đánh một trận có thể tự tay giết chết kẻ thù, thân thể Luci, có lẽ bởi vì trong lòng không kiềm chế được thù hận mà khẽ phát run. Ngón tay cầm thìa ăn không tự chủ dùng sức, gân xanh chợt nổi lên.

Phượng Vũ thấy thế, cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đưa tay phủ lên mu bàn tay Luci.

Nhiệt độ hơi lạnh đặc hữu của thiếu nữ làm cho đầu óc gần như sôi trào của Luci từ từ tỉnh táo lại: mình không thể vì nhất thời kích động mà lãng phí cơ hội một cách vô ích lần nữa. Nếu không chẳng những cô phụ thuộc hạ trung thành ở ẩn nhiều năm vì hắn, càng sẽ liên lụy đến nữ hài bên cạnh.

Trở tay, vỗ vỗ mu bàn tay Phượng Vũ trấn an, lúc lên tiếng lần nữa thì Luci đã hoàn toàn tỉnh táo lại: “Ban Tư, những năm gần đây chắc hẳn ngươi đã làm ra nhiều đồ tốt, nói tất cả cho ta nghe một chút.”

“Đồ tốt thì chưa nói, cũng chỉ là một chút đồ chơi nhỏ không ăn thua mà thôi, dù sao chuyện ta muốn làm nhất là làm ra biến dị ma thú siêu cường đại mà vẫn chưa thành công.”

Nói vài câu khiêm tốn, Ban Tư mới bắt đầu giới thiệu “Thành quả nghiên cứu” của mình. Lúc này Phượng Vũ mới nhận ra, Tiểu Lão Đầu có hình dáng không đặc biệt gì này thật sự làm ra không ít thứ linh tinh tạp nham. Có lẽ vì biết tu vi mình khó khôi phục lại, hẳn chuyển tất cả tinh lực (tinh thần và sức lực) sang phương diện khổng chế ma thú, cũng mở mang không ít thứ đồ nhỏ thực dụng. Thí dụ như chế ước phù có thể tùy tâm điều khiển ma thú theo ý mình, cho ma thú mượn lực lượng trận pháp của mình, thuốc bột có thể trong thời gian ngắn làm cho ma thú hoàn toàn miễn trừ pháp thuật —

“Xin chờ một chút!” Nghe hẳn nói tới đây, Phượng Vũ lấy ra một bọc giấy đưa tới trước mặt hẳn: “Là loại thuốc bột mới nhìn thoáng qua giống như bột khoáng thạch này sao?”

Ban Tư nhìn lướt qua, ngạc nhiên nói: “Đúng vậy. Phượng Vũ tiểu thư, sao ngươi cũng có?”

Phượng Vũ không trả lời mà hỏi lại: “Gần đây có phải có ma thú bị thí nghiệm dưới tay ngươi chạy trốn hay không?”

“Đúng vậy. Hai ngày trước có một con Thanh Giáp Xà, ta sơ sót không khóa chặt lồng tre, lại để súc sinh kia chạy trốn ra ngoài.”

“Có thể chứ.” Phượng Vũ kể sơ lược chuyện đánh nhau tranh giành hoa, cuối cùng bình luận: “Ban Tư tiên sinh, thuốc bột của ngươi quả thật rất hữu dụng. Lúc ấy ta nhìn thấy nó vậy mà miễn trừ với pháp thuật của Bỉ Dực thì còn tưởng rằng nó là chủng loại biến dị.”

Được người khác khen ngợi, trên mặt Ban tư không khỏi mang theo vẻ đắc ý: “Loại thuốc bột này được mài chế từ một loại khoáng thạch đặc biệt mà thành. Trong thiên hạ, loại khoáng thạch này chỉ có ở một địa phương cực kỳ bí ẩn ở Tê Long cốc mới có, tin rằng khắp thiên hạ chỉ có một mình ta biết công dụng của nó. Chỉ cần bôi nó lên người, ít nhất trong vòng 20 phút thì có thể hoàn toàn miễn trừ với pháp thuật.”

Chuyên chú nghe hẳn giới thiệu, Phượng Vũ như có điều suy nghĩ: nếu loài người bôi thuốc bột này, phải chăng cũng có thể miễn trừ công kích pháp thuật? Hoặc là, dùng thuật luyện khí, nấu loại khoáng thạch này chảy ra rồi cho vào trong áo giáp, chẳng phải là có thể làm cho lực phòng ngự nâng cao lên được thêm một tầng sao?

Ban Tư hoàn toàn không biết tâm tư của Phượng Vũ, thấy nàng im lặng không nói gì, còn tưởng rằng tiểu cô nương muốn loại thuốc bột miễn trừ này nhưng lại ngượng ngùng nói ra, vội vàng quay người lại lấy một bình sứ trong tủ đặt dưới đất ra, hai tay đưa tới trước mặt Phượng Vũ: “Lần đầu tiên gặp mặt, vốn nên đưa cho Phượng Vũ tiểu thư một phần đại lễ, nhưng trong lúc gấp gáp không có gì có thể lấy ra. Bình thuốc bột miễn trừ này coi như thú vị, hi vọng ngài đừng ghét bỏ.”

“Đa tạ, ngài khách khí rồi.” Nếu đối phương đã là thuộc hạ của Luci, Phượng Vũ cũng không khách khí với hẳn, nhận lấy bình sứ, dứt khoát nói thẳng: “Vừa rồi ta đang suy nghĩ, nếu như lấy nguyên liệu chủ yếu là khoáng thạch này rèn đúc vào áo giáp, có phải cũng có thể phát huy ra công hiệu miễn trừ pháp thuật hay không?”

Nghe vậy, hai mắt Ban Tư sáng lên: “Ý kiến hay! Sao ta chưa bao giờ nghĩ qua chứ!” Suy nghĩ một lát, hẳn lại kiêu ngạo lấy một túi đựng đồ trong tủ ra, đưa tới trước mặt Phượng Vũ: “Ta không biết gì về thuật luyện khí hết, lại không thể nào đi qua đi lại ở bên ngoài. Chuyện tìm kiếm người có tay nghề giỏi, có lẽ phải xin nhờ Phượng Vũ tiểu thư. Bên trong túi có 500 khối quặng thô nguyên chất tinh khiết, liền giao cho ngài làm thí nghiệm.”

Người làm thí nghiệm, cần nhất chính là một hạt giống tốt và khéo léo linh hoạt. Thuốc bột vừa rồi hẳn đưa cũng chỉ là trên mặt mũi của Luci, lúc này thấy Phượng Vũ trong chốc lát liền nói ra biện pháp sử dụng khoáng thạch tốt hơn, không khỏi xem trọng nàng hơn một phần, thật tâm dâng lên toàn bộ khoáng thạch đã khổ cực khai thác.

Thấy thế, biết rõ tính khí của thuộc hạ cũ, Luci không khỏi lộ ra nụ cười hiểu ý. Ngày thường tính khí của thuộc hạ cũ này bình thường cấu kỉnh nóng nảy, trừ mình ra, ai cũng không cho nợ hoặc mua. Nếu như không phải thật lòng coi trọng Phượng Vũ, tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy. Phượng Vũ đã có thể hợp ý hắn, lát nữa nói hắn truyền thụ cho Phượng Vũ về Ngự Linh Sư chi đạo thì nhất định sẽ dốc hết toàn lực, sẽ không giấu giếm.

Dùng bữa sáng xong, Luci nói muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, thích ứng với thân thể mới một chút. Để Ban Tư ở lại thì làm sao không hiểu ý tứ của chủ thượng chứ, liền bắt đầu giảng giải cho Phượng Vũ về con đường tu hành Ngự Linh Sư.

60. Chương 60: Ngự Linh Sư Chi Đạo

Nói tới, có thể trở thành một trong hai tên Ngự Linh Sư được ghi trong văn tự của Tát Lan, mức độ Ban Tư rất lớn là dựa vào vận số.

Ban đầu hắn vốn cũng là lập chí trở thành Ma Pháp Sư, lần đó vì kiếm Linh Tinh (tinh thể linh hồn) nên gia nhập vào đội thám hiểm tự do, lúc làm nhiệm vụ săn giết Cự Long trong khu vực rộng ở có bảo tàng, vô tình phát hiện ra một quyển sách thượng cổ văn tự ghi chép không hoàn chỉnh.

Với người khác, quyển sách này hoàn toàn là một đồng chữ nguệch ngoạc, nhưng ở trong mắt Ban Tư có thể hiểu được thượng cổ văn tự này, quý giá hơn tất cả những báu vật trong hang ở của Cự Long. Lúc phân phối chiến lợi phẩm thì hắn ung dung thần nhiên lấy quyển sách này đi. Vốn tưởng rằng phía trên ghi lại là Thượng Cổ Ma Pháp, nhưng cẩn thận giải đọc ra kết quả làm hắn mừng rỡ như điên: đây đúng là bí tịch tu hành Ngự Linh Sư thất truyền đã lâu trên Đại lục!

Trước khi lấy được bí tịch, thân là Ma Pháp Sư thực lực Ban Tư nhiều nhất cũng chỉ là nhị lưu. Nhưng lúc linh hội bí tịch, khổ tu hơn mười năm, sau đó Ban Tư lại xuất hiện trước mắt người đời lần nữa, liền tiếp thăng cao thủ trong thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn phong quang vô hạn, trở thành Ngự Linh Sư thiên hạ đều biết. Cho đến khi thua trên tay Luci, tâm phục khẩu phục đi theo hắn.

Nếu vẫn luôn tiếp tục tu luyện, nói không chừng, dựa vào thiên định pháp tắc, khi thực lực hắn đạt tới lệnh tôn thì thật sự có thể đánh bại Luci. Nhưng ý trời trêu người, lúc đại chiến với Quang Minh Thánh Điện, Ma Vực cao tăng đột nhiên làm phản, không chỉ có linh hồn Ma Quân Luci bị phong ấn, thân là một trong năm thiết kỵ Ban Tư cũng vì luân phiên đại chiến nên thân bị trọng thương, cuối cùng dẫn đến kinh mạch tổn thương, tu vi thụt lùi lớn, vả lại không còn cách nào tu hành.

Nói tới đây, nhìn Phượng Vũ mặc dù không nói ra một câu, trong ánh mắt rõ ràng toát ra cảm xúc ảm đạm, Ban Tư cười nhẹ, vỗ vỗ vai nữ hài bề ngoài lạnh nhạt, nội tâm tinh tế này, nói: “Đều là một vài chuyện hạt vừng thối nát mà thôi, năm đó ta một lòng muốn báo thù cho bệ hạ, lúc biết mình không thể tu hành được nữa ta không khổ sở khó chịu, chỉ là phát rầu, không có thực lực thì nên làm sao để báo thù? May mà trước kia ta liền yêu thích nuôi dưỡng ma thú. Nghĩ tới nếu có thể điều khiển ma thú xuất chiến, thực lực chưa chắc có thể so với tu vi Hầu tước, kém hơn Đấu Sĩ hoàng giả và Ma Pháp Sư. Nên liền bắt đầu dốc lòng nghiên cứu con đường này, thoáng một cái liền qua 60 năm. Coi như ban đầu còn có một chút ý tưởng, hôm nay cũng sớm đã nghĩ thoáng. Chỉ có một tiếc nuối duy nhất chính là vô duyên với cảnh giới cường đại nhất.”

Tuy nói vậy, rõ ràng có thể đi tới chỗ cao hơn xa hơn, lại một khi là Ngự Linh Sư được người người kính ngưỡng, thực lực thụt lùi lớn, trở thành “Phế nhân” không thể tu hành được nữa, tư vị phức tạp sao lại một câu “Đã nghĩ thoáng” là có thể hóa giải.

Như là nhìn thấu tâm tư Phượng Vũ, Ban Tư lại nói: “Ta nói ra chuyện xưa, không phải là muốn nhận sự đồng tình của nhiều người hoặc kể khổ với người khác, chỉ muốn để cho người biết, ta có tâm nguyện chưa thực hiện được. Phượng Vũ, truyền thụ Ngự Linh Sư chi đạo cho người, mặc dù là ý của bệ hạ, nhưng ta

cũng có lòng riêng. Từ ngày biết mình không thể tu hành được nữa trở đi, ta liền hi vọng có một truyền nhân, thừa kế Ngự Linh Sư phát dương quang đại —— Phượng Vũ, người nguyện ý làm người này sao?”

Phượng Vũ vừa định trả lời, lại bị Ban Tư cắt ngang: “Trước khi người quyết định, ta nhất định phải nói cho người biết, sở dĩ ngàn vạn năm nay không có mấy người Ngự Linh Sư, không chỉ vì truyền thừa khuyết thiếu, lại càng bởi vì ngộ tính (năng lực hiểu biết) của tu hành giả về pháp môn của nó (phương pháp, cách thức), căn cơ, thiên phú, sự chịu đựng, ý chí, đều yêu cầu cực cao. Lúc người lựa chọn nó thì đồng thời nó cũng đang chọn lựa người. Chỉ cần có một hạng mục không phù hợp yêu cầu, người sẽ không có tư cách làm Ngự Linh Sư.”

Nói ra hết những điều kiện khắc nghiệt, Ban Tư bình tĩnh nhìn Phượng Vũ, là mong đợi, cũng có xem xét kỹ: “Biết những thứ này, người sẽ lựa chọn thế nào đây?”

Không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt xem xét của đối phương, Phượng Vũ trầm giọng nói: “Bất kể như thế nào, sự lựa chọn của ta cũng chỉ có một —— ta muốn làm Ngự Linh Sư đứng đầu Tất Lan!”

Nói năng có khí phách, tuyên cáo mạnh mẽ làm hốc mắt Ban Tư nóng lên, suýt nữa lão lệ tung hoành: “Tốt! Không hổ là đệ tử của bệ hạ! Đã thật nhiều năm ta chưa từng thấy qua người tuổi trẻ có ý chí kiên định giống như người. Người đã có phần quyết tâm này, ta nhất định dốc hết sức lực, truyền thụ tất cả những gì ta biết cho người!”

Trong mấy ngày kế tiếp, Ban Tư buông bỏ mọi chuyện trong tay, giảng giải kỹ càng tỉ mỉ phương pháp tu hành Ngự Linh Sư cho Phượng Vũ. Ngự Linh Sư nhất định phải có tu vi trung cấp mãn cấp của Ma Pháp Sư mới có thể bắt đầu tu hành, cho nên trước mắt Phượng Vũ chỉ nghe Ban Tư truyền thụ một chút lý thuyết và bí quyết.

Bởi vì pháp môn căn bản của Ngự Linh Sư có không ít chỗ tương đồng với pháp môn cao cấp của Ma Pháp Sư, Phượng Vũ nghe qua không những không phát giác một lỗi, ngược lại suy luận, suy ra mà biết nên được ích lợi không nhỏ. Mà Ban Tư thấy đệ tử thông tuệ như thế, lại càng mừng rỡ như điên, cảm thán có người kế thừa, hận không thể mở đầu óc ra nhét toàn bộ kiến thức vào trong đầu Phượng Vũ.

Hai người một lớn một nhỏ cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, mắt ăn mắt ngủ, truyền thụ, học tập. Bất tri bất giác, đã qua năm ngày.

Lúc này, Ban Tư vẫn chưa thỏa mãn nói: “Những thứ căn bản, ta đã dạy cho người toàn bộ rồi. Còn lại chính là lúc tu hành có thể tự hiểu ra và vận dụng. Lúc người vượt qua trung cấp mãn cấp thì lại tới tìm ta, ta sẽ hướng dẫn người nhập môn.”

Lúc này Phượng Vũ đã là hạ cấp mãn cấp, cách trung cấp một bước xa. Nhưng chỉ là một bước ngắn ngủi này thôi mà có gần một nửa tu sĩ cả đời cũng không bước qua được. Bản thân tung hoành ngang dọc, lại có minh sư chỉ điểm, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không có chút băn khoăn lo lắng này, nhưng từ cấp dưới đến trung cấp, rồi đến trung cấp mãn cấp, trong triều đình Tất Lan có ghi chép lại, Linh sĩ có thiên phú cao nhất thì thời gian cần ít nhất là sáu, bảy năm. Cho nên Ban Tư lại tăng thêm một câu: “Hi vọng sáu năm sau, chúng ta có thể gặp lại.”

“Ta sẽ cố gắng.” Phượng Vũ kiên định nói.

“Tốt, tốt!” Ban Tư khen ngợi, cười một tiếng, trong hộp đồng phong cách cổ xưa ở trên bàn, lấy ra một đôi đoản kiếm đỏ tươi như lửa, thấu lạnh (cái lạnh tỏa ra xuyên thấu) như băng đưa cho nàng: “Nghe bệ hạ nói người không có vũ khí thuận tay, đây là kiếm Chu Tước xinh xắn linh hoạt, vừa lúc hợp với người.”

Phượng Vũ thấy bảo kiếm tuy nhỏ nhưng lại vô cùng sắc bén, thoắt lòng nhẹ một cái nhưng dứt, biết nhất định là Thần Binh Lợi Khí, nghĩ đến vô công bất thụ lộc, nàng vừa định từ chối không nhận, Ban Tư cũng đã nhìn thấu tâm tư của nàng trước một bước: “Không được từ chối, nói thế nào thì cũng coi như ta là một nửa sư phụ của người, đưa người ít đồ là chuyện cần làm, cũng đừng không nể mặt sư phụ.”

Nghe hắn nói vậy, Phượng Vũ đành phải nói cảm tạ rồi nhận lấy. Ban Tư hài lòng vuốt vuốt râu ngắn, nói sâu xa: “Giữ gìn nó thật tốt, lúc người chạm tới pháp môn Ngự Linh Sư, nó sẽ mang lại kinh hỉ cho người.”

Đi ra nhà gỗ, Phượng Vũ đã lâu không thấy ánh mặt trời chiếu vào nên hí hóp mắt lại, sau đó liền rơi vào một cái ôm ấm áp rộng lớn.

Từ lúc có lại được thân thể, Luci không có việc gì cũng sẽ yêu thương ôm nàng một cái, dùng lời hân nói chính là “Muốn hưởng thụ xúc cảm thân thể đã lâu không có thật tốt”. Nơi này chỉ có ba người, đương nhiên Luci không thể nào ôm Ban Tư, vì vậy, Phượng Vũ liền rất “Bất hạnh” trở thành món đồ chơi lớn của hân.

“Học xong?” Luci xoa xoa khuôn mặt mập mạp nhưng vẫn còn mang theo chút vẻ trẻ con của Phượng Vũ, có chút bất mãn nói, “Trên mặt còn được, hai ngày nay người lại gầy đi, ôm không thoải mái. A Vũ, người phải ăn mập lên một chút.”

“” Nghe được yêu cầu như đứa bé phàn nàn này, đầu Phượng Vũ đầy hắc tuyến. Nếu không phải toàn bộ hành trình đều ở bên cạnh hân, nàng quả thật muốn hoài nghi là pháp thuật thất bại, người ôm mình lúc này chính là một người khác.

—— dù nói thế nào thì ngài cũng là Ma Quân bệ hạ, có thể có một chút uy nghi của Ma Quân hay không, nói một vài câu phù hợp với thân phận của ngài có được không, ngạo khí nghiêm nghị lúc mới gặp đi đâu rồi?

Phượng Vũ đang oán thầm, chỉ nghe Luci lười biếng nói: “Nếu học được khá nhiều rồi thì trở về học viện đi. Chỗ này của Ban Tư rất nhiều thứ đều không có, ta phải trở về chuẩn bị một chút, cố gắng đề cao thực lực lên.”

“Được.” Miệng đồng ý, Phượng Vũ đột nhiên nhớ tới Phó Tư Đường, lúc sắp chia tay ánh mắt lo lắng của thiếu niên lại xuất hiện trước mắt lần nữa. Lúc ấy mình nói nhiều nhất là hai ba ngày sẽ trở về, hiểu được những thứ kia nên trễ nãi lâu như vậy, chắc chắn Tư Đường sẽ lo lắng.

Biết bọn họ quyết định rời đi, mặc dù Ban Tư không tha, nhưng không có làm nhiều hành động giữ lại. Dù sao lần này, không phải vĩnh biệt.

Trước khi đi, Ban Tư cứng rắn nhét cho Phượng Vũ một túi lớn Ma Thú Tinh Hạch, nói là ma thú trung cấp trưởng thành trong cốc đều đã bị hân bắt rất nhiều, Phượng Vũ đã đặc biệt đến vì tinh hạch, cũng không thể tay không mà về. Phượng Vũ từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Đi ra khỏi con đường mòn giống như mê cung, Luci vỗ đầu một cái, đột nhiên nhớ tới: “Mấy ngày trước ta ra ngoài hoạt động gần cốt một chút thì phát hiện đồng phệ vật kia bắt một nữ nhân, từ trước đến giờ ta luôn ghét nữ nhân nên sẽ không làm cái chuyện thả nàng ra ngoài.”

Phượng Vũ chảy mồ hôi: “Nàng ở chỗ nào?”

“Chỗ đó.”

Ngón tay chỉ về con đường phía tây, Phượng Vũ thấy một cái bao bố bị giấu trong bụi cỏ, chỉ lộ ra ngoài một chút xíu.

61. Chương 61: Cứu Hoàng Hậu Lần Thứ Hai

edit: tuyền xù

Cởi bao bố ra, Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, nữ tử bị trói tay chân, thoi thóp bên trong lại chính là quý phụ nhân ngày ấy mình mới vừa vào cốc đã từng cứu bà một lần, trong lòng không khỏi cảm thán thể giới này thật nhỏ.

Quý phụ nhân bị trùm trong bao bố sáu ngày, lúc này dung nhan tiều tụy, bộ dáng nhếch nhác, hô hấp thật yếu ớt. Phượng Vũ biết đây là đói khát và sợ hãi dẫn đến mất sức, liền thi triển một ma pháp chữa thương.

Chú ý tới trên người đối phương có ấn ký ma pháp khác không thuộc về mình, Phượng Vũ hỏi: “Sư phụ từng thi triển ma pháp chữa thương cho nàng?”

“Dĩ nhiên, nếu không loại nữ nhân ăn sung mặc sướng này làm sao có thể sống đến bây giờ chứ?”

Theo hai người đối thoại, quý phụ nhân nửa nằm trong ngực Phượng Vũ sau khi trải qua ma pháp, sắc mặt chuyển biến tốt hơn rất nhiều, ý thức cũng từ từ tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thấy mình được một nữ hài hơi quen mặt ôm vào trong ngực, quý phụ nhân suy yếu hỏi: “Người là. . . . ?”

“Ta là Phượng Vũ, người có chút hơi sức nào không? Ăn một chút gì đi.” Nói xong, Phượng Vũ lấy ra một miếng lương khô và một bình nước.

Đặt vào ngày thường, khẳng định loại đồ ăn thô ráp này không vào được mắt thần của quý phụ nhân. Nhưng lúc này bà lại giống như nhìn thấy mỹ vị thượng hạng, cảm kích, thèm muốn, cắn một chút một chút miếng lương khô trên tay Phượng Vũ. Theo thức ăn vào bụng, mắt bà vốn tan rã từ từ khôi phục vài phần thần thái.

Nhớ tới lúc đó quái vật đánh bất tỉnh người của mình, quý phụ nhân biến sắc, vội vàng đưa tay sờ soạng người mình. Sau khi phát hiện quần áo toàn vẹn, mới thở phào nhẹ nhõm: “Cám ơn. Cám ơn người lại cứu ta, không ai làm khó dễ người chứ?”

Thấy bộ dạng của bà tuy đang ở trong tình cảnh nhếch nhác, nhưng lại vẫn lo nghĩ cho người khác, Phượng Vũ không khỏi sinh ra mấy phần hảo cảm với bà: “Người nói là nhóm người bắt người kia sao? Mục tiêu của bọn họ vốn là ta, nhưng ta đã diệt trừ bọn họ, yên tâm đi, hiện tại người hoàn toàn an toàn. Nhắc tới cũng vừa khéo, ngày đó bọn họ giấu người trong bụi cỏ, sắc trời lại tối, ta cũng không phát hiện ra. Cho tới hôm nay quay về lối cũ mới nhìn thấy người, nếu phát hiện ra người sớm mấy ngày, người có thể ném ít khổ sở hơn rồi.”

Theo lời của Phượng Vũ, quý phụ nhân dần dần nhớ lại mấy ngày trước lúc tỉnh lại từ trong hôn mê thì nghe được tiếng kêu đánh kêu giết cùng đối thoại, cùng với khổ sở mấy ngày nay, trong lòng nhất thời nảy lên một trận tức giận: “Nhóm người này là Đồng gia phái tới phải không?”

—— chính là Đồng gia, lại dám bắt kính với hoàng hậu, quả thật đáng chết!

Không ngờ bà lại biết Đồng gia, Phượng Vũ lập tức nghĩ đến bề ngoài hiện tại của Luci, lập tức lên tiếng bảo vệ: “Nói chính xác là, thủ lĩnh dẫn đầu là Đồng gia thiếu gia Đồng Tân, mang theo người của Tam điện hạ tới giết ta. Thật may là Biểu thiếu gia Đồng Trì nhà bọn họ nhìn thuận mắt, nói cho ta biết tin tức này, ta mới tránh được một kiếp.”

Nghe vậy, quý phụ nhân đột nhiên cả kinh: “Tam điện hạ? Tam điện hạ nào?”

Phượng Vũ hỏi ngược lại: “Ngoại trừ người thừa kế Tu Thập Đế Quốc Lạc Tây Á, ở Tây Phong Đại lục còn có Tam điện hạ thứ hai sao?”

—— Lạc Tây Á. Hài tử này vẫn luôn rất nghe lời, làm sao sẽ làm ra loại chuyện như vậy?

Thấy trong mắt quý phụ nhân lóe lên hoài nghi, Phượng Vũ kết luận chắc chắn đối phương có quan hệ với một phương thế lực nào đó. Nhưng nàng không thừa dịp nói gì nữa hết. Có lúc, ngược lại nóng vội sẽ hỏng việc.

Quả nhiên, trầm ngâm chốc lát, rốt cuộc quý phụ nhân cũng thiếu kiên nhẫn, hỏi: “Người và bọn họ kết thù thế nào? Vì sao bọn họ xuống tay với người?”

“Ừm, có lẽ là vì lời nói của ta đi.” Phượng Vũ làm bộ đáng nhớ lại: “Ta là đệ tử của Linh Chân học viện, vào ngày điển lễ nhập học, ta, Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm đã gặp mặt, ta vô ý hỏi Tam điện hạ một câu có muốn vương vị hay không, sắc mặt Tam điện hạ liền đại biến, sau đó Đồng chủ nhiệm còn ra tay công kích ta.”

Nói xong, Phượng Vũ nhún vai một cái, vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Tam điện hạ không phải là người thừa kế duy nhất của Đế Quốc sao? Muốn vương vị là chuyện đương nhiên, thật không hiểu sao phản ứng của hắn lại lớn như vậy. Chuyện cách đã nhiều ngày rồi, thế nhưng lại còn phái người đuổi giết ta. Nếu không có Đồng Trì đứng về phía ta, ta đã sớm thành quỷ dưới đao của hắn rồi.”

Nói xong, Phượng Vũ liếc mắt nhìn Luci một cái, lặng lẽ le lưỡi ở trong lòng một cái: lời nói này tất cả đều là thật, không thể coi là nói láo. Chỉ là có một vài chỗ nên tỉnh lược thì nàng tự động bỏ đi rồi.

Quả nhiên lời nói này khiến cho sắc mặt quý phụ nhân đại biến —— vương vị? Kê hèn mọn này. mà lại cũng dám vọng tưởng vương vị? ! Người có thể ngồi lên vị trí kia, chỉ có một mình Minh Nhi!

Dù sao quý phụ nhân cũng là nhân vật lặn lộn nhiều năm trong danh lợi, sắc mặt biến hóa chỉ một chút, liền khôi phục lại bình tĩnh: “Tiểu muội muội, đây là lần thứ hai ngươi cứu ta, không lời nào cảm tạ hết được đại ân, lúc này ta cũng không có thứ gì tốt báo đáp ngươi. Ngươi cầm cái này trước ——”

Nói xong, quý phụ nhân tháo một vòng tay ở cổ tay ra, Phượng Vũ nhìn, không khỏi sửng sốt: đây không phải là Thanh Lam Hồi Xuân ngọc chế thành vòng tay sao? Nghe Tiểu Ôi Ôi nói, đây là lễ vật ngày nhập học người Đồng gia dâng tặng cho Tam điện hạ. Bởi vậy, thân phận của quý phụ nhân cũng đã muốn lộ ra —— trừ hoàng hậu, cái tên Lạc Tây Á yêu báu vật như mạng tuyệt đối không nỡ đưa bảo bối cho những người khác!

Thấy Phượng Vũ không nhận, quý phụ nhân cho là nàng khiêm tốn, dứt khoát trực tiếp đeo cho nàng: “Tiểu muội muội, vòng tay này tuy nhỏ, nhưng lại có hiệu quả đối với người tu hành các ngươi. Mặt khác, nếu ngươi có chuyện gì khó khăn, có thể mang nó đến nội thành tìm ta.”

Đế Đô chia ra ngoại thành và nội thành. Nội thành là hoàng cung và nơi ở của quý nhân cùng quan lớn, cư dân ngoại thành chủ yếu đều là bình dân.

Đến đây, thân phận của quý phụ nhân đã không còn nghi vấn.

Nhưng đường đường là hoàng hậu, tại sao phải chạy tới những chỗ thế này?

Nghĩ như vậy, Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ hỏi ra miệng.

Vấn đề này dẫn đến quý phụ nhân im lặng một hồi, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng đáp: “Ta tới tìm hải tử của ta, rất lâu rồi ta không được gặp hần, cho nên không nhịn được muốn tới gặp hần một lần.”

Tìm người? Nhớ lại ngày đó lúc chia tay Lăng Tử Minh, dưới chân núi truyền tới tiếng gọi, Phượng Vũ trầm nghĩ, chẳng lẽ, người bà muốn tìm chính là Lăng Tử Minh?

Nhưng, cho tới nay không phải Hoàng thất chỉ có một hoàng tử là Lạc Tây Á sao? Nếu Lăng Tử Minh là hoàng tử, thì vì sao lại lưu lạc bên ngoài? Mà nhìn biểu tình ảm đạm của bà, rõ ràng chính là một mẫu thân quan tâm nhi tử nhưng lại không được đáp nên đau khổ, tuyệt đối không giả vờ được. Lại nghĩ đến lời nói của Lăng Tử Minh ngày đó “Mười sáu năm trước, là bà không cần ta trước”, Phượng Vũ đã hiểu, nếu Lăng Tử Minh thật sự là hải tử của bà, vậy khẳng định nội tình phía sau không đơn giản.

Xét thấy cũng coi như với Lăng Tử Minh không đánh nhau thì không quen biết, Phượng Vũ không nhịn được nói: “Nếu người nhớ hần, trực tiếp nói với hần không phải là được rồi sao, cần gì tự mình chạy tới những chỗ thế này?”

Quý phụ nhân sâu kín thở dài, nói không hết tang thương: “Tiểu muội muội, ngươi không hiểu đâu. Có một số việc. Có một số việc nếu đã sai lầm từ đầu rồi, như vậy sau này muốn làm lại từ đầu lần nữa chính là muôn vàn khó khăn.”

Lau đi nước mắt tràn ra khóe mắt, quý phụ nhân gượng cười nói: “Những lời này sau này hãy nói đi, bây giờ còn phải làm phiền ngươi và đồng bạn của ngươi, dẫn theo ta cùng rời khỏi Tê Long cốc, được chứ?”

“Dĩ nhiên có thể.”

Phượng Vũ đỡ quý phụ nhân, đi cùng Luci đi một chút dừng một chút, thời gian nhiều gấp hai so với dự tính, rốt cuộc cũng đi tới cửa vào cốc. Xa xa thấy xuất khẩu phía trước, quý phụ nhân dừng lại, xoay người lại nhìn về phía đằng sau, trong mắt đều là vẻ lưu luyến không rời.

Dĩ nhiên bà không phải đang hoài niệm địa phương tràn đầy ma thú cùng giết chóc, mà là đang nhớ tới trước sau bà cũng không thể như nguyện gặp mặt hải tử được một lần.

Một lúc lâu sau, quý phụ nhân mới thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Sau khi bà xoay người lại, lòng Phượng Vũ chợt có cảm giác, không nhịn được nhìn thoáng qua phía sau. Khóe mắt liếc thấy bạch quang chợt lóe, nhưng thấy Tuyết Điều sao cứ bay lượn qua lại. Trên lưng điều, bóng dáng thiếu niên, hết sức cô đơn, hết sức quật cường.

Nàng yên lặng để ở trong mắt, nhưng không lên tiếng.

Có chút khúc mắc, chỉ có người trong cuộc mới có thể cởi ra, người ngoài không thể nhúng tay vào.

62. Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Yêu Thích Từ Đó Về Sau

edit: tuyên xù

“Hoàng hậu bệ hạ!”

Vừa đi ra khỏi Tê Long cốc, liền thấy một đội vệ binh đi tới trước mặt. Nam tử oai hùng dẫn đầu nhìn thấy Phụng Vũ đi cùng, nhất thời hai mắt sáng lên, vọt tới trước mặt quý phụ nhân quỳ một chân xuống: “Thiên Hữu Tu Thập! Mấy ngày liên tiếp thuộc đi khắp Tê Long cốc cũng không tìm được ngài, thật tốt cuối cùng ngài cũng trở lại!”

Bị một câu của thuộc hạ nói ra thân phận, quý phụ nhân cười khở liếc mắt nhìn Phụng Vũ, nói: “Tiểu hộ vệ trưởng, những ngày qua khổ cực ngươi rồi.”

“Không, là thuộc hạ vô năng, lại không thể bảo vệ ngài thật tốt, xin ngài giáng tội trách phạt!”

“Nếu không phải ta nhất quyết kiên trì muốn ngồi xe ngựa đơn giản tùy tiện rời cung, sao lại như thế? Tất cả đều do ta mà ra, hộ vệ trưởng không nên tự trách.”

Hoàng hậu lại nhẹ giọng khuyên lơn vài câu, lúc này về mặt hộ vệ trưởng mới tỏ vẻ hối hận đứng lên: “Đa tạ ngài khoan hồng độ lượng. Xin ngài nói cho thuộc hạ biết, là ai cả gan làm loạn dám can đảm tập kích ngài, thuộc hạ chắc chắn sẽ băm thây người đó thành nghìn đoạn!”

Nghe hẳn hồi kể cầm đầu, hoàng hậu không khỏi nghĩ đến Lạc Tây Á, trong mắt xẹt qua một tia hoài nghi, cũng không muốn chuyện xấu trong nhà rêu rao ra ngoài: “Ta. . . . chỉ lạc đường té xỉu, thật may có vị tiểu muội muội này và bằng hữu của nàng tương trợ.”

Nghe vậy, lúc này hộ vệ trưởng cúi mình thật thấp vái Phụng Vũ: “Đa tạ các hạ!”

“Một cái nhắc tay, không cần phải khách khí.” Phụng Vũ giả vờ kinh ngạc nói: “Thì ra ngài là hoàng hậu bệ hạ, xin thứ cho ta vừa rồi thất lễ.”

Nói xong, nàng làm bộ muốn bái, lại bị hoàng hậu đỡ lên: “Vừa rồi là ta không nói cho người biết thân phận, hơn nữa người đã cứu ta, nào có thất lễ? Nhanh đừng khách khí như vậy.”

Nghe vậy, Phụng Vũ càng cảm thấy tính cách của vị hoàng hậu này khiêm tốn nhã nhặn dịu dàng, thật sự hoàn toàn không giống Tam điện hạ ương ngạnh vô năng kia.

Tán dóc vài câu, hoàng hậu mới chú ý tới khắp người mình đều nhếch nhác, cười khở nói: “Ta tìm một chỗ thay quần áo trước đã, sau đó hồi cung, nếu trở về với bộ dáng này, nhất định sẽ dẫn đến người khác nghị luận.”

Phụng Vũ rất có hảo cảm với bà, thuận tiện mời: “Nếu ngài không ngại, vậy mời ngài đến chỗ ta đi.”

“Người đã nói người là đệ tử của Linh Chân học viện có đúng không? Rất nhiều năm trước ta cũng đã từng đọc sách ở đó.” Trong mắt Hoàng hậu lộ ra vẻ hoài niệm, “Người đã không chê ta phiền toái, vậy ta cũng sẽ không khách khí. Tiểu hộ vệ trưởng, ta nhớ hình như muội muội người cũng đọc sách ở học viện, có đúng không?”

“Đúng vậy.” Nhắc tới muội muội, vẻ mặt của Tiểu Kiều đang căng thẳng trở nên dịu dàng hơn một chút.

“Như vậy, chúng ta có thể thuận tiện đi xem nàng một chút.”

“Tiểu Đường, hiếm khi tỷ tỷ tới thăm đệ, sao đệ làm vẻ mặt nghiêm trọng thế? Chẳng lẽ không muốn nhìn thấy tỷ tỷ sao? Ta thật sự rất đau lòng ~” dung nhan mỹ lệ vô song, dáng dấp chỉnh tề, vẻ mặt nữ tử như sắp khóc.

Nếu là nam nhân khác thấy mỹ nhân đau lòng như thế, nhất định sẽ trách cứ mình không tốt, lại chọc cho mỹ nhân khóc. Nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên với tỷ tỷ, Phó Tư Đường hoàn toàn không để ý tới bộ dáng này: “Dùng một chiêu có ý nghĩa sao?”

Nghe vậy, nữ tử đang đau lòng muốn chết lập tức biến mất không thấy, tốc độ biến sắc mặt thậm chí còn nhanh hơn lật sách: “Tiểu Đường, đệ lớn lên thì trở nên tâm địa sắt đá, không hề có một chút đáng yêu nào như khi còn bé.”

“Dù sao cũng là tỷ tỷ vẫn chăm chỉ khéo léo làm người ta thêm phiền toái.” Phó Tư Đường lạnh lùng châm chọc lại, “Sáu ngày trước tỷ đưa tin nói muốn đệ bỏ xuống tất cả mọi chuyện tới đón tỷ, đệ tới đây. Tỷ nói nhiều năm rồi đệ không có tới Đế Đô bồi nhân vật quan trọng, đệ cũng đền bù rồi. Hiện tại ta còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm, xin tỷ đừng ngăn cản đệ nữa.”

Tỷ tỷ của Phó Tư Đường, chính là thiên tài chiêm tinh danh tiếng truyền xa của Phó gia ở thành Tinh Vân, Phó Tư Tuyền. Nghe nói, lời tiên đoán của nàng thậm chí có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Hoàng thất. Lần đầu nghe nói về nàng đều sẽ tưởng tượng nàng thành một thể ngoại cao nhân siêu phàm tuyệt tục (không phải người phàm), trên thực tế, tính cách của nàng rất xấu, vốn có danh xưng là ma nữ thành Tinh Vân.

Lập tức bị đệ đệ chỉ trích không chút khách khí, nàng lại khác thường không tức giận, rảnh rỗi thưởng thức mười ngón tay sơn móng tay đỏ thắm, hình như không chút để ý hỏi: “Tiểu Đường, chuyện gì để đệ gấp gáp như vậy?”

“Ta có một bằng hữu, xâm nhập Tê Long cốc đến nay không có tin tức, đệ nhất định phải đi tìm nàng.”

“Chưa từng thấy bộ dáng gấp gáp này của đệ, không phải bằng hữu của đệ đều rất mạnh sao? Còn cần đệ bảo vệ?”

“Mặc dù nàng rất mạnh, nhưng chung quy vẫn là một nữ hài tử, làm sao khiến người ta yên tâm được!”

“À...à.... nữ ~ hài ~ tử ~” Phó Tư Tuyền dùng giọng điệu trêu ghẹo nói, nhưng trong mắt lại không có một chút ý cười nào, mà mang theo khí lạnh: “Tiểu Đường, hiếm khi thấy đệ khẩn trương vì một nữ hài tử, nàng nhất định rất quan trọng với đệ.”

“Đệ ——” vô ý lộ ra tâm sự, gương mặt tuấn tú của Phó Tư Đường lập tức ửng hồng, “Mắc mớ gì tới tỷ!” Nói xong, hần thò lỗ quét nhanh được đã chuẩn bị xong vào túi đựng đồ, vội vã đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng đệ đệ biến mất trên hành lang, nụ cười trên mặt Phó Tư Tuyền cũng biến mất không thấy.

“Nữ hài tử. Xem ra điều tra không sai, nàng nhất định là người trong lời tiên đoán của quẻ bói. Tiểu Đường, xem ra đệ hoàn toàn không để lời tỷ nói ở trong lòng. Cũng khó trách, là do trước kia tỷ chọc ghẹo đệ nhiều lần, khiến đệ không tin tỷ nữa.”

Nhắm mắt lại, trên mặt Phó Tư Tuyền lộ ra một nụ cười khổ: “Nhưng lúc này tỷ thật sự không nói đùa, ‘Ngẫu nhiên gặp nhau, yêu thích từ đó về sau. Mãi tương tư, máu đổ’. Nếu đệ u mê không tỉnh ngộ, cuối cùng chỉ là ——”

Uổng phí tính mạng.

Lúc về tới trường học đúng lúc là trước giờ nghỉ trưa, các đệ tử hoặc là ở Diễn Võ Đường, hoặc là ở phòng học. Phượng Vũ không làm kinh động bất kỳ ai, dẫn hoàng hậu tới ký túc xá của mình.

Với hoàn cảnh nơi ở mà nói, ký túc xá của Linh Chân học viện đã coi như là hạng nhất. Nhưng so với hoàng cung, nhất định là cực kỳ đơn sơ. Hoàng hậu không có chút cảm giác khó chịu nào, ngược lại háng hái đánh giá chung quanh, hoài niệm nói: “Kết cấu vẫn giống y đúc như lúc ta ở đây trước kia, thật sự là đã lâu lắm rồi.”

Nghe vậy, Phượng Vũ vẫn không cảm thấy làm sao, Luci ở một bên đã trừng mắt nhìn: 60 năm rồi, tính tình của nữ nhân chưa từng thay đổi qua, vẫn luôn là đáng vẻ ngạc nhiên này khi nhìn thấy một vài chuyện, ngay cả địa vị cao quý là hoàng hậu của một nước Ngải Phi cũng không ngoại lệ. Trước đây vì mình ghét cái tính dính dáng dây dưa của các nàng nên vẫn giữ nguyên lựa chọn độc thân, xem ra còn phải tiếp tục kéo dài.

— Nhưng ngược lại Phượng Vũ là một ngoại lệ, nàng trước giờ không dài dòng dây dưa, rất nhiều khi còn rõ ràng hơn nam nhân, ngược lại rất hợp với sở thích của mình.

Còn chưa nghĩ xong, liền nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ ngoài cửa, ngay sau đó, cửa phòng khép hờ liền bị đẩy ra: “Phượng Vũ! Ta nghe người gác cổng nói người trở lại, người không sao chứ?”

Nói xong, người tới thấy trong phòng có hơn mấy người đứng, còn có một nam tử oai hùng trừng mắt nhìn mình, không khỏi sửng sốt: “Các người. Hoàng hậu bệ hạ?”

Thấy rõ người tới, sắc mặt Tiểu Kiều dịu đi một chút: “Thì ra là Phó thiếu gia. Bệ hạ cải trang đi ra ngoài, hi vọng ngài không lộ ra ngoài.”

“Dĩ nhiên.” Người tới chính là Phó Tư Đường, tất cả tâm tư của hắn đều ở trên người Phượng Vũ, cũng không kịp truy cứu vì sao hoàng hậu lại đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng. Vội vã đi tới hành lễ, hắn vội vã đánh giá Phượng Vũ từ trên xuống dưới, “Phượng Vũ, người kéo dài thời hạn trở về, không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cảm ơn, ta không sao.” Thấy Phó Tư Đường lo lắng cho mình như thế, Phượng Vũ rất áy náy, “Thật xin lỗi, lúc ấy nói với người là hai ba ngày sẽ trở lại, kết quả gặp phải một vài chuyện, kéo thêm mấy ngày, nhọc người lo lắng rồi.”

“Người bình an là tốt rồi.” Thấy tinh thần Phượng Vũ rất tốt, cũng không bị thương, mình chuẩn bị được hoàn toàn không phải sử dụng đến, Phó Tư Đường hoàn toàn yên lòng. Nhưng lúc hắn nhìn thấy người đứng sát bên cạnh Phượng Vũ, không khỏi nhíu mày.

“Phượng Vũ, người biết Đồng học trưởng khi nào vậy?”

63. Chương 63: Gợn Sóng

edit: tuyền xù

Chậm một nhịp, Phượng Vũ mới phản ứng được “Đồng thiếu gia” trong miệng Phó Tư Đường là Đồng Trì, cũng tức là Luci hiện tại: “Cũng mấy ngày nay rồi, chúng ta kết bạn đồng hành, hắn rất chiều cố ta.”

Nghe ra sự thân thiết trong giọng nói của Phượng Vũ, trong lòng Phó Tư Đường đau xót, lập tức không để ý tới lễ phép, kéo Phượng Vũ qua một bên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hắn là cháu của Đồng Mạc Uyên, xưa nay âm hiểm xảo trá, tiếp cận người nhất định không có lòng tốt đâu.”

Đối mặt với Phó Tư Đường vội vàng, Phượng Vũ chỉ có thể dở khóc dở cười. Nàng khẳng định không thể nói cho hắn biết bây giờ đang ở trong thân thể Đồng Trì thực tế là Luci, nhưng không đành để Phó Tư Đường lo lắng cho nàng, liền hàm hồ an ủi: “Yên tâm đi, hắn đối xử rất tốt với ta, sẽ không có gì đâu.”

Không ngờ rằng bốn chữ “Đối xử rất tốt với ta” này (trong tiếng Trung: “ ”), lại hung hăng đâm vào lòng Phó Tư Đường lần nữa. Hắn định khuyên nữa, lại đột nhiên bị người nhẹ nhàng gạt ra: “Tiểu bằng hữu, kiếm chuyện ly gián thật sự là hành vi rất không quân tử.”

Nghe vậy, Phó Tư Đường không chịu yếu thế nhìn “Đồng Trì” chằm chằm: “Người không có tư cách nói hai chữ quân tử.”

“Hả?” Luci khẽ nheo mắt phượng lại, ý vị sâu xa nói, “Xem ra, người quyết định tranh cao thấp với ta sao?”

“Đang có ý đó.” Phó Tư Đường gần từng chữ một.

Tầm mắt hai người va chạm trong không trung, tóe ra tia lửa vô hình. Phượng Vũ lại u mê chưa tỉnh, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, không hiểu ra sao nói: “Các người muốn tranh cao thấp cái gì?”

“Ha ha. . . .” Nhìn ra mấy phần ý tứ hoàng hậu khẽ cười kéo nàng qua, “Đừng để ý, đó là kiêu ngạo của đám nam hài bọn chúng.”

Không rõ nguyên do, Phượng Vũ còn muốn hỏi tới cùng, lại nghe được một tiếng cười quen thuộc truyền đến từ ngoài cửa: “Ha ha, thật náo nhiệt, còn có chỗ cho ta không?”

“Hiệu trưởng!”

Kèm với tiếng kinh hô, một lão giả tinh thần khỏe mạnh đi vào, chính là hiệu trưởng Nhạc Tập.

Hắn vui vẻ nhìn mọi người, lúc ánh mắt rơi vào trên người hoàng hậu thì dừng lại: “Ngải Phi, sao người lại tới đây?”

Ở Tu Thập có thể gọi thẳng kỳ danh của hoàng hậu bệ hạ, thì trừ hoàng đế bệ hạ ra, cũng chỉ có ân sư giảng dạy hoàng hậu Nhạc Tập thôi.

“Lão sư, đã lâu không gặp.” Trước mặt hiệu trưởng, Ngải Phi vĩnh viễn coi mình là đệ tử. Hơi gật đầu làm lễ, nàng mỉm cười giải thích, “Ta vô tình gặp được Phượng Vũ tiểu thư, gặp lần đầu đã quen thân, được nàng mời, liền đến trường học, đang chuẩn bị lát nữa đi thăm ngài đấy.”

“Thì ra là thế.” Ánh mắt Hiệu trưởng quét qua hoàng hậu xem như hiểu rõ rồi biến mất, không vạch trần, nhìn về phía Phượng Vũ hỏi: “Phượng Vũ đồng học, chuyện làm thế nào rồi?”

“May mắn không làm nhục mệnh.”

Nói xong, Phượng Vũ lấy một túi to từ khuyên tai trữ vật ra, mở ra một chút, tiện tay tóm lấy một viên Ma Thú Tinh Hạch đưa cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng liếc nhìn bên trong túi căng phồng, tất cả đều là Ma Thú Tinh Hạch, mặc dù sớm có thói quen Phượng Vũ mang “Kính hỉ” cho hắn, nhưng vẫn lại bị chấn kinh nữa rồi.

Thực lực hạ cấp mãn cấp, có thể cần phải là kết bạn đồng hành qua lại tự nhiên trong Tê Long cốc, nên lấy được nhiều ma thú tinh hạch như vậy, quả thật con mẹ nó quá biến thái!

Hiệu trưởng từ trước đến giờ luôn luôn nghiêm trang, trong lòng cũng không nhin được nhảy ra dụng ý xấu và nói lời thô tục.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Rất tốt, Phượng Vũ đồng học, người đã hoàn thành ước định, như vậy từ ngày hôm nay, người chính là đệ tử chính thức của học viện. Đúng lúc tối nay có tiệc tối đón người mới, ta sẽ tuyên bố chuyện này trong buổi tiệc.”

“Không cần giống trống khua chiêng như thế chứ?”

“Đây coi là cái gì, ta hận không thể nói cho mọi người biết Nhạc Tập ta lại thu được một người đệ tử thiên tài!” Cuối cùng trong lòng Hiệu trưởng cũng không nhin được mừng như điên, lớn tiếng nói.

Lời của hắn nhất thời liền đưa tới một trận cười. Phó Tư Đường vì nghĩ đến về sau mình và Phượng Vũ chính là đồng môn, càng thêm vui vẻ nhướng mày.

Hiệu trưởng rất ít khi luống cuống như thế, không khỏi có chút xấu hổ, nghiêm mặt quay sang che miệng cười khẽ nói với hoàng hậu: “Đúng lúc người cũng đến, lại hợp ý với đứa nhỏ này, liền lưu lại cùng nhau tham gia tiệc tối đi.”

“Liền theo người an bài.”

Tiểu Kiêu ở một bên cũng lộ ra nụ cười hiếm có: “Dã nha đầu Ôi Ôi rất ít về nhà, bình thường ta lại bận bịu công vụ, đúng lúc thừa dịp tối nay có thể gặp muội ấy một lần.”

Mọi người đang vô cùng vui vẻ, Phượng Vũ lại nhíu nhíu mày: vừa rồi nghe ý tứ của hiệu trưởng, là muốn thu mình làm đệ tử? Nhưng nàng đã có sư phụ, sao có thể nữa làm đệ tử của người khác?

Chung đứng lâu ngày, chỉ cần một ánh mắt, Luci liền có thể hiểu rõ tâm tư của nàng, lúc này ngăn lại Phượng Vũ đang muốn nói chuyện, lắc đầu với nàng một cái: “Liền làm theo lời hần nói đi.”

Phượng Vũ cả kinh: “Nhưng ngươi ——” với kiêu ngạo của Luci, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho đệ tử có hai sư phụ?

“Ta.” Ánh mắt Luci lóe lên một chút sau đó thông suốt, nói: “Bái ông ta làm thầy, về sau ngươi làm việc tương đối dễ dàng.”

“Ta cũng không cần ——”

“Đừng nhiều lời.” Lời nói Luci tuy nhẹ, nhưng lại vô cùng kiên quyết: “Làm theo lời ta nói đi.”

“Được rồi.”

Phượng Vũ biết Luci suy nghĩ vì mình, trong lòng rất cảm động. Nhưng lại không biết, lúc này Luci đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm: thật may vừa rồi kịp thời dời tầm mắt đi, nếu không thì thật sự không dám bảo đảm là sẽ bị Phượng Vũ nhìn ra ý nghĩ chân chính.

Một màn hai người thì thầm bàn luận này rơi vào trong mắt người khác, thì không cảm giác thế nào, chỉ có Phó Tư Đường, nụ cười lập tức biến mất. Nhìn chăm chú thật kỹ Phượng Vũ, hần không khỏi âm thầm nắm chặt tay thành quả đấm: ánh sáng của nàng không chỉ có mình chú ý tới, về sau nên cố gắng hơn mới được!

Bữa tiệc bình thường đều dùng ma pháp ánh sáng để chiếu sáng thay thế, ly thủy tinh xa hoa được ánh sáng này chiếu vào thì khúc xạ ra ánh sáng rung động lòng người. Ngày thường đệ tử chỉ mặc đồng phục của học viện thì tất cả giờ thay lễ phục thích hợp với dáng người, lại có thêm một chút tao nhã hào phóng.

Trong phòng thay y phục.

“Váy rất bất tiện, ta vẫn là mặc âu phục thôi.”

“Tuyệt đối không được! Làm gì có thực nữ nào mặc y phục của nam nhân chứ? Ngươi nói đúng không, Ôi Ôi.”

“Đúng nha đúng nha, hoàng hậu bề hạ nói không sai. Ngươi xem ta này, vì không muốn nghe ca ta cầu nhau, còn không phải là ngoan ngoãn đổi lễ phục váy dạ hội sắm vai thực nữ đó thôi.”

“Nhưng cảm giác rất kỳ lạ.” Cho tới bây giờ người nào đó đều rất đơn giản, không quen mặc váy dài nên cứ kéo kéo, nói lảm nhảm.

“Kỳ lạ chính là ngươi, làm gì có nữ hài tử nào không trang điểm ăn diện chứ!” Hoàng hậu từ trước đến giờ luôn dịu dàng hiềm khi kiên quyết.

Nàng lại lấy một cái váy dài từ trong nhẫn trữ vật ra, khoa tay múa chân trên người Phượng Vũ: “Màu tím thần bí, màu trắng cao quý, màu đỏ nóng bỏng. Làn da Tiểu Phượng Vũ thật tốt, mặt mũi lại thanh tú, bất kể cái nào cũng rất hợp với ngươi. A, thật nhức đầu, nên chọn bộ nào mới đẹp đây?”

.

Tiệc tối còn chưa chính thức bắt đầu, một bóng dáng thướt tha dịu dàng, cùng một bóng dáng kiệt xuất tay trong tay đi tới, liền tiếp đoạt đi vô số tâm của nam nữ.

“Đó là Phó học trưởng rất ít khi lộ diện! Sớm nghe nói hần chẳng những thiên phú cao, bộ dáng cũng hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi, hôm nay vừa thấy quả nhiên là như thế.”

“Người nữ đó là ai? Không có nghe nói là Phó học trưởng có nữ hữu (bạn gái).”

“Nghe nói mấy ngày nay người nhà của hần đến thăm hần, có lẽ là người thân hần?”

“Nói như vậy, mặt mũi bọn họ xác thực có mấy phần giống nhau đấy.”

“Ai nha, thật tốt quá! Học trưởng, mỹ nữ vẫn còn độc thân, chúng ta vẫn có cơ hội!”

Tay trong tay đi tới, dĩ nhiên là tỷ đệ Phó gia. Xuất thân thế gia, từ nhỏ đã tham dự yến hội, hai người đã sớm có thói quen nghe người khác ca ngợi, không hề lộ ra bất kỳ thái độ không được tự nhiên hay nhún nhó gò.

Đi tới yến sảnh, thấy đệ đệ tìm kiếm khắp đại sảnh, ánh mắt Phó Tư Tuyền lạnh lẽo, trong miệng lại làm như không có việc gì hỏi: “Đang tìm người trong lòng của đệ?”

“ Không cần tỷ quan tâm.”

“Trưởng tỷ như mẹ, tỷ mặc kệ đệ thì ai quản đệ.”

“Tỷ vẫn nên quản tốt chính tỷ đi, đừng đến lúc cuộc tụ họp gia tộc hàng năm thì tìm đệ khóc lóc kể lể nói người nào xấu cũng đã được gả đi, chỉ có tỷ là không ai muốn.”

Yến sảnh ở một bên khác truyền tới tiếng ồn ào lớn, cắt ngang cuộc đấu võ mồm của hai tỷ đệ không có mưu cầu.

Tử tế nghe một chút, Phó Tư Đường không khỏi nhíu mày lại: “Họ nói vớ vẩn gì vậy?”

64. Chương 64: Động Lòng

edit: tuyền xù

Một đám nữ học sinh y phục hoa lệ, gương mặt trang điểm đậm rực rỡ xúm lại ở một góc trong yến sảnh, không coi ai ra gì lớn tiếng nói chuyện với nhau.

Sau mấy câu hàn huyên, đề tài liền chuyển đến trên người những nhân vật nổi bật của học viện.

“Vừa rồi các người có nhìn thấy Phó học trưởng không? Hắn một thân âu phục màu trắng tây thật sự là đẹp trai ngay người ~ đáng tiếc ngày thường hắn quá vô danh, căn bản không lộ diện, rất khó nhìn thấy hắn.”

“Hơn nữa hắn còn là một thiên tài ~ mới 16 tuổi liền đạt tới hạ cấp mãn cấp. Đây chính là cảnh ngộ mà rất nhiều người cả đời cũng không đạt tới được đó, hắn thật sự là rất hoàn mỹ.”

“Nói đến thiên tài. Thật ra thì tiểu nha đầu tên gọi là Phượng Vũ kia lợi hại hơn chứ, nghe nói năm nay nàng mới mười tuổi, cũng đã là hạ cấp mãn cấp rồi.”

Nghe được tên này, trong mắt chúng nữ sinh không hẹn mà cùng xẹt qua một tia ghen ghét.

Sau đó, liền có người nói ngược lại: “Nhưng nàng vốn không tham gia cuộc sát hạch thẩm tra cấp bậc, nói không chừng ngày đó Lão sư tính sai rồi.

“Không thể nào, ngày đó chính là do hiệu trưởng tự mình nghiệm xét nhìn Thủy Tinh Cầu, làm sao có thể phạm sai lầm.”

“Hừ, coi như nàng là thiên tài thì lại thế nào, còn không phải là một nha đầu tầm thường. Hình như là nàng xuất thân bình dân, ngày thường vẫn luôn mặc một vài y phục quê mùa giá rẻ, nhìn cũng thay nàng đáng thương.” Nữ sinh nói lời cay nghiệt xong, không quên ưỡn ngực một cái, cường điệu dạ phục và kim cài áo thủy tinh giá trị xa xỉ của mình: “Lễ phục hôm nay chúng ta mặc, nàng có lẽ chỉ gặp qua trong mộng thôi.”

Lần này tìm được cảm giác ưu việt trong lời nói, lập tức đưa tới một đám nữ sinh nhà giàu chẳng hề biết tiến bộ đồng ý: “Đúng vậy, giá trị nữ nhân nha, vẫn là ở chỗ khuôn mặt xinh đẹp và thân phận, tu vi gì đó, chỉ là dẹt hoa trên gấm* mà thôi. So với nàng ta là nha đầu thô ráp bình dân, như Phó học trưởng là một nam nhân ưu tú khẳng định càng thưởng thức mỹ nhân là ta đây hơn.”

*dẹt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

“Với chúng ta mà nói là dẹt hoa trên gấm, còn với nàng mà nói cũng chỉ là có thể nắm chắc gì đó thôi, khó trách nàng sẽ liều mạng tu luyện như vậy. Ta thấy nàng cũng sắp đến cực hạn rồi, nói không chừng, miễn cưỡng chống đỡ vượt qua cảnh giới một chút rồi ngược lại sẽ tụt xuống mà thôi.”

“Ha ha ha, nói không chừng ngược lại sẽ thụt lùi rất lợi hại đấy. Đến lúc đó xem thử hiệu trưởng còn có thể coi trọng nàng hay không!”

Đám nữ sinh đắm chìm trong vọng tưởng cay nghiệt phát ra tiếng cười giễu cợt, chợt, có người nhỏ giọng cả kinh kêu lên: “Trời ơi! Phó học trưởng đi về phía bên này!”

“Trời ạ, hần qua đây vì ai?”

Trong những tiếng kêu sợ hãi, đám nữ sinh cay nghiệt vội vàng lộ ra hoặc là đoan trang hoặc là quyến rũ hoặc là ngưỡng chừng nở nụ cười, hi vọng nhận được lời an ủi của học trưởng.

Phó Tư Đường chậm rãi đi đến, nhưng lại không như họ mong muốn lộ ra một vẻ kinh diễm. Hần đi tới lại càng rõ ràng hoàn mỹ hơn tuyệt đại đa số nữ sinh, không mang chút xiu son phấn hay tức giận trên mặt, lúc này tràn đầy vẻ chán ghét: “Thu hồi lại lời nói ngu xuẩn của các người đi!”

Đám nữ sinh cay nghiệt bị mắng không phản ứng kịp, miệng há lớn, vẻ mặt ngu dại ngây ngốc sững sờ nhìn Phó Tư Đường đi xa.

Đi tới bên cạnh bàn ăn, Phó Tư Đường cầm lên một ly sô-đa bạc hà một hơi uống hết, mới có thể áp chế cơn tức trong lòng.

Gia giáo của hần tốt, không bao giờ làm chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, khi đối phụ nữ và trẻ em, nhưng vừa rồi hần thật sự không nhịn được nghĩ muốn ra tay đánh mấy nữ sinh nói bậy kia mấy cái.

Mỗi khi gặp phải chuyện liên quan tới Phượng Vũ, lý trí hần sẽ biến đổi rất lớn, giống như Tần Kiệt nói, thật sự là tuyệt không giống mình ngày thường.

— đây chính là tình cảm sao, làm lòng người loạn, rước lấy phiền lòng bức dọc, lại không nhận được đáp lại. Hần từng xem qua trong sách, tương tư không có ích chút nào, tương tư quả thật vô ích sao? Vậy vì sao nhân loại vẫn sẽ có thứ tình cảm này?

Suy nghĩ của Phó Tư Đường đang dao động, tâm tình lo được lo mất vì mối tình đầu mà buồn rầu không thôi, lồi vào đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

“Trời ạ! Đại mỹ nhân! Còn là một lần ba người, lần này thật may mắn được thấy!”

“Ah, toàn bộ mỹ nữ trong học viện ta đều biết, trong ba người này trừ Tiểu Ôi Ôi ra, sao hai người kia ta chưa từng thấy qua?”

“Ngu ngốc, người đi bên trái mặc dù là mỹ nữ, nhưng tuổi tác cũng đủ làm a di của chúng ta rồi, chắc chắn không phải là học sinh, là cha mẹ.”

“À... vậy người ở giữa thì sao? Tiểu học muội xinh đẹp như vậy ta không thể nào không có ấn tượng.”

“Chuyện này. Người đi hỏi thăm một chút chẳng phải sẽ biết rồi sao!”

Trong tiếng kinh diễm của đám nam sinh, Phó Tư Đường thờ ơ giương mắt lên nhìn, lập tức trợn to hai mắt, đồ uống trong tay cũng rơi trên mặt đất. Chất lỏng màu xanh lá nhạt bắn lên âu phục màu trắng của hần, thế nhưng hần lại hồ đồ chưa tỉnh.

“Phượng. Vũ?”

Trên thảm đỏ, ba mỹ nhân đang chậm chậm đi tới. Mỹ nhân bên trái y phục màu đỏ ung dung xinh đẹp, toàn thân quý khí; nữ hài bên phải vóc người cao gầy ngọt ngào xinh đẹp, một thân váy xanh lá nhạt dài đến gối vừa vặn làm nổi bật khí chất sức sống thanh xuân của nàng ra.

Không thể nghi ngờ hai nàng là mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một, nhưng bất kể là ai nhìn thấy ba người này, tâm mắt dừng lại lâu nhất, nhất định là thiếu nữ ở giữa.

Tóc dài của thiếu nữ như thác nước đổ xuống, buông thả xuống thắt lưng, giữa tóc có một vương miện trên đầu, càng hiện rõ tóc đen như mây. Mặt mũi tinh xảo xinh đẹp, mắt sáng rực như sao, mũi ngọc môi hồng, quả thực là kỳ công của chúa tạo hóa tỉ mỉ chế tạo. Nàng mặc một váy trắng dài đến mắt cá chân, phiêu dật như tiên, trên làn váy thượng đỉnh đầy trên đầu, lúc đi lại thì khúc xạ ra từng tia sáng giống như là gợn sóng rực rỡ, mơ hồ cùng một nhịp hít thở với vương miện trên đầu giữa tóc, làm người tăng thêm một phần tao nhã.

Lúc này, không biết là ai nhận ra thân phận thiếu nữ, la thất thanh: “Phượng Vũ? Thiên tài Phượng Vũ?!”

Một tiếng này như đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, trong đám người rối rít phát ra tiếng kinh ngạc ca ngợi. Mà mấy nữ sinh vừa rồi còn cay nghiệt vọng tưởng Phượng Vũ cái gì cũng tồi tệ, sắc mặt tất cả đều tái nhợt. Tự cho là hoa phục trang sức, ở trước vương miện tinh xảo và váy dài sang quý trên người Phượng Vũ, tất cả đều ảm đạm phai mờ.

Mà khí chất của các nàng, lại càng không thể đánh đồng với Phượng Vũ. Nếu nói nhan sắc động lòng người chỉ là da, chỗ làm người khác chú ý nhất của thiếu nữ chính là khí chất của nàng. Là loại bẩm sinh tự tin và ngạo nghễ, khi giơ tay nhắc chân đều bắn khắp bốn phía. Làm bọn nam tử nhìn phát chán đáng vẻ uốn éo điêu ngoa của nữ tử hai mắt sáng lên.

— sau đó chính là vũ hội, nếu có thể mời được Phượng Vũ khiêu vũ cùng, nhất định tối nay mình là người nổi bật nhất!

Đáy lòng vô số nam sinh đều xét qua ý nghĩ này, nhưng còn không kịp đợi biến thành hành động, liền có người giành trước bọn họ một bước, đi tới trước mặt thiếu nữ hơi khom lưng, làm lễ thân sĩ tiêu chuẩn: “Nữ hài xinh đẹp, ta có may mắn làm bạn nhảy tối nay của ngài không?”

Một thanh niên toàn thân màu đen đuôi én giả vờ tao nhã, mỉm cười nhìn Phượng Vũ nói.

Phượng Vũ có chút không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác: “Đừng náo loạn.”

“Sao lại là náo loạn chứ, ta chính là rất nghiêm túc mời người. Hay là nói, người đã chọn được bạn nam đi kèm rồi?”

” Người bây giờ thật sự không hề giống trước kia.” Phượng Vũ oán trách một câu, cuối cùng vẫn đưa tay cho thanh niên.

Thấy hai người nắm tay nhau đi xa, Ngải Phi và Tiểu Ôi Ôi nhìn nhau cười: “Không ngờ Tiểu Phượng Vũ đã có Hộ Hoa Sứ Giả rồi.”

Cảm khái xong, hoàng hậu thu hồi tầm mắt vẫn luôn dao động tìm kiếm trong đám người, ánh mắt cũng theo đó ảm đạm dần: quả nhiên Minh nhi sẽ không xuất hiện trong trường hợp này. Nam hài mười sáu tuổi, vốn phải nên là ưa thích náo nhiệt, bắt đầu hiểu được sự yêu thích mỹ nữ, nhưng Minh nhi lại vì thân thể dưỡng thành tính tình cô độc lạnh lùng. Nói ra đều do mình không xứng đáng làm mẹ.

Các nam sinh đứng ngoài quan sát thấy mình chậm một bước, vừa không cam lòng vừa hậm hực tức giận: “Chắc, thế nhưng lại bị tiểu tử Đồng Trì kia giành trước một bước rồi.”

Thế lực của Đồng gia ở trong học viện không nhỏ, Đồng Mặc Uyên lại có tiếng mang thù, cho nên thật đúng là không ai dám đi khiêu khích Đồng Trì, đành phải giương mắt nhìn hân mang tiểu mỹ nhân đi.

Không ai nghe được, Phượng Vũ đang dùng giọng nhỏ mà người khác không nghe được oán trách người bên cạnh: “Sự phụ, sao ta có cảm giác sau khi người đổi thân thể, lời nói và hành động cũng thay đổi.”

“Có sao?” Luci sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Nhất định là bị đè nén lâu ngày, hiện tại có chút hưng phấn hơi quá. A Vũ, người phải thông cảm cho ta.”

Lúc đang nói chuyện với nhau, đột nhiên có một nữ hài vọt tới trước mặt Luci, nhìn hân mong chờ: “Đại ca, A Tân. . . .A Tân ở đâu? Vì sao không tới tham gia tiệc tối?”

“A Tân?” Nhận ra nữ hài này là Yến Oanh Oanh thăm mền Đồng Tân nhiều năm, Luci sững sốt một chút mới phản ứng kịp là nói A Tân chính là Đồng Tân, tên kia vì mưu toan muốn giết Phượng Vũ, đã bị đưa đi làm bạn với Vong Linh rồi.

Tuy dùng thân thể Đồng Trì, nhưng Luci hoàn toàn không lo lắng qua sau này làm sao sống chung làm quen với người Đồng gia. Theo ý hần, Đồng gia và người xa lạ không có gì khác nhau. Lúc nghe thấy Yên Oanh Oanh hỏi tung tích của Đồng Tân, không e dè nói: “Hần đã chết.”

Nghe vậy, nụ cười ở trên mặt Yên Oanh Oanh lập tức cứng nhắc.

“Chết. Rồi. ?”

Suy yếu phun ra hai chữ này, Yên Oanh Oanh chớp mắt, chỉ lát nữa là té xỉu trên đất, bỗng nhiên có người đưa tay đỡ nàng đứng vững, rõ ràng là Đồng Mạc Uyên đã lâu không thấy.

Liếc mắt nhìn Phượng Vũ, trong đó bao hàm căm hận và sợ hãi, Đồng Mạc Uyên nói với Luci: “A Trì, người đi theo ta, nói cho ta biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì. Tại sao ngươi và Tiểu Tân vẫn luôn không liên lạc với ta? Mà ngươi, vì sao lại ở cùng một chỗ với nha đầu không có giáo dưỡng này!”

— — — — —

65. Chương 65: Đồng Mạc Uyên Sa Lưới

edit: tuyên xù

Đồng Mạc Uyên tự cho là khí thế mười phần chất vấn, đổi lấy là Luci cười không ngừng.

“Ngươi...ngươi cười cái gì?” Đồng Mạc Uyên bị hần cười đến mức trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

Sáu ngày trước lúc hần biết được Phượng Vũ đi vào Tê Long cốc, cho rằng đây là thời cơ tốt diệt trừ nàng. Dĩ nhiên, hần chưa từng quên muốn kéo Lạc Tây Á xuống nước, lúc này cấp tốc truyền một phong mật thư cho đối phương, thêm mắm thêm muối kể lể chỗ sai của Phượng Vũ, cường điệu ngày đó trước mọi người Phượng Vũ không cho Lạc Tây Á mặt mũi, cho thân phận tôn quý của Tam điện hạ phải chịu bao nhiêu lời nói nhục nhã.

Lạc Tây Á vốn không có đầu óc gì, vốn không biết Đồng Mạc Uyên là vì sợ ngày sau bị tra ra, giết chết Phượng Vũ chỉ mình hần gây nên thì nhất định sẽ bị hiệu trưởng trả thù, mới nghĩ muốn kéo Lạc Tây Á xuống nước, dùng thân phận của Tam điện hạ làm lá chắn. Đồng Mạc Uyên tin rằng mình có thể thành công khơi mào hận cũ của Lạc Tây Á với Phượng Vũ, lúc hần lập tức phái ra 18 thân vệ binh, mệnh lệnh bọn họ trợ giúp Đồng gia bí mật bao vây diệt trừ Phượng Vũ.

—— cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ*, dù người lợi hại thế nào, lần này cũng chạy không thoát sự trả thù của ta!

*Song quyền nan địch tứ thủ (hai nắm không địch bốn tay): Một người đánh không lại mọi người. Chỉ yếu không địch lại mạnh.

Tự nhận là chắc chắn thắng lợi, Đồng Mạc Uyên còn không biết, người hần phái ra đã toàn quân bị diệt. Chỉ là khó hiểu vì sao Phượng Vũ không bị diệt trừ, mà vì sao Đồng Trì đột nhiên lại có dáng vẻ giao tình không phải là ít với nàng. Càng quan trọng hơn là, con trai bảo bối Đồng Tân đi đâu rồi?

Mấy nghi vấn, đổi lấy cũng là tiếng cười to của “Đồng Trì”.

Đồng Mạc Uyên xem nhẹ dự cảm không tốt đột nhiên sinh ra trong đáy lòng, không thiếu lo lắng, chất vấn: “Trưởng bối hỏi ngươi, ngươi cười cái gì?”

Một lúc lâu lâu, Luci mới dùng tiếng cười lại, liên tục lắc đầu: “Thối đời này quả thật thay đổi, thế nhưng —— có người khẩn cấp đến tìm chết!”

Hắn chợt tiến lên trước một bước, quanh thân không che giấu chút cao ngạo nào khiến Đồng Mạc Uyên không tự chủ được lui về phía sau, mà trong mắt hắn là thích thú cùng lạnh lẽo tàn bạo, càng làm cho Đồng Mạc Uyên không rét mà run: “Người...người muốn làm gì?”

Luci cúi người xuống, nhìn như thân thiết, thực ra là áp chế sự thích thú cùng uy hiếp mười phần, nói bên tai hắn: “Ta xem người thật sự là càng lớn càng trẻ lại rồi, lão nhân. Người cho rằng trêu chọc phải người không nên trêu chọc, ta còn có thể để mặc cho người sống trên đời?”

Hắn đưa tay vỗ vỗ bả vai Đồng Mạc Uyên, một luồng lạnh lẽo từ bàn tay tràn ra, bỗng chốc nhập vào trong cơ thể Đồng Mạc Uyên. Cảm nhận được trái tim không bị khống chế truyền tới bằng hàn thấu xương quặn đau, Đồng Mạc Uyên sợ hãi há miệng thở dốc, nhìn đứa cháu trai này đột nhiên thay đổi thành hai người khác nhau, co rút suýt nữa ngã xuống, lại bị Luci bắt được bả vai, miễn cưỡng đứng vững.

Đang chịu từng trận đau đớn, hắn nghe được rất rõ ràng lời nói vô tình của Luci: “Vừa rồi ta để lại Băng Phong Thuật trong trái tim của người, kế tiếp ta hỏi người đáp, nếu người dám nói một câu nói láo, ta bảo đảm trái tim và máu toàn thân của người, lập tức sẽ biến thành một khối hàn băng.”

“Người ——” Đồng Mạc Uyên đau đến đầu đầy mồ hôi, đối với sự uy hiếp của Luci thì đã tin tưởng không nghi ngờ, nhưng vẫn cảm thấy rất khó hiểu: “A Trì, sao người giống như biến thành người khác vậy. Còn nữa, Tiểu Tân ở đâu.”

“Chết rồi.”

“Cái gì? !” Chợt nghe được tin tức này, Đồng Mạc Uyên cả kinh suýt nữa đã quên đau đau nhảy bật lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người...người giết hắn?”

Luci tao nhã cười một tiếng, không đáp mà hỏi lại: “Dám cả gan bắt kính với hoàng hậu bệ hạ, ai sẽ cho phép hắn còn sống?”

Khi nói chuyện, tầm mắt hắn vô tình hay cố ý quét qua cây cột điêu khắc bên cạnh.

“Hoàng hậu bệ hạ?” Đồng Mạc Uyên không chú ý tới tầm mắt của Luci, sững sờ một chút, phần nộ quát: “Nói vậy! Ta chỉ phụng mệnh lệnh của Tam điện hạ, để hắn đi giết chết tiểu tiện nhân Phượng Vũ này, nào có để hắn đi trêu chọc hoàng hậu bệ hạ? !”

Luci lại cười một tiếng, nhưng không trả lời vấn đề của hắn, mà là thả ra một Cách Âm Thuật, rồi sau đó cách cây cột điêu khắc, ưu nhã khom người: “Gặp qua hoàng hậu bệ hạ.”

Nghe được hắn xưng hô, con người Đồng Mạc Uyên co rút lại: không thể nào! Nhi tử không thể nào vô cớ trêu chọc đến hoàng hậu, hoàng hậu lại càng không thể nào xuất hiện tại nơi đó!

Nhưng sau cây cột điêu khắc một bóng dáng cao quý chậm rãi đi ra, hoàn toàn phá nát ý nghĩ của hắn. Thân là Quý tộc trong số các thế gia ở Đế Đô, đương nhiên hắn được yết kiến qua hoàng hậu bệ hạ. Chỉ trách vừa rồi một lòng chỉ nghĩ tới vì sao Phượng Vũ không bị giết, hoàn toàn không chú ý tới thế nhưng hoàng hậu lại tự mình giá lâm.

Trên dung nhan mỹ lệ của Hoàng hậu tràn đầy vẻ giận dữ, khiển trách: “Quả nhiên là cha con các người giở trò! Dám can đảm xúi giục Lạc Tây Á mưu sát người vô tội, cha con các người quả thật là chết chưa hết tội!”

“Không, không phải vậy. Chuyện xảy ra là có nguyên nhân, hoàng hậu bệ hạ, xin ngài nghe ta giải thích.”

“Đủ rồi! Bất kể nguyên nhân là gì, cũng không thể dền tội xúi giục Điện hạ của các người, ý đồ giết oan người vô tội, thậm chí mất chí đến mức nhốt Bốn cung để đày tội!”

Hoàng hậu nói ra một câu đều là tội trạng, sắc mặt Đồng Mạc Uyên liền tái nhợt hơn một chút. Đến cuối cùng, mặt của hắn đã không khác gì mấy tờ giấy trắng là mấy.

Hoàng hậu nghiêng rằng nói: “Tối nay ta hồi cung liền gặp Ngô Hoàng, xin hắn lập tức giáng tội!”

Dứt lời, hoàng hậu nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, từ lúc này Tiểu Kiêu tuần tra thủ vệ đã lập tức dẫn theo mấy tên hộ vệ tới đây, bẻ bẻ tay nâng Đồng Mạc Uyên đã co quắp thành một cục, kéo hắn ra ngoài.

Ôm tay nhìn hoàng hậu xử trí Đồng Mạc Uyên, Luci lặng lẽ truyền âm cho Phượng Vũ đứng bên cạnh hoàng hậu: “A Vũ, làm tốt lắm!”

“Toàn bộ may nhờ người moi lời của hắc ra.” Phượng Vũ cũng truyền âm cho hắc.

Nghe vậy, Luci nhún vai một cái, đối với lần này từ chối cho ý kiến. Đối với người dám can đảm thương tổn Phượng Vũ, với tính tình của hắc, vốn nên giết cho sảng khoái. Coi như tối nay Đồng Mạc Uyên không tìm đến hắc, hắc (Luci) cũng nhất định sẽ đi gây sự với hắc (Đồng Mạc Uyên). Nhưng sau khi Phượng Vũ nhìn ra sát khí của hắc, lại truyền âm khuyên hắc, nói nơi này dù sao cũng là học viện, vẫn là nghĩ ra một biện pháp xử lý ổn thỏa thì tốt hơn.

Nghĩ đến hoàng hậu vừa lúc ở bữa tiệc, Phượng Vũ lập tức có chủ ý, nài nỉ Luci ổn định Đồng Mạc Uyên trước, mình thì đi tìm hoàng hậu đến, để nàng chính tai nghe được âm mưu của Đồng Mạc Uyên.

Quả nhiên, hoàng hậu một khi biết được mình bị hại, đường đường là hoàng hậu địa vị cao quý lại bị trói, áp bức và lăng nhục, lại còn xúi giục Lạc Tây Á tuổi trẻ ngông cuồng giết người bừa bãi, sau khi biết đầu sỏ gây nên là Đồng Mạc Uyên, lập tức không chút do dự ra chỉ thị xử quyết.

Kế hoạch được thực hiện rất thuận lợi, nhưng trong lòng Luci lại không có cảm giác gì: nếu là trước kia, tiểu nhân âm hiểm như vậy thì giết được liền giết, làm sao cần lo trước lo sau? Truy cứu nguyên nhân, cuối cùng là do mình đã không hề cường đại giống như trước nữa rồi.

— phải trở nên cường đại lần nữa, đoạt lại tất cả đã mất đi, trả thù tất cả những người đã từng phụ lòng hắc, bảo vệ tất cả những gì mình muốn bảo vệ!

Luci nhìn bàn tay mở ra, thâm hạ quyết tâm.

Vừa rồi tất cả đều được tiến hành ở góc khuất, không ai chú ý tới não động nho nhỏ bên này. Nhưng không thoát khỏi hai mắt của Phó Tư Đường vẫn luôn chú ý tới Phượng Vũ.

Chỉ là hắc không rõ ràng lắm nguyên nhân hậu quả mà lại được chứng kiến biến cố lần này, không khỏi cực kỳ lo lắng cho Phượng Vũ, đi về phía nàng, cũng muốn hỏi rõ ràng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lần này Phó Tư Tuyền ở một bên lại không ngăn cản hắc, trong mắt lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Cuối cùng, nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Hoàng hậu rất bảo vệ nàng. Xem ra, nếu muốn giải quyết nàng còn phải tốn nhiều công phu một chút. . . . Ha ha, nếu làm quá rõ ràng, chẳng những Tiểu Đường ghi hận ta, nói không chừng ngay cả hoàng hậu cũng sẽ không chịu để yên. Ta cũng không thể làm chút chuyện ngu xuẩn cho người nắm cán.”

Nói xong, mắt Phó Tư Tuyền chuyển một cái, rơi vào trên người Yến Oanh Oanh tỉnh lại từ trong hôn mê, vẻ mặt mờ mịt: “Nếu lợi dụng thật tốt, tiểu nhân vật chưa chắc là không thể thành đại sự.”

Trong nháy mắt, Yến Oanh Oanh cảm thấy cả bầu trời đều sụp xuống.

Mấy ngày trước Đồng Mạc Uyên mới chịu nàng, muốn vòng tay Truyền Gia Bảo Thanh Lam Hồi Xuân của nàng, nói là tín vật trao đổi với Đồng Tân. Tình yêu cay đắng nàng dành cho Đồng Tân mười mấy năm, rốt cuộc cũng đạt được lời nói chắc chắn của trưởng bối, lòng mừng rỡ nhẹ nhàng như bay lên đám mây. Tuy Đồng Tân đối xử với nàng vẫn không nóng không lạnh, nhưng nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Trong lòng nàng đang tràn đầy vui mừng, khát khao tưởng tượng ra đám cưới sau này, không ngờ lại bị tin dữ đánh thật mạnh đến choáng váng ngất đi.

— sao A Tân có thể chết chứ! Thiên phú hắc cao như vậy, thực lực mạnh như vậy, là ai to gan lớn mật, lại dám giết chết con trai độc nhất của Đồng gia là hắc chứ? !

Mặc kệ là ai, nàng đều muốn báo thù cho hắc!

Yến Oanh Oanh khóc không thành tiếng, trong lòng vừa tuyệt vọng, vừa thống hận, trong đầu đều là muốn hủy xương lột da kẻ thù, nhanh chóng tính toán ý tưởng. Lúc này, một đôi bàn tay thon ngọc, dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt: “Người khóc lợi hại như vậy, là gặp phải chuyện đau lòng gì sao?”

Có lẽ người khóc có thể nhận được đả kích của người khác đối với nàng, nhưng lại không chịu nổi nhất là người khác dịu dàng. Yến Oanh Oanh khóc ngã vào trong lòng người tới, gần như không thở nổi: “Ta, người ta yêu nhất bị hại, ta muốn báo thù cho hân!”

“Hài tử đáng thương, ta hiểu tâm tình của ngươi.” Võ nhẹ nhàng Yến Oanh Oanh, Phó Tư Tuyền cúi đầu xuống lầm bầm nói: “Vì vận mệnh nói cho ta biết, ta yêu nhất là người thân, sẽ vì một nữ hài tử mà mất đi tánh mạng. Ta nhất định phải ngăn cản nàng.”

Mất hồn trong chốc lát, trong mắt nàng thoáng qua một chút khổ sở mâu thuẫn, cuối cùng trở thành kiên định. Đỡ Yến Oanh Oanh đang khóc dậy, dịu dàng an ủi: “Trước tiên đừng khóc nữa, nói cho ta biết là chuyện gì, biết đâu ta có thể giúp được ngươi.”

66. Chương 66: Không Biền Sắc Khi Nhìn Thấy Chiến Thư

Trong bữa tiệc đón người mới đến, vì suy xét đến nếu có Lão sư ở đây, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ ra lệnh làm bọn học sinh cảm thấy gò bó, không thể thoải mái, cho nên theo thường lệ các Lão sư sẽ không tham dự.

Cho nên, hiệu trưởng xuất hiện lập tức đưa tới một mảnh kinh ngạc, người có lòng bắt đầu suy đoán, có phải trong học viện xảy ra chuyện lớn gì hay không.

Nhưng nhìn vẻ tươi cười trên mặt hiệu trưởng, nhìn qua chẳng những không có tâm sự, lại còn vô cùng vui vẻ. Hân đi tới chủ vị, giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng: “Các vị đồng học, vốn không nên quấy rầy mọi người vào lúc này. Nhưng trong mấy tháng tiếp theo sẽ không có cơ hội để đồng học toàn trường tụ tập chung một chỗ, cho nên ta không thể không thừa dịp cơ hội này tuyên bố một chuyện. Mọi người yên tâm, chuyện rất đơn giản, sẽ không chiếm quá nhiều thời gian bữa tiệc quý báu của các ngươi, các nam sinh có thể tiếp tục suy tính làm sao bắt chuyện rồi mời các nữ sinh khiêu vũ.”

Hiệu trưởng nói rất thân thiết dẫn đến bọn học sinh cười vang dội. Sau khi tiếng ồn ào biến mất, hiệu trưởng lại nói: “Chắc hẳn mọi người đều biết ước định giữa Phượng Vũ đồng học và ta một tháng trước, hôm nay, Phượng Vũ đồng học đúng hẹn mang về Ma Thú trung cấp Tinh Hạch từ Tê Long Cốc. Theo ước định, kể từ hôm nay, nàng chính thức trở thành học sinh của học viện. Mà xét theo tu vi của Phượng Vũ đồng học, tìm một Lão sư bình thường rất khó chỉ điểm nàng trên con đường tu hành, sau này liền do ta làm sư phụ của nàng.”

Đám người nhất thời trầm mặc một hồi trước, sau đó nổ tung y hệt náo nhiệt.

“Nàng thật sự hoàn thành nhiệm vụ một mình xông vào Tê Long Cốc?! Ông trời! Chỗ kia ta chưa từng vọng tưởng đi tới.” Đây là người tâm địa đơn thuần cảm thán.

“Xuất thân bình thường, lại có thể được hiệu trưởng thu làm đệ tử, nàng thật đúng là một lần liền bay lên đầu ngọn cây làm Phượng Hoàng.” Người nói chuyện chua chát, rất dễ nhận thấy ngày thường lòng dạ cũng không phóng khoáng.

“Thiên tài chính là tốt số, nếu ta cũng có thiên phú, khẳng định đã sớm nổi danh ở Tát Lan rồi, vốn vẹn một cái danh phận đệ tử hiệu trưởng Linh Chân học viện, mới không đặt trong mắt ta.” Có người ước ao ghen tị nói.

Mặc kệ phản ứng mọi người ra sao, người trong cuộc cũng tương đối bình thản. Nhưng nếu quan sát kỹ càng, sẽ phát hiện ra khóe miệng nàng có chút dấu hiệu run rẩy: “Sao cuối cùng hiệu trưởng cũng thích làm loại việc có tính nổ tung này chứ? Lúc ấy ở Lam Phong Trấn cũng thế, đột nhiên nhảy xuống. Hân có bao nhiêu yêu thích khoe khoang ở trước mặt học sinh vậy?”

Nàng hoàn toàn quên, mình nổi bật chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn hiệu trưởng. Còn nữa, ở Tát Lan, bất kể Lão sư có bao nhiêu bình tĩnh, nhưng sau khi thu được một đệ tử thiên tài cũng sẽ nóng lòng chiêu cáo

thiên hạ, hài lòng tuyên dương. Hiệu trưởng chỉ tuyên bố tin vui này trước mặt học sinh toàn trường, đã là tương đối kiềm chế rồi.

“Chúc mừng người, Phương Vũ.” Tiểu Ôi Ôi kéo ca ca đi tới bên cạnh nàng, nửa là hâm mộ nửa là trêu ghẹo nói, “Đầu tiên là được khen xinh đẹp, sau đó lại được khẳng định thực lực, lại được hiệu trưởng thu làm đệ tử, danh tiếng tôi nay đều bị người đoạt hết rồi.”

“Ách, nhưng ta hoàn toàn chưa từng nghĩ qua.” Phương Vũ thờ ơ nhún nhún vai.

Tiểu Ôi Ôi cười vỗ vỗ tay của nàng: “Nếu không phải sớm biết người là người thật sự không cần danh lợi, bằng câu nói đáng đánh đòn này của người, ta nhất định phải quyết đấu với người. Đúng rồi, dù các người đã gặp, vẫn là chính thức giới thiệu với người, đây là lão ca ta Tiểu Kiêu. Ca, đây là Phương Vũ muội từng nhắc tới với ca ở trong thư.”

“Chào ngài, Phương Vũ tiểu thư.” Mặt chính trực, thân hình thon dài được bao bởi quân phục màu đậm, thanh niên trịnh trọng bái nàng một cái: “Hôm nay trong tình huống lộn xộn, lại vội vàng nên quên nói cảm tạ ngài, thỉnh cho phép ta đại biểu toàn thể vệ binh gửi tới ngài lời cảm tạ.”

Chuyện hoàng hậu bị người trời cũng không phải chuyện gì hay ho, lan truyền ra ngoài nói không chừng còn sẽ đưa tới những lời đồn đại nhằm nhảm không cần thiết, cho nên Tiểu Kiêu cũng không hiểu vì sao nói cảm tạ. Phương Vũ tất nhiên là ngầm hiểu trong lòng mà không nói, Tiểu Ôi Ôi lại nghe không hiểu ra sao: “Ca, Phương Vũ giúp ca gì vậy?”

Thấy hai người đều cười không nói, Tiểu Ôi Ôi dẩu miệng lên nói: “Tính ca chính là loại buồn buồn không vui vẻ, nên mới luôn không tìm được bạn gái.”

“Ôi Ôi, đừng nói lung tung!”

“Muội nói rõ ràng là tình hình thực tế. Mẹ không phải vẫn luôn nói bên tai ca sao, nói ca luôn bận bịu làm việc, Hoàng thất nhiều nữ hài xinh đẹp như vậy nhưng cũng không mang được một người về nhà, khiến bằng hữu thân thích cũng bắt đầu hoài nghi giới tính người khác người thường.”

“Tiểu Ôi Ôi! Thân là một thực nữ sao muội có thể mặt không đỏ nói ra những lời thô lỗ thế này hả?!”

“Ha ha, nhưng muội chưa từng coi mình là thực nữ —— đúng rồi, có phải ca có thâm oán người nào đó mà lại không dám thổ lộ không, nên mới luôn độc thân đến giờ?”

Tiểu Ôi Ôi vốn là thuận miệng nói, không ngờ thế nhưng mặt Tiểu Kiêu lập tức liền đỏ. Nàng lập tức trốn to hai mắt, khó tin nói: “Chúng thần ở trên cao, đã niên đại gì rồi, ca lại vẫn còn chơi trò yêu đơn phương! Người trong lòng ca là ai? Ca không nói muội thay ca nói!”

Đối với muội muội hùng hùng hổ hổ, nói gió thì có mưa này, Tiểu Kiêu từ trước đến giờ luôn thương yêu lại không biết làm thế nào: “Ôi Ôi, đừng náo loạn, Phương Vũ tiểu thư còn ở đây.”

“Ha ha, nàng chính là bạn tốt không gì phải giấu nhau của muội, sợ cái gì!”

Phương Vũ mỉm cười nhìn huynh muội Tiểu gia hồ động, bỗng nhiên có người chậm chậm đi tới, khẽ mỉm cười với nàng: “Phương Vũ tiểu thư, Nhạc hiệu trưởng đã mười năm rồi không thu đệ tử thân truyền, có thể được hân coi trọng, chứng minh người thật sự là người vô cùng ưu tú. Trước tiên chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Phương Vũ thấy nàng lạ mắt, cho rằng là học tỷ mình không biết, vừa định thỉnh giáo tên họ, lại thấy Tiểu Ôi Ôi vui mừng nhào tới: “Tư Tuyền tỷ tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?”

Nữ tử xinh đẹp phong tình vạn chủng cười một tiếng: “Đương nhiên tỷ tới đây là gặp Tiểu Đường. Tiểu Kiêu, đã lâu không gặp —— Ôi Ôi, lần trước muội không hoàn thành nhiệm vụ tỷ giao đấy.”

Vừa thấy nữ tử, mặt Tiểu Kiêu lại bốc cháy lên lần nữa, thậm chí ngay cả mang tai cũng đỏ lên, một câu cũng nói không nên lời.

Vẫn muốn hỏi cho ra người trong lòng ca ca, lúc này Tiểu Ôi lại hồn nhiên chưa tính, le lưỡi: “Tính tình Tư Đường ghê lắm, ta nói chỗ nào động đến hân —— a, đúng rồi, Phương Vũ, vị đại mỹ nữ này là tỷ tỷ của Tư Đường, Tư Tuyền tỷ tỷ.”

“Chào người.” Dựa trên hảo cảm đối với Tư Đường, Phượng Vũ lễ phép chào hỏi Phó Tư Tuyền. Nhưng, không biết có phải là ảo giác hay không, nàng cảm thấy lúc đối phương nhìn mình chăm chú, trong nụ cười mím chặt dấu thật sâu chán ghét.

“Người chưa từng gặp ta, nhưng ta đã sớm biết người, Phượng Vũ.” Phó Tư Tuyền thâm ý sâu sắc nói, “Mấy ngày nay ta ở trong học viện từng nghe Tiểu Đường nói qua chuyện của người, nghe nói người thiên phú rất cao, tính tình lại tốt, hẳn rất thưởng thức người. Nghe hẳn nói xong, ta vẫn muốn nhìn nữ hài tử kia một chút, người có thể làm cho hẳn coi là bằng hữu sẽ là cái dạng gì, không ngờ chẳng những thực lực người cao cường, còn là một tiểu mỹ nhân đây.”

“Ngài và Tư Đường cũng khen ngợi ta quá mức rồi, thực lực Tư Đường cũng rất mạnh.”

“Ha ha, hẳn thật sự rất mạnh, nhưng lại không hiểu được cách chăm sóc mình, luôn không để ý tới lời khuyên răn của ta, cố ý tiếp cận một chút nguy hiểm gì đó. Ta thân là tỷ tỷ, thường xuyên đau đầu vì chuyện này.”

Rõ ràng chỉ là những lời oán trách bình thường, nhưng Phượng Vũ đánh hơi được mùi vị không vui trong đó, hình như những lời này của đối phương, là đặc biệt nói cho mình nghe.

Lại hàn huyên mấy câu, Phó Tư Tuyền giống như lúc tối, chậm chậm rời đi. Lưu lại ánh mắt si ngốc đuổi theo của Tiểu Kiều, và Phượng Vũ như có điều suy nghĩ.

67. Chương 67: Xem Xét Lại Lời Nói

edit: tuyên xù

Phòng làm việc của hiệu trưởng.

Ánh nắng sáng rọi ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có con chim nhẹ nhàng hát líu lo truyền tới từ giữa ngọn cây, thật sự là một cảnh chim hót hoa thơm, nhưng không khí bên trong phòng cũng không quá vui vẻ.

“Đồng lão, việc này xin thứ cho lão phu không thể ra sức.” Hiệu trưởng ngồi thẳng trong phòng làm việc rộng rãi giống như tiệc nuôi nói, “Ngài phải biết, tuy hoàng hậu bệ hạ bình thường không để ý tới chính sự, nhưng một khi nổi giận, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải nhường nàng ba phần. Lần này Đồng Mạc Uyên chọc nàng giận dữ, thậm chí không nể mặt bất người trước mắt bao người, tức giận này có thể nghĩ là biết. Chỉ dựa vào một câu nói của lão phu, sao có thể làm nàng buông tay?”

Nghe vậy, lão nhân ngồi đối diện, tóc trắng, khe rãnh đầy mặt, mặt mày khắc nghiệt, trong lòng không khỏi thâm mắng lão thất phu bỏ đá xuống giếng này. Nếu là bình thường, mình đã sớm giẫm cột lại, nhưng bây giờ có việc cầu người, không thể không hạ thấp tư thái: “Nhạc hiệu trưởng quá khiếm tốn rồi, ai không biết hoàng hậu là học sinh của ngài, chỉ cần ngài ra mặt nói một câu thì còn có hữu hiệu hơn chúng ta nói 100 câu.”

“Nói quá lời, nói quá lời.” Hiệu trưởng liên tiếp khoát tay: “Lão phu ở học viện đã mấy chục năm, học sinh vào học viện vô số kể, thành tựu bọn học sinh vượt qua hiệu trưởng là ta đây lại càng đếm không hết, chưa chắc để hiệu trưởng ta ở trong mắt.”

“Tuy nói vậy, nhưng hoàng hậu bệ hạ tôn kính với ngài đúng là có tiếng. Nghe nói tháng trước, còn dặn hoàng tử đưa lễ vật chúc mừng cho ngài đây.” Đồng lão vội vàng nói.

Nghe vậy, hiệu trưởng cười khổ không thôi: “Đồng lão, dĩ nhiên ngài cũng biết lễ vật này là vật gì đúng không? Cần gì nói ra chế giễu ta?”

“Này ——” Đồng lão dĩ nhiên nghe nói qua “Môn áo lót” nổi danh trong Linh Chân học viện, không khỏi hồi hận trong lúc nhất thời cảm hận mà mình nói sai, lúng túng không thôi.

Thực lực Đồng gia ở Đế Đô coi như là ở cuối những gia tộc nhất lưu, thân là Đồng gia gia chủ, hẳn đương nhiên có tư cách ngồi ngang hàng với Nhạc Tập hiệu trưởng. Nhưng lần này cháu trai duy nhất Đồng Tân

chết đột ngột, nhi tử Đồng Mạc Uyên lại vì chộc giận hoàng hậu nên bị bắt giam bỏ tù, Đồng gia nhất thời bấp bênh. Hắn không thể không cúi người, đi tới cầu cạnh hiệu trưởng có giao tình không ít với hoàng hậu, hi vọng hắn có thể giúp mình nói vài lời hữu ích.

Nhưng, dĩ nhiên chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Những năm gần đây trong Linh Chân học viện, học sinh xuất thân thế gia và học sinh xuất thân bình dân tạo thành hai phái, trong lúc qua lại dần dần có chiều hướng như nước với lửa. Trong đó Đồng Mạc Uyên và Đồng Tân cũng trợ giúp không ít. Hiệu trưởng đang đau đầu nên làm sao để thay đổi cục diện này, Đồng gia tự mình đắc tội hoàng hậu, vì vậy mà thế lực Đồng gia cũng bị bỏ đi hơn phân nửa.

Với hiệu trưởng mà nói, cục diện này đúng với ý muốn của hắn, hắn mừng rỡ vì không đánh mà thắng mà có thể giải quyết đối thủ, sao lại đi nói giúp Đồng gia chứ.

Đồng lão tự mình cũng hiểu rõ điểm này, nhưng hắn cũng thật sự không có biện pháp, nếu không phải cái gọi là các bằng hữu thấy tình thế không đúng, màu đỏ giảm lên màu trắng, rồi rút đối xử với hắn đóng cửa không gặp, hắn làm sao đến mức cầu xin tới trên đầu hiệu trưởng?

Mặc dù còn có lá bài tẩy lớn chưa dùng, nhưng cần phải trả giá cao là quá mức mạo hiểm, làm hắn không muốn dễ dàng sử dụng. Thà bỏ qua tôn nghiêm, tới cầu xin Nhạc Tập giúp đỡ.

Thấy hiệu trưởng chỉ đánh Thái Cực mơ hồ, trong mắt Đồng lão không khỏi xẹt qua một tia hận ý, khàn giọng nói: “Ta biết ngài đang suy nghĩ chuyện mở rộng học viện. Nếu chuyện này thành, ta liền dâng Thủy trang của Đồng gia cho học viện, coi như là tạ lễ.”

Thủy trang Đồng gia ở trung tâm Đế Đô, diện tích chừng mấy chục mẫu, là một chỗ bên ngoài thì ồn ào nhưng bên trong là trang viện hoa mỹ yên tĩnh, nghe nói bên trong có kiến trúc tinh xảo nhất Tây Phong Đại lục, thiếu nữ xinh đẹp nhất, đồ ăn ngon nhất, tuyệt đối có thể mang đến cho khách sự hưởng thụ xa hoa nhất. Là nơi được rất nhiều quan lại quyền quý thích nhất và lưu luyến nhất ở Đế Đô.

Đồng lão tràn đầy tự tin nhìn về phía hiệu trưởng. Chịu lấy Thủy trang ra làm tạ lễ, hắn chắc chắn là lỗ vốn, nhưng so với tài sản của cải, quan trọng hơn là lấy lại danh dự Đồng gia chịu ảnh hưởng của chuyện này! Chỉ cần Đồng gia không mất chỗ dựa của hoàng gia, để dành thực lực Đông Sơn tái khởi (trở lại ngày xưa), cũng không phải việc khó!

Hắn từ tin đối phương tuyệt đối sẽ không cự tuyệt mình. Trầm ngâm trong chốc lát, quả nhiên thấy được trên mặt hiệu trưởng vẫn luôn nghiêm túc lại lộ ra mỉm cười. Trong lòng Đồng lão vừa buông lỏng, lời nói sau đó của hiệu trưởng thật sự là ngoài dự đoán của hắn: “Quả nhiên là phần lễ vật quý giá. Nhưng cái gọi là năm màu làm mất người ta say mê, năm âm làm lỗ tai người ta loạn. Nếu lấy Thủy trang Đồng gia ra làm phân hiệu, bọn học sinh nhất định sẽ đắm chìm trong sự vui thích, không biết tiến bộ. Cho nên, ý tốt của Đồng lão, lão phu tâm lĩnh là đủ rồi.”

Lễ vật quý giá có trọng lượng nhất lại bị người ta chẳng thèm ngó tới. Đồng lão chỉ cảm thấy một cỗ tức giận xông thẳng vào đầu óc: “Hiệu trưởng thật sự không đồng ý?!”

“Xin thứ cho lão phu không thể ra sức.”

“Được, hay cho một câu không thể ra sức!” Đồng lão bỗng nhiên đứng dậy, “Cáo từ!”

Chân hắn lướt như bay, đi rất nhanh, ý nghĩ trong đầu dần dần kiên định.

— đã như vậy, chỉ có thể dùng lá bài tẩy cuối cùng. Tuy là chiêu cờ hiểm, nhưng cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, vì tương lai vinh hoa phú quý, liền thế chấp tất cả mấy ngàn tính mạng người Đồng gia cùng tài phú mấy đời nối tiếp nhau làm một cuộc đánh cược đi!

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời phân tán chiếu vào trên đường phố, xinh đẹp giống như bức tranh.

Do Tiểu Ôi Ôi dẫn đường, Phương Vũ và Đồng Trì đi cùng nhau tới trung tâm hạch định cấp bậc.

Đây là một tòa lâu lớn năm tầng khí phái, tòa lâu màu ngà dưới ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, thân tòa lâu cao chừng mười thước (1 thước = 1m), đầu hiệu song kiếm màu bạc cũng ở phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Đại sảnh lầu một rộng lớn, sự vụ viên xếp thành một hàng, khoảng chừng mười mấy người. Sự vụ viên xinh đẹp ở sau bàn kiên nhẫn làm chuyện của mình.

Nhưng kỳ quái, có mấy sự vụ viên, trước mặt bàn của họ thì xếp hàng dài, hàng ngũ quanh co khúc khuỷu vài vòng trong phòng, chừng hơn trăm người đang đợi. Có sự vụ viên thì trước mặt bàn họ lại trống không, còn có sự vụ viên đang nói đùa tán gẫu.

Chú ý tới nghi ngờ của Phượng Vũ, Tiểu Ôi Ôi giải thích: “Đội ngũ càng dài, hạch định cấp bậc càng thấp. Chỗ không có ai xếp hàng, căn bản đều là hạch định mãn cấp trở lên.”

Nói xong, nàng hâm mộ cảm khái nói: “Lúc ta tới làm hạch định từ cấp một đến cấp bốn thì số người nhiều nhất, ta vừa nhìn thấy đám người liên hoa mắt, dứt khoát không làm hạch định nữa. Nghĩ thầm chờ đến mãn cấp rồi trở lại, ngày đó nhất định phải ăn mặc thật đẹp, thật phong cách. Không ngờ, ta đi vào đây lần nữa, lại là cùng người tới, mình hoàn toàn chưa đến mãn cấp.”

“Yên tâm đi, với thiên phú của ngươi, chắc chắn lên cấp rất nhanh.”

“Ai... nghe hai chữ thiên phú từ trong miệng ngươi, lại càng làm ta rối rắm.”

Đang nói chuyện, ba người đã đi tới trước mặt sự vụ viên. Sự vụ viên chỉ lộ ra nụ cười cực kỳ ngọt ngào với Luci anh tuấn duy nhất: “Tiên sinh, xin hỏi tên của ngài là?”

“Chuẩn bị hạch định cấp bậc không phải là ta, là nàng.” Luci chỉ tay vào người bên cạnh.

“À.. thật sự là vô cùng xin lỗi. Vậy vị tiểu thư này, xin hỏi ngài ——”

“Người hạch định cấp bậc là nàng.”

Theo ngón tay của Luci và Tiểu Ôi Ôi cùng chỉ vào Phượng Vũ nhỏ tuổi nhất, miệng sự vụ viên mở to thành hình chữ O.

—— sẽ không phải là tiểu thư nhà nào muốn tới đây chơi đùa quấy rối chứ?

Sự vụ viên thậm chí suy nghĩ, có cần đề nghị lên cấp trên hay không, lên sân thí nghiệm nếu là thực lực của một người không vượt qua khảo nghiệm thì phải nộp tiền phạt theo quy định.

Nhưng lúc thấy Thủy Tinh Cầu ở trong tay Phượng Vũ phát ra ánh sáng năm màu, vốn là thân cây lơ mờ thì trong nháy mắt được thấp sáng toàn bộ, sự vụ viên xem thường ý nghĩ tin tức lan truyền nhanh chóng, đám người chung quanh cùng chung suy nghĩ với sự vụ viên, trong lòng tràn đầy khiếp sợ: “Trời ạ, thế nhưng lại là tư chất Ngũ Hệ Ma Pháp sư, hơn nữa còn nhỏ tuổi liền có tu vi hạ cấp mãn cấp! Ngài thật sự là thiên tài!”

Sự vụ viên tiếp đón chợt thái độ cung kính hơn không biết gấp bao nhiêu lần đưa huy chương cấp bậc tới, Phượng Vũ tỉ mỉ đánh giá.

Huy chương cổ bằng đồng, tạo hình như một tấm mộc, một con sư tử được ngẩng cao, điêu khắc nổi lên, tường vi và tia chớp hình thành nửa vòng tròn xinh đẹp. Điêu khắc tinh xảo, tạo hình chung hết sức dễ nhìn.

“Nhìn vào phiên lá tường vi đi? Tường Vi có bảy cánh hoa, cộng thêm một tia chớp, đại biểu ngươi là hạ cấp mãn cấp.” Tiểu Ôi Ôi giải thích ý nghĩa hoa văn cho Phượng Vũ biết.

“Người thiết kế thật đúng là tỉ mỉ.”

Phượng Vũ vừa định thu hồi huy chương, trong lòng đám người ở một bên tràn đầy hâm mộ, đột nhiên một nam tử trẻ tuổi đi qua, gật đầu ý bảo nàng: “Tiểu thư tôn kính, mạo muội làm phiền ngài chốc lát. Xin hỏi ngài có hứng thú tham gia cuộc thi đấu Thiên Không ba năm một lần ở Đế Đô không?”

68. Chương 68: Luyện Linh Trì

Thi đấu Thiên Không?

Phượng Vũ nhớ lại cái danh từ chỉ có ấn tượng mơ hồ này, liền đem ánh mắt hỏi Tiểu Ôi Ôi.

Chung sống một đoạn thời gian, Tiểu Ôi Ôi biết bằng hữu thiên tài này thiếu hụt kiến thức thông thường vô cùng nghiêm trọng, liền giải thích: “Đây là thi đấu đặc biệt ở đế đô, ba năm một lần, mỗi lần trong một tháng. Cần hợp thành đội để ghi danh tham gia, mỗi đội không dưới năm người. Đội ngũ dự thi rút thăm đánh trên lôi đài, người thua đào thải, người thắng đi tiếp. Khi chỉ còn hai đội tỷ thí với nhau, người thắng là vô địch.”

“A, là như vậy.” Phượng Vũ không quá quan tâm nói.

Thấy nàng không hứng thú lắm, người lúc trước gọi nàng lại vội vàng thuyết phục: “Vị tiểu thư này nói không sai, quy tắc thi đấu Thiên Không là như thế. Tham gia thi đấu không ai không phải là cao thủ các nơi cả nước, một khi thắng trong trận đấu, sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ.”

“Cao thủ các nơi? Ta không phải là cao thủ, ta mới hạ cấp mãi cấp mà thôi.” Phượng Vũ giải thích.

Lời của nàng lập tức đưa tới một loạt tiếng hút khí, mọi người đều kim nén đỏ bừng cả mặt, nói không ra lời.

Tiểu Ôi Ôi trực tiếp xông lên trước một phát bắt lấy bả vai của nàng, liều mạng lay động: “Người cái kẻ này rất không bình thường a a a! Cả Đại lục Tây Phong trừ mấy người cao thủ trấn giữ Hoàng thất cùng gia tộc thế gia, Linh Sĩ khác một khi tu hành khi đến mãn cấp, liền đi đến Đại lục khác tìm kiếm tài nguyên cùng cơ duyên, rèn luyện đột phá tu vi! Bởi vì tài nguyên Tây Phong Đại lục có thể cung cấp Linh Sĩ sử dụng thật sự là quá ít, có thể nói là cạn cỗi, có thể tu luyện được hạ cấp mãn cấp chính là cực hạn. Lại nói người không phải là đi qua Tê Long cốc sao? Nơi đó ma thú cao nhất cũng chỉ tới trung giai sơ cấp, cũng là bị tài nguyên hạn chế mà thành.”

Phượng Vũ bộ mặt vô tội: “Ách. Ta còn tưởng rằng bọn ma thú còn chưa kịp tu luyện tới trung giai cao cấp, liền bị loài người lùng giết rồi.”

“Người người người —— như vậy bình thường là tu luyện thể nào tới được tình trạng này hả?”

“Có lẽ chính là bởi vì tiểu thư chuyên tâm, tiến hành tu hành cực kỳ chuyên chú, mới có thành tựu của ngày hôm nay thôi.” Người phía trước tới gần nịnh bợ, tự giới thiệu mình: “Ta tên là Tê Phong, là người Tê gia. Gần đây nhà chúng ta đang chuẩn bị tìm người hợp thành đội dự thi, không biết tiểu thư có hứng thú cùng nhau dự thi hay không? Điều kiện Tê gia rất tốt, một khi chiến thắng, phần thưởng đoạt được chúng ta chỉ cần một phần, những thứ khác chia đều cho các cao thủ mời đến, mặt khác còn có thù lao phong phú đưa lên.”

Luci không trả lời, mà nói với Phượng Vũ: “A Vũ, ta muốn dự thi.”

Không cần suy nghĩ, Phượng Vũ cũng đoán được nguyên nhân bên trong: “Luyện Linh Trì rất trân quý sao?”

“Có thể nói, một người bình thường không có chút thiên phú tu luyện nào, chỉ cần kiên trì ngâm trong Luyện Linh Trì một tháng là có thể trở thành Linh Sĩ có năng lực cảm nhận linh lực nhất định. Linh lực của nó dày đặc, đối với Linh Sĩ muốn nhanh chóng đột phá, chính là thần dược không có tác dụng phụ.”

Luci giải thích. Hắn cũng là nghe đối phương nói đến phần thưởng, mới nhớ lại trước kia đế quốc Tu Thập còn có loại báu vật đoạt linh khí thiên địa này.

Đế quốc cử hành thi đấu, từ trước đến giờ nổi tiếng nhờ cao thủ nhiều như mây và phần thưởng phong phú. Phần thưởng nhiều như vậy, đối phương lại tuyên bố chỉ cần một loại, nhìn trúng là vật gì, tự nhiên không cần nói cũng biết. Hắn thử dò xét một chút, quả nhiên không sai.

Trước khi thân thể khôi phục, Luci không ngày nào không nhớ tới việc báo thù. Nhưng hắn cũng biết rõ, dựa vào tu vi của bản thân hiện nay, tùy tiện đến Quang Minh thành chỉ là chịu chết. Chỉ có đề cao thực lực mới là kế hoạch lâu dài.

Hắn vốn định luyện chế đan dược đề cao tu vi, nhưng đã có Luyện Linh Trì để dùng, như vậy hắn không ngại sử dụng chúng cùng lúc, hiệu quả nhất định càng thêm kinh người.

Mặc dù không nói ra miệng, Phượng Vũ cũng đã đoán được tâm tư của hắn. Nàng đương nhiên đứng ở cùng một đội với Luci, lúc này gật đầu nói: “Người đã muốn, như vậy chúng ta cùng nhau dự thi, đoạt lấy quyền sử dụng Luyện Linh Trì.”

Tiểu Ôi Ôi vẻ mặt oán trách: “Đáng ghét, nếu không phải thực lực của ta không đủ, nhất định cũng tham gia một chân!”

Ba người càng lúc càng đi xa, lưu lại Tề Phong đứng tại chỗ hồi tiếc: vốn là thu hút cao thủ về nhà, vậy mà lại tìm ra một cái đối thủ cường hãn!

“Ai, thật nhàm chán. Cả ngày chỉ vui đùa vào quyển sách, không có ý nghĩa!” Lạc Tây Á đem vật cầm trong tay vứt qua một bên, lớn tiếng oán giận nói.

Tiểu Kiều vâng mệnh giám sát hoàng tử sửa đổi thấy thế nhíu nhíu mày. Trong lòng hắn thật sự không thích Điện hạ ngạo mạn vô lễ này, nhưng là trách nhiệm, hắn không thể không khuyên bảo: “Điện hạ, hoàng hậu bề hạ ngoài mặt là phạt ngài ba tháng không được ra ngoài, kì thực là hy vọng ngài dùng thời gian này nghiêm túc học tập, càng tiến bộ hơn trước.”

Lạc Tây Á bĩu môi, không vui nói: “Không phải là Đồng Tân cùng mấy hộ vệ kia đã chết rồi sao, mẫu hậu không đi đem nha đầu thối hại chết hắn bắt tới hỏi tội, ngược lại gọi ta tới trách tội, thật không hiểu ra sao. Tiểu hộ vệ trưởng, người là thân tín của mẫu hậu ta, vì sao không khuyên nhủ nàng?”

Nghe được lời nói vô tình của Lạc Tây Á, mặc dù chán ghét Đồng Tân vì lấy lòng người trên cao mà đi giết một cô nương nhỏ bé, trong lòng Tiểu Kiều vẫn trào lên một cỗ tức giận: Đồng gia tốt xấu gì cũng là thân tín của Lạc Tây Á, Đồng Tân lại qua lại nhiều lần với Lạc Tây Á, chỉ vì nhận lệnh lòng bất phượng Vũ mà bỏ mình. Kết quả, Lạc Tây Á hoàn toàn không để ý chút nào, nói tới cái chết của hắn mà vô cùng thờ ơ!

Vẫn không có lên tiếng Lộ Tây Pháp, đột nhiên hỏi: “Vô địch phần thưởng có phải hay không quyền sử dụng một tháng Đoán Linh Trì?”

“Làm sao người biết?” Tề Phong có chút ngạc nhiên. Tin tức này là Tề gia thông qua quan hệ hỏi thăm được, nếu không cũng sẽ không không tiếc vốn, chung quanh tập hợp cao thủ.

Nếu thế gian thật sự có Quỷ Hồn, không biết Đồng Tân sẽ có cảm tưởng thế nào.

Miễn cưỡng nén xuống tức giận trong lòng, Tiểu Kiều lạnh lùng nói: “Trừng phạt ngài cấm túc ba tháng là hoàng đế bề hạ và hoàng hậu bề hạ quyết định, nếu Điện hạ có nghi ngờ chất vấn, hãy tìm hai vị bề hạ nói rõ.”

Câu nói này thật sự đâm vào chỗ hiểm của Lạc Tây Á, hắn lập tức á khẩu, bộ mặt hậm hực nhặt lên quyển sách, lật lung tung. Rất nhanh, hắn lại vứt sách qua một bên: “Thi đấu Thiên Không ba năm một lần đã gần đến, Bốn vương nghĩ sẽ bộc lộ bản lĩnh tại cuộc so tài này, làm sao có thể bị vây ở thư phòng nhỏ nhỏ này?”

Mặc dù hắn không quá thông minh, nhưng cũng không hề ngốc, con mắt xoay động, đột nhiên nghĩ đến một người: “ Từ trước đến giờ Tề ti đại nhân đối với ta không tệ, nếu như hắn ra mặt thuyết phục vì ta, phụ hoàng mẫu hậu nhất định sẽ cho hắn chút thể diện!”

Nghĩ tới đây, hắn lập tức bày giấy, nhắc bút lông ngỗng bắt đầu viết thư.

Cùng lúc hắn hạ bút, dinh thự nơi nào đó trong đế đô, trong một gian phòng bị tấm màn lông thiên nga màu nhung đen che đi tất cả ánh sáng xuất hiện một thân hình hư ảo, không chút tình cảm nhìn tới lão giả ngồi xếp bằng phía đối diện: “Ta từng nói qua, tốt nhất chúng ta không cần tiếp tục qua lại, vì sao người không nghe theo, lại liên lạc lần nữa?”

69. Chương 69: Tế Tư Bị Lợi Dụng

“Tế Tư đại nhân tôn kính, tại hạ cũng là vạn bất đắc dĩ.” Đối mặt với hơi thở không vui tản ra quanh thân Tế Tư, lão giả có vẻ như khiêm tốn cung kính cúi thấp đầu, giấu nụ cười ác độc nơi khóe miệng trong bóng tối: “Trong suy nghĩ của ngài người thừa kế Đế Quốc sau này đang trong lúc nguy nan, cho nên ta không thể không mạo hiểm báo tin cho ngài.”

“Lạc Tây Á? Cái người trong hai đời chỉ biết vợ vét bảo vật kia thì có thể có nguy hiểm gì chứ?” Tế Tư lạnh lùng nói. Dễ nhận thấy là, hắn cũng không để cái vị gọi là người thừa kế Đế Quốc vào mắt, bởi vì đúng là năm đó hắn trợ giúp, đưa đối phương lên vị trí hoàng tử!

— mười mấy năm không thấy, người này vẫn cuồng vọng như trước. Nhưng cũng vì thế, tính tình cực đoan dễ giận kiêu của hắn mới càng bị khơi dậy dễ dàng hơn.

Nụ cười lão giả càng sâu, giọng nói lại hết sức hoảng sợ: “Điện hạ muốn giết một người bất kính với hắn, lại bị hoàng hậu phát hiện. Vì vậy nên tâm Hoàng hậu có khúc mắc với Điện hạ, chẳng những giam lỏng Điện hạ, hơn nữa lại bàn bạc với Hoàng đế, muốn để hài tử bị đưa đi năm đó trở lại Hoàng thất. Nếu thật sự thành công, chẳng phải cố gắng năm đó của ngài là uổng phí sao? Một khi để mặc hài tử kia hồi cung, đối tượng mà hoàng đế và hoàng hậu nhắm vào tiếp theo, nên là ngài rồi.”

“Hừ, dù cho bọn họ gan lớn như trời, bọn họ cũng không dám nhắm vào ta, trừ phi bọn họ không sợ đắc tội Quang Minh Thánh Điện!”

Tuy nói thế, Tế Tư đã có chút nóng nảy: “Năm đó kết quả của Chiêm tinh Phó gia đưa ra không phải đã biểu hiện rất rõ ràng sao! Nếu lập con trai ruột của hoàng hậu làm thái tử, sẽ làm cho Tu Tháp gặp phải tai ương mất nước ng! Nữ nhân Ngải Phi ngu xuẩn kia sao có thể sẽ sinh ra ý nghĩ muốn để nhi tử hồi cung! Thật là đáng chết!”

— sợ rằng hoàng hậu phát hiện ra năm đó người động tay chân trong lời tiên đoán nên mới quyết định như vậy. Trong lòng lão giả im lặng thầm nghĩ, ngoài mặt vẫn giả bộ sợ hãi run rẩy: “Ngài biết, hoàng hậu từ trước đến giờ luôn mềm lòng từ ái, tuy Lạc Tây Á cũng có huyết thống Hoàng thất, nhưng chỉ là bàng chi (cùng họ nhưng khác chi). Mặc dù lời tiên đoán đáng sợ, nhưng cuối cùng lại không chống lại huyết mạch tương liên. Hoàng hậu có lẽ vẫn không thể dứt bỏ được máu mủ thân sinh.”

“Ngu xuẩn!” Tế Tư nghiêng răng nói. Năm đó Quang Minh Thánh Điện phái ra bốn Tế Tư về bốn đại lục, sở dĩ hắn lựa chọn tới đại lục hoang vu nhất - Tây Phong Đại lục, hoàn toàn là vì “Món đồ kia”. Khổ tâm mưu tính nhiều năm, rốt cuộc tìm được biện pháp khác là không cần thức tỉnh “Vật kia” mà cũng có thể lợi dụng lực lượng khác, nhưng lại đột nhiên sóng gió liên tục xuất hiện.

Nếu quả thật để mặc Ngải Phi dính vào, chẳng phải vụ lộn xộn mình khổ tâm bày bố vào mười sáu năm trước, và những nhần nại vài năm nay của mình hoàn toàn biến thành trò cười sao!

— Nhưng những lời này hoàn toàn chỉ là một mặt thoái thác của Đồng gia mà thôi. Mười sáu năm trước, Đồng gia nhờ chuyện bí mật phế truất hoàng trưởng tử lấy được rất nhiều lợi ích, cũng nhờ vào đó mà khiến Đồng gia từ một nhị lưu gia tộc lên nhất lưu thế gia. Nào biết lần này lại lặp lại trò cũ sai lầm, lại phải làm sao nắm lấy một chút lợi ích đây?

Nghĩ vậy, trong ánh mắt Tế Tư nhìn về phía lão giả, không khỏi mang theo mấy phần nghi ngờ.

Đúng lúc này, trong tay hắn một ma pháp Quang Đoàn đưa tin đặc thù nổ tung. Lấy tin tức đặt trong trung tâm nguồn sáng ra, hắn vội vã nhìn qua, lập tức bỏ đi sự nghi ngờ: “Ngay cả Lạc Tây Á cũng viết thư gửi tới đây kể khổ, có thể thấy được lời nói của Đồng lão không giả.”

Tiện tay vò tin thành một cục, vứt qua một bên, trong lòng Tế Tư trong nháy mắt có quyết định.

— quyết không thể để con trai ruột của hoàng hậu hồi cung, quyết không!

Lão giả đứng phía dưới thu hết tất cả biểu tình biến hóa rất nhỏ của Tế Tư vào mắt, khi hắn bắt được sự tàn nhẫn xẹt qua trong mắt đối phương thì trong lòng sung sướng, thật sự muốn cười lớn tiếng: tính tình người này bảo thủ tự kiêu, tự cho là đúng vẫn là không thay đổi một chút nào. Chỉ dùng một lời nói đối

nửa thật nửa giả, thì liền lừa được hần chủ động đứng chung một trận tuyến với mình. Chuyện Đồng gia trở mình, có hi vọng!

Mặc dù trong lòng mừng như điên, lão giả lại tuyệt không dám để lộ tâm tình ra ngoài mặt, chỉ một mực cung kính, đứng cúi đầu.

Một lúc lâu sau, giọng nói âm nhu của Tế Tư lại vang lên lần nữa: “Chuyện cho tới bây giờ, ta liền tự mình đi tới Đế Đô một chuyến. Nếu nữ nhân kia chịu ngoan ngoãn nghe lời khuyên mà dừng tay thì quá tốt. Nếu không ——”

Dù hần không nói câu kế tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo này, nhất định là một quyết định không tốt lắm.

“Với uy tín của Tế Tư đại nhân ở Tu Tháp, nhất định hoàng hậu sẽ làm theo phân phó của ngài.”

Trong miệng nói lời ba phải, nhưng trong lòng lão giả lại là ý nghĩ ngược lại: từ Hoàng Đô đến Đế Đô, chẳng đường ít nhất phải ba ngày. Mình có thể thừa dịp ba ngày nay chuẩn bị một vài động tác thật tốt, quyết không thể để hai bên có cơ hội hòa giải!

—— mặc dù Tế Tư vẫn luôn giấu diếm trong lòng, tâm tâm niệm niệm nghĩ có được vật đó, nhưng nhiều năm qua mình tỉ mỉ tính toán, nên cũng đoán được một hai phần. Nếu điều hần kiêng kỵ nhất là con của hoàng hậu lấy được vật đó, vậy mình liền trợ giúp một chút, để tiểu tử kia cố gắng chọc giận lão gia hỏa âm nhu mang thù này đi!

Nhóm Phượng Vũ tìm tới địa điểm báo danh của cuộc thi đấu Thiên Không, được người tiếp đãi cho biết, người dự thi theo phương thức lập thành nhóm nhỏ, mỗi đội ít nhất cần năm người trở lên.

“Thật hay cho cái quy định lừa bịp này!” Luci cực kỳ khó chịu, nhưng rõ ràng số người không đủ, nhóm Phượng Vũ chỉ đành phải mất hứng mà quay về.

Lúc này đúng lúc là thời gian cơm tối, lúc đang ngồi chờ đồ ăn ở quán rượu, trong đầu Phượng Vũ đột nhiên vang lên giọng nói của Vân Sâm Lam: “Chủ nhân, hiện tại ngài có rảnh không?”

“Có chuyện gì, người nói đi.” Chỉ có Linh Sĩ trung cấp trở lên mới có thể bỏ sủng vật vào trong ma thú không gian. Hiện tại Phượng Vũ chỉ là hạ cấp mãn cấp, nên vẫn chưa làm được chuyện này, cho nên bình thường Vân Sâm Lam chờ ở khu rừng phía sau học viện, chỉ lúc có chuyện mới thông qua khế ước linh hồn liên lạc với chủ nhân.

Giọng nói của Vân Sâm Lam ngày thường là tao nhã ung dung, nhưng lúc này trở nên trầm thấp khan khan, mang theo thù hận khắc cốt ghi tâm: “Ta vừa mới cảm nhận được hơi thở của Cam Ma La, người này từ trước đến luôn ở Hoàng Đô, không bao giờ tùy tiện rời khỏi cung điện, đột nhiên hiện thân ở chỗ này, nhất định là có mưu đồ, chủ nhân ngài phải cẩn thận!”

Cam Ma La —— đây không phải là kẻ thù của Vân Sâm Lam sao.

Phượng Vũ cả kinh, ở trong lòng vội vàng hỏi “Người gặp hần? Hần không tìm người gây phiền chứ?”

Tuy có Linh Dực tương trợ, nhưng dù sao Vân Sâm Lam cũng bị hình phạt tàn khốc hành hạ hơn hai mươi năm, khôi phục lại nào có dễ dàng như vậy. Lấy thực lực bây giờ của hần mà gặp phải Cam Ma La, khẳng định sẽ lại chạy không khỏi kết cục bị bắt lần nữa. Chính Vân Sâm Lam cũng biết rõ một điểm này, cho nên mới ngấm ngấm chịu đựng không báo thù, chuyên chú tu hành.

“Đa tạ chủ nhân quan tâm, ta không sao. Ta cũng chưa chính diện gặp phải hần, chỉ là mới vừa cảm giác được, ở chỗ nào đó trong thành này đột nhiên có hơi thở của hần dao động, kỳ quái chính là biến mất rất nhanh. Cho nên ta mới lo lắng, hần lại đang trừ tính âm mưu gì.”

Có Thượng Cổ huyết mạch Độc Giác Thú, tất nhiên cảm giác lực vượt xa người thường. Huống chi, đối phương lại là kẻ thù lớn nhất của cuộc đời hần, tự nhiên lại càng nhạy cảm với hơi thở của đối phương, tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

—— đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, chẳng lẽ là bí mật đến thăm sao? Thường thường ý nghĩa của hành tung bí mật là không thể cho ai biết mục đích, Cam Ma La bí mật đi tới Hoàng Đô, tuyệt đối là

rất có vấn đề!

70. Chương 70: Tiểu Nhân Tính Kế

Phượng Vũ suy nghĩ một chút, hỏi Tiểu Ôi Ôi: “Ôi Ôi, người có biết tể ti Cam Ma La không?”

“Dĩ nhiên biết. Hắn là tể ti được Quang Minh Thánh Điện sai đến để quốc Tu Tháp, nghe nói thực lực không phân cao thấp với ba vị Ma Pháp Sư hoàng giả mà Hoàng thất phụng dưỡng. Đối với tín đồ của Quang Minh Thánh điện ở đại lục Tây Phong mà nói, hắn chính là tể ti thay mặt Quang Minh Thánh Điện, đối với Hoàng thất có sức ảnh hưởng cực lớn. Chỉ là, trái ngược với tể ti ôn hòa của ba đại đế quốc khác, thủ đoạn của hắn rất tàn nhẫn. Nghe nói hơn hai mươi năm trước, chính là hắn đưa ra ý tiêu diệt hết bộ tộc Độc Giác Thú.”

Nói tới chỗ này, Tiểu Ôi Ôi trừng mắt nhìn Phượng Vũ: “Phượng Vũ, có lẽ người không biết, đối với Linh Sĩ mà nói, Độc Giác Thú là ma sủng khó có được cỡ nào. Cho nên sau lần đó, danh tiếng Cam Ma La hạ xuống rất nhiều, vô số Linh Sĩ ảo tưởng có được một con Độc Giác Thú cũng hận hấn thấu xương. Chắc do phát hiện điều ấy, từ đó về sau hắn luôn luôn không bước ra khỏi Hoàng Đô, trừ lúc hoàng hậu sinh hạ hoàng tử phải đến lạ, sẽ không thấy hắn xuất hiện ở nơi đông người.”

Đối với lời nói của bạn tốt, Phượng Vũ chỉ cười không đáp: Nếu biết con Độc Giác Thú cuối cùng trên thế gian này đã nhận mình làm chủ, nha đầu hấp tấp này chắc sẽ hét rầm lên thôi. Đáng tiếc hiện tại Vân Sâm Lam vẫn không thể xuất hiện, đành phải gặt Tiểu Ôi Ôi.

Chỉ là, hành tung Cam Ma La ngược lại rất khiến người ta để ý: “Vậy hắn có thể lén lút ra ngoài, tới để đi gặp người khác hay không?”

“Không có khả năng đó, nghe nói người này kiêu ngạo cực kỳ, đối với Hoàng thất cũng không cung kính, sao hắn lại để đại lục Tây Phong nhỏ bé vào mắt.” Tiểu Ôi Ôi nhún nhún vai. “Chứ đừng nói có thể làm cho hắn tự mình tới thăm.”

“Như vậy a. . . .” Phượng Vũ trầm ngâm. Nàng tin tưởng Vân Sâm Lam chắc chắn không thể nhận sai kẻ thù, nếu Cam Ma La không có bằng hữu ở đế đô, vậy hắn đột nhiên xuất hiện tại đế đô, lại đột nhiên biến mất, rất có thể là dùng pháp thuật không gian nào đó cùng người bí mật gặp mặt.

Nội dung cuộc gặp mặt sẽ là gì? Gần đây, chuyện lớn nhất đế đô chính là cuộc thi đấu Thiên Không ba năm một lần sẽ bắt đầu. Chẳng lẽ, chuyện Cam Ma La mưu tính có liên quan tới cuộc thi đấu?

Thấy Phượng Vũ ngồi im không lên tiếng, Luci truyền âm hỏi nàng: “Thế nào?”

Phượng Vũ cũng dùng truyền âm, nói ra băn khoăn cho hắn, Luci nghe xong, nhất thời cũng không nghĩ ra điều gì: “Đầu mối quá ít, khó có thể kết luận. Thay vì suy nghĩ lung tung, không bằng chuẩn bị cho cuộc tranh tài thật tốt. Nếu như người nọ thật sự tính không gì từ trong cuộc tranh tài, lấy khả năng của ta và người, nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó nghĩ cách đối phó cũng không muộn.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Phượng Vũ suy nghĩ một chút, rầu rĩ nói: “Nhưng chúng ta ngay cả số người còn không đủ, tham gia tranh tài kiểu gì đây?”

Tiểu Ôi Ôi nghe xong, cười ha ha: “Vừa rồi ta định nhắc nhở người, trong trường học còn nhiều người, xa không tính, quan hệ giữa Tư Đường với người không tệ chút nào. Lại nói, lấy thân phận đệ tử của hiệu trưởng của người bây giờ, chỉ cần vung cánh tay hô lên, khẳng định sẽ có một đám kéo đến. Người còn lo lắng cái gì?”

Phượng Vũ cũng là người trong cuộc mơ hồ, sau khi nghe xong lập tức phản ứng kịp: “Ai nha, cứ nhiên quên điểm này.”

“Ha ha, vừa nhìn đã phát hiện người có thói quen một mình cố gắng, về sau cái thói quen này nhất định phải đổi nha.”

Nhưng ngày thứ hai, Phượng Vũ còn chưa kịp lợi dụng danh xưng “đệ tử hiệu trưởng” để tuyển đội viên, thi đấu Thiên Không truyền tới tin tức thay đổi quy tắc thi đấu.

“Ha ha, chủ ý của Đồng lão quả nhiên tốt, số người tham gia tranh tài tăng lên rất nhiều.” Quan viên phụ trách chuẩn bị thi đấu xuyên qua cửa sổ, nhìn đám người nhón nha nhón nháo muốn ghi danh phía dưới, hài lòng nói.

Nghe vậy, trong đôi mắt già nua của Đồng lão xẹt qua một chút đắc ý: “Đâu có, tất cả là do ngài có cách quản lý, cộng thêm phần thưởng phong phú mới hấp dẫn nhiều người dự thi như vậy.”

Lúc trước người dự thi chỉ có thể tham gia theo đội, bây giờ đổi thành hai loại là một mình hoặc đội. Hơn nữa quy định về số người trong đội cũng giảm xuống, chỉ cần ba người trở lên là đủ.

Quy tắc thay đổi khiến cho số người dự thi chợt tăng mạnh. Trên đại lục vốn là có không ít Linh Sĩ mang thói quen làm việc trượng nghĩa một mình, bọn họ không tìm được đồng bạn đáng tin tưởng để hợp thành đội, vốn là vô duyên với cuộc thi đấu. Hiện tại quy tắc thay đổi, tất cả đều theo phong trào đến ghi danh tham gia

“Nói đến phần thưởng, thật là phong phú trước nay chưa có. Không nói những thứ khác, riêng một tháng quyền sử dụng Luyện Linh Trì thuộc về hoàng gia đủ để bọn họ tranh tới vỡ đầu chảy máu. Phải biết, mặc dù là tranh tài ba năm một lần, nhưng mấy trăm năm qua, số lần dùng Luyện Linh Trì để làm phần thưởng không hơn mười lần. Ngay cả ta cũng muốn đi tranh đấu một lần.”

Quan viên xúc động quá mức, Đồng lão cũng không có phản ứng, chỉ im lặng sững sờ.

—— Luyện Linh Trì. Nếu không phải do may mắn, lão cũng sẽ không biết thứ mà Cam Ma La để là nó! Nhưng lão càng không hiểu, vì sao Cam Ma La không lập tức đoạt lấy, lại hào phóng đưa nó ra làm phần thưởng?

—— Thôi, những thứ này về sau từ từ điều tra là được. Hiện tại trọng yếu nhất, là lợi dụng quy tắc thay đổi, dụ tiểu tử kia ra. Sau đó, lão sẽ an bài giúp hắn từng bước tiến lên, chạm vào chỗ hiểm của Cam Ma La, cuối cùng khiến Cam Ma La hoàn toàn đối đầu với Hoàng đế và hoàng hậu.

Nghĩ đến một màn thành công kia, Đồng lão hết sức vui vẻ, âm thầm hài lòng với kế sách bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau của mình.

Cuộc thi đấu tự nhiên cũng hấp dẫn một đám các thiếu niên nhiệt huyết sôi trào bên trong học viện. Nhưng lấy thực lực của bọn họ, nếu dự thi chỉ có thể chịu đánh, lực bất tòng tâm.

Gần đây Lâm Tần Kiệt vẫn than thở: “Ai ~ tại sao hết lần này tới lần khác lại tổ chức vào năm nay? Nếu hoãn một năm rưỡi, chờ ta lên cấp, cũng có thể tham gia.”

“Tranh tài ba năm một lần, chờ ba năm nữa tham gia đã không giống lần này.”

“Không hề giống! Năm nay bởi vì phần thưởng nhiều, số lượng người báo danh cực lớn, nghe nói rất nhiều cao thủ bởi động lòng vì Luyện Linh Trì mà đến báo danh! Ba năm sau phần thưởng thay đổi, các cao thủ chắc chắn sẽ không tới, đến lúc đó ta biết tìm ai tỷ thí đây?”

Oán trách bao lần, thì ra cái Lâm thiếu gia hần để ý là đối thủ so tài có đủ mạnh hay không.

Lại than vãn một tiếng, Lâm Tần Kiệt chợt hưng phấn bắt lấy bả vai Phó Tư Đường: “Tiểu Phó, người báo danh chưa?”

“Không báo.” Ngược với Lâm Tần Kiệt nhao nhao muốn thử, Phó Tư Đường cơ bản là không có hứng thú với cuộc tranh tài: “Lão sư sớm dặn dò ta... Năm nay, quan trọng nhất là ta phải ổn định trình độ, ít tranh đấu thắng thua với người khác.”

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt rũ vai xuống: “Ta biết ngay, người cái tên này từ trước đến giờ không thích những thứ này. Thật không thú vị, muốn đi thực lực không đủ, thực lực đủ lại không muốn đi. Chỉ là, tiểu sư muội của người hình như có đi.”

“Sư muội?” Cơ thể Phó Tư Đường đột nhiên cứng đờ. “Người nói Phượng Vũ?”

Lâm Tần Kiệt tùy tùy tiện tiện nói: “Đúng vậy a. Ngày hôm qua lúc có người tới thông báo quy tắc tranh tài, nàng và Đồng Trì ghi danh tham gia cuộc so tài ngay tại chỗ. Thật sự là kỳ quái, vì sao Đồng Mạc Uyên bị bắt, Đồng Tân chết, ngược lại Đồng Trì lại càng thân cận với Phượng Vũ?”

Lâm Tần Kiệt đang rối rắm thì chợt nghe Phó Tư Đường hỏi: “Điểm báo danh ở chỗ nào?”

“Tòa thi đấu thể thao Thành Tây —— người hỏi cái này làm gì?”

“Đương nhiên là đi ghi danh.” Thi đấu tranh tài vô cùng nguy hiểm, nói không chừng Đồng Trì vẫn đóng giả người tốt sẽ nhân cơ hội này ra tay!

Nghĩ tới đây, Phó Tư Đường Vô không thể nào yên lòng, qua loa choàng áo khoác lên vai, nhanh chóng đi ra cửa.

Sau lưng hắt, Lâm Tần Kiệt mờ mịt: “Này này này, sao người đột nhiên thay đổi quyết định vậy? Lần trước cũng vậy, bây giờ người thật là càng lúc càng khó hiểu.”

Nhưng Phó Tư Đường ngàn lần không ngờ được, trong khoảng thời gian khi hắt đi ra ngoài này, Phượng Vũ bị cuốn vào trận sóng gió khác.

71. Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu

72. Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu

edit: tuyển xù

“Ăn cắp? Người nói ta trộm đồ của người?” Đối mặt với Yến Oanh Oanh vừa lớn tiếng la hét ăn trộm, vừa dùng thân mình cản lại, Phượng Vũ lộ ra vẻ hết sức không hiểu ra sao.

“Không sai!” Về mặt Yến Oanh Oanh oán giận, gờn ngón tay lên cao gần như chỉ vào trên chóp mũi của Phượng Vũ: “Người trộm bảo vật gia truyền của ta, lại còn vãn lộ liễu mang nó rêu rao với người đời, chẳng lẽ người cho rằng, người là đệ tử của hiệu trưởng thì có thể làm xằng làm bậy sao? !”

Nghe trong lời nói của nữ sinh này có dính dáng đến mình, hiệu trưởng có chút không vui: phẩm hạnh của Phượng Vũ thế nào, hắt làm lão sư tuyệt đối có thể bảo đảm. Nữ sinh này còn chưa làm rõ tình hình liên vội chụp mũ vào Phượng Vũ, có phải quá nóng vội không?

Hiệu trưởng mới vừa chỉ đạo hướng dẫn cho một mình Phượng Vũ, hai người thuận đường cùng đi tới phòng ăn cơm tối. Không ngờ nửa đường lại bị Yến Oanh Oanh ngăn lại, lớn tiếng chỉ trích Phượng Vũ trộm đồ gì đó của nàng.

Không thể không nói, Yến Oanh Oanh chọn thời điểm thật tốt, vừa lúc mọi người vừa tan học đang chạy tới phòng ăn cho kịp. Thấy có người kêu bắt trộm, đối tượng lại là đệ tử thiên tài hiệu trưởng mới thu, tất cả đều bắt quái lại gần xem náo nhiệt.

Mất thấy ngày càng có nhiều người chen lấn, hiệu trưởng tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng, lại bị Phượng Vũ nhẹ nhàng kéo vạt áo: “Hiệu trưởng, nàng là nhằm vào ta, do ta nói với nàng đi. Nếu do ngài ra mặt, nhất định sẽ bị nói là lấy quyền đè người lấy lớn hiếp nhỏ gì gì đó.”

Lời ấy rất có đạo lý, cho nên hiệu trưởng không lên tiếng nữa.

Thấy hiệu trưởng im lặng không nói, Yến Oanh Oanh còn tưởng rằng hắt ngại vì có nhiều học sinh ở đây, không dám che chở Phượng Vũ trước mặt mọi người, trong lòng không khỏi thầm nói quả nhiên Phó tiểu thư cho mình chủ ý vô cùng có tác dụng. Lập tức lời nói càng thêm sắc bén: “Người là kẻ trộm! Đừng cho là ta sẽ sợ người! Hôm nay ta nhất định phải lấy lại thứ thuộc về ta, sau đó đưa người cho đội hộ vệ Đế Đô, để cho người ném thử một chút tư vị ngồi tù!”

Thật ra, Phượng Vũ đã đoán được mục đích đến của Yến Oanh Oanh: chuyện Đồng Tân người khác không biết nội tình, nhưng nàng là người yêu đơn phương Đồng Tân thành người si khăng định biết. Hành động hôm nay, cũng chỉ là mượn cơ hội tìm mình gây phiền phức thôi.

Lập tức thấy nàng giống như người đàn bà chanh chua, nước miếng văng khắp nơi chỉ trích mình, Phượng Vũ phản cảm một hồi: ánh mắt người kém lại đi thích một tay sai cam chịu làm chó săn không hề có cốt khí cần bã còn chưa tính, dù sao trong tình yêu mọi người đều là đứa ngốc. Nhưng lại không biết nặng nhẹ tới trêu chọc mình, nhưng tính sai rồi. Chẳng lẽ người này cho là mình sẽ ngoan ngoãn mặc cho nàng cài cái mũ ăn trộm sao?

Phượng Vũ bảo trì bình thần, Tiểu Đoàn Tử rúc trong lòng nàng chờ cơm tối cũng không vui lòng rồi. Nó thò đầu ra, nhắm ngay Yến Oanh Oanh nhe răng.

Chuyện Đồng Mạc Uyên từng ăn qua thiết thòi ở dưới móng vuốt của Tiểu Đoàn Tử, Yến Oanh Oanh dĩ nhiên biết, thấy thế không khỏi biến sắc, liên tục lùi lại vài bước, theo bản năng giơ tay lên bảo vệ mặt.

Thấy đối phương sợ mình, Tiểu Đoàn Tử càng thêm phách lối, vừa muốn cong người nhào tới, lại bị Phượng Vũ một phen đè lại: “Đừng càn quấy.” Nếu để mặc Tiểu Đoàn Tử làm loạn, cục diện chỉ càng hỗn loạn hơn. Nàng chỉ nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết dứt khoát chuyện này.

Thấy Phượng Vũ ngăn cản Tiểu Đoàn Tử, Yến Oanh Oanh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thấy vẻ mặt nàng như trút được gánh nặng, trong đám người vang lên một trận cười nhạo: “Có gan nói thì cũng đừng sợ nha, đồ nhát gan!”

Bị một đám người chế giễu, trên mặt Yến Oanh Oanh lúc xanh lúc hồng, đem món nợ này cùng tính hết vào trên đầu Phượng Vũ. Nàng hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Vũ: “Người cũng chỉ có thể như vậy, dùng bạo lực uy hiếp người khác!”

“Người luôn miệng nói ta trộm đồ gì đó của người, đó rốt cuộc là cái gì? Bắt trộm cảm tang vật, người nói cái tang vật ở đâu?” Phượng Vũ lười phải nói nhiều với nàng, trực tiếp hỏi ngược lại.

“Không phải đeo trên tay người sao!” Yến Oanh Oanh gắt gao nhìn chăm chú vào vòng tay ngọc châu đang lóe lên ánh sáng màu xanh trên cổ tay mảnh khảnh của Phượng Vũ, trong mắt gần như muốn bốc ra lửa: “Vòng tay ngọc Thanh Lam Hồi Xuân này, là tín vật ta cùng người định ra, lúc đó ta giao cho Đồng thúc thúc, kết quả lại là xuất hiện trên tay người. Không phải người trộm đi, còn có thể là ai?”

Nghe vậy, hiệu trưởng hiểu được một chút nội tình bắt đầu lo lắng. Hắn không biết Đồng gia đã dâng tặng vòng tay cho Lạc Tây Á, cho là Phượng Vũ lấy được nó từ chỗ Đồng Tân. Theo ý hắn, nếu như nói ra chân tướng, mặc dù Phượng Vũ có thể thoát khỏi tội danh ăn trộm, nhưng một khi chuyện này bị vạch trần ra ngoài, cũng không thể tránh né lại liên lụy đến danh dự của hoàng hậu!

Một lần hành động liền dính líu đến hai người đệ tử yêu thích, lập tức hiệu trưởng đối với Yến Oanh Oanh có thể nói là chán ghét tới cực điểm.

Yến Oanh Oanh không rõ chân tướng, thấy vẻ mặt xanh đen hiếm thấy của hiệu trưởng, còn tưởng rằng hắn đang giận Phượng Vũ tay chân không sạch sẽ, không khỏi càng thêm đắc ý: “Sự thật đều ở đây, người còn không mau nhận tội!”

Phượng Vũ lại hơi mỉm cười: “Nếu ta nói ra lai lịch của vòng tay này, cũng tìm được người làm chứng, có phải có thể rửa sạch trong sạch của ta đúng không?”

“Hừ, người muốn tìm ai tới làm người làm chứng? Tiểu Ôi Ôi? Thôi đi, kẻ ngu cũng biết nàng là bằng hữu tốt của người, lời nàng nói hoàn toàn không thể tin!”

Lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói tàn khốc: “Ta có thể làm chứng cho nàng.”

Nghe tiếng nhìn lại, chẳng những trên mặt mọi người lộ vẻ kinh dị, ngay cả bản thân Phượng Vũ cũng kinh ngạc không thôi: “Lăng Tử Minh?”

Người ra mặt nói chuyện cho Phượng Vũ, chính là Lăng Tử Minh. Hắn vừa vắn đi ngang qua, sau khi nghe Yến Oanh Oanh “Khăng khái phân trần” xong, không chút nghĩ ngợi liền đi ra từ trong đám người, giải vây thay Phượng Vũ.

Nào ngờ hành động này lại đưa tới ánh mắt liếc nhìn của đám người bát quái: Trong Linh Chân học viện, người người đều biết rõ, Lăng Tử Minh là một tên hiệp khách có tiếng thích độc hành, nhập học hơn hai năm, trừ phi cần thiết quyết không nói nhiều hơn một câu với người khác, còn động một chút là cúp cua ra ngoài đánh nhau săn thú. Đối với một học sinh vẫn đề như vậy, các lão sư lại ăn ý mở một mắt nhắm một mắt, giả bộ như không nhìn thấy. Như vậy có thể thấy được, lai lịch của Lăng Tử Minh nhất định rất lớn.

— mà người này, hôm nay lại ra mặt cho Phượng Vũ. Điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ hai người bọn họ lén phét?

Lăng Tử Minh không chút nào biết một câu của mình làm cho bao người mộng tưởng, mặt lại vẫn như cũ không chút thay đổi: “Cường giả không cần vì chuyện gà gáy chó trộm. Còn nữa, lấy thực lực của Phượng Vũ, nếu thật sự muốn ngọc châu của ngươi, thứ nhất nàng sẽ không ngu đến mức mang nó ra ngoài, thứ hai, nàng có thể giết ngươi trước, như vậy thì vĩnh viễn sẽ không có người biết ngọc châu này vốn thuộc về người nào.”

Hắn lạnh lùng nói giống như gió bắc rít gào thổi qua, trong nháy mắt cuốn đi những ảo tưởng màu hoa tường vi trong lòng đám người bát quái: ý nghĩ vừa rồi thật là quá ngu xuẩn! Đối với người trong đầu chỉ có thực lực mà nói, nhất định hắn từ ý nghĩ “Cường giả đều đúng” này mới ra mặt thay Phượng Vũ!

Trong một mảnh yên lặng, sắc mặt Yến Oanh Oanh trắng bệch hét to: “Ngươi đang uy hiếp ta sao?” Nàng mắt không chế chuyển sang đám người: “Các người cũng nghe thấy đó! Hắn đang uy hiếp ta! Hắn và Phượng Vũ là cùng một đám!”

“Ngu ngốc.” Đối với hành động của nàng, Lăng Tử Minh chỉ cảm thấy buồn cười.

Phượng Vũ thờ ơ nhìn về phía Yến Oanh Oanh. Nếu nói nàng vừa rồi còn ôm lấy một chút đồng tình với nữ sinh này, không muốn huyền ảo chuyện lên để không thể kết thúc, nhưng sau khi Lăng Tử Minh cũng bị nàng tùy tiện lên tiếng chỉ trích, dĩ nhiên một chút đồng tình này đã tan thành mây khói. Nàng có thể dễ dàng tha thứ cho người khác khiêu khích, lại hết sức khó để dễ dàng tha thứ cho đối phương nói năng lỗ mãng với người đối tốt với nàng.

“Trừ Lăng học trưởng ra, ta có người làm chứng khác. Ngươi xác định muốn kêu nàng tới đây?” Nàng tự cho Yến Oanh Oanh một cơ hội cuối cùng.

“Ngươi kêu đi, đừng chỉ phô trương thanh thế chứ! Mau gọi người làm chứng tới đây để cho ta mở mang tầm mắt!”

“Vậy được rồi.” Lát nữa cũng đừng trách ta chưa từng cho ngươi cơ hội.

Chuyển mắt sang vẻ mặt lo lắng của hiệu trưởng, Phượng Vũ lạnh nhạt nói: “Lão sư, kính xin ngài viết một lá thư cho hoàng hậu bệ hạ, nói cho nàng biết, lễ vật nàng tặng cho ta bị người khác coi là tang vật, kính xin nàng phái người tới đây chứng minh trong sạch cho ta.”

73. Chương 72: Tế Tư Đến Thăm

74. Chương 72: Tế Tư Đến Thăm

edit: tuyền xù

Hai chữ hoàng hậu nhẹ nhàng nói ra, trong sân học viện to như vậy nhất thời yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó có thể tin: Hoàng hậu? Phượng Vũ nói vòng tay của nàng là hoàng hậu tặng, điều này sao có thể!

Sắc mặt hiệu trưởng lập tức từ u ám sáng lên: “Viết thư quá chậm, Lão sư thay ngươi truyền lời nhắn đi.” Với trí tuệ của hắn, suy nghĩ thêm một chút liền nghĩ thấu vòng tay này là Lạc Tây Á tặng cho hoàng hậu, tuyệt sẽ không dính dáng đến chuyện của Đồng gia.

Nói xong, cánh tay hiệu trưởng khẽ vạch một cái, sau đó không khí trước mặt run lên xảy ra hiện tượng kỳ diệu. Trong nháy mắt, Thủy Nguyên Tổ rớt rít hội tụ, biến thành một Thủy Kính. Mặt kính lắc lư mấy cái, dần dần hiện ra một tòa kiến trúc rộng lớn cùng khí thế trang trọng. Mọi người liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, đó là nội thành hoàng cung.

Ngay sau đó, một nữ tử đoan trang mỹ lệ, đầu đội kim quan xuất hiện bên kia Thủy Kính: “Lão sư, ngài hiếm khi tìm ta, là có chuyện gì sao?”

“Có người tỏ vẻ hoài nghi với lai lịch vòng tay người tặng cho tiểu nha đầu này, cho nên muốn mời người vì nàng chứng minh.” Nói xong, hiệu trưởng tránh sang bên cạnh mấy bước, để mọi người hoàn toàn nhìn thấy hoàng hậu ở bên kia Thủy Kính.

“Tại sao phải hoài nghi? Chẳng lẽ đồ Bồn cung tặng lai lịch bất chính sao?” Mặc dù tính tình dịu dàng, bị người nghi ngờ hoàng hậu vẫn có chút không vui như cũ, “Vòng tay của Tiểu Phượng Vũ vốn là Lạc Tây Á tặng cho Bồn cung, Bồn cung và Tiểu Phượng Vũ hợp nhau, cho nên tặng lại cho nàng. Như vậy đã đầy đủ rõ ràng chưa?”

Chưa kịp trả lời, mọi người chỉ nghe được một tiếng bịch. Thì ra là, Yến Oanh Oanh thấy tình thế nghịch chuyển, vừa vội vừa sợ, mà lại bị sợ đến mức té xỉu trên đất.

Thấy tay chân co giật đáng khinh, mọi người không khỏi thảm máng một tiếng: Đáng đời! Phượng Vũ vốn định tính toán với nàng chuyện dính dáng tới Lăng Tử Minh, thấy thế ngược lại khinh thường ra tay: so đo với đối thủ như heo, sự thật chính là ô nhục chính mình.

Lúc này lực chú ý của mọi người hoàn toàn bị hoàng hậu thu hút, không ai chú ý tới Lăng Tử Minh lúc nhìn thấy chân dung hoàng hậu, sắc mặt biến đổi. Vốn là ánh mắt lạnh khốc, trong nháy mắt tràn đầy quyền uy cùng oán hận, cực kỳ mâu thuẫn, nhưng cũng cực kỳ bị thương.

Hoàng hậu cũng không để ý đến Lăng Tử Minh biến mất trong đám người. Sau khi pháp thuật đưa tin được thu hồi, nàng vẫn tức giận chưa bình ổn lại như cũ: nghe hiệu trưởng giải thích nói là nữ hài gây khó dễ cho Phượng Vũ kia là vị hôn thê của Đồng Tân, bình thường tính tình an tĩnh, ai cũng không ngờ nàng sẽ làm ra loại chuyện như vậy. Tại sao nàng đột nhiên làm như vậy? Chẳng lẽ có người xúi giục sao? Hôm qua Đồng Mạc Uyên đã bị lưu đầy, hiện tại ở Đế Đô người có thể để ý tới sự kiện này, chỉ có Lạc Tây Á!

Vốn trải qua chuyện âm thầm giết người lúc trước, trong lòng hoàng hậu đã sinh ra bất mãn với Lạc Tây Á. Hiện tại lại cho rằng chuyện này do Lạc Tây Á mà ra, lại càng tức giận với hắn thêm một phần nữa, lập tức liền sai người kêu hắn tới, quở trách một trận.

Đáng thương cho Lạc Tây Á, vốn tưởng rằng mẫu hậu gọi mình qua là tuyên bố “Giảm hình phạt”, ngược lại không ngờ lại tiếp nhận một trận giáo huấn, không khỏi cúi đầu ủ rũ.

Đối với hắn hoàng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chợt nghe tiếng cung nữ cung kính bẩm báo truyền đến ngoài cửa: “Khởi bẩm hoàng hậu, Tế Tư đại nhân cầu kiến.”

“Tế Tư?” Hoàng hậu có chút giật mình: Cam Ma La đã vài chục năm chưa từng rời khỏi Hoàng Đô, lần này vì sao đột nhiên lại tới đây? Chẳng lẽ bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây, nàng không để ý tới chuyện cho Lạc Tây Á lánh đi, ra lệnh cho cung nữ mau mời đối phương vào.

“Nhiều năm không gặp, hoàng hậu ngài vẫn phong thái hơn người như trước.”

Mặc dù Cam Ma La đã qua trung niên, bề ngoài lại vẫn trẻ tuổi như cũ. Mặt mày mang theo nồng nặc mùi son phấn, ngược lại rất tương xứng với giọng nói âm nhu của hắn.

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ bị người chỉ chỗ sau lưng, cười nhạo hắn là Thỏ Gia. Nhưng không có bất kỳ ai dám cười nhạo Cam Ma La, không chỉ bởi vì một thân hắn là tu vi Ma Pháp Sư cấp hoàng giả, hơn nữa là bởi vì sau lưng hắn là Quang Minh Thánh Điện.

Ở Tát Lanka, không ai dám đối kháng với Quang Minh Thánh Điện. Cho dù vì chuyện năm đó, hoàng hậu có phê bình kín đáo với hắn, nhưng lúc nhìn thấy hắn cũng không dám biểu lộ ra bất kỳ bất mãn nào.

Khiêm tốn mấy câu, sau khi làm lễ chào hỏi lẫn nhau, hoàng hậu không nhịn được hỏi: “Xin hỏi ngài đột nhiên giá lâm Đế Đô, có phải có chuyện gì quan trọng hay không?”

Cam Ma La khẽ mỉm cười: “Hoàng hậu không cần khẩn trương, lần này ta tới đây, cũng chỉ vì xem một chút náo nhiệt thôi, cũng không có chuyện quan trọng gì.”

Nói xong, hần nhìn thấy vẻ mong đợi của Lạc Tây Á bên cạnh, ra sức nháy mắt với mình, trong lòng mỉm cười một cái, đối với bộ dạng không thể nào lên bàn tiệc này hần nhìn không thuận mắt. Trong miệng lại nói: “Nếu Tam điện hạ không có việc gì, đúng lúc đi theo ta cùng xem các trận đấu tranh tài, nhìn xem một chút mấy năm nay Tây Phong Đại lục lại có thêm những cao thủ nào.”

Hoàng hậu không thể không cho Tế Tư thể diện: “Được rồi, Tiểu Á, mấy ngày nay ngươi hãy theo bồi Tế Tư đại nhân. Nhớ thu hồi tính tình, đừng gây thêm phiền phức cho Tế Tư.”

“Mẫu hậu yên tâm!” Lạc Tây Á chỉ coi lần Cam Ma La tới này là đặc biệt giải vây cho mình, vừa nghĩ tới sau này có thể thoát khỏi nỗi khổ cảm tức, lập tức không nén nổi mặt mày hớn hở.

Hoàng hậu đương nhiên sẽ không nghĩ đơn giản như vậy. Sau khi tiễn Tế Tư đi, trong lòng nàng tràn đầy nghi ngờ, lo lắng không thôi: từ khi Cam Ma La tới Tu Tháp, mỗi lần hần ra mặt chưa từng có chuyện tốt. Lần trước hần đến Đế Đô, liền lập tức lấy lời của tên tiên đoán ép mình chia lìa với máu mủ ruột thịt. Lần này, lại không biết vì sao mà đến?

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt liền đến ngày thi đấu đầu tiên.

Sáng sớm, Phượng Vũ và Luci cùng nhau đi tới sân đấu. Chỉ thấy phía trước vốn là đường cái rộng rãi bị người tới xem trận đấu chen lấn tới mức nước chảy không lọt, quán rượu bên cạnh lại càng có người ngang nhiên mở cuộc đánh cược, đặt cược tuyển thủ thắng thua.

“Ngày thi đấu đầu tiên đã náo nhiệt thế này, xem ra cuộc thi đấu Thiên Không thật sự là có ảnh hưởng rất lớn.”

“A Vũ, ngươi phải cẩn thận. Mấy ngày trước Vân Sâm Lam lại cảm nhận được hơi thở của Cam Ma La, với tính tình của hần, đến Đế Đô chắc chắn có toan tính, ngươi phải cẩn thận đừng bị cuốn vào.”

“Sư phụ, nên cẩn thận là người. Kết quả rút thăm hôm qua, ngươi là người thứ nhất ra sân đấy.”

“Ha ha, ngươi không tin tưởng ta sao?”

“Chỉ là nhắc nhở ngươi một chút.”

Đang nói chuyện phiếm, Phượng Vũ đột nhiên “Ồ” một tiếng: “Thì ra Lăng Tử Minh cũng tới dự thi.”

Nhớ tới còn chưa cảm ơn đối phương chuyện ngày đó nói giúp mình, Phượng Vũ bước lên phía trước, lên tiếng chào: “Lăng Tử Minh, ngươi cũng tới đây.”

Quay đầu lại thấy là Phượng Vũ, vẻ mặt tàn khốc của Lăng Tử Minh hơi giãn ra một chút: “Thì ra ngươi cũng ở đây.”

Nhớ tới mấy lần gặp hần, hầu như hần đều đang đánh nhau hoặc săn thú, Phượng Vũ không khỏi nói: “Hình như ngươi rất thích đánh nhau quyết liệt, khó trách sẽ đến dự thi.”

Một câu nói không có gì đặc biệt, lại làm Lăng Tử Minh đột nhiên lặng im. Khi Phượng Vũ đang hoài nghi mình có nói bậy hay không thì chỉ nghe thấy hần lạnh lùng nói: “Bởi vì so với lòng người phức tạp hay thay đổi, ta càng thích loại trò chơi thắng bại rõ ràng này hơn.”

Loại tâm tình này Phượng Vũ đã từng có, bởi vì đoán được sơ sơ chỗ khúc mắc của Lăng Tử Minh, cộng thêm coi như hợp ý với hần, liền khuyên hần một câu: “Trưởng bối cũng là người, khó tránh khỏi có lúc phạm sai lầm. Nếu trách móc nặng nề quá mức lại không muốn tha thứ, nói không chừng sau này sẽ có lúc hối tiếc không kịp. Cái gọi là ‘cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ’, những lời này dù sao ngươi cũng nên nghe qua.”

Lăng Tử Minh hơi lộ vẻ cảm động, ánh mắt chuyển thành như có điều suy nghĩ.

Thấy thế, Phượng Vũ biết hẳn cần thời gian suy nghĩ tiếp nhận, liền nói sang chuyện khác: “Ngày đó cảm ơn người nói chuyện giúp ta.”

Lăng Tử Minh lắc đầu một cái: “Không có gì, người sớm có chuẩn bị, hoàn toàn không cần ta ra mặt.”

75. Chương 73: Kinh Tâm

76. Chương 73: Kinh Tâm

Lúc đang nói chuyện với nhau, bên trong tràng thi đấu có người dùng pháp thuật truyền âm tuyên bố vòng đấu loại sắp bắt đầu, mời người ngày hôm qua tham gia rút thăm chuẩn bị sẵn sàng. Lăng Tử Minh hoạt động cổ tay một chút, hướng về phía Phượng Vũ nói một tiếng xin lỗi không tiếp được, liền theo dòng người cùng tiến vào tràng thi đấu.

Luôn đứng bên cạnh không lên tiếng Luci chợt đánh giá: “Đứa nhỏ này có chút ý tứ.”

Phượng Vũ kinh ngạc, nói thâm thúy: “Người là chỉ phương diện nào?”

“Năng lực của hắn. Ta có thể cảm nhận được, trong huyết mạch hắn có một lực lượng bẩm sinh kỳ lạ, mặc dù bị phong ấn ức chế hơn phân nửa, nhất thời không nhìn ra có tác dụng gì. Nhưng theo hắn ngày càng mạnh mẽ lên mà xem, lai lịch không nhỏ.”

Dù sao việc không liên quan đến mình, Luci nói được một nửa, thấy lối vào đã ít người đi một chút, vẫy vẫy tay với Phượng Vũ, cất bước đi vào.

Trên võ đài tràng thi đấu, người làm việc đang cầm danh sách nhìn khắp chung quanh: “Trận chiến đầu tiên, Luci với Tề Phong —— tuyển thủ Luci? Đến chưa? Nếu không đến coi là tự động bỏ cuộc!”

“Ta ở chỗ này.” Lúc nói chữ đầu tiên thì Luci vẫn còn cách lối vào vài dặm, nhưng vừa dứt lời, Luci đã sử dụng ma pháp Phong Hệ bay lên không rồi rơi xuống giữa võ đài, nhàn nhã chào một tiếng với đối thủ: “Lại gặp mặt, ngày đó đa tạ người nói cho ta biết tin tức thi đấu.”

Tề Phong giao đấu với hắn, chính là người ngày đó đến bắt chuyện với Phượng Vũ, nghĩ muốn lôi kéo nàng tạo thành tổ đội.

Thấy Luci hơi hợt lộ ra một ngón tay, mặt Tề Phong đã tái rồi. Cái gọi là thấy rồi mới biết, chỉ bằng vào động tác lên võ đài vừa rồi của Luci, là có thể nhìn ra tu vi của hắn tuyệt đối cao hơn mình không chỉ một chút. Ông trời ơi! Ngày đó tại sao mình bị đứt gân não lại chạy tới bắt chuyện, tự dung đưa tới một kinh địch!

Lúc Tề Phong đang không ngừng tự oán trách mình, người làm việc đã kiểm tra qua công bài của hai người, nói: “Tin rằng trước khi tham gia thi đấu các người đều đã nhìn qua quy tắc, nhưng ta vẫn nên nói lại một chút đi: Đã lên võ đài, sống chết không oán. Thân phận hai vị đã kiểm tra qua không có sai lầm, nếu không có dị nghị, các người có thể quyết đấu rồi.”

“Chờ, chờ một chút, ta có chuyện muốn nói.” Tề Phong yếu ớt nói.

“Hả?”

Hắn sợ hãi nhìn Luci, vẻ mặt biết vậy chẳng làm: “Lát nữa lúc ra tay, phiền toái nhẹ một chút.”

“Được.”

Sau một phút, người làm việc nhìn Tề Phong đã bị ma pháp Băng Hệ đông lạnh thành một cây gậy thật lớn, tuyên bố: “Trận đấu, Luci thắng!”

Đổi công bài của vòng đấu loại thành công bài của vòng thứ hai xong, Luci làm người thắng có chút buồn bực đi về phía Phương Vũ đang chờ hẩn bên ngoài: “Tài nghệ người tham gia thi đấu thật kém, đánh nhau không đã ghiền.”

Khát vọng đối thủ cường đại, đây gần như là tâm nguyện chung của tất cả cường giả. Hiển nhiên Luci cũng không ngoại lệ.

Phương Vũ thật sự có thể hiểu được tâm tình của hẩn: “Vòng đấu loại cũng không kém nhiều, đám người dần dần ít đi, cấp bậc đối thủ dĩ nhiên là được đề cao hơn.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Có lẽ là vì xem xét đến sự khó chịu đang tràn đầy trong lòng Luci, không lâu sau, ông trời thật sự vì hẩn phái tới một đối thủ siêu cường làm Phương Vũ và hẩn đau đầu không thôi.

Trận đấu đã tiến hành được ngày thứ mười hai, đã qua vòng đấu loại, vòng thi đấu thứ hai, vòng thi đấu thứ ba, tất cả những người tham gia thi đấu có tu vi thấp đều đã bị loại ra khỏi cuộc thi. Số người ban đầu tham gia cuộc thi là hơn ba ngàn người, nhanh chóng giảm xuống hơn sáu mươi người vào lúc này. Tuyển thủ có thể lưu lại trong tỉ lệ gần như một loại năm mươi, đương nhiên đều là cao thủ trong cao thủ.

Hôm nay, trên chỗ ngồi khách quý có ba người khách quý tới đây, họ thích thú quan sát các tuyển thủ đang tản ra nghỉ ngơi, chờ đợi đám tuyển thủ tham gia vòng thi đấu thứ tư vào buổi chiều.

“Căn cơ của tuyển thủ cũng không tệ, còn lại những người này, đều đã bị thế gia tranh nhau mời chào làm môn khách đấy.” Quý phụ nhân hài lòng nói.

“Nhưng mười người xếp hạng đầu nhất định phải trở thành người trong hoàng gia, truyền sinh khí mới vào cũng như là thành phần chính trong đội bảo vệ. Đây cũng chính là dự tính ban đầu mà Đế Quốc tổ chức cuộc thi đấu này.” Nam tử mặt mũi âm nhu mỉm cười nói.

Thiếu niên đi theo nghe được mấy lời đối thoại không thú vị này, buồn bực không thôi: sớm biết thế thì lén lút chuẩn bị một mình tới đây rồi, dù sao cũng tốt hơn là ở cùng với bọn họ nghe một vài lời nói mà mình không có hứng thú.

Đúng lúc này, quý phụ nhân từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt rơi vào một góc khuất vắng vẻ, chợt lấy tay che miệng, phát ra một tiếng kêu kinh sợ: “Thiên Nhi! Sao nàng lại ở chỗ này? Còn có. . . . Minh Nhi!”

Theo ánh mắt của nàng, mặt nam tử âm nhu liền biến sắc. Cũng không phải vì nữ hài kia, mà là thiếu niên bên cạnh nàng.

— mười sáu năm trước lúc bị trục xuất khỏi cung, nếu không phải ta nhất thời mềm lòng, ngươi đã sớm là một người chết! Hôm nay, ngươi đã không biết quý trọng tánh mạng, không thức thời, nghĩ muốn vọng động những thứ thuộc về ta, vậy thì đừng trách ta không lưu tình!

“Buông tay.” Mặt thiếu niên tàn khốc lạnh giọng cảnh cáo.

“. . . . Không muốn.” Nữ hài tóc vàng, con mắt như bánh ú, gương mặt xinh đẹp giống như con nít ôm cánh tay của thiếu niên, vẻ mặt uất ức: “Bạch Điều ca ca, võ đài quá nguy hiểm, cuộc thi bắt đầu mới mười hai ngày, cũng đã chết hơn một trăm người. Thiên nhi là lo lắng cho ngươi, ngươi nên đồng ý với ta, đừng tiếp tục thi đấu nữa.”

“Ngươi không hiểu cái gì hết! Đừng làm phiền ta nữa, mau buông tay!”

“Không buông!”

“Ngươi!”

“Ngươi đánh chết ta, ta cũng không buông!”

Lập đi lập lại mấy lần, thiếu niên hướng ánh mắt nhờ giúp đỡ sang đồng học đang ôm tay xem trò vui bên cạnh, nhận được lại là ánh mắt tò mò của bọn họ.

“Tiểu Phó, thật không nghĩ tới Lăng Tử Minh này, ngày thường nhìn qua rất tàn khốc tàn bạo, lén lút lại có chiều thức này.” Nói chuyện là Lâm Tần Kiệt, người bạn tốt động viên tinh thần trước khi thi đấu lúc này.

So sánh với sự thẳng thắn của hắn, Phó Tư Đường lại khéo léo hơn rất nhiều: “Tần Kiệt, đây là chuyện rất bình thường, người không cần ngạc nhiên. Nhưng quả thực đúng là làm cho người ta có chút giật mình.” Bởi vì nhìn Lăng Tử Minh thế nào cũng không giống người sẽ sa vào nữ tình trường. Giữa hắn và nữ hài thay vì nói là tình lữ (tình lữ = người yêu), không bằng nói là do nữ kia kia cưỡng ép làm nũng dây dưa, không có cách nào.

Luci hoàn toàn thờ ơ, chỉ tính toán đến sau khi đạt được Luyện Linh Trì thì nên vận dụng như thế nào mới có thể phát huy ra hiệu lực lớn nhất.

Tiểu Ôi Ôi thì lại đang cố gắng suy nghĩ: “Nhìn nữ hài này rất quen mặt, rốt cuộc là ai đây?”

Đối với tình yêu nam nữ, Phượng Vũ từ trước đến giờ luôn không quan tâm, thấy thế nói thẳng ra cảm nghĩ: “Tìm Tử Minh làm bạn trai, thật có dũng khí!”

Nghe vậy, Phó Tư Đường không khỏi hỏi: “Phượng Vũ, trong cảm nhận của người đối tượng lý tưởng, phải là người như thế nào?”

Không ai biết, lời nói giống như không có chuyện gì hỏi ra, nhưng trong lòng bàn tay hắn đã thấm ra đầy mồ hôi.

“Việc này. . . . Chưa bao giờ nghĩ tới.” Phượng Vũ gãi gãi đầu, đành trí nói: “Loại chuyện đó tùy tiện đi, ta đang quan tâm đối thủ kế tiếp là ai đây, không muốn đụng phải nhóm người các người mới tốt.”

Nghe được câu trả lời của nàng, hơi có một chút mất mát, Phó Tư Đường lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng những ngày qua thấy hành động thân mật của Phượng Vũ và “Đồng Trì”, hắn thật sự là vô cùng. . . . Ghen tỵ.

Bây giờ nghe Phượng Vũ khẳng định, nói không muốn nghĩ tới tình yêu nam nữ, gián tiếp khẳng định nàng và “Đồng Trì” không có gì, Phó Tư Đường đột nhiên cảm thấy nỗi băn khoăn đã bị diệt hết.

Hắn vừa định nói chút gì đó, lại nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập phía trước truyền đến. Ngẩng đầu nhìn lên, một quý phụ nhân mặt mang khăn lụa đang gấp rút vội vàng đi tới: “Thiên Nhi, sao người ở chỗ này?”

“Người là?” Thiên Nhi nghe tiếng quay đầu lại, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

77. Chương 74: Yêu Nghịch Luân

78. Chương 74: Yêu Nghịch Luân

Gió nhẹ thổi qua, nhắc lên một góc khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp ung dung của nàng, khiến cho mọi người đều lấp bắp kinh hãi: “Hoàng hậu bệ hạ, vì sao ngài lại tới đây?”

Hoàng hậu từ trước đến giờ luôn dịu dàng ân cần lại không để ý tới bọn họ, chỉ sắc mặt trắng bệch nhìn Lăng Tử Minh một chút, lại nhìn sang thiếu nữ một chút, run giọng hỏi: “Các người. . . . biết nhau?”

Lăng Tử Minh dời ánh mắt đi, không lên tiếng. Thiếu nữ thừa dịp hắn không phản kháng, cả người đều dựa sát vào người hắn, kiêu ngạo lại vui sướng lớn tiếng tuyên bố: “Mẫu hậu, hắn chính là Bạch Điêu ca ca ta thường nhắc tới với ngài.”

“Thiên Nhi, người. . . . người không biết tên của hắn? Sao người lại gọi hắn là Bạch Điêu?”

“Bởi vì lần đầu tiên lúc ta nhìn thấy hân, hân chính là cười một con Đại Bạch Điều cứu ta, bộ dáng kia khỏi phải nói là có bao nhiêu anh tuấn.” Khi nói chuyện, ánh mắt của Thiên Nhi đều hướng về Lăng Tử Minh, trong đó không che giấu được tràn đầy ái mộ, “Sau này mặc dù biết tên của hân, ta vẫn gọi hân là Bạch Điều ca ca. Mẫu hậu, ngài từng đồng ý hôn sự do bản thân ta quyết định, ta ——”

“Câm mồm! Người mới mấy tuổi mà đã nghĩ đến hôn sự? ! Thật là không biết thẹn!” Hoàng hậu lạnh lùng nói. Nàng từ trước đến giờ luôn dịu dàng ôn hòa, coi như mấy ngày nay tức giận Lạc Tây Á không hiểu chuyện, cũng ít khi thấy vẻ mặt thống khổ, lảng tránh và sắc bén như vậy. Lần này đột nhiên phát tác ra, chẳng những mọi người đều ngây người, cả người Thiên Nhi lại càng sửng sốt hơn.

Trong khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng bước chân chậm rãi đi tới của nam tử âm nhu, cười nói: “Hoàng hậu bệ hạ, ta thấy công chúa điện hạ chọn trính thiếu niên này rất tốt, tuy tuổi công chúa còn nhỏ, đính hôn trước cũng không tội. Sao ngài phải trách mắng nàng chứ?”

“Tế, Tế Tư đại nhân!” Nghe có người nói chuyện thay mình, đôi mắt Thiên Nhi đỏ lên, oa một tiếng khóc lên.

Nghe nàng gọi ra thân phận của nam tử âm nhu, mọi người lại cả kinh. Phượng Vũ và Luci tận mắt nhìn thấy nhân vật “Nghe đại danh đã lâu” này, hết sức kinh dị, càng thêm mấy phần dị ý.

Cam Ma La lại không chú ý tới vẻ mặt khác thường của bọn họ, ánh mắt tối tăm nặng nề gắt gao nhìn chăm chú vào trên người Lăng Tử Minh, giọng nói lại rất phong độ hòa ái dễ gần: “Hoàng hậu bệ hạ, chẳng lẽ ngài ngại xuất thân của thiếu niên này nhỏ bé nghèo khó, không xứng với công chúa điện hạ cao quý sao? Thật ra thì nơi này là thế giới Cường Giả Vi Tôn, chúng ta nên đưa mắt nhìn xa một chút, không cần thiết phải mê muội coi trọng địa vị trước mắt, mà coi nhẹ khả năng trong tương lai. Dù sao, hoàng tử cũng có thể luân lạc làm bình dân. Mà bình dân, lại vì sao không thể trở thành phò mã chứ?”

Theo lời nói này, sắc mặt hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt, thân hình lại càng lão đảo muốn ngã. Phượng Vũ nhanh tay nhanh mắt, một phen đỡ lấy nàng, nàng lại giống như chưa tỉnh, chỉ thì thào nói: “Nghịch duyên. Nghịch duyên. Tế Tư đại nhân, xin người đừng nói nữa, ta van cầu người đừng nói nữa.”

Thấy thế, trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nghi ngờ nói: với tính cách của hoàng hậu, coi như Thiên Nhi yêu một bình dân, cũng không nên luống cuống đến mức này chứ.

Đối với hoàng hậu ăn nói khép nép khấn cầu, Cam Ma La làm như không nghe thấy. Hân từ từ bước thông thả tới trước mặt Lăng Tử Minh, dò xét đánh giá hân: “Quả thật là —— anh tuấn còn trẻ, không trách được mắt công chúa ở trên người người. Người thiếu niên, tại sao người không nói lời nào? Chẳng lẽ là bị hoàng hậu hù sợ?”

Từ lúc hoàng hậu xuất hiện, vẫn không nói một câu, Lăng Tử Minh đột nhiên ngẩng đầu, tràn đầy ý tứ uy hiếp gầm nhẹ quát: “Tránh ra!”

“Nên rời đi chính là người!”

Cam Ma La tâm niệm vừa động, gió mạnh hóa ra lưỡi dao sắc bén cũng xoáy nhanh hướng về phía đối phương. Lăng Tử Minh không hề phòng bị, thật may là bản năng nhiều năm tập võ làm hân trực giác cúi đầu, hiểm hiểm tránh được một kích suất chút nữa muốn tánh mạng hân này.

“Người làm cái gì? !” Hoàng hậu kinh hãi, một phen chắn trước mặt Lăng Tử Minh: “Cam Ma La, người điên rồi sao, thế nhưng lại có thể ra tay với hân, người có biết hân chính là ——” Nói tới đây, hoàng hậu đột nhiên giật mình vì lỡ lời, ngừng lại không nói tiếp nữa.

“Hân là ai? Hoàng hậu bệ hạ, ngài lại nói tiếp đi.” Thấy nàng ngăn mình lại, Cam Ma La không truy kích tiếp nữa, quát quát ép hỏi: “Vừa rồi ngài không phải kiên quyết phản đối công chúa gả cho hân sao? Ta tới thay ngài diệt trừ hân, chẳng phải là rất tốt? Tại sao ngài lại đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Hân một chốc nói chuyện thay Thiên Nhi công chúa, một chốc lại còn nói muốn thay hoàng hậu giết chết Lăng Tử Minh, tính tình thay đổi thất thường hỉ nộ vô thường, đúng là hiếm thấy. Lúc này, ngay cả Thiên Nhi ngây thơ nhất cũng nhìn ra đối tượng hân nhằm vào là hoàng hậu, không lại cho rằng hân ra mặt giúp mình nữa.

Đối mặt với chất vấn, môi hoàng hậu không ngừng run run, vô số lời nói trên bờ môi cuồn cuộn, nhưng lại từ đầu đến cuối nói không ra một chữ.

Lúc này, chỉ nghe Lăng Tử Minh lạnh lùng nói: “Hoàng hậu hận ta, cũng không nhịn được mà giết ta, chỉ đơn giản như vậy. Người vừa muốn giết ta, như thế chúng ta không ngại so qua một trận, đánh rồi mới biết!”

Nghe được Lăng Tử Minh khiêu khích mình, thực ra là lời nói giải vây cho hoàng hậu, Cam Ma La trầm mặc chốc lát, chợt cười lên ha hả: “Quả nhiên là —— mẫu tử liên tâm! Lăng Tử Minh, người vừa sinh ra liền bị Ngải Phỉ nhấn tâm vứt bỏ, từ đường đường là hoàng tử lại trở thành một bình dân, người dám nói đối với nàng không có nửa phần oán hận? Tại sao lại còn lo nghĩ cho nàng?”

Mặt anh tuấn của Lăng Tử Minh hàm băng, môi mím lại càng chặt hơn: “Ta không biết người đang nói gì.”

“Vậy sao, vậy ta không ngại nói rõ ràng hơn chút. Mười sáu năm trước, người là vị hoàng tử đầu tiên của Hoàng thất, vừa sinh ra đã bị Chiêm Tinh Sư bói ra, nếu để người làm thái tử, nhất định sẽ làm Tu Thập mất nước! Vì củng cố hoàng quyền, hai vị bệ hạ là hoàng đế và hoàng hậu quyết định đưa người xuất cung, cũng ở trong hoàng tộc chọn lựa ra một đứa trẻ mới sinh tới thay thế người, đó chính là Lạc Tây Á. Người cho rằng tại sao Lạc Tây Á lại được gọi là Tam điện hạ? Không chỉ vì trước hắn từng có một công chúa qua đời vì bệnh, càng là vì hoài niệm người đã bị đuổi xuất cung! Chỉ là, người bị coi là người sớm chết yếu để hoài niệm.”

Nói tới đây, Cam Ma La liên tục cười lạnh: “Lăng Tử Minh, ở trong lòng bọn họ, người được bọn họ gọi Đại Hoàng Tử là người đã sớm là một người chết!”

Tiếng nói vừa dứt, Lạc Tây Á liền kêu to lên: “Người nói vậy! Người nói vậy! Ta là hoàng tử huyết thống thuần chính! Mới không phải là tôn thất chi thứ gì đó!”

Hắn đã quen phách lối, nói xong liền xông lên muốn đánh Cam Ma La, không ngờ lại bị uy áp vô hình quanh thân Cam Ma La trấn áp, chẳng những chưa tới gần được người hắn, ngược lại hung hăng té ngã trên đất, khung xương toàn thân giống như là rời rạc, bò cũng bò không nổi.

So sánh với Lạc Tây Á vì địa vị của mình mà gấp đến độ giơ chân, thân là người trong cuộc Lăng Tử Minh lại bình tĩnh hơn rất nhiều: “Người lục ra những nợ cũ này, có ý đồ gì?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Tử Minh, Cam Ma La kinh ngạc nói: “Người không phải hận nàng sao? Theo như ta điều tra, người lại tương đối thông hận nàng. Sau khi nàng đưa người xuất cung, không bao lâu liền hối hận. Năm đó người bốn tuổi, nàng bắt đầu thường lặng lẽ đi thăm người, cũng lừa người nói nàng là thân thích của người. Tự cho là cô nhi như người tương đối cảm kích nàng. Nhưng năm người mười bốn tuổi đó, lúc người nhắc tới thông hận mẫu thân đã vứt bỏ người, nàng bị kích thích nên sụp đổ khóc lớn, cuối cùng thừa nhận nàng chính là mẫu thân người. Mà người lại không những không chịu tha thứ cho nàng, hơn nữa từ đó về sau, đối với nàng có thể nói là hận tới cực điểm, lại bởi vì nàng dù sao cũng là thân mẫu của người, không có cách nào ra tay độc ác, cho nên liền lựa chọn trốn tránh không gặp nàng.”

Nói xong, hắn âm nhu cười một tiếng: “Những chuyện này —— ta không có nói sai chứ? Điện, hạ?”

79. Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi

80. Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi

Vốn tưởng rằng đã sớm đầy kín vết nhơ của chuyện cũ năm xưa, bí mật vẫn luôn khổ sở giấu giếm, nay vô tình lại bị vạch trần trước mặt mọi người, ngược lại hoàng hậu tỉnh táo lại. Nhưng lúc nghe được Cam Ma La nói Lăng Tử Minh hận mình tới cực điểm, nước mắt vẫn không nhịn được mà tràn ra.

Thiên nhi thăm mền Lăng Tử Minh ở một bên vốn là nửa tin nửa ngờ, thấy mẫu thân phản ứng như thế, lúc này mới khẳng định người trong lòng đúng là ca ca ruột thịt của mình, chợt cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Nhìn thấy hoàng hậu rơi lệ, Lăng Tử Minh nhú nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia tức giận: “Hận với không hận, tất cả đều là chuyện của bản thân ta, lại có liên quan gì với người?”

“Ha ha ha, theo lời tiên đoán người là thái tử loạn quốc, vì sự vững bền của Đế Quốc sớm nên xử tử người. Năm đó ta nhất thời từ bi thả người một con đường sống, không ngờ Ngải Phỉ lòng dạ phụ nhân, không những lén lút vụng trộm đi tìm người, hơn nữa lại nói thân thể cho người biết, hành vi bậc này xem như là phản quốc! Thân là Tế Tư, ta có quyền phán xét mẫu tử các người! Người nói xem, chuyện này có liên quan với ta hay không?”

Cam Ma La nói rất hiên ngang lắm liệt, nhưng nhìn những phòng bị tràn đầy trong ánh mắt của hắn, Phượng Vũ biết đây chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

— hắn vạch trần chuyện năm đó, muốn ép Lăng Tử Minh và hoàng hậu vào đường cùng, tuyệt đối không chỉ vì lời tiên đoán đơn giản như vậy. Nhưng, rốt cuộc hắn đang mưu đồ cái gì?

Lúc Phượng Vũ đang trầm tư, ánh mắt Cam Ma La đảo qua mọi người hoặc khiếp sợ, hoặc tuyệt vọng, cuối cùng rơi vào trên người hoàng hậu đang đau lòng muốn chết: “Nếu không phải người lén lút giúp đỡ mầm tai họa này, hắn đã sớm chết rồi! — Về phần người, Lăng Tử Minh, người chết như người lại mưu toan tranh chấp với bổn tọa, lại càng là chết chưa hết tội!”

Tranh chấp với bổn tọa — mấy chữ này rơi vào trong tai Phượng Vũ, làm ý nghĩ của nàng sáng tỏ thông suốt: làm nửa ngày, hóa ra người này là vì cái này!

Mắt thấy Cam Ma La cười ác độc giơ tay lên, nguyên tố Phong hệ lập tức xoay chuyển thành đoàn hội tụ trong tay hắn, chưa phát động thì đã có thể cảm nhận được áp lực cường ép của Ma Pháp Sư Hoàng cấp. Trong lòng Phượng Vũ căng thẳng, vội vàng hét lớn: “Dừng tay! Người cho rằng giết hắn rồi là có thể lấy được thứ người muốn sao?”

Nghe được tư tâm của mình bị Phượng Vũ nói ra, mặt Cam Ma La liền biến sắc: “Tiểu nha đầu, người nói cái gì?”

Giữa Linh Sĩ, cao hơn một cấp liền chiếm được ưu thế hoàn toàn áp đảo. Mọi người ở đây cao nhất chỉ là hạ cấp mãn cấp, đối mặt với Ma Pháp Sư Hoàng cấp là Cam Ma La này có thể nói là không hề có lực hoàn thủ. Phượng Vũ nhất thời cũng nghĩ không ra biện pháp đánh ngã người này, chỉ có thể dựa vào nói những nói cuối trước để trì hoãn thời gian: “Vật kia không liên quan tới Lăng Tử Minh, coi như người giết hắn, vẫn sẽ có người khác lấy đi vật kia như trước.”

“Người khác? Mặc kệ là ai, dám đụng đến đồ ta nhìn trúng, ta nhất định sẽ làm hắn chết không có chỗ chôn. — Tiểu nha đầu, nhìn công bài trước ngực người, hình như người cũng báo danh. Chẳng lẽ, người cũng muốn tranh giành một trận sao?”

— hắn nói báo danh, còn nói tranh giành một trận, là có ý gì? Chẳng lẽ, vật kia ở trong phần thưởng của cuộc thi đấu? Vậy phần thưởng quý giá nhất trong đó, là cái gì?

Không chút nghĩ ngợi, Phượng Vũ bật thốt lên: “Không sai! Luyện Linh Trì vốn là Thiên Tài Địa Bảo, đương nhiên ta cũng có hứng thú.”

“Ha ha ha, con kiến hôi không biết tự lượng sức mình! Hôm nay bổn tọa sẽ để cho người biết kết cục của si tâm vọng tưởng!” Lời còn chưa dứt, phong nhận lớn của Cam Ma La gào thét bay về phía Phượng Vũ. (si tâm vọng tưởng: hoang tưởng, hy vọng hảo huyền, phong nhận: lưỡi dao bằng gió)

Cuối cùng cũng xác nhận được vật Cam Ma La để ý, nhưng lại không rảnh để ngẫm nghĩ. Mắt thấy phong nhận đánh về phía mình, thanh thế lớn, tránh cũng không thể tránh, Phượng Vũ không chút nghĩ ngợi liền thi triển ra chiêu thuật hóa linh để cho mình dùng.

Tay thon khẽ nâng, cuốn sạch phong nhận chưa tới gần người, liền dưới sự dẫn dắt của lòng bàn tay trắng mịn của nàng, lần nữa trở về phong nguyên tố không có hại. Trong chốc lát, một kích tràn đầy sức mạnh

của Cam Ma La, liền bị nàng nhẹ nhàng băng quơ hóa giải.

“Người —— người là người phương nào? Có thể tiếp được một chiêu của ta?” Hoành hành ở Tu Tháp rất lâu rồi, Cam Ma La chưa bao giờ gặp đối thủ thấy thế không khỏi biến sắc. Bắt đầu lần nữa quan sát đánh giá nữ hài trước mặt, nghĩ muốn đoán ra thực lực chân chính ẩn giấu dưới bề ngoài mảnh mai của nàng.

Thật ra, thật sự bàn về tu vi, Phương Vũ kém Cam Ma La thật xa. Nhưng chiêu hóa linh mình dùng này chính là do Ma Pháp Sư lệnh tôn Luci tự mình dạy nàng, hơn nữa trước đây nàng từng dùng một chiêu này đánh lui Ngự Linh Sư Ban Tư, lại sử dụng lần nữa đương nhiên là sức mạnh tràn đầy. Hướng chỉ Cam Ma La chẳng qua cũng chỉ là Ma Pháp Sư hoàng cấp, thúc ngựa cũng không bằng Ban Tư. Vì vậy vừa ra tay liền dễ như trở bàn tay.

Cam Ma La không biết nột tình, hơi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hạ thấp giọng: “Ánh sáng ở trên cao, không biết các hạ là vị tiền bối nào?”

Phương Vũ sững sờ, chợt phản ứng kịp: hắn đây là không hiểu rõ lai lịch của mình, còn mình thì giả bộ lão gia hỏa nai tơ.

Chưa trả lời, Cam Ma La lại nói: “Không biết vì sao các hạ lại che chở cho tiểu tử này? Đây là chuyện của Tu Tháp Đế Quốc, liên quan trọng đại. Nếu các hạ thật lòng muốn vì hắn ra mặt ——”

Nói tới đây, tay áo hắn vung lên, một dây xích dài lóe ra ngũ thải linh quang bổ nhào về phía Lăng Tử Minh. Mọi người không biết rõ trình độ âm hiểm của hắn, lực chú ý đều tập trung vào lời nói của hắn, hoàn toàn không ngờ tới hắn sẽ đột nhiên động thủ. Đợi đến lúc phát hiện ra, đã là cứu không kịp. (ngũ thải linh quang: là năm màu vàng, xanh, đỏ, trắng, đen)

Mắt thấy dây xích dài sắp trói chặt Lăng Tử Minh, Cam Ma La lộ ra một nụ cười ác độc: “Nếu các hạ thật lòng muốn vì hắn ra mặt, chính là kẻ địch của Quang Minh Thánh Điện ta!”

Nói tới đây, chỉ nghe thấy chỗ dây xích dài rơi xuống truyền đến một tiếng kêu vô cùng đau đớn kinh sợ. Nhưng, nhưng lại là tiếng của nữ nhân!

Cam Ma La tự nhận nắm chắc phần thắng, mặt mũi không khỏi vạm vỡ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngải, Phỉ! Tiệp nhân ngươi luôn liên tiếp phá hỏng đại sự của ta!”

Vừa rồi lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Cam Ma La, chỉ có hoàng hậu vẫn là toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vào Lăng Tử Minh. Vì vậy mới có thể kịp thời đỡ thay hắn một kích nhanh như chớp của Cam Ma La.

Cam Ma La sử dụng dây xích dài khá giống dây xích trói Độc Giác Thú Vân Sâm Lam lúc trước, chỗ hiểm độc lại tăng thêm một bậc. Dây xích dài mới vừa đánh lên thân thể hoàng hậu, vô số gai nhọn tranh nhau xông ra, đâm thật sâu vào trong cơ thể hoàng hậu. Đuôi dây xích dài là quyết định, nó quấn lên cổ hoàng hậu, ý đồ ghìm nàng đến chết.

“Yêu nhân ngươi dám!”

Lăng Tử Minh gầm lên một tiếng, dưới tình thế cấp bách tiềm lực bộc phát, thế mà chỉ bằng vào sức tay kéo đứt dây xích dài! (tiềm lực: khả năng tiềm tàng)

Hoàng hậu thương tích khắp người ngã vào trong lòng nhi tử, mặc dù thân thể đau đớn, nhưng lại vui vẻ xưa nay chưa từng có. Cả đời nàng thẳng thắn vô tư, duy chỉ có là thiếu đứa nhỏ này rất nhiều. Vừa này đứa nhỏ này lại mắc kệt hiểm khích lúc trước mà thay nàng giải vây, nàng đã tương đối thỏa mãn và hạnh phúc.

“Minh Nhi, xin lỗi.” Hoàng hậu yếu ớt, ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt Lăng Tử Minh, lưu luyến vuốt ve góc cạnh mặt mũi của người thiếu niên mà mình chẳng phân biệt rõ nữa.

“Ta biết ngươi hận ta, ta không trách ngươi. Không trách ngươi. Ai bảo ta vừa bắt đầu liền làm sai rồi, thế nhưng nhần tâm vứt bỏ nhi tử của mình không để ý tới. Bất kể hắn là cái gì theo lời tiên đoán, bất kể hắn là cái gì trong Hoàng thất, ta. Ta nên vứt bỏ tất cả dẫn ngươi đi. vì sao ta lại có thể để hài tử của mình vừa sinh ra đã không có mẫu thân.”

Giọng nói của nàng càng ngày càng yếu, Lăng Tử Minh vẫn dùng kiên cường lạnh nhạt để ngụy trang, rất cuộc âm âm sụp đổ. Hắn hoảng loạn nói: “Đừng nói nữa! Ta lập tức chữa thương cho ngươi.”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra sự bình tĩnh thỏa mãn trước nay chưa từng có: “Minh Nhi, con thật sự là đứa bé ngoan. Ta đối đãi xử với con như vậy, con lại vẫn. Tiếc là, ta không thể được nhìn con lớn lên nữa.”

Vẫn chưa nói xong, trên mặt hoàng hậu vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc, hô hấp cũng đã vĩnh viễn ngừng lại. Hai tay vô lực trượt xuống, lộ ra chỗ vẫn bị nàng che trước ngực, chỗ trái tim có một cái gai đâm thật sâu vào.

81. Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta

82. Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta

Lăng Tử Minh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là khó có thể tin kêu to: “Tĩnh, tĩnh dậy đi! Ngươi trăm ngàn lần không thể ngủ, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi! —— các ngươi, ai biết pháp thuật trị liệu? Mau tới cứu, cứu nàng! Mau tới cứu, cứu nàng đi!”

“Tử Minh.” Phượng Vũ không biết nên khuyên nhủ hắn thế nào. Lúc hoàng hậu mới vừa ngã xuống, nàng liền phóng ra pháp thuật trị liệu. Nhưng pháp thuật trị liệu chỉ có thể trị thương, không thể cứu mạng. Hoàng hậu bị đâm xuyên trái tim thật sâu đã mất đi hết sinh khí, tất cả đều dựa vào một phần chấp niệm, mới có thể nói xong lời từ biệt với nhi tử.

Đọc hiểu sự xót xa đau thương không nói ra lời trong ánh mắt Phượng Vũ, Lăng Tử Minh chán nản cúi đầu, giữ tay hoàng hậu từ từ trở nên lạnh lẽo trong lòng bàn tay, giống như chỉ cần nhiệt độ không tiếp tục giảm xuống nữa, nàng liền có thể sống lại.

“Ta hận ngươi. Lúc vừa mới biết chân tướng ta thật sự hận ngươi chết đi được. Nhưng. Nhưng ngươi cũng không tức giận với ta, bất luận ta mắng ngươi thế nào ngươi cũng đều mỉm cười. Sau này ta lớn lên một chút, biết hẳn phải phụ trách với con dân của Đế Quốc này, không thể là người tùy tiện mạo hiểm, dù cho ngươi đó có là hoàng tử. Sau đó ta liền lý giải cho ngươi, nhưng lòng tự trọng làm ta không thể cúi đầu, cũng không thể hoàn toàn tha thứ.”

Hắn ôm chặt lấy hoàng hậu, mặc cho một đoạn dây xích dài bị đứt đâm vào trong cơ thể, cũng không để ý chút nào: “Ta hận ngươi! Vì sao ngươi muốn chết trước ta? ! Ta hận ngươi suốt đời! Không. mẹ, con. yêu mẹ. Không phải là mẹ vẫn muốn nghe con nói tha thứ cho mẹ sao? Mau tỉnh lại đi!”

Lăng Tử Minh không khóc, nhưng lời nói của hắn lại càng bi thương hơn nước mắt. Tình cảm dễ xúc động như Tiểu Ôi, Lâm Tần Kiệt, nước mắt nóng hổi đã tràn mi, vẻ mặt Phó Tư Đường cũng tràn đầy đau thương. Ngay cả Luci từng trải qua rất nhiều việc đời, đối với chuyện tình thân phức tạp khó giải, yêu hận lẫn lộn này, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Đối mặt với một màn người vĩnh viễn xa cách lúc này, Phượng Vũ nắm chặt quả đấm, trong lòng cực kỳ hận Cam Ma La. Nàng hung hăng trừng mắt về phía người khởi xướng, đối phương lại đang nói chuyện tiếu nuối máu lạnh: “Hừ! Tiện nhân lại phá hư chuyện tốt của ta! Năm đó nếu không phải nàng dốc hết sức ngăn cản, ta đã sớm giết tiểu tử này rồi! Hôm nay cần gì phải lo lắng hắn chen ngang phá đám!”

Không kịp suy nghĩ nhiều thâm ý trong lời nói của hắn, dưới sự kích động, Phượng Vũ lấy song kiếm Chu Tước ra, tức giận quát: “Quả nhiên là yêu nhân máu lạnh! Ngươi đi chết đi!”

“Vừa rồi chẳng qua cho ngươi mấy phần mặt mũi, ngươi đừng cho là ta thật sự sợ ngươi!” Cam Ma La vừa định ra tay, chợt thấy rõ vũ khí trong tay Phượng Vũ, không khỏi chấn động, vốn là hung dữ tàn nhẫn liền hóa thành hoảng sợ: “Đây là vũ khí của một Ngự Linh Sư đứng đầu, một trong năm thiết kỵ của Ma Quân sử dụng! Chẳng lẽ ngươi là dư nghiệt của Ma Vực? !”

—— Người có thể chạy thoát khỏi cuộc huyết chiến sáu mươi năm trước, vậy khẳng định là thực lực vượt xa mình!

Ý thức được điểm này, Cam Ma La không khỏi rất hối hận về sự sơ ý của mình. Lập tức chuyển công thành thủ, hấn lại không dám vọng tưởng đánh lui Phượng Vũ, chỉ mong có thể giữ được một cái mạng, ngày sau trở về lấy lại danh dự.

So sánh với hấn lâm trận lùi bước, bởi vì hoàng hậu chết mà kích khởi sự căm phẫn tràn đầy trong lòng Phượng Vũ, nhưng nàng cũng vô cùng anh dũng.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, vốn là tu vi của nàng xa xa không bằng Cam Ma La, nhưng lúc song kiếm sắp đâm ra, phối hợp với khí thể một đi không trở lại và ước muốn giết hết người trong thiên hạ phụ ta của nàng, vậy mà lại tự nhiên sinh ra một loại lực lượng dời núi lấp biển, rung động khiến nàng thở dài, suýt nữa làm Phượng Vũ không cầm giữ được. Thân kiếm vốn là đỏ tươi như chu sa lại ngày càng sáng rực chói mắt, làm cho người ta hoài nghi nó có phải có sinh mệnh lực hay không.

Trên thực tế, Phượng Vũ nắm chặt song kiếm, xác thực cảm thấy trong thân kiếm vốn là yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện thêm một ý thức, chỉ dẫn nàng chém ra một kiếm kinh thế.

Kiểm phong quét tới chỗ nào, cỏ cây xung quanh mấy trượng nhao nhao tàn lụi, gạch đá cứng rắn cũng bị vỡ ra thành hai, trên đất đột nhiên xuất hiện một khe rãnh thật sâu.

Cam Ma La thủ trong phong nhận lại càng bị ép tới chặt vật không chịu nổi, ngã xuống đất lăn một vòng mới hiểm hiểm tránh thoát kiếm phong. Cho dù như thế, trường bào Tế Tư toàn thân hấn cũng bị kiếm phong bổ thành hai mảnh vải rách dán trên người, có chút không cẩn thận quét qua.

Cam Ma La vốn sợ hãi Phượng Vũ đến từ Ma Vực, lập tức thấy xiêm y bị chém rách, sắc mặt lại càng đại biến. Thậm chí quên mất trong chiếc nhẫn trữ vật còn trường bào dự phòng, giống như muốn che giấu gì đó, liều chết che hạ — thân lại, mặt đầy kinh hoảng vận khởi pháp thuật phong hệ chạy thực mạng, không còn một chút phong độ của Tế Tư.

Phía bên này, vừa rồi Phượng Vũ dùng một kiếm toàn lực ứng phó đã lấy hết tất cả sức lực, không còn sức để đuổi theo nữa. Những người khác lại là khiếp sợ hành động vĩ đại, một kiếm bức lui hoàng giả Ma Pháp Sư của Phượng Vũ, trợn mắt há hốc mồm, ai cũng không nghĩ tới phải đuổi theo.

Lúc Phượng Vũ đang thăm hấn cứ để Cam Ma La chạy thoát như vậy, trong đầu chợt vang lên một giọng nói lười biếng: “Tiểu cô nương thật là nóng lòng, vừa rồi nếu không phải ta giúp một tay, người cho rằng chỉ bằng người thật sự có thể bức lui hấn sao?”

“Người là ai?” Mặc dù giọng nói này xa lạ, nhưng không có ác ý, ngược lại có mấy phần thân thiết. Cho nên Phượng Vũ chỉ kinh ngạc, không hề kinh hoảng.

“Ha ha, sự can đảm không sai, không giống những tiểu quỷ nhát gan trước kia, tỷ tỷ ta thích người.” Đối phương vốn giọng nói lười biếng thì nay lại nghiêm chỉnh hơn một chút, “Thật ra chúng ta đã từng gặp nhau ở Tê Long Cốc. Lúc người đánh bại Chu Tước, ta bám vào trong song kiếm Chu Tước một phân thân, ta là Chu Tước Hỏa Linh, bản thể hiện nay ẩn tàng ở một chỗ nào đó. Chỉ có khi người thực sự trở thành Ngự Linh Sư, ta mới có thể chính thức tỉnh lại từ trong hôn mê, trú nhập vào thức hải của người, trở thành lực lượng của người.”

—— bảo vệ nó thật tốt, lúc người chạm tới pháp môn Ngự Linh Sư, nó sẽ mang lại kinh hỉ cho người.

Nghĩ đến lời nói lúc Ban Tư tặng song kiếm lại cho mình, Phượng Vũ không khỏi kỳ quái nói: “Mà ta còn chưa thật sự trở thành Ngự Linh Sư, vì sao người lại phải xuất hiện?”

“Đương nhiên là bởi vì quyết tâm và dũng khí của người.” Khi nói chuyện, Chu Tước Hỏa Linh lộ ra hình ảnh của mình ở trong đầu Phượng Vũ: hồng y phân phát như lửa, váy dài dài, giương nhẹ kéo dài trên đất, bao lấy thân thể thành thực đầy đặn, tóc đen môi đỏ mọng, mắt sáng như tơ, phô bày ra một nữ tử xinh đẹp hoàn mỹ không gì sánh được.

“Ta vốn phải ngủ say một khoảng thời gian nữa, là người quyết tâm chém ra một kiếm kia làm ta tỉnh lại. Ta đã ngàn năm chưa từng chính thức nhận chủ nhân, ngay cả tên Ban Tư kia, cũng chỉ có thể trao đổi

điều kiện với ta mà thôi.”

Nói xong, nữ tử cười sang sảng, “Mặc dù nguyên tố linh hồn của ta có lực lượng cường đại, nhưng chủ nhân cũng phải cường hãn như thể mới có thể điều khiển. Tiểu nha đầu, quyết tâm và năng lực của ngươi đều rất hợp ý ta, chỉ thiếu sự tôi luyện và kinh nghiệm tích lũy. Ta rất mong đợi ngày ngươi thật sự trở thành chủ nhân của ta, đừng làm cho ta quá lâu.”

Nói xong, nữ tử áo đỏ trong nháy mắt tiêu tán ở trong đầu Phượng Vũ. Chỉ còn lại tàn ảnh đỏ tươi, mãnh liệt như lửa, thiêu đốt ý chí của Phượng Vũ càng thêm kiên định. Trước khi bước vào con đường trở thành cường giả, với Linh Sĩ mà nói thì nó hữu hiệu hơn bất kỳ linh dược nào.

—— ta nhất định phải trở nên mạnh hơn, bảo vệ mọi người bên cạnh!

Trừ Luci cảm nhận được vài phần lực lượng Hỏa Linh dao động, người khác thấy Phượng Vũ cúi mắt không nói, cho là nàng bị thương, đều lo lắng không thôi. Phó Tư Đường dưới tình thế cấp bách, kéo một cánh tay của nàng, quan sát nàng từ trên xuống dưới: “Phượng Vũ, ngươi không sao chứ?”

Từ lúc Hỏa Linh biến mất, tâm tư của Phượng Vũ lại quay lại với cục diện trước mặt: “Đừng lo lắng, ta không bị thương, hiện tại có chuyện là Tử Minh.”

83. Chương 77: Kề Vai Chiến Đấu

84. Chương 77: Kề Vai Chiến Đấu

“Không sai, trước tiên cần phải khuyên hãn để di thể hoàng hậu xuống.”

Lúc đang nói chuyện với nhau, ánh mắt Luci phát lạnh: “Bên ngoài có tiếng động.”

Ngay sau đó, tiếng kêu gọi đầu hàng do pháp thuật truyền âm phóng đại truyền đến từ xa ở ngoài tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu: “Chúng ta là đội hộ vệ tại Đế Đô, hôm nay phụng mệnh lùng bắt nghịch tặc phản quốc lẫn vào cuộc thi đấu sát hại hoàng hậu! Người ở bên trong nghe cho kỹ, nếu dám cả gan phản kháng, chúng ta sẽ giết không cần hỏi! Nếu hỗ trợ lùng bắt nghịch phạm, sẽ được thưởng hậu hĩnh!”

Lâm Tần Kiệt nghe vậy, cả kinh: “Nghịch tặc phản quốc gì chứ? Là Hoàng thất phát binh tới bắt hung thủ hại chết hoàng hậu sao?”

“Đừng ngây thơ.” Luci lạnh lùng nói, “Chắc chắn những người này là quân cứu viện lão nhân kia đưa tới, nghịch tặc hãn gọi chính là chúng ta. Còn cái chết của hoàng hậu, khẳng định cũng tính trên đầu chúng ta.”

Với lời nói của hãn, Lâm Tần Kiệt nửa tin nửa ngờ: “Không thể nào, Cam Ma La có lá gan đổi trắng thay đen?”

“Nếu hãn không đổi trắng thay đen, vậy thì hãn tự thừa nhận mình là hung thủ sát hại hoàng hậu. Ngươi cảm thấy điều này có thể sao? Hãn cần trả đũa tội cho chúng ta là hiềm nghi, chẳng những phải sạch tội cho mình, còn có thể phát động những người khác tới đây hỗ trợ bắt chúng ta.”

Giống như đang chứng minh cho lời nói của Luci, tất cả các góc của tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu thể bắt đầu truyền ra từng trận tiếng kêu đánh kêu giết.

“Cái gì! Hoàng hậu bị giết? !”

“Lão tử không phải nghịch tặc! Nghịch tặc thật sự ở đâu? Mau ra đây nhận lấy cái chết!”

“Lại dám tới quấy rối trận thi đấu, làm chậm trễ lão tử cảm thương, tiểu tặc thật sự là chán sống!”

.

Mặc dù cũng có một số người đầu óc tỉnh táo và ý vào thân phận của mình nên không muốn lợi nước đục, nhưng đại đa số mọi người đều không muốn đắc tội Đế Quốc, bị vệ binh kêu gọi đầu hàng, nhao nhao kích động kêu gào muốn tìm hung thủ sát hại hoàng hậu.

“Thật là buồn cười, bị người lợi dụng còn không biết.” Đối với những người làm việc không dùng đến não này chỉ hiểu được quấy rối theo phong trào, Phượng Vũ hết tức giận lại không biết làm thế nào.

Một số người tham gia thi đấu đã trải qua thử thách của cuộc thi này đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, nếu bên mình chỉ có nàng và Luci, có lẽ còn có thể đánh một trận. Nhưng cộng thêm đám người Tiểu Ôi Ôi thực lực không đủ, nếu đánh chính diện, hoàn toàn sẽ bị lâm vào chiến đấu gian khổ, thậm chí không cách nào thoát thân!

—— Chờ đến lúc đưa bọn họ đến chỗ an toàn trước, sau đó lại tìm đầu sỏ gây ra mọi chuyện, Cam Ma La tính sổ cũng không muộn.

Quyết định chủ ý, Phượng Vũ lập tức an bài: “Đừng lãng phí thời gian nữa, thừa dịp những người này vẫn còn ồn ào gây rối trước khi chưa bị bao vây, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ôi Ôi, người mang công chúa đi, Tần Kiệt và Tư Đường cùng nhau đi, Tử Minh công hoàng hậu lên, các người đi trước, ta và Đồng Trì ngăn cản phía sau. Sau đó chúng ta tìm một chỗ tập hợp lại.”

“Tập hợp ở đâu?” Tiểu Ôi Ôi hỏi.

“Trường học thì mục tiêu quá lớn, nhất định không thể trở về. Chắc hẳn Cam Ma La đã phát động tất cả nhân thủ có thể điều động, toàn lực lục soát bên ngoài thành. Không bằng chúng ta vào nội thành đi, có lẽ phòng ngự vẫn lơ lửng hơn một chút.” Phượng Vũ phân tích nói.

Tiểu Ôi Ôi gật đầu nói: “Không sai, bây giờ ngoại thành vẫn không an toàn bằng nội thành. Phía đông nội thành có lâm viên Hoàng Gia, trừ bỏ săn bắt vào thu đông, bình thường cũng không có người, không bằng chúng ta liền đi nơi đó.”

“Tốt.” Nói xong, Phượng Vũ dùng ánh mắt trưng cầu nhìn về phía mọi người: “Các người không có ý kiến chứ?”

Thiên Nhi vẫn luôn khóc lóc, đương nhiên không thể phát biểu ý kiến gì. Mặc dù Lâm Tần Kiệt không cam lòng, nhưng biết thực lực của mình không cao, ở lại chỉ trở thành vật cản, chỉ đành phải tức giận gật đầu.

Mặc dù Phó Tư Đường biết chủ ý của Phượng Vũ là để mình chiếu cố Lâm Tần Kiệt thực lực hơi kém, nhưng nghe đến nàng chỉ đích danh “Đồng Trì” lưu lại kẻ vai chiến đấu, vẫn là không nhịn được đau xót trong lòng. Hắn vừa định nói mình cũng muốn lưu lại, Lăng Tử Minh đã trước hắn một bước, giận dữ gầm lên: “Ta không trốn! Ta muốn giết yêu nhân kia, báo thù cho mẫu hậu!”

Tính tình hắn vốn cao ngạo, lúc này muốn hắn bỏ qua cho hung thủ giết người, mang tội danh nghịch tặc trên lưng, thoát khỏi nơi thị phi, làm sao có thể làm được.

Tiểu Ôi Ôi vốn định khuyên hắn mấy câu, nhưng giương mắt nhìn thấy hai mắt màu đỏ của Lăng Tử Minh, trên trán nổi gân xanh, bộ mặt đặng đặng sát khí, bất giác một trận sợ hãi, một câu cũng nói không nên lời.

So sánh với, Phượng Vũ lại bình tĩnh hơn nhiều: “Tử Minh, tạm lánh đi tránh khỏi đầu sóng ngọn gió cũng không đại biểu ngươi là người hèn nhát. Huống chi, nếu ngươi ở lại, chém giết với người sẽ là người vô tội bị xúi giục, bọn họ chỉ là bị Cam Ma La lợi dụng, cũng không có thù hận với người. Một khi các người đánh nhau, Cam Ma La sẽ vỗ tay khen hay! Cục diện như vậy người mong muốn nhìn thấy sao?”

Thấy vẻ mặt Lăng Tử Minh dần dần trở lại bình thường, rõ ràng là đang nghiêm túc suy nghĩ lời nói của mình, Phượng Vũ lại thêm một câu: “Còn nữa, nếu xảy ra xung đột, sẽ khó bảo toàn thân thể hoàng hậu bệ hạ không bị dính líu tới. Người không muốn nàng cũng không thể nhắm mắt dưới cừu hận tuyên sao?”

Lời nói tiếp theo này đã là giọng điệu dạy dỗ, nhưng Lăng Tử Minh cũng không muốn ngỗ nghịch, ngược lại vẻ mặt rét lạnh: “Người nói đúng. Thay vì ta chỉ cậy mạnh, lại không nghĩ nhiều như vậy.”

Thấy hắn đồng ý rút lui, lại nghe được tiếng giết tới gần, Phượng Vũ không dám để bọn họ ở lại lâu hơn nữa, thúc giục: “Các người đi mau, nếu không thì sẽ không kịp nữa rồi.”

Lăng Tử Minh công hoàng hậu lên, Tiểu Ôi Ôi cũng nửa ôm nửa kéo Thiên Nhi công chúa, rồi đi trước. Phó Tư Đường lại nói với Lâm Tần Kiệt: “Người đi trước, ta muốn ở lại.”

Lâm Tần Kiệt biết hắn không muốn để Phượng Vũ lại một mình, lập tức nói: “Được, nhưng người phải đồng ý với ta, nhất định phải bình an trở về.”

“Yên tâm đi, mấy tiểu nhân vật, không làm khó được ta.” Phó Tư Đường nhìn về phía Phượng Vũ há mồm muốn nói, nói: “Ta biết người muốn nói gì, mặc dù thực lực Tần Kiệt không bằng chúng ta, năng lực thoát thân vẫn có. Để ta ở lại bên cạnh người, có được không?”

Lúc hắn nói lời này thì vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt kiên định. Từ trong lời nói của hắn, Phượng Vũ loáng thoáng nghe ra được một chút gì đó không thuộc về sự thân thiết giữa bằng hữu, nhưng không rảnh để nghĩ lại: “Vậy thì đa tạ người, Tư Đường. Người nhớ địa điểm gặp mặt chứ? Lát nữa nếu bị tách ra, nhớ kỹ, đừng ham chiến, phải thoát thân trước, đến nội thành hội hợp ở lâm viên Hoàng Gia.”

“Được!”

Lấy được Phượng Vũ chính miệng đồng ý, Phó Tư Đường lộ ra nụ cười chân thành như ánh mặt trời. Xé bỏ vạt áo trường bào vướng víu đi, thiếu niên mạnh mẽ, thân hình cao lớn đứng trước một nơi hiểm yếu, mặt nhìn về phía kẻ địch càng ngày càng gần, vận sức chờ phát động.

Thấy thế, Luci “Chặc” một tiếng: “Tiểu bằng hữu lại hiểu được nắm chặt thời cơ.”

Đối đầu với kẻ địch mạnh, Phó Tư Đường ngược lại không ngần ngại chịu đựng giống như trước kia nữa, nói thẳng: “Đồng Trì, từ trước đến giờ ta luôn chán ghét người. Nếu nói tới chỗ tốt đáng khen của người, chính là đối với Phượng Vũ cũng không tệ lắm. Nếu hôm nay người dám bỏ qua điểm tốt duy nhất này, dám can đảm làm trái đi lời nàng nói, coi như người chạy trốn tới chân trời góc biển, ta thề chắc chắn sẽ giết chết người.”

Vừa dứt lời, một đám vệ binh ủa về phía bên này, nhìn thấy ba người bọn họ từ xa, lập tức hét lớn: “Bề ngoài mấy người này giống y như đức lời của Tế Tư đại nhân nói! Bay đâu, hung thủ sát hại hoàng hậu ở chỗ này!”

Đối mặt với đám người tới với khí thế to lớn, Phó Tư Đường không né không nhường, đi trước làm gương, xông về phía trước, đã sớm tích tụ Hỏa Nguyên Tố khá lâu, theo tiếng phát ra: “Viêm động thuật!”

Một hỏa cầu cực lớn tự nhiên cháy dữ dội hơn, càn quét về phía đám người, trong nháy mắt những binh lính né tránh không kịp trầy da sứt thịt, gào khóc thảm thiết.

Luci bị Phó Tư Đường bỏ lại đằng sau, bởi vì quá nhiều năm chưa từng bị người uy hiếp, lại nhất thời không phản ứng kịp. Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết lọt vào tai, mới vừa tức giận vừa buồn cười lấy lại tinh thần: “Cái gì gọi là điểm tốt duy nhất, hiện nay lá gan của tiểu bằng hữu thật sự là càng lúc càng lớn, ngay cả Ma Quân cũng không để ở trong mắt — thôi, chờ đánh thắng trận này sẽ thanh toán với hắn thật tốt.”

85. Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen

86. Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen

Vệ binh tiên phong tự biết mình không phải là đối thủ, rồi rút gọi viện binh. Viện binh xông tới từ bên ngoài không dám đón đỡ pháp thuật của Phó Tư Đường, liền đánh chủ ý đánh vào trên người hai người Phượng Vũ và Luci ở phía sau hắn mấy bước. Cho là hai người này, một người là thiếu nữ nhỏ nhắn, một người là đệ tử nhả nhận, thực lực nhất định không bằng Phó Tư Đường.

Lúc đội người bắt nạt kẻ yếu gia hỏa này chân chính đánh nhau với hai người bọn họ, cuối cùng cũng thiết thiết thực thực cảm nhận được cái gì gọi là người không thể xem bề ngoài. Hai người này nhìn như nho nhỏ yếu đuối, pháp thuật lại càng cường hãn lợi hại hơn Phó Tư Đường!

Phượng Vũ huy động song kiếm Chu Tước, kiếm phong quét tới đâu thì thể như chẻ tre. Một kiếm chém ra, luôn có người ngã xuống đất kêu thảm thiết.

Theo sát sau lưng nàng Luci lại liên tiếp không ngừng thi triển pháp thuật, Ma Pháp Sư bình thường lúc liên tục thi triển pháp thuật thì cần phải dừng lại một chút để hồi phục, với hắn mà nói chính là truyện cười, mà uy lực pháp thuật lại mạnh mẽ, cũng làm người ta ghen hòng nhìn trân trối. Tay trái phóng ra một pháp thuật đóng băng, lập tức có người bị đông cứng thành đá. Tay phải một chiêu pháp thuật phong hệ, lập tức liền có người la hét, hung hăng bị quăng ra bên ngoài hơn mười trượng.

— hai người này là quái vật sao?

Không chỉ những người đối địch với Phượng Vũ và Luci lòng phát lạnh, mà người đứng xem cũng là không rét mà run: Ba “Nghịch tặc” này thật sự là khó giải quyết, mình cũng đừng trộm gà không được còn mất nắm gạo, không lấy được phần thưởng, ngược lại bỏ mạng nhỏ ở chỗ này trước rồi.

Nghĩ như vậy, rất nhiều người đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ chạy trốn, chiêu thức trong tay cũng trở nên không dứt khoát.

Nhảy bén nhận thấy được một điểm này, Phượng Vũ lập tức ý thức được đây là thời cơ thoát thân tốt: “Đã đến lúc rồi, đám người Tử Minh chắc cũng đã đi xa. Thừa dịp những người này mất đi ý chí chiến đấu, chúng ta hợp lực phá vòng vây đi ra ngoài!”

Kẻ địch không có ý chí chiến đấu so với đậu hũ lại càng không chịu nổi một kích. Chỉ chớp lát sau, ba người liền hợp lực giết phá vòng vây, vì làm cho tai mắt của truy binh nghi hoặc, chạy thẳng về hướng cửa thành.

Trước khi đi, Phượng Vũ không quên truyền âm ngược lại Cam Ma La một phen: “Cam Ma La, người cho rằng vu oan giá họa giết người diệt khẩu sẽ hữu dụng sao? Người thường dùng võ lực và hoàng tử Lạc Tây Á biết nội tình đủ để trở thành bằng chứng người giết chết hoàng hậu! Món nợ này sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ trở lại tính với người!”

Mượn pháp thuật truyền âm, chẳng những người trong toà nhà tổ chức cuộc thi đấu, ngay cả dân cư trên đường phố phụ cận cũng nghe rõ ràng lời nói của Phượng Vũ.

Nếu Phượng Vũ chỉ là bản tên không đích, bọn họ có lẽ sẽ không để lời nói này ở trong lòng. Nhưng Phượng Vũ chỉ tên nói họ là hoàng tử điện hạ biết nội tình, vậy mọi người cũng sẽ không xem lời này thành nói vớ nói vẩn: hoàng hậu chính là mẹ ruột hoàng tử, nếu thật sự là Cam Ma La giết hoàng hậu rồi giá họa cho người khác, hoàng tử chắc chắn sẽ không ngồi yên không để ý đến! Xem ra, trong hoàng thất phong ba lại muốn phát sinh. (bản tên không đích: ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế)

Mọi người lo lắng ưu sầu cũng không nhìn thấy, người trong tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu, bởi vì nghe được lời nói của Phượng Vũ mà sắc mặt xanh mét, Cam Ma La từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú vào Lạc Tây Á đã mềm nhũn thành một đồng trên mặt đất, giận quá hóa cười: “Ha ha, nàng nói, người biết nội tình?”

Bị ánh mắt không hề có cảm tình của hắn trừng trừng, nhất thời toàn thân Lạc Tây Á giật thót mình: “Ta...ta.”

“Vậy ta liền không thể để người sống nữa.”

Nhìn lòng bàn tay Cam Ma La ngưng tụ pháp thuật ánh sáng, Lạc Tây Á sợ đến mức hồn bay phách tán, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này, khẩn trương nói: “Đừng giết ta! Ta không biết gì hết! Nữ nhân kia cũng không phải là mẹ ruột của ta, chết thì chết, chẳng có gì ghê gớm! Ta cũng không phải là hoàng tử gì đó, cầu xin người đừng giết ta. Cầu xin người.”

Cam Ma La không ngờ Lạc Tây Á vậy mà lại không có khí phách đến nước này, không khỏi vừa khinh thường, vừa khinh bỉ. Hắn không chút nào để ý tới Lạc Tây Á cầu xin tha thứ, chuẩn bị ra tay, lại bị một

người bên cạnh nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay: “Tể Tụ đại nhân, người này chưa thể giết được, hắn còn có chỗ dùng đấy.”

Lượn quanh cửa thành một vòng, sau khi đánh lừa truy binh, nhóm Phượng Vũ lặng lẽ lén vào nội thành.

Quả như Phượng Vũ đoán, ngoại thành tìm tòi nghiêm mật, nội thành lại vô cùng lỏng lẻo. Cam Ma La hoàn toàn không ngờ, bọn họ sẽ nghĩ ra một chiêu tránh ở nội thành này.

Lúc tới tập hợp ở lâm viên hoàng gia đã là gần tối, Tiểu Ôi Ôi sớm núp trong rừng chờ bọn hắn, vừa thấy Phượng Vũ đến, nhanh chóng dẫn bọn họ tới một hầm dự trữ đồ ăn.

Hầm tối tăm không thấy mặt trời, lại vừa ươn ướt vừa mùi vị là lạ hỗn tạp. Nhưng đối với nhóm thiên chi kiêu tử mà nói, hiện giờ tầng hầm ánh sáng ảm đạm lại càng làm cho người ta an tâm hơn cung điện nguy nga lộng lẫy.

Di thể hoàng hậu được an trí trên bàn đá bên cạnh, Tiểu Ôi Ôi lại đang tỉ mỉ cẩn thận lau đi vết máu trên người nàng. Thiên Nhi công chúa thân thể yếu ớt, chịu kinh sợ sau đó lại bôn ba một đường, đã mệt mỏi ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt vẫn còn vương nước mắt. Lăng Tử Minh ngồi ngơ ngác mắt hờn ở một bên, không biết đang suy nghĩ gì. Lâm Tần Kiệt đứng ở một góc, nghĩ đến những việc hôm nay đã trải qua, tâm tư không khỏi bắt đầu xoay chuyển, không thể nói rõ là tư vị gì.

“Các người đã tới.” Trải qua một khoảng thời gian yên tĩnh, Lăng Tử Minh đã không còn điên cuồng như lúc trước nữa, lại trở về bộ dáng lạnh lùng ngày thường. Nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra ngọn lửa không thể bỏ qua lóe lên trong mắt hắn, đó là ngọn lửa báo thù.

Thấy hắn đã bình tĩnh lại, Phượng Vũ yên tâm hơn một chút: “Yên tâm đi, trước khi chúng ta tới đây đã cố ý lưu lại chút manh mối, các truy binh còn phải bận việc bên ngoài thành một thời gian, sẽ không tìm tới chỗ này.”

Nghe vậy, hai mắt Lăng Tử Minh rũ xuống: “Đa tạ, hôm nay ta. hôm nay tâm tư của ta rối loạn, may nhờ người chỉ điểm ta.”

“Không có gì.” Phượng Vũ ngừng lại một chút, hỏi “Kế tiếp người có tính toán gì?”

“Dĩ nhiên là báo thù cho mẫu hậu!” Lăng Tử Minh nói không chút do dự.

“Với thực lực của người bây giờ, hoàn toàn không phải là đối thủ của Cam Ma La.” Phượng Vũ vô tình nhắc nhở hắn.

Lăng Tử Minh kiên quyết nói: “Cùng lắm thì liều cả cái mạng này!”

“Người —— aiz... vốn cho là người đã tỉnh táo, kết quả vẫn là như vậy.” Phượng Vũ chỉ tiếc rên sát không thành thếp nói: “Trừ liều mạng ra, người không suy nghĩ một chút biện pháp khác sao? Ví dụ như, chẳng lẽ người không thấy kỳ lạ, vì sao Cam Ma La đột nhiên muốn giết người? Người lưu lạc dân gian mười sáu năm, nếu hắn muốn diệt trừ người, đã rat ay từ lâu, nhưng cho đến gần đây hắn mới sinh ra ý muốn giết người, trong này nhất định là có mờ ám.” (chỉ tiếc rên sát không thành thếp: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Lăng Tử Minh hoàn toàn không nghĩ tới những chuyện này, nghe vậy không khỏi suy tư: “Thật là như thế.”

Những nghi vấn này, ngay từ lúc đối mặt với Cam Ma La thì liền tồn tại trong lòng Phượng Vũ. Vừa rồi lúc lén vào nội thành, nàng luôn suy nghĩ, có lẽ đoán được một chút, lập tức phân tích cho Lăng Tử Minh: “Người có nhớ không, lúc ra tay hắn từng nói lo lắng người tự nhiên chen ngang. Gần đây người làm chuyện không tầm thường gì mà ngăn cản đường của hắn? Cũng chỉ là tham gia cuộc thi đấu Thiên Không mà thôi. Sau đó, hắn lại nói ra cái hắn để ý chính là Luyện Linh Trì. Luyện Linh Trì chính là phần thưởng của cuộc thi đấu, đáp án như vậy cũng rất rõ ràng: Cam Ma La không muốn người tiếp xúc với Luyện Linh Trì.”

Sau khi nghe xong, Lăng Tử Minh lại càng khó hiểu: “Tại sao phải như vậy?”

Phượng Vũ nhún vai một cái: “Ta cũng không biết. Nhưng ta biết, nên chứng thật ra sao —— Ôi Ôi, Luyện Linh Trì ở chỗ nào?”

Đã sớm có thói quen Phượng Vũ không biết rất nhiều cái, Tiểu Ôi Ôi thấy nhưng không thể trách, lập tức đáp: “Ồ phụ cận nơi này, chẳng qua rất khác với sự lỏng lẻo ở nơi này, nơi đó hàng năm có quân đội canh giữ, nghe nói trừ hoàng đế ra, người nào đi vào đều phải trải qua rất nhiều thủ tục và trạm kiểm soát.”

Phượng Vũ nghe, hoàn toàn thất vọng: “Này cũng vừa khéo, chúng ta đỡ phải chạy đường xa. Tử Minh, chúng ta lập tức đi tới Luyện Linh Trì, lát nữa đến đó, thì có thể biết vì sao Cam Ma La không muốn để người tiếp xúc với nó. Nếu ta không đoán sai, người làm như vậy nhất định sẽ rất bất lợi với hắn.”

Mọi người suy nghĩ thật kỹ, đều cảm thấy Phượng Vũ nói rất có đạo lý. Lăng Tử Minh quả quyết nói: “Chuyện cho tới bây giờ, nơi đó chính là manh mối duy nhất. Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đi ngay.”

Hắn vừa mới đứng lên, lại bị Phượng Vũ ngăn lại: “Chờ một chút.”

Đón nhận ánh mắt chứa ý hỏi của hắn, Phượng Vũ khẽ mỉm cười: “Không phải người đi, là chúng ta cùng đi.”

87. Chương 79: Cùng Tiến Lùi

88. Chương 79: Cùng Tiến Lùi

“Người ——” một câu nói rất ngắn, lại làm Lăng Tử cảm động không thôi.

Hắn và Tế Tư có quyền thế nhất Đế Quốc là địch, lại mang tiếng xấu là người hại chết mẹ đẻ, tình cảnh có thể nói là xấu tới cực điểm. Quyết định trước đó của đám người Phượng Vũ là cùng tiến lùi với hắn, có thể nói là xuất phát từ lòng cảm phần. Nhưng hiện nay, Phượng Vũ đã phân tích rõ ràng tất cả tình huống, lại vẫn quyết định đứng về phía hắn, đây là cần bao nhiêu dũng khí và tin tưởng!

Lăng Tử Minh cố gắng kiềm chế, không để giọng nói bởi vì cảm động mà phát run: “Cám ơn người, Phượng Vũ. Các người có thể giúp ta tới đây, ta đã tương đối cảm kích. Chuyện kế tiếp, hãy để một mình ta đi làm đi.”

“Lời nói trước đó, ta cũng không phải là đang giúp người —— ta là đang báo thù cho hoàng hậu.” Phượng Vũ quơ quơ vòng tay ngọc Thanh Lam Hồi Xuân trên cổ tay: “Nàng tặng cho ta lễ vật quý giá như vậy, phần tình nghĩa này ta phải báo đáp. Nếu vào lúc này ta xoay người rời đi, đời này ta đều sẽ xem thường mình.”

“Đúng vậy.” Tiểu Ôi Ôi nói tiếp lời Phượng Vũ: “Ca ca từng nói người hắn kính trọng nhất đời này chính là hoàng hậu bệ hạ, làm muội muội, ta muốn đại biểu hắn bỏ ra một phần sức lực để báo thù cho hoàng hậu!”

Luci cũng chậm rãi mở miệng: “Ý tứ của Phượng Vũ, chính là ý tứ của ta.”

“Hoàng hậu bệ hạ từ trước đến giờ vẫn luôn rất chiều cố Phó gia chúng ta, nếu vào lúc này ta lùi bước, chẳng phải làm người ta chê cười.” Phó Tư Đường kiên định nói.

“Ta đứng cùng một bên với Tiểu Phó!” Lâm Tàn Kiệt vội vàng thêm một câu.

“Ta —— các người ——” từ trước đến giờ luôn độc lai độc vãng, Lăng Tử Minh đâu chịu nổi việc này, cảm nhận được nhiệt tình và kiên định của đồng bạn, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên từng cơn, dòng nước mắt trào lên từng trận trong lòng. Luôn bị thù hận tràn ngập trong hai mắt rét lạnh, lúc này rốt cuộc nhiễm mấy phần ấm áp. (độc lai độc vãng: làm việc gì cũng một mình, lúc nào cũng chỉ có một mình)

Hắn vừa muốn há mồm, lại bị Phượng Vũ ngăn lại: “Đừng nói nữa, Tử Minh. Chúng ta là bằng hữu, đúng không, hiện tại người chỉ cần tiếp nhận trợ giúp của chúng ta là được rồi.”

“... . . Đúng! Chúng ta là bằng hữu!” Lăng Tử Minh nhìn chằm chằm Phượng Vũ, rồi liếc mắt nhìn về mặt kiên nghị của mọi người một cái. Hắn sẵn sàng dùng cả đời, khắc sâu hình ảnh động lòng người này ở trong lòng.

“Nếu đạt thành nhận thức chung, như vậy chúng ta tới xem đường đi một chút. Ôi Ôi, người biết hết địa hình chung quanh đây sao?”

“Năm ngoái ca ca bảo vệ hoàng hậu bị hạ đi nghỉ thì từng đi qua đây, lúc đó ta cũng đi theo cùng, có lẽ biết được một chút.” Tiểu Ôi Ôi vừa nhớ lại, vừa miêu tả địa thế với mọi người.

Sau nửa giờ, Phượng Vũ phân công: “Liên theo lời nói của Ôi Ôi đi qua đường nhỏ, tới mặt bên gần Luyện Linh Trì. Đến lúc đó Tử Minh mở đường, Tư Đường yểm trợ, ta và sư. Đồng Trì cản ở phía sau, coi tình huống thế nào thì linh hoạt thay đổi chức trách. Không thành vấn đề chứ?”

Thấy mọi người nhao nhao gật đầu tán thành, Phượng Vũ vươn người đứng dậy từ ghế ngồi tạm thời: “Như vậy, xuất phát!”

Thiên Nhi công chúa đã sớm tỉnh lại từ trong hôn mê, thấy mọi người vẫn luôn chuyên tâm phân tích địa thế và tình hình quân địch, liền không lên tiếng quấy rầy. Lúc này đưa mắt nhìn đám người Phượng Vũ đi ra khỏi hầm, không khỏi chán nản nói: “Nàng thật là mạnh, nếu ta có một nửa năng lực của nàng, hiện tại liền có thể không cần ngồi coi giữ nơi xơ xác này, mà là tự mình báo thù cho mẫu hậu.”

Cũng bị ở lại, Lâm Tần Kiệt an ủi nàng: “Không có việc gì, có đại ca người ở đây, cũng giống như có thể thay người báo thù cho mẫu hậu.”

Vừa dứt lời, trong đôi mắt to của Thiên Nhi công chúa lập tức bị che đậy bởi một tầng hơi nước. Thấy thế, Tiểu Ôi Ôi liền đẩy Lâm Tần Kiệt một cái, thầm trách hắn nói sai, lời nói đâm trúng tâm sự đối phương.

Đối với sự nhanh miệng lỗ lờ của mình, Lâm Tần Kiệt rất hối hận. Hắn moi móc tìm kiếm lời an ủi trong ruột gan, lại phát hiện tất cả không thích hợp với tình cảnh hiện giờ.

—— aiz.... làm nữ hài tử đau lòng thật là hậu hoạn vô cùng.

Lâm Tần Kiệt đơn thuần lại phiền muộn, hờn giận không hay từ lúc chào đời tới nay đây là lần thứ hai mình vì một nữ hài tử mà phiền não. Hơn nữa, lần này lại hoàn toàn khác với phiền não lần đầu là muốn chiến thắng Phượng Vũ lúc trước. Ít đi mấy phần ý chí chiến đấu, nhiều hơn mấy phần thương tiếc.

Ngoại thành, phòng khách Đồng gia.

“Một đám phế vật!” Giọng nói của Cam Ma La từ trước đến giờ luôn âm nhu trầm thấp, bởi vì tức giận mà rít lên vừa cao vừa nhọn, giống như nữ nhân. “Hơn ngàn tên vệ binh tìm khắp toàn thành, lại không tìm được mấy hài tử choai choai! ? Xem ra sự hòa bình ở Tu Tháp lại dường tất cả bọn người thành phế vật hành động chậm chạp, tâm trí dần độn!”

Bị Tế Tư trách mắng, đội trưởng đội hộ vệ Đế Đô bình thường quen thói ngang ngược hận không thể rứt đầu vào trong bụng, không dám thở mạnh một tiếng.

Đồng lão ngồi ở dưới đã đạt tới mục đích khiến Cam Ma La và Hoàng thất trở mặt, đối với hắn mà nói, có thể bắt được cái gọi là hung thủ hay không thì hoàn toàn không quan trọng. Thờ ơ xem kịch hay đủ rồi, hắn mới làm bộ nói: “Tế Tư đại nhân, trước tiên đừng nóng giận, chẳng lẽ mấy tiểu quỷ kia đã chạy ra khỏi Đế Đô, cho nên mới không tìm được?”

“Quyết không có khả năng!” Cam Ma La quả quyết nói: “Lúc ta phái người đi lùng bắt bọn họ, đã đoán được điểm này, sớm phái người cố thủ cửa thành, canh phòng nghiêm ngặt. Chớ nói mấy người sống, coi như một con chim cũng không chạy thoát được!”

“Vậy, sao tự dừng tìm không thấy mấy người này chứ?”

Trầm ngâm chốc lát, Cam Ma La đột nhiên đứng dậy: “Không ở bên ngoài thành, tất nhiên là chạy trốn vào trong thành rồi! Những tiểu quỷ này thật sự là lớn mật!”

Nghĩ đến Luyện Linh Trì ở nội thành, trong lòng Cam Ma La dâng lên một dự cảm xấu, lập tức lớn tiếng phân phó: “Lập tức tăng cường điều động vệ binh, tìm kiếm nội thành! Vùng phụ cận Luyện Linh Trì gia tăng gấp đôi thủ vệ!”

Nơi có Luyện Linh Trì cũng được xây dựng thành một trang viên, sân nhỏ tầng tầng lớp lớp vây Luyện Linh Trì vào giữa. Tầng ngoài có rất nhiều vệ binh phòng thủ tuần tra, đủ thấy hoàng gia coi trọng nó.

Lúc nhóm người Phượng Vũ lên vào tới được vùng phụ cận Luyện Linh Trì, quân đội nơi đó đúng lúc nhận được mệnh lệnh của Cam Ma La, đang bố trí điều động tăng thêm vệ binh, tình cảnh khó tránh khỏi có chút hỗn loạn.

“Trời ban cho cơ hội tốt!” Một số người liếc mắt nhìn nhau, đều tìm được lời nói giống nhau trong mắt của nhau.

Lập tức bọn họ không làm chậm trễ thời gian nữa, ẩn núp ở trong một nơi kín đáo gần đó để quan sát một hồi, xem đúng chỗ vệ binh không dò xét tới, lặng yên không một tiếng động lên vào nội viện.

Bởi vì vệ binh được chia thành rất nhiều tốp, cho dù là thuốc mê hiệu nghiệm nhất, cũng khó mà đánh ngã đồng thời. Nếu bị vệ binh sáng suốt nhìn ra manh mối, ngược lại sẽ la hét ầm ĩ để lộ tin tức. Cho nên Phượng Vũ bỏ qua việc dùng thuốc, cùng mọi người lặng lẽ ẩn vào.

Mặc dù là lần đầu tiên tới trang viên, nhưng lại không cần dẫn đường. Nguyên nhân rất đơn giản: nơi nào thủ vệ nghiêm mật nhất, chắc chắn Linh Trì ở chỗ đó! Vừa đi vừa nghỉ, qua gần một canh giờ, cuối cùng bọn họ cũng tới gần nội viện chỗ Linh Trì.

Trong nội viện, chỉ có một gian phòng điêu khắc tinh tế lộng lẫy, cửa sổ đóng chặt, dưới mái hiên có một hàng lỗ thông gió khắc hoa văn tinh xảo phức tạp, toát ra từng đợt từng đợt khí nóng. Rõ ràng, Luyện Linh Trì chính là ở trong gian phòng này rồi.

Cảm nhận được linh khí nồng đậm đập vào mặt, thần kinh Luci rung lên: “Không hổ là bảo vật của Tu Thập, chỉ ở phía bên ngoài liền có thể cảm nhận được linh khí dư thừa như vậy.”

Lúc Linh Sĩ tu hành, đều phải dựa vào chính mình tăng cường năng lực nhận biết, sau đó chuyển hóa tích tụ thành linh lực. Nếu có thể tìm được một chỗ linh khí dồi dào, nhất định tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là, chỗ linh khí dồi dào hoặc là đã sớm bị thế gia siêu cấp bỏ vào trong túi, chỉ mở ra với thế hệ con cháu của bốn gia; hoặc là bị người tình cờ đạt được bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế, giữ bí mật không nói ra.

Như Tu Thập Đế Quốc, cách mấy chục năm mới lấy Luyện Linh Trì ra làm phần thưởng, tất nhiên là muốn ban ân cho cường giả, hi vọng ngày sau năng lực của họ có thể để mình sử dụng, nhưng số lượng nhiều, cũng coi như hiếm có trên đời rồi.

Trước khi Luci chưa bị phong ấn, chỉ nghe qua lời đồn đãi là Luyện Linh Trì rất thần kỳ. Hiện nay tự mình cảm nhận được chỗ thần kỳ, làm hấn vốn kiên định quyết tâm, lại càng tăng tiến một tầng: nói gì cũng phải tranh được vị trí vô địch, lấy được quyền sử dụng Linh Trì!

89. Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên

90. Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên

So với Luci đang hả lòng hả dạ, Lăng Tử Minh lại có chút hoảng hốt. Từ lúc bắt đầu đến gần Linh Trì, trong lòng hắn liền mơ hồ sinh ra một loại rung động, thúc giục hắn nhất định phải làm chút gì đó.

Dưới sự kêu gọi mạnh mẽ, Lăng Tử Minh thậm chí quên luôn phải ẩn giấu thân mình, tự mình rời khỏi bóng cây đi thẳng về phía căn phòng duy nhất trong nội viện.

“Này!” Phượng Vũ nhanh tay nhanh mắt, một phen bắt hắn lại, “Nóng lòng cũng không nên như vậy!”

Vậy mà, Lăng Tử Minh quay đầu lại, trong ánh mắt sôi ruột, còn mang theo mấy phần trống rỗng: “Ta muốn đi qua. . . . Nó đang gọi ta!”

“Nó? Là ai?” Phượng Vũ chăm chú lắng nghe, mọi nơi, trừ giọng nói hai người đề thấp nói chuyện với nhau, ngoài tiếng bước chân của vệ binh ra, cũng không có tiếng động nào khác. Lúc nàng đang cảm thấy kỳ lạ, bỗng đứng trong nội tâm khê động, phóng Tinh Thần Lực ra dò xét một chút, liền lập tức cảm nhận được ra kết quả kinh sợ.

— lấy căn phòng lồng lầy làm trung tâm, một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ giống như xoáy nước, cuộn cuộn không dứt lan tràn ra linh khí kinh người, nghĩ đến chính là Luyện Linh Trì. Nhưng nghiên cứu kỹ càng nguồn gốc lực lượng, lại hình như là ở dưới Linh Trì, đến từ lòng đất không lường được độ sâu.

Nơi đó giống như là có một cự thú ngủ say đã lâu, mặc dù đang ngủ say, trong lúc hít thở, vô ý phóng xuất ra uy áp làm người ta không thể khinh thường. (cự thú: con thú khổng lồ)

Cự thú giống như ảo ảnh, lướt qua trong đầu Phượng Vũ. Khi nàng cố gắng muốn thấy nó rõ hơn một chút, nhưng lại dường như không thích bị quấy rầy, trước mắt vẫn luôn ngăn cách bởi một tầng nào đó, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ lắm.

Thế nhưng ảo ảnh thoáng hiện trong nháy mắt này, đã đủ để làm cho Phượng Vũ sinh ra một suy đoán hoang đường nhưng cũng hợp lý nhất: nếu cái gọi là Luyện Linh Trì chỉ là bởi vì cự thú vô ý phát ra hơi thở bao hàm cả linh khí, như vậy, sức mạnh của bản thân cự thú phải cường đại tới cỡ nào? !

“Thế nào?”

Nhận ra Phượng Vũ trầm mặc khác thường, Phó Tư Đường và Luci cùng lúc nói ra lời hỏi thăm thân thiết.

“Có lẽ là ảo giác, nhưng ta vẫn cảm giác dưới đất có gì đó.”

“Là mai phục sao?”

“Không, là một lực lượng cường đại tới mức không thể hình dung được, nó thậm chí vượt qua Luyện Linh Trì gấp trăm ngàn lần!”

Gần đây Luci vô cùng khát vọng khôi phục lại lực lượng cường đại, lập tức hỏi tới: “Là Lực Lượng Chi Nguyên của Luyện Linh Trì sao?”

“Ta không biết.” Phượng Vũ nhắm mắt lại, vừa rồi nàng lại cố gắng thử cảm ứng hình dáng chân thực của cự thú thần bí kia, rồi lại thất bại lần nữa: “Ta không có cách nào hoàn toàn cảm giác được nó.”

Phó Tư Đường nghe nói như thế cũng không cảm giác khác thường, năng lực nhận biết của Phượng Vũ cường hãn đến mức nghịch thiên, Luci thanh tỉnh cũng tương đối khiếp sợ: “Cái gì? Ngay cả người cũng không cách nào cảm giác được nó? Vậy nó nhất định là vật sống tương đối ghê gớm! Đáng giận, với lực lượng thân thể hiện tại này của ta đều không làm được cái gì hết, nếu không nhất định sẽ nhìn nó rõ ràng hoàn toàn.”

Lúc ba người đang vì dị vật dưới đất làm phân tâm, Lăng Tử Minh đã thoát khỏi tay Phượng Vũ, tiếp tục đi về phía trước: “Nó đang kêu gọi ta...ta nghe được.”

Ý thức hoảng hốt, Lăng Tử Minh không che giấu hành tung, vừa vặn bị một đội vệ binh đến đây tuần tra nhìn thấy. Thấy người lạ thế nhưng xông vào được cấm địa, đám vệ binh theo bản năng muốn tiến lên bắt. Nhưng thậm chí còn không chờ bọn họ báo tin cho đội ngũ khác tình hình quân địch, thì trong mũi liền ngửi được một mùi hương thoang thoảng rồi nhao nhao gục ngã.

“Mặc kệ, đi vào trước lại nói.” Biến cố đột phát, đây là biện pháp tốt nhất không kinh động vệ binh khác mà Phượng Vũ có thể nghĩ đến. Thu hồi binh thuốc, nàng gọi Luci và Phó Tư Đường một tiếng, theo sát phía sau Lăng Tử Minh, tiến vào căn phòng lồng lầy xa xỉ.

Bên trong phòng, đá cẩm thạch hình vuông được lát thành những bậc thềm xung quanh dòng nước suối âm áp, trên mặt nước tỏa ra khí nóng bừng bừng. Trên vách tường có vô số cửa sổ nhỏ chuyên giải nhiệt, trong góc phòng thậm chí còn có cái sập nhỏ chuyên đặt y phục.

Vô luận nhìn từ góc độ nào, bố trí của nơi này không có gì khác với phòng Ôn Tuyền bình thường. Nếu không phải cảm nhận được linh khí nồng đậm kia, cùng với bên ngoài nhiều vệ binh đến kinh khủng, bốn người nhất định sẽ cho là tìm nhầm rồi.

Từ lúc đi vào trong phòng, ánh mắt Lăng Tử Minh trở nên ngày càng trống rỗng. Hắn ngơ ngác đứng cạnh bờ hồ một lát, chợt cùng y phục tung người nhảy vào trong hồ.

Phượng Vũ theo bản năng vừa định đưa tay ra kéo hắn lại, nhưng một màn khác thường lại xuất hiện: Lăng Tử Minh vốn nên rơi vào trong hồ nước, lại lơ lửng giữa không trung, trận gió vô hình thổi qua trường bào của hắn bay bay không ngừng. Cái trán rộng cũng nâng lên theo gió, một pháp ấn đỏ tươi từ từ hiện lên cái trán của hắn, từ nông tới sâu, tản mát ra ánh sáng khiếp người.

Giống như là hô ứng cùng với ánh sáng kia, song kiếm đeo ở hông Phượng Vũ, ánh sáng màu đỏ cũng bắt đầu mạnh lên. Song kiếm Chu Tước tự động thoát khỏi vỏ kiếm chậm rãi bay lên, dừng lại ở giữa không trung. Cũng lơ lửng ở giữa không trung giống như Lăng Tử Minh, tạo thành một cặp hô ứng ăn ý.

—— đây là xảy ra chuyện gì? !

Mắt thấy một màn này, đám người Phượng Vũ đều kinh ngạc nói không ra lời.

Đúng lúc này, một sát khí cực mạnh, vô cùng ác liệt, đột nhiên đánh tới từ ngoài phòng. Không kịp suy nghĩ nhiều, ba người theo bản năng lẫn tránh, một dây xích dài lớn gào rít tới, chỉ trong gang tấc quệt qua thân thể Phượng Vũ, rơi ầm ầm trên đất, liên đập vỡ đá cẩm thạch cứng rắn lát trên mặt đất thành vết rách thật sâu.

“Thế nhưng lại có thể để người chạm đến phong ấn! Lăng Tử Minh, ta sớm nên từ lúc ngươi vừa ra đời liền giết ngươi!” Cam Ma La phần nộ quát, khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy hối tiếc thật sâu, “Thánh Tế Tư trách cứ thì thế nào? Dù là bị Thánh điện xóa tên, chỉ cần sống lại, ta cũng nên liều mạng một phen!”

Một câu chưa dứt, Cam Ma La phần nộ điên cuồng lại điều khiển dây xích dài đánh về phía mọi người lần nữa!

Năng lực của ma pháp sư hoàng cấp không phải là giỡn, thậm chí không cần chờ Cam Ma La ra tay, uy áp tràn ra từ người hắn cũng đã mang tới sức lực của hàng nghìn người, áp bức làm mấy người không thở nổi. Phượng Vũ và Luci còn tốt hơn một chút, đầu gối Phó Tư Đường đã mềm nhũn, nặng nề nửa quỳ xuống gắng gượng chống đỡ thân thể.

Chỉ có Lăng Tử Minh thân ở trong Linh Trì là không chịu một chút ảnh hưởng nào, pháp ấn trên trán, ánh sáng vẫn từng chút từng chút một rực rỡ chói lóa dần lên, cùng song kiếm Chu Tước, hai cái tôn nhau lên, giống như đang hoàn thành nghi thức thần bí gì đó.

Lại hiểm hiểm né tránh được công kích, Phượng Vũ muốn phản kích, lại khổ nổi là vũ khí đang ở bên chỗ Lăng Tử Minh, không cách nào thi triển một kiếm uy thế của ngày đó ra được.

—— làm sao bây giờ?

Mắt thấy dây xích dài lớn của Cam Ma La lại thổi quét về phía mình lần nữa, Phượng Vũ cái khó ló cái khôn, lấy ngọc châu gia truyền ra, rút Thổ Nguyên Tổ vào rồi ném về phía trước: “Thổ Bích Chương!”

Bức tường ngăn cản mới vừa tản ra ánh sáng màu vàng, liền bị dây xích dài hung hăng đánh trúng nát bấy! Mặc dù dây xích dài đi tới đó vì vậy mà bị chặn lại, hết sạch lực lượng, nhưng ánh sáng rực rỡ của ngọc châu cũng lập tức giảm đi, lóe lên mấy cái, vỡ vụn thành bột.

Mà Luci thừa dịp có sơ hở mà phát động công kích, cũng bị Cam Ma La nhẹ nhàng hóa giải, bản nhân Luci cũng nặng nề ngã trên mặt đất.

—— đây chính là chênh lệch giữa cường giả và người yếu sao? Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này?

Phượng Vũ cắn răng nhìn kẻ địch trước mặt lộ ra nụ cười khinh thường, tầm mắt vô tình lướt qua phía trên Luyện Linh Trì, bỗng dừng, trong nháy mắt một ý nghĩ điên cuồng xông lên đầu: Không phải Luci đã từng dạy nàng chiêu thức hóa linh sao? Nếu lấy tu vi hiện tại, có thể hội tụ nguyên tố tự nhiên vĩnh viễn không đủ để địch lại Cam Ma La, sao không chuyển linh khí của Luyện Linh Trì thành chính mình dùng, hóa thành pháp thuật?

91. Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân

92. Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân

93. Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ

94. Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ

95. Chương 83: Tôi Thề Tán Cáp

96. Chương 83: Tôi Thề Tán Cáp

Chu Tước Hỏa Linh gọi ra ngọn lửa mạnh mẽ hùng hực trong nháy mắt vây quanh Phượng Vũ. Nhưng lại khác với lúc đối đầu với kẻ địch, ngọn lửa cũng chẳng hề có lực sát thương, ngược lại có chứa cảm giác ấm áp bao dung.

Giống như trong ngọn lửa hình sen hồng trùng điệp, thân hình Phượng Vũ từ từ dài ra, vốn còn một chút ngây ngô nhanh chóng bị thay thế bởi sự thành thục, mái tóc dài chỉ tới vai cũng trong nháy mắt trở nên dài tới thắt lưng. Từ trước đến giờ luôn mặc váy ngắn đơn giản, ngọn lửa khẽ hôn xuống liền hóa thành tro tàn, thay vào đó là một bộ trường bào màu đen thêu đầy những mảng lớn Phượng văn đỏ thắm, giống như là lớp thứ hai của da thịt dính sát vào trên người Phượng Vũ, lộ rõ dáng người cao gầy hơn nhiều, hoàn mỹ vẽ vòng quanh đường cong động lòng người của nàng.

Chỉ trong nháy mắt, bề ngoài nữ hài mười tuổi của nàng, vẻ ngoài lớn lên thành mười sáu tuổi lại càng thành thục, mặt mày tựa như trong suốt tinh tể, mỹ lệ mà không gian ác mê hoặc lòng người. Dáng người lung linh hấp dẫn, vô cùng hoàn mỹ.

“Đó là.” Lúc này, Phó Tư Đường và Lăng Tử Minh đều lần lượt tỉnh lại, thấy một con chim lửa khổng lồ phun ra ngọn lửa vây quanh bao lấy Phượng Vũ, đều cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ vừa định ra tay, lại bị Luci ngăn cản: “Không nên động, nàng không có nguy hiểm.”

Theo lời của Luci, ngọn lửa màu đỏ chậm rãi lui lại, lộ ra một mái tóc dài đen nhánh như đàn mộc, da thịt trắng nõn như tuyết đầu mùa, đôi mày thanh tú thon dài như tô mực, mắt sáng thâm thúy như đêm, môi trái tim đỏ tươi mềm mại như hoa hồng, nữ tử tuyệt mỹ.

Phượng Vũ đã trưởng thành cứ xuất hiện trước mặt đồng bạn như vậy, đưa tới một tràn tiếng hít khí lạnh.

“Này, đây là Phượng Vũ?” Từ trước đến giờ luôn tàn bạo lãnh khốc, Lăng Tử Minh cả kinh suýt nữa ngay cả cảm cũng rút: Tiểu nha đầu quý quái này thế nhưng lại chỉ trong chớp mắt liền biến thành mỹ nữ đủ để làm nam nhân thiên hạ khuyh đảo?

“. Như thế nào như thế.” Mặc dù đã từng không nhận được tưởng tượng ra bộ dáng trưởng thành của Phượng Vũ sau này, nhưng lúc thật sự thấy rõ một màn như vậy, Phó Tư Đường mới bỗng nhiên phát hiện ra tưởng tượng trước đó của mình là kém cỏi thiếu thốn cỡ nào, Phượng Vũ lại càng xinh đẹp hơn khả năng tưởng tượng đã là cực cao của hắn! Phong phú hơn, có sức hấp dẫn hơn!

Tình cảm của Luci lại là phức tạp rất nhiều, một mặt, thân là sư phụ hắn có cảm giác tự hào của “Nhà có con gái mới lớn”; mặt khác, thân là nam nhân hắn lại muốn giấu Phượng Vũ giấu, không cho nam nhân khác nhìn thấy để độc chiếm một mình.

Chỉ là, cái sau cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi. Với tính cách tự do không chịu bị trói buộc của Phượng Vũ, nếu thật sự làm như vậy, nàng nhất định sẽ không chút do dự đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Sau khi thoát khỏi ngọn lửa, Phượng Vũ thất thần trong chốc lát. Khi nàng lấy lại tinh thần, chú ý tới y phục đột nhiên thay đổi và tay chân cũng trở nên thon dài, tiếp đó chú ý tới biến hóa khác của thân thể, không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Chu Tước, đây chính là cải tạo thân thể người nói đó sao?”

“Đúng vậy.” Chu Tước Hỏa Linh đã hóa thành hình người, hồng y chấm đất, tóc đen xõa nhẹ, đúng là bộ dáng lúc đầu Phượng Vũ thấy ở trong thức hải. Nàng che miệng khẽ cười nói, “Tâm trí ngài thành thực hơn bề ngoài rất nhiều, nếu tiếp tục vậy ở trong thân thể nhỏ yếu, không phải quá bất tiện sao? Hiện tại ngài lại càng có khả năng khống chế sức mạnh thoải mái, lại sẽ không bởi vì bề ngoài mà bị người ngu dốt coi thường nữa, chẳng phải là một công đôi việc.”

Vẫn có một chút lòng riêng, nàng không nói ra: chủ nhân của mình, mặc kệ năng lực còn là tác phong hình dáng, tất cả đều phải hơn hẳn mọi người mới được. Thay vì chờ chủ nhân lớn lên từ từ, không bằng một lần vất vả suốt đời nhàn nhã

~Đương nhiên Phượng Vũ không đoán được tâm sự của nàng, thử dò xét kinh mạch một chút, quả nhiên là thân thể trưởng thành lại càng có thể dung nạp linh lực hơn thân thể nhỏ nhỏ, liền không còn ý kiến khác: “Không sai, xác thực như vậy lại càng thuận tiện.”

“Ha ha, biến hóa cũng không chỉ có ngài thôi đâu, còn có ma thú của ngài nữa.”

Giống như là chứng minh cho lời nói của Chu Tước, Vân Sâm Lam vốn đang dừng lại ở giữa không trung toàn thân trào ra sức mạnh dao động không thể khống chế, bị buộc phải cuộn tròn hai cánh, ngưỡng thẳng cổ. Tiểu Đoàn tử nằm sấp ở trên đỉnh đầu hần quanh thân cũng bỗng nhiên bạo xuất ra bạch quang.

Luci và Phó Tư Đường vốn đang ngồi trên lưng Vân Sâm Lam trên lưng thì bị rơi thẳng xuống, cũng may cách mặt đất không cao, phản ứng của hai người lại nhanh, cũng không có bị thương.

“Sâm Lam? Tiểu Đoàn Tử?” Phượng Vũ vì biến hóa của Vân Sâm Lam mà sợ hết hồn, vừa định xông tới tra xét, thấy liền được đoàn ánh sáng sức mạnh này bao lấy Vân Sâm Lam, thân thể sinh ra biến hóa kỳ diệu.

Sống lưng dài rộng co rút lại nhanh chóng, hóa thành sống lưng thẳng tắp nam tử tuổi trẻ; biến hóa ra bàn chân loài người đứng vững trên mặt đất; lông vũ thuần trắng được cởi ra, hóa thành trường bào êm ái, ôm lấy thân thể thon dài của hần. Cuối cùng, hai cánh xòe ra biến thành cánh tay, vững vàng nâng Tiểu Đoàn Tử cũng bị đoàn ánh sáng sức mạnh không thể ước thúc này bao lấy.

Hồi lâu, ánh sáng tan hết, trên cỏ đã không còn bóng dáng ưu nhã của Độc Giác Thú, thay vào đó là một người mặc áo trắng như tuyết, dáng người cao ngất, trên dung mạo tuấn mỹ mang theo mười phần quý khí, gơ tay nhắc chân đều tác phong nhanh nhẹn hoàn mỹ của tuổi trẻ.

Tính cả thân xác hiện tại của Luci, so sánh với hần lại ít đi mấy phần quý khí, nhiều hơn mấy phần ngang ngạnh; Phó Tư Đường lại càng mỹ thiếu niên một trong ngàn người, so sánh với hần lại vẫn còn ngây ngô, không đủ thành thực; còn Lăng Tử Minh lại quá đơn độc lạnh lùng, không ấm áp dịu dàng.

Duy nhất không hoàn mỹ, có lẽ là tiểu nam hài năm sáu tuổi tinh nghịch hần ôm trong ngực, không ngừng vung tay đuổi chân, hòa tan hoàn mỹ trên người hần gần như trở thành không khí hư ảo. Cũng may nhờ tiểu nam hài, mới làm cho mọi người đang ngăn người vì dung mạo của hần, nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Chắc, không hổ là có thể làm trong lòng mấy nhóm người thần thông soi mói và muốn bắt làm tọa kỵ, chẳng qua cũng chỉ có hậu duệ Vương tộc, mới có loại phong độ này.” Ngay cả Luci đã duyệt qua vô số người, cũng không nhận được nói xa nói gần ca ngợi.

Mà Lăng Tử Minh đang chờ đợi cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng rơi vào dòng suy nghĩ “Chân thân của hần là Độc Giác Thú” —— “Nhất định rất mạnh” —— “Có thể giao thủ với hần nhất định rất là đã nghiền”. Phó Tư Đường không hiểu sao lại có chút khẩn trương, cho đến khi thấy Phượng Vũ đối mặt với dung mạo hoàn mỹ của Vân Sâm Lam dung nhan cũng vẫn điềm nhiên như không, mới không rõ nguyên do thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì đã sớm kinh thán qua phong độ ưu nhã cao quý của bộ tộc Độc Giác Thú, đối với Vân Sâm Lam có thể hóa thành mỹ nam tử tuyệt thế, Phượng Vũ cũng không bất ngờ. Nàng để ý là tiểu nam hài trong tay đối phương: “Chẳng lẽ người là. Tiểu Đoàn Tử?”

Trả lời nàng, là cái gạt đầu khẳng định của nam hài, cùng giọng trẻ con nói một tiếng: “Tỷ tỷ!” Cánh tay mềm mềm của hắn vội vàng duỗi về phía Phượng Vũ, lộ ra khuôn mặt trong trắng hồng hào, hai mắt to nháy nháy: “Tỷ tỷ, ôm!”

“Xem ra tiểu tử này sau khi biến thành người trừ mắt hơi lớn hơn một chút, những chỗ khác cũng không đổi, nhất là tính tình làm nũng này.” Mắt thấy Tiểu Đoàn Tử vẫn là một loại ác hình ác trạng Luci không khỏi cảm khái nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo chùy băng bay tới trước mặt hắn. Luci nghiêng người tránh đi, né qua lần đánh lén này, lại đối lấy Tiểu Đoàn Tử tức giận gầm một tiếng: “Không được nói ta như vậy!”

“Cần quý!” Thấy thế, Phượng Vũ hiếm khi nghiêm mặt, khiển trách: “Nếu người muốn ở lại bên cạnh ta, thì phải nhớ kỹ quyết không thể ra tay với đồng bạn! Hiểu chưa?”

“Đã biết, tỷ tỷ ta sai rồi.” Tiểu Đoàn Tử nhanh chóng nhận sai. Thấy sắc mặt Phượng Vũ dịu đi một chút, lại tiếp tục làm nũng: “Vừa rồi tỷ tỷ thật hung dữ ~ dọa Tiểu Đoàn Tử sợ ~”

—— Bản lĩnh mại manh của tiểu tử này lại tăng lên.

Không muốn nuông chiều hắn, Phượng Vũ không để ý tới Tiểu Đoàn Tử làm nũng: “Vừa rồi thấy người phóng xuất ra chùy băng, là lĩnh ngộ Thủy hệ pháp thuật sao?”

“Tỷ tỷ quên rồi, ta là Thủy Ma thú biến dị, đương nhiên có thể dùng thủy hệ pháp thuật. Lúc trước chỉ là lực lượng không đủ, không thi triển được, chỉ có thể dựa vào cậy mạnh. Hiện tại ta có pháp thuật, về sau liền để ta bảo vệ tỷ tỷ!” Tiểu Đoàn Tử tranh công nói.

“Vậy thì cảm ơn người trước.” Phượng Vũ nghĩ đến nếu ngay cả Tiểu Đoàn tử đều có biến hóa, vậy chắc chắn sức mạnh của Vân Sâm Lam cũng có chỗ tăng cường, liền hướng ánh mắt hỏi thăm về phía hắn. Vân Sâm Lam xưa nay thấy là biết, tâm tư tinh tế, thấy thế lập tức hiểu được ý tứ của Phượng Vũ: “Chủ nhân, sức mạnh của thuộc hạ cũng có chỗ tăng cường.”

Như là muốn biểu diễn một chút lực lượng mới trở nên mạnh mẽ hơn, Vân Sâm Lam nhắm hờ hai mắt, mi tâm chợt hiện pháp ấn, ánh sáng phun ra nuốt vào, không ngừng lưu chuyển.

“Ánh Thế Chi Quang —— Hiện!”

97. Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi

98. Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi

Kèm với tiếng hô nhỏ này, ánh sáng màu xanh nhạt trong nháy mắt như dòng nước tiết ra, trong nháy mắt, nơi trong tầm mắt có thể tràn đầy ánh sáng màu xanh. Ánh sáng màu xanh tới chỗ nào, tất cả sự vật bị che lấp cũng đều hiện rõ ràng rành mạch ra.

Vân Sâm Lam giải thích: “Chủ nhân, đây là một trong những tuyệt kỹ thiên phú của thuộc hạ, có thể dò xét nhìn chung quanh từng ngõ ngách kể cả góc chết, cũng thông qua khế ấn linh hồn, ở trên chiến trường kịp thời phản hồi lại tin tức cho chủ nhân. Trước khi ta chưa bị phong ấn, ta chỉ có thể tra xét sự vật xung quanh trong vòng mười dặm. Hiện tại ta có thể nhìn thấy rõ ràng sự vật xung quanh trong vòng trăm dặm.”

“Tuyệt kỹ này rất thực dụng.” Nói xong, Phượng Vũ như có điều suy nghĩ: “Xem ra, lực lượng của ta trở nên mạnh mẽ, cũng sẽ làm các người có lợi.”

Đón nhận ánh mắt mang ý hỏi của nàng, đầu Chu Tước Hỏa Linh gạt nhẹ: “Trước kia ngài là hạ cấp mãi mãi, đối với ma sủng tạm thời chưa có ảnh hưởng. Hiện tại lực lượng của ngài được đề cao, đã đến trung cấp cấp một, từ đó về sau chẳng những các ma thú có thể mở ra không gian thần bí, hơn nữa mỗi lần ngài

tấn cấp, cũng sẽ liên quan tới ma sủng cùng lên cấp. Sau khi ngài đến cao cấp, thân là linh sủng, ta đây cũng có thể nhận được ích lợi. Hi vọng ngài không để cho ta đợi quá lâu.”

Chu Tước Hỏa Linh vốn là nói đùa, Phượng Vũ lại tương đối nghiêm túc trả lời: “Yên tâm đi, sẽ không để cho người thất vọng.”

“Ngài thật sự là yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, chỉ là, ta thích chủ nhân như vậy.”

Lúc đang nói chuyện với nhau, Vân Sâm Lam để Tiểu Đoàn Tử bị bầm xuống, sau đó tầm mắt lại nhìn về phía trước, liệt diễm hừng hực ngưng tụ, rét lạnh như hàn băng ngàn năm: “Cam Ma La, người vẫn còn chưa chết!” (liệt: mãnh liệt, mạnh mẽ; diễm: ngọn lửa)

Ánh Thế Chi Quang của hắn là pháp thuật có thể xuyên thấu, dĩ nhiên nhìn thấy, Cam Ma La lợi dụng một kiện pháp khí khổ sở chống đỡ chiêu Phần Thiên Chi Hỏa của Phượng Vũ, xem chút nữa là bị mất mạng. Nhưng —— sao Vân Sâm Lam cho phép kẻ thù bị chết dễ dàng như thế?

Cũng giống như vậy còn có Lăng Tử Minh, cũng muốn nghiền Cam Ma La thành xương thành tro. Hàn khí trong mắt hắn cũng dày đặc như thế, đưa tay tìm tòi, cầm chặt ngân thương trong tay: “Vừa vặn không chết! Ta muốn báo thù cho mẫu thân!”

“Ta muốn vì tộc nhân báo thù! —— chủ nhân, xin thu hồi hỏa diễm, để cho ta tự tay giết chết súc sinh này!”

Bởi vì hoàng hậu chết, trong lòng Phượng Vũ cũng vô cùng hận Cam Ma La. Ý niệm của nàng khê động, liền làm Phần Thiên Chi Hỏa trở lại thành nguyên tố tự nhiên, bức tường lửa vừa tắt, chỉ thấy một bóng dáng khắp người đen như mực lặn ra từ bên trong, nặng nề ngã xuống đất. Pháp bào bảo vệ nửa cái mạng của hắn đã bị đốt thành vô số lỗ lớn lỗ nhỏ, sớm thành nỏ mạnh hết đà. Lúc này bị gió thổi qua, liền hóa thành tro bụi tiêu tán vào không trung.

Mà kết cục của chủ nhân pháp bào cũng không tốt hơn chút nào, Phượng Vũ nhờ vào thiên địa chi linh – Chu Tước Hỏa Linh phát ra Phần Thiên Chi Hỏa vốn là cực kỳ bá đạo, đủ để thiêu hủy vạn vật thế gian. Cũng là chiêu lần đầu Phượng Vũ phát ra, còn không đủ tinh thuần, nếu không thì từ lúc Cam Ma La đụng vào hỏa diễm thì liền thành một đồng cặn bã.

Nhưng dù dựa vào pháp bào Thánh Tế Tư ban cho mà may mắn thoát được một cái mạng, hiện tại Cam Ma La cũng chỉ còn lại một chút sức lực, toàn thân bị đốt thành giống như than cháy, nằm sấp trên mặt đất thống khổ rên không thôi. Chỗ nào còn có một chút bộ dáng hung hăng ngang ngược.

Nhìn người này nửa ngày trước còn là hoàng giả Ma Pháp Sư cao cao tại thượng, lúc này bộ dáng chật vật, trong mắt mọi người không hẹn mà cùng xẹt qua một tia sáng khoái.

Nghĩ đến chính là người này ra tay độc ác giết chết mẫu thân, Lăng Tử Minh căm hận không thôi, trường thương khê động, đem Cam Ma La vốn là nằm sấp trên mặt đất phải ngửa mặt lên, chống lại hắn là hai mắt tràn đầy sợ hãi thống khổ, quát: “Lúc ngươi giết chết mẫu thân ta, chưa từng nghĩ tới sẽ có kết cục như bây giờ chứ!”

Cam Ma La không trả lời, ngược lại không để ý đau đớn, vội vàng đuổi thân bị cháy sạch, tay co rút, liều mạng tìm xuống dưới, hình như là muốn che giấu gì đó.

“Chẳng lẽ người này còn giấu bảo bối gì đó?” Luci là kẻ thù một mất một còn nhiều năm với Quang Minh Thánh Điện, từ trước đến giờ biết người biết ta, hắn rất rõ ràng đám lão già trong Quang Minh Thành này giấu bao nhiêu đồ tốt. Địa vị của Cam Ma La trong Quang Minh Thành không thấp, đồ có thể làm hắn để ý như vậy, nhất định không sai được!

Ngón tay búng một cái, tật phong hóa thành mũi tên, đánh về phía hai tay của Cam Ma La đang cố gắng hoạt động, trong nháy mắt đồng thời đánh gãy hai tay của hắn. (tật: mạnh mẽ)

Không chút nào để ý tới đối phương kêu thảm thiết, Luci định thần nhìn lại, suýt nữa thì không khí không lọt được vào lỗ mũi, hiểm khi bộc phát văng tục một câu: “Ta còn nói người này giấu bảo bối gì đó, làm nửa ngày, hắn là vì che giấu cái này! Con bà nó, ta sớm nên nghĩ đến, coi như thật sự có gì đó, cũng sẽ bị hỏa diễm của A Vũ đốt thành tro bụi!”

Theo động tác của Luci, mọi người cũng thấy rõ hình dáng phía dưới Cam Ma La, nhao nhao lại ngó ra.

“Này —— người này lại là hoạn quan? !” Phó Tư Đường khiếp sợ không thôi: “Quang Minh Thành còn có hoạn quan?”

“Đó là ít nhiều chuyện trước kia. Ta thấy người này tám phần là vì cắt đứt để chuyên tâm tu luyện, mới nhẫn tâm biến mình thành thái giám.” Luci kiến thức rộng rãi, phỏng đoán nói.

Còn Lăng Tử Minh lại là tức giận đến toàn thân phát run: “Mẫu thân. Mẫu thân mà lại chết ở trong tay tên yêu nhân bất nam bất nữ này!”

Từ trước đến giờ Vân Sâm Lam luôn thích sạch sẽ lại càng ghê tởm không thôi: “Bộ tộc Độc Giác Thú ta đường đường hậu duệ thiên thần, lại bị tên yêu nhân bất nam bất nữ này tàn sát hầu như không còn!”

Nghe được tiếng kinh dị của mọi người, trong mắt Cam Ma La xẹt qua mấy phần sỉ nhục, hấn dứt khoát không giãy dụa nữa, không để ý tới đau đớn trên người, khàn cả giọng nói: “Ta vốn là có thể lại trở về làm nam nhân bình thường! Là các người —— nếu không phải các người, ta thế nào lại thất bại trong gang tấc!”

“Trở về làm nam nhân bình thường?” Luci hơi suy nghĩ một chút, lập tức có phán đoán: “Chẳng lẽ người muốn lợi dụng lực lượng của Chu Tước Hỏa Linh để cải tạo thân thể?”

“Không sai!” Cam Ma La oán hận nói, “Cho dù là Chu Tước Hỏa Linh đang ngủ say, lực lượng cũng vô cùng cường đại, nhưng còn chưa đủ để cho ta cải tạo thân thể. Ta khổ sở đợi hai mươi mấy năm, cho đến năm nay, rốt cuộc đợi được lực lượng của nàng lúc thịnh vượng nhất. Chút nữa thôi ta lại đạt được thân thể hoàn mỹ, Hoàng thất lại cứ tổ chức cuộc thi đấu gì đó để phá rối! Hơn nữa lại đưa tới sao chổi như người!”

Lúc sáng sao chổi, hấn hung hăng trừng mắt về phía Lăng Tử Minh. Nhớ tới lời Chu Tước từng nói qua, Phượng Vũ liền hiểu ra mấy phần: “Tử Minh, người mang huyết mạch có thể làm Chu Tước Hỏa Linh thức tỉnh, dĩ nhiên người không dám để cho hấn đến gần Luyện Linh Trì, tránh cho hấn làm Hỏa Linh thức tỉnh, phá hư chuyện tốt của người.”

Nói tới đây, nàng chợt ý thức được gì đó: “Chẳng lẽ, cái lời tiên đoán nói hấn lên thái tử vị sẽ làm Tu Tháp diệt vong kia, cũng là người động tay động chân, mục đích là để cho Tử Minh thoát khỏi Hoàng thất, không có cơ hội tiếp xúc được với Luyện Linh Trì?”

“. Nha đầu chết tiệt người lại rất giáo hoạt, thoáng cái đã nói trúng tâm sự của ta.”

Cam Ma La không chịu được thống khổ, kêu đau một tiếng, mới nói tiếp: “Không sai, chuyện kia là ta làm ra. Ha ha, nha đầu Phó gia kia tự cho là có thiên phú chiêm tinh, có thể đoán trước tương lai, còn nhỏ tuổi liền không coi ai ra gì. Không ngờ rằng, đêm đó nàng xem Tinh Tượng, tất cả đều là ta rót ảo giác vào trong đầu nàng! Ta đã sớm biết lão hoàng đế họ Lạc này là một người nhất gan sợ phiền phức, vừa nghe đến cái gọi là ‘thiên tài chiêm tinh’ nói, nhĩ tử vừa sinh hạ có vấn đề, quả nhiên hấn sợ đến mức ngay cả con trai ruột cũng không cần, ha ha ha!”

99. Chương 85: Chính Tay Đâm Kẽ Thù

100. Chương 85: Chính Tay Đâm Kẽ Thù

Không hề nghĩ tới hại Lăng Tử Minh lưu lạc dân gian, đầu sỏ khiến hấn bất hòa với hoàng hậu nhiều năm như vậy lại chính là tỷ tỷ của mình, Phó Tư Đường nghẹn ngào nói: “Người nói bậy! Khả năng chiêm tinh của tỷ tỷ là vừa sinh đã có, năng lực nhận biết càng vượt xa người thường, nếu người thật sự cho tỷ ấy trí nhớ giả, làm sao tỷ ấy có thể không biết!”

Đối mặt với Phó Tư Đường chất vấn, Cam Ma La khinh thường nói: “Cho dù nha đầu Phó gia kia có tinh ranh quỷ quái thế nào, năm đó cũng chỉ là đứa nhóc sáu bảy tuổi mà thôi. Ta đã sớm mua được đầu bếp

của Phó gia , sai bọn họ mỗi ngày cho thêm được liệu có tác dụng mê hoặc vào trong món ăn của nha đầu kia, quá trình đã lâu chừng hơn nửa năm rồi.. Như vậy, độ nhạy cảm đối với ảo giác và thực tế của nàng ta tự nhiên giảm mạnh. Ta lại dùng một chút pháp thuật, để cho nàng coi cảnh trong mộng là sự thật, còn không phải là dễ như trở bàn tay...”

Nghĩ đến trước kia quả thật nghe cha mẹ nói qua, khi còn bé Phó Tư Tuyên từng có một đoạn thời gian lẫn lộn mộng cảnh và thực tế, Phó Tư Đường không khỏi nắm chặt bàn tay, trong lòng không hoài nghi nữa: “Thì ra là người giở trò quỷ!”

“Ha ha ha, nhưng nếu như không có lão Hoàng đế nhẹ dạ tin lời tiên đoán, kế sách của ta sao lại thành công!”

Cam Ma La điên cuồng cười mấy tiếng, lại liên tiếp ho khan. Thật vất vả ho khan dừng lại, hắt lại nói: “Còn người nữa, Độc Giác Thú. Năm đó nếu không phải lão Hoàng đế cố ý muốn gọi bộ tộc của người vào cung hầu hạ hần, ta như thế nào lại diệt trừ toàn tộc các người?”

“!” Vân Sâm Lam giật mình, lập tức giận dữ nói: “Nói rõ ràng!”

“Độc Giác Thú các người trời sanh có một kỹ năng, có thể nhìn rõ vạn vật. Mới vừa rồi, người chính là dùng kỹ năng này phát hiện được ta. Nếu như bộ tộc của người vào cung, chỉ cần dùng cái kỹ năng này nhìn trộm tít, chuyện ta không phải nam nhân sẽ không đối gạt được.”

Nói xong, trong mắt Cam Ma La xẹt qua một tia hận ý. “Ta sớm khuyên lão Hoàng đế kia không cần làm như vậy, thế nhưng hần lại cố ý không nghe. Hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là đổi thành thuyết phục hần, Độc Giác Thú trời sinh chính là thú cười, dùng để làm người hầu quả thật lẫn lộn đầu đuôi, nên cho các người đi đến làm thú cười. Lão nhân kia nghe ta nói, quả nhiên để ta đi hạ lệnh cho các người, số mệnh cả bộ tộc các người là trở thành thú cười của đội bảo vệ hoàng gia. Ha ha ha, lấy tính tình cao ngạo của các người dĩ nhiên sẽ không đồng ý. Ta lại trước mặt lão Hoàng đế thêm chút chuyện, cài cho bọn người tội danh bất kính Hoàng thất, phải giết chết toàn tộc.”

Cam Ma La nói xong vênh vang tự đắc, Vân Sâm Lam càng nghe càng tức, đầu tiên là đôi tay phát run, tiếp theo là toàn thân phát run: “Người —— bởi vì một chút lòng riêng, thế nhưng tiêu diệt toàn tộc chúng ta! Loại người như người, sao có thể xứng làm tể ti! Người quả thật còn ác độc hơn ma quỷ !”

Nghe vậy, khuôn mặt Cam Ma La vốn là thản không nở nhìn càng thêm vạn vẹo: “Ta không xứng làm tể ti, còn có ai có thể làm?! Ta tám tuổi tiến vào thành Quang Minh tu hành, mười lăm tuổi vì chuyên tâm tu hành mà dứt khoát tịnh thân (thiền)! Phần quyết tâm này mấy người có thể có?! Ta mới là người thành kính nhất với thần Quang Minh!”

Hần thở mạnh một hơi, oán hận nói: “Đáng hận. Đáng hận Thánh điện cổ tình có một quy định, muốn có được chức vị ở Thánh điện phải tắm rửa trong thánh trì mới có thể tấn vị. Nếu như vậy, chẳng phải thiếu sót của ta bị bại lộ sao? Mọi thứ lớn nhỏ trong Thánh điện vốn phải là của ta ?! Lấy cớ còn trẻ không đủ phẩm hạnh để đảm đương nên từ chối vị trí vinh dự cao thượng đó, các người có biết nội tâm ta khổ sở bao nhiêu sao ? ! Rất vất vả ta mới tìm được trong sách cổ nói đến lửa linh thiêng của Chu Tước có thể cải tạo thân thể con người, lại trăm phương ngàn kế hỏi thăm được nơi Chu Tước bị phong ấn. Không ngờ trăm tính vạn tính, tất cả cẩn thận, cuối cùng vẫn là. Bị các người.”

Nói tới chỗ này, hần lại bắt đầu lớn tiếng ho khan, ánh mắt cũng theo đó tan rã.

Vân Sâm Lam cùng Lăng Tử Minh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra quyết tâm của nhau: nhất định phải tự tay chấm dứt tính mạng của người này, vì người và yêu báo thù!

“Người vì lòng riêng của mình mà giết người không gớm tay, thần Quang Minh biết tất nhiên sẽ không tha thứ cho người! Loại người như người, chỉ xứng đáng đến địa ngục!”

Nghe được lời trách cứ của Vân Sâm Lam , ánh mắt của Cam Ma La bỗng nhiên trở nên sợ hãi: “Không , Không có khả năng! Tín ngưỡng của đối với Quang Minh thần là thành kính nhất! Thần linh tất nhiên sẽ không vứt bỏ ta!”

“Những lời này, người hãy giữ lại xuống Địa ngục nói cùng ma quỷ đi!”

“Không cần —— ánh sáng ở trên cao, hãy che chở cho ta ——”

Lời cầu nguyện còn chưa nói xong, cổ họng và bụng của Cam Ma La đồng thời bị đâm thủng, xỏ xuyên, pháp thuật đã đoạt đi tính mạng hắn. Đôi mắt tràn đầy sợ hãi và không cam lòng mở thật to, vĩnh viễn không còn sức lực để khép lại.

Mặc dù chính tay đâm kẻ thù. Nhưng Vân Sâm Lam và Lăng Tử Minh vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm. Vừa nghĩ tới người cực kì thân thiết đúng là do ý nghĩ hoang đường của một kẻ phế nhân mà chết, bọn họ lập tức luống cuống quả thật không thể tha thứ, cảm giác thấy hoang đường mà vô lực

Phượng Vũ và Vân Sâm Lam có kế ước linh hồn, có thể cảm nhận được tâm tình của đối phương. Nhìn thấy hắn và Lăng Tử Minh quanh thân sát khí không giảm, biết rõ khúc mắc không giải quyết, cuối cùng sẽ làm bản thân bị thương, liền an ủi bọn họ nói: “Thành Thánh thành ma, không liên quan thân phận, chỉ tại một ý niệm. (cái này mình ko rõ) Cam Ma La người cũng như tên, tâm đã sớm rơi vào ma đạo, việc làm không thể dùng lẽ thường để so sánh. Loại người cặn bã này, tất nhiên làm cho lòng người lạnh lẽo, nhưng Tử Minh, ngươi là vì Hoàng Hậu nương nương báo thù huyết hận; mà Sâm Lam ngươi cũng thay tộc nhân giải quyết huyết hải thâm cừu, ta tin bọn họ ở dưới hoàng tuyền, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng.”

Nghe được lời khuyên giải của Phượng Vũ, sát khí quanh thân hai người chậm rãi biến mất, vẻ mặt cũng hòa hoãn lại.

Thấy thế, Phượng Vũ biết bọn họ đã giải quyết được khúc mắc, không khỏi nhoẻn miệng cười: “Chuyện này như vậy là chấm dứt, chúng ta mau trở về thôi, Ôi Ôi bọn họ còn đang lo lắng cho chúng ta đấy.”

Một luồng ánh sáng buổi chiều chiếu lên nụ cười mỹ lệ của nàng, ấm áp rực rỡ, khiến mọi người không kìm được nhìn đến ngây dại.

Ngoại thành, phòng khách Đồng gia.

“Mới vừa rồi nếu không có cự thần, Điện hạ khó có thể thoát được sự trừng phạt của tể ti.” Giọng nói mặc dù cung kính, nhưng trong đôi mắt già nua lại tràn đầy tính toán.

Nhưng ánh mắt Lạc Tây Á không hề chú ý đến sự khen chê trong lời nói kia, vẫn phàn nàn nói: “Đồng lão đầu, sao ngươi không sớm ngăn cản hắn ? Nếu như ta thật sự bị hắn giết, phụ hoàng nhất định sẽ trách tội ngươi! Ngươi thật là không có mắt!”

Lời oán trách chưa nói xong, mặt Lạc Tây Á bị tát một cái rất mạnh, sức lực lớn, đánh đến mắt hắn nổ đom đóm, choáng váng đầu ù tai. Hắn che nửa bên mặt, không biết rõ lí do hô to: “Phản rồi! Ngươi lại dám đánh Bản Điện Hạ!”

“Hừ, cũng chỉ là cái đồ giả mạo mà thôi, lại còn dám ra vẻ Thái tử!” Đồng Lão Diện sắc mặt xanh mét, trách mắng. Lạc Tây Á trời sinh bản tính lạnh nhạt nhưng được cưng chiều như trân bảo, hắn đã nhịn nhiều năm, tôn tử của mình vì hắn mà chết, kết quả hắn lại còn dám lên mặt dạy người, làm sao không giận.

Nghĩ tới đây, Đồng Lão Diện lại tát một cái chấm dứt quá khứ: “Năm đó toàn bộ quá trình ngươi được Hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng ta đều ở bên cạnh nhìn! Đừng tưởng rằng rắn hoang bò lên Long ý chính là Chân Long! Chỉ cần ta động một ngón tay, ngươi nhất định sẽ từ vị trí kia rớt xuống!”

101. Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử

102. Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử

Vốn muốn nổi giận, Lạc Tây Á nhất thời sợ tới mức không dám lên tiếng. Sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi: “Bản Điện Hạ... Ta, thật sự là được nhận nuôi từ chi thứ?”

Đồng lão cười lạnh nói: “Đương nhiên! Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng bản thân mình là cành vàng lá ngọc sao? Thái Tử chân chính, chỗ nào sẽ giống người kiêu căng vô dụng như vậy chứ?”

Lạc Tây Á không để ý tới sự châm biếm của Đồng lão nữa, đang xoay chuyển lo nghĩ cho vận mệnh của mình: “Ta không là Thái Tử nữa, không là Hoàng Tử nữa... Sẽ bị giết chết sao?”

“Yên tâm, chỉ cần ta ủng hộ và chống đỡ cho ngươi, ngươi vẫn có thể giữ lại được cái mạng nhỏ. Chẳng những có thể bảo toàn sinh mệnh, còn có thể vẫn làm Thái Tử quần áo là lượt của ngươi như trước.” Đồng lão cười âm hiểm, “Đương nhiên, điều kiện trước tiên là – ngươi phải nghe lời ta.”

“Ta nghe, ta nghe!” Lạc Tây Á vội vàng nói. Ban đầu hắn vì muốn bảo toàn sinh mệnh, ngay cả đường mẫu cũng có thể nhục mạ, lúc này chỉ là nghe theo lời yêu cầu của kẻ hèn mọn này, há có lý nào lại không đồng ý.

“Tốt tốt.” Đồng lão khổ tâm trừ tính một phen, cũng là vì cục diện trước mắt: Lạc Tây Á hoàn toàn thành con rối của mình, Cam Ma La và Hoàng Thất đã rạn nứt. Kế tiếp, hắn chỉ cần xúi giục Cam Ma La, lại dùng chuyện giết chết Hoàng Hậu uy hiếp, thuyết phục hắn giết chết Hoàng Đế, phù trợ Lạc Tây Á đăng cơ, mọi việc liền thuận lợi.

Nghĩ tới sự tình tiến triển thuận lợi, không tới một tháng mình có thể thông qua việc thao túng Lạc Tây Á, trở thành một nửa chủ nhân của Tu Thập Đế Quốc, Đồng lão không khỏi cười ha ha.

Tiếng cười chưa dừng lại, người thân tín đột nhiên tiến vào báo cáo: “Tộc trưởng, Bộ Hạ cho mời, mời người vào cung nghị sự.”

“À... chắc hẳn là Bộ Hạ đã nghe nói chuyện Hoàng Hậu bị loạn tặc giết chết, rất đau lòng, cần người đốc bầu tâm sự. Lão thần phải đi an ủi ngài ấy. Điện Hạ, thân là con của người, người cũng phải nhanh chóng hồi cung tận hiếu mới được.”

Đồng lão ngoài miệng nói rất đường hoàng, trong lòng lại đang tính toán, làm thế nào để vu oan cái chết của Hoàng Hậu cho mấy Thế Gia đối nghịch khác, phát triển thế lực của mình lớn mạnh thêm một bước. Có lẽ còn có thể để lại một ít manh mối, chờ đến khi cần thiết diệt trừ cả Cam Ma La, một khi thoát khỏi hắn, bản thân mình liền có thể một mình một gia tộc, một mình nắm lấy quyền lực...

Đồng lão đầy bụng tính toán, đi ra khỏi nhà. Lúc này hắn đã không biết, đây là lần cuối cùng hắn rời khỏi gia môn.

Hoàng cung, chính điện.

Nhìn kỹ vào mình đầy thương tích của Hoàng Hậu, giáo nhân không đành lòng coi xét di thể cho xong, người nắm quyền cao nhất trên danh nghĩa của Tu Thập Đế Quốc vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của thê tử duy nhất, nhịn không được lăn chã rơi lệ: “Hóa ra chân tướng lại là như thế này... Mấy năm nay, vì chuyện hài tử mà trăm đã tranh cãi với nàng không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nàng đều nhường bộ vì giang sơn xã tắc, đành phải nhịn xuống đau xót mẫu tử phân ly, không nghĩ tới lại đổi lấy kết quả như vậy! Sớm biết như vậy, sao trăm lại đau khổ xa cách con trai ruột của mình mười sáu năm chứ!”

Buổi chiều hắn nhận được truyền báo, nói Tế Tư đột nhiên hiện thân ở Hoàng Đô, khắp nơi lùng bắt hung thủ giết hại Hoàng Hậu. Lúc Hoàng Đế đang vô cùng đau lòng vì cái chết của Hoàng Hậu, đám Phụng Vũ đột nhiên đến thăm Hoàng Cung, nói cho hắn biết đầu đuôi ngọn nguồn chân tướng, vạch trần mưu đồ hai mươi mấy năm qua của Cam Ma La.

Hoàng Đế nghe nói quả thật Hoàng Hậu đã hương tan ngọc nát, không nhịn được tim như bị đao cắt; lại nghe nói trong những người đi cùng này, người thiếu niên kim phát bích nhân (~ tóc vàng mắt xanh), tuần mỹ cô hàn kia chính là con trai ruột của mình, lại vui mừng không thôi.

Mà vốn còn một chút hoài nghi, từ lúc nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Tử Minh giống hệt mình, tất cả đều tiêu tan. Huống chi bên cạnh còn có Thiên Nhi Công Chúa tận mắt thấy chuyện xảy ra, dốc hết sức làm chứng.

Lăng Tử Minh để ý chỉ có mẫu thân, đối với nam nhân chỉ tin từ một phía, nhãn tâm vứt bỏ hắn mười sáu năm, hắn cũng không có nhiều tình cảm. Nghe thấy lời tự trách đau đớn của hắn cũng bất vi sở động, chỉ

lạnh lùng nhắc nhở: “Ta đã tự tay đâm chết người giết hại mẫu thân, Cam Ma La. Nhưng dư đảng của hân còn chưa quy án (~ tội phạm chạy trốn bị bắt dẫn đến cơ quan tư pháp để thẩm vấn, kết án), ta hi vọng người đừng làm cho mẫu thân cảm thấy nguội lạnh nữa.”

“Con...” Thấy con trai không để ý không thích mình, Hoàng Đế cũng không tức giận, chỉ là trong lòng ảm đạm: Lúc trước thế nào lại hồ đồ chỉ vì một lời tiên đoán mà vứt con trai ruột ra khỏi cung chứ? Cho dù điều tra nhiều lần nữa cũng được. Hiện tại con trai trở về, nhưng cố tình lại đổi bằng tính mạng của ái thiếp, điều này làm hân sao mà chịu nổi?

– sau này hân nhất định phải đền bù cho Minh Nhi thật tốt, bù đắp lại tình cảm phụ tử. Hiện tại quan trọng nhất là hỏi tội Đồng gia, dám cả gan cấu kết với Tế Tư, thờ ơ nhìn Hoàng Hậu bị giết hại! Ngay cả đứa con nuôi vô dụng kia cũng cần phải trừng phạt!

Ổn định lại cảm xúc, cố nén bi thương, Hoàng Đế sai người cấp tốc triệu tộc trưởng Đồng gia tiến cung. Không quá bao lâu, Tộc trưởng Đồng gia đi vào chính điện với vẻ mặt bi thương. Không chờ hân lấy ý nghĩ đã có sẵn trong đầu ra để chối bỏ, Hoàng Đế vung bàn tay lên, thị vệ hai bên liền trói hân lại.

“Bệ Hạ, đây là có ý gì? Lão thần làm sai chỗ nào?” Đồng lão kinh hoảng nói.

“Người cấu kết với Cam Ma La làm việc xấu, mưu hại Hoàng Hậu, lại giả họa cho Hoàng Tử! Diên cường hoang đường trái đạo đức như vậy, còn dám kêu oan? ! Cam Ma La đã đền tội, người lại càng đừng hòng sống!” Hoàng Đế không kiềm được cơn giận, phát tác hết tất cả tức giận lên người hân: “Truyền lệnh xuống, Đồng gia ý đồ mưu hại Hoàng Thất, tội đáng chết! Mang người này ra hành hình, toàn gia lưu đầy!”

Đồng lão hàng ngàn lần không nghĩ tới thực lực cường hãn như Cam Ma La, mà lại bị giết nhanh như vậy. Hân vốn dựa dẫm vào thế lực của Cam Ma La, lúc này âm mưu bại lộ, chỗ dựa vững chắc đã đổ, giống như trong nháy mắt lưng bị quất thật mạnh, mềm nhũn ngã xuống đất, bò cũng bò không nổi, chỉ biết không ngừng run run cầu xin tha thứ: “Ngô Hoàng tha mạng, tha mạng...”

Hai mắt Tiểu Kiêu đỏ rực, với thân phận hộ vệ trưởng cao quý, tự mình lôi hai tay Đồng lão đi, vừa kéo hân đi ra khỏi điện, vừa nghiêng rằng nói: “Tiểu nhân người dám mưu hại Hoàng Hậu, ta nhất định phải khiến người sống không bằng chết!”

Tiểu Kiêu làm hộ vệ của Hoàng Hậu nhiều năm, trung thành và tận tâm, đối với Hoàng Hậu lại càng kính yêu hơn. Chuyện xảy ra lúc ấy hân không có mặt ở đó, cả buổi đã hối hận tự trách mình không thể bảo vệ tốt Hoàng Hậu rất nhiều lần. Cam Ma La vừa chết, tất cả thù hận liền rơi vào trên người Đồng lão. Nhìn thấy thù hận khắc cốt ghi tâm tràn ngập trong mắt hân, lại nghĩ tới thủ đoạn tra tấn của bọn hộ vệ trong lời đồn, Đồng lão rung mình một cái, nghĩ thầm, có phải chết đi lúc này còn thoải mái hơn chút không.

Lúc Đồng lão bị Tiểu Kiêu kéo khỏi chính điện, đối với tình hình phát triển hoàn toàn không biết gì cả, Lạc Tây Á đứng lúc trở về. Thấy Đồng lão bị trói, hân còn tưởng rằng phụ hoàng giúp mình hả giận, trong lòng một trận cao hứng: “Phụ hoàng, lão nhân này lại dám cả gan mạo phạm nhi thần, người nhất định phải trị tội hân thật nghiêm khắc!”

Nghe ái nữ Thiên Nhi nói qua, Lạc Tây Á vì mạng sống mà không tiếc nhục mạ dưỡng mẫu, làm trò hề nịnh hót lấy lòng Cam Ma La, vốn là không thích cá tính quân là áo lượt của hân, ấn tượng của Hoàng Đế đối với đứa con nuôi này lại càng xuống dốc không phanh: “Trẫm nhất định sẽ trị tội – trị tội người thật tốt! Trẫm và Hoàng Hậu nuôi dưỡng người nhiều năm, không có công sinh cũng có công nuôi dưỡng, kết quả lại nuôi người thành một con bạch nhãn lang!”

“Phụ, phụ hoàng, người đang nói gì vậy? Nhi thần không hiểu...” Lạc Tây Á nhin xuống hoang mang trong lòng, ngụy biện nói.

“Đủ rồi! Chỉ bằng người hôm nay nhìn thấy Hoàng Hậu chết lại không có một chút đau thương nào, trẫm đã có thể trị người tội bất hiếu!” Hoàng Đế không muốn nói chuyện với đứa con nuôi bạch nhãn lang này nữa, ra hiệu cho thị vệ kéo hân xuống.

103. Chương 87: Ly Biệt

104. Chương 87: Ly Biệt

Thấy Hoàng đế mạnh mẽ xử trí Đồng gia và Lạc Tây Á, hoàn toàn là báo thù cho Hoàng hậu, Phượng Vũ liền tính toán rời đi: “Bệ hạ, đầu sỏ đã bị giết, bọn ta liền cáo từ.”

Hoàng đế vội vàng ngăn cản nói: “Các người vừa là bằng hữu của Minh nhi, vừa là khách của trẫm. Lại nói, nếu không phải các người tố cáo âm mưu của Cam Ma La, trẫm đến nay cũng chẳng hay biết gì, trẫm còn chưa ban thưởng cho các người. Không bằng như vậy, các người ở lại trong cung mấy ngày, chờ trẫm an táng tốt cho Hoàng hậu, rồi sẽ trọng thưởng cho các người, như thế nào?”

Thật ra thì, ban thưởng cũng chỉ là cái cớ. Hoàng đế là sợ nhi tử thật vất vả trở về lại lần nữa rời đi, nên muốn thông qua việc lưu lại bằng hữu của hắn, ngay cả hắn cũng lưu lại.

Chuyến đi đến hoàng cung lần này, Phượng Vũ hoàn toàn chỉ muốn báo thù cho Hoàng hậu, đối với Hoàng gia ban thưởng một chút cũng không để ở trong lòng. Nghe vậy định cự tuyệt, chợt chú ý tới Lăng Tử Minh nhìn chăm chú vào Hoàng hậu di dung, ánh mắt không nói ra được đau thương thương tiếc hận, trong lòng bỗng nhiên khê động.

– Nếu như bây giờ bọn họ nói cáo từ, thì thiếu niên kiêu ngạo này nhất định là sẽ không ở lại trong cung. Nếu không thể đưa hoàng hậu đi hết đoạn đường cuối cùng, tương lai nhất định trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Nghĩ tới đây, Phượng Vũ không kiêu ngạo không tự ti nói cảm ơn Hoàng đế: “Đa tạ bệ hạ, như thế, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Suy nghĩ của đám người Luci rất nhạy bén, thấy Phượng Vũ đổi chủ ý, làm sao không hiểu suy nghĩ của nàng. Hơn nữa mặc dù Lăng Tử Minh là người lạnh lùng, nhưng chung đụng lâu ngày có thể cảm thấy hắn là người rất nghĩa khí, bọn họ cũng không muốn làm khó hắn, liền rối rít phụ họa, nói nguyện ý lưu lại.

Phát giác ý tốt của mọi người, Lăng Tử Minh nghiêm túc nói: “Cảm ơn mọi người.” Hắn Mười sáu năm qua chưa từng nói qua hai chữ cảm ơn, toàn bộ đều vì làm quen với Phượng Vũ mới nói qua.

“Đều là bằng hữu, khách khí như thế làm cái gì.” Phượng Vũ an ủi, “Ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, mọi người xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Mọi người dưới sự hướng dẫn của thị nữ đi tới phòng dành cho khách, Phượng Vũ đi vào gian phòng vừa định đóng cửa, lại bị Luci đưa tay ngăn lại: “A Vũ, ta có chuyện muốn nói với người.”

Hắn ôm lấy Tiểu Đoàn tử đang dính trên người Phượng Vũ, giao vào trong tay thị nữ dẫn đường dẫn đường cho bọn họ, khê mỉm cười: “Tiểu thư, làm phiền người tùy tiện tìm gian phòng đặt hắn vào, tránh cho hắn tới quấy rối.”

Luci nở nụ cười kèm theo vẻ anh tuấn không kiềm chế được, khiến thị nữ khuôn mặt đỏ lên, khi nhìn lại vẻ đẹp không gì sánh nổi của Phượng Vũ, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ này làm cho cô không khỏi ảo tưởng đến điều mà trẻ nhỏ không nên nghĩ tới, lập tức bảo đảm nói: “Khách nhân tôn quý, xin các người yên tâm, đứa nhỏ này nhất định sẽ không quấy rầy đến chuyện tốt của các người.”

Nói xong, nàng một tay bịt miệng kháng nghị Tiểu Đoàn tử miệng, thật nhanh biến mất ở cuối hành lang.

“ Chuyện tốt? Nàng không phải hiểu lầm cái gì chứ?” Phượng Vũ cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, nghe ra trong giọng nói của đối phương có điều ám muội, không khỏi nhíu nhíu mày.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, nói chính sự quan trọng hơn.” Luci đóng cửa phòng, trầm tư một lát, quyết định nói: “A Vũ, ta phải đi.”

Phượng Vũ nhất thời không có hiểu thâm ý trong lời nói của hắn, cho là hắn không muốn ở trong hoàng cung, liền nói ra: “Vậy ta và người cùng đi. Có những người khác ở đây, chắc hẳn Tử Minh sẽ không dễ dàng rời đi.”

“Không. A vũ, ta không có ý này. Ta là nói.” Luci hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mặt do dự hiếm thấy: “Ta nói, ta muốn rời khỏi người, đến những địa phương khác để tu luyện.”

Cuối cùng hiểu rõ ý tứ của hắn, đầu tiên Phương Vũ cả kinh, chợt hiểu nhất định mọi chuyện đều có nguyên nhân: “Sư phụ, tại sao?”

“Chu Tước Hỏa Linh đã rời khỏi phong ấn, Luyện Linh Trì bây giờ đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Vì nhanh chóng tăng thực lực, ta không thể không dùng một chút thủ đoạn phi thường. Trước kia ta lo lắng thực lực người không đủ, cho nên vẫn không nói ra. Người hiện tại lấy được Chu Tước Hỏa Linh, cảnh giới cũng tăng lên, ta có thể yên lòng rời đi.”

Luci cười vò rối mái tóc chính tề của nàng: “Nếu tiếp tục như vậy nữa, thực lực của sư phụ sẽ kém dần một khoảng rất xa, truyền ra ngoài chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng sao?”

Đột nhiên nghe được Luci phải đi, trong lòng Phương Vũ đột nhiên sinh ra lưu luyến không nổi. Nhưng chuyện liên quan đến thực lực của Luci tăng lên, lại có quan hệ đến đại kế báo thù, nàng quyết không thể nào lên tiếng ngăn trở, liền dần xuống đáy lòng không biểu lộ ra ngoài phần tình cảm không nổi này, để tránh cho Luci lo lắng: “Ta hiểu sư phụ, người không phải cần phải lo lắng cho ta, thực lực của ta đủ bảo vệ bản thân, sẽ không sao.”

Nàng lại không biết, mình không có lộ ra cảm xúc buồn khi ly biệt, ngược lại làm Luci có chút buồn bực: tiểu đồ đệ này của hắn cái gì cũng tốt, nhưng tính tình quá kiên cường tự lập rồi. Dĩ nhiên điểm này hắn cũng rất thích, chỉ là, nếu có thể vào lúc thích hợp mềm dẻo một chút, hắn thì càng vui vẻ.

Luci rất nhanh liền thu thập lại suy nghĩ lung tung, nghiêm túc thay Phương Vũ quyết định một bước hành động: “Thực lực của người bây giờ đã đạt tới trung cấp, cũng chạm tới cánh cửa Ngự Linh Sư, thì mau chóng xuất phát đến chỗ của Ban Tư, để cho hắn hướng dẫn người tu luyện.”

“Ừ, ta cũng là tính toán như vậy.”

“Lần này ta đi, nhanh thì một năm, chậm thì hai ba năm, cuối cùng cũng sẽ trở lại bên cạnh người. Đến lúc đó cũng đừng để cho ta thất vọng.”

“Dĩ nhiên sẽ không. Bất quá, sư phụ yêu cầu của người luôn nghiêm khắc như vậy, vẫn tạo cho ta áp lực rất lớn.”

“Yêu cầu của người đối với bản thân chẳng phải còn nghiêm khắc hơn hay sao?”

Nói xong chính sự, Luci cuối cùng không nhịn được sự chán nản khi ly biệt, thở dài một tiếng, ôm Phương Vũ vào lòng: “Thật hy vọng sớm tìm về thân thể của ta, dùng chính đôi tay của ta ôm người.”

Cảm nhận được thân thể uyển chuyển của người trong ngực, và hơi thở ấm áp, Luci có một loại kích động muốn làm thứ gì đó. Nhưng thứ nhất chỉ sợ hù hù tấm lòng còn chưa mở của đồ đệ, thứ hai hắn đối với việc dùng thân thể của người khác thân cận với người thương tương đối bài xích, nên chỉ có thể nhịn xuống, ôm Phương Vũ chặt hơn chút nữa.

Lặng lẽ dựa vào trong ngực hắn, Phương Vũ không biết nội tâm Luci đang giãy giụa, cảm thấy Luci ôm mình càng chặt hơn, không khỏi kháng nghị nói: “Sư phụ, người dùng sức nhiều quá, làm đau ta.”

Luci ôm lấy nàng cười một tiếng, chẳng những không có buông lỏng, mà ngược lại dùng thêm mấy phần sức lực, giọng mập mờ nói: “Như vậy thì không chịu nổi? Tương lai gặp gỡ thời điểm còn đau hơn vậy, thì nên làm cái gì?”

Phương Vũ không rõ chân tướng nói: “Cái gì thời điểm còn đau hơn vậy?”

“Cho nên nói, người chính là nha đầu ngốc, ta thể nào yên tâm được.”

Phương Vũ đang muốn kháng nghị lời nói “Xem thường” này thì Luci chợt đến sát vành tai xinh xắn của nàng, âm thanh cũng đột nhiên nhưng trở nên trầm thấp: “A Vũ, ngàn vạn lần không được để nam nhân khác ôm người như vậy, biết không.”

“Dĩ nhiên sẽ không, ta và bọn họ lại không quen.”

“ Quen biết cũng không được, nhất là tên Phó Tư Đường đó.”

“Tư Đường sẽ không nói ra loại yêu cầu này. Sư phụ, người ở đây lo lắng cái gì?”

– Đường nhiên là lo lắng người bị nam nhân khác thừa cơ trộm mất!

Luci đành nhịn xuống lời nói gần như tỏ tình, đổi lại lời nói: “Không có gì, chỉ là sợ ta không có ở đây người sẽ bị thua thiệt.”

“Sư phụ, người cũng quá coi thường ta.” Phượng Vũ không vui nói.

“Ha ha, hy vọng là ta quá lo lắng.” Luci cười ha hả, che giấu nói.

Hắn cũng không biết mình trong lúc vô tình nói ra một câu mà thành sự thật. Trong bóng tối, có hai ánh mắt bao hàm địch ý đang gắt gao nhìn chằm chằm gian phòng này, tính toán nên xuống tay như thế nào với Phượng Vũ.

105. Chương 88: Âm Sát

106. Chương 88: Âm Sát

Ngày thứ hai, Luci liền rời khỏi hoàng cung. Ngoài mặt hắn vẫn là Đồng Trì, mặc dù tội trạng được Hoàng đế đặc xá miễn đi lưu đầy, nhưng vẫn là người Đồng gia. Cho nên ngoại trừ Phượng Vũ biết được nội tình, những người khác cho rằng hắn không nhịn được việc phải thấy người thân bị lưu đầy, nên đi trước để chăm sóc.

Hơn mười ngày sau, lễ hạ táng Hoàng hậu được tổ chức theo lệ, đám người Phượng Vũ tiến đến tham dự lễ tiễn biệt.

Sau khi tang lễ chấm dứt, Lăng Tử Minh bị Hoàng đế gọi đi nói chuyện, những người khác liền yên lặng ở bên trong chờ hắn.

Tán gẫu một lúc, Phượng Vũ đề nghị rời khỏi hoàng cung, Tiểu Ôi Ôi và Phó Tư Đường cũng không có ý kiến, nhưng Lâm Tần Kiệt có chút chần chờ: “Ở lại mấy ngày nữa không được sao?”

“Mặc dù hiệu trưởng đặc biệt phê chuẩn cho chúng ta nghỉ, nhưng Hoàng hậu đã mai táng xong, nếu như người dieenddanleequyddoon lại chậm trễ nữa, hiệu trưởng nhất định sẽ nổi giận.” Tiểu Ôi Ôi nói “Ah” một tiếng, không có ý tốt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Tần Kiệt: “Đúng rồi, ta xem mấy ngày này người và Thiên Nhi công chúa quan hệ rất tốt, chẳng lẽ người là vì nàng mới ——”

“Nào có chuyện đó, đừng có nói lung tung!” Trên mặt của Lâm Tần Kiệt hiện lên vẻ đỏ ửng đáng nghi, trong miệng liên tiếp phủ nhận: “Nàng —— ta thấy nàng ưu thương vì Hoàng hậu qua đời, mới đi khuyên nhủ nàng, tuyệt đối không có tâm tư khác. Hơn nữa các người cũng biết, người trong lòng nàng là Lăng Tử Minh.”

“Lăng Tử Minh là ca ca thật sự của nàng, không phải sao. Cho nên sớm muộn gì hắn cũng sẽ đi ra ngoài, ở chung một chỗ với người khác. Chỉ là xem tình hình trước mắt, ‘người khác’ này tám — chín phần chính là người rồi.”

Lúc Tiểu Ôi Ôi đang trêu chọc Lâm Tần Kiệt thì cửa phòng chợt mở ra đi vào là một bóng dáng lã lướt: “‘Người khác’ là ai?”

Người tới rõ ràng là Phó Tư Tuyền. Được công nhận là thiên tài chiêm tinh, nàng tất nhiên có tư cách tham gia Quốc tang. Chẳng qua là khi Hoàng đế nghe nói trước khi chết Cam Ma La nhận tội, ban đầu quả quyết nói rằng để Lăng Tử Minh làm thái tử sẽ mang đến tai họa, sau đó biết được thực ra lời tiên đoán là giả, mặc dù biết rõ là Cam Ma La động tay động chân, Hoàng đế vẫn ít nhiều gì giận lây sang Phó Tư Tuyền,

thầm trách nàng ban đầu không có phát hiện quỷ kế của Cam Ma La liền cầu thả tiên đoán, từ đó trong lòng sinh ra khúc mắc đối với nàng.

Bên ngoài mặc dù Phó Tư Tuyền sợ hãi run rẩy liên tục tạ tội với Hoàng đế, nhưng thực tế cũng không để việc này ở trong lòng. Càng làm cho nàng để ý, vẫn là chuyện của Phó Tư Đường. Ở chung mấy ngày nay, để ở trong mắt việc chăm sóc của đệ đệ đối với Phượng Vũ, lòng cảnh giác của nàng càng tăng lên.

—— nhất quyết không thể để tiểu nha đầu này hủy hoại đệ đệ nàng yêu mến nhất! Đáng tiếc lần trước Yến Oanh Oanh quá vô dụng không có khả năng hoàn được đại sự, hãm hại không được lại chạy tới khóc lóc kể lể với nàng, bị nàng không nhin được đuổi đi.

Mà trước khi hạ táng Hoàng hậu, Hoàng đế phán quyết tử hình tộc trưởng Đồng gia, tịch thu gia sản cả nhà Đồng gia. Với tư cách là vị hôn thê của tôn bối Đồng gia, Yến Oanh Oanh cũng bị dính líu, từ đó không biết tung tích.

Biết được tin tức này, Phó Tư Tuyền không có động tĩnh gì, chỉ đáng tiếc Yến Oanh Oanh vì vậy mất đi giá trị lợi dụng. Nàng vốn đang tính toán lạnh nhạt Yến Oanh Oanh mấy ngày, kích động đối phương một lần nữa, nhưng người tính không bằng trời tính. Ai sẽ nghĩ tới Cam Ma La lại chết, Đồng gia trợ giúp cho hắn cũng bị liên lụy. Chỉ là, điều này cũng làm nàng càng thêm lo lắng.

—— riêng hiện tại, tiểu nha đầu Phượng Vũ này có thể đánh chết Cam Ma La, nếu không khẩn trương động thủ, đợi nàng đã có thành tựu có thể đã muộn.

Trong lòng nghĩ ra nhiều âm mưu nham hiểm, nhưng bên ngoài Phó Tư Tuyền lại không biến sắc, chân thành đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mỉm cười với mọi người: “Các người đang nói chuyện gì vậy?”

“Tư Tuyền tỷ tỷ.” May mắn không biết nàng đang suy nghĩ gì Tiểu Ôi Ôi thấy nàng tới, thân mật nói: “Chúng ta đang giúp Tần Kiệt chuẩn bị chuyện chung thân đại sự đó.”

“Này này này —— đừng nói lung tung!” Lần này Lâm Tần Kiệt thật sự nóng nảy, “Người muốn đùa giỡn tìm ta là đủ rồi, đừng lôi người khác vào.”

“Ồ ~ còn nói không có gì, đây không phải là bảo vệ nương tử tương lai à.”

Lâm Tần Kiệt xấu hổ nói: “Tiểu Ôi Ôi, xem ra không cho người biết một chút lợi hại người không biết cái gì gọi là chùng mực!”

Nói xong, hắn nhào tới muốn bắt Tiểu Ôi Ôi, lại bị đối phương nhanh trí thoát được. Hai người một đuổi một trốn, bên trong phòng nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn.

Không để ý tới bọn họ, Phó Tư Tuyền nói: “Phượng Vũ, ta còn chưa có chúc mừng người lấy được sự hỗ trợ của linh dược, tấn cấp đến trung cấp trước thời hạn.”

Bởi vì sức mạnh của Chu Tước Hỏa Linh quá mạnh mẽ, Phượng Vũ lo lắng sau khi tin đồn truyền ra làm cho người người mơ ước, liền xin những đồng bạn giữ kín bí mật, cũng để cho các sủng vật đi vào không gian nghỉ ngơi để người bên ngoài không cách nào thấy ma thú.

Về phần cải tạo thân thể, chuyện thực lực trở nên mạnh mẽ, thì lấy cố ăn nhằm linh dược, cho nên chẳng những tấn cấp nhanh chóng, hơn nữa thân thể cũng lớn lên sớm hơn. Mà ngày đó dị tượng Chu Tước hiện thân, dĩ nhiên cũng là lấy cố Cam Ma La đang quyết đấu thi triển ra ma thuật, cố gắng dùng nó mê hoặc tâm trí mọi người.

Phượng Vũ vẫn lo lắng viện cố quá nát sẽ bị người nhìn thấu, nghe được lời nói của Phó Tư Tuyền, vội vàng nói: “May mắn mà thôi, không coi là cái gì.”

Phó Tư Tuyền không biết rõ nội tình, thật sự cho rằng Phượng Vũ tốt số, vô ý ăn thiên địa linh dược, không biết âm thầm cần rằng bao nhiêu lần, bên ngoài vẫn D9ie6n4d9an2le6quy1don96 như cũ giả bộ dịu dàng thân thiện: “Vận khí cũng coi như một phần thực lực. Chỉ là, người đột nhiên lớn lên, y phục trước kia cũng không thể mặc nữa? Bây giờ vóc người của người với ta tương tự nhau, vừa đứng ở chỗ của ta có mấy bộ quần áo mới vừa làm xong, người có muốn đi thử một chút hay không?”

“Tỷ tỷ!” Phó Tư Đường cơ bản không biết nàng đã nổi lên sát tâm đối với Phượng Vũ, còn tưởng rằng nàng nổi lên tâm tình muốn đùa giỡn, muốn mượn việc thử đồ trên cột Phượng Vũ, liền vội vàng đứng lên xen vào giữa hai người ngăn cản nói: “Sau khi Tử Minh nói rõ tình hình với bề hạ, bề hạ đã phái người đi đặc để may y phục cho Phượng Vũ, không cần người lo lắng rồi.”

Bên này sóng ngầm mãnh liệt, mà phía bên kia, Tiểu Ôi Ôi dùng hết sức để né tránh, sống lưng vô ý va chạm ở trên khung cửa, suýt nữa đụng ngã thị nữ đưa trà bánh vào.

“Ai nha! Thật xin lỗi, người không sao chứ?”

Bên này sóng ngầm mãnh liệt, mà phía bên kia, Tiểu Ôi Ôi dùng hết sức để né tránh, sống lưng vô ý va chạm ở trên khung cửa, suýt nữa đụng ngã thị nữ đưa trà bánh vào.

“Ai nha! Thật xin lỗi, người không sao chứ?”

“Ta. . . . Ta không sao!” Thị nữ hốt hoảng phủ nhận, cúi đầu thật thấp, Tiểu Ôi Ôi vòng qua kéo tay nàng, bước nhanh đưa trà bánh đến trên bàn.

Tất cả mọi người không có để ở trong lòng một chút việc ngoài ý muốn này, chỉ coi như thị nữ này đang vô cùng xấu hổ.

Không nghĩ, sau khi thị nữ để xuống trà bánh, đột nhiên vén tay áo lên, trong mắt lạnh lẽo bắn ra tứ phía, chủ thủ lạnh lẽo có chứa độc, một phen đâm về phía Phượng Vũ: “Tiểu tiện nhân! Đi chết đi! Ta muốn báo thù vì A Sân và cả nhà Đồng gia!”

Chuyện đột nhiên xảy ra, mặc dù Phượng Vũ phản ứng nhanh, lại bởi vì thích khách ở quá gần, chung quanh cũng đều là chương ngại, không có cách nào né tránh hoàn toàn.

Mắt thấy chủ thủ có kịch độc sắp đâm vào trong cơ thể Phượng Vũ, thích khách đang âm thầm mừng rỡ, bỗng nhiên bên cạnh có người lao tới, lấy thân thể ngăn ở trước người Phượng Vũ, kiên quyết thay nàng tiếp nhận một đao kia!

Động tác của người nọ thật sự quá nhanh, khi thích khách phát hiện thì đã không kịp thu hồi lưỡi đao nữa. Chỉ nghe phốc xịch một tiếng, chủ thủ kịch độc vô cùng sắc bén đã hoàn toàn nhập vào trong cơ thể hắn, chỉ còn tay cầm đen nhánh lộ ở bên ngoài!

107. Chương 89: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (1)

108. Chương 89-1: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (1)

Trơ mắt nhìn chủ thủ nhập vào trong cơ thể, người ngăn cản đao vì Phượng Vũ lại không có chút vẻ sợ hãi nào, ngược lại lộ ra mấy phần vui mừng.

Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt, mọi người sợ ngây người, người phục hồi tinh thần đầu tiên chính là Phượng Vũ. Nàng đỡ lấy Phó Tư Đường đã thay mình ngăn cản đao, thấy máu chảy ra từ vết thương của hắn tất cả đều là màu đen, không khỏi vừa giận vừa sợ: “Người ở trên đao bôi loại độc gì? !”

Thích khách vẫn cúi đầu thấy mọi chuyện đã không thể cứu vãn, định cá chết rách lưới, ngẩng cao đầu lên, vạch ra tóc che kín nửa bên mặt, oán độc nhìn Phượng Vũ: “Cư nhiên không có giết chết người, thật là đáng tiếc!”

Nhận ra đối phương là Yến Oanh Oanh, trong bụng Phượng Vũ không khỏi trầm xuống. Nàng biết tính cách cố chấp của nữ nhân này và người bị bệnh thần kinh không khác nhau lắm, chắc chắn sẽ không Die nd da nl e q u u ydo n dễ dàng giao ra thuốc giải, một tay ôm lấy Phó Tư Đường, một tay lấy ra Giải Độc Đan tự bào chế cho hắn ăn vào, mặt khác lại vò nát mấy viên thoa lên vết thương của hắn.

Thấy Phượng Vũ quan tâm mình, trong lòng Phó Tư Đường chỉ cảm thấy trước nay chưa từng thỏa mãn như vậy, ngay cả vết thương ở ngực bị trúng độc hình như cũng không còn khó chịu: “Phượng Vũ, cảm ơn.”

“Tư Đường, người nên nói cảm ơn chính là ta, còn có thật xin lỗi, đẩy người cuốn vào trong thị phi .”

Yến Oanh Oanh ánh mắt lạnh nhạt nhìn động tác Phượng Vũ, không ngừng cười lạnh nói: “Đừng lãng phí tâm tư, vô dụng thôi! Đây là kịch độc gia truyền của Đồng gia, chuyên dùng để xử trí phản đồ của gia tộc, cơ bản không có thuốc giải! Đồng gia giao nó cho ta, là muốn cho ta quyền giết cái tên phản đồ Đồng Trì kia, nhưng ta biết nguồn gốc của tất cả tai họa đều ở trên người người. Đáng tiếc đứa ngốc này xuất hiện lại thêm phiền toái, nếu không ta nhất định có thể diệt trừ người báo thù thay cho Đồng gia!”

Vừa dứt lời, trên mặt Yến Oanh Oanh lập tức bị đánh một bạt tai: “Người. Người lại dám tổn thương hân! Người lại dám làm tổn thương đệ đệ của ta !”

Nhanh chóng che đi nửa khuôn mặt bị sưng lên, Yến Oanh Oanh dời ánh mắt oán độc về phía tay của Phó Tư Tuyền: “Người cũng không phải người tốt gì, lấy ta ra sai khiến, xui khiến ta khiêu khích Phượng Vũ, hại ta ở trong trường học mất đi đất đặt chân! Cuối cùng thậm chí ngay cả Đế Đô cũng không thể ở, còn bị lưu đầy tới vùng đất hoang ở phía Tây ! Nếu không như vậy, tại sao ta lại xâm nhập vào cung để ám sát Phượng Vũ? ! Đệ đệ người chết quả thật đáng đời!”

“Người.” Phó Tư Tuyền giận không kìm được, vừa vội vừa sợ, còn muốn đánh lại Yến Oanh Oanh, lại bị Lâm Tần Kiệt một phen bắt được mảnh khoe.

“Thật sự là người xúi giục nàng tới hại Phượng Vũ, cuối cùng lại hại đến Tiểu Phó?” Lâm Tần Kiệt khó có thể tin được hỏi.

Phó Tư Tuyền không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn và Tiểu Ôi Ôi, trên mặt lộ ra mấy phần hốt hoảng, ề a nói: “Ta. Đó là có nguyên nhân.”

Mặc dù nàng đang phủ nhận, nhưng nét mặt và lời nói của nàng đã bán đứng nàng. Tiểu Ôi Ôi thất vọng: “Tại sao người muốn hãm hại Phượng Vũ? Uống công ta thích người xem người như thân tỷ tỷ (tỷ tỷ ruột thịt), không ngờ người lại là thứ người như thế!”

Từ trước đến giờ luôn tự cho là mình đúng, khi Phó Tư Tuyền nghe được lời trách cứ, lập tức nóng nảy, không che giấu nữa: “Cám ơn! Ta làm như vậy đương nhiên là có lý do của ta! Người cái gì cũng không hiểu, có tư cách gì trông nom ta?”

Sau khi nghe lời xúc phạm vô lý đó, Phó Tư Đường nằm ở trong ngực Phượng Vũ cũng lộ ra vẻ thất vọng: “Tỷ. Người quả nhiên còn nhúng tay chuyện của ta.”

“Tỷ tỷ là vì muốn tốt cho người! Ta đã sớm nói với người, năm nay người tiếp cận nữ nhân sẽ mang đến cho người bất hạnh! Người xem, người hiện tại không phải người bị trúng độc rồi sao? Nếu người sớm nghe ta thì những chuyện này đâu có xảy ra!”

“... Tỷ! Chẳng lẽ tỷ không nghĩ chuyện nữ nhân kia ám sát Phượng Vũ và làm ta bị thương thật ra là vì tỷ xúi giục sao? Nếu trước đây không phải do tỷ xui khiến thì sao nàng ta có thể đặt chân vào Đế Đô? Làm sao nàng ta có thể bí quá hóa liều rồi sinh ra ý nghĩ ám sát người khác?”

Phó Tư Đường cố hết sức nói xong, máu đen chảy ra từ ngực càng nhiều, thậm chí thuốc cũng bị tách ra. Phượng Vũ cả kinh nói: “Tư Đường, đừng nói chuyện, ta sẽ thử dùng một chút thuật chữa thương!”

Phó Tư Tuyền cơ bản không nghe lời nói của đệ đệ, chỉ một mặt la ầm lên: “Người buông Tư Đường ra! Nếu như không phải bởi vì người, hân làm sao sẽ bị thương? ! Nơi này không tới phiên người giả dạng người tốt!”

Nói xong, nàng không để ý Phó Tư Đường đang bị trọng thương, một phen kéo cánh tay của hắn, chỉ nghĩ kéo hắn từ bên cạnh Phượng Vũ ra.

Thấy nàng ngang ngược như thế, Phượng Vũ không kìm được lửa giận. Phóng ra một chiêu Lôi Thuật không chút lưu tình ép nàng ta lui về sau, trách cứ: “Người hại Tư Đường đến nước này còn chưa đủ? Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn hân bị độc phát mà chết sao?”

Mặc dù tức giận vì người này không biết nặng nhẹ, nhưng nể tình nàng là tỷ tỷ của Phó Tư Đường, Phượng Vũ vẫn xuống tay lưu tình, sức mạnh của pháp thuật phóng ra di@en*dyan(lee^qu.donnn) không lớn, thậm chí ngay cả bên cạnh nàng cũng không đánh đến, chỉ muốn ép nàng lui về sau mà thôi. Nhưng Phó Tư Tuyền như bị đập trúng cái đuôi, hét ầm lên: “Người chẳng những muốn hại đệ đệ của ta! Còn muốn giết ta! Lời tiên đoán của ta quả thật không sai, người chính là khắc tinh của Phó gia! Ta nhất định phải giết người!”

Yến Oanh Oanh bị bệnh thần kinh, dù sao cũng bởi vì vị hôn phu chết đi, coi như là tình hữu khả nguyên (*). Phó đại tiểu thư hại thân đệ đệ trúng kịch độc, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ngược lại đi chỉ trích người cứu hần mới là hung thủ, lại diên cái gì nữa đây?

(*): về tình có thể lượng thứ

Phượng Vũ không thể nhịn được nữa, sau khi thi triển thuật chữa thương vì Phó Tư Đường, lại lấy ra thuốc khác bảo Lâm Tần Kiệt đắp lên cho hần, bản thân thì đi tới trước mặt Phó Tư Tuyền, hung hăng cho nàng một quyền!

“A.”

Phó Tư Tuyền ôm bụng, đau đến ngũ quan vẩn vơ, vừa muốn nổi giận, lại nghe Phượng Vũ lạnh lùng nói: “Một quyền này là thay Tư Đường đánh. Không phải người chỉ chịu chút nỗi đau da thịt thôi sao, thế nhưng hần lại đang trúng kịch độc, khổ sở không thể thắng được người! Chẳng lẽ người không biết tất cả là ai tạo thành sao?”

“Ta.” Phó Tư Tuyền định phản bác lại, Phượng Vũ lập tức cắt đứt nàng.

“Thiên tài chiêm tinh thì thế nào? Đừng tự cho mình là đúng! Lời tiên đoán của một mình người hại Lăng Tử Minh bị đuổi khỏi cung, làm cho Hoàng hậu khổ sở cả đời, đến chết cũng không biết lời tiên đoán giả dối đó đã hại mẹ con nàng chia cắt nhau! Tử Minh rộng lượng không tính toán với người, không ngờ người lại không biết tỉnh ngộ, hại người khác còn chưa đủ, ngay cả đệ đệ mình cũng muốn hại!”

Sau khi biết được lời tiên đoán nói Lăng Tử Minh là mầm mống tai họa là bị người dẫn dụ nguy tạo ra, Phó Tư Tuyền vẫn cố ý tránh chuyện này, lúc này bị Phượng Vũ không chút lưu tình chỉ ra, không khỏi giận đến phát run, nhưng những lời Phượng Vũ nói hoàn toàn có đạo lý, nàng cơ bản không có biện pháp cãi lại, chỉ có thể suy yếu vô lực đáp lại: “Ta không có hại Tư Đường, ta làm sao sẽ hại Tư Đường.”

“Người không có trực tiếp hại hần, nhưng những việc làm của người, cuối cùng lại hại hần bị thương! Nếu như không phải là người xúi giục, Yến Oanh Oanh làm sao có thể đến hành thích? Tư Đường như thế nào lại bị loại võ công mèo quào này thương tổn được? Không cần nói tiên đoán cái gì nữa, xưa nay ý nghĩ của thần tao nhả khó dò, người vọng tưởng nắm giữ được đường đi của vận mệnh, như thế thực sự ngông cuồng!”

Lời nói Phượng Vũ giống như búa hung hăng đập trúng phòng ngự yếu ớt nhất trong tim của Phó Tư Tuyền, khiến nàng súp ồ hô to: “Không, thuật Chiêm tinh của ta là năng lực trời cho, nếu Quang Minh Chư Thần cho ta thiên phú này, chính là cho phép ta nhìn được thiên cơ! Ta không có sai!”

“Nhưng người bị người lợi dụng nói ra lời tiên đoán giả dối, thì thể hiện cái gì? Mười sáu năm trước người cho Hoàng thất lời tiên đoán đã sai rồi, chẳng lẽ hiện tại lời tiên đoán cho Tư Đường cũng là chính xác? Cuối cùng, cả sự kiện kia đều là người châm dầu vào lửa! Hung thủ hại Tư Đường lâm vào nguy hiểm không phải là của ta, ngược lại là chính người — tỷ tỷ đại nhân tự cho là đúng!”

Phượng Vũ càng nói càng tức, giọng nói cũng lạnh hơn trước: “Nếu như không phải nể mặt Tư Đường, ta đã sớm giáo huấn loại nữ nhân tự cho là đúng như người. Nếu như người còn một chút đầu óc, cũng không cần hồ đồ la lối om sòm nữa, ngăn cản ta chữa thương cho Tư Đường.”

Nói xong, Phượng Vũ không để ý tới Phó Tư Tuyền đang ngây người, trở lại bên cạnh Tư Đường, cầm lấy băng vải trên tay tên Lâm Tần Kiệt chân tay vụng về, cẩn thận băng bó giúp Tư Đường.

Lời nói Phượng Vũ mặc dù không khách khí, lại hết sức có đạo lý. Ép Phó Tư Tuyền vẫn cố ý trốn tránh sai lầm của mình không thể không nhìn thẳng bản thân. Đang chuyên chú thi triển thuật chữa thương của mình vì Phó Tư Đường, bộ mặt Lâm Tần Kiệt càng thêm khẩn trương đứng ở bên cạnh bạn tốt. Ngay cả

Tiểu Ôi Ôi dieendaanleequydonn từ trước đến giờ thân thiết với Phó Tư Tuyền, lúc này cũng là toàn tâm toàn ý đặt ở trên người Phó Tư Đường, ai cũng không rảnh để ý tới nàng.

Thấy thế, trong lòng Phó Tư Tuyền chỉ cảm thấy trước nay chưa từng bất lực và thê lương như vậy, nhìn lại đệ đệ hô hấp càng ngày càng yếu ớt, giống như mạng sống lúc nào cũng có thể dập tắt, nàng không chịu nổi, đôi tay che mặt lao ra khỏi phòng trong tuyệt vọng.

“Tỷ. . . .” Phó Tư Đường lo lắng lắm lắm một tiếng, ngay sau đó liền hoàn toàn mất đi ý thức, trước khi nhắm mắt trong ý thức của hắn cuối cùng cũng có tia minh bạch, Phó Tư Đường cho là mình chết chắc rồi.

Nhưng không biết qua bao lâu, khi hắn mở hai mắt ra thì lại thấy mái vòm của phòng khách hoa lệ trong hoàng cung, ngực một hồi mát mẻ, một hồi đau đớn. Mặc dù khó chịu, nhưng chân thật nói cho hắn biết, hắn chưa chết.

“Người đã tỉnh?”

109. Chương 90: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (2)

110. Chương 89-2: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (2)

Gương mặt của Lâm Tần Kiệt xuất hiện trong tròng mắt hắn, mặt như trút được gánh nặng: “Thật tốt quá, công sức năm ngày năm đêm của Phượng Vũ không có lãng phí, cuối cùng cũng chữa hết cho người.”

Nghe được hai chữ Phượng Vũ, đôi mắt Phó Tư Đường phản xạ có điều kiện lộ ra vẻ nghi ngờ. Lâm Tần Kiệt lập tức giải thích: “Nàng vì người chữa thương, đã năm ngày năm đêm không chớp mắt. Mới vừa rồi Tiểu Ôi Ôi khuyên chết khuyên sống, nàng mới bằng lòng đi nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, trong lòng Phó Tư Đường dâng lên mấy phần đau lòng, mấy phần vui sướng, giọng nói không khỏi khàn khàn: “Độc này không phải không giải được sao? Nàng dùng cách nào cứu sống ta?”

“Ách. . . .” Lâm Tần Kiệt gãi gãi đầu, ngập ngừng nói: “Lúc ấy ta rất sốt ruột, quên hỏi rồi. . . .”

Nếu như ánh mắt cũng có thể phóng ra pháp thuật, hiện tại Lâm Tần Kiệt khẳng định đã bị một ngọn lửa bao vây.

Né tránh tầm mắt Phó Tư Đường, Lâm Tần Kiệt gượng cười nói: “Trước tiên người hãy nghỉ ngơi đi, những chuyện này về sau từ từ hỏi cũng không muộn.”

“Người muốn biết cái gì, ta sẽ nói cho người biết.”

Một giọng nữ trong trẻo, Tiểu Ôi Ôi xuất hiện tại cửa. Nhưng lúc này trên mặt nàng đã không còn nụ cười thoải mái như thường ngày, mà là mang theo mấy phần tức giận.

“Một kiếm kia hình như đâm rất sâu vào ngực của người, nhưng thực tế hơn phân nửa lưỡi dao lại bị hoa Sương Mai cản trở, thực sự đâm vào bên trong cơ thể người chỉ có một chút. Nhờ như thế, người mới trúng độc không sâu. Nhưng loại độc dienddanleequyddoon này, cũng đủ khiến Phượng Vũ đau đầu. Nàng vì người, ép buộc bản thân sử dụng sức mạnh của Chu Tước còn chưa thuần thục, tổn năm ngày năm đêm, lợi dụng một chút lửa bức độc trong người người ra. Chu Tước Hỏa Linh từng cảnh cáo nàng, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, chẳng những không cứu được người, thậm chí ngay cả nàng cũng sẽ bị pháp thuật đánh trả. Nhưng nàng cố ý làm, thật may là thành công, cho nên hiện tại người mới nhặt được cái mạng nhỏ của mình về.”

“Cái đó. . . .” Đợi Tiểu Ôi Ôi một bộ mặt tức giận nói xong, Lâm Tần Kiệt rụt cổ một cái: “Tiểu tiểu thư, hôm nay có phải người ăn nhầm hỏa dược hay không, tại sao hỏa khí nặng như vậy?”

“Ta có thể không nổi giận sao? !” Nghe được lời nói của Lâm Tần Kiệt, Tiểu Ôi Ôi lập tức nổi giận: “Phó Tư Đường, người thích Phượng Vũ? Ta đã sớm khó hiểu là tại sao người đối xử đặc biệt tốt với nàng, nhưng tại sao người không tỏ tình với nàng? Không nên nào đến sự tình đến mức không thể cứu vãn, một người trọng thương một người mệt mỏi đến gục xuống rồi mới tỉnh! Người có biết năm ngày này chúng ta vì người và Phượng Vũ lo lắng rất nhiều hay không? Vừa sợ người bị trọng thương không thể chữa trị, vừa sợ Phượng Vũ bị pháp thuật đánh trả, quả thật gấp đến độ tóc đều muốn bạc rồi!”

Nghe được lời nói oán trách của nàng, thực ra là sự quan tâm, khoe miệng Phó Tư Đường kéo lên, nỗ lực nói một tiếng cảm ơn.

“Người rất hiếm khi nói cảm ơn, hồi phục nhanh một chút coi như đã báo đáp cho chúng ta rồi.” Tiểu Ôi Ôi tức giận nói.

Yên lặng chốc lát, Phó Tư Đường đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ đâu?”

Trên mặt Tiểu Ôi Ôi lập tức cứng đờ: “Tần Kiệt, ta muốn đi chăm sóc Phượng Vũ, nơi này liền giao cho người.”

Nói qua nàng xoay người định bỏ chạy, lại bị Phó Tư Đường nóng nảy gọi lại: “Ôi Ôi, có phải tỷ tỷ xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Hắn bị trọng thương mới vừa tỉnh lại, cố gắng ngồi dậy miễn cưỡng nói xong câu đó đã đau đến đầu đầy mồ hôi. Lâm Tần Kiệt lo lắng bước tới đỡ nằm xuống nghỉ ngơi, lại bị ánh mắt hắn ngăn cản: “Rất cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thấy hắn kiên quyết như thế, vốn dĩ còn muốn lừa gạt hắn một trận Tiểu Ôi Ôi chỉ có thể nói ra: “Tư Tuyên tỷ, nàng ấy. Điên rồi.”

“Cái gì? !”

“Người...người đừng vội, nghe ta nói hết đã.” Tiếp đó, Tiểu Ôi Ôi bắt đầu nói cho hắn đầu đuôi ngọn ngành.

Ngày đó khi nghe được động tĩnh hộ vệ hoàng gia chạy tới bắt giam Yến Oanh Oanh có ý đồ bất chính, mà Phó Tư Tuyên sau khi chạy ra khỏi phòng liền giống như bốc hơi, không biết đi nơi nào. Mọi người lại bận bịu giải độc cho Phó Tư Đường, trong lúc nhất thời không có ai chú ý nàng đi đâu cả. Cho đến ngày hôm qua, Tiểu Kiêu thăm mếu Phó Tư Tuyên mới tìm được nàng tại xóm nghèo ở ngoại thành.

Khi Tiểu Kiêu phát hiện Phó Tư Tuyên thì tinh thần nàng đã thất thường. Không hề nhớ bất cứ chuyện gì, hơn nữa chỉ có nghe đến từ “Tình” và đồ vật có liên quan đến chữ đó, sẽ hoảng sợ run rẩy, thét chói tai.

Tiểu Ôi Ôi khó khăn nói xong tất cả, trong phòng một lần nữa lâm vào yên lặng. Vừa là bằng hữu của cả Phượng Vũ và Phó Tư Tuyên, tâm tình Tiểu Ôi Ôi hết sức phức tạp. Một mặt nàng hết sức xem thường thủ đoạn bỉ ổi thủ đối phó Phượng Vũ của Phó Tư Tuyên; mặt khác, lại không nhịn được rơi xuống đồng tình với hoàn cảnh này.

Người đứng xem còn như vậy, thân là người trong cuộc tâm tư Phó Tư Đường càng thêm rối loạn. Từ trước đến giờ người quang minh lỗi lạc như hắn tất nhiên thống hận người không từ thủ đoạn như Phó Tư Tuyên, nhưng một khi nghĩ đến tất cả đều là vì mình, sâu trong lòng liền dâng lên thật cảm giác vô lực.

Lúc lâu sau, Phó Tư Đường ra lẽ nhẹ nhõm nói: “Tỷ tỷ tính tình mạnh mẽ, thích để tâm chuyện vụn vặt. Có lẽ nàng nhất thời nghĩ không ra, đợi nàng nghĩ thông suốt thì tốt rồi.”

Nói xong, Phó Tư Đường nằm xuống: “Ta muốn ngủ một lát, Tần Kiệt, Ôi Ôi, các người đi ra ngoài trước đi.”

Lâm Tần Kiệt còn có chút do dự, liền bị Tiểu Ôi Ôi một phen lôi đi. Sau khi cửa phòng đóng kín, Phó Tư Đường trợn to cặp mắt, bình tĩnh đếm hoa văn phức tạp trên mái vòm, rất lâu sau đó, cũng không khép mắt lại.

Một gian phòng khác.

Đang lúc Phó Tư Đường rối rắm không dứt để so sánh tình yêu và tình thân thù Phượng Vũ diện&dan~le\$quy@don không có nhiều tâm sự như vậy. Mặc dù nàng tức giận Phó Tư Tuyên muốn giết

nàng, nhưng cuối cùng Phó Tư Đường bị thương, cộng thêm Phó Tư Tuyền đã điên rồi. Xem như nể mặt Tư Đường, nàng cũng không truy cứu nữa.

Mấy ngày mệt mỏi vì vùi đầu vào việc lớn, hôm nay Phượng Vũ tinh thần sáng khoái rời giường rửa mặt xong, liền có người đến gặp nàng.

“Tử Minh.” Phượng Vũ có chút ngượng ngùng, “Nói là tới làm khách, kết quả lại cho người thêm nhiều phiền toái như vậy.”

“Không có gì đáng ngại, cũng không phải là chuyện lớn gì.” Lăng Tử Minh lắc đầu một cái, hỏi “Phượng Vũ, kế tiếp người có dự định gì? Hay là muốn trở về trường học?”

“Không, học viện Linh Chân đã không còn thích hợp với ta...ta muốn đi tìm một vị bằng hữu, để cho hắn dạy ta phương pháp tu luyện của Ngự Linh Sư.”

Nghe vậy, trong mắt Lăng Tử Minh mang theo mấy phần hâm mộ: “Từ xưa đến nay Tát Lan mới chỉ có hai Ngự Linh Sư. Phượng Vũ, người nhất định sẽ là Ngự Linh Sư thứ ba làm thiên hạ khiếp sợ.”

“Chỉ hy vọng là như thế.” Chú ý tới sự hâm mộ trong mắt hắn, Phượng Vũ không nhịn được hỏi “Vẫn còn người? Người dự định làm cái gì?”

Do dự một chút, Lăng Tử Minh mới lên tiếng: “Ta sẽ ở lại đây.”

“Người và bộ hạ hòa giải rồi sao?”

“Chưa nói tới, nhưng. Mất hậu quả đời là đả kích rất lớn đối với hắn, mấy ngày qua so với lúc mới gặp gỡ hắn già hơn rất nhiều; cộng thêm Cam Ma La dù sao cũng là người của Quang Minh Thánh Điện, tuy nói hắn là người khơi lên nội loạn ở tu tháp trước, nhưng nếu là trả lời không tốt, khó bảo đảm Quang Minh Thánh Điện sẽ không giận chó đánh mèo lên chúng ta. Cho nên giờ phút quan trọng này, ta thật sự không cách nào tàn nhẫn rời đi.”

Phượng Vũ hiểu rõ gật đầu: “Ta hiểu, phải gánh trên lưng trách nhiệm của hoàng tử, sau này người sẽ rất khổ cực đấy.”

“Cực khổ hơn cũng phải đi về phía trước.” Lăng Tử Minh sợ bị nhất người hiểu lầm vì là ham vinh hoa phú quý trong hoàng thất mới ở lại hoàng cung, thấy bằng hữu hiểu rõ mình như vậy, không khỏi cảm thấy vui mừng, từ trước đến giờ trên khuôn mặt lạnh nhạt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Không tệ, cực khổ hơn cũng phải đi về phía trước. Tử Minh, tương lai người nhất định sẽ là vị Hoàng đế tốt. Ngày nào đó ta sửa lại tu tháp thì người cũng đừng quên lão bằng hữu này nha.”

“Ha ha, khi đó người nhất định đã trở thành Ngự Linh Sư danh chấn thiên hạ, chỉ sợ ta cầu xin người tới làm khách, người cũng không chịu.”

“Làm sao có thể, bất cứ lúc nào, bằng hữu đều quan trọng nhất! Không bằng, chúng ta vỗ tay thề nguyện?”

“Được.” Hai người nhìn nhau cười một tiếng, một chưởng tuyên thệ, tiếng vỗ tay thanh thúy, trái tim của cả hai đều là âm áp.

111. Chương 91: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc

112. Chương 90: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc

“Không phải huynh đi đưa tiễn Phượng Vũ sao? Không biết lúc nào thì nàng ấy mới trở về đây, lần từ biệt này có lẽ thật lâu sau mới có thể gặp lại.” Lâm Tần Kiệt cảm thấy không thể hiểu được suy nghĩ của bạn tốt: “Không phải huynh thích Phượng Vũ ư, còn suýt chết vì nàng ấy nữa, là nam nhân thì đừng bỏ qua cơ hội, mau mau thổ lộ đi chứ!”

“Nhưng nguy hiểm của nàng ấy chính là do ta gây lên, không phải sao?” Phó Tư Đường thản nhiên hỏi ngược lại một câu, trong nháy mắt làm Lâm

Tần Kiệt trút giận. “Tùy huynh, ta muốn đi tiễn nàng.”

“ Tần Kiệt.”

Nghe được tiếng gọi, Lâm Tần Kiệt đã đi được hơn mười mét xoay người lại nhìn: “Chuyện gì?”

“Gặp Phượng Vũ, thay ta nói một tiếng xin lỗi với nàng, ta vẫn chưa bán hoa Sương Mai. Chờ lần sau gặp mặt, ta sẽ đưa tinh thạch cho nàng.”

“Ta đi, ta còn tưởng là lời ngon tiếng ngọt gì, dù sao huynh cũng phải nói một tiếng ‘ta sẽ chờ muội trở về’ hay gần giống vậy!” Lâm Tần Kiệt nghe thế sốt ruột không nói nên lời, quả thật muốn ngắt xiu. “Mặc kệ huynh, ta cứ nói giúp huynh là được.”

Nhìn bạn tốt chạy đi, Phó Tư Đường cúi đầu, lẳng lặng nhìn đồ vật trong tay.

Đó là một đóa Thiên Biện Trọng Hoa, mỹ danh là hoa Sương Mai đang nở rộ trong bông tuyết. Bởi vì bị đâm một đao, cả đóa hoa bị chia ra làm hai, mặc dù vẫn xinh đẹp như cũ, lại thấp thoáng mang theo thương cảm. Càng giống như là

—— Hắn sẽ chờ nàng trở lại? Không, hắn quyết sẽ không đứng tại chỗ!

Phó Tư Đường khép chặt lòng bàn tay lại, như muốn nắm chặt cái gì.

—— Phượng Vũ, người đứng tại chỗ chỉ có thể bị người vứt bỏ, cho nên, ta sẽ dùng hết sức có thể, cố gắng đuổi theo nàng, đến lúc đó, ta sẽ nói tất cả lời trong lòng cho nàng nghe!

Trên đường núi quanh co.

“Hát xì!”

Phượng Vũ xoa xoa chóp mũi có chút nghi ngờ: “Chênh lệch nhiệt độ trong ngày của cốc Tê Long và bên ngoài không lớn, trên đường đi, ta đã hát hơi bao nhiêu lần rồi...”

“Ha ha, nói không chừng là có người nào không muốn ngài rời đi, vẫn luôn lăm bắm tên ngài.” Cô gái xinh đẹp tóc đen mặc quần áo màu đỏ che miệng cười.

Thanh niên tuấn tú khôi ngô khoác áo bào trắng làm ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Chẳng lẽ chủ nhân gặp thứ gì dị ứng ở nơi này sao? Vậy thật là khiến người ta nhức đầu.”

Bé trai sôi nổi đi bên cạnh Phượng Vũ làm mặt quỷ: “Vân ca ca, ca mắc bệnh sạch sẽ quá mức, cái này không thể đụng cái kia không thể chạm, không có nghĩa tử tử cũng như vậy.”

Mấy người đang nói chuyện này chính là Phượng Vũ, linh sủng Chu Tước, ma sủng Vân Sâm Lam và Tiểu Đoàn Tử. Lúc trước sợ làm người khác chú ý, khi ở diện?n^le&quy@don hoàng cung bọn họ đều sống trong không gian riêng của từng người, sớm buồn bực tới hỏng. Lúc này vừa đi đến cốc Tê Long, lập tức không kịp chờ đợi nhảy ra hít thở không khí trong lành.

Phần lớn ma thú trung cấp trong cốc đã bị Ban Tư bắt đi làm vật thí nghiệm, mấy con còn sót lại đều là đồng trồn tây nấp, tỷ lệ gặp được bọn chúng còn thấp hơn đột nhiên nhặt được một túi hoàng kim. Hiện tại hoạt động trong cốc cơ bản đều là ma thú hạ cấp. Điều này đưa đến rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm đều là vui vẻ tới, mất hứng mà về, tin tức truyền đi làm số người tới đây giảm bớt rất nhiều. Chỉ là, điều này cũng làm cho Phượng Vũ ít khi được thanh tĩnh.

Cùng các sủng vật một đường thưởng thức khung cảnh trong cốc, từ từ đi ba bốn giờ, Phượng Vũ mới đi đến nơi Ban Tư ẩn cư. Nàng vừa muốn bước vào con đường nhỏ bí ẩn này, đột nhiên mặt biến sắc.

Trong không khí có mùi máu tươi vô cùng đậm! Chẳng lẽ có kẻ địch tìm tới chỗ này rồi sao?

Phượng Vũ lấy ra song kiếm Chu Tước nắm trong tay, bước nhanh vào con đường nhỏ. Có Chu Tước ở bên người, nàng tự tin chỉ cần người tới không phải Lệnh Tôn cấp Đại Năng, mình cũng có thể ứng phó.

Xuyên qua con đường nhỏ quanh co có thể so với mê cung bên ngoài, Phượng Vũ nhìn thấy nhà gỗ xa xa, tâm lạnh một nửa. Cửa phòng mở rộng ra, các phần tay chân đã bị cắt đứt của ma thú rơi đầy đất, máu tươi tràn đầy giống như nhuộm đỏ cả vùng đất bằng phẳng trước nhà, mà bên trong nhà im ắng không thấy một chút động tĩnh. Rõ ràng, chủ nhân căn phòng này tám chín phần mười đã gặp độc thủ.

Phượng Vũ nhìn Vân Sâm Lam một cái, người sau lập tức hiểu ý: “Chủ nhân, mới vừa rồi ta tra xét, phạm vi trăm dặm trong vòng, chỉ có mười bảy người còn hơi thở. Nhưng từ kết quả cảm ứng, tu vi của bọn họ đều ở khoảng cấp sáu hạ cấp, tuyệt đối không thể một lượt chém giết nhiều Mặc Sắc trung cấp như vậy.”

“Xem ra hung thủ đã đi rồi.” Nói xong, Phượng Vũ đi tới trước nhà quan sát mọi nơi, hi vọng có thể tìm được chút dấu mối. Chợt nghe “Meo meo” một tiếng, chỉ thấy Tiểu Hắc Miêu ngã vào trong vũng máu, yếu ớt kêu lên không ngừng.

Phượng Vũ nhớ trong cơ thể con mèo nhỏ này có linh hồn loài người, là người bạn nhỏ của Ban Tư, vội vàng tới gần ôm nó lên, thi triển pháp thuật chữa thương cho nó. Theo dao động của pháp thuật Thủy Hệ màu lam nhạt thoáng hiện, vẻ mặt khổ sở của Tiểu Miêu dịu đi, dùng đầu nhỏ cọ xát bàn tay Phượng Vũ.

“Người nghe hiểu được lời của ta sao?”

“Meo meo ~” Tiểu Miêu dùng sức gật đầu một cái.

“Ban Tư đi đâu rồi?”

Tiểu Miêu vươn móng vuốt chỉ phía xa, đúng là hướng Bắc. Nhưng dãy núi bạc phơ, trong khoảng thời gian ngắn Phượng Vũ tò mò tại sao hấn lại đi con đường kia, lại tiếp tục hỏi: “Hắn bị người khác bắt đi sao?”

Tiểu Miêu lắc đầu một cái.

Phượng Vũ ngạc nhiên: “Đi một mình sao? Vậy tại sao nơi này giống như đã có một cuộc huyết chiến... Đúng rồi! Không phải hắn đã chạy thoát rồi chứ?”

Thấy Tiểu Miêu gật đầu, Phượng Vũ lập tức hỏi tiếp: “Kẻ địch có đuổi theo không?”

Thấy Tiểu Miêu gật đầu lần nữa, trái tim Phượng Vũ căng thẳng: “Không biết lai lịch của kẻ địch ra sao, nhưng chúng ta phải gấp rút đuổi theo, giúp Ban Tư một tay.”

Nàng sờ sờ đầu Tiểu Miêu, vừa mới chuẩn bị ôm nó rời khỏi nơi đầy mùi máu tươi này thì Tiểu Miêu lại dùng móng vuốt ôm vạt áo của nàng, liều mạng kêu meo meo, bộ dạng vô cùng nóng nảy.

Hơi suy nghĩ một chút, Phượng Vũ chần chừ nói: “Ý ngươi là ta không thể đi?”

Tiểu Miêu khẳng định gật đầu một cái.

“Tại sao?”

Tiểu Miêu đương nhiên không thể trả lời. Nó dùng sức vùng vẫy, nhảy ra khỏi cái ôm của Phượng Vũ, chạy vào trong nhà, nhảy lên một cái dựa vào góc của tủ sách khổng lồ, quay đầu lại nhìn Phượng Vũ, còn gọi mấy tiếng.

“Không lẽ nó muốn nói cho ta biết, bên trong ngăn kéo này có bí mật gì chứ?”

Phượng Vũ suy đoán, tránh vết máu và thi thể ma thú đi vào trong phòng, nhìn tủ sách còn cao hơn nàng một thước từ trên xuống dưới. Suy nghĩ chốc lát, nàng bắt đầu tìm kiếm trong tủ.

Rốt cuộc, nàng tìm được một quyển sách nhỏ thật mỏng, bị những bộ sách khác đè lên ở ngăn tủ dưới cùng.

Lúc còn ở trấn Lam Phong, Luci đã từng dạy nàng một chút văn tự cổ, lúc này Phượng Vũ lập tức nhận ra trên bìa sách mấy màu cổ xưa viết vài chữ: “Ngự Linh bí tịch”.

Nhớ tới Ban Tư từng nói với nàng, trong lúc vô tình hấn lấy được một quyển bí tịch liên quan đến Ngự Linh, mới từ Ma Pháp Sư tam giai nhảy một cái lên đến hàng ngũ Ngự Linh sư, từ trước đến giờ người lạnh nhạt như Phượng Vũ cũng không nhận được trái tim đập loạn: đây nhất định là bí tịch trong miệng hấn!

Bỏ bí tịch vào không gian trong hoa tai, Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn Tiểu Miêu, nó đã chạy đến cửa gỗ nhẹ tẩm ván gỗ. Thấy thế, Phượng Vũ biết ý định ban đầu của Tiểu Miêu là muốn mình đến lấy bí tịch.

Ôm lấy Tiểu Miêu, nàng trịnh trọng nói cảm ơn, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn: “Kẻ địch nói không chừng sẽ trở lại, trước tiên ta dẫn ngươi rời khỏi nơi này đã.”

Sau khi Phượng Vũ đi không bao lâu, một người mặc áo choàng màu đen vội vã xông vào nhà gỗ. Nhìn thấy cảnh tượng máu tanh bên trong, khuôn mặt giấu dưới áo choàng không khỏi biến sắc: “Vẫn là đến chậm, lại để cho người của Thánh điện Quang Minh vượt lên trước một bước!”

Hắn không cam lòng, trở lại trong phòng lục lợi khắp nơi, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, không khỏi thất vọng lắc đầu: “Chỉ mong bí tịch đừng rơi vào tay của những người kia.”

Nói xong, chân hắn khẽ giẫm lên sàn nhà, trên tấm ván gỗ cũ kỹ bỗng nhiên xuất hiện một ấn kí hình tròn, sáng rực lên, bay lên trời. Khi ấn kí bay lên tới thất lưng của người áo đen thì bóng dáng của hắn biến mất một cách quỷ mị. Ngay sau đó, ánh sáng tản đi, xung quanh yên tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Chủ nhân, phải về Kinh thành sao?” Sau khi rời khỏi cốc Tê Long, đứng ở ngã tư đường, Vân Sâm Lam hỏi.

Phượng Vũ hủy bỏ đề nghị của Vân Sâm Lam: “Không. Vừa rồi ta quan sát thi thể của ma thú, miệng vết thương gây tử vong của bọn chúng cực kỳ bằng phẳng, nhất định là bị người khác dùng vũ khí sắc bén chém chết; hơn nữa có không ít ma thú chạy trốn ra ngoài đều là sau lưng có vết thương mà chết, điều này nói rõ hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, vừa bắt đầu đã không có ý định ở lại thương lượng. Còn nữa, trong vũng máu nổi lên không ít bột màu đen, ta đoán những thứ kia là ma thú bị pháp thuật đuổi theo giết chết. Tất cả dấu hiệu đều chứng minh thực lực kẻ tìm đến Ban Tư gây chuyện rất mạnh, có lẽ là hắn là kẻ thù cũ, cũng có khả năng là kẻ thù không đội trời chung của Ma Vực — Thánh Điện Quang Minh!”

Không ngờ chỉ quan sát trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã có nhiều phán đoán như vậy, Vân Sâm Lam không khỏi xấu hổ nói: “Ta có thể nhìn rõ pháp thuật trong phạm vi trăm dặm, nhưng thông tin lấy được còn không nhiều bằng chủ nhân.”

“Là do hoàn cảnh tạo thành thôi, ta biết ngươi ghét vết máu, cho nên sẽ không đặc biệt đi quan sát mấy thứ kia. Điều này cũng khó trách.”

Phượng Vũ suy tư nói: “Nếu quả thật là Thánh Điện Quang Minh, nói như vậy không chừng bọn họ cũng theo dõi sự phụ. Con mèo nhỏ không phải nói cho chúng ta biết, Ban Tư đi hướng Bắc sao. Trước tiên ta đưa tin cho sự phụ, rồi đi tìm người, hỏi một tiếng xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào. Nếu là ông ấy bị người để mất tới, ta còn có thể giúp một chút.”

Mặc dù trước kia Ban Tư là một trong năm thuộc hạ tinh nhuệ dưới quyền Ma Quân, thực lực vượt qua cả Ngự Linh Sư, nhưng sau đại chiến bị thương rất nặng, thậm chí không còn cách nào tiếp tục tu hành nữa, chỉ có thể dựa vào việc chỉ huy ma thú tới ngăn địch. Cho nên Phượng Vũ vô cùng lo lắng cho hắn.

Nói tóm tắt tính huống trước mắt, Phượng Vũ sử dụng pháp thuật lập tức truyền tin cho Luci. Chỉ trong chốc lát, đã có hồi âm của Luci. Phượng Vũ không kịp chờ đợi lập tức mở ra xem, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật tốt quá, sự phụ không có bị người của Thánh Điện theo dõi, nhưng hiện tại sự phụ sắp tiến vào chỗ bí cảnh để tu luyện, trong thời gian ngắn không kịp trở về. Chuyện của Ban Tư, để ta lo!”

“Ngài muốn đi về hướng Bắc?” Sau khi nghe được quyết định của Phượng Vũ, Chu Tước Hỏa Linh vẫn giữ bộ dạng thanh thản không nhìn được nhú lại lông mày mỹ lệ: “Nơi này đã là chốn cực bắc của đại lục Tây Phong, lại tiếp tục chạy về phía trước chính là đại lục Bắc Minh. Nếu muốn tới bên kia, cần phải xuyên qua Tử Vong Chi Cốc dài đến chín ngàn dặm.”

“Tử Vong Chi Cốc?”

“Đúng vậy. Nó đã tồn tại từ xưa khi chủ nhân trước của ta còn sống. Nơi đó tràn ngập ma thú đáng ghê tởm và nguy cơ trập trùng mà có lẽ linh sĩ bình thường cho đến cuối đời cũng không thể thấy được. Hơn nữa, tất cả ma thú biết bay đến đó đều sẽ mất đi khả năng bay lượn, chỉ có thể đi bộ mà qua.”

Sắc mặt Chu Tước nặng nề nhìn thẳng Phượng Vũ: “Chủ nhân trước kia của ta từng một mình đi vào Tử Vong Chi Cốc, kết quả hắn tồn khoảng hai năm mới có thể thoát thân ra ngoài. Hơn nữa sau khi rời khỏi Tử Vong Chi Cốc, gần một năm hắn không thể xuống giường.”

“Nhưng hướng Bắc chỉ có một con đường, rất có thể Ban Tư chạy trốn tới nơi đó. . . .” Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, phân phó cho Vân Sâm Lam: “Sâm Lam, dùng kỹ năng dò xét của người, tìm xem những con đường khác có hành tung của Ban Tư hay không.”

“Vâng, chủ nhân.” Vân Sâm Lam biến trở về hình dạng Độc Giác Thú, giương cánh bay lên cao, bay đi hơn mười dặm. Khoảng chừng một tiếng sau, hắn trở lại phục mệnh: “Chủ nhân, ta dò xét phạm vi ba nghìn dặm, không phát hiện Ban Tư, cũng không có người nào giống hắn.”

Nghe vậy, Phượng Vũ cũng không nghĩ thêm: “Hắn nhất định đã xông vào Tử Vong Chi Cốc rồi.”

“Như vậy, ngài. . . .”

“Về tình về lý, ta đều muốn đi tìm hắn.”

“Được rồi, ta sẽ dốc toàn lực để bảo vệ ngài.” Ở chung đã được một khoảng thời gian, Chu Tước hiểu rõ tính khí của Phượng Vũ, cũng không hề khuyên can nàng nữa.

Thấy nàng khó có được nghiêm túc, Phượng Vũ giọng cũng thõ ra nhẹ nhõm: “Đừng khẩn trương như vậy, người cũng đã nói, chủ nhân trước kia của người đi vào đó một mình, mà ta lúc này chẳng những có Sâm Lam, còn người nữa, bàn về thực lực mạnh hơn hắn nhiều.”

“Còn có đệ còn có đệ!” Tiểu Đoàn Tử không cam lòng bị bỏ lại phía sau bắt được tay của Phượng Vũ, dùng sức lay: “Tỷ tỷ, còn có đệ!”

“Đúng đúng đúng, còn đệ nữa.” Phượng Vũ không chờ mong tiểu tử này sẽ làm ra được thành tựu gì.

Thấy thế, Chu Tước rút cuộc buông lỏng lòng mảy đang nhứ chặt, cười yếu ớt nói: “Xin lỗi ngài, bởi vì vị chủ nhân trước của ta do năm đó một mình xông vào Tử Vong Chi Cốc bị thương quá nặng, mắc bệnh một thời gian dài, cuối cùng bệnh cũ tái phát qua đời. Cho nên ta mới luống cuống như thế.”

“Yên tâm đi, ta bảo đảm nhất định sẽ không chết trước người.” Phượng Vũ tự tin nói.

Nghe vậy, Chu Tước càng vui vẻ hơn: “Cảm tạ các vị thần linh, để cho ta gặp được chủ nhân như ngài.”

“Ừm, đừng nói những lời đó... Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau lên đường thôi.” Được ca ngợi trịnh trọng như thế, Phượng Vũ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, vội vàng xoay người sang chỗ khác nói với Vân Sâm Lam: “Sâm Lam, người không thích mấy thứ dơ bẩn, mau trở về không gian ma thú đi.”

“Không, thân là thú cưỡi của ngài, ta nhất định phải sửa tật xấu này.” Trong mắt Vân Sâm Lam, ngọn lửa quyết tâm lạnh lẽo cháy lên hừng hực: “Hãy để cho ta tiếp tục đi bên cạnh ngài!”

Tử Vong Chi Cốc là kẽ hở giữa hai đại lục, hai bên trái phải đều là vách tường nham thạch cao tới mây xanh, mặc dù cách nhau thật xa, vẫn che Tử Vong Chi Cốc cực kỳ chặt chẽ như cũ, âm u không thấy một chút ánh nắng nào, tất cả phải dựa vào một loại thực vật giống như đèn lồng phát ra ánh sáng bạc, lơ lơ chiếu sáng con đường, hoặc là lợi dụng pháp thuật để chiếu sáng.

Mà cây cối ở trong đó hoàn toàn không xanh tươi giống những nơi khác, nơi nơi đều là không khí trầm lắng chán chường. Chỉ cần nhìn màu xám tro không có ranh giới, lại nghĩ đến những nguy hiểm ẩn giấu bên trong, đủ để người thường chân tay bủn rủn, tim và mặt đánh nhau, dừng lại không bước tiếp.

Phượng Vũ chưa từng quên việc tính toán. Từ lúc vừa mới bắt đầu đi xuống Tử Vong Chi Cốc, dần dần đi tới nơi bằng phẳng này, Phượng Vũ biết trải qua mười ngày, các nàng đã đi qua phía ngoài Tử Vong Chi Cốc, tiếp tục tiến vào bên trong.

Một tiếng ma sát nhỏ đến nỗi người bình thường hoàn toàn không thể phát hiện, một con Thạch Văn Tích Dịch lén lút nấp sau bụi cỏ đột nhiên vươn người lao ra. Khi thân mình dieenddanleequyddoon nó đứng thẳng lên thậm chí còn vượt qua Vân Sâm Lam cao nhất trong đội ngũ, mắt thấy đầu lưỡi phân nhánh đỏ tươi lao thẳng về hai mắt Phượng Vũ đang đi tuốt ở phía trước, Tiểu Đoàn Tử được bảo vệ ở chính giữa hoảng hốt hét lên, vội vã che miệng lại.

Tiếng kêu sợ hãi chưa hết, song kiếm Chu Tước vẫn không rời tay Phượng Vũ đã tấn công như tia chớp, cắt đứt đoạn lưỡi dài chừng ba thước của Thạch Văn Tích Dịch, cũng ngay sau khi xác định chính xác màu vảy của nó, tìm được điểm đỏ duy nhất dưới cổ, đâm thẳng vào.

Ầm!

Bị đâm trúng điểm yếu, Thạch Văn Tích Dịch hừ cũng không hừ một tiếng đã mất mạng, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tiểu Đoàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, Phượng Vũ đã tỉnh táo bắt đầu nhận xét: “Thực lực con ma thú này cũng cao hơn những con trước kia chúng ta gặp phải, chúng ta thật sự đi vào bên trong rồi. Tiếp theo mọi người nhất định phải càng thêm cẩn thận.”

Nói xong, nàng lưu loát lau đi vết máu trên thân kiếm, vỗ vỗ đầu Tiểu Đoàn Tử: “Trở về không gian ma thú thôi, tiếp tục như vậy nữa, ta không bị ma thú đánh trúng, cũng bị đệ thét chói tai hù chết trước rồi.”

Vốn là lời nói đùa, lại làm Tiểu Đoàn Tử khổ sở cúi thấp đầu: ỷ vào chủ nhân sủng ái, bản thân chỉ mãi chơi đùa, quên đi việc nâng cao thực lực, đến nỗi hiện tại trở thành vật cản trong đội ngũ. Nếu như thực lực mình đủ mạnh, hiện tại sẽ không phải buồn phiền thế này.

Nghĩ tới đây, Tiểu Đoàn Tử nhỏ giọng nói: “Được, đệ sẽ vào không gian ma thú để tu luyện.”

“Ừ, thật biết nghe lời, vào không gian ma thú chơi với Tiểu Hắc Miêu đi.” Phượng Vũ nhìn ra mắt mát của Tiểu Đoàn Tử, xoa bóp mặt của nó, lại không để lời của nó trong lòng. Dù sao, Tiểu Đoàn Tử có thói quen lười biếng. Nó mà nói tu luyện, 100% là chỉ ngủ.

Sau khi Tiểu Đoàn Tử trở lại không gian ma thú, Chu Tước nói với Phượng Vũ: “Cũng đã mười ngày, vẫn không phát hiện tung tích của bạn ngài.”

“Tử Vong Chi Cốc lớn như vậy, nếu là hắc cốc ý ẩn núp, chúng ta cũng rất khó tìm được hắc. Chỉ là đi tới tận đây, chúng ta vẫn không phát hiện dấu vết đánh nhau. Nhìn từ góc độ tốt, điều này nói rõ kẻ địch cũng chưa tìm được hắc.”

Nói tới chỗ này, vẻ mặt Phượng Vũ chợt trở nên cảnh giác: “Phía trước có người!”

113. Chương 92: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại

Nghe vậy, Vân Sâm Lam lập tức quát nhỏ: “Ánh thế chi quang —— ”Hiện!”” Ánh sáng như nước tầng tầng trải rộng ra, khuôn viên trăm dặm từng cơn cây ngọn cỏ, toàn bộ đều rõ ràng chiếu vào trong đầu hắc. Trong chốc lát, hắc lập tức tìm được mục tiêu: “Chủ nhân, phía trước hơn mười dặm có một nam nhân hơn 20 tuổi. Nhìn dáng dấp chắc là tu vi không thấp.”

Tử Vong Chi Cốc xưa nay tiếng xấu vang dội, hiếm có người đi vào. Người bình thường muốn từ Tây diện&dan~le%quy@don Phong Đại lục đi Bắc Minh, cũng tình nguyện đi đường vòng của Nam Đồ Đại lục, cho dù đường ngoặt ngoẹo, tốn thêm vài tháng cũng cam tâm. Dù sao, tánh mạng mới là quan trọng nhất.

Người dám một mình tiến vào cốc, không phải tu sĩ ý mình có đầy đủ thực lực, chính là ——

“Hắc sẽ không phải là ma thú hóa thành hình người chứ?”

Suy nghĩ mấy lần, Vân Sâm Lam lắc đầu một cái: “Ta xem không giống ——, chủ nhân, hắc phát hiện chúng ta, đang dốc hết sức chạy tới đây.”

“Hà?” Phượng Vũ nhớ lại, mặc dù Ánh thế chi quang của Vân Sâm Lam nhìn như danh tiếng rất to lớn, thực tế ngoại trừ nàng và Vân Sâm Lam, những người khác không thể thấy được. Người tới không thể nào sử dụng pháp thuật mới biết được hành tung của các nàng, hắc là bằng tri giác cảm nhận được khác thường. Nói cách khác, người này thực lực rất mạnh.

Chu Tước và Vân Sam La cũng nghĩ tới điều này, không đợi Phượng Vũ phân phó, họ liền một trái một phải đứng ở trước người Phượng Vũ, như vậy vừa có thể bảo vệ Phượng Vũ, vừa có thể tạo thành tam giác hợp quốc chi thế.

Đại khái sau một hai phút, một nam nhân vội vàng chạy tới trước mặt nhóm người Phượng Vũ đang đứng yên. Chú ý huy chương hạ cấp vô cùng kiều ngạo trên cổ áo Phượng Vũ, vốn là dõm ý rào rạt lại tan ra mấy phần, rõ ràng cho thấy thủ lĩnh ba người này Phượng Vũ nên hỏi “Tiểu thư xinh đẹp, Tử Vong Chi Cốc này nổi tiếng rất xấu, không biết vì sao người tới đây?”

Khi hần quan sát Phượng Vũ, đồng thời Phượng Vũ cũng quan sát hần. Chỉ thấy người này chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao, có một loại anh tuấn đặc biệt. Trên người mặc một cái áo xám rộng lưng thùng, đai lưng tùy ý buộc lại một cái, đung đưa giống như lúc nào cũng có thể rớt ra. Một bộ dáng dâm dục hào sảng.

Người này nhìn không tầm thường chút nào, nhưng Phượng Vũ đang lặng lẽ thả ra Tinh Thần lực thử dò xét tu vi của hần thì lại lấy làm kinh hãi, kín đáo mà giấu diếm, khi giơ tay nhắc chân không bao giờ tiết ra ngoài sức lực dư thừa, đối với điều khiển đầu khí có thể nói thuần thục vô cùng. Chỉ nhìn đến công phu này, hần ít nhất là cao thủ trung cấp Đấu Sĩ.

Ở Tát Lan Táp, chỉ có thực lực cao hơn đối thủ mấy cấp trở lên, mới có thể nhìn một cái là nhìn thấu thực lực của đối phương. Giống như Phượng Vũ vậy phải có Tinh Thần lực cường đại đến biến thái, có thể tùy ý dò xét cảnh giới người khác, có thể nói là có một không hai.

Nam tử hào sảng này có tu vi là trung cấp, nhìn hần không biết thực lực của nhóm người Phượng Vũ, vốn đang âm thầm cảnh giác. Khi ánh mắt rơi vào huy chương trước ngực Phượng Vũ thì mới bừng tỉnh hiểu ra, cho rằng cấp bậc kém hơn bao nhiêu cũng không có quan hệ.

Chú ý tới ánh mắt của nam tử dáng vẻ hào sảng, Phượng Vũ biết hần hiểu lầm mình chỉ có thực lực hạ cấp. Nhưng đi lại bên ngoài, có lúc bị người coi thường, so với lúc bị người xem trọng còn phải đề phòng gấp đôi, nàng cũng không hề giải thích nữa, tự giới thiệu bản thân: “Ta tên là Phượng Vũ, xin hỏi các hạ là?”

“Tại hạ Mạnh Nguyên Phủ. Vì thay bạn tốt tìm thuốc, mới xông vào Tử Vong Chi Cốc. Không biết vì sao Phong tiểu thư lại đến đây?”

Kể từ sau khi cơ thể lớn lên, Phượng Vũ đi lại trong thành thì phát hiện có rất nhiều nam tử hoặc là thèm thuồng hoặc là ánh mắt đầy ý dâm dăng nhìn chằm chằm nàng, giống như là hận không khoét một cái động ở trên người nàng. Phượng Vũ dieenddanleequyddoon rất là ghét những thứ sắc quỷ này. Lúc này thấy ánh mắt Mạnh Nguyên Phủ thản nhiên, không tránh không né, trong lòng sinh ra mấy phần hảo cảm đối với hần: “Mạnh tiên sinh, ta là vì tìm kiếm một người bạn mới đến tới nơi đây.”

“Bằng hữu.” Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy cười một tiếng: “Không nhìn ra Phong tiểu thư tuổi còn trẻ, đối với bằng hữu cũng cực kỳ nghĩa khí. Nếu gặp lại lần nữa, ta nhất định muốn mời tiểu thư uống một bữa. Hiện nay xin thứ cho Mạnh mỗ chuyện quan trọng trong người, không thể phụng bồi rồi.”

“Mạnh tiên sinh xin cứ tự nhiên.”

“Sau này còn gặp lại.”

Sau khi xác định hai bên không tạo ra uy hiếp cho đối phương, tế nhị và địch ý giữa hai người biến mất không thấy nữa, sau khi nói lời từ biệt, Mạnh Nguyên Phủ cũng giống như lúc tới, triển khai thân hình chạy đi, nháy mắt liền biến mất ở trong đám thực vật màu xám.

“Chủ nhân, người này nói là tới hái thuốc, nhưng một chút không giống.”

“Vậy sao, thì ra là người cũng đã nhìn ra.”

Chu Tước nói: “Dĩ nhiên. Lúc tới hần đập ngã một mảnh U Vân thảo, lúc đi lại đập gãy vài cọng tử bông tuyết, hai thứ này đều là dược liệu cơ bản nhất. Nếu hần hiểu được dược lý, mặc kệ vội như thế nào, cũng sẽ tránh được liệu ra.”

“Người nói không sai, nhưng có thể hần hoàn toàn không biết y lý, chỉ biết là cần phải tìm loại dược liệu nào, tự nhiên sẽ không lưu ý đến những thứ khác. Chỉ là, nếu không cẩn thận sẽ gây ra sai lầm lớn. Nếu

lần sau gặp lại hần, phải đề phòng nhiều hơn.”

Nói xong, Phượng Vũ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nhìn Chu Tước và Vân Sâm Lam: “Lại có người đến, hôm nay thật là náo nhiệt. Nhóm người này tương đối nhiều, hình như tu vi cũng không yếu, chúng ta cẩn thận chút.”

Nhóm người Phượng Vũ mới vừa ẩn núp tốt, liền có tám nam tử mặc trường bào màu trắng bạc sải bước đi, vừa đi vừa oán trách:

“Không chờ một mống, lão già đáng chết kia cứ nhiên chạy đến Tử Vong Chi Cốc, làm hại chúng ta cũng phải đuổi theo đi vào, chuyện này thật là thua thiệt lớn!”

”Ha, lúc trước cũng không biết là người nào, ở trước mặt Thánh Tế tư đại nhân khoe khoang khoác lác, vỗ ngực ầm ầm, tuyên bố chỉ cần nhìn thấy tàn dư này của Ma Vực, bảo đảm bắt vào tay. Thật ra thì người ta không phải là quả hồng mềm dễ bóp.

Lần này đá trúng thiết bản đi.”

“Đừng chỉ nói ta, các người cũng không phải như vậy sao. Nếu không phải ban đầu nghe nói trước đây lão đầu kia không phải con của Thiên đại nhân nên bị một chương của Quang Minh Chi Tử, đã thành phế nhân, ai lại không giành nhau tới tranh công?”

Đời trước Quang Minh Chi Tử không phải là Thiên đại nhân, danh xưng này vừa nói ra khỏi miệng, liền đưa tới một mảnh yên lặng, chỉ chớp lát sau, âm thanh của một người tuổi tác đã cao vang lên, quát lớn: “Thánh Tế tư đại nhân dù chưa nói rõ, nhưng ngay từ sáu mươi năm trước, danh xưng này ở Bắc Minh Thành cũng đã trở thành cấm kỵ. Người còn có dũng khí mà nói ra sao?”

“Đội trưởng, ta...ta sai rồi.”

“Biết lỗi là tốt rồi, thật may là đây là Tử Vong Chi Cốc, nếu ở Quang Minh thành người dám nói ra lời này, cả đội phải dùng tà thuyết mê hoặc người khác để giải quyết người tại chỗ!”

Nghe đến đó, trong lòng Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ: Quang Minh Thánh Điện là tông giáo có nhiều tín đồ nhất bốn đại lực, chẳng những thế lực khổng lồ, giáo lý lại càng thêm từ bi để giúp đời, người đời luôn làm theo những việc này. Nàng vốn tưởng rằng việc này là không đúng.

114. Chương 91-1: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (1)

Nghe vậy, Vân Sâm Lam lập tức quát nhỏ: “Ánh thế chi quang —— ”Hiện!”” Ánh sáng như nước tầng tầng trải rộng ra, khuôn viên trăm dặm từng cơn cây ngọn cỏ, toàn bộ đều rõ ràng chiếu vào trong đầu hần. Trong chớp lát, hần lập tức tìm được mục tiêu: “Chủ nhân, phía trước hơn mười dặm có một nam nhân hơn 20 tuổi. Nhìn dáng dấp chắc là tu vi không thấp.”

Tử Vong Chi Cốc xưa nay tiếng xấu vang dội, hiếm có người đi vào. Người bình thường muốn từ Tây diện&dan~le%quy@don Phong Đại lực đi Bắc Minh, cũng tình nguyện đi đường vòng của Nam Đồ Đại lực, cho dù đường ngoặt ngoèo, tốn thêm vài tháng cũng cam tâm. Dù sao, tánh mạng mới là quan trọng nhất.

Người dám một mình tiến vào cốc, không phải tu sĩ ỷ mình có đầy đủ thực lực, chính là ——

“Hần sẽ không phải là ma thú hóa thành hình người chứ?”

Suy nghĩ mấy lần, Vân Sâm Lam lắc đầu một cái: “Ta xem không giống ——, chủ nhân, hần phát hiện chúng ta, đang dốc hết sức chạy tới đây.”

“Hà?” Phượng Vũ nhớ lại, mặc dù Ánh thế chi quang của Vân Sâm Lam nhìn như danh tiếng rất to lớn, thực tế ngoại trừ nàng và Vân Sâm Lam, những người khác không thể thấy được. Người tới không thể nào

sử dụng pháp thuật mới biết được hành tung của các nàng, hẳn là bằng tri giác cảm nhận được khác thường. Nói cách khác, người này thực lực rất mạnh.

Chu Tước và Vân Sam La cũng nghĩ tới điều này, không đợi Phượng Vũ phân phó, họ liền một trái một phải đứng ở trước người Phượng Vũ, như vậy vừa có thể bảo vệ Phượng Vũ, vừa có thể tạo thành tam giác hợp quốc chi thế.

Đại khái sau một hai phút, một nam nhân vội vàng chạy tới trước mặt nhóm người Phượng Vũ đang đứng yên. Chú ý huy chương hạ cấp vô cùng kiêu ngạo trên cổ áo Phượng Vũ, vốn là dõm ý rào rạt lại tan ra mấy phần, rõ ràng cho thấy thủ lĩnh ba người này Phượng Vũ nên hỏi “Tiểu thư xinh đẹp, Tử Vong Chi Cốc này nổi tiếng rất xấu, không biết vì sao người tới đây?”

Khi hắn quan sát Phượng Vũ, đồng thời Phượng Vũ cũng quan sát hắn. Chỉ thấy người này chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao, có một loại anh tuấn đặc biệt. Trên người mặc một cái áo xám rộng lưng thùng, đai lưng tùy ý buộc lại một cái, trông đưa giống như lúc nào cũng có thể rút ra. Một bộ dáng dâm dục hào sảng.

Người này nhìn không tầm thường chút nào, nhưng Phượng Vũ đang lặng lẽ thả ra Tinh Thần lực thử dò xét tu vi của hắn thì lại lấy làm kinh hãi, kín đáo mà giấu diếm, khi giơ tay nhắc chân không bao giờ tiết ra ngoài sức lực dư thừa, đối với điều khiển đầu khí có thể nói thuần thục vô cùng. Chỉ nhìn đến công phu này, hẳn ít nhất là cao thủ trung cấp Đấu Sĩ.

Ở Tát Lan Táp, chỉ có thực lực cao hơn đối thủ mấy cấp trở lên, mới có thể nhìn một cái là nhìn thấu thực lực của đối phương. Giống như Phượng Vũ vậy phải có Tinh Thần lực cường đại đến biến thái, có thể tùy ý dò xét cảnh giới người khác, có thể nói là có một không hai.

Nam tử hào sảng này có tu vi là trung cấp, nhìn hắn không biết thực lực của nhóm người Phượng Vũ, vốn đang âm thầm cảnh giác. Khi ánh mắt rơi vào huy chương trước ngực Phượng Vũ thì mới bừng tỉnh hiểu ra, cho rằng cấp bậc kém hơn bao nhiêu cũng không có quan hệ.

Chú ý tới ánh mắt của nam tử đáng vẻ hào sảng, Phượng Vũ biết hắn hiểu lầm mình chỉ có thực lực hạ cấp. Nhưng đi lại bên ngoài, có lúc bị người coi thường, so với lúc bị người xem trọng còn phải đề phòng gấp đôi, nàng cũng không hề giải thích nữa, tự giới thiệu bản thân: “Ta tên là Phượng Vũ, xin hỏi các hạ là?”

“Tại hạ Mạnh Nguyên Phủ. Vì thay bạn tốt tìm thuốc, mới xông vào Tử Vong Chi Cốc. Không biết vì sao Phong tiểu thư lại đến đây?”

Kể từ sau khi cơ thể lớn lên, Phượng Vũ đi lại trong thành thì phát hiện có rất nhiều nam tử hoặc là thèm thuồng hoặc là ánh mắt đầy ý dâm dăng nhìn chằm chằm nàng, giống như là hận không khoét một cái động ở trên người nàng. Phượng Vũ dieenddanleequyddoon rất là ghét những thứ sắc quỷ này. Lúc này thấy ánh mắt Mạnh Nguyên Phủ thân nhiên, không tránh không né, trong lòng sinh ra mấy phần hảo cảm đối với hắn: “Mạnh tiên sinh, ta là vì tìm kiếm một người bạn mới đến tới nơi đây.”

“Bằng hữu.” Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy cười một tiếng: “Không nhìn ra Phong tiểu thư tuổi còn trẻ, đối với bằng hữu cũng cực kỳ nghĩa khí. Nếu gặp lại lần nữa, ta nhất định muốn mời tiểu thư uống một bữa. Hiện nay xin thứ cho Mạnh mỗ chuyện quan trọng trong người, không thể phụng bồi rồi.”

“Mạnh tiên sinh xin cứ tự nhiên.”

“Sau này còn gặp lại.”

Sau khi xác định hai bên không tạo ra uy hiếp cho đối phương, tế nhị và dịch ý giữa hai người biến mất không thấy nữa, sau khi nói lời từ biệt, Mạnh Nguyên Phủ cũng giống như lúc tối, triển khai thân hình chạy đi, nháy mắt liền biến mất ở trong đám thực vật màu xám.

“Chủ nhân, người này nói là tới hái thuốc, nhưng một chút không giống.”

“Vậy sao, thì ra là người cũng đã nhìn ra.”

Chu Tước nói: “Dĩ nhiên. Lúc tối hắn đập ngã một mảnh U Vân thảo, lúc đi lại đập gãy vài cọng tử bìng tuyết, hai thứ này đều là dược liệu cơ bản nhất. Nếu hắn hiểu được dược lý, mặc kệ vội như thế nào, cũng sẽ tránh được liệu ra.”

“Người nói không sai, nhưng có thể hẳn hoàn toàn không biết y lý, chỉ biết là cần phải tìm loại dược liệu nào, tự nhiên sẽ không lưu ý đến những thứ khác. Chỉ là, nếu không cẩn thận sẽ gây ra sai lầm lớn. Nếu lần sau gặp lại hẳn, phải đề phòng nhiều hơn.”

Nói xong, Phượng Vũ nhẹ nhàng”Ừ” một tiếng, nhìn Chu Tước và Văn Sam Lam: “Lại có người đến, hôm nay thật là náo nhiệt. Nhóm người này tương đối nhiều, hình như tu vi cũng không yếu, chúng ta cẩn thận chút.”

Nhóm người Phượng Vũ mới vừa ẩn núp tốt, liền có tám nam tử mặc trường bào màu trắng bạc sải bước đi, vừa đi vừa oán trách:

“Không chờ một mống, lão già đáng chết kia cứ nhiên chạy đến Tử Vong Chi Cốc, làm hại chúng ta cũng phải đuổi theo đi vào, chuyện này thật là thua thiệt lớn!”

“Ha, lúc trước cũng không biết là người nào, ở trước mặt Thánh Tế tư đại nhân khoe khoang khoác lác, vỗ ngực ầm ầm, tuyên bố chỉ cần nhìn thấy tàn dư này của Ma Vực, bảo đảm bắt vào tay. Thật ra thì người ta không phải là quả hồng mềm dễ bóp.

Lần này đá trúng thiết bản đi.”

“Đừng chỉ nói ta, các người cũng không phải như vậy sao. Nếu không phải ban đầu nghe nói trước đây lão đầu kia không phải con của Thiên đại nhân nên bị một chương của Quang Minh Chi Tử, đã thành phế nhân, ai lại không giành nhau tới tranh công?”

Đời trước Quang Minh Chi Tử không phải là Thiên đại nhân, danh xưng này vừa nói ra khỏi miệng, liền đưa tới một mảnh yên lặng, chỉ chớp lát sau, âm thanh của một người tuổi tác đã cao vang lên, quát lớn: “Thánh Tế tư đại nhân dù chưa nói rõ, nhưng ngay từ sáu mươi năm trước, danh xưng này ở Bắc Minh Thành cũng đã trở thành cấm kỵ. Người còn có dũng khí mà nói ra sao?”

“Đội trưởng, ta...ta sai rồi.”

“Biết lỗi là tốt rồi, thật may là đây là Tử Vong Chi Cốc, nếu ở Quang Minh thành người dám nói ra lời này, cả đội phải dùng tà thuyết mê hoặc người khác để giải quyết người tại chỗ!”

Nghe đến đó, trong lòng Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ: Quang Minh Thánh Điện là tông giáo có nhiều tín đồ nhất bốn đại lực, chẳng những thế lực khổng lồ, giáo lý lại càng thêm từ bi để giúp đời, người đời luôn làm theo những việc này. Nàng vốn tưởng rằng việc này là không đúng.

115. Chương 93: Chương 91.2

,

Đi bắt Cam Ma La chỉ là một cái lệ, không nghĩ đến hôm nay nghe được đối thoại của mấy người này, hình như thành Quang Minh quản lý thuộc hạ vô cùng nghiêm nghị, nói sai một câu cũng dẫn tới họa sát thân. Nơi này nữa phần từ bi cũng không thấy? Ngược lại còn rất tà đạo.

Hết sức suy nghĩ, người được gọi là đội trưởng này là nam tử lớn tuổi nhất thả ra một trận pháo hoa, bay tới mái vòm phát ra ánh sáng rực rỡ: “Họ Mạnh kia làm thợ săn có phần thưởng cũng nên đến Cốc rồi, hồi trước hẳn một chút có tìm được đầu mối gì hay không.”

“Đội trưởng, chẳng lẽ người không tin chúng ta? Lão đầu kia chỉ ỷ vào lợi thế may mắn chạy trốn được. Lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần tìm thêm một chút, nhất định có thể bắt được hắn! Ngài cần gì phải tìm người ngoài tới hỏi?”

“Hắc hắc, ta đương nhiên tin tưởng thực lực của các người. Chỉ là, cái Cốc chết tiệt này có quá nhiều tà khí, vẫn không thể đi sâu vào đó. Đã có một gia hỏa tham tiền thay chúng ta ra sức, ta đang vui vẻ lợi dụng hắn.”

“Nhưng đội trưởng, trước khi xuất phát Thánh Tế tư đại nhân yêu cầu chúng ta tuyệt đối giữ bí mật, nếu sau này tiểu tử họ Mạnh tiết lộ ra hành tung của chúng ta, vậy. . . .”

“Đồ ngu ngốc, chuyện người có thể nghĩ đến lẽ nào ta dieenddanleequyddoon không nghĩ đến. Một khi có được tình báo mà hần tìm, ta đã giết hần rồi. . . .” Đội trưởng làm một cái động tác sát, cười hả hê: “Đến lúc đó còn có ai biết không?”

“Đội trưởng quả nhiên anh minh thần võ!”

“Có thể đi theo ngài thật là vinh hạnh cả đời của chúng ta!”

Âm thanh thúc ngựa từng trận, làm ấn tượng của Phượng Vũ đối với Minh Thành đã kém đến nỗi cực điểm: Hành vi của những tính đồ này, quả thật so cường đạo còn không bằng, ít nhất cường đạo cũng coi trọng đạo nghĩa, sẽ không làm chuyện đuổi cùng giết tận. Nhưng bọn hần lại không hề cố kị!

Lúc trong tim Phượng Vũ đang oán thăm, từ xa một người tới gần, chạy tới trước mặt bọn người áo bào màu bạc. Phượng Vũ lặng lẽ nhìn, đúng là Mạnh Nguyên Phủ mới đi mà giờ đã quay lại.

“Mạnh mẽ gặp qua chư vị đại nhân.” Mặc dù đối phương người đông thế mạnh, ngân y hộ vệ vừa cao cao tại thượng trực hệ của thành Quang Minh, giọng nói Mạnh Nguyên phủ vẫn như cũ không kiêu căng cũng không siểm nịnh.

Thấy hần không có lấy lòng vuốt mông ngựa, trên mặt đội trưởng lộ ra vẻ không vui, hiển nhiên là không biết thưởng thức vẻ ngông nghênh của hần, nhưng nể tình người này sẽ chết nhanh thôi, cũng không còn so đo nhiều thứ, tuy tiện hơi” Tiểu Mạnh, người đến Cốc đã bao lâu? Rồi Có tra được hành tung của lão đầu kia không?”

“Đội trưởng các hạ, lão đầu kia tuy là cao thủ ẩn dấu hành tung, nhưng cũng không phải là không tìm ra dấu vết gì. Mười ngày trước ta đi vào cốc, một đường theo dõi đến đây, đã cách lão đầu này càng ngày càng gần, chỉ cần tìm nửa ngày nữa, ta tin tưởng nhất định có thể tìm được hần.”

“Đừng, người tiến cử người nói cho ta biết, kỹ năng truy tìm của người là số một, người đã nói như vậy, nhất định sẽ không sai rồi.”

Nói xong, đội trưởng cố làm ra vẻ thân thiết nói: “Tiểu Mạnh, nếu như nhiệm vụ này hoàn thành, ta đồng ý thù lao của người một phần cũng không ít. Người đã nói chỉ cần chờ, vậy chúng ta ở nơi này chờ tin tức tốt của người.”

Sau khi Mạnh Nguyên Phủ ứng lên tiếng rời khỏi, nhìn bóng lưng của hần, đội trưởng và thủ hạ là mấy ngân y hộ vệ, đều không hẹn mà cùng nhau lộ ra nụ cười như ý vì thực hiện được gian kế: tiểu tử, một khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ là ngày chết của người. Muốn thù lao, đợi kiếp sau đi!

Bọn này tự cho là gia hỏa này thế nào cũng trúng kế nhưng không nhớ đến, cách bọn hần không xa, đang có người dùng ánh mắt hài hước quan sát bọn họ, giống như là đợi một đám heo mập bị làm thịt.

“Chủ nhân, ngài có tính toán gì?” Trở lại không gian ma thú Vân Sâm Lam thấy Phượng Vũ đang yên ổn ẩn núp trong hang động, không chút ý muốn rời đi, không nhin được hỏi.

Phượng Vũ lười biếng nói: “Đã có người đi trước chúng ta một bước để tìm người, vậy chúng ta ngồi mát ăn bát vàng là được.”

“Thì ra là như vậy.” Vân Sâm Lam bưng tỉnh hiểu ra

Không nhìn ánh mắt khâm phục của ma sủng, Phượng Vũ nói: “Cách thời gian ước định còn nửa ngày, trái phải vô sự, ta vừa vặn có thể nhân cơ hội tu hành, người thay ta lưu ý động tĩnh bốn phía.

“Vâng”

Trời sinh có thể dò xét động tĩnh trong khuôn viên trăm dặm, Độc Giác Thú có thể vì mình hộ pháp, Phượng Vũ hết sức yên tâm. Phân phó hoàn tất, nàng lấy ra quyển bí quyết Ngự Linh, thả ra một cái hỏa cầu chiếu sáng nho nhỏ, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Cái này là do cổ văn viết thành quyển bí quyết Ngự Linh nên nguyên văn vô cùng khó hiểu, nhưng cũng may Bàn Tư đã sớm giảng giải cặn kẽ cho Phượng Vũ nhiều nội dung chính, từng trao đổi với nhau, nên lúc nàng đọc cũng không quá khó khăn.

Nghiêm túc nhìn xong một lần, Phượng Vũ thu lại quyển sách, bắt đầu giống như trong sách nói, điều khiển linh lực trong kinh mạch.

Nội dung quan trọng của Ngự Linh Sư là có thể điều khiển các nguyên tố tự nhiên một cách kì diệu. Trước cửa Ngự Linh, cường hãn nhất là Ma Pháp Sư, thủ pháp thi triển pháp thuật cũng như đùa trẻ vụng về vẽ xấu vậy. Từ cổ chí kim, đã từng có người may mắn đã từng có được quyển bí tịch này, nhưng cuối cùng lại bởi vì thiên phú không đủ, mặc kệ bỏ ra bao nhiêu cố gắng cũng tu luyện không thành công.

Phượng Vũ tự nhiên không có những phiền não này. Nàng đã lĩnh ngộ được ngưỡng cửa điều khiển linh lực tự nhiên. Ngồi thiền hồi lâu, mở hai mắt ra diện\$dan^le% quy@don lần nữa thì mặc dù bản thân ở một cái hang nhỏ hẹp âm u trong Tử Vong Hạp Cốc, nàng cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần không nói thành lời. Thế giới này từng cộng cây ngọn cỏ, cũng so với trước kia rõ ràng là tự nhiên hơn. Trong cơ thể càng có một loại cảm giác tràn đầy, nhao nhao muốn thúc giục nàng thử bản lĩnh đó một lần. Phàm là cảm giác này, đều là dấu hiệu lên cấp.

Nhưng nghĩ đến nếu kinh động đám người kia kế hoạch miễn phí công sức mà có thể tìm được Bàn Tư sẽ phải thất bại, ánh mắt Phượng Vũ chợt lóe, đành nhịn xuống khát vọng muốn thử tài năng một lần.

116. Chương 91-2: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (2)

Đi bắt Cam Ma La chỉ là một cái lệ, không nghĩ đến hôm nay nghe được đối thoại của mấy người này, hình như thành Quang Minh quản lý thuộc hạ vô cùng nghiêm nghị, nói sai một câu cũng dẫn tới họa sát thân. Nơi này nửa phần từ bi cũng không thấy? Ngược lại còn rất tà đạo.

Hết sức suy nghĩ, người được gọi là đội trưởng này là nam tử lớn tuổi nhất thả ra một trận pháo hoa, bay tới mái vòm phát ra ánh sáng rực rỡ: “Họ Mạnh kia làm thợ săn có phần thưởng cũng nên đến Cốc rồi, hỏi trước hắn một chút có tìm được đầu mối gì hay không.”

“Đội trưởng, chẳng lẽ người không tin chúng ta? Lão đầu kia chỉ ỷ vào lợi thế may mắn chạy trốn được. Lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần tìm thêm một chút, nhất định có thể bắt được hắn! Ngài cần gì phải tìm người ngoài tới hỏi?”

“Hắc hắc, ta đương nhiên tin tưởng thực lực của các người. Chỉ là, cái Cốc chết tiệt này có quá nhiều tà khí, vẫn không thể đi sâu vào đó. Đã có một gia hỏa tham tiền thay chúng ta ra sức, ta đang vui vẻ lợi dụng hắn.”

“Nhưng đội trưởng, trước khi xuất phát Thánh Tế tư đại nhân yêu cầu chúng ta tuyệt đối giữ bí mật, nếu sau này tiểu tử họ Mạnh tiết lộ ra hành tung của chúng ta, vậy.”

“Đồ ngu ngốc, chuyện người có thể nghĩ đến lẽ nào ta dieenddanleequyddoon không nghĩ đến. Một khi có được tình báo mà hắn tìm, ta đã giết hắn rồi.” Đội trưởng làm một cái động tác sát, cười hả hê: “Đến lúc đó còn có ai biết không?”

“Đội trưởng quả nhiên anh minh thần võ!”

“Có thể đi theo ngài thật là vinh hạnh cả đời của chúng ta!”

Âm thanh thúc ngựa từng trận, làm ấn tượng của Phượng Vũ đối với Minh Thành đã kém đến nỗi cực điểm: Hành vi của những tính đồ này, quả thật so cường đạo còn không bằng, ít nhất cường đạo cũng coi trọng đạo nghĩa, sẽ không làm chuyện đuổi cùng giết tận. Nhưng bọn hắn lại không hề có kị!

Lúc trong tim Phượng Vũ đang oán thầm, từ xa một người tới gần, chạy tới trước mặt bọn người áo bào màu bạc. Phượng Vũ lặng lẽ nhìn, đúng là Mạnh Nguyên Phủ mới đi mà giờ đã quay lại.

“Mạnh mẽ gặp qua chứ vị đại nhân.” Mặc dù đối phương người đông thể mạnh, ngân y hộ vệ vừa cao cao tại thượng trực hệ của thành Quang Minh, giọng nói Mạnh Nguyên Phủ vẫn như cũ không kiêu căng cũng không siểm nịnh.

Thấy hắn không có lấy lòng vuốt mông ngựa, trên mặt đội trưởng lộ ra vẻ không vui, hiển nhiên là không biết thưởng thức vẻ ngông nghênh của hắn, nhưng nể tình người này sẽ chết nhanh thôi, cũng không còn so đo nhiều thứ, tùy tiện hỏi: “Tiểu Mạnh, người đến Cốc đã bao lâu? Rồi Có tra được hành tung của lão đầu kia không?”

“Đội trưởng các hạ, lão đầu kia tuy là cao thủ ẩn dấu hành tung, nhưng cũng không phải là không tìm ra dấu vết gì. Mười ngày trước ta đi vào cốc, một đường theo dõi đến đây, đã cách lão đầu này càng ngày càng gần, chỉ cần tìm nửa ngày nữa, ta tin tưởng nhất định có thể tìm được hắn.”

“Đừng, người tiến cử người nói cho ta biết, kỹ năng truy tìm của người là số một, người đã nói như vậy, nhất định sẽ không sai rồi.”

Nói xong, đội trưởng cố làm ra vẻ thân thiết nói: “Tiểu Mạnh, nếu như nhiệm vụ này hoàn thành, ta đồng ý thù lao của người một phần cũng không ít. Người đã nói chỉ cần chờ, vậy chúng ta ở nơi này chờ tin tức tốt của người.”

Sau khi Mạnh Nguyên Phủ ứng lên tiếng rồi khỏi, nhìn bóng lưng của hắn, đội trưởng và thủ hạ là mấy ngân y hộ vệ, đều không hẹn mà cùng nhau lộ ra nụ cười như ý vì thực hiện được gian kế: tiểu tử, một khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ là ngày chết của người. Muốn thù lao, đợi kiếp sau đi!

Bọn này tự cho là gia hỏa này thế nào cũng trúng kế nhưng không nhớ đến, cách bọn hắn không xa, đang có người dùng ánh mắt hài hước quan sát bọn họ, giống như là đợi một đám heo mập bị làm thịt.

“Chủ nhân, ngài có tính toán gì?” Trở lại không gian ma thú Vân Sâm Lam thấy Phượng Vũ đang yên ổn ẩn núp trong hang động, không chút ý muốn rời đi, không nhận được hỏi.

Phượng Vũ lười biếng nói: “Đã có người đi trước chúng ta một bước để tìm người, vậy chúng ta ngồi mát ăn bát vàng là được.”

“Thì ra là như vậy.” Vân Sâm Lam bưng tỉnh hiểu ra

Không nhìn ánh mắt khâm phục của ma sủng, Phượng Vũ nói: “Cách thời gian ước định còn nửa ngày, trái phải vô sự, ta vừa vặn có thể nhân cơ hội tu hành, người thay ta lưu ý động tĩnh bốn phía.

“Vâng”

Trời sinh có thể dò xét động tĩnh trong khuôn viên trăm dặm, Độc Giác Thú có thể vì mình hộ pháp, Phượng Vũ hết sức yên tâm. Phân phó hoàn tất, nàng lấy ra quyển bí quyết Ngự Linh, thả ra một cái hỏa cầu chiếu sáng nho nhỏ, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Cái này là do cổ văn viết thành quyển bí quyết Ngự Linh nên nguyên văn vô cùng khó hiểu, nhưng cũng may Ban Tư đã sớm giảng giải cặn kẽ cho Phượng Vũ nhiều nội dung chính, từng trao đổi với nhau, nên lúc nàng đọc cũng không quá khó khăn.

Nghiêm túc nhìn xong một lần, Phượng Vũ thu lại quyển sách, bắt đầu giống như trong sách nói, điều khiển linh lực trong kinh mạch.

Nội dung quan trọng của Ngự Linh Sư là có thể điều khiển các nguyên tố tự nhiên một cách kì diệu. Trước cửa Ngự Linh, cường hãn nhất là Ma Pháp Sư, thủ pháp thi triển pháp thuật cũng như đứa trẻ vung về vẽ xấu vậy. Từ cổ chí kim, đã từng có người may mắn đã từng có được quyển bí tịch này, nhưng cuối cùng lại bởi vì thiên phú không đủ, mặc kệ bỏ ra bao nhiêu cố gắng cũng tu luyện không thành công.

Phượng Vũ tự nhiên không có những phiền não này. Nàng đã linh ngộ được ngưỡng cửa điều khiển linh lực tự nhiên. Ngồi thiền hồi lâu, mở hai mắt ra diện\$dan`le% quy@don lần nữa thì mặc dù bản thân ở một cái hang nhỏ hẹp âm u trong Tử Vong Hạp Cốc, nàng cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần không nói thành

lời. Thế giới này từng cọng cây ngọn cỏ, cũng so với trước kia rõ ràng là tự nhiên hơn. Trong cơ thể càng có một loại cảm giác tràn đầy, nhao nhao muốn thúc giục nàng thử bản lĩnh đó một lần. Phàm là cảm giác này, đều là dấu hiệu lên cấp.

Nhưng nghĩ đến nếu kinh động đám người kia kế hoạch miễn phí công sức mà có thể tìm được Bàn Tư sẽ phải thất bại, ánh mắt Phượng Vũ chợt lóe, đành nhìn xuống khát vọng muốn thử tài năng một lần.

117. Chương 94: Chương 91.3

May mà không lâu sau đó, Mạnh Nguyên Phủ lại hiện thân lần nữa, nói với ngân y hộ vệ đang tán gẫu hoặc ngủ gật: “Đã tìm được tung tích người nọ, ta sẽ mang bọn người đến đó.”

“Được được được! Tiểu Mạnh, làm phiền người rồi.” Đội trưởng mừng rỡ, “Chờ đến khi hoàn thành, ta lập tức trả thù lao cho người!”

Nói xong, ngân y hộ vệ lập tức đi về phía Mạnh Nguyên Phủ dẫn đường. Phượng Vũ đã âm thầm cảm giác qua, biết mấy con con chó săn của thành Quang Minh này thực lực bình thường, nhưng nếu dò xét Mạnh Nguyên Phủ thì hẳn có chỗ hơn người, khó bảo đảm sẽ không bị hắn phát hiện, nên đi theo thì cách 1 đoạn khá xa.

Đi qua một sân cỏ trống trải thì Phượng Vũ cố ý kéo dài khoảng cách với đối phương. Nhưng lúc nàng quay lại thì không tìm được bóng dáng của bọn họ. Tám gã ngân y hộ vệ và Mạnh Nguyên Phủ, dường như biến mất không có tung tích.

Thấy thế, trong lòng Phượng Vũ biết bọn họ nhất định tiến vào một nơi bí mật. Đang định dò xét, chợt nghe tiếng kêu đau.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái cây to đột nhiên trở thành vỏ cây đồng loạt rơi xuống, lộ ra diện tích rộng rãi bên trong. Trên cơ thể, trên mặt của ngân y hộ vệ đều bị thương đến mức chảy máu, nhưng chỉ là vết thương nhẹ. Nhưng đủ cho bọn họ thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên mắng to.

Đội trưởng càng thêm tức giận không kiềm chế được, che lỗ mũi không ngừng chảy máu mắt: “Thằng nhóc chết tiệt! Lại dám dẫn chúng ta vào bẫy! Người muốn đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện sao?!”

Trong mắt Mạnh Nguyên Phủ lóe lên một tia tức giận, nhưng lại tính toán một chút, nghĩ đến thù lao còn chưa tới tay, lại mạnh mẽ khắc chế: “Ta sợ đứt dây động rừng, lúc trước khi dò xét không dám đến quá gần. Hơn nữa, mới vừa rồi ta cũng nhắc nhở các người, không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh trúng mai phục của kẻ địch. Nếu các người không tự tiện xông vào, các người sẽ bị như vậy hay sao?”

“Theo như người nói, thì chúng ta không đúng sao?!” Đội trưởng thẹn quá hóa giận, “Vốn còn muốn để cho người sống lâu một chút, người lại dám bất kính với ta, hiện tại ta lập tức làm thịt người!”

Nghe đến đó, Mạnh Nguyên Phủ cũng không kiềm chế lửa giận nữa, cười lạnh nói: “Thì ra là người đã sớm quyết định muốn giết người diệt khẩu, cái gọi là thành Quang Minh từ bi tế thế quả nhiên là ẩn lang giấu cẩu đất (*), khó trách sẽ thu nạp loại người bại hoại như các người! Đã như vậy, ta làm sao cần khách khí với người!”

(*): thứ bản thủ

Hắn đánh đòn phủ đầu, rút ra trường đao dát vàng bên hông nhắm đầu của đội trưởng chém tới.

Đội trưởng tuy mạnh miệng, nhưng đao pháp không phải là đối thủ của Mạnh Nguyên Phủ, sau khi bị công kích đến chật vật, hắn vội vàng phóng ra một Ma Pháp Hệ Thổ. Đáng tiếc khối đá như mưa bay chưa gần đến Mạnh Nguyên Phủ, đã bị hắn phóng ra đầu khí bắn ngược trở về.

Thấy đội trưởng gặp khó khăn, ngân y hộ vệ như con nít kêu to tiến lên trợ quyền, lại bị Mạnh Nguyên Phủ một đao một nhẹ nhõm đánh bay.

Thấy thế, trong lòng đội trưởng cả kinh nho nhỏ: tên thợ săn tiền thưởng này lại có tu vi nhất trung cấp! Mình chỉ là hạ cấp, thuộc hạ cơ bản đều là hạ cấp. Hạ cấp trung kỳ thực lực sai biệt cực lớn, chỉ có dựa vào chiến thuật liên thủ, có lẽ còn có một hai phần phần thắng.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức hô: “Ngân Dực chia làm bảy người, kết trận nghênh địch!”

Mặc dù cử chỉ không đứng đắn, nhưng đám người này cũng từng chịu qua huấn luyện ma quỷ của thành Quang Minh. Sau khi nghe được hiệu lệnh, tất cả đứng thành một hàng phối hợp chặt chẽ, tấn công phòng thủ có đủ trở thành mô hình nhỏ của trận pháp.

Mạnh Nguyên Phủ vừa nhìn thấy thì nhíu mày: “Minh Thành bắc đầu trận?”

“Tiểu tử, coi như ngươi có mấy phần kiến thức, ngược lại ta muốn nhìn, ngươi có thể di chuyển ở trong trận bao lâu!” Đội trưởng vung tay lên, “Lên!”

Trận này vừa xuất ra, Mạnh Nguyên Phủ mới vừa rồi còn khí thế hơn người trong nháy mắt bị áp chế. Cho dù đao của hắn chém người nào, luôn có người khác thay người nọ đỡ, cũng chuyển thủ thành công (*). Hắn nghĩ muốn lấy tốc độ giành thắng lợi, tự mình thoát thân, cũng không nhanh bằng trận pháp này, luôn có người trước hắn một bước, ngăn ở nơi hắn muốn đi qua.

(*): chuyển phòng thủ thành tấn công

– Thành Quang Minh, quả nhiên có chỗ độc đáo! Cái mạng của mình mất đi cũng không sao, nhưng nếu mất đi, lại có bằng hữu tốt đến mau thuốc cho mình?

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Mạnh Nguyên phủ lóe lên một tia kiên quyết. Khi hắn vừa quyết định cho dù bị thương cũng liều chết xông ra ngoài, thì lại nghe có một âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng: “Tám đánh một, thật không biết xấu hổ.”

Đột nhiên nghe được âm thanh thứ ba không phải của người phe mình và Mạnh Nguyên Phủ, đội trưởng sợ hết hồn. Nhưng sau khi thấy rõ Phượng Vũ đi ra khỏi bụi cây to, mấy phần cảnh giác nhất thời biến thành mê muội: “Thật là xinh đẹp.”

Không chỉ hắn, bảy tên ngân y hộ vệ tạo thành trận pháp vây quanh Mạnh Nguyên Phủ, không hẹn mà trái tim cùng nhau rung động, suýt nữa không có tự chủ buông binh khí trong tay ra: “Một cô nương xinh đẹp như vậy, cho dù là Nam Đồ đại lục cũng không có.”

“Thành Quang Minh cũng ít thấy, ! Hắc hắc không bằng chúng ta mang nàng.”

”Dù sao ở đây cũng là Tử Vong chi cốc, lại nói muốn tới nơi này không là đào phạm thì chính là quan binh. Mà quốc gia nào cũng không có nữ hộ vệ, cô nàng này nhất định là đào phạm! Chúng ta là ngân y hộ vệ gặp chuyện bất bình, giết đào phạm, nói ra là trừ hại cho dân!”

“Không sai không sai! Chúng ta trước mau mau xử lý nam nhân này, rồi trở lại bắt cô nàng đào phạm này!”

Nghe được mấy tên không biết liêm sỉ này trêu chọc, khóe môi Phượng Vũ nâng lên một nụ cười lạnh, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Mạnh Nguyên Phủ cũng có vài phần cảm kích, mấy phần lo lắng: ”Tiểu thư, đa tạ ngươi có ý tốt muốn tương trợ, nhưng ngươi nhất định không phải là đối thủ của họ, mau mau rời khỏi đây đi!

Ở trong lòng hắn, Phượng Vũ chỉ là tu vi hạ cấp, tự nhiên đánh không lại bọn hộ vệ này.

“Hả?” Phượng Vũ lạnh nhạt nói: “Có phải đối thủ hay không, phải thử qua mới biết.”

“Không cần hành động theo cảm tình.”

Mạnh Nguyên Phủ còn chưa kịp khuyên lần nữa, Phượng Vũ cũng đã ra tay: “Phượng hỏa liệu thiên —— diệt!”

Đối phó những gia hỏa tinh trùng lên não này thứ này, thật ra thì nàng không cần vận dụng Chu Tước Chi Hỏa. Nhưng mới vừa tấn thăng nàng thật sự ngứa ngáy tay chân nên dùng kẻ địch để thử tay nghề, vì vậy mấy tên ngân y hộ vệ không biết điều, trong lúc không may mắn trở thành “Bia thử nghiệm” của nàng .

Kèm theo tiếng quát là ngọn lửa hùng hực đầy trời cuốn lấy kẻ địch, ngọn lửa chói mắt trong nháy mắt thấp dần dần le ๑ quyWdon sáng cả một cốc âm u, trong chớp mắt đã cắn nuốt bảy người kia hầu như không còn một mống. Sau đó, ngọn lửa từ từ giảm xuống, chỉ còn màu xám tro trên đám cỏ trống rỗng, bảy người kia, trong một nháy mắt đã bị ngọn lửa thiêu cháy đến ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

Người duy nhất may mắn còn sống sót chính là đội trưởng đang không thể tin vào mắt của mình, cho là mình đang gặp một cơn ác mộng. Hắn khó tin, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, sân cỏ vẫn còn mang hơi nóng nói cho hắn biết, vừa rồi tất cả đều là chân thật .

Hắn rớt cuộc phục hồi tinh thần, khàn cả giọng kêu to: “Người...người lại dám giết chết ngân y hộ vệ của thành Quang Minh! Làm như vậy là đối địch với thành Quang Minh! Không chỉ là người, cả gia tộc người đều sẽ bị thành Quang Minh đuổi giết!”

Nghe vậy, Phượng Vũ cho là hắn ngu xuẩn lắc đầu không dứt:“Người cho rằng, ta sẽ để cho người còn mạng mà có cơ hội để quay về báo tin sao?”

“Người.” Thấy tình thế không ổn, đội trưởng vừa định đổi lời nói cầu xin tha thứ, miệng mới vừa mở ra, đã bị Phượng Vũ phóng ra Băng Phong Thuật làm hắn đông cứng, trở thành một tượng đá buồn cười. Lạnh lẽo thấu xương rất nhanh xâm nhập vào tim phổi, máu cũng dừng lưu thông. Tiếp đó, một Thổ Hệ Thuật cuộn cuộn nổi lên đánh tượng đá nát bầy, cái đầu thì rơi xuống đất.

Vỗ vỗ tay cũng không còn tồn tại một chút bụi bậm, Phượng Vũ thảnh thơi dài một tiếng quả nhiên đối thủ cấp bậc quá thấp đánh nhau vẫn chưa đã ghiền. (=.= chị đã man rợ quá)

Nàng quay đầu vừa định hỏi thăm xem Mạnh Nguyên Phủ có tìm được Ban Tư hay không, lại thấy Mạnh Nguyên phủ cũng giống như tên đội trưởng kia, không có chút hình tượng nào há miệng đứng đó, không khỏi lại nói thầm một câu:“Mới vừa rồi dường như không có đánh trúng hắn mà, tại sao hắn lại có bộ dạng này.”

Không chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Phượng Vũ, lúc này Mạnh Nguyên Phủ đang vì nàng chỉ cần giở tay nhắc chân một cái đã một mạch giết chết kẻ địch mà mình khó khăn liều mạng nửa ngày cũng không địch lại được mà kinh ngạc, cuối cùng phục hồi tinh thần, vẫn như cũ khó có thể tin:“Người. Không, các hạ không phải là hạ cấp tu vi hay sao?”

Thấy tay hắn run run chỉ huy chương trên vạt áo mình, Phượng Vũ nhún nhún vai:“Ta từng là hạ cấp.”

—— Biến thái! Thật là biến thái! Thế mà mình lại bị huy chương lừa, lấy thực lực của nảnh ít nhất cũng phải cao hơn cấp một! Cũng không biết là tiểu bối của thế gia nào đi ra ngoài, tuổi còn nhỏ đã có thực lực kinh khủng như thế, chỉ sợ ngay cả thiếu gia con của thiên tài trứ danh Bắc Minh đại lục, nếu so với nàng cũng có chỗ thua kém một bậc.

118. Chương 91-3: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (3)

May mà không lâu sau đó, Mạnh Nguyên Phủ lại hiện thân lần nữa, nói với ngân y hộ vệ đang tán gẫu hoặc ngủ gật:“Đã tìm được tung tích người nọ, ta sẽ mang bọn người đến đó.”

“Được được được! Tiểu Mạnh, làm phiền người rồi.” Đội trưởng mừng rỡ, “Chờ đến khi hoàn thành, ta lập tức trả thù lao cho người!”

Nói xong, ngân y hộ vệ lập tức đi về phía Mạnh Nguyên Phủ dẫn đường. Phượng Vũ đã âm thầm cảm giác qua, biết mấy con con chó săn của thành Quang Minh này thực lực bình thường, nhưng nếu dò xét Mạnh Nguyên Phủ thì hắn có chỗ hơn người, khó bảo đảm sẽ không bị hắn phát hiện, nên đi theo thì cách 1 đoạn khá xa.

Đi qua một sân cỏ trống trải thì Phượng Vũ cố ý kéo dài khoảng cách với đối phương. Nhưng lúc nàng quay lại thì không tìm được bóng dáng của bọn họ. Tám gã ngân y hộ vệ và Mạnh Nguyên Phủ, dường như biến

mất không có tung tích.

Thấy thế, trong lòng Phượng Vũ biết bọn họ nhất định tiến vào một nơi bí mật. Đang định dò xét, chợt nghe tiếng kêu đau.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái cây to đột nhiên trở thành vỏ cây đồng loạt rơi xuống, lộ ra diện tích rộng rãi bên trong. Trên cơ thể, trên mặt của ngân y hộ vệ đều bị thương đến mức chảy máu, nhưng chỉ là vết thương nhẹ. Nhưng đủ cho bọn họ thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên mắng to.

Đội trưởng càng thêm tức giận không kiềm chế được, che lỗ mũi không ngừng chảy máu mắt: “Thằng nhóc chết tiệt! Lại dám dẫn chúng ta vào đây! Người muốn đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện sao?!”

Trong mắt Mạnh Nguyên Phủ lóe lên một tia tức giận, nhưng lại tính toán một chút, nghĩ đến thù lao còn chưa tới tay, lại mạnh mẽ khế chế: “Ta sợ đứt dây động rừng, lúc trước khi dò xét không dám đến quá gần. Hơn nữa, mới vừa rồi ta cũng nhắc nhở các người, không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh trúng mai phục của kẻ địch. Nếu các người không tự tiện xông vào, các người sẽ bị như vậy hay sao?”

“Theo như người nói, thì chúng ta không đúng sao?!” Đội trưởng thẹn quá hóa giận, “Vốn còn muốn để cho người sống lâu một chút, người lại dám bất kính với ta, hiện tại ta lập tức làm thịt người!”

Nghe đến đó, Mạnh Nguyên Phủ cũng không kiềm chế lửa giận nữa, cười lạnh nói: “Thì ra là người đã sớm quyết định muốn giết người diệt khẩu, cái gọi là thành Quang Minh từ bi tế thế quả nhiên là ẩn lang giấu cầu đất (*), khó trách sẽ thu nạp loại người bại hoại như các người! Đã như vậy, ta làm sao cần khách khí với người!”

(*): thứ bẩn thỉu

Hắn đánh đòn phủ đầu, rút ra trường đao dát vàng bên hông nhắm đầu của đội trưởng chém tới.

Đội trưởng tuy mạnh miệng, nhưng đao pháp không phải là đối thủ của Mạnh Nguyên Phủ, sau khi bị công kích đến chật vật, hắn vội vàng phóng ra một Ma Pháp Hệ Thổ. Đáng tiếc khối đá như mưa bay chưa gần đến Mạnh Nguyên Phủ, đã bị hắn phóng ra đẩu khí bắn ngược trở về.

Thấy đội trưởng gặp khó khăn, ngân y hộ vệ như con nít kêu to tiến lên trợ quyền, lại bị Mạnh Nguyên Phủ một đao một nhẹ nhõm đánh bay.

Thấy thế, trong lòng đội trưởng cả kinh nho nhỏ: tên thợ săn tiền thưởng này lại có tu vi nhất trung cấp! Mình chỉ là hạ cấp, thuộc hạ cơ bản đều là hạ cấp. Hạ cấp trung kỳ thực lực sai biệt cực lớn, chỉ có dựa vào chiến thuật liên thủ, có lẽ còn có một hai phần phần thắng.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức hô: “Ngân Dực chia làm bảy người, kết trận nghênh địch!”

Mặc dù cử chỉ không đứng đắn, nhưng đám người này cũng từng chịu qua huấn luyện ma quỷ của thành Quang Minh. Sau khi nghe được hiệu lệnh, tất cả đứng thành một hàng phối hợp chặt chẽ, tấn công phòng thủ có đủ trở thành mô hình nhỏ của trận pháp.

Mạnh Nguyên Phủ vừa nhìn thấy thì nhíu mày: “Minh Thành bắc đẩu trận?”

“Tiểu tử, coi như người có mấy phần kiến thức, ngược lại ta muốn nhìn, người có thể di chuyển ở trong trận bao lâu!” Đội trưởng vùng tay lên, “Lên!”

Trận này vừa xuất ra, Mạnh Nguyên Phủ mới vừa rồi còn khí thế hơn người trong nháy mắt bị áp chế. Cho dù đao của hắn chém người nào, luôn có người khác thay người nọ đỡ, cũng chuyển thủ thành công (*). Hắn nghĩ muốn lấy tốc độ giành thắng lợi, tự mình thoát thân, cũng không nhanh bằng trận pháp này, luôn có người trước hắn một bước, ngăn ở nơi hắn muốn đi qua.

(*): chuyển phòng thủ thành tấn công

– Thành Quang Minh, quả nhiên có chỗ độc đáo! Cái mạng của mình mất đi cũng không sao, nhưng nếu mất đi, lại có bằng hữu tốt đến mau thuốc cho mình?

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Mạnh Nguyên phủ lóe lên một tia kiên quyết. Khi hắn vừa quyết định cho dù bị thương cũng liều chết xông ra ngoài, thì lại nghe có một âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng: “Tám đánh một, thật không biết xấu hổ.”

Đột nhiên nghe được âm thanh thứ ba không phải của người phe mình và Mạnh Nguyên Phủ, đội trưởng sợ hết hồn. Nhưng sau khi thấy rõ Phượng Vũ đi ra khỏi bụi cây to, mấy phần cảnh giác nhất thời biến thành mê muội: “Thật là xinh đẹp.”

Không chỉ hắn, bảy tên ngân y hộ vệ tạo thành trận pháp vây quanh Mạnh Nguyên Phủ, không hện mà trái tim cùng nhau rung động, suýt nữa không có tự chủ buông binh khí trong tay ra: “Một cô nương xinh đẹp như vậy, cho dù là Nam Đồ đại lục cũng không có.”

“Thành Quang Minh cũng ít thấy, ! Hắc hắc không bằng chúng ta mang nàng.”

“Dù sao ở đây cũng là Tử Vong chi cốc, lại nói muốn tới nơi này không là đào phạm thì chính là quan binh. Mà quốc gia nào cũng không có nữ hộ vệ, cô nàng này nhất định là đào phạm! Chúng ta là ngân y hộ vệ gặp chuyện bất bình, giết đào phạm, nói ra là trừ hại cho dân!”

“Không sai không sai! Chúng ta trước mau mau xử lý nam nhân này, rồi trở lại bắt cô nàng đào phạm này!”

Nghe được mấy tên không biết liêm sỉ này trêu chọc, khóe môi Phượng Vũ nâng lên một nụ cười lạnh, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Mạnh Nguyên Phủ cũng có vài phần cảm kích, mấy phần lo lắng: “Tiểu thư, đa tạ người có ý tốt muốn tương trợ, nhưng người nhất định không phải là đối thủ của họ, mau mau rời khỏi đây đi!”

Ở trong lòng hắn, Phượng Vũ chỉ là tu vi hạ cấp, tự nhiên đánh không lại bọn hộ vệ này.

“Hả?” Phượng Vũ lạnh nhạt nói: “Có phải đối thủ hay không, phải thử qua mới biết.”

“Không cần hành động theo cảm tình.”

Mạnh Nguyên Phủ còn chưa kịp khuyên lần nữa, Phượng Vũ cũng đã ra tay: “Phượng hỏa liệt thiên —— diệt!”

Đối phó những gia hỏa tinh trùng lên não này thứ này, thật ra thì nàng không cần vận dụng Chu Tước Chi Hỏa. Nhưng mới vừa tấn thẳng nàng thật sự ngứa ngáy tay chân nên dùng kẻ địch để thử tay nghề, vì vậy mấy tên ngân y hộ vệ không biết điều, trong lúc không may mắn trở thành “Bia thử nghiệm” của nàng .

Kèm theo tiếng quát là ngọn lửa hùng hực đầy trời cuốn lấy kẻ địch, ngọn lửa chói mắt trong nháy mắt thấp dần dần le lắt quyWdon sáng cả một cốc âm u, trong chớp mắt đã cắn nuốt bảy người kia hầu như không còn một mảnh. Sau đó, ngọn lửa từ từ giảm xuống, chỉ còn màu xám tro trên đám cỏ trống rỗng, bảy người kia, trong một nháy mắt đã bị ngọn lửa thiêu cháy đến ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

Người duy nhất may mắn còn sống sót chính là đội trưởng đang không thể tin vào mắt của mình, cho là mình đang gặp một cơn ác mộng. Hắn khó tin, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, sản cỏ vẫn còn mang hơi nóng nói cho hắn biết, vừa rồi tất cả đều là chân thật .

Hắn rốt cuộc phục hồi tinh thần, khàn cả giọng kêu to: “Người...người lại dám giết chết ngân y hộ vệ của thành Quang Minh! Làm như vậy là đối địch với thành Quang Minh! Không chỉ là người, cả gia tộc người đều sẽ bị thành Quang Minh đuổi giết!”

Nghe vậy, Phượng Vũ cho là hắn ngu xuẩn lắc đầu không dứt: “Người cho rằng, ta sẽ để cho người còn mạng mà có cơ hội để quay về báo tin sao?”

“Người.” Thấy tình thế không ổn, đội trưởng vừa định đổi lời nói cầu xin tha thứ, miệng mới vừa mở ra, đã bị Phượng Vũ phóng ra Băng Phong Thuật làm hắn đông cứng, trở thành một tượng đá buồn cười. Lạnh lẽo thấu xương rất nhanh xâm nhập vào tim phổi, máu cũng dừng lưu thông. Tiếp đó, một Thổ Hệ Thuật cuộn cuộn nổi lên đánh tượng đá nát bấy, cái đầu thì rơi xuống đất.

Vỗ vỗ tay cũng không còn tồn tại một chút bụi bặm, Phượng Vũ thăm thở dài một tiếng quả nhiên đối thủ cấp bậc quá thấp đánh nhau vẫn chưa đã ghiền. (=.= chị đã man rợ quá)

Nàng quay đầu vừa định hỏi thăm xem Mạnh Nguyên Phủ có tìm được Ban Tư hay không, lại thấy Mạnh Nguyên phủ cũng giống như tên đội trưởng kia, không có chút hình tượng nào há miệng đứng đó, không khỏi lại nói thầm một câu: “Mới vừa rồi dường như không có đánh trúng hắc mà, tại sao hắc lại có bộ dạng này.”

Không chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Phượng Vũ, lúc này Mạnh Nguyên Phủ đang vì nàng chỉ cần giở tay nhắc chân một cái đã một mạch giết chết kẻ địch mà mình khó khăn liều mạng nửa ngày cũng không địch lại được mà kinh ngạc, cuối cùng phục hồi tinh thần, vẫn như cũ khó có thể tin: “Người. . . . Không, các hạ không phải là hạ cấp tu vi hay sao?”

Thấy tay hắc run run chỉ huy chương trên vật áo mình, Phượng Vũ nhún nhún vai: “Ta từng là hạ cấp.”

—— Biến thái! Thật là biến thái! Thế mà mình lại bị huy chương lừa, lấy thực lực của nảnh ít nhất cũng phải cao hơn cấp một! Cũng không biết là tiểu bối của thế gia nào đi ra ngoài, tuổi còn nhỏ đã có thực lực kinh khủng như thế, chỉ sợ ngay cả thiếu gia con của thiên tài trứ danh Bắc Minh đại lục, nếu so với nàng cũng có chỗ thua kém một bậc.

119. Chương 95: Chương 91.4

Mỹ nhân khuynh thành này nhìn bề ngoài tuyệt đối không vượt qua mười sáu tuổi, trong lòng Mạnh Nguyên Phủ bắt đầu cảm thấy may mắn, lần đầu tiên gặp mặt mình không có hành động vô lễ.

Trường đao trở lại vào vỏ, hắc thi lễ với Phượng Vũ một cái: “Các hạ, ân cứu mạng này Mạnh mỗ sẽ dốc sức tương báo. Ngày sau chỉ cần các hạ có điều phân phó, Mạnh mỗ tự nhiên sẽ chết cũng không chối từ.”

“Nếu như người muốn báo ân, bây giờ đã có cơ hội. . . .”

Nhìn chăm chú vào Mạnh Nguyên Phủ đang nghiêm túc lắng nghe, Phượng Vũ lạnh nhạt nói: “Chỉ cần người nói cho ta biết, người mà đám người kia bảo người tìm đang ở nơi nào, người cũng phải thề tuyệt đối sẽ không tiết lộ tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, thì xem như người đã trả ơn cho ta.”

Nghe vậy, Mạnh Nguyên Phủ ngẩn người: ngân y hộ vệ của thành Quang Minh muốn tìm lão đầu kia, thiếu nữ thực lực cường đại này lại lịch không rõ mà cũng phải tìm lão đầu kia, chắc có lẽ hắc liên quan tới cái bí mật trọng đại gì đó rồi.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ nghĩ cách lấy được một chút lợi ích. Nhưng lời hứa của Mạnh Nguyên Phủ đáng giá ngàn vàng, vả lại tính tình trời sanh hào phóng, đã nói phải báo ân, như vậy mặc kệ trên lưng của lão đầu kia có bao nhiêu bí mật làm người ta thèm thuồng, bản thân cũng sẽ không có ý đồ với hắc.

“Tung tích của người kia ta đã thăm dò rõ ràng, nếu tính ra ta vẫn có lợi hơn. Như vậy đi, coi như ta báo đáp một nửa ân tình cho các hạ, còn một nửa kia, cho phép ta ngày sau sẽ báo đáp.”

Nói xong, Mạnh Nguyên phủ dùng trường đao cắt lên ngón trỏ, lấy máu làm vật liệu, ở trên mu bàn tay của tay khác trịnh trọng vẽ một Lục Mang Tinh: “Mạnh Nguyên Phủ lấy máu tuyên thệ, quyết không tiết lộ chuyện hôm nay. Nếu như tiết lộ nửa chữ, thì tu vi của ta sẽ không còn, rơi vào trong tay của kẻ thù!” Vừa dứt lời, Lục Mang Tinh viết bằng máu giống như kỳ tích, lập tức ẩn vào dưới da hắc, không nhìn ra một chút manh mối nào.

Đối với thợ săn tiền thưởng hàng năm thường đi khắp nơi mà nói, lời thề này không thể nghi ngờ là vô cùng ác độc, do đó có thể nhìn ra được Mạnh Nguyên Phủ đang thành thật.

Nhưng Phượng Vũ đang nghĩ tới một chuyện khác: trước kia khi tán gẫu với Luci thì từng nói đến phong tục các nơi, cũng từng mượn chuyện lập thề này mà nói, phương pháp tuyên thệ ở bốn đại lục đều không giống nhau. Trong đó, Dong Bình Đoàn ở Đại lục Tát Tư có thực lực mạnh nhất cũng lấy “máu tường vi” để lập huyết thề, người tu luyện thề bằng hình thức này, nếu làm trái, lập tức lời thề sẽ linh nghiệm.

— Mặc dù không có nghe sư phụ nói cặn kẽ qua những bước lập huyết thể, nhưng theo những gì mới nhìn thấy, chẳng lẽ Mạnh Nguyên dùng máu tường vi ư?

Mặc dù trong lòng từng trải qua cái ý nghĩ này, nhưng nếu đối phương không có nói, Phượng Vũ liền không hỏi, chỉ gật đầu một chút: “Mạnh tiên sinh quả nhiên là coi trọng lời hứa.”

Nói xong, Phượng Vũ lấy ra một vật quảng cho đối phương.

Mạnh Nguyên Phủ phản xạ có điều kiện trở tay nhận lấy, cũng chỉ là vật liệu ở trong diện*đan^le%quy@don một cái túi. Nghi ngờ mở ra xem, bên trong tràn đầy một túi tinh hạch ma thú, nhìn bên ngoài sẽ thấy ánh sáng linh động, đầy đặn giống như trái cây chín mới vừa lấy xuống, ít nhất đều là tinh hạch của ma thú trung cấp, cho thấy giá trị không nhỏ. Mạnh Nguyên Phủ không khỏi cau mày nói: “Phượng tiểu thư, người đây là có ý gì?”

“Người đến chỗ này là vì kiếm tiền mua thuốc cho bằng hữu đúng không? Việc này đã bị ta phá hỏng, những thứ này coi như là ta cho người mượn.”

“À?” Nếu Phượng Vũ nói tặng, Mạnh Nguyên Phủ cơ bản sẽ không nhận. Nhưng nghe nàng nói là mượn, ngược lại ngăn người, vốn là muốn cự tuyệt lời nói, toàn bộ lời nói vọt tới khóe miệng biến thành một tiếng nghi ngờ.

Phượng Vũ trêu chọc nói: “Thế nào, nghe được không phải là ta cho người thì thất vọng sao? Ta không phải cho không, nên sau này người phải trả cho ta.”

“ Đa tạ Phượng tiểu thư” Mạnh Nguyên Phủ trời sanh tính nghĩa khí thẳng thắn, nhất quyết không phải là hạng người kiêu cách. Thấy Phượng Vũ nói lời chân thành, cũng không phải là ý muốn toan tính, lập tức hào phóng nhận lấy tinh hạch: “Ngày sau sẽ trả lại gấp đôi!”

Khi hấn sau khi rời đi, Chu Tước đưa mắt nhìn bóng lưng của hấn, không khỏi tò mò hỏi: “Chủ nhân, tại sao phải giúp hấn?”

“Hấn làm việc rất quyết đoán, ta xem hấn rất thuận mắt.” Phượng Vũ không hề gì nói, “Hơn nữa một cái nhắc tay, đã có thể giúp hấn người vượt qua cửa ải khó, tại sao mà không làm. Thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Ban Tư đang ở bên trong, chúng ta hãy nhanh chóng đi tìm hấn.”

Lúc trước từng có thời gian sống chung với Ban Tư, Phượng Vũ học được cũng không chỉ là cách thức tu luyện Ngự Linh Sư, lúc nhàn hạ cũng từng nghe hấn nói về tài năng thiết lập các loại cơ quan của hấn, cũng học được không ít thứ.

Lập tức, những cây đại thụ cao lớn che trời chết héo không biết bao nhiêu năm từng làm ngân y hộ vệ vừa giận vừa sợ, mang vô số cơ quan, nhưng ở trước mặt Phượng Vũ thì giống như món đồ chơi của đứa trẻ, bị nàng hóa giải từng cái một. Khi một mũi tên cuối cùng thanh bay ra từ cơ quan bị dỡ bỏ, vô lực rơi xuống đất tạo nên tiếng vang thanh thúy, từ một chỗ trong bóng tối cũng vang lên một tiếng thở dài.

Nghe ra âm thanh kia là thuộc về Ban Tư, trái tim Phượng Vũ một hồi vui mừng, vội vàng hô: “Ban Tư tiên sinh, là ta! Không phải kẻ địch, là ta tới tìm người!”

Thoát thân lúc bị trọng thương, và chạy trốn nhiều ngày sớm ép Ban Tư mệt mỏi không chịu nổi, thiếu chút nữa đã đến cực hạn. Hấn tránh rong hốc cây, vốn định lợi dụng cơ quan khiến kẻ địch chém giết lẫn nhau. Nhưng lúc thấy kẻ địch lại có thủ pháp thành thạo dỡ bỏ tất cả cơ quan hấn bố trí, một tia hi vọng còn lại vì vậy mà hủy bỏ.

Dưới tình hình như thế, ẩn núp đã không còn ý nghĩa gì. Hấn nặng nề thở dài một tiếng, đưa tay vào trong áo, vừa muốn lấy ra lá bài tẩy cuối cùng để đồng quy vu tận với kẻ địch, lại nghe người đến đây vui mừng hô lên tên của hấn.

Phượng Vũ!

Nghe được âm thanh này, trước mắt Ban Tư vốn đã tuyệt vọng lập tức sáng ngời, trong lòng một lần nữa sinh ra hi vọng: “Phượng Vũ? Quả nhiên là Phượng Vũ?”

“Là ta!”

Xác định thân phận lẫn nhau, Phượng Vũ không thể chờ đợi bắn ra một luồng ngọn lửa để chiếu sáng. Ngay sau đó, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hết hồn. Chỉ cách vào chục bước, có một lão giả y phục rách rưới đang thoi thóp co rúc ở trong góc, trên người vết máu và bùn đất đan xen vào một chỗ, mới nhìn qua đã làm người ta cảm thấy ghê mình.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư là Ban Tư sẽ bị thương, nhưng vạn lần không ngờ hắn sẽ bị thương nặng như vậy, cảm giác trong lòng Phượng Vũ nặng nề, lập tức thi triển thuật trị thương chữa cho hắn.

Theo ánh sáng lam nhạt lóe lên mấy lần ở trên người Ban Tư, sức lực của hắn nhất thời khôi phục rất nhiều. Phượng Vũ mới vừa xuống hỏi hắn vì sao bị người thành Quang Minh đuổi theo tới nơi này, lại nghe hắn vội vàng hỏi trước “Bệ hạ đâu?”

“Sư phụ đi đến một chỗ bí ẩn, muốn khôi phục tu vi. Chuyện người gặp chuyện không may thì ta từng truyền tin cho hắn, hắn nói nhất thời không phân thân ra được, nên để cho ta tới tìm người trước.”

“Chỗ bí ẩn?” Ban Tư suy nghĩ trong chốc lát, thật sự không nghĩ ra đó là nơi nào, chỉ đành từ bỏ: “Ta còn lo lắng Quang Minh Thánh Điện sẽ phát hiện hành tung của bệ hạ, như thế xem ra, bọn họ còn không biết.”

“Ban Tư tiên sinh, người của Quang Minh Thánh Điện tại sao lại đột nhiên tới tìm người?”

Nghe được nghi vấn của Phượng Vũ, Ban Tư cười khổ mà lắc lắc đầu: “Tất cả đều là ngoài ý muốn. Sau khi các người rời đi không lâu, ta giống như thường ngày cải trang, đến thôn phụ cận Tây Long cốc mua gạo, muối. Kết quả Tiểu Hắc Miêu đi theo ta bị một cô nương nhìn trúng, nhất định phải mang nó đi. Cô bé kia thật là cậy mạnh, nàng thấy ta không đồng ý, lại ra lệnh thị vệ đánh ta đến trọng thương. Ta tự nhiên sẽ không để cho nàng được như ý, hai bên lập tức giao đấu. Ta vốn tưởng rằng thị vệ của nữ nhi thế gia công phu có hạn. Không nghĩ tới bên trong lại có một cao thủ, thực lực hắn là trung cấp cao nhất!”

Nói tới chỗ này, trong mắt Ban Tư xẹt qua một tia tự giễu: “Người cũng biết đó, từ sau khi ta bị thương thực lực cũng không có tiến triển gì. Nếu là năm đó, đừng nói trung cấp cao nhất, cho dù là cao cấp, Hầu tước cấp cao thủ, ta cũng dieenddanleequyddoon không để vào mắt, nhưng bây giờ. Ai, lúc ấy vì bảo vệ tánh mạng, năm đó dưới tình thế cấp bách ta dùng tuyệt chiêu. Nhưng không ngờ người nọ lại trọng thương trước khi chết, cư nhiên nói ra lai lịch của ta. Lúc ấy vì giết hắn, ta cũng gần như suy kiệt, không còn sức lực dọn dẹp những người còn lại. Ta lui về trong cốc chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng không quá bao lâu đã có người tới cửa đuổi giết.”

120. Chương 91-4: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại (4)

Mỹ nhân khuynh thành này nhìn bề ngoài tuyệt đối không vượt qua mười sáu tuổi, trong lòng Mạnh Nguyên Phủ bắt đầu cảm thấy may mắn, lần đầu tiên gặp mặt mình không có hành động vô lễ.

Trường đao trở lại vào vỏ, hắn thi lễ với Phượng Vũ một cái: “Các hạ, ân cứu mạng này Mạnh mỗ sẽ dốc sức tương báo. Ngày sau chỉ cần các hạ có điều phân phó, Mạnh mỗ tự nhiên sẽ chết cũng không chối từ.”

“Nếu như người muốn báo ân, bây giờ đã có cơ hội.”

Nhìn chăm chú vào Mạnh Nguyên Phủ đang nghiêm túc lắng nghe, Phượng Vũ lạnh nhạt nói: “Chỉ cần người nói cho ta biết, người mà đám người kia bảo người tìm đang ở nơi nào, người cũng phải thề tuyệt đối sẽ không tiết lộ tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, thì xem như người đã trả ơn cho ta.”

Nghe vậy, Mạnh Nguyên Phủ ngẩn người: ngân y hộ vệ của thành Quang Minh muốn tìm lão đầu kia, thiếu nữ thực lực cường đại này lai lịch không rõ mà cũng phải tìm lão đầu kia, chắc có lẽ hắn liên quan tới cái bí mật trọng đại gì đó rồi.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ nghĩ cách lấy được một chút lợi ích. Nhưng lời hứa của Mạnh Nguyên Phủ đáng giá ngàn vàng, vả lại tính tình trời sanh hào phóng, đã nói phải báo ân, như vậy mặc kệ trên lưng của lão đầu kia có bao nhiêu bí mật làm người ta thèm thuồng, bản thân cũng sẽ không có ý đồ với hắn.

“Tung tích của người kia ta đã thăm dò rõ ràng, nếu tính ra ta vẫn có lợi hơn. Như vậy đi, coi như ta báo đáp một nửa ân tình cho các hạ, còn một nửa kia, cho phép ta ngày sau sẽ báo đáp.”

Nói xong, Mạnh Nguyên phủ dùng trường đao cắt lên ngón trỏ, lấy máu làm vật liệu, ở trên mu bàn tay của tay khác trịnh trọng vẽ một Lục Mang Tinh: “Mạnh Nguyên Phủ lấy máu tuyên thệ, quyết không tiết lộ chuyện hôm nay. Nếu như tiết lộ nửa chữ, thì tu vi của ta sẽ không còn, rơi vào trong tay của kẻ thù!” Vừa dứt lời, Lục Mang Tinh viết bằng máu giống như kỳ tích, lập tức ẩn vào dưới da hắc, không nhìn ra một chút manh mối nào.

Đối với thợ săn tiền thưởng hàng năm thường đi khắp nơi mà nói, lời thề này không thể nghi ngờ là vô cùng ác độc, do đó có thể nhìn ra được Mạnh Nguyên Phủ đang thành thật.

Nhưng Phương Vũ đang nghĩ tới một chuyện khác: trước kia khi tán gẫu với Luci thì từng nói đến phong tục các nơi, cũng từng mượn chuyện lập thề này mà nói, phương pháp tuyên thệ ở bốn đại lục đều không giống nhau. Trong đó, Dong Bình Đoàn ở Đại lục Tát Tư có thực lực mạnh nhất cũng lấy “máu tường vi” để lập huyết thề, người tu luyện thề bằng hình thức này, nếu làm trái, lập tức lời thề sẽ linh nghiệm.

— Mặc dù không có nghe sư phụ nói cặn kẽ qua những bước lập huyết thề, nhưng theo những gì mới nhìn thấy, chẳng lẽ Mạnh Nguyên dùng máu tường vi ư?

Mặc dù trong lòng từng trải qua cái ý nghĩ này, nhưng nếu đối phương không có nói, Phương Vũ liền không hỏi, chỉ gật đầu một chút: “Mạnh tiên sinh quả nhiên là coi trọng lời hứa.”

Nói xong, Phương Vũ lấy ra một vật quảng cho đối phương.

Mạnh Nguyên Phủ phản xạ có điều kiện trở tay nhận lấy, cũng chỉ là vật liệu ở trong diện*đan^le%quy@don một cái túi. Nghi ngờ mở ra xem, bên trong tràn đầy một túi tinh hạch ma thú, nhìn bên ngoài sẽ thấy ánh sáng linh động, đầy đặn giống như trái cây chín mới vừa lấy xuống, ít nhất đều là tinh hạch của ma thú trung cấp, cho thấy giá trị không nhỏ. Mạnh Nguyên Phủ không khỏi cau mày nói: “Phương tiểu thư, người đây là có ý gì?”

“Người đến chỗ này là vì kiếm tiền mua thuốc cho bằng hữu đúng không? Việc này đã bị ta phá hỏng, những thứ này coi như là ta cho người mượn.”

“À?” Nếu Phương Vũ nói tặng, Mạnh Nguyên Phủ cơ bản sẽ không nhận. Nhưng nghe nàng nói là mượn, ngược lại ngăn người, vốn là muốn cự tuyệt lời nói, toàn bộ lời nói vọt tới khóe miệng biến thành một tiếng nghi ngờ.

Phương Vũ trêu chọc nói: “Thế nào, nghe được không phải là ta cho người thì thất vọng sao? Ta không phải cho không, nên sau này người phải trả cho ta.”

“... Đa tạ Phương tiểu thư” Mạnh Nguyên Phủ trời sanh tính nghĩa khí thẳng thắn, nhất quyết không phải là hạng người kiểu cách. Thấy Phương Vũ nói lời chân thành, cũng không phải là ý muốn toan tính, lập tức hào phóng nhận lấy tinh hạch: “Ngày sau sẽ trả lại gấp đôi!”

Khi hắc sau khi rời đi, Chu Tước đưa mắt nhìn bóng lưng của hắc, không khỏi tò mò hỏi: “Chủ nhân, tại sao phải giúp hắc?”

“Hắc làm việc rất quyết đoán, ta xem hắc rất thuận mắt.” Phương Vũ không hề gì nói, “Hơn nữa một cái nhắc tay, đã có thể giúp hắc người vượt qua cửa ải khó, tại sao mà không làm. Thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Ban Tư đang ở bên trong, chúng ta hãy nhanh chóng đi tìm hắc.”

Lúc trước từng có thời gian sống chung với Ban Tư, Phương Vũ học được cũng không chỉ là cách thức tu luyện Ngự Linh Sư, lúc nhàn hạ cũng từng nghe hắc nói về tài năng thiết lập các loại cơ quan của hắc, cũng học được không ít thứ.

Lập tức, những cây đại thụ cao lớn che trời chết héo không biết bao nhiêu năm từng làm ngân y hộ vệ vừa giận vừa sợ, mang vô số cơ quan, nhưng ở trước mặt Phương Vũ thì giống như món đồ chơi của đứa trẻ, bị nàng hóa giải từng cái một. Khi một mũi tên cuối cùng thanh bay ra từ cơ quan bị dỡ bỏ, vô lực rơi xuống đất tạo nên tiếng vang thanh thúy, từ một chỗ trong bóng tối cũng vang lên một tiếng thổ dài.

Nghe ra âm thanh kia là thuộc về Ban Tư, trái tim Phượng Vũ một hồi vui mừng, vội vàng hô: “Ban Tư tiên sinh, là ta! Không phải kẻ địch, là ta tới tìm người!”

Thoát thân lúc bị trọng thương, và chạy trốn nhiều ngày sớm ép Ban Tư mệt mỏi không chịu nổi, thiếu chút nữa đã đến cực hạn. Hắn tránh rong hốc cây, vốn định lợi dụng cơ quan khiến kẻ địch chém giết lẫn nhau. Nhưng lúc thấy kẻ địch lại có thủ pháp thành thạo bỏ tất cả cơ quan hẳn bố trí, một tia hi vọng còn lại vì vậy mà hủy bỏ.

Dưới tình hình như thế, ẩn nấp đã không còn ý nghĩa gì. Hắn nặng nề thở dài một tiếng, đưa tay vào trong áo, vừa muốn lấy ra lá bài tẩy cuối cùng để đồng quy vu tận với kẻ địch, lại nghe người đến đây vui mừng hô lên tên của hắn.

Phượng Vũ!

Nghe được âm thanh này, trước mắt Ban Tư vốn đã tuyệt vọng lập tức sáng ngời, trong lòng một lần nữa sinh ra hi vọng: “Phượng Vũ? Quả nhiên là Phượng Vũ?”

“Là ta!”

Xác định thân phận lẫn nhau, Phượng Vũ không thể chờ đợi bắn ra một luồng ngọn lửa để chiếu sáng. Ngay sau đó, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hết hồn. Chỉ cách vào chục bước, có một lão giả y phục rách rưới đang thoi thóp co rúc ở trong góc, trên người vết máu và bùn đất đan xen vào một chỗ, mới nhìn qua đã làm người ta cảm thấy ghê tởm.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư là Ban Tư sẽ bị thương, nhưng vạn lần không ngờ hắn sẽ bị thương nặng như vậy, cảm giác trong lòng Phượng Vũ nặng nề, lập tức thi triển thuật trị thương chữa cho hắn.

Theo ánh sáng lam nhạt lóe lên mấy lần ở trên người Ban Tư, sức lực của hắn nhất thời khôi phục rất nhiều. Phượng Vũ mới vừa xuống hỏi hắn vì sao bị người thành Quang Minh đuổi theo tới nơi này, lại nghe hắn vội vàng hỏi trước “Bệ hạ đâu?”

“Sư phụ đi đến một chỗ bí ẩn, muốn khôi phục tu vi. Chuyện người gặp chuyện không may thì ta từng truyền tin cho hắn, hắn nói nhất thời không phân thân ra được, nên để cho ta tới tìm người trước.”

“Chỗ bí ẩn?” Ban Tư suy nghĩ trong chốc lát, thật sự không nghĩ ra đó là nơi nào, chỉ đành từ bỏ: “Ta còn lo lắng Quang Minh Thánh Điện sẽ phát hiện hành tung của bệ hạ, như thế xem ra, bọn họ còn không biết.”

“Ban Tư tiên sinh, người của Quang Minh Thánh Điện tại sao lại đột nhiên tới tìm người?”

Nghe được nghi vấn của Phượng Vũ, Ban Tư cười khổ mà lắc đầu: “Tất cả đều là ngoài ý muốn. Sau khi các người rời đi không lâu, ta giống như thường ngày cải trang, đến thôn phụ cận Tây Long cốc mua gạo, muối. Kết quả Tiểu Hắc Miêu đi theo ta bị một cô nương nhìn trúng, nhất định phải mang nó đi. Cô bé kia thật là cậy mạnh, nàng thấy ta không đồng ý, lại ra lệnh thị vệ đánh ta đến trọng thương. Ta tự nhiên sẽ không để cho nàng được như ý, hai bên lập tức giao đấu. Ta vốn tưởng rằng thị vệ của nữ nhi thế gia công phu có hạn. Không nghĩ tới bên trong lại có một cao thủ, thực lực hẳn là trung cấp cao nhất!”

Nói tới chỗ này, trong mắt Ban Tư xẹt qua một tia tự giễu: “Người cũng biết đó, từ sau khi ta bị thương thực lực cũng không có tiến triển gì. Nếu là năm đó, đừng nói trung cấp cao nhất, cho dù là cao cấp, Hầu tước cấp cao thủ, ta cũng dieenddanleequyddoon không để vào mắt, nhưng bây giờ. Ai, lúc ấy vì bảo vệ tánh mạng, năm đó dưới tình thế cấp bách ta dùng tuyệt chiêu. Nhưng không ngờ người nọ lại trọng thương trước khi chết, cư nhiên nói ra lai lịch của ta. Lúc ấy vì giết hắn, ta cũng gần như suy kiệt, không còn sức lực dọn dẹp những người còn lại. Ta lui về trong cốc chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng không quá bao lâu đã có người tới cửa đuổi giết.”

một nốt ruồi đen bên quai hàm không ngừng lay động theo bắp thịt, giống như có thể rớt xuống từ trên mặt bất cứ lúc nào.

“60 năm rồi ! Rốt cuộc lại để cho ta tìm được chỗ của dư nghiệt Ma Vực! Lần này, ngàn vạn lần ta cũng không thể bỏ qua, cho dù là Ngự Linh yếu quyết , hay là cánh cửa kia.” Rất nhanh, sự thiết tha trong mắt hắn đã bị sự tính toán thay thế: “Đáng ghét, nếu ta tự mình đi nhất định sẽ kinh động đến những người khác. Thôi, hay là trước tiên phái những người khác đi tiếp ứng cho ngân y hộ vệ, tránh cho đám phế vật kia làm hỏng mọi chuyện. Nhưng chuyện này có liên quan đến một việc trọng đại, ta luôn muốn giữ bí mật với tất cả mọi người, ta phải phái người nào đi đây?”

Do dự một chút, lão giả gầy khô liền có quyết định: “Để cho đứa bé kia đi đi, trên người hắn có thứ ta tự tay gieo xuống Trên đời này cũng chỉ có hắn tuyệt đối sẽ không phản bội, giấu giếm ta.” Hình như lão giả rất hài lòng đối với quyết định của mình, cuối đầu nở nụ cười, âm thanh thô kệch giống như tiếng quạ kêu.

Ánh đèn chiếu bóng dáng của hắn lên trên bức tường tuyết trắng, không biết có phải góc độ có vấn đề hay không, mà bóng dáng của hắn cũng giống như một con quạ đang chờ cái gì đó, giống như đang chọn người để ăn, nhìn qua chẳng tốt lành gì.

Lúc này, cửa chính hoa lệ đang khép chặt đột nhiên bị người nhẹ nhàng gõ. Bị cắt đứt suy nghĩ trong mắt lão giả lóe lên một tia tức giận, âm thanh vẫn hùng hậu hòa ái như thường ngày, và vẻ mặt hoàn toàn khác biệt với ban nãy: “Chuyện gì?”

“Thánh Tế tư đại nhân tôn kính, thuộc hạ có chuyện diện% đản^le \$ quy@don quan trọng xin bẩm báo với ngài.” Nghe được âm thanh, lão giả được gọi là Thánh Tế tư không khỏi khinh ngạc: “Là Tả Trường đại nhân sao? Có chuyện gì, vào đây rồi nói.”

Cửa chính không tiếng động mở ra, đi vào là một lão giả mặt mày ngoan độc, đi về phía trước, quỳ xuống trước Thánh Tế tư ở phía xa: “Đại nhân, học trò cứng của ta Cam Ma La hơn mười ngày trước lại Tu Thập Đế Quốc bị người ta giết hại! Mà trong thư hồi âm của hoàng tộc Lạc thị của Tu Thập, lại rất là che chở đối với hung thủ! Cam Ma La là Sứ giả Thánh điện phái đến đại lục, Tu Thập đế quốc rõ ràng là đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện, nói không chừng chính là bọn họ phái hung thủ giết chết ái đồ của ta! Thuộc hạ thỉnh cầu ngài lập tức phái ra hộ vệ mạnh nhất của Quang Minh, tiêu diệt Tu Thập Đế Quốc, huyết tẩy những tội đồ này để rửa sạch sỉ nhục trên mình Quang Minh Thánh Điện!”

Tín đồ của Quang Minh Thánh Điện ở Tất Lan phân bố khắp nơi, mấy trăm năm qua, trừ sáu mươi năm trước đại chiến ở ngoài với Ma Vực, còn chưa bao giờ có chuyện các sứ giả thần chức chết oan chết uổng.

Cho dù bụng dạ Thánh Tế tư sâu xa, sau khi nghe tin tức như vậy cũng không khỏi kinh hãi: “Ta nhớ tu vi của Cam Ma La đã là cấp hai trung cấp, mà thực lực tu sĩ Tây Phong đại lục cơ bản đều là hạ cấp. Là ai có khả năng giết được hắn?”

“Rõ ràng, nhất định là Hoàng thất Tu Thập phái cao thủ trong nước giết chết đồ đệ của ta!” Tả Trường Trọng Lê đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu Cam Ma La không chết, lấy thực lực của hắn nhất định có thể vinh thăng lên chức vụ Hữu Trường. Đến lúc đó thầy trò hai người liên thủ, bên trong thánh điện trừ Thánh Tế tư, ai dám không nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc? Vừa nghĩ tới mộng đẹp lâu dài tan thành bong bóng, hàm răng Trọng Lê càng ngày càng cắn chặt hơn, hận không thể lập tức vọt tới Tu Thập, róc xương lóc thịt hung thủ, mới có thể giải được mối hận.

122. Chương 92-1: Cầu Huyết Nhận Thân (1)

Nhớ tới cuộc huyết chiến kia, trên mặt Ban Tư lộ ra một tia chán nản: “May mà ta xuất ra ma thú mà ta nuôi dưỡng nhiều năm để ngăn cản, nếu không chỉ dieenddanleequyddoon sợ lúc đó đã mất mạng. Đáng tiếc, tất cả bọn họ đều chết rồi, tâm huyết nhiều năm của ta, vì vậy mà hóa thành hư không.” Nghe vậy, Phượng Vũ nắm chặt tay Ban Tư: “Nhà bị phá hủy có thể xây lại, ma thú chết đi còn có thể nuôi lại, chỉ cần người còn sống là tốt rồi.” Nghe được sự an ủi của nàng, trái tim Ban Tư dâng lên mấy phần ấm áp.

Ngừng lại một chút, lại nói: “Thật vất vả ta mới có thể thoát ra ngoài, người đuổi giết ta luôn gắt gao bám sau lưng ta. Có đến vài lần thiếu chút nữa bọn họ đã phát hiện ra ta, nhưng cũng chính thừa dịp ở gần đó, ta mới nghe được đối thoại của bọn họ, mới phát hiện bọn họ là người của Quang Minh Thánh Điện. Chắc là nghe được tin tức sau cuộc chiến ở Ma Vực năm đó, còn có người chưa chết, mới phái người ra ngoài đuổi giết ta.”

Phượng Vũ khinh thường nói: “Bọn tiểu nhân đó, lỗ mũi còn thính hơn cả chó.”

“Tiểu nhân?”

“Không sai.” Phượng Vũ nói ra đủ loại hành vi ti tiện bỉ ổi của ngân y hộ vệ mà mình gặp được hôm nay, “Rõ ràng là làm chuyện còn hung ác hơn so với cường đạo, mà vẫn còn tự xưng là Quang Minh Thánh Điện, thật là ô nhục hai chữ Quang Minh.”

Trên mặt Ban Tư lại lộ ra vẻ không hiểu: “Thật kỳ lạ..... Mấy chục năm trước, Quang Minh Thánh Điện không có loại tác phong làm việc như vậy, từ trước đến giờ bọn họ tự cho mình là người bảo vệ Linh Sĩ, cực kỳ gò bó và nghiêm nghị đối với thủ hạ. Mặc dù bề hạ đối đầu với bọn họ, nhưng đánh giá không thấp đối tác phong làm việc của bọn họ, đảm bảo đảm đương nổi bốn chữ quang minh lỗi lạc.”

“Quang minh lỗi lạc? Quả đúng như vậy, trong cuộc chiến năm đó nếu bọn họ không xúi giục sư phụ coi trọng thủ hạ, thì sư phụ cũng sẽ không thua trong cuộc chiến kia, bị người ta phong ấn 60 năm.”

Phượng Vũ xem thường nói. “Chuyện năm đó, quả thật là có nhiều điểm đáng nghi, đến nay ta vẫn có vài chỗ không hiểu. Mà hiện tại thủ đoạn của Quang Minh Thánh Điện trở nên ác độc như thế, cũng là hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của ta.”

Dù sao cũng không phải điểm mấu chốt của sự tình, Ban Tư nghĩ một lát không nghĩ ra, liền vứt nó qua một bên, hỏi thăm Phượng Vũ gần đây bề hạ có bị người của Ma Vực truy lùng hay không. Sau khi lấy được câu trả lời là không, thì lo lắng lớn nhất trong tim rốt cuộc cũng biến mất: “Việc ta lo lắng nhất chính là chuyện này sẽ liên lụy bề hạ, nếu như vô sự, thì không còn gì tốt hơn.”

“Chỗ ở trước đây của người đâu? Mặc dù ngân y hộ vệ bị tiêu diệt, nhưng thành Quang Minh khẳng định còn có thể phái sát thủ ra ngoài. Theo ý ta, không bằng trước mắt người tìm một nơi tốt để dưỡng thương, chờ mọi chuyện đi qua rồi hãy nói.”

Mặc dù có thù hận vô cùng lớn với Quang Minh Thánh Điện, nhưng Ban Tư biết rõ chỉ dựa vào sức của một mình mình cũng không cách nào đối kháng với Quang Minh Thánh Điện.

Ngay lập tức chỉ có thể cắn răng nhịn xuống việc bị luân phiên đuổi giết, lòng báo thù càng thêm mạnh mẽ: “Được, chúng ta yên lặng chờ bề hạ tu hành trở về sẽ tính toán sau.” Chủ ý đầu tiên là tìm nơi dưỡng thương lại làm hai người lo lắng: thế lực thành Quang Minh Thánh trải rộng khắp thiên hạ, phải tìm được một nơi có thể lừa gạt được bọn họ dễ vậy sao?

“Trước tiên chúng ta ra khỏi Tử Vong Chi Cốc, rồi hãy tìm nơi đặt chân.” “Bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy.” Vừa dứt lời, mảnh đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, hoa cỏ cắm rễ không sâu vì vậy mà bị kéo lên, bay đi theo gió. Ngửi được mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí, Phượng Vũ không khỏi nhú nhú mày: “Nơi nào đã xảy ra chuyện? Cái cốc chết tiệt này quả nhiên giống như tên gọi, thật đúng là không yên ổn.”

Cùng lúc đó, thành Quang Minh, Quang Minh Thánh Điện. Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, có một bóng người khô gầy đứng chấp tay, nếp nhăn khắp nơi trên mặt, một đôi mắt sáng rực tràn đầy hung ác, một nốt ruồi đen bên quai hàm không ngừng lay động theo bắp thịt, giống như có thể rớt xuống từ trên mặt bất cứ lúc nào.

“60 năm rồi! Rốt cuộc lại để cho ta tìm được chỗ của dư孽 Ma Vực! Lần này, ngàn vạn lần ta cũng không thể bỏ qua, cho dù là Ngự Linh yếu quyết, hay là cánh cửa kia.....” Rất nhanh, sự thiết tha trong mắt hắn đã bị sự tính toán thay thế: “Đáng ghét, nếu ta tự mình đi nhất định sẽ kinh động đến những người khác. Thôi, hay là trước tiên phái những người khác đi tiếp ứng cho ngân y hộ vệ, tránh cho đám phế vật kia làm hỏng mọi chuyện. Nhưng chuyện này có liên quan đến một việc trọng đại, ta luôn đối muốn giữ bí mật với tất cả mọi người, ta phải phái người nào đi đây?”

Do dự một chút, lão giả gầy khô liền có quyết định: “Để cho đứa bé kia đi đi, trên người hắn có thứ ta tự tay gieo xuống..... Trên đời này cũng chỉ có hắn tuyệt đối sẽ không phản bội, giấu giếm ta.” Hình như lão giả rất hài lòng đối với quyết định của mình, cuối đầu nở nụ cười, âm thanh thô kệch giống như tiếng quạ kêu.

Ánh đèn chiếu bóng dáng của hắn lên trên bức tường tuyết trắng, không biết có phải góc độ có vấn đề hay không, mà bóng dáng của hắn cũng giống như một con quạ đang chờ cái gì đó, giống như đang chọn người để ăn, nhìn qua chẳng tốt lành gì.

Lúc này, cửa chính hoa lệ đang khép chặt đột nhiên bị người nhẹ nhàng gõ. Bị cắt đứt suy nghĩ trong mắt lão giả lóe lên một tia tức giận, âm thanh vẫn hùng hậu hòa ái như thường ngày, và vẻ mặt hoàn toàn khác biệt với ban nãy: “Chuyện gì?”

“Thánh Tế tư đại nhân tôn kính, thuộc hạ có chuyện diện% đân^le \$ quy@don quan trọng xin bẩm báo với ngài.” Nghe được âm thanh, lão giả được gọi là Thánh Tế tư không khỏi khinh ngạc: “Là Tả Trường đại nhân sao? Có chuyện gì, vào đây rồi nói.”

Cửa chính không tiếng động mở ra, đi vào là một lão giả mặt mày ngoan độc, đi về phía trước, quỳ xuống trước Thánh Tế tư ở phía xa: “Đại nhân, học trò cứng của ta Cam Ma La hơn mười ngày trước lại Tu Thập Đế Quốc bị người ta giết hại! Mà trong thư hồi âm của hoàng tộc Lạc thị của Tu Thập, lại rất là che chở đối với hung thủ! Cam Ma La là Sứ giả Thánh điện phái đến đại lục, Tu Thập đế quốc rõ ràng là đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện, nói không chừng chính là bọn họ phái hung thủ giết chết ái đồ của ta! Thuộc hạ thỉnh cầu ngài lập tức phái ra hộ vệ mạnh nhất của Quang Minh, tiêu diệt Tu Thập Đế Quốc, huyết tẩy những tội đồ này để rửa sạch sỉ nhục trên mình Quang Minh Thánh Điện!”

Tín đồ của Quang Minh Thánh Điện ở Tất Lan phân bố khắp nơi, mấy trăm năm qua, trừ sáu mươi năm trước đại chiến ở ngoài với Ma Vực, còn chưa bao giờ có chuyện các sứ giả thần chức chết oan chết uổng.

Cho dù bụng dạ Thánh Tế tư sâu xa, sau khi nghe tin tức như vậy cũng không khỏi kinh hãi: “Ta nhớ tu vi của Cam Ma La đã là cấp hai trung cấp, mà thực lực tu sĩ Tây Phong đại lục cơ bản đều là hạ cấp. Là ai có khả năng giết được hắn?”

“Rõ ràng, nhất định là Hoàng thất Tu Thập phái cao thủ trong nước giết chết đồ đệ của ta!” Tả Trường Trọng Lê đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu Cam Ma La không chết, lấy thực lực của hắn nhất định có thể vinh thăng lên chức vụ Hữu Trường. Đến lúc đó thầy trò hai người liên thủ, bên trong thánh điện trừ Thánh Tế tư, ai dám không nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc? Vừa nghĩ tới mộng đẹp lâu dài tan thành bong bóng, hàm răng Trọng Lê càng ngày càng cắn chặt hơn, hận không thể lập tức vọt tới Tu Thập, róc xương lóc thịt hung thủ, mới có thể giải được mối hận.

123. Chương 97: Chương 92 Tiếp

Thánh Tế tư cũng không phát hiện dã tâm của tâm phúc, trong lòng chỉ tính toán không dứt: mới vừa phát hiện dư nghiệt Ma Vực ở Tây Phong đại lục, tiếp đến đã có sứ giả thần chức bị giết chết. Chẳng lẽ, là dư nghiệt Ma Vực xuống tay sao?

Từ trước đến giờ Lạc thị của Tu Thập Đế Quốc nhất gan sợ phiền phức, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện đắc tội Quang Minh Thánh Điện. Hơn nữa ở đó ngoại trừ cao thủ trấn quốc Hoàng thất cung phụng bên ngoài, những người thường cũng chỉ có thực lực bình thường, căn bản không có thực lực giết chết Cam Ma La.

Đúng, nhất định là dư nghiệt Ma Vực đã xuống tay.

Nghĩ đến việc chưa giành được Ngự Linh yếu quyết, năm đó vẫn chưa tra ra bí mật trong Ma Vực, Thánh Tế tư lắc đầu một cái, bác bỏ ý tưởng của Trọng Lê: “Hoàng thất Tu Thập nhất định không dám đối địch

với Quang Minh Thánh Điện, theo bốn điện chuyện này còn có ẩn tình khác. Trước tiên ta sẽ phái Quang Minh Chi Tử đến đó điều tra kỹ chân tướng, rồi sau đó mới quyết định.”

“Nhưng ——” Thánh Tế tư lại muốn phái Quang Minh Chi Tử đi! Không thể nghi ngờ là ngài ấy khá coi trọng dien~meo~danlequy~suni~don chuyện này. Nghe tin này, đầu tiên Trọng Lê cả kinh, tiếp theo nghĩ đến Quang Minh Chi Tử tác phong cứng rắn không nói tình cảm và thể diện, lại cảm thấy sầu não.

Hắn còn muốn tranh cãi một hồi, lại bị Thánh Tế tư lạnh lẽo nhìn thoáng qua: “Thế nào, người nghi ngờ quyết định của Thánh Tế tư sao? Hay là không phải tin tưởng năng lực của Quang Minh Chi Tử?”

“ Thuộc hạ không dám.” Trọng Lê cắn chặt hàm răng, cúi đầu đành nhận xuống tức giận.

Thánh Tế tư hài lòng nói: “Nếu vậy thì người lui ra đi. Chờ kết quả điều tra có, sẽ quyết định tiếp.”

“ Vâng”

Trong lúc rời khỏi đại điện, trong mắt Trọng Lê tràn đầy hung ác, nham hiểm: Quang Minh Chi Tử nhất định sẽ không vì tình riêng mà làm việc sai trái, nhưng, chẳng lẽ mình không thể lên lút động thủ sao? Hắn nhất định sẽ bắt được hung thủ dám can đảm sát hại ái đồ của hắn, hơn nữa còn khiến cho cả Tu Tháp chôn theo ái đồ của mình!

Tử Vong Chi Cốc.

“Chẳng lẽ có người ở chỗ này săn thú sao?”

Đi hai ngày, mỗi chỗ đi qua đều thấy có ma thú thoi thóp, thậm chí bên cạnh đang có người đến gần mà bọn chúng cũng không có sức tránh né. Nhìn bọn chúng bể đầu chảy máu, nhóm người Phượng Vũ không khỏi suy đoán, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ý tưởng của Vân Sâm Lam ngay sau đó bị Ban Tư phủ nhận: “Loài người săn ma thú, bọn họ làm như vậy là để lấy tinh hạch và da cốt. Những ma thú này chỉ bị đánh trọng thương, tinh hạch quý báu nhất lại không bị đào đi, rõ ràng không phải là loài người hạ thủ.”

“Ừ, ta cũng vậy cảm thấy không phải là loài người làm.” Phượng Vũ phân tích nói, “Có thể đánh nhiều ma thú như vậy, khẳng định không phải một mình đánh, mà là một nhóm người cùng đánh, buổi tối nhất định đã đốt lửa nghỉ ngơi. Nhưng trên đường đến đây, chúng ta không nhìn thấy đồng lửa và dấu vết cắm trại nào cả.”

“Vậy rốt cuộc là ai đã hạ thủ đây?” Vân Sâm Lam vẫn chưa nghĩ ra. Nếu bàn về việc dò thám, Độc Giác Thú nhận là thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất. Nhưng đối với loại sự tình này, Vân Sâm Lam chỉ có thể luống cuống.

Phượng Vũ trầm ngâm suy nghĩ tỉ mỉ chốc lát, nói: “Có phải là đồng loại đánh nhau hay không?”

“Có này có thể, nhưng mà khi đồng loại đánh nhau thì mục đích rất đơn giản. Có thể là tranh giành giống cái, địa hoặc còn không chính là vì tranh đoạt chức vị Tộc trưởng. Mà những ma thú bị thương không cùng chủng tộc, các ma thú khác chủng tộc đều có đủ, hoàn toàn không phù hợp với tình hình trước mắt.”

Ban Tư nghiên cứu ma thú nhiều năm, đối với tập tính của chúng thì rõ như lòng bàn tay, nhưng vào lúc này cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

“Có phải là tranh đoạt vị trí thủ lĩnh Tử Vong Chi Cốc hay không?”

“Cũng không giống. Nếu nói là tranh vị, bọn ma thú sẽ tự tụ tập lại một lần, khi đó cho dù cách mười mấy dặm, riêng mùi hôi thối trên người bọn chúng đã đủ làm cọng cây ngọn cỏ chết đi. Tóm lại tất cả phải cần thận. Nhưng mà Phượng Vũ, người đã thành công thu phục Chu Tước Hỏa Linh, vậy thì không cần lo lắng rồi.”

Mặc dù tạm thời che giấu đồng bạn, nhưng đã từng tráo đổi mặt Chu Tước lên trên người Ban Tư, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không giấu giếm hắn gì cả.

Chỉ là từ lúc nói cho hắn biết Chu Tước Hỏa Linh đã nhận mình làm chủ nhân, Ban Tư suốt ngày ao ước ca ngợi, ngày nào cũng phải nói chuyện này một lần, rất tự hào của trình độ dạy học mình nhìn một chút,

mình chỉ dạy tiểu cô nương này mấy ngày, mới đảo mắt đã thu phục được một trong thiên địa ngũ linh là Chu Tước. Thiên phú học sinh cực kì cao, chắc chắn không thể thiếu công lao của lão sư.

Đối với lần này Phượng Vũ có chút dở khóc dở cười, chỉ là suy nghĩ một chút đến khúc mắt của Ban Tư, cũng hiểu tâm tình của hắn, liền mặc cho hắn đắc chí, không hề nữa nói gì.

Trong lúc đó, Phượng Vũ cũng không lơ là mà luôn để ý sự vật chung quanh. Chú ý tới ma thú bị thương ở ven đường, vết thương càng ngày càng “mới”, hiển nhiên là mới vừa bị thương không bao lâu, liền nhắc nhở đồng bạn nói: “Mọi người chú ý, có thể người làm ma thú bị thương nặng người đang ở gần đây.”

Vừa dứt lời, lập tức nghe được phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm. Ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, mang theo bụi bặm bay lên cao, làm cho những chiếc lá của cây bị nhuộm bởi một màu xám tro.

Thấy thế, Phượng Vũ biết mình đoán đúng rồi.

Đối mặt với địch thủ chưa biết mặt có thực lực siêu phàm này, trong lòng Phượng Vũ cũng không sinh ra sự chán nản, ngược lại có vài phần nóng lòng. Kể từ khi tu hành Ngự Linh bí tịch tới nay, nàng không tìm được địch thủ có đủ thực lực để đánh với nàng một trận, hiện nay chính là một cơ hội tốt để nàng thử sức.

“Ban Tư tiên sinh, trước tiên mời người ở nơi này nghỉ một chút, ta đi dọn dẹp một số vật cản đường.”

“Được, người nhớ chú ý an toàn.” Ban Tư tự biết mình không đủ năng lực, nếu đi theo sau, nhất định sẽ trở thành gánh nặng cho Phượng Vũ.

Được Ban Tư đồng ý, Phượng Vũ lại phân phó nói: “Sâm Lam, người ở nơi này chăm sóc lão nhân gia.”

Độc Giác Thú mất đi kỹ năng bay lượn, trong chiến đấu không có nhiều tác dụng lớn, Vân Sâm Lam tự mình cũng hiểu được điểm này, lập tức gạt đầu lên tiếng: “Dạ, chủ nhân.”

An bài xong, Phượng Vũ hoạt động khớp xương một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ hưng phấn: “Như vậy —— Chu Tước, chúng ta phải đi gặp tên kia đi!”

Nghe mình được gọi, Hồng Y mỹ nhân lập tức hiện thân ra ngoài không gian ma thú, cười tủm tỉm nói: “Tuân lệnh thưa chủ nhân.”

Lúc trọng thương diện diện ngã xuống đất, thân thể Cự Xỉ Long đau đớn, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩa: mẹ nó hôm nay hắn thật sự quá xui xẻo mà.

Đây vốn là một ngày rất bình thường, hắn không trêu ai cũng chẳng chọc người nào. Hắn chỉ muốn ra ngoài kiếm ăn mà thôi. Vậy mà vừa ra ngoài liền gặp một gia hỏa dã man, không hiểu chuyện, không nói một lời, trực tiếp vung quả đấm.

Từ trước đến giờ hắn luôn có lòng tin đối với mình, hơn nữa so với loài người thì hắn có một lớp vảy cứng cáp có khả năng miễn dịch đối với phép thuật. Trước kia khi chiến đấu, cho dù là đấu kỹ hay là ma pháp, đều vô pháp làm rung chuyển nửa phần thân thể khổng lồ của hắn. Cho nên hắn vẫn giống như trước đây, không tránh không né đối với sự công kích của kẻ địch, chỉ toàn tâm toàn ý mở cái miệng rộng ra, hung hăng cắn đỉnh đầu của kẻ địch.

Không ngờ, vậy mà lần này hắn lại thất sách.

Thân thể người này nhỏ hắn đến mấy lần, không dùng đấu kỹ, cũng không dùng pháp thuật, chỉ dùng một quyền bình thường đã đánh hắn bay lên, nơi bị đánh trúng truyền tới một loại đau đớn như bị xé rách. Đợt đau đớn này còn chưa biến mất, hắn liền mạnh mẽ ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ thân thể giống như một rã rời, không những bò cũng không bò dậy nổi, mà cảm giác đau đớn còn càng ngày càng lớn.

Trước khi Cự Xỉ Long xui xẻo bị đau đến mất nỏ dom đóm mà phải bất tỉnh, bỗng nhiên trong ánh mắt khép hờ hiện lên một bóng dáng mảnh khảnh của con người.

– xui xẻo lại tới nữa sao.

Mới vừa cảm thán một câu, Cự Xỉ Long có tu vi sơ đẳng trung cấp đã ngất đi.

Cách đó mấy chục thước, Phượng Vũ đứng ở phía sau nhìn thân thể to lớn như ngọn núi của Cự Xỉ Long, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đối thủ kì quái trước mắt, cuối cùng không xác định được hỏi “Chu Tước, đây không phải là. Con chuột trường thành sao?”

“Ngoại hình rất giống , chỉ là. Có nhiều chỗ bất đồng.” Chu Tước dò xét cẩn thận đối thủ một lần sau đó nghiêm túc nói.

“Vậy sao, thôi, không quan hấn là cái gì, đánh trước rồi nói.”

“Ừ. Ta xem tu vi của hấn ít nhất là tam đẳng trung cấp, còn cao hơn một cấp so chủ nhân ngài, ngài cần phải cẩn thận.”

“Không phải còn có người ở bên cạnh ta à.”

Chủ và tớ hai người nhàn nhã nói chuyện, thành công chọc giận con ma thú cuồng bạo: “Nhân loại ngu ngốc, lão tử không phải con chuột! Lão tử là Thủy Ma thú biến dị!”

Nói xong, ma thú có cái đầu cao bằng bốn cái đầu của Phượng Vũ, dùng quả đấm lớn như ngọn núi hung hăng nện xuống người Phượng Vũ: “Đi chết đi!”

Sức lực mạnh mẽ làm bụi, đất đá vụn bay loạn, khi Thủy ma thú nâng lên nắm đấm lần nữa thì chỗ Phượng Vũ bị đánh đã lõm xuống thật sâu. Bóng dáng Phượng Vũ đứng ở nơi đó không thấy đâu nữa, ngay cả một mảnh vụn y phục cũng không lưu lại.

“Ha ha ha, nhất định là bị đánh đến bị vùi vào trong đất rồi. Nhân loại đáng hận, lại dám nói lão tử là con chuột, lần này biết lợi hại chưa!”

Ngay sau đó, từ sau lưng Thủy ma thú truyền đến một giọng nói giễu cợt: “Quả thật rất lợi hại, đánh trượt mà còn mở to mắt nói mò – Phượng hỏa liệu thiên, diệt!”

Không đợi Thủy ma thú phản ứng kịp, ngay từ lúc quả đấm của hấn rơi xuống, Phượng Vũ và Chu Tước đã tiến tới phía sau hấn, không chút lưu tình toàn lực phóng ra Chu Tước Hỏa Diễm.

Ngọn lửa như nước thủy triều của biển, theo lời niệm pháp của Phượng Vũ mà ùn ùn vọt tới chỗ của Thủy ma thú, trong lúc đó, đã bao bọc lấy hấn, cắn nuốt thân hình khổng lồ của hấn hầu như không còn lại gì cả.

“Oa a a – nhân loại đáng chết, người cư nhiên lừa gạt ta – a a a! Nóng quá!”

Lần đầu tiên thấy có người bị ngọn lửa này bao vây mà cũng có thể nói chuyện, Phượng Vũ không khỏi ngoài ý muốn nhíu mày: “Có thể có sức ngăn cản, xem ra thật sự là có mấy phần bản lãnh.”

124. Chương 92-2: Cầu Huyết Nhận Thân (2)

Thánh Tế tư cũng không phát hiện dã tâm của tâm phúc, trong lòng chỉ tính toán không dứt: mới vừa phát hiện dư nghiệt Ma Vực ở Tây Phong đại lục, tiếp đến đã có sứ giả thần chức bị giết chết. Chẳng lẽ, là dư nghiệt Ma Vực xuống tay sao?

Từ trước đến giờ Lạc thị của Tu Tháp Đế Quốc nhất gan sợ phiền phức, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện đắc tội Quang Minh Thánh Điện. Hơn nữa ở đó ngoại trừ cao thủ trấn quốc Hoàng thất cung phụng bên ngoài, những người thường cũng chỉ có thực lực bình thường, căn bản không có thực lực giết chết Cam Ma La.

Đúng, nhất định là dư nghiệt Ma Vực đã xuống tay.

Nghĩ đến việc chưa giành được Ngự Linh yếu quyết , năm đó vẫn chưa tra ra bí mật trong Ma Vực, Thánh Tế tư lắc đầu một cái, bác bỏ ý tưởng của Trọng Lê: “Hoàng thất Tu tháp nhất định không dám đối địch với Quang Minh Thánh Điện, theo bốn điện chuyện này còn có ẩn tình khác. Trước tiên ta sẽ phái Quang Minh Chi Tử đến đó điều tra kỹ chân tướng, rồi sau đó mới quyết định.”

“Nhưng ——” Thánh Tế tư lại muốn phái Quang Minh Chi Tử đi! Không thể nghi ngờ là ngài ấy khá coi trọng diện~meo~danlequy~suni~don chuyện này. Nghe tin này, đầu tiên Trọng Lê cả kinh, tiếp theo nghĩ đến Quang Minh Chi Tử tác phong cứng rắn không nói tình cảm và thể diện, lại cảm thấy sầu não.

Hắn còn muốn tranh cãi một hồi, lại bị Thánh Tế tư lạnh lẽo nhìn thoáng qua: “Thế nào, người nghi ngờ quyết định của Thánh Tế tư sao? Hay là không phải tin tưởng năng lực của Quang Minh Chi Tử?”

“..... Thuộc hạ không dám.” Trọng Lê cắn chặt hàm răng, cúi đầu đành nhịn xuống tức giận.

Thánh Tế tư hài lòng nói: “Nếu vậy thì người lui ra đi. Chờ kết quả điều tra có, sẽ quyết định tiếp.”

“..... Vâng”

Trong lúc rời khỏi đại điện, trong mắt Trọng Lê tràn đầy hung ác, nham hiểm: Quang Minh Chi Tử nhất định sẽ không vì tình riêng mà làm việc sai trái, nhưng, chẳng lẽ mình không thể lên lút động thủ sao? Hắn nhất định sẽ bắt được hung thủ dám can đảm sát hại ái đồ của hắn, hơn nữa còn khiến cho cả Tu Thập chôn theo ái đồ của mình!

Tử Vong Chi Cốc.

“Chẳng lẽ có người ở chỗ này săn thú sao?”

Đi hai ngày, mỗi chỗ đi qua đều thấy có ma thú thoi thóp, thậm chí bên cạnh đang có người đến gần mà bọn chúng cũng không có sức tránh né. Nhìn bọn chúng bể đầu chảy máu, nhóm người Phượng Vũ không khỏi suy đoán, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ý tưởng của Vân Sâm Lam ngay sau đó bị Ban Tư phủ nhận: “Loài người săn ma thú, bọn họ làm như vậy là để lấy tinh hạch và da cốt. Những ma thú này chỉ bị đánh trọng thương, tinh hạch quý báu nhất lại không bị đào đi, rõ ràng không phải là loài người hạ thủ.”

“Ừ, ta cũng vậy cảm thấy không phải là loài người làm.” Phượng Vũ phân tích nói, “Có thể đánh nhiều ma thú như vậy, khẳng định không phải một mình đánh, mà là một nhóm người cùng đánh, buổi tối nhất định đã đốt lửa nghỉ ngơi. Nhưng trên đường đến đây, chúng ta không nhìn thấy đồng lửa và dấu vết cắm trại nào cả.”

“Vậy rốt cuộc là ai đã hạ thủ đây?” Vân Sâm Lam vẫn chưa nghĩ ra. Nếu bàn về việc dò thám, Độc Giác Thú nhận là thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất. Nhưng đối với loại sự tình này, Vân Sâm Lam chỉ có thể luống cuống.

Phượng Vũ trầm ngâm suy nghĩ tỉ mỉ chốc lát, nói: “Có phải là đồng loại đánh nhau hay không?”

“Có này có thể, nhưng mà khi đồng loại đánh nhau thì mục đích rất đơn giản. Có thể là tranh giành giống cái, địa hoặc còn không chính là vì tranh đoạt chức vị Tộc trưởng. Mà những ma thú bị thương không cùng chủng tộc, các ma thú khác chủng tộc đều có đủ, hoàn toàn không phù hợp với tình hình trước mắt.”

Ban Tư nghiên cứu ma thú nhiều năm, đối với tập tính của chúng thì rõ như lòng bàn tay, nhưng vào lúc này cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

“Có phải là tranh đoạt vị trí thủ lĩnh Tử Vong Chi Cốc hay không?”

“Cũng không giống. Nếu nói là tranh vị, bọn ma thú sẽ tự tụ tập lại một lần, khi đó cho dù cách mười dặm, riêng mùi hôi thối trên người bọn chúng đã đủ làm cọng cây ngọn cỏ chết đi. Tóm lại tất cả phải cẩn thận. Nhưng mà Phượng Vũ, người đã thành công thu phục Chu Tước Hỏa Linh, vậy thì không cần lo lắng rồi.”

Mặc dù tạm thời che giấu đồng bạn, nhưng đã từng tráo đổi mặt Chu Tước lên trên người Ban Tư, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không giấu giếm hắn gì cả.

Chỉ là từ lúc nói cho hắn biết Chu Tước Hỏa Linh đã nhận mình làm chủ nhân, Ban Tư suốt ngày ao ước ca ngợi, ngày nào cũng phải nói chuyện này một lần, rất tự hào của trình độ dạy học mình nhìn một chút, mình chỉ dạy tiểu cô nương này mấy ngày, mới đảo mắt đã thu phục được một trong thiên địa ngũ linh là Chu Tước. Thiên phú học sinh cực kì cao, chắc chắn không thể thiếu công lao của lão sư.

Đối với lần này Phượng Vũ có chút dở khóc dở cười, chỉ là suy nghĩ một chút đến khúc mắt của Ban Tư, cũng hiểu tâm tình của hắn, liền mặc cho hắn đắc chí, không hề nữa nói gì.

Trong lúc đó, Phượng Vũ cũng không lơ là mà luôn để ý sự vật chung quanh. Chú ý tới ma thú bị thương ở ven đường, vết thương càng ngày càng “mới”, hiển nhiên là mới vừa bị thương không bao lâu, liền nhắc nhở đồng bạn nói: “Mọi người chú ý, có thể người làm ma thú bị thương nặng người đang ở gần đây.”

Vừa dứt lời, lập tức nghe được phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm. Ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, mang theo bụi bặm bay lên cao, làm cho những chiếc lá của cây bị nhuộm bởi một màu xám tro.

Thấy thế, Phượng Vũ biết mình đoán đúng rồi.

Đối mặt với địch thủ chưa biết mặt có thực lực siêu phàm này, trong lòng Phượng Vũ cũng không sinh ra sự chán nản, ngược lại có vài phần nóng lòng. Kể từ khi tu hành Ngự Linh bí tịch tới nay, nàng không tìm được địch thủ có đủ thực lực để đánh với nàng một trận, hiện nay chính là một cơ hội tốt để nàng thử sức.

“Ban Tư tiên sinh, trước tiên mời người ở nơi này nghỉ một chút, ta đi dọn dẹp một số vật cản đường.”

“Được, người nhớ chú ý an toàn.” Ban Tư tự biết mình không đủ năng lực, nếu đi theo sau, nhất định sẽ trở thành gánh nặng cho Phượng Vũ.

Được Ban Tư đồng ý, Phượng Vũ lại phân phó nói: “Sâm Lam, người ở nơi này chăm sóc lão nhân gia.”

Độc Giác Thú mất đi kỹ năng bay lượn, trong chiến đấu không có nhiều tác dụng lớn, Vân Sâm Lam tự mình cũng hiểu được điểm này, lập tức gật đầu lên tiếng: “Dạ, chủ nhân.”

An bài xong, Phượng Vũ hoạt động khớp xương một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ hưng phấn: “Như vậy —— Chu Tước, chúng ta phải đi gặp tên kia đi!”

Nghe mình được gọi, Hồng Y mỹ nhân lập tức hiện thân ra ngoài không gian ma thú, cười tủm tỉm nói: “Tuân lệnh thưa chủ nhân.”

Lúc trọng thương diện&dan^le%quy@don ngã xuống đất, thân thể Cự Xỉ Long đau đớn, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩa: mẹ nó hôm nay hắn thật sự quá xui xẻo mà.

Đây vốn là một ngày rất bình thường, hắn không trêu ai cũng chẳng chọc người nào. Hắn chỉ muốn ra ngoài kiếm ăn mà thôi. Vậy mà vừa ra ngoài liền gặp một gia hỏa dã man, không hiểu chuyện, không nói một lời, trực tiếp vung quả đấm.

Từ trước đến giờ hắn luôn có lòng tin đối với mình, hơn nữa so với loài người thì hắn có một lớp vảy cứng cáp có khả năng miễn dịch đối với phép thuật. Trước kia khi chiến đấu, cho dù là đấu kỹ hay là ma pháp, đều vô pháp làm rung chuyển nửa phần thân thể khổng lồ của hắn. Cho nên hắn vẫn giống như trước đây, không tránh không né đối với sự công kích của kẻ địch, chỉ toàn tâm toàn ý mở cái miệng rộng ra, hung hăng cắn đỉnh đầu của kẻ địch.

Không ngờ, vậy mà lần này hắn lại thất sách.

Thân thể người này nhỏ hắn đến mấy lần, không dùng đấu kỹ, cũng không dùng pháp thuật, chỉ dùng một quyền bình thường đã đánh hắn bay lên, nơi bị đánh trúng truyền tới một loại đau đớn như bị xé rách. Đợt đau đớn này còn chưa biến mất, hắn liền mạnh mẽ ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ thân thể giống như một rã rời, không những bò cũng không bò dậy nổi, mà cảm giác đau đớn còn càng ngày càng lớn.

Trước khi Cự Xỉ Long xui xẻo bị đau đến mất nổ đom đóm mà phải bất tỉnh, bỗng nhiên trong ánh mắt khép hờ hiện lên một bóng dáng mảnh khảnh của con người.

– xui xẻo lại tới nữa sao.

Mới vừa cảm thán một câu, Cự Xỉ Long có tu vi sơ đẳng trung cấp đã ngất đi.

Cách đó mấy chục thước, Phượng Vũ đứng ở phía sau nhìn thân thể to lớn như ngọn núi của Cự Xỉ Long, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đối thủ kì quái trước mắt, cuối cùng không xác định được hỏi “Chu Tước, đây không phải là..... Con chuột trưởng thành sao?”

“Ngoại hình rất giống, chỉ là..... Có nhiều chỗ bất đồng.” Chu Tước dò xét cẩn thận đối thủ một lần sau đó nghiêm túc nói.

“Vậy sao, thôi, không quản hấn là cái gì, đánh trước rồi nói.”

“Ừ. Ta xem tu vi của hấn ít nhất là tam đẳng trung cấp, còn cao hơn một cấp so chủ nhân ngài, ngài cần phải cẩn thận.”

“Không phải còn có người ở bên cạnh ta à.”

Chủ và tớ hai người nhàn nhả nói chuyện, thành công chọc giận con ma thú cuồng bạo: “Nhân loại ngu ngốc, lão tử không phải con chuột! Lão tử là Thủy Ma thú biến dị!”

Nói xong, ma thú có cái đầu cao bằng bốn cái đầu của Phượng Vũ, dùng quả đấm lớn như ngọn núi hung hăng nện xuống người Phượng Vũ: “Đi chết đi!”

Sức lực mạnh mẽ làm bụi, đất đá vụn bay loạn, khi Thủy ma thú nâng lên nắm đấm lần nữa thì chỗ Phượng Vũ bị đánh đã lõm xuống thật sâu. Bóng dáng Phượng Vũ đứng ở nơi đó không thấy đâu nữa, ngay cả một mảnh vụn y phục cũng không lưu lại.

“Ha ha ha, nhất định là bị đánh đến bị vùi vào trong đất rồi. Nhân loại đáng hận, lại dám nói lão tử là con chuột, lần này biết lợi hại chưa!”

Ngay sau đó, từ sau lưng Thủy ma thú truyền đến một giọng nói giễu cợt: “Quả thật rất lợi hại, đánh trượt mà còn mở to mắt nói mò – Phượng hỏa liệu thiên, diệt!”

Không đợi Thủy ma thú phản ứng kịp, ngay từ lúc quả đấm của hấn rơi xuống, Phượng Vũ và Chu Tước đã tiến tới phía sau hấn, không chút lưu tình toàn lực phóng ra Chu Tước Hỏa Diễm.

Ngọn lửa như nước thủy triều của biển, theo lời niệm pháp của Phượng Vũ mà ùn ùn vọt tới chỗ của Thủy ma thú, trong lúc đó, đã bao bọc lấy hấn, cắn nuốt thân hình khổng lồ của hấn hầu như không còn lại gì cả.

“Oa a a – nhân loại đáng chết, người cư nhiên lừa gạt ta – a a a! Nóng quá!”

Lần đầu tiên thấy có người bị ngọn lửa này bao vây mà cũng có thể nói chuyện, Phượng Vũ không khỏi ngoài ý muốn nhíu mày: “Có thể có sức ngăn cản, xem ra thật sự là có mấy phần bản lãnh.”

125. Chương 98: Tội Phạm Truy Nã

“Cuối cùng cũng được ra ngoài.” Trên đầu không còn là vách tường tối tăm, mà là một bầu trời tươi sáng. Mặc dù xung quanh có chút u ám, ánh mắt trời cũng không có chiều sáng ra xa, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Phượng Vũ lúc này.

Vẫn đang lo lắng cho an nguy của chủ nhân, Chu Tước cũng không khỏi lộ ra một nụ cười sáng lạn. Sau khi an bài xong cho Tiểu Hắc Miêu của Ban Tư, ba người thoải mái ra trận, một đường thẳng tiến không còn phải lo trước lo sau. Mặc dù gặp phải ma thú biến dị còn mạnh hơn ma thú ở nhóm người vừa rồi, nhưng bởi chủ tớ ba người liên thủ lại, đánh đâu thắng đó bách chiến bách thắng không gì cản nổi.

Chỉ cần đi theo Phượng Vũ, chẳng có gì là không thể. Ngày đó nàng nói tuyệt đối sẽ không để ai chết trước mình, cũng không có khoa trương. Nhìn chăm chú vào gương mặt đã thả lỏng của Phượng Vũ, Chu Tước thầm nghĩ.

Trong lúc vô tình, lo lắng về chủ nhân đời trước trong lòng, đều đã tan thành mây khói.

So với những phức tạp trong lòng Chu Tước, Văn Thâm Lam lại giống Phượng Vũ, chỉ đơn thuần là vui mừng khi có thể thoát khỏi Tử Vong Chi Cốc. Đối với người trời sinh có tính thích sạch sẽ như hấn mà nói, cái nơi bẩn thỉu hôi thối kia chính là hành hạ lớn nhất trong cuộc đời của hấn.

Ba người hoặc xúc động hoặc mừng rỡ, lại không biết các cư dân Bồ Nghi Nặc nơi đây đã xem tới mặt mày choáng váng. Cho dù là lão già lớn tuổi nhất của trấn, từ khi có trí nhớ tới nay, cũng chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp, chàng trai nào tuấn tú như vậy. Đối diện với ba khuôn mặt tuyệt sắc, trong chốc lát nhóm thương nhân dỏm mồm dỏ miệng hay mời chào khách cũng không biết nói gì cho phải.

“Xin cho hỏi khách điểm ở nơi nào?”

Trái tim non nớt của thiếu nữ đang đập loạn nhịp vì sự tuấn mỹ vô song của tiểu công tử Vân Thâm Lam, bỗng nhiên bị câu hỏi của Phương Vũ làm cho tỉnh lại. Nàng nhìn thẳng về phía thanh niên tuấn mỹ phía sau lưng Phương Vũ, chỉ cảm thấy mặt cũng đã đỏ tới tận mang tai, âm thanh nhỏ đến gần như là không nghe được: “Có. . . . Trong quán rượu cũng có phòng trọ. . . .”

“Vậy hẳn là cũng có phục vụ bữa trưa chứ? Chúng ta đặt ba gian phòng, mặt khác muốn một bàn thức ăn, xin nhanh chút.”

“Được.” Nghĩ đến có thể tiếp xúc gần gũi với soái ca, tỳ nữ lập tức cung kính mười phần, bỏ lại người chia bài còn đang ngẩn ngơ, nhiệt tình mời nhóm người Phương Vũ vào trong quán rượu. Để thể hiện sự ân cần của mình, còn đặc biệt cao giọng thông báo cho đầu bếp nhanh chóng nấu ăn. Không nghĩ tới, vừa kêu mấy tiếng, nhưng trong phòng bếp vẫn yên tĩnh đến không có lấy một chút tiếng động.

“Đáng giận, chẳng lẽ hẳn lại uống nhiều quá mà ngủ say luôn rồi?” Bị mất mặt trước mặt soái ca, tỳ nữ căm giận nói: “Để ta đi lôi hẳn dậy!”

Lúc này, lại nghe thấy trên lầu truyền tới một trận cãi vã kịch liệt: “Người nói chỉ cần ta trả tiền cho người, người sẽ thay ta đi hái linh dược, đảm bảo rằng sau khi bằng hữu của ta ăn vào thì bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp. Kết quả người lại chỉ đưa cho ta một vị thuốc, phương thuốc đâu? Phương thuốc ở nơi nào?!”

“Không phải chúng ta đã từng nói trước, người cho ta tiền, ta đưa người dược liệu? Ta không có từng nói là sẽ đưa người phương thuốc. Là tự người hiểu nhầm.”

“Thì ra là người chơi chữ với ta, người dám trêu đùa ta sao?”

“Dù sao ta chưa từng nói qua là có phương thuốc, dược liệu người thích lấy hay không thì tùy, chỉ là đừng hy vọng ta trả tiền lại cho người, đây chính là ta đã bỏ ra công sức rất lớn mới hái được.”

Hai người to tiếng cãi nhau cực lớn, vừa nghe cũng biết là xảy ra chuyện gì. Tỳ nữ nghe vậy bất đắc dĩ nâng trán: “Trời ạ, lão đầu bếp muốn kiếm thêm mấy lượng bạc lại gặp phải phiền toái rồi.”

Nhưng Phương Vũ lại có chút khó hiểu: Giọng nói của người này có chút quen tai, chẳng lẽ ở Đại lục Bắc Minh này cũng có người mà mình quen biết hay sao?

Trên lầu là một hồi tiếng bình khí tuốt ra khỏi vỏ, lão nhân gia lúc trước vẫn còn phun nước miếng biện giải cho mình giờ lập tức nghẹn họng trân trối, nơm nớp lo sợ: “Các, các hạ, có lời gì từ từ nói, ngàn vạn đừng động đao á.”

“Hừ! Hoặc là người lấy phương thuốc ra đây, hoặc là để mạng lại chỗ này, chính người tự mình chọn đi!”

“Ta...ta oan uống a! Thật sự là ta không có phương thuốc, chỉ có mỗi dược liệu này ạ!”

Nghe đến đó, Phương Vũ đã nhận ra thân phận của đối phương. Ghé đầu nhìn lần nữa, quả nhiên là người hơn mười ngày trước mới gặp qua - Mạnh Nguyên, Trưởng Đào bằng vàng của hắn còn đang gác ở trên cổ của một nam tử trung niên mặc trang phục đầu bếp, người đầy dầu mỡ.

Bất gặp ánh mắt hung dữ mà không che dấu sát khí chút nào của Mạnh Nguyên, lão đầu bếp sợ đến run rẩy cả người, cầu khẩn nói: “Các hạ, ta... ta thừa nhận, dược liệu bán cho ngài chỉ là một dược liệu bình thường. Hơn nữa lại còn muốn giá cao từ ngài, lúc ấy lại cũng không có nói rõ ràng. Thật sự là ta không có phương thuốc, ngài thật có giết chết ta rồi ta cũng không thể giao ra được. Cứ coi như ta có mắt không trông, mạo phạm các hạ, ta trả lại toàn bộ tiền cho các hạ, kính xin các hạ giờ cao đánh khẽ, tha ta cho ta một mạng, có được không?”

“Người ——” Mạnh Nguyên vì dược liệu này mà một mình xông vào Tử Vong Chi Cốc, suýt nữa chết ở trong tay của Dục Vệ - thủ hạ Ngân Y, nói là thập tử nhất sinh cũng không quá đáng. Vào lúc này đột

nhien nghe thấy đối phương nói thuốc trị bệnh tất cả lời nói lúc trước đều là xằng bậy chỉ để lừa tiền, bảo làm sao hắn có thể không giận đây.

Hắn vốn là liếm máu đầu đao mà sống, giận dữ giết người cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Thấy sát ý trong mắt hắn đã đạt đến cực hạn, lão đầu bếp thấy mạng nhỏ sắp mất vào trong tay hắn, không khỏi cảm thấy hồi hận. Chỉ nghe thấy một hồi âm thanh nhỏ giọt, nào ngờ sợ đến nỗi tiểu cả ra quần. Rơi vào trong mắt mọi người, vừa thấy ghê tởm lại vừa đáng khinh bỉ.

Thấy hắn bộ dáng bỉ ổi hèn mọn này của hắn, Mạnh Nguyên ghét bỏ, nhớ tới đối phương cũng chỉ là người tham tiền bình thường, cũng không phải là người tu luyện. Nguyên tắc của hắn vốn không giết người bình thường vô tội, lập tức nhắm mắt lại mạnh mẽ nhìn sát ý xuống trong lòng, rút đao lại, quát một tiếng: “Cút!”

“Cám ơn! Đa tạ các hạ đã tha mạng!” Lão đầu bếp không dám chậm trễ, vừa để túi tiền xuống, lập tức đã lăn một vòng trốn xuống lầu.

Cơn giận dữ của Mạnh Nguyên còn sót lại chưa tiêu, lo lắng đã dâng lên: Thương thế của bằng hữu càng ngày càng nặng, lại chậm chạp không có tìm được thuốc chữa. Kéo dài thêm mấy ngày nữa, nói không chừng bằng hữu khó có thể giữ được tính mạng. Chẳng lẽ mấy ngày qua liên tiếp trốn đông nấp tây lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì sao? Đến tột cùng là phải làm thế nào cho phải?

Đang lúc buồn rầu, một giọng nói quen thuộc phiêu lãng tới: “Mạnh tiên sinh.”

Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn là khuôn mặt thanh lệ thoát tục, Mạnh Nguyên sững sờ trong chốc lát: “Phượng Vũ tiểu thư, làm sao tiểu thư lại ở chỗ này?”

“Ta mới đi ra khỏi Tử Vong Chi Cốc, đặt chân tới đây nghỉ ngơi một chút.”

Lúc này Mạnh Nguyên chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện, nặng nề thở dài một tiếng, hắn cầm lấy túi tiền, lại móc ra tất cả tinh thạch trên người, đưa tới trước mặt Phượng Vũ: “Ngày đó đa tạ Phượng Vũ tiểu thư khăng khái giúp đỡ, nhưng chuyện có biến, số tiền này chỉ sợ là không cần dùng tới, tại hạ đành xin trả lại cho tiểu thư thôi.”

Nhớ tới đoạn đối thoại vừa mới nghe được, Phượng Vũ không có nhận lấy túi tiền, ngược lại lại hỏi “Bằng hữu của huynh bị bệnh rất nặng?”

Trầm mặc trong chốc lát, Mạnh Nguyên phiền não gãi gãi mái tóc vốn loạn thất bát tao: “Không phải bệnh, hắn là bị trọng thương. Nếu như có thuốc trị lập tức có thể khỏi, nhưng ta vẫn không tìm được.”

“Trong tay ta đang có chút dược liệu, nếu như huynh tin tưởng lời ta nói, ta có thể giúp huynh xem bằng hữu của huynh một chút?” Phượng Vũ đề nghị. Nàng thật sự thương thức Mạnh Nguyên trọng tình trọng nghĩa đối với bằng hữu, quyết định sẽ giúp hắn một tay vậy.

Nghe vậy, hai mắt Mạnh Nguyên tỏa sáng, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng: “Thì ra Phượng Vũ tiểu thư cũng hiểu biết y thuật, thật tốt quá! Vậy liền làm phiền tiểu thư xem giúp hắn một chút!”

Hắn ba bước thành hai bước đi tới căn phòng cuối hành lang mở cửa, rón rén mang đám người Phượng Vũ tiến vào trong phòng: “Phượng Vũ tiểu thư, trong lúc hắn đánh nhau với đối phương bị trúng một chưởng. Đại phu nói là lục phủ ngũ tạng bị tổn thương. Nhưng vô luận sử dụng phương pháp hay thuốc bổ nào, thương thế của hắn vẫn không có chuyển biến tốt, hơn nữa càng ngày càng nặng, ta thật sự rất lo lắng. . .”

Ngoài ý muốn của Phượng Vũ, người nằm trên giường còn là một thiếu niên, nhìn dáng dấp chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt chỉ chút những điểm đỏ, làm cho không nhìn rõ ngũ quan, cũng không biết là tuấn tú hay xấu xí nữa. Nhưng nhìn lông mày sâu róm, lông mi dài như tranh vẽ, loáng thoáng có thể thấy được bộ dáng tuấn dật của hắn lúc không bị bệnh.

Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ hô hấp của thiếu niên hiện giờ yếu ớt nằm ở trên giường, sắc mặt xanh trắng, cho thấy hắn mắc bệnh hiểm nghèo, không có được một nửa phong thái của ngày thường.

Phượng Vũ không xem mạch mà cầm lấy bàn tay thiếu niên, thả linh lực vào thân thể đối phương để thăm dò, cẩn thận cảm thụ kinh mạch của hắn có gì khác thường không.

Đối với người tu luyện tầm thường mà nói, làm như vậy cực kỳ hao tổn linh lực, cho nên cũng rất nhiều người không nguyện ý dùng cách này. Phượng Vũ ý vào Thiên Phú Dị Bẩm của mình, căn bản là không có nhiều băn khoăn như vậy. Nàng cũng không biết hành động này rơi vào trong mắt Mạnh Nguyên, làm cho hắn cảm thấy vô cùng xúc động, cho là Phượng Vũ nhiệt tình khăng khải, trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần cảm kích.

Theo linh lực xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Phượng Vũ càng ngày càng cổ quái. Một hồi lâu, ngón tay thon dài của nàng liền rời khỏi bàn tay thiếu niên, nhìn về phía Mạnh Nguyên nói: “Các huynh... trêu chọc người của Quang Minh Thánh Điện?”

Phượng Vũ nhàn nhạt nói ra một câu, lại làm Mạnh Nguyên cả kinh thất sắc: “Tiểu...Làm sao tiểu thư có thể biết được? !”

Lời này nói ra không khác nào là thừa nhận. Phượng Vũ cũng không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta tự có biện pháp của mình. Ta có thể chữa trị thương thế của hắn, nhưng trước hết, ta hi vọng có thể biết được đầu đuôi sự việc.”

126. Chương 93: Tội Phạm Truy Nã

“Cuối cùng cũng được ra ngoài.” Trên đầu không còn là vách tường tối tăm, mà là một bầu trời tươi sáng. Mặc dù xung quanh có chút u ám, ánh mắt trời cũng không có chiếu sáng ra xa, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Phượng Vũ lúc này.

Vẫn đang lo lắng cho an nguy của chủ nhân, Chu Tước cũng không khỏi lộ ra một nụ cười sáng lạn. Sau khi an bài xong cho Tiểu Hắc Miêu của Ban Tư, ba người thoải mái ra trận, một đường thẳng tiến không còn phải lo trước lo sau. Mặc dù gặp phải ma thú biến dị còn mạnh hơn ma thú ở nhóm người vừa rồi, nhưng bởi chủ tử ba người liền thủ lại, đánh đâu thắng đó bách chiến bách thắng không gì cản nổi.

Chỉ cần đi theo Phượng Vũ, chẳng có gì là không thể. Ngày đó nàng nói tuyệt đối sẽ không để ai chết trước mình, cũng không có khoa trương. Nhìn chăm chú vào gương mặt đã thả lỏng của Phượng Vũ, Chu Tước thầm nghĩ.

Trong lúc vô tình, lo lắng về chủ nhân đời trước trong lòng, đều đã tan thành mây khói.

So với những phức tạp trong lòng Chu Tước, Văn Thâm Lam lại giống Phượng Vũ, chỉ đơn thuần là vui mừng khi có thể thoát khỏi Tử Vong Chi Cốc. Đối với người trời sinh có tính thích sạch sẽ như hắn mà nói, cái nơi bẩn thỉu hôi thối kia chính là hành hạ lớn nhất trong cuộc đời của hắn.

Ba người hoặc xúc động hoặc mừng rỡ, lại không biết các cư dân Bồ Nghi Nặc nơi đây đã xem tới mặt mày choáng váng. Cho dù là lão già lớn tuổi nhất của trấn, từ khi có trí nhớ tới nay, cũng chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp, chàng trai nào tuấn tú như vậy. Đối diện với ba khuôn mặt tuyệt sắc, trong chốc lát nhóm thương nhân dẽo mồm dẽo miệng hay mời chào khách cũng không biết nói gì cho phải.

“Xin cho hỏi khách điểm ở nơi nào?”

Trái tim non nớt của thiếu nữ đang đập loạn nhịp vì sự tuấn mỹ vô song của tiểu công tử Văn Thâm Lam, bỗng nhiên bị câu hỏi của Phượng Vũ làm cho tỉnh lại. Nàng nhìn thẳng về phía thanh niên tuấn mỹ phía sau lưng Phượng Vũ, chỉ cảm thấy mặt cũng đã đỏ tới tận mang tai, âm thanh nhỏ đến gần như là không nghe được: “Có..... Trong quán rượu cũng có phòng trọ.....”

“Vậy hắn là cũng có phục vụ bữa trưa chứ? Chúng ta đặt ba gian phòng, mặt khác muốn một bàn thức ăn, xin nhanh chút.”

“Được.” Nghĩ đến có thể tiếp xúc gần gũi với soái ca, tỷ nữ lập tức cung kính mười phần, bỏ lại người chia bài còn đang ngẩn ngơ, nhiệt tình mời nhóm người Phượng Vũ vào trong quán rượu. Để thể hiện sự ân cần của mình, còn đặc biệt cao giọng thông báo cho đầu bếp nhanh chóng nấu ăn. Không nghĩ tới, vừa kêu mấy tiếng, nhưng trong phòng bếp vẫn yên tĩnh đến không có lấy một chút tiếng động.

“Đáng giận, chẳng lẽ hần lại uống nhiều quá mà ngủ say luôn rồi?” Bị mất mặt trước mặt soái ca, tỳ nữ cầm giận nói: “Để ta đi lôi hần dậy!”

Lúc này, lại nghe thấy trên lầu truyền tới một trận cãi vã kịch liệt: “Người nói chỉ cần ta trả tiền cho người, người sẽ thay ta đi hái linh dược, đảm bảo rằng sau khi bằng hữu của ta ăn vào thì bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp. Kết quả người lại chỉ đưa cho ta một vị thuốc, phương thuốc đâu? Phương thuốc ở nơi nào?!”

“Không phải chúng ta đã từng nói trước, người cho ta tiền, ta đưa người dược liệu? Ta không có từng nói là sẽ đưa người phương thuốc. Là tự người hiểu nhầm.”

“Thì ra là người chơi chữ với ta, người dám trêu đùa ta sao?”

“Dù sao ta chưa từng nói qua là có phương thuốc, dược liệu người thích lấy hay không thì tùy, chỉ là đừng hy vọng ta trả tiền lại cho người, đây chính là ta đã bỏ ra công sức rất lớn mới hái được.”

Hai người to tiếng cãi nhau cực lớn, vừa nghe cũng biết là xảy ra chuyện gì. Tỳ nữ nghe vậy bất đắc dĩ nâng trán: “Trời ạ, lão đầu bếp muốn kiếm thêm mấy lượng bạc lại gặp phải phiền toái rồi.”

Nhưng Phương Vũ lại có chút khó hiểu: Giọng nói của người này có chút quen tai, chẳng lẽ ở Đại lục Bắc Minh này cũng có người mà mình quen biết hay sao?

Trên lầu là một hồi tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ, lão nhân gia lúc trước vẫn còn phun nước miếng biện giải cho mình giờ lập tức nghẹn họng trân trối, nơm nớp lo sợ: “Các, các hạ, có lời gì từ từ nói, ngàn vạn đừng động đao á.”

“Hừ! Hoặc là người lấy phương thuốc ra đây, hoặc là để mạng lại chỗ này, chính người tự mình chọn đi!”

“Ta...ta oan uống a! Thật sự là ta không có phương thuốc, chỉ có mỗi dược liệu này ạ!”

Nghe đến đó, Phương Vũ đã nhận ra thân phận của đối phương. Ghé đầu nhìn lần nữa, quả nhiên là người hơn mười ngày trước mới gặp qua - Mạnh Nguyên, Trưởng Đao bằng vàng của hần còn đang gác ở trên cổ của một nam tử trung niên mặc trang phục đầu bếp, người đầy dầu mỡ.

Bắt gặp ánh mắt hung dữ mà không che dấu sát khí chút nào của Mạnh Nguyên, lão đầu bếp sợ đến run rẩy cả người, cầu khẩn nói: “Các hạ, ta... ta thừa nhận, dược liệu bán cho ngài chỉ là một dược liệu bình thường. Hơn nữa lại còn muốn giá cao từ ngài, lúc ấy lại cũng không có nói rõ ràng. Thật sự là ta không có phương thuốc, ngài thật có giết chết ta rồi ta cũng không thể giao ra dược. Cứ coi như ta có mắt không trông, mạo phạm các hạ, ta trả lại toàn bộ tiền cho các hạ, kính xin các hạ giờ cao đánh khẽ, tha ta cho ta một mạng, có được không?”

“Người ——” Mạnh Nguyên vì dược liệu này mà một mình xông vào Tử Vong Chi Cốc, suýt nữa chết ở trong tay của Dục Vệ - thủ hạ Ngân Y, nói là thập tử nhất sinh cũng không quá đáng. Vào lúc này đột nhiên nghe thấy đối phương nói thuốc trị bệnh tất cả lời nói lúc trước đều là xằng bậy chỉ để lừa tiền, bảo làm sao hần có thể không giận đây.

Hần vốn là liếm máu đầu đao mà sống, giận dữ giết người cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Thấy sát ý trong mắt hần đã đạt đến cực hạn, lão đầu bếp thấy mạng nhỏ sắp mất vào trong tay hần, không khỏi cảm thấy hối hận. Chỉ nghe thấy một hồi âm thanh nhỏ giọt, nào ngờ sợ đến nỗi tiểu cả ra quần. Rơi vào trong mắt mọi người, vừa thấy ghê tởm lại vừa đáng khinh bỉ.

Thấy hần bộ dáng bi ối hèn mọn này của hần, Mạnh Nguyên ghét bỏ, nhớ tới đối phương cũng chỉ là người tham tiền bình thường, cũng không phải là người tu luyện. Nguyên tắc của hần vốn không giết người bình thường vô tội, lập tức nhắm mắt lại mạnh mẽ nhin sát ý xuống trong lòng, rút đao lại, quát một tiếng: “Cút!”

“Cám ơn! Đa tạ các hạ đã tha mạng!” Lão đầu bếp không dám chậm trễ, vừa để túi tiền xuống, lập tức đã lăn một vòng trốn xuống lầu.

Cơn giận dữ của Mạnh Nguyên còn sót lại chưa tiêu, lo lắng đã dâng lên: Thương thế của bằng hữu càng ngày càng nặng, lại chậm chạp không có tìm được thuốc chữa. Kéo dài thêm mấy ngày nữa, nói không chừng bằng hữu khó có thể giữ được tính mạng. Chẳng lẽ mấy ngày qua liên tiếp trốn đông nấp tây lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì sao? Đến tột cùng là phải làm thế nào cho phải?

Đang lúc buồn rầu, một giọng nói quen thuộc phiêu lãng tới: “Mạnh tiên sinh.”

Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn là khuôn mặt thanh lệ thoát tục, Mạnh Nguyên sững sờ trong chốc lát: “Phượng Vũ tiểu thư, làm sao tiểu thư lại ở chỗ này?”

“Ta mới đi ra khỏi Tử Vong Chi Cốc, đặt chân tới đây nghỉ ngơi một chút.”

Lúc này Mạnh Nguyên chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện, nặng nề thở dài một tiếng, hắn cầm lấy túi tiền, lại móc ra tất cả tinh thạch trên người, đưa tới trước mặt Phượng Vũ: “Ngày đó đa tạ Phượng Vũ tiểu thư khăng khái giúp đỡ, nhưng chuyện có biến, số tiền này chỉ sợ là không cần dùng tới, tại hạ đành xin trả lại cho tiểu thư thôi.”

Nhớ tới đoạn đối thoại vừa mới nghe được, Phượng Vũ không có nhận lấy túi tiền, ngược lại lại hỏi “Bằng hữu của huynh bị bệnh rất nặng?”

Trầm mặc trong chốc lát, Mạnh Nguyên phiền não gãi gãi mái tóc vốn loạn thất bát tao: “Không phải bệnh, hắn là bị trọng thương. Nếu như có thuốc trị lập tức có thể khỏi, nhưng ta vẫn không tìm được.”

“Trong tay ta đang có chút dược liệu, nếu như huynh tin tưởng lời ta nói, ta có thể giúp huynh xem bằng hữu của huynh một chút?” Phượng Vũ đề nghị. Nàng thật sự thương thức Mạnh Nguyên trọng tình trọng nghĩa đối với bằng hữu, quyết định sẽ giúp hắn một tay vậy.

Nghe vậy, hai mắt Mạnh Nguyên tỏa sáng, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng: “Thì ra Phượng Vũ tiểu thư cũng hiểu biết y thuật, thật tốt quá! Vậy liền làm phiền tiểu thư xem giúp hắn một chút!”

Hắn ba bước thành hai bước đi tới căn phòng cuối hành lang mở cửa, rón rén mang đám người Phượng Vũ tiến vào trong phòng: “Phượng Vũ tiểu thư, trong lúc hắn đánh nhau với đối phương bị trúng một chưởng. Đại phu nói là lục phủ ngũ tạng bị tổn thương. Nhưng vô luận sử dụng phương pháp hay thuốc bổ nào, thương thế của hắn vẫn không có chuyển biến tốt, hơn nữa càng ngày càng nặng, ta thật sự rất lo lắng.....”

Ngoài ý muốn của Phượng Vũ, người nằm trên giường còn là một thiếu niên, nhìn dáng dấp chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt chỉ chút những điểm đỏ, làm cho không nhìn rõ ngũ quan, cũng không biết là tuấn tú hay xấu xí nữa. Nhưng nhìn lông mày sâu róm, lông mi dài như tranh vẽ, loáng thoáng có thể thấy được bộ dáng tuấn dật của hắn lúc không bị bệnh.

Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ hô hấp của thiếu niên hiện giờ yếu ớt nằm ở trên giường, sắc mặt xanh trắng, cho thấy hắn mắc bệnh hiểm nghèo, không có được một nửa phong thái của ngày thường.

Phượng Vũ không xem mạch mà cầm lấy bàn tay thiếu niên, thả linh lực vào thân thể đối phương để thăm dò, cẩn thận cảm thụ kinh mạch của hắn có gì khác thường không.

Đối với người tu luyện tâm thường mà nói, làm như vậy cực kỳ hao tổn linh lực, cho nên cũng rất nhiều người không nguyện ý dùng cách này. Phượng Vũ ỷ vào Thiên Phú Dự Bẩm của mình, căn bản là không có nhiều băn khoăn như vậy. Nàng cũng không biết hành động này rơi vào trong mắt Mạnh Nguyên, làm cho hắn cảm thấy vô cùng xúc động, cho là Phượng Vũ nhiệt tình khăng khái, trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần cảm kích.

Theo linh lực xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Phượng Vũ càng ngày càng cổ quái. Một hồi lâu, ngón tay thon dài của nàng liền rời khỏi bàn tay thiếu niên, nhìn về phía Mạnh Nguyên nói: “Các huynh... trêu chọc người của Quang Minh Thánh Điện?”

Phượng Vũ nhàn nhạt nói ra một câu, lại làm Mạnh Nguyên cả kinh thất sắc: “Tiểu...Làm sao tiểu thư có thể biết được?!”

Lời này nói ra không khác nào là thừa nhận. Phượng Vũ cũng không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta tự có biện pháp của mình. Ta có thể chữa trị thương thế của hắn, nhưng trước hết, ta hi vọng có thể biết được đầu đuôi sự việc.”

127. Chương 99: Chương 93 Tiếp

Bởi vì Luci, còn có chuyện Hoàng Hậu chết ở Tử Vong Chi Cốc, Phượng Vũ đã sớm coi Quang Minh Thánh Điện là kẻ địch. Nhưng lại không xác định được, giữa Mạnh Nguyên Phủ và Quang Minh Thánh Điện có ân oán gì. Nàng rất tán thưởng con người của Mạnh Nguyên Phủ, nhưng không hào phóng đến mức đi trị thương cho người có thể trở thành kẻ địch của nàng trong tương lai. Làm như vậy thật sự không có ích lợi gì lại còn nhảm chán.

“Chuyện này.” Nghe Phượng Vũ hỏi nguyên nhân, trên trán Mạnh Nguyên Phủ đổ mồ hôi hột, nội tâm cực kỳ giãy giụa. Do dự một chút, nhìn bằng hữu đang hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh, hắn thở dài một tiếng: “Dù sao, chờ người tiến vào nơi sầm uất thấy lệnh truy nã thì sẽ biết, ta cũng chẳng thể che giấu được gì nữa.” Hắn là Luật Cung Thương con của đệ nhị nguyên lão Hội Nguyên Lão ở Hoa quốc - đệ nhất cường quốc ở đại lục Bắc Minh. Nửa tháng trước đắc tội Quang Minh Thánh Điện, vì vậy bị đuổi giết đến đây.”

Luật Cung Thương? Đây không phải lần đầu tiên Phượng Vũ nghe thấy cái tên này, nhớ lại lúc còn chưa vào học viện thì hiệu trưởng đã từng nói đến người này, nói rằng hắn mười lăm tuổi đã thông qua khảo nghiệm hạ cấp, được ghi nhận lại là thiếu niên nhỏ tuổi nhất đạt tới cảnh giới hạ cấp. Mặc dù kỷ lục này mới bị mình phá, nhưng vẫn không thể nghi ngờ thiên phú tài hoa của người nọ.

Một thiên tài như vậy, tại sao lại đắc tội Quang Minh Thánh Điện?

Nhưng Phượng Vũ lại hoàn toàn quên một điều chính là cả hai giống nhau thân vì đều là thiên tài hơn nữa nàng và Quang Minh Thánh Điện cũng đã kết thù.

Chú ý tới ánh mắt hỏi thăm của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ cười khổ nói: “Người đừng nhìn ta, nguyên nhân hay hậu quả của chuyện này ta hoàn toàn không biết. Khi hắn tìm được ta thì đã bị trọng thương, chưa kịp nói rõ ràng thì đã bất tỉnh. Sau đó thời gian hắn tỉnh lại càng lúc càng ngắn, cơ bản không có hơi sức nói cho ta biết cái gì cả.”

“Biết rõ hắn bị Quang Minh Thánh Điện đuổi giết, người cũng muốn bảo vệ hắn?”

“Hết cách rồi, ai bảo ta chọn lầm bạn tốt.” Dường như trong lời nói của Mạnh Nguyên Phủ là oán trách, tràn đầy sự sai lầm.

Phượng Vũ lại vẫn không hề hiểu: “Vậy tại sao người lại nhận nhiệm vụ của Quang Minh Thánh Điện?”

“Hết cách rồi, ta phải làm ra tiền để mời đại phu, bọn họ đưa ra mức thưởng cao thì ta nhận thôi. Dù sao khi lấy được tiền thưởng thì ta sẽ hóa trang, đến lúc đó bọn họ có muốn cũng không thể nhận ra ta. Hơn nữa không chừng lúc ấy ta có thể nghe ngóng được một số tin tức, ai biết người của Quang Minh Thánh Điện lại là bọn phò điệu*, làm việc còn tàn nhẫn hơn cường đạo, mục đích nó.”

*phó điệu: là một dạng chữ tục (--- bỏ tay tên này)

Mạnh Nguyên Phủ vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị trở mặt như lật sách ở Tử Vong Chi Cốc, nên không nhận được tức giận nói tục một tiếng, nói xong mới giặt mình luồng cuống, không khỏi ngượng ngùng nhìn Phượng Vũ.

Phượng Vũ lại hoàn toàn không để ý: “Ta biết rồi, người yên tâm, vết thương của hắn cứ giao cho ta.”

Nghe được đối phương đồng ý chữa thương, ngược lại Mạnh Nguyên Phủ khó tin nói: “Làm như vậy đồng nghĩa với việc kết thù với Quang Minh Thánh Điện, người – người chắc chắn chứ?”

“Ngay cả người của bọn họ ta cũng từng giết, tại sao lại không thể chữa thương cho tên này?”

Nói cũng phải.” Mạnh Nguyên phủ sờ mũi một cái, bắt đầu tò mò Phượng Vũ sẽ chữa trị như thế nào, hắn đã nghĩ tất cả biện pháp cũng bỏ tay hết cách với vết thương này. Chu Tước cũng mỉm cười bắt đầu tiên khách: “Lúc chủ nhân trị thương cần một không gian yên tĩnh tuyệt đối, mời người ra ngoài chờ với ta.”

Sau khi đợi những người khác rời khỏi, Phượng Vũ cầm tay của Lật Cung Thương lên lần nữa, đôi mắt nhắm lại, ngưng tụ nguyên tố lực thành sợi, cẩn thận đưa vào trong cơ thể hắn.

Trước đó khi dò xét thì đã phát hiện, trong cơ thể hắn có một luồng linh lực Ngũ Hành phức tạp, tùy ý quấy rối trong thân thể của hắn, xâm nhập vào ngũ tạng, chắc là có người lợi dụng phương pháp đưa nó vào trong cơ thể hắn. Ngũ linh tương sinh, quần quýt không đi, khiến cho phương pháp chữa trị thông thường hoặc uống thuốc có thể trị tận gốc được.

Trước kia Phượng Vũ từng thấy thủ đoạn tương tự bị dùng trên người Vân Sâm Lam, lúc đó chính Cam Ma La động thủ sử dụng pháp thuật đó đánh lên người hắn. Cho nên lúc này nàng không tốn sức chút nào đã nhận ra linh lực khác thường trong người Luật Cung Thương đến từ Quang Minh Thánh Điện.

Mà ngày đó tu vi của nàng không bằng hiện tại mà còn có thể giúp Vân Sâm Lam giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích đó, hiện tại muốn giúp Luật Cung Thương loại bỏ vết thương tất nhiên dễ như trở bàn tay. Điều duy nhất cần cẩn thận, chính là khống chế quá trình đưa linh lực vào trong cơ thể hắn, nếu quá yếu thì không cách nào loại bỏ Ngũ Hành linh lực, còn quá mạnh thì dễ tổn thương đến kinh mạch của đối phương.

Dĩ nhiên, đây đối với người đã trở thành Ngự Linh Sư như Phượng Vũ mà nói, thì không nói giống như vậy được. Theo ánh sáng có năm màu khác biệt của Ngũ Hành linh lực thì theo thứ tự Phượng Vũ đã đưa Nguyên Tố lực vào trong cơ thể Luật Cung Thương, loại bỏ từ từ các vết thương và Ngũ Hành linh lực có trong ngũ tạng của hắn, sắc mặt Luật Cung Thương từ tái nhợt chuyển sang có thêm một chút huyết sắc, hô hấp cũng ổn định rất nhiều.

Ngoài cửa.

Mạnh Nguyên Phủ không biết rõ thực lực của Phượng Vũ lắm, sau khi theo Chu Tước và Vân Sâm Lam rời khỏi gian phòng đó thì trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng: “Hong Y đại tỷ, chủ nhân các người, nàng.”

“Yên tâm, chuyện chủ nhân đồng ý làm chưa bao giờ không làm được. Ngược lại người ——” Chu Tước phong tình vạn chủng liếc hắn một cái: “Tại sao gọi ta là đại tỷ? Chẳng lẽ ta rất già sao?”

Chu Tước mặc một bộ y phục bó sát người màu đỏ lộ ra vóc người nóng bỏng, mặt mày như vẽ, nhìn bề ngoài thì không kém Mạnh Nguyên Phủ bao nhiêu tuổi cả.

Nhưng nàng là Linh Thú, đã sống trên cõi đời này mấy ngàn năm, sợ rằng số người lớn tuổi hơn nàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mạnh Nguyên Phủ gọi nàng một tiếng đại tỷ đã là không để ý đến tuổi của nàng. Nhưng hình như nàng vẫn còn chưa vui lòng.

“Khụ khụ.” Vân Sâm Lam kéo Chu Tước da mặt dày, giả bộ nai tơ mượn cơ hội đùa giỡn trai đẹp ra, liên tục cười khổ kịp thời giải vây giúp Mạnh Nguyên Phủ: “Mạnh tiên sinh vào nơi này trước chúng ta, chắc là biết rõ chỗ nào có đồ ăn, nhờ ngài chỉ đường cho chúng tôi tìm. Sau đó chờ chủ nhân ra ngoài, chúng ta cùng nhau dùng cơm, như thế nào?”

Mạnh Nguyên Phủ cảm kích nhìn Vân Sâm Lam một cái, vừa định gật đầu, lại nghe tiếng ai đó mở cửa vang lên ở sau lưng: “Không cần chờ, bây giờ ta ra ngoài đi chung với các người.”

“Phượng Vũ tiểu thư!” Sau khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ khẩn trương nói: “Tiểu Thương hắn —”

“Vết thương đã được chữa trị, hắn đã không sao. Nghỉ ngơi mấy ngày, uống thuốc dưỡng thương là ổn rồi. Phương thuốc ta đã ghi rõ, sau khi dùng cơm xong, người đi hết thuốc đi.”

Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy mừng rỡ, bái tạ với Phượng Vũ một cái, sau đó lớn tiếng nói cảm ơn. Thấy khí sắc Luật Cung Thương chuyển biến tốt, hắn không thể chờ đợi cần phương thuốc lên, lập tức chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng hấp tấp của hắn, Phượng Vũ buồn cười nhún nhún vai, tự mình đi ăn cơm với các linh thú.

Trên bàn cơm, Chu Tước vừa cắt thịt bò, vừa xúc động nói: “Người kia thực sự không tồi, gương mặt đẹp trai, vóc người đẹp, không chỉ vậy mà còn trọng tình trọng nghĩa.”

Phượng Vũ chậm nửa nhịp, mới hiểu được nàng đang nói đến Mạnh Nguyên Phủ, thấy bộ dáng của nàng như đang suy nghĩ điều gì, không khỏi trêu ghẹo nói: “Thế nào, người xem trọng hắn?”

Chu Tước không trả lời, trầm mặc không giống thường ngày khiến Phượng Vũ sợ hết hồn: “Linh Thú và nhân loại, cũng có thể ở cùng nhau sao?”

“Tại sao lại không thể. Nhưng mà tuổi thọ của chúng ta gần như trường sinh, thật sự nhiều hơn loài người quá nhiều, một khi yêu nhân loại, nhất định chỉ có thể chia lìa.” Về mặt Chu Tước âm thầm, ngay sau đó cố ra vẻ thả lỏng nói: “Cho nên, ta muốn tìm người bầu bạn, cũng phải tìm một nam nhân đẹp trai gần bằng tuổi của ta – lại nói Sâm Lam, người còn không có người bầu bạn phải không? Không bằng chúng ta phát triển một bước đi?”

“Khụ khụ khụ!” Lần này Vân Sâm Lam là thật bị canh sắc phải ho khan, thật vất vả mới hết ho, hắt vội vàng khoát tay: “Cảm ơn Chu Tước đại tỷ ưu ái, tạm thời ta không suy tính những thứ kia.” Trời ạ, hẳn chỉ thích những cô nương đơn thuần thôi, ngàn vạn lần không tiêu thụ được “mỹ nhân” như Chu Tước đâu.

“Vậy mà lại nhần tâm cự tuyệt yêu cầu của mỹ nhân, chẳng lẽ người yêu thích nam nhân, là người đồng tính sao?” Chu Tước giả vờ đau lòng nói.

Đang cãi vã, quán rượu che bằng cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra một cách thô lỗ, đi vào là mấy vệ binh. Trong ngực cũng ôm thật nhiều bức họa, trong đó có người lớn giọng ai oán nói: “Trần Trường quá đa tâm rồi, làm sao tội phạm truy nã lại chạy đến địa phương quý quái chim không đẻ trứng của chúng ta này!”

Nghe được ba chữ tội phạm truy nã, trong lòng đám người Phượng Vũ đều căng thẳng, liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó bộ dáng làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, lỗ tai cũng lặng lẽ giờ lên, cẩn thận lưu ý động tĩnh của đám vệ binh.

Có vệ binh đến, lão bản quán rượu vội vàng từ trong phòng chạy đến, liên tiếp cười cười chào hỏi, lại phân phó thị nữ nhanh chóng mang rượu lên.

Đám vệ binh cũng không có khách khí, rồi rít bưng ly lên, miệng to uống một hơi cạn sạch, mới quệt quệt mồm nói: “Cái này là tội phạm truy nã mà phía trên rất coi trọng, thúc giục chúng ta mau chóng tìm ra. Nếu người này có đến đây, cần phải đặc biệt lưu ý. Nếu điều tra được tên tội phạm đó từ chỗ người trốn thoát, đừng trách lão ca không để ý tình cảm thường ngày và thể diện mà trở mặt.”

“Dạ dạ dạ, không biết là tiểu tặc nào to gan lớn mật, lại dám đối địch với Thánh Điện Quang Minh?”

“Tự người xem đi, chính là người này, ta đưa người mấy bức, người cũng dán lên khắp nơi đi.” Vệ binh lấy ra một sấp bức họa có hình người bị truy nã đưa cho lão bản. Sau đó lại lấy một xấp đơn truyền khác đưa cho hắn và nói: “Đây là bố cáo đầu loại thị vệ Nguyên Lão Hội, người cũng dán lên đi.”

128. Chương 93-2: Tội Phạm Truy Nã (2)

Bởi vì Luci, còn có chuyện Hoàng Hậu chết ở Tử Vọng Chi Cốc, Phượng Vũ đã sớm coi Quang Minh Thánh Điện là kẻ địch. Nhưng lại không xác định được, giữa Mạnh Nguyên Phủ và Quang Minh Thánh Điện có ân oán gì. Nàng rất tán thưởng con người của Mạnh Nguyên Phủ, nhưng không hào phóng đến mức đi trị thương cho người có thể trở thành kẻ địch của nàng trong tương lai. Làm như vậy thật sự không có ích lợi gì lại còn nhảm chán.

“Chuyện này.....” Nghe Phượng Vũ hỏi nguyên nhân, trên trán Mạnh Nguyên Phủ đổ mồ hôi hột, nội tâm cực kỳ giãy giụa. Do dự một chút, nhìn bằng hữu đang hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh, hắn thở dài một tiếng: “Dù sao, chờ người tiến vào nơi sầm uất thấy lệnh truy nã thì sẽ biết, ta cũng chẳng thể che giấu được gì nữa..... Hẳn là Luật Cung Thương con của đệ nhị nguyên lão Hội Nguyên Lão ở Hoa quốc - đệ nhất cường quốc ở đại lục Bắc Minh. Nửa tháng trước đắc tội Quang Minh Thánh Điện, vì vậy bị đuổi giết đến đây.”

Luật Cung Thương? Đây không phải lần đầu tiên Phượng Vũ nghe thấy cái tên này, nhớ lại lúc còn chưa vào học viện thì hiệu trưởng đã từng nói đến người này, nói rằng hắn mười lăm tuổi đã thông qua khảo nghiệm hạ cấp, được ghi nhận lại là thiếu niên nhỏ tuổi nhất đạt tới cảnh giới hạ cấp. Mặc dù kỷ lục này mới bị mình phá, nhưng vẫn không thể nghi ngờ thiên phú tài hoa của người nọ.

Một thiên tài như vậy, tại sao lại đắc tội Quang Minh Thánh Điện?

Nhưng Phượng Vũ lại hoàn toàn quên một điều chính là cả hai giống nhau thân vì đều là thiên tài hơn nữa nàng và Quang Minh Thánh Điện cũng đã kết thù.

Chú ý tới ánh mắt hỏi thăm của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ cười khổ nói: “Người đừng nhìn ta, nguyên nhân hay hậu quả của chuyện này ta hoàn toàn không biết. Khi hắc tìm được ta thì đã bị trọng thương, chưa kịp nói rõ ràng thì đã bất tỉnh. Sau đó thời gian hắc tỉnh lại càng lúc càng ngắn, cơ bản không có hơi sức nói cho ta biết cái gì cả.”

“Biết rõ hắc bị Quang Minh Thánh Điện đuổi giết, người cũng muốn bảo vệ hắc?”

“Hết cách rồi, ai bảo ta chọn lầm bạn tốt.” Đường như trong lời nói của Mạnh Nguyên Phủ là oán trách, tràn đầy sự sai lầm.

Phượng Vũ lại vẫn không hề hiểu: “Vậy tại sao người lại nhận nhiệm vụ của Quang Minh Thánh Điện?”

“Hết cách rồi, ta phải làm ra tiền để mời đại phu, bọn họ đưa ra mức thưởng cao thì ta nhận thôi. Dù sao khi lấy được tiền thưởng thì ta sẽ hóa trang, đến lúc đó bọn họ có muốn cũng không thể nhận ra ta. Hơn nữa không chừng lúc ấy ta có thể nghe ngóng được một số tin tức, ai biết người của Quang Minh Thánh Điện lại là bọn phó điều*, làm việc còn tàn nhẫn hơn cường đạo, mục nội nó.”

*phó điều: là một dạng chữ tục (—- bó tay tên này)

Mạnh Nguyên Phủ vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị trở mặt như lật sách ở Tử Vong Chi Cốc, nên không nhịn được tức giận nói tục một tiếng, nói xong mới giật mình luống cuống, không khỏi ngượng ngùng nhìn Phượng Vũ.

Phượng Vũ lại hoàn toàn không để ý: “Ta biết rồi, người yên tâm, vết thương của hắc cứ giao cho ta.”

Nghe được đối phương đồng ý chữa thương, ngược lại Mạnh Nguyên Phủ khó tin nói: “Làm như vậy đồng nghĩa với việc kết thù với Quang Minh Thánh Điện, người – người chắc chắn chứ?”

“Ngay cả người của bọn họ ta cũng từng giết, tại sao lại không thể chữa thương cho tên này?”

Nói cũng phải.....” Mạnh Nguyên phủ sờ mũi một cái, bắt đầu tò mò Phượng Vũ sẽ chữa trị như thế nào, hắc đã nghĩ tất cả biện pháp cũng bó tay hết cách với vết thương này. Chu Tước cũng mỉm cười bắt đầu tiễn khách: “Lúc chủ nhân trị thương cần một không gian yên tĩnh tuyệt đối, mời người ra ngoài chờ với ta.”

Sau khi đợi những người khác rời khỏi, Phượng Vũ cầm tay của Lật Cung Thương lên lần nữa, đôi mắt nhắm lại, ngưng tụ nguyên tố lực thành sợi, cẩn thận đưa vào trong cơ thể hắc.

Trước đó khi dò xét thì đã phát hiện, trong cơ thể hắc có một luồng linh lực Ngũ Hành phức tạp, tùy ý quấy rối trong thân thể của hắc, xâm nhập vào ngũ tạng, chắc là có người lợi dụng phương pháp đưa nó vào trong cơ thể hắc. Ngũ linh tương sinh, quần quýt không đi, khiến cho phương pháp chữa trị thông thường hoặc uống thuốc có thể trị tận gốc được.

Trước kia Phượng Vũ từng thấy thủ đoạn tương tự bị dùng trên người Vân Sâm Lam, lúc đó chính Cam Ma La động thủ sử dụng pháp thuật đó đánh lên người hắc. Cho nên lúc này nàng không tốn sức chút nào đã nhận ra linh lực khác thường trong người Luật Cung Thương đến từ Quang Minh Thánh Điện.

Mà ngày đó tu vi của nàng không bằng hiện tại mà còn có thể giúp Vân Sâm Lam giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích đó, hiện tại muốn giúp Luật Cung Thương loại bỏ vết thương tất nhiên dễ như trở bàn tay. Điều duy nhất cần cẩn thận, chính là khống chế quá trình đưa linh lực vào trong cơ thể hắc, nếu quá yếu thì không cách nào loại bỏ Ngũ Hành linh lực, còn quá mạnh thì dễ tổn thương đến kinh mạch của đối phương.

Dĩ nhiên, đây đối với người đã trở thành Ngự Linh Sư như Phượng Vũ mà nói, thì không nói giống như vậy được. Theo ánh sáng có năm màu khác biệt của Ngũ Hành linh lực thì theo thứ tự Phượng Vũ đã đưa Nguyên Tố lực vào trong cơ thể Luật Cung Thương, loại bỏ từ từ các vết thương và Ngũ Hành linh lực có trong ngũ tạng của hắc, sắc mặt Luật Cung Thương từ tái nhợt chuyển sang có thêm một chút huyết sắc, hô hấp cũng ổn định rất nhiều.

Ngoài cửa.

Mạnh Nguyên Phủ không biết rõ thực lực của Phượng Vũ lắm, sau khi theo Chu Tước và Vân Sâm Lam rời khỏi gian phòng đó thì trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng: “Hong Y đại tỷ, chủ nhân các người, nàng.....”

“Yên tâm, chuyện chủ nhân đồng ý làm chưa bao giờ không làm được. Ngược lại người ——” Chu Tước phong tình vạn chủng liếc hắt một cái: “Tại sao gọi ta là đại tỷ? Chẳng lẽ ta rất già sao?”

Chu Tước mặc một bộ y phục bó sát người màu đỏ lộ ra vóc người nóng bỏng, mặt mày như vẽ, nhìn bề ngoài thì không kém Mạnh Nguyên Phủ bao nhiêu tuổi cả.

Nhưng nàng là Linh Thú, đã sống trên cõi đời này mấy ngàn năm, sợ rằng số người lớn tuổi hơn nàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mạnh Nguyên Phủ gọi nàng một tiếng đại tỷ đã là không để ý đến tuổi của nàng. Nhưng hình như nàng vẫn còn chưa vui lòng.

“Khụ khụ.” Vân Sâm Lam kéo Chu Tước da mặt dày, giả bộ nai tơ mượn cơ hội đùa giỡn trai đẹp ra, liên tục cười khổ kịp thời giải vây giúp Mạnh Nguyên Phủ: “Mạnh tiên sinh vào nơi này trước chúng ta, chắc là biết rõ chỗ nào có đồ ăn, nhờ ngài chỉ đường cho chúng tôi tìm. Sau đó chờ chủ nhân ra ngoài, chúng ta cùng nhau dùng cơm, như thế nào?”

Mạnh Nguyên Phủ cảm kích nhìn Vân Sâm Lam một cái, vừa định gật đầu, lại nghe tiếng ai đó mở cửa vang lên ở sau lưng: “Không cần chờ, bây giờ ta ra ngoài đi chung với các người.”

“Phượng Vũ tiểu thư!” Sau khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ khẩn trương nói: “Tiểu Thương hân –”

“Vết thương đã được chữa trị, hân đã không sao. Nghỉ ngơi mấy ngày, uống thuốc dưỡng thương là ổn rồi. Phương thuốc ta đã ghi rõ, sau khi dùng cơm xong, người đi hết thuốc đi.”

Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy mừng rỡ, bái tạ với Phượng Vũ một cái, sau đó lớn tiếng nói cảm ơn. Thấy khí sắc Luật Cung Thương chuyển biến tốt, hân không thể chờ đợi cần phương thuốc lên, lập tức chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng hấp tấp của hân, Phượng Vũ buồn cười nhún nhún vai, tự mình đi ăn cơm với các linh thú.

Trên bàn cơm, Chu Tước vừa cắt thịt bò, vừa xúc động nói: “Người kia thực sự không tồi, gương mặt đẹp trai, vóc người đẹp, không chỉ vậy mà còn trọng tình trọng nghĩa.”

Phượng Vũ chậm nửa nhịp, mới hiểu được nàng đang nói đến Mạnh Nguyên Phủ, thấy bộ dáng của nàng như đang suy nghĩ điều gì, không khỏi trêu ghẹo nói: “Thế nào, người xem trọng hân?”

Chu Tước không trả lời, trầm mặc không giống thường ngày khiến Phượng Vũ sợ hết hồn: “Linh Thú và nhân loại, cũng có thể ở cùng nhau sao?”

“Tại sao lại không thể. Nhưng mà tuổi thọ của chúng ta gần như trường sinh, thật sự nhiều hơn loài người quá nhiều, một khi yêu nhân loại, nhất định chỉ có thể chia lìa.” Về mặt Chu Tước ảm đạm, ngay sau đó cổ ra vẻ thả lỏng nói: “Cho nên, ta muốn tìm người bầu bạn, cũng phải tìm một nam nhân đẹp trai gần bằng tuổi của ta – lại nói Sâm Lam, người còn không có người bầu bạn phải không? Không bằng chúng ta phát triển một bước đi?”

“Khụ khụ khụ!” Lần này Vân Sâm Lam là thật bị canh sắc phải ho khan, thật vất vả mới hết ho, hân vội vàng khoát tay: “Cám ơn Chu Tước đại tỷ ưu ái, tạm thời ta không suy tính những thứ kia.” Trời ạ, hân chỉ thích những cô nương đơn thuần thôi, ngàn vạn lần không tiêu thụ được “mỹ nhân” như Chu Tước đâu.

“Vậy mà lại nhần tâm cự tuyệt yêu cầu của mỹ nhân, chẳng lẽ người yêu thích nam nhân, là người đồng tính sao?” Chu Tước giả vờ đau lòng nói.

Đang cãi vã, quán rượu che bằng cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra một cách thô lỗ, đi vào là mấy vệ binh. Trong ngực cũng ôm thật nhiều bức họa, trong đó có người lớn giọng ai oán nói: “Trần Trường quá đa tâm rồi, làm sao tội phạm truy nã lại chạy đến địa phương quý quái chim không đẻ trứng của chúng ta này!”

Nghe được ba chữ tội phạm truy nã, trong lòng đám người Phượng Vũ đều căng thẳng, liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó bộ dáng làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, lỗ tai cũng lặng lẽ giờ lên, cẩn thận lưu ý động tĩnh của đám vệ binh.

Có vệ binh đến, lão bản quán rượu vội vàng từ trong phòng chạy đến, liên tiếp cười cười chào hỏi, lại phân phó thị nữ nhanh chóng mang rượu lên.

Đám vệ binh cũng không có khách khí, rồi rít bưng ly lên, miệng to uống một hơi cạn sạch, mới quệt quệt mồm nói: “Cái này là tội phạm truy nã mà phía trên rất coi trọng, thúc giục chúng ta mau chóng tìm ra. Nếu người này có đến đây, cần phải đặc biệt lưu ý. Nếu điều tra được tên tội phạm đó từ chỗ người trốn thoát, đừng trách lão ca không để ý tình cảm thường ngày và thể diện mà trở mặt.”

“Dạ dạ dạ, không biết là tiểu tặc nào to gan lớn mật, lại dám đối địch với Thánh Điện Quang Minh?”

“Tự người xem đi, chính là người này, ta đưa người mấy bức, người cũng dán lên khắp nơi đi.” Vệ binh lấy ra một sấp bức họa có hình người bị truy nã đưa cho lão bản. Sau đó lại lấy một xấp đơn truyền khác đưa cho hắn và nói: “Đây là bố cáo đầu loại thị vệ Nguyên Lão Hội, người cũng dán lên đi.”

129. Chương 100: Chương 94.1: Lời Nói Động Trời

Thấy thế, Phượng Vũ làm bộ như tò mò, tiến tới, thấy nàng lại đây lão bản đơn giản hé ra cho nàng xem: “Tiểu thư xinh đẹp, sau khi người xem xong thì đặt lên bàn để ta mang đi dán.”

“Cảm ơn.”

Phượng Vũ quăng bố cáo sang một bên, chỉ cầm lấy lệnh truy nã rồi quay lại bàn ăn, Chu Tước và Vân Sam Lam đều ghé đầu vào nhìn. Chỉ thấy trên bức họa có vẽ một thiếu niên mi thanh mục tú, làm người ta nhìn một lần sẽ khó có thể quên. Phía dưới cũng không có viết tên tuổi của người thiếu niên này, chỉ đơn giản tố cáo tên tội phạm truy nã này xúc phạm đến thần Quang Minh sau đó đã bỏ trốn, nếu như có người tự tay bắt và giao hắn ra sẽ được thưởng 3000 tinh thạch, nếu cung cấp manh mối sẽ được 500 tinh thạch.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt Chu Tước lộ ra ý cười, hạ giọng nói: “Quả nhiên sau khi hóa trang thì hình vẽ trên bức họa hoàn toàn không giống nhau.”

“Xem ra phía triều đình còn không biết sự tồn tại của Mạnh Nguyên Phủ, trên bố cáo cũng không thấy nhắc đến.”

“Hơn nữa cũng không viết tên của Luật Cung Thương, đúng rồi, không phải phụ thân hắn ở trong cái gì Hội Nguyên Lão sao? Chẳng lẽ là muốn cho cha hắn vài phần mặt mũi.”

Đang lúc mọi người đang ngồi bàn tán, Mạnh Nguyên Phủ vừa đi mua được liệu cần thiết xong lập tức quay trở lại tửu quán giao gói thuốc cho thị nữ, sau khi phân phó nàng nấu thuốc, mặt mày hắn hớn hở trở lại chỗ đám người Phượng Vũ đang ngồi, còn chưa kịp nói chuyện thì ánh mắt đã nhìn đến lệnh truy nã, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức giả bộ như không có chuyện gì.

Đám người Phượng Vũ ngẫm hiểu, vội vàng ăn cơm, sau khi trở lại trong phòng Mạnh Nguyên Phủ đóng kín cửa thở dài nói: “Không nghĩ tới ngay cả nơi biên cương cũng tràn đầy lệnh truy nã của Quang Minh Thánh Điện, thế lực quả nhiên không thể khinh thường.”

“Người yên tâm đi, với bộ dáng hiện tại của người, cho dù người cầm lệnh truy nã đứng trước mặt bằng hữu của mình, hắn cũng không nhận ra được. Để cho hắn nghỉ ngơi vài ngày, sau khi thân thể tốt hơn rồi đi đến chỗ khác: “Phượng Vũ đề nghị.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Ra khỏi phòng Mạnh Nguyên Phủ, Chu Tước hỏi: “Chủ nhân ngài muốn ở lại sao?”

Đương nhiên không, Phượng Vũ nhún vai: “Mặc dù trên thực tế có thể nói địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nhưng giao tình của ta và bọn họ còn chưa đến mức đó.”

Nói xong, Phượng Vũ trêu ghẹo nói: “Nếu người luyện tiếu Mạnh soái ca, ta giúp người đánh hắn bất tỉnh để người mang đi có được không?”

Nghe vậy, mặt Chu Tước đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Nếu không có chuyện gì ngài cũng đừng đùa giỡn ta nữa.”

Phượng Vũ cười như không cười nói, Chu Tước là Linh Thú cũng đồng thời là bạn đồng hành của nàng, nhưng vấn đề tình cảm chỉ có người trong cuộc mới có thể quyết định được, người bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ có thể nhắc nhở đôi lời.

Nghỉ ngơi một đêm, Phượng Vũ dùng buổi sáng thì đi ra ngoài mua bản đồ đại lục Bắc Minh, vừa trở lại tửu quán đã thấy Mạnh Nguyên Phủ chào đón: “Phượng Vũ tiểu thư, tiểu Thương vừa tỉnh, ta nói với hần chuyện của các người, hần muốn gặp mặt người để nói lời cảm tạ.”

Cũng đã đúng lúc có thể nói lời từ biệt với họ nên Phượng Vũ lập tức đi theo hần.

“Vị này chính là Phượng Vũ tiểu thư.” Vừa trọng thương mới khỏi, Luật Cung Thương vẫn không thể đứng dậy, chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, hần xấu hổ nói: “Bộ dáng này thật thất lễ, nhưng nếu không nói lời cảm tạ với ngài trong lòng ta cũng không yên tâm.”

“Người quá khách khí rồi, ta chỉ thuận tay giúp chút việc nhỏ mà thôi.”

“Ở trong mắt ngài chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với ta mà nói là tánh mạng quý giá.”

Luật Cung Thương nói chuyện ân cần nhưng tầm mắt lại có chút trốn tránh, khuôn mặt ửng đỏ, không dám nhìn Phượng Vũ, hần vốn tưởng rằng người có năng lực cứu hần ít nhất cũng là một vị phụ nhân lớn tuổi, trăm triệu lần không nghĩ tới tuổi Phượng Vũ dường như còn nhỏ hơn hần, lại xinh đẹp hơn bất kỳ nữ hài nào mà hần đã từng gặp qua trước kia.

Nhìn thấy Luật Cung Thương tuy rằng là đệ tử thế gia nhưng lại không có tính tình kiêu căng ngạo mạn của những đệ tử quý tộc khác, ngược lại lại nho nhã lễ độ, trong đầu Phượng Vũ âm thầm khen ngợi, không khỏi lên tiếng hỏi thăm: “Chuyện của người ta đã nghe Mạnh tiên sinh kể sơ qua, nhưng ta thực sự không nghĩ đến lý do vì sao người lại có thể đắc tội với Quang Minh Thánh Điện?”

Nghe vậy, sắc mặt Luật Cung Thương nhất thời trở nên trắng bệch, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Mạnh đại ca đã nói với ta, vì cứu hần mà người đã giết chết Ngân Y Hộ Vệ, nghĩ đến chắc người không phải tín đồ của Quang Minh Thánh Điện, ta liền thẳng thắn nói cho người biết, sở dĩ ta bị Thánh điện truy nã là do trong lúc vô tình ta thấy được một phần văn kiện..... đề cập đến nội dung cuộc đại chiến năm đó của Thánh điện với Ma Vực.”

Ma Vực

Nghe thấy cái tên đó, Phượng Vũ giật mình, nhưng lại làm ra vẻ hiếu kỳ hỏi: “Ma Vực đại chiến là nói đến cuộc chiến sáu mươi năm trước sao? Ta nghe nói là Ma Quân có ý đồ muốn mang binh đánh chiếm toàn bộ đại lục, Quang Minh Thánh Điện lo lắng cho lẽ dân bách tính trong thiên hạ, vì ngăn cản Ma Quân đã khai chiến với Ma Vực, cuối cùng chiến thắng, ngăn cản được âm mưu của Ma Quân, cứu vớt bách tính trong thiên hạ. Sau trận chiến này, tín đồ và danh vọng của thế lực Quang Minh Thánh Điện được dâng cao như đỉnh núi đến nay, hơn nữa mọi người vẫn mang lòng cảm kích với Thánh điện, chẳng lẽ còn ẩn tình nào khác sao?”

Lần này nàng nói đúng những hiểu biết của người bình thường về cuộc đại chiến của Thánh điện với Ma Vực, sau khi Luật Cung Thương nghe xong lại cười khổ không thôi: “Phượng Vũ tiểu thư, trước kia ta cũng cho là như thế, nhưng từ khi nhìn thấy phần văn kiện tuyệt mật kia thì ta mới phát hiện cái gọi là cứu vớt bách tính chỉ là một lời nói dối động trời.”

Cái này không chỉ có Phượng Vũ mà cả Mạnh Nguyên Phủ cũng chấn động.

Lần này Phượng Vũ cũng không ngại trạng sự khiếp sợ của mình, Luci chưa bao giờ chủ động nhắc đến chuyện năm đó, Phượng Vũ cũng không hỏi nhiều cho nên đối với trận chiến này, cách nhìn của nàng so với người bình thường cũng không khác biệt cho lắm, hiện tại đột nhiên nghe nói đây chỉ là lời nói dối tất nhiên là vô cùng khiếp sợ.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Luật Cung Thương nhẹ nhàng ho một tiếng nói: “Phượng Vũ tiểu thư, ta vốn là con trai độc nhất của Nhị trưởng lão trong Hội Nguyên Lão, dĩ nhiên ta cũng có thể đến

chỗ làm việc của phụ thân để tìm hấn. Nửa tháng trước là sinh thần của mẫu thân ta, trong nhà mời tân khách làm tiệc mừng cho mẫu thân ta, nhưng đến khi tiệc tối gần kết thúc mà phụ thân còn không có lộ diện, mẫu thân ta rất tức giận, ta lập tức đến phòng nghị sự của Hội Nguyên Lão tìm hấn, vốn tưởng rằng do hấn mải mê làm việc quên thời gian, chỉ cần nhắc nhở một chút thì hấn sẽ theo ta về nhà nhưng trăm triệu lần không ngờ khi đến nơi ta lại nhìn thấy một cảnh tượng.

Cảnh tượng ngày đó đến nay vẫn mồn một hiện rõ trước mắt hấn, nhớ rõ ngày đó khi hấn ra khỏi nhà thì trời đã khuya, trên đường cũng không còn ai, xe ngựa rất nhanh đã chạy đến Thành Đông, chỗ phòng nghị sự Hội Nguyên Lão, bởi vì Luật Cung Thương thường xuyên ra vào nơi này, người gác cổng đều biết hấn cho nên cho hấn vào mà không gây trở ngại gì.

Luật Cung Thương giống như mọi ngày, đi đến thư phòng của phụ thân hấn, vừa định gõ cửa lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt.

“Luật Nguyên lão, ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi làm như vậy hậu quả chính là bất kính với Quang Minh Chi Thần.”

“Nhưng Quang Minh Chi Thần lừa gạt con dân chúng ta trước, từ sau khi phát hiện ra văn kiện này, ngay cả “Thần Quang Minh” ta cũng khinh bỉ, nhìn một chút xem đám sứ giả Thần Minh đã làm những gì đối với chúng ta, chỉ vì tư lợi của bản thân mình mà đưa ra lời nói dối động trời như thế, quả thực so với dị giáo Ma Vực cũng không bằng.”

“... ..Chuyện sáu mươi năm trước, chỉ cần không truy cứu, cuối cùng cũng sẽ mờ nhạt người cần gì để ý chứ.”

“Chính là bởi vì “chuyện cũ” này mà Quang Minh Thánh Điện chiếm sự tôn kính và vinh quang trước nay chưa từng có, nếu mọi người biết được Thần Quang Minh mà bọn họ cúng bái thật chất chỉ là một tiểu nhân đê tiện không biết sẽ thất vọng đau khổ cỡ nào.”

“Tín đồ không đại biểu cho ý chí của Thần Quang Minh.”

“Vậy tại sao ngươi còn ngăn cản ta công khai văn kiện này ra bên ngoài.”

“..... Ta chỉ khuyên ngươi nên thận trọng, ít nhất đợi đến ngày mai hội nghị thường kỳ thì bầy Nguyên Lão đều có mặt đông đủ. Lúc đó hãy đưa ra ý kiến để mọi người quyết định có nên công khai hay không?”

“Được rồi, dù sao ngươi là.....Ta làm theo lời của ngươi vậy.”

Tiếp theo trong phòng truyền đến âm thanh sửa sang lại tờ giấy và thanh âm đóng cửa lại, sau đó là tiếng bước chân rời khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Luật Cung Thương không hiểu sao lại chợt dạ, không chút nghĩ ngợi liền lách mình trốn sau bức tượng kỹ sĩ to lớn bên cạnh, trong lòng khẩn trương đến thở cũng không dám thở mạnh.

Hai bóng dáng rời khỏi phòng làm việc, hấn chỉ có thể từ trường bào nhận ra một người trong đó là của mình phụ thân, về phần một gã khác, choàng trên người chiếc áo choàng cũng không biết là ai, mặc dù có chút tò mò nhưng hấn càng sợ kinh động người khác nên vẫn cúi đầu không dám xem khuôn mặt của đối phương.

Đèn đuốc ở hành lang phòng nghị sự mờ nhạt, vì Luật Cung Thương ẩn nấp khá tốt cho nên phụ thân hấn và cả người nọ cũng không phát hiện, khi nghe tiếng bước chân biến mất ở cuối hành lang dài, hấn thở phào nhẹ nhõm, từ từ đứng dậy.

Nếu hấn lựa chọn xoay người rời đi như vậy thì sau này sẽ không phát sinh chuyện gì, nhưng lúc này hấn cũng sợ nhìn cửa phòng làm việc của phụ thân hấn, trong đầu đều là trận cãi vã vừa nãy của bọn họ

130. Chương 94-1: Lời Nói Động Trời

Thấy thế, Phượng Vũ làm bộ như tò mò, tiến tới, thấy nàng lại đây lão bản đơn giản hé ra cho nàng xem: “Tiểu thư xinh đẹp, sau khi người xem xong thì đặt lên bàn để ta mang đi dán.”

“Cảm ơn.”

Phượng Vũ quăng bỏ cáo sang một bên, chỉ cầm lấy lệnh truy nã rồi quay lại bàn ăn, Chu Tước và Vân Sam Lam đều ghé đầu vào nhìn. Chỉ thấy trên bức họa có vẽ một thiếu niên mi thanh mục tú, làm người ta nhìn một lần sẽ khó có thể quên. Phía dưới cũng không có viết tên tuổi của người thiếu niên này, chỉ đơn giản tố cáo tên tội phạm truy nã này xúc phạm đến thần Quang Minh sau đó đã bỏ trốn, nếu như có người tự tay bắt và giao hắn ra sẽ được thưởng 3000 tinh thạch, nếu cung cấp manh mối sẽ được 500 tinh thạch.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt Chu Tước lộ ra ý cười, hạ giọng nói: “Quả nhiên sau khi hóa trang thì hình vẽ trên bức họa hoàn toàn không giống nhau.”

“Xem ra phía triều đình còn không biết sự tồn tại của Mạnh Nguyên Phủ, trên bố cáo cũng không thấy nhắc đến.”

“Hơn nữa cũng không viết tên của Luật Cung Thương, đúng rồi, không phải phụ thân hắn ở trong cái gì Hội Nguyên Lão sao? Chẳng lẽ là muốn cho cha hắn vài phần mặt mũi.”

Đang lúc mọi người đang ngồi bàn tán, Mạnh Nguyên Phủ vừa đi mua dược liệu cần thiết xong lập tức quay trở lại tửu quán giao gói thuốc cho thị nữ, sau khi phân phó nàng nấu thuốc, mặt mày hắn hớn hờ trở lại chỗ đám người Phượng Vũ đang ngồi, còn chưa kịp nói chuyện thì ánh mắt đã nhìn đến lệnh truy nã, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức giả bộ như không có chuyện gì.

Đám người Phượng Vũ ngầm hiểu, vội vàng ăn cơm, sau khi trở lại trong phòng Mạnh Nguyên Phủ đóng kín cửa thở dài nói: “Không nghĩ tới ngay cả nơi biên cương cũng tràn đầy lệnh truy nã của Quang Minh Thánh Điện, thế lực quả nhiên không thể khinh thường.”

“Người yên tâm đi, với bộ dáng hiện tại của ngươi, cho dù người cầm lệnh truy nã đứng trước mặt bằng hữu của mình, hắn cũng không nhận ra được. Để cho hắn nghỉ ngơi vài ngày, sau khi thân thể tốt hơn rồi đi đến chỗ khác: “Phượng Vũ đề nghị.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Ra khỏi phòng Mạnh Nguyên Phủ, Chu Tước hỏi: “Chủ nhân ngài muốn ở lại sao?”

Đương nhiên không, Phượng Vũ nhún vai: “Mặc dù trên thực tế có thể nói địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nhưng giao tình của ta và bọn họ còn chưa đến mức độ đó.”

Nói xong, Phượng Vũ trêu ghẹo nói: “Nếu người luyện tiếu Mạnh soái ca, ta giúp người đánh hắn bất tỉnh để người mang đi có được không?”

Nghe vậy, mặt Chu Tước đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Nếu không có chuyện gì ngài cũng đừng đùa giỡn ta nữa.”

Phượng Vũ cười như không cười nói, Chu Tước là Linh Thú cũng đồng thời là bạn đồng hành của nàng, nhưng vấn đề tình cảm chỉ có người trong cuộc mới có thể quyết định được, người bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ có thể nhắc nhở đôi lời.

Nghỉ ngơi một đêm, Phượng Vũ dùng buổi sáng thì đi ra ngoài mua bán đồ đại lục Bắc Minh, vừa trở lại tửu quán đã thấy Mạnh Nguyên Phủ chào đón: “Phượng Vũ tiểu thư, tiểu Thương vừa tỉnh, ta nói với hắn chuyện của các người, hắn muốn gặp mặt người để nói lời cảm tạ.”

Cũng đã đúng lúc có thể nói lời từ biệt với họ nên Phượng Vũ lập tức đi theo hắn.

“Vị này chính là Phượng Vũ tiểu thư.” Vừa trọng thương mới khỏi, Luật Cung Thương vẫn không thể đứng dậy, chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, hắn xấu hổ nói: “Bộ dáng này thật thất lễ, nhưng nếu không nói lời cảm tạ với ngài trong lòng ta cũng không yên tâm.”

“Người quá khách khí rồi, ta chỉ thuận tay giúp chút việc nhỏ mà thôi.”

“Ồ trong mắt ngài chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với ta mà nói là tánh mạng quý giá.”

Luật Cung Thương nói chuyện ân cần nhưng tầm mắt lại có chút trốn tránh, khuôn mặt ửng đỏ, không dám nhìn Phượng Vũ, hẳn vốn tưởng rằng người có năng lực cứu hắn ít nhất cũng là một vị phụ nhân lớn tuổi, trăm triệu lần không nghĩ tới tuổi Phượng Vũ dường như còn nhỏ hơn hắn, lại xinh đẹp hơn bất kỳ nữ hài nào mà hắn đã từng gặp qua trước kia.

Nhìn thấy Luật Cung Thương tuy rằng là đệ tử thế gia nhưng lại không có tính tình kiêu căng ngạo mạn của những đệ tử quý tộc khác, ngược lại lại nho nhã lễ độ, trong đầu Phượng Vũ âm thầm khen ngợi, không khỏi lên tiếng hỏi thăm: “Chuyện của người ta đã nghe Mạnh tiên sinh kể sơ qua, nhưng ta thực sự không nghĩ đến lý do vì sao người lại có thể đắc tội với Quang Minh Thánh Điện?”

Nghe vậy, sắc mặt Luật Cung Thương nhất thời trở nên trắng bệch, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Mạnh đại ca đã nói với ta, vì cứu hắn mà người đã giết chết Ngân Y Hộ Vệ, nghĩ đến chắc người không phải tín đồ của Quang Minh Thánh Điện, ta liền thẳng thắn nói cho người biết, sở dĩ ta bị Thánh điện truy nã là do trong lúc vô tình ta thấy được một phần văn kiện..... đề cập đến nội dung cuộc đại chiến năm đó của Thánh điện với Ma Vực.”

Ma Vực

Nghe thấy cái tên đó, Phượng Vũ giật mình, nhưng lại làm ra vẻ hiểu kỳ hỏi: “Ma Vực đại chiến là nói đến cuộc chiến sáu mươi năm trước sao? Ta nghe nói là Ma Quân có ý đồ muốn mang binh đánh chiếm toàn bộ đại lục, Quang Minh Thánh Điện lo lắng cho lẽ dân bách tính trong thiên hạ, vì ngăn cản Ma Quân đã khai chiến với Ma Vực, cuối cùng chiến thắng, ngăn cản được âm mưu của Ma Quân, cứu vớt bách tính trong thiên hạ. Sau trận chiến này, tín đồ và danh vọng của thế lực Quang Minh Thánh Điện được dâng cao như đỉnh núi đến nay, hơn nữa mọi người vẫn mang lòng cảm kích với Thánh điện, chẳng lẽ còn ẩn tình nào khác sao?”

Lần này nàng nói đúng những hiểu biết của người bình thường về cuộc đại chiến của Thánh điện với Ma Vực, sau khi Luật Cung Thương nghe xong lại cười khổ không thôi: “Phượng Vũ tiểu thư, trước kia ta cũng cho là như thế, nhưng từ khi nhìn thấy phần văn kiện tuyệt mật kia thì ta mới phát hiện cái gọi là cứu vớt bách tính chỉ là một lời nói dối động trời.”

Cái này không chỉ có Phượng Vũ mà cả Mạnh Nguyên Phủ cũng chấn động.

Lần này Phượng Vũ cũng không ngại trạng sự khiếp sợ của mình, Luci chưa bao giờ chủ động nhắc đến chuyện năm đó, Phượng Vũ cũng không hỏi nhiều cho nên đối với trận chiến này, cách nhìn của nàng so với người bình thường cũng không khác biệt cho lắm, hiện tại đột nhiên nghe nói đây chỉ là lời nói dối tất nhiên là vô cùng khiếp sợ.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Luật Cung Thương nhẹ nhàng ho một tiếng nói: “Phượng Vũ tiểu thư, ta vốn là con trai độc nhất của Hộ trưởng lão trong Hộ Nguyên Lão, dĩ nhiên ta cũng có thể đến chỗ làm việc của phụ thân để tìm hắn. Năm tháng trước là sinh thần của mẫu thân ta, trong nhà mời tân khách làm tiệc mừng cho mẫu thân ta, nhưng đến khi tiệc tối gần kết thúc mà phụ thân còn không có lộ diện, mẫu thân ta rất tức giận, ta lập tức đến phòng nghị sự của Hộ Nguyên Lão tìm hắn, vốn tưởng rằng do hắn mãi mê làm việc quên thời gian, chỉ cần nhắc nhở một chút thì hắn sẽ theo ta về nhà nhưng trăm triệu lần không ngờ khi đến nơi ta lại nhìn thấy một cảnh tượng.

Cảnh tượng ngày đó đến nay vẫn mồn một hiện rõ trước mắt hắn, nhớ rõ ngày đó khi hắn ra khỏi nhà thì trời đã khuya, trên đường cũng không còn ai, xe ngựa rất nhanh đã chạy đến Thành Đông, chỗ phòng nghị sự Hộ Nguyên Lão, bởi vì Luật Cung Thương thường xuyên ra vào nơi này, người gác cổng đều biết hắn cho nên cho hắn vào mà không gây trở ngại gì.

Luật Cung Thương giống như mọi ngày, đi đến thư phòng của phụ thân hắn, vừa định gõ cửa lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt.

“Luật Nguyên lão, ta trịnh trọng cảnh cáo người, nếu người làm như vậy hậu quả chính là bất kính với Quang Minh Chi Thần.”

“Nhưng Quang Minh Chi Thần lừa gạt con dân chúng ta trước, từ sau khi phát hiện ra văn kiện này, ngay

cả “Thần Quang Minh” ta cũng khinh bỉ, nhìn một chút xem đám sứ giả Thần Minh đã làm những gì đối với chúng ta, chỉ vì tư lợi của bản thân mình mà đưa ra lời nói dối động trời như thế, quả thực so với dị giáo Ma Vực cũng không bằng.”

“.....Chuyện sáu mươi năm trước, chỉ cần không truy cứu, cuối cùng cũng sẽ mờ nhạt người cần gì để ý chứ.”

“Chính là bởi vì “chuyện cũ” này mà Quang Minh Thánh Điện chiếm sự tôn kính và vinh quang trước nay chưa từng có, nếu mọi người biết được Thần Quang Minh mà bọn họ cúng bái thật chất chỉ là một tiểu nhân đê tiện không biết sẽ thất vọng đau khổ cỡ nào.”

“Tín đồ không đại biểu cho ý chí của Thần Quang Minh.”

“Vậy tại sao người còn ngăn cản ta công khai văn kiện này ra bên ngoài.”

“..... Ta chỉ khuyên người nên thận trọng, ít nhất đợi đến ngày mai hội nghị thường kỳ thì bảy Nguyên Lão đều có mặt đông đủ. Lúc đó hãy đưa ra ý kiến để mọi người quyết định có nên công khai hay không?”

“Được rồi, dù sao người là.....Ta làm theo lời của người vậy.”

Tiếp theo trong phòng truyền đến âm thanh sửa sang lại tờ giấy và thanh âm đóng cửa lại, sau đó là tiếng bước chân rời khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Luật Cung Thương không hiểu sao lại chợt dạ, không chút nghĩ ngợi liền lắc mình trốn sau bức tượng kỹ sĩ to lớn bên cạnh, trong lòng khẩn trương đến thở cũng không dám thở mạnh.

Hai bóng dáng rời khỏi phòng làm việc, hẳn chỉ có thể từ trường bào nhận ra một người trong đó là của mình phụ thân, về phần một gã khác, choàng trên người chiếc áo choàng cũng không biết là ai, mặc dù có chút tò mò nhưng hẳn càng sợ kinh động người khác nên vẫn cúi đầu không dám xem khuôn mặt của đối phương.

Đèn đuốc ở hành lang phòng nghị sự mờ nhạt, vì Luật Cung Thương ẩn nấp khá tốt cho nên phụ thân hắn và cả người nọ cũng không phát hiện, khi nghe tiếng bước chân biến mất ở cuối hành lang dài, hắn thở phào nhẹ nhõm, từ từ đứng dậy.

Nếu hắn lựa chọn xoay người rời đi như vậy thì sau này sẽ không phát sinh chuyện gì, nhưng lúc này hắn sững sờ nhìn cửa phòng làm việc của phụ thân hắn, trong đầu đều là trận cãi vã vừa nãy của bọn họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-linh-su-thien-tai>